

Zbulesa 18: britma me zë të lartë —2018-2030

*"Ajo ka rënë, ajo ka rënë, Babilonia
e Madhe!" »*

*«Dilni nga mesi i saj, o populli
im...»*

Samueli paraqet

shpjego

Danielin dhe Zbulesën

**Prova profetike që Zoti ekziston
Revelacionet e Tij përfundimtare
për të zgjedhurit e Tij**

**Në këtë vepër: Projekti i Tij -
Gjykimi i Tij**

Versioni: 01-12-2024

(70-Vjeshtë-5995)

**“ Dhe dëgjova zërin e një njeriu në mes të Ulait;
ai bërtiti dhe tha: "Gabriel, shpjegoji vegimin " Daniel
8:16.**

Shënim shpjegues i kopertinës

Nga lart poshtë: Mesazhe nga tre engjëjt e Zbulesës 14.

Këto janë tri të vërteta nga libri i Danielit që iu zbuluan shenjtorëve pas gjyqit të pranverës së vitit 1843 dhe pas asaj të 22 tetorit 1844. Duke shpërfillur rolin e Shabatit, adventistët e hershëm nuk mund të kuptonin domethënien e vërtetë të këtyre mesazheve. Adventistët që prisnin kthimin e Krishtit e kishin lidhur përvojën e tyre me " **klithmën e mesnatës** " ose " *mesën e natës* " të cituar në shëmbëlltyrën e " *dhjetë virgjëreshave* " nga Mat.25:1 deri në 13 ku shpallja e " *kthimit* ". i Dhëndrit ” përmendet.

- 1- **Tema e gjykimit** u zhvillua në Dan.8:13-14 dhe subjekti i mesazhit të *engjëllit të parë* në Zbul.14:7: " *Kini frikë Perëndinë dhe jepini lavdi sepse ka ardhur ora e gjykimit të tij dhe adhuroni atë që ka bërë toka, qiejt dhe burimet e ujit!* »: Kthimi në të Shtunën, e vetmja ditë e shtatë e vërtetë e urdhrat hyjnor, Shabati Judaik dhe dita javore e pushimit, kërkohet nga Perëndia në të katërtin nga dhjetë urdhërimet e tij.
- 2- **Denoncimi i Romës papale** , " *briri i vogël* " dhe " *mbret i ndryshëm* " i Danielit 7:8-24 dhe 8:10-23 deri në 25, që merr emrin " *Babilonia e madhe* " në mesazhin e *engjëllit të dytë* të Apo. 14:8: " *Ra Babilonia e Madhe, ra!* ": kryesisht, për shkak të së dielës, "ditës së diellit" të dikurshme të trashëguar nga perandori Kostandini I, ^{i cili} e themeloi atë më 7 mars 321. Por kjo shprehje " *rai* " justifikohet me zbulimin e natyrës së saj të mallkuar nga Zoti. ua prezantoi shërbëtorëve të tij adventistë pas vitit 1843, në 1844, duke rivendosur praktikën e Shabatit të braktisur. " *Ajo ka rënë* " do të thotë: "Ajo është marrë dhe e mundur". Zoti i së vërtetës shpall kështu fitoren e tij kundër kampit të gënjeshtreve fetare.
- 3- **Tema e gjykimit të fundit** ku " *zjarri i vdekjes së dytë* " godet rebelët e krishterë. Ky është imazhi i paraqitur në Dan.7:9-10, tema është zhvilluar te Zbulesa 20:10-15 dhe është tema e mesazhit të *engjëllit të tretë* te Zbulesa 14:9-10: " *Dhe një tjetër, një engjëll i tretë i ndoqi duke thënë me zë të lartë: Nëse dikush adhuron bishën dhe figurën e saj dhe merr një shenjë në ballë ose në dorë, do të pijë edhe verën e tërbimit të Zotit, i derdhur pa përzierje në kupën e zemërimit të tij, dhe ai do të mundohet me zjarr dhe squfur, përpara engjëjve të shenjtë dhe përpara Qengjit : Këtu e diela identifikohet me " *shenjen e bishës* ".*

Vini re korrespondencën identike të numrave të vargjeve të synuara në Daniel 7: 9-10 dhe Zbulesa 14: 9-10.

Engjëlli i katërt : ai shfaqet vetëm në Apo.18 ku ai përfytyron shpalljen përfundimtare të tre mesazheve të mëparshme adventiste të cilat përfitojnë nga e gjithë drita hyjnore që ka ardhur për t'i ndriçuar ato që nga viti 1994 dhe deri në fund të botës, d.m.th. pranverë 2030 Ky është roli që duhet të luajë kjo vepër. Drita që erdhi për ta ndriçuar zbulon fajet e njëpasnjëshme: të fesë katolike, që nga viti 538; të fesë protestante, që nga viti 1843; dhe institucioni zyrtar Adventist, që nga viti 1994. Të gjitha këto rënie shpirtërore patën shkakun, në kohën e tyre: refuzimin e dritës së propozuar nga Fryma e Shenjtë e Perëndisë në Jezu Krishtin. “ *Në kohën e fundit* ” të përmendur në Dan.11:40, Kisha Katolike bashkon në mallkimin e saj, të gjitha grupet fetare, të krishtera ose jo, të cilat e njohin shërbimin dhe autoritetin e saj; kjo nën patronazhin e të ashtuquajturës aleancë të saj “ekumenike”, së cilës, pas protestantizmit, Adventizmi zyrtar u bashkua në vitin 1995.

2 Korintasve 4:3-4

“ ...Nëse Ungjilli ynë është ende i mbuluar, ai është i mbuluar për ata që po humbasin; për jobsimtarët, të cilëve Perëndia i kësaj epoke ua ka verbuar zgjuarsinë, që të mos shohin shkëlqimin e Ungjillit të lavdisë së Krishtit, që është shëmbëlltyra e Perëndisë . »

"Dhe nëse fjala profetike mbetet e keqkuptuar, do të mbetet e tillë vetëm për ata që duhet të humbasin"

Gjithashtu, në përmbledhje të zbulesave të paraqitura në këtë dokument, dijeni se, për të " justifikuar shenjtërinë ". që nga pranvera e vitit 1843, i vendosur me dekretin e krijuesit dhe ligjvënësit, Zotit të Danielit 8:14, sipas " Ungjillit të tij të përjetshëm ",

në të gjithë tokën, çdo burrë dhe çdo grua,

duhet të pagëzohen në emrin e Jezu Krishtit me zhytje të plotë për të marrë hirin hyjnor,

duhet të respektojë të Shtunën, pushimin e së shtunës së ditës së shtatë, të shenjtëruar nga Perëndia në Zanafilla 2 dhe 4^{nga} 10 urdhërimet e tij të cituara në Eksodi 20; kjo, për të ruajtur hirin e tij,

duhet të respektojnë ligjet morale hyjnore dhe ligjet dietike të përshkruara në Biblën e Shenjtë, në Zanafilla 1:29 dhe Levitiku 11, (shenjtëria e trupit)

dhe nuk duhet të “ përbuzë fjalën e tij profetike ”, që të mos “ shuajë Frymën e Perëndisë ” (1 Thesalonikasve 5:20).

Kushdo që nuk i plotëson këto kritere dënohet nga Perëndia të vuajë " vdekjen e dytë " të përshkruar në Zbulesën 20.

Samueli

SHPJEGONI – UNË DANIEL DHE APOKALIPS **Faqerojtja e temave të trajtuara**

Pjesa e parë: Shënime përgatitore

Përdor kërkimin automatik të numrave të faqeve të softuerit të përdorur

Faqja e titullit

07	Prezantimi
12	Perëndia dhe krijimet e tij
13	Themelet biblike të së vërtetës
16	Shënim themelor : 7 mars 321, dita e mallkuar e mëkatit
26	Dëshmia e Perëndisë dhënë në tokë
28	Shënim : Mos e ngatërroi martirizimin me dënimin
29	Zanafilla: një përmbledhje jetike profetike
30	Besimi dhe mosbesimi
33	Ushqim për motin e përshtatshëm
37	Historia e Zbuluar e Besimit të Vërtetë
39	Shënime përgatitore për librin e Danielit
41	Gjithçka fillon në Daniel - LIBRI I DANIEL
42	Danieli 1 - Ardhja e Danielit në Babiloni
45	Danieli 2 - <i>Statuja</i> e vizionit të mbretit Nebukadnetsar
56	Danieli 3 - Tre shokët në <i>furrë</i>
62	Daniel 4 - mbreti i poshtëruar dhe i kthyer në besim
69	Daniel 5 - Gjykimi i mbretit Belshazar
74	Danieli 6 - Danieli në <i>gropën e luanëve</i>
79	Danieli 7 - <i>The katër kafshë dhe briri i vogël</i> i papës
90	Danieli 8 - Identiteti papnor i konfirmuar – dekreti hyjnor i Dan.8:14.
103	Daniel 9 - Njoftimi i kohës së shërbesës tokësore të Jezu Krishtit.
121	Danieli 10 - Njoftimi i <i>fatkeqësisë së madhe</i> - Vegimet e fatkeqësisë
127	Daniel 11 - Shtatë luftërat e Sirisë.

- 146 Daniel 12 - Misioni universal Adventist i ilustruar dhe i datës.
- 155 Hyrje në simbolikën profetike
- 158 Adventizmi
- 163 Vështrimi i Parë i Apokalipsit
- 167 Simbolet e Romës në Profeci
- 173 Dritë në Sabat
- 176 Dekreti i Zotit i Danielit 8:14
- 179 Përgatitja për Apokalipsin
- 183 Apokalipsi në përmbledhje
- 188 **Pjesa e dytë: studimi i hollësishëm i Apokalipsit**
- 188 **Zbulesa 1** : Prolog-Kthimi i Krishtit-Tema Adventiste
- 199 **Zbulesa 2** : Asambleja e Krishtit që nga fillimi i saj deri në 1843
- 199 ^{Periudha 1} : *Efes* - ^{Periudha 2} : *Smyrna* - ^{Periudha 3} : *Pergamon* -
Epoka e 4-të : *Tiatira*
- 216 **Zbulesa 3** : Asambleja e Krishtit që nga viti 1843 - besimi i krishterë apostolik u rivendos
- 216 Periudha e 5-të : *Sardë* - ^{Periudha e 6-të} : *Filadelfia* -
- 223 Fati i Adventizmit i Zbuluar në Vizionin e Parë të Ellen G. White
- 225 ^{Epoka e 7-të} : *Laodicea*
- 229 **Zbulesa 4** : gjykimi qiellor
- 232 Shënim : LIGJI HYJNOR profetizon
- 239 **Zbulesa 5** : Biri i Njeriut
- 244 **Zbulesa 6** : Aktorët, ndëshkimet hyjnore dhe shenjat e kohës së epokës së krishterë - 6 vulat e para
- 251 **Zbulesa 7** : Adventizmi i ditës së shtatë vulozet me “ *vulën e Perëndisë* ”: të shtunën dhe “ *vulën e shtatë* ” të fshehtë.
- 259 **Zbulesa 8** : Katër “ *bori* ” e para
- 268 **Zbulesa 9** : “ *Trumpetat* ” e 5-të dhe të 6-të
- 268 e 5-të “ *boria* ”
- 276 e 6-të “ *boria* ”
- 286 **Zbulesa 10** : “ *libri i vogël i hapur* ”
- 291 Fundi i pjesës së parë të Zbulesës
Pjesa e dytë: temat e zhvilluara
- 292 **Zbulesa 11** : mbretërimi i papës - ateizmi kombëtar - “ *boria* ” e 7-të
- 305 **Zbulesa 12** : plani i madh qendror
- 313 **Zbulesa 13** : vëllezërit e rremë të fesë së krishterë
- 322 **Zbulesa 14** : Koha e Adventizmit të Ditës së Shtatë
- 333 **Zbulesa 15** : Fundi i periudhës së provës
- 336 **Zbulesa 16** : *Shtatë plagët e fundit të zemërimit të Perëndisë*
- 345 **Zbulesa 17** : prostituta demaskohet dhe identifikohet
- 356 **Zbulesa 18** : prostituta merr dënimin e saj
- 368 **Zbulesa 19** : *Beteja e Harmagedonit* e Jezu Krishtit
- 375 **Zbulesa 20** : *mijëvjeçari* i mijëvjeçarit të 7-të dhe gjykimi i fundit
- 381 **Zbulesa 21** : simbolizohet *Jeruzalemi i Ri i lavdëruar*
- 392 **Zbulesa 22** : Dita e pafundme e Përtjetësisë
- 40 5 **Shkronja vret, por Fryma jep jetë**

- 408 **Koha tokësore e Jezu Krishtit**
410 **Shenjtëria dhe shenjtërimi**
424 **Ndarjet e Zanafillës - nga Zanafilla 1 në 22 -**
525 Përbushja e premtimeve që iu bë Abrahamit: Zanafilla 23 deri në...
528 Eksodi dhe Moisiu besnik - Nga Bibla në përgjithësi - Ora e Zgjedhjes së Fundit - Adventizmi i ditës së shtatë: Një ndarje, një emër, një histori - Gjakimet kryesore të Zotit - hyjnore nga A në Z - Shtrembërime të teksteve biblike – Shpirti rikthen të vërtetën.
547 **Dedikimi i fundit**
548 **Thirrja e Fundit**

Shënim: përkthimet në gjuhë të huaja po kryhen duke përdorur softuerin e përkthimit automatik, autori është përgjegjës vetëm për tekstet në frëngjisht, gjuhën e versionit origjinal të dokumenteve.

Më shpjego Danielin dhe Zbulesën

Prezantimi

Unë kam lindur dhe jetoj në këtë vend shumë të neveritshëm, pasi Perëndia e emërton simbolikisht kryeqytetin e tij " *Sodoma dhe Egjipti* " në Zbul. 11:8. Modeli i saj i shoqërisë, republikan, ziliqar, u imitua, u përhap dhe u adoptua nga popuj të shumtë në mbarë botën; ky vend është Franca, një vend dominues monarkik dhe revolucionar, eksperimentues i pesë republikave me regjime tagrambledhëse të dënuar nga Zoti. Me krenari, ajo shpall dhe shfaq tabelat e saj të drejtave të njeriut, në kundërshtim me tabelat e detyrave njerëzore të shkruara në formën e "dhjetë urdhërimeve", nga vetë Zoti krijues. Që nga origjina e saj dhe monarkia e saj e parë, ajo ka marrë mbrojtjen e armikut të saj, fesë katolike romake, mësimet e së cilës nuk kanë pushuar kurrë së cilësuar "të keqen" atë që Zoti e quan "të mirë" dhe të quajë "të mirë" atë që ai e quan "të keq". "Duke vazhduar rënien e tij të paepur, Revolucioni i tij e çoi atë në adoptimin e ateizmit. Kështu, si një krijesë, një enë prej dheu, Franca është përfshirë në një ngërç që e kundërshton atë me Zotin e gjithëfuqishëm, një enë autentike prej hekuri; rezultati ishte i parashikueshëm dhe i profetizuar prej tij; ajo do të përjetojë fatin e " *Sodomës* " fajtores për të njëjtat mëkate para saj. Historia botërore për rreth 1700 vitet e fundit është formuar nga ndikimi i saj i keq, veçanërisht nga mbështetja e saj për autoritetin e regjimit papal katolik romak, që nga monarku i tij i parë, Clovis I mbreti i parë i Frankëve. Ai u pagëzua në Reims, më 25 dhjetor të vitit 498. Kjo datë mbart shenjën e një feste Krishtlindjesh të lidhur nga Roma, padrejtësisht dhe në mënyrë të egër, me një datë të rreme të lindjes së Jezu Krishtit, Zotit të mishëruar, krijuesit të botës dhe gjithçka që jeton ose ekziston; i cili me të drejtë pretendon titullin " *Perëndia i së vërtetës* ", sepse ai urren " *gënjeshrën që ka babanë e djallit* ", siç deklaroi Jezusi.

Dëshironi prova të pamohueshme se asnjë papë romak nuk është legjitim të pretendojë se është shërbëtor i Jezu Krishtit? Këtu është, precize dhe biblike: Jezusi tha te Mat.23:9: " *Dhe mbi tokë mos e quani askënd atë tuajin; sepse një është ati juaj, që është në qiej.* »

Si quhet Papa në tokë? Të gjithë mund ta shohin atë, " *babai i shenjtë* ", apo edhe " *babai shumë i shenjtë* ". Priftërinjtë katolikë quhen gjithashtu " *baballarët* ". Ky qëndrim rebel bën që turmat e priftërinjve të vendosen si ndërmjetës të supozuar të domosdoshëm midis Zotit dhe mëkatarit, ndërsa Bibla i mëson atij aksesin e lirë te Zoti i legjitimuar nga Jezu Krishti. Në këtë mënyrë, besimi katolik i infantilizon qeniet njerëzore që të duken të domosdoshëm dhe thelbësor. Ky shmangie nga ndërmjetësimi i drejtpërdrejtë i Jezu Krishtit do të denoncohet nga Perëndia në një profeci, në Dan.8:11-12. Pyetje-Përgjigje : Kush mund të besojë se krijuesi i fuqishëm Zoti mund të merrte si shërbëtorë të tij qeniet njerëzore që nuk i binden atij me një " *arrogancë* " kaq të egër të denoncuar në Dan.7:8 dhe 8:25? Përgjigja biblike ndaj këtij infantilizimi të mendjeve njerëzore është në këtë varg nga Jer.17:5: " *Kështu thotë Zoti: Mallkuar*

është njeriu që beson te njeriu , që merr mishin për mbështetjen e tij dhe që largon zemrën e tij nga Zoti ! »

Për shkak se ishte Franca ajo që formësoi shumë historinë fetare të një pjese të madhe të epokës së krishterë, Zoti i dha një francezi misionin për të zbuluar rolin e tij të mallkuar; kjo, duke ndriçuar kuptimin e fshehtë të zbulësive të tij profetike të koduara në një kod rreptësisht biblik.

Në vitin 1975 mora njoftimin e misionit tim profetik nëpërmjet një vegimi, kuptimin e vërtetë të të cilit e kuptova vetëm në vitin 1980, pas pagëzimit tim. I pagëzuar në besimin e krishterë adventist të ditës së shtatë, e di, që nga viti 2018, se jam vënë në shërbim për kohën e një jubileu (7 herë 7 vjet) i cili do të përfundojë në pranverën e vitit 2030 me kthimin në lavdi të Zoti Perëndi i Plotfuqishëm, Jezu Krisht.

Njohja e ekzistencës së Perëndisë ose Jezu Krishtit nuk mjafton për të marrë shpëtimin e përjetshëm .

Më kujtohet këtu, përpara se të kthehej në qiell, Jezusi u drejtoi dishepujve të tij fjalët e këtyre vargjeve nga Mat.28:18 deri në 20: “ *Jezusi, pasi u afrua, u foli atyre kështu: Më është dhënë çdo autoritet në qiell dhe në tokë. **Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjitha kombet , duke i pagëzuar në emër të Atit dhe të Birit dhe të Frymës së Shenjtë dhe duke i mësuar të zbatojnë gjithçka që ju kam urdhëruar . Dhe vini re, unë jam me ju gjithmonë, madje deri në fund të botës .***” Fryma e tij hyjnore e frymëzoi apostullin Pjetër me këtë deklaratë tjetër zyrtare dhe solemne të Veprave të Apostujve 4:12: “ **Nuk ka shpëtim në asnjë tjetër; sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve, me anë të të cilit duhet të shpëtohem .**”

Rrjedhimisht, kuptoni, feja që na pajton me Zotin nuk bazohet në një trashëgimi fetare për shkak të traditave njerëzore. Besimi në sakrificën vullnetare shlyese të ofruar nga Perëndia, nëpërmjet vdekjes së Tij njerëzore në Jezu Krishtin, është **e vetmja mënyrë** për të arritur pajtimin tonë me drejtësinë e përsosur të shenjtërisë së Tij hyjnore. Gjithashtu, kushdo që të jeni, cilado qoftë origjina juaj, feja juaj e trashëguar, populli juaj, raca juaj, ngjyra juaj ose gjuha juaj, apo edhe statusi juaj mes njerëzve, pajtimi juaj me Perëndinë vjen vetëm nëpërmjet Jezu Krishtit dhe respektimit të mësimëve të tij që ai i drejtohet dishepujve të tij deri në fund të botës; siç dëshmohet nga ky dokument.

Shprehja “ **Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë** ” përcakton tre role të njëpasnjëshme të luajtura nga i vetmi Zot në planin e tij të shpëtimit që i ofroi njeriut mëkatat fajtor, të dënuar me “ *vdekjen e dytë* ”. Ky “trinitet” nuk është një mbledhje e tre perëndive, siç besojnë myslimanët, duke justifikuar kështu refuzimin e tyre ndaj kësaj dogme të krishterë dhe fesë së saj. Si “ **Atë** ”, Zoti është Krijuesi ynë për të gjithë; si “ **Bir** ” ai i dha vetes një trup prej mishi për të shlyer mëkatet e të zgjedhurve të tij në vend të tyre; në “ **Shpirti i Shenjtë** ”, Zoti, Shpirti i Krishtit të ringjallur, vjen për të ndihmuar të zgjedhurit e tij që të kenë sukses në kthimin e tyre duke marrë “ **shenjtërimin pa të cilin askush nuk do ta shohë Zotin** ”, sipas asaj që mëson apostulli Pal në Hebr.12 : 14; “ **Shenjtërimi** ” është, të jesh **i veçuar** për dhe nga Perëndia. Ai konfirmon pranimin e tij ndaj të zgjedhurit dhe shfaqet në veprat e besimit të tij, në dashurinë e tij për Zotin dhe të vërtetën e tij të frymëzuar dhe të zbuluar biblike.

Leximi i këtij dokumenti është thelbësor për të kuptuar **nivelin shumë të lartë të mallkimit** që rëndon mbi popujt e tokës, institucionet e tyre fetare dhe ato të botës së krishterë perëndimore, veçanërisht për shkak të origjinës së tyre të krishterë ; sepse shtegu i ndjekur nga Jezu Krishti përbën shtegun shpëtues **unik** dhe **ekskluziv** të projektit të Perëndisë; si rezultat, besimi i krishterë mbetet objektivi kryesor i sulmeve nga djalli dhe demonët.

Në thelb, projekti shpëtues i krijuar nga Zoti krijues është i thjeshtë dhe logjik. Por feja merr një karakter kompleks për faktin se ata që e mësojnë atë mendojnë vetëm për të justifikuar konceptimin e tyre fetar dhe, duke praktikuar mëkatën, shpesh nga injoranca, ky konceptim nuk është më në përputhje me kërkesat e Zotit. Si rezultat, ai i godet me mallkimin e tij, të cilin ata e interpretojnë në favor të tyre dhe nuk dëgjojnë qortimin hyjnor.

Kjo vepër nuk synon të marrë një çmim letrar; për Perëndinë krijues, roli i tij i vetëm është t'i vërë të zgjedhurit e tij në provë të besimit që do t'i lejojë ata të marrin jetën e përjetshme të fituar nga Jezu Krishti. Atje do të gjeni përsëritje, por ky është stili që Zoti përdor duke nxjerrë me çekiç të njëjtat mësimet që ai zbulon përmes imazheve dhe simboleve të ndryshme. Këto përsëritje të shumta përbëjnë provën më të mirë të autenticitetit të tyre dhe dëshmojnë rëndësinë që ai u dha të vërtetave të ilustruara në fjalë. Shëmbëlltyrat e mësuara nga Jezusi konfirmojnë këtë theksim dhe përsëritje.

Në këtë vepër do të gjeni zbulesa të dhëna nga krijuesi i madh Zoti që na vizitoi nën emrin njerëzor të Jezusit të Nazaretit, i cili u emërua "i vajosuri" ose "mesia", sipas hebraishtes "mashiah" të cituar në Dan. .9:25, ose «krisht», nga greqishtja «christos» e shkrimeve të besëlidhjes së re. Në të, Perëndia erdhi për të ofruar jetën e tij krejtësisht të pastër si një flijim vullnetar, për të vërtetuar ritet e flijimeve të kafshëve që i paraprinë ardhjes së tij që nga mëkati fillestar i kryer nga Eva dhe Adami. Termi " *i mirosur* " nënkupton atë që merr vajosjen e Frymës së Shenjtë të simbolizuar nga vaji i pemëve të ullirit. Zbulesa profetike e dhënë nga Perëndia në emrin e vetëm të Jezu Krishtit dhe vepra e tij shlyese i udhëheq të zgjedhurit e tij në shtegun që të çon në jetën e përjetshme. Sepse shpëtimi vetëm me anë të hirit nuk i pengon të zgjedhurit të bien në grackat për të cilat ai nuk është i vetëdijshëm. Prandaj, për të plotësuar ofertën e tij të hirit, që në emër të Jezu Krishtit, Perëndia të vijë për të zbuluar ekzistencën e kurtheve kryesore që lejojnë shërbëtorët e tij të fundit të kohës së fundit, të analizojnë, gjykojnë dhe kuptojnë **qartë** të hutuarit. situata e fesë universale të krishterë që mbizotëron në këtë epokë të fundit të shpëtimit tokësor.

Por para mbjelljes, këshillohet që të çrënjohet; sepse natyra e Zotit krijues është shtrembëruar nga mësimet e feve të mëdha monoteiste të përhapura në tokë. Të gjithë ata kanë të përbashkët që imponojnë Zotin e vetëm me detyrim dhe kështu dëshmojnë për ndarjen e tyre dhe nga çdo marrëdhënie me të. Liria e dukshme që i është bashkangjitur besimit të krishterë është vetëm për shkak të rrethanave aktuale të kohës, por sapo Zoti t'i lejojë demonët të veprojnë lirisht, kjo intolerancë ndaj atyre që nuk i ndjekin do të rishfaqet. Nëse Zoti do të kishte dashur të vepronte përmes shtrëngimit, do të kishte mjaftuar që ai, thjesht, të bëhej i dukshëm për sytë e tyre, të merrte nga krijesat e tij që ata t'i binden të gjitha vullnetave të tij. Nëse ai nuk veproi në këtë mënyrë, kjo është për shkak se

zgjedhja e tij e zyrtarëve të zgjedhur mbështetet, **vetëm** në zgjedhjen e lirë për ta dashur ose refuzuar atë; zgjedhje e lirë që ai u jep të gjitha krijesave të tij. Dhe nëse ka një kufizim, është vetëm ai i karakterit natyror të të zgjedhurve që shtyhen dhe tërhiqen, nga natyra e tyre e lirë individuale, nga Zoti i dashurisë. Dhe ky emër dashurie i shkon shumë, sepse e sublimon, duke u ofruar krijesave të saj një demonstrim të vënë në veprim që e bën të pakundërshtueshëm ; këtë duke ofruar jetën e tij për të shlyer, në personin e Jezu Krishtit, mëkatet e trashëguara dhe të kryera **vetëm nga të zgjedhurit e tij** në kohën e injorancës dhe dobësisë së tyre. Kujdes! Në tokë, kjo fjalë dashuri merr vetëm formën e ndjenjës dhe dobësisë së saj. Ajo e Perëndisë është e fortë dhe krejtësisht e drejtë; gjë që bën të gjithë ndryshimin sepse merr formën e një parimi ku ndjenja është plotësisht e kontrolluar. Prandaj, feja e vërtetë e miratuar nga Zoti mbështetet në respektimin e lirë të personit të tij, mendimeve dhe parimeve të tij të përcaktuara në ligje. E gjithë jeta tokësore është e ndërtuar mbi ligjet e saj fizike, kimike, morale, psikike dhe shpirtërore. Ashtu si ideja për t'i shpëtuar ligjit të gravitetit tokësor dhe për ta zhdukur atë nuk do të hynte kurrë në mendjen e njeriut, shpirti i tij mund të lulëzojë në mënyrë harmonike vetëm në respekt dhe bindje ndaj ligjeve dhe parimeve të vendosura nga Zoti krijues. Dhe këto fjalë të apostullit Pal nga 1 Kor. 10:31 janë kështu krejtësisht të justifikuara: "**Nëse hani, nëse pini, ose bëni ndonjë gjë tjetër, bëni gjithçka për lavdinë e Perëndisë** ." Zbatimi i kësaj ftese falas është bërë i mundur nga fakti se në Bibël, dhe vetëm në të, Perëndia ka dhënë dhe ka zbuluar mendimet e tij hyjnore. Dhe është e rëndësishme të merret parasysh mendimi i tij në kryerjen e punës së "**shenjtërimin pa të cilin**", sipas Hebr.12:14, "**askush nuk do ta shohë Zotin**". Ndonjëherë mendimi i tij merr formën e një recete, por nuk është më i diskutueshëm se ai i dhënë nga mjeku specialist, të cilit njeriu nxiton t'i bindet, duke menduar kështu të veprorë në interesin e tij më të mirë për shëndetin e tij fizik ose mendor (edhe pse ai e ka gabim). Zoti Krijues është, mbi të gjitha, mjeku i vetëm dhe i vërtetë i shpirtave, të cilët ai i njeh në detajet e tyre më të vogla. Ajo dhemb por shërohet sa herë që situata është e favorshme. Por në fund, ai do të shkatërrojë dhe asgjësojë të gjithë jetën qiellore dhe tokësore që ka rezultuar e paaftë për ta dashur dhe për rrjedhojë, për t'iu bindur.

Prandaj, intoleranca fetare është fryti zbulues i fesë së rreme monoteiste. Ai përbën një faj dhe mëkat shumë të rëndë, sepse shtrembëron karakterin e Zotit dhe duke e sulmuar atë, nuk rrezikon të marrë bekimin, hirin dhe shpëtimin e tij. Megjithatë, Zoti e përdor atë si një kamxhik për të ndëshkuar dhe goditur njerëzimin jobesimtar ose jobesnik. Unë mbështetem këtu në dëshminë biblike dhe historike. Në të vërtetë, shkrimet e besëlidhjes së vjetër na mësojnë se për të ndëshkuar pabesinë e popullit të tij, kombit të quajtur Izrael, Perëndia përdori popullin "filistin", fqinjën e tij më të afërt. Në kohën tonë ky popull e vazhdon këtë veprim me emrin "palestinez". Më vonë, kur ai donte të zbulonte gjykimin e tij dhe dënimin e tij përfundimtar të këtij Izraeli trupor tokësor, ai kërkoi shërbimet e mbretit kaldeas, Nebukadnetsarit; kjo tre herë. Në të tretën, në – 586, kombi u shkatërrua dhe njerëzit e mbijetuar u dëbuan në Babiloni për një periudhë "70-vjeçare" të profetizuar në Jer.25:11. Më vonë akoma, për shkak të refuzimit të tij për të njohur Jezu Krishtin si mesinë e tij, kombi u shkatërrua përsëri nga trupat

romake të udhëhequra nga Titus, trashëgimtari i perandorit Vespasian. Gjatë epokës së krishterë, duke u kthyer zyrtarisht në mëkat në vitin 321, besimi i krishterë iu dorëzua intolerancës së papëve që nga viti 538. Dhe ky besim dominues katolik kërkonte grindje me popujt e Lindjes së Mesme që ishin bërë myslimanë fetar në të njëjtin shekull ^{të 6-të}. Krishterimi jobesimtar ka gjetur atje një kundërshtar të përhershëm të frikshëm. Sepse kundërshtimi fetar i dy kampeve është si polet, totalisht i kundërt deri në fund të botës. Edhe jobesimtari është krenar dhe kërkon lavdinë e ekskluzivitetit; duke mos e marrë atë nga Zoti, ai ia atribuon vetes dhe nuk pranon të sfidohet. Ky përshkrim i individit karakterizon, gjithashtu kolektivisht, anëtarët që u përkasin asambleve të ndryshme dhe grupohen së bashku në fetë e ndryshme të rreme. Të dënosh intolerancën nuk do të thotë se Zoti është tolerant. Intoleranca është një praktikë njerëzore e frymëzuar nga kampi demonik. Fjala tolerant nënkupton mendimin e intolerancës dhe fjala e besimit të vërtetë është miratimi ose mosmiratimi sipas parimit biblik "po, ose jo". Nga ana e tij, Zoti e mbështet ekzistencën e së keqes pa e toleruar atë; ai e mbështet atë për një kohë lirie të planifikuar në projektin e tij për të zgjedhur zyrtarët e tij të zgjedhur. Prandaj fjala tolerancë vlen vetëm për njerëzimin dhe termi u shfaq në Ediktin e Nantes të Henri IV të 13 prillit 1598. Por pas përfundimit të kohës së hirit, e keqja dhe ata që e bëjnë do të shkatërrohen. Toleranca e kishte zëvendësuar që në fillim lirinë fetare që Zoti i kishte dhënë njeriut.

Njoftohet menya e kësaj pune; provat do të paraqiten dhe demonstrohen nëpër faqe.

Zoti dhe krijimet e tij

Leksiku shpirtëror i përdorur nga njerëzit në Evropën Latine fsheh mesazhe thelbësore të dhëna nga Zoti. Kështu është, para së gjithash, me fjalën Apokalips, e cila, në këtë aspekt, ngjall katastrofën e madhe të cilës i frikësohen njerëzit. Megjithatë, pas këtij termi të frikshëm qëndron përkthimi "Zbulesa", i cili u zbulon shërbëtorëve të Tij në Krishtin gjëra të domosdoshme për shpëtimin e tyre. Sipas parimit se lumturia e disave shkakton fatkeqësinë e të tjerëve, atyre të kampit të kundërt, mesazhet në të kundërta absolute janë shumë të pasura në mësim dhe shumë shpesh sugjerohen në "Zbulesën" shumë të shenjtë që i është dhënë apostullit Gjon.

Një term tjetër, fjala "engjëll" fsheh mësim të rëndësishme. Kjo fjalë franceze vjen nga vetë latinishtja "angelus" e marrë nga greqishtja "aggelos" që do të thotë: lajmëtar. Ky përkthim na zbulon vlerën që Zoti u jep krijesave të tij, homologëve të tij të cilët i krijoi të lirë dhe relativisht të pavarur. Jeta e dhënë nga Zoti, kjo pavarësi ruan kufizime logjike. Por ky term "lajmëtar" na zbulon se Zoti i sheh homologët e tij të lirë si mesazhe të gjalla. Kështu, çdo krijesë përfaqëson një mesazh të përbërë nga një përvojë jetësore e shënuar nga zgjedhjet dhe pozicionet personale që përbëjnë atë që Bibla e quan "një shpirt". Çdo krijesë është unike si një shpirt i gjallë. Sepse atë që nuk e dinin homologët e parë qiellorë të krijuar nga Zoti, ata që ne i quajmë tradicionalisht "engjëjt", është se ai që u dha atyre jetën dhe të drejtën për të jetuar mund t'i marrë përsëri. Ata u krijuan për të jetuar përgjithmonë dhe nuk e dinin as kuptimin e fjalës vdekje. Është për t'u zbuluar atyre se çfarë do të thotë fjala vdekje që Perëndia krijoi dimensionin tonë tokësor në të cilin speciet njerëzore, ose Adami, do të luanin rolin e vdekshëm pas mëkatit të Kopshtit të Edenit. Mesazhi që ne përfaqësojmë është i këndshëm për Perëndinë **vetëm** nëse përputhet me standardet e Tij për të mirën dhe të mirën. Nëse ky mesazh plotëson standardin e tij të së keqes dhe të së keqes, ai që e mbart është i llojit rebel të cilin e dënon me vdekje të përjetshme, me një shkatërrim dhe asgjësim përfundimtar të gjithë shpirtit të tij.

Themelet biblike të së vërtetës

Perëndia e pa të mirë dhe të drejtë t'i zbulonte, së pari, origjinën e sistemit tonë tokësor Moisiut, në mënyrë që çdo qenie njerëzore të dinte për të. Ai tregon atje, një përparësi të mësimi shpirtëror. Në këtë veprim ai na paraqet **bazat e së vërtetës së tij** të cilat fillojnë me rregullimin e rendit të kohës. Sepse Zoti është Perëndia i rendit dhe i qëndrueshmërisë fisnike. Ne do të zbulojmë, në krahasim me standardet e tij, aspektin budalla dhe jokoherent të rendit tonë aktual të vendosur nga njeriu i mëkatit. Sepse është me të vërtetë mëkati dhe mëkati tashmë origjinal që ndryshon gjithçka.

Por është thelbësore të kuptohet para çdo gjëje tjetër, se " *fillimi* " i cituar nga Zoti në Bibël dhe fjala e parë e librit të quajtur "Zanafilla" është "origjina", nuk ka të bëjë me " *fillimin* " e jetës, por vetëm atë të krijimit të tij të gjithë dimensionit tonë tokësor që përfshin yjet e kozmosit qiellor të krijuar të gjithë në ditën e katërt pas vetë tokës. Me këtë mendim në mendje, ne mund të kuptojmë se ky sistem specifik tokësor, në të cilin netët dhe ditët do të pasojnë njëra-tjetrën, është krijuar për t'u bërë mjedisi ku Zoti dhe të zgjedhurit e tij besnikë dhe kampi armik i djallit do të përballen me njëri-tjetrin. Kjo luftë e së mirës hyjnore kundër së keqes së djallit, mëkatarit të parë në historinë e jetës, është arsyeja e ekzistencës së tij dhe baza e të gjithë zbulësës së projektit të tij universal dhe multiversal të shpëtimit. Gjatë kësaj pune, do të zbuloni kuptimin e disa fjalëve enigmatike të thënë nga Jezu Krishti gjatë shërbesës së tij tokësore. Kështu do të shihni se sa kuptim marrin ata në projektin e madh të vënë në lëvizje nga i vetmi Zot i madh, krijuesi i të gjitha formave të jetës dhe materies. Këtu e mbyll këtë parantezë të rëndësishme dhe i kthehem temës së rendit kohor të vendosur nga ky Sovran Suprem i ekzistencës.

Përpara mëkatit, Adami dhe Eva e kishin jetën e tyre të strukturuar rreth një sërë javësh shtatë-ditore. Në përputhje me modelin e katërt prej dhjetë urdhërimeve (ose Dekalogut) që **e kujton atë**, dita e shtatë është një ditë e shenjtëruar për pushim nga Perëndia dhe nga njeriu, dhe duke ditur sot se çfarë profetizon ky veprim, ne mund të kuptojmë pse Zoti i përmbahet respektoni këtë praktikë. Në projektin e saj të përgjithshëm, i cili shpjegon arsyet për këtë krijim specifik tokësor, java, njësia e propozuar e kohës, profetizon shtatë mijë vjet gjatë të cilave do të realizohet projekti i madh i demonstrimit universal (dhe multiversal) të dashurisë dhe drejtësisë së tij. Në këtë program, në analogji me gjashtë ditët e para të javës, gjashtë mijëvjeçarët e parë do të vendosen nën demonstrimin e dashurisë dhe durimit të tij. Dhe si dita e shtatë, mijëvjeçari i shtatë do t'i kushtohet vendosjes së drejtësisë së tij të përsosur. Unë mund ta përmbledh këtë program kështu duke thënë: gjashtë ditë (nga një mijë vjet = gjashtë mijë vjet) për të shpëtuar, dhe e shtata (= mijë vjet), për të gjykuar dhe asgjësuar rebelët tokësorë dhe qiellorë. Ky projekt shpëtues do të mbështetet

tërësisht në sakrificën shlyese vullnetare të bërë nga Zoti krijues, në aspektin hyjnor tokësor të personit të quajtur, me vullnetin e tij hyjnor, Jezu Krishti në versionin grek ose sipas hebraishtes, Jezus Mesia.

Përpara mëkatit, në rendin fillestar të përsosur hyjnor, e gjithë dita përbëhet nga dy pjesë të barabarta të njëpasnjëshme; 12 orë të natës hënore pasohen nga 12 orë dritë dielli dhe cikli përsëritet vazhdimisht. Në gjendjen tonë aktuale, kjo situatë shfaqet vetëm dy ditë në vit, në kohën e ekuinoksit të pranverës dhe vjeshtës. Ne e dimë se stinët e tanishme janë për shkak të një animi të boshtit të tokës, dhe kështu mund të kuptojmë se kjo pjerrësi u shfaq si pasojë e mëkatit fillestar të kryer nga çifti i parë, Adami dhe Eva. Para mëkatit, pa këtë prirje, rregullsia e rendit hyjnor ishte e përsosur.

Rrotullimi i plotë i tokës rreth diellit tregon njësinë e vitit. Në dëshminë e tij, Moisiu tregon historinë e Eksodit të Hebrenjve të çliruar nga Perëndia nga skllavëria egjiptiane. Dhe pikërisht ditën e kësaj daljeje, Perëndia i tha Moisiut, në Eks.12:2: “ *Ky muaj do të jetë muaji i parë i vitit për ty; do të jetë për ju muajin e parë .*” Një këmbëngulje e tillë dëshmon për rëndësinë që Zoti i jep sendit. Kalendarit hebraik i dymbëdhjetë muajve hënor luhatej me kohën, dhe pas rendit diellor, ishte e nevojshme të shtohesh një muaj i trembëdhjetë shtesë për të rifituar përputhjen pas disa vitesh akumulimi të kësaj vonese. Hebrenjtë dolën nga Egjipti “ *14 dita e muajit të parë të vitit* ” që logjikisht fillonte në ekuinoksin pranveror; emër që do të thotë pikërisht "hera e parë".

Ky urdhër i dhënë nga Zoti, “ *ky muaj do të jetë muaji i parë i vitit për ju* ”, nuk është i parëndësishëm, sepse u drejtohet të gjithë njerëzve që do të kërkojnë shpëtimin e tij deri në fund të botës; Izraeli hebraik, marrësi i Revelacionit hyjnor, duke qenë vetëm pararoja e projektit të madh shpëtimtar universal të programit të tij hyjnor. Koha e tij hënore do të pasohet nga koha diellore e Krishtit përmes së cilës projekti shpëtues i Perëndisë zbulohet në të gjithë dritën e tij.

Rivendosja e përsosur e këtyre standardeve hyjnore nuk do të kryhet kurrë në një tokë të populluar nga qenie njerëzore rebele dhe të liga. Megjithatë, në marrëdhënien individuale që kemi me Zotin, mbetet i mundur ky Shpirt i fuqishëm krijues i padukshëm që e lartëson dashurinë po aq sa drejtësinë. Dhe çdo marrëdhënie me të duhet të fillojë me këtë kërkim të vlerave **të tij** dhe së pari ato të **rendit** të kohës. Ky është një akt besimi, fare i thjeshtë dhe pa merita të veçanta; një minimum për të ofruar nga ana jonë njerëzore. Dhe qasja jonë duke qenë e këndshme për Të, bëhet e mundur marrëdhënia dashurore e krijesës dhe Krijuesit të saj. Parajsa nuk fitohet nga bëmat apo mrekullitë, por nga shenjat e vëmendjes reciproke, të cilat shprehin dashurinë e vërtetë. Kjo është ajo që çdokush mund të zbulojë në veprën e Jezu Krishtit, i cili dha jetën, vullnetarisht, në shenjë thirrjeje, për të shpëtuar vetëm të dashurin e tij të zgjedhur.

Pas kësaj tabloje të admirueshme të rendit hyjnor, le të shohim aspektin patetik të rendit tonë njerëzor. Ky krahasim është edhe më i nevojshëm sepse do të na lejojë të kuptojmë qortimet që Perëndia profetizoi nëpërmjet profetit të tij Daniel, të cilin Jezusi në kohën e tij e vërtetoi si të tillë. Ndër këto qortime lexojmë në Dan.7:25: “ *Ai do të planifikojë të ndryshojë kohët dhe ligjin .*” Perëndia di vetëm një standard të këtyre gjërave; ato që ai vetë i vendosi që nga krijimi i botës dhe më pas ia shpalli Moisiut. Kush guxoi të bënte një fyerje të

tillë? Një regjim dominues, të cilit ai ia atribuon “ *arrogancën* ” dhe “ *suksesin e marifeteve të tij* ”. I përshkruar gjithashtu si një “ *mbret i ndryshëm* ”, sinteza e këtyre kritereve sugjeron fuqi fetare. Për më tepër, i akuzuar për “ *persekutim të shenjtoreve* ”, mundësitë e interpretimit ngushtojnë dhe mbyllin regjimin papal romak të vendosur, **vetëm**, që nga viti 538 me një dekret për shkak të perandorit Justinian ¹. Por Zbulesa e quajtur Apokalipsi do të zbulojë faktin se kjo datë 538 është vetëm pasojë dhe shtrirja e një të keqeje të sjellë kundër “ *kohës dhe ligjit hyjnor* ” nga 7 marsi 321 nga perandori romak Kostandini ¹. Krimi i tij do të kujtohet shpesh në këtë studim, sepse kjo datë e keqe sjell mallkim në besimin e pastër dhe të përsosur të krishterë të vendosur në kohën e apostujve. Kjo ndarje e fajit, në transmetim, e Romës perandorake pagane dhe e Romës papale katolike romake është një çelës kryesor për zbulesën profetike të ndërtuar në dëshmitë e shkruara nga Danieli. Sepse perandori pagan vendosi pushimin e ditës së parë, por ai është regjimi papnor i krishterë të cilët fetarisht e imponuan atë në formën e “ *ndryshuar* ”, të veçantë dhe njerëzore, të dhjetë urdhërimeve të Zotit.

Shënim themelor: 7 mars 321, dita e mallkuar e mëkatit

Dhe mallkuar fuqishëm, sepse më 7 mars 321, pjesa tjetër e ditës së shtatë të shenjtë të Shabatit, me urdhër të një dekreti perandorak të datës, u zëvendësua zyrtarisht nga dita e parë. Në atë kohë, kjo ditë e parë iu kushtua nga paganët adhurimit të Zotit Diell, SOL INVICTVS, domethënë, DIELIT TË PAMPODHUR, tashmë objekt adhurimi nga ana e Egjiptianëve në kohën e Eksodit të Hebrenjtë, por edhe në Amerikë, nga inkasit dhe aztekët, dhe deri më sot nga japonezët (vendi i "diellit në rritje"). Djalli përdor gjithmonë të njëjtat receta për t'i çuar njerëzit në rënien dhe dënimin e tij nga Zoti. Shfrytëzon sipërfaqësinë e tyre dhe mendjen e tyre trupore që i shtyn ata të përçmojnë jetën shpirtërore dhe mësimet e së kaluarës historike. Sot, 8 Mars 2021, kur po shkruaj këtë shënim, lajmi dëshmon për rëndësinë e këtij zemërimi, një lëse-majesté të vërtetë hyjnore dhe sërish koha hyjnore merr kuptimin e saj të plotë. Për Zotin koha e një viti fillon në pranverë dhe mbaron në fund të dimrit, domethënë në kalendarin tonë aktual romak, nga 20 marsi deri më 20 mars të ardhshëm. Kështu duket se 7 marsi i vitit 321 ishte për Zotin 7 mars 320, pra 13 ditë para pranverës së vitit 321. Rrjedhimisht, për Zotin, ishte viti 320 që u shënua në fund, nga akti i neveritshëm i kryer kundër të drejtëve të tij dhe të tij. ligji i shenjtë hyjnor. Sipas kohës së Zotit, viti 2020 përbën ^{përvjetorin e 17-të} (17: numri i gjykimit) në numër shekujsh që nga viti 320. Prandaj nuk është për t'u habitur që nga fillimi i vitit 2020, mallkimi hyjnor ka hyrë në një fazë agresive. në formën e një virusi ngjites që ka shkaktuar panik, në Perëndim, shoqëria e njerëzve, besimi dhe besimi i të cilëve është vendosur tërësisht në shkencë dhe përparimin e saj. Paniku është pasojë e pamundësisë për të paraqitur një kurë apo vaksinë efektive pavarësisht aftësive të larta teknike të shkencëtarëve aktualë. Duke u dhënë këtyre 17 shekujve një vlerë profetike, unë nuk po shpik asgjë, sepse për Zotin numrat kanë një kuptim shpirtëror të cilin ai e zbulon dhe e përdor në ndërtimin e profecive të tij, dhe pikërisht në Zbulesën, kapitulli 17 i kushtohet temës së "grykimi i prostitutës që ulet mbi shumë ujëra ." "*Babilonia e madhe* " është emri i saj dhe "*ujërat e mëdhenj* " të përfshirë sugjerojnë "*Lumi Eufrat* " që Perëndia synon në mesazhin e "*borisë së gjashtë* " të Zbulesës 9:13, simbol i Luftës së Tretë Botërore që po vjen. Pas këtyre simboleve janë katolicizmi papal dhe Evropa e krishterë jobesnike, burime dhe objektiva të zemërimit të tij. Lufta midis Zotit dhe njerëzve sapo ka filluar; tenxherja e hekurt kundër enës prej balte, rezultati i luftës është i parashikueshëm; më mirë, është e profetizuar dhe e programuar. Si do ta shënonte Perëndia 17- ^{vjetorin} e 7 marsit 320 (320, për të dhe të zgjedhurit e tij; 321 për botën e rreme fetare ose profane)? Unë kam besuar prej kohësh se do të ishte përmes hyrjes në luftën botërore, por një luftë botërore që do të përfundojë në formën atomike, sepse Zoti e profetizoi atë, tre herë, në Dan. 11:40 deri në 45, Ezekieli 38 dhe 39, dhe më në fund , në Zbul. 9:13 deri në 21. Lufta e nisur nga Perëndia kundër njerëzimit rebel që nga pranvera e vitit 2020 është e të njëjtit lloj me atë që ai u përfshi kundër faraoni i Egjiptit në kohën e Moisiut; dhe rezultati përfundimtar do të jetë i njëjtë; armiku i Zotit do të humbasë jetën e tij atje, si Faraoni që në kohën e tij pa djalin e tij të parëlindur të vdiste dhe humbi të tijin. Këtë më 8 mars 2021, vërej se ky interpretim nuk u përmbush, por isha përgatitur

për të për rreth një muaj, pasi kuptova me frymëzim hyjnor se 321 ishte për Zotin 320 dhe se për rrjedhojë, ai kishte planifikuar të mallkonte, jo vetëm dita e 7 marsit 2020, por i gjithë viti të cilit i është bashkangjitur kjo ditë e mallkuar, duke zbatuar kështu, për këtë dënim, parimin e cituar në Num.14:34: “ *Ashtu si ju deshën dyzet ditë për të eksploruar tokën, ju do të vuani dënimin e paudhësive tuaja dyzet vjet, një vit për çdo ditë ”.*

Por këtij vëzhgimi i shtohet edhe një gjë. Kalendarin ynë i rremë nuk është i gabuar vetëm për fillimin e vitit, por është i gabuar edhe për datën e lindjes së Jezu Krishtit. Gabimisht, në ^{shekullin e 5-të}, murgu Dionisi i Vogël e vendosi atë në atë të vdekjes së mbretit Herod, e cila ndodhi me të vërtetë në - 4 të kalendarit të tij. Këtyre 4 viteve duhet t'u shtojmë edhe “ *dy vitet* ” e vlerësuar nga Herodi si mosha e Mesisë, të cilin ai donte ta vriste sipas Matit.2:16: “ *Atëherë Herodi, duke parë se ishte mashtruar nga njerëzit e ditur, u zemëruan shumë dhe dërgoi të vrisnin të gjithë fëmijët nga **dy vjeç** e poshtë që ishin në Betlehem dhe në të gjithë territorin e tij, sipas datës që ai kishte pyetur me kujdes nga të diturit . Pra, kur ai numëron vitet, Zoti i shton 6 vjet datës sonë të zakonshme të rreme dhe mashtruese dhe lindja e Jezusit ndodhi në pranverën e atij viti - 6. Si rezultat, viti 320 ishte për të: 326 dhe 17 përvjetori ^{laik} i vitit tonë 2020 ishte për të viti 2026 nga momenti i vërtetë i lindjes së Jezu Krishtit. Ky numër 26 është numri i tetragramit "YHWH", në hebraisht "Yod, Hé, Wav, Hé", me të cilin Zoti e quajti veten, pas pyetjes së Moisiut: " *Cili është emri yt?* » ; kjo, sipas Eksodit 3:14. Prandaj, Krijuesi i madh Zoti kishte një arsye më shumë për të shënuar me vulën e tij mbretërore personale këtë ditë të shënuar nga mallkimi i tij i plotfuqishëm hyjnor; dhe kjo deri në fund të botës. Plaga e sëmundjes ngjitëse e shfaqur në këtë vit 2026 të kohës hyjnore sapo ka konfirmuar vazhdimësinë e këtij mallkimi i cili do të marrë formë të ndryshme gjatë viteve të fundit të jetës në planetin Tokë. Një Luftë e Tretë Botërore Bërthamore do të shënojë “ *fundin* ” e “ *kohëve të kombeve* ” të shpallura nga Jezu Krishti në Mat.24:14: “ *Ky lajm i mirë i mbretërisë do të predikohet në mbarë botën, si një dëshmi për të gjithë kombet . Atëherë do të vijë fundin .” Ky “ *fund* ” do të fillojë me përfundimin e periudhës së hirit; oferta e shpëtimit do të përfundojë. Një provë besimi e bazuar në respektin për Sabatin e tij të shenjtë do ta ndajë përfundimisht kampin e “ *deleve* ” nga ai i “ *dhive* ” të Matit.25:32-33: “ *Të gjitha kombet do të mbledhen para tij. Ai do të ndajë njerin nga tjetri, ashtu siç ndan bariu delet nga dhitë; dhe do t'i vërë delet në të djathtën e tij dhe dhitë në të majtën* ”. Dekreti i një ligji që e bën të detyrueshme të dielën romake do të rezultojë përfundimisht në dënimin e shenjtorëve të vërtetë të zgjedhur të Jezu Krishtit me vdekje. Kjo situatë do të përmbushë këto fjalë të Danit.12:7: “ *Dhe dëgjova njeriun e veshur me rroba liri, që rrinte mbi ujërat e lumit; ai ngrii dorën e tij të djathtë dhe të majtën drejt qiellit dhe u betua për atë që jeton përgjithmonë se do të jetë në një kohë, kohë dhe gjysmë kohe, **dhe se të gjitha këto gjëra do të marrin fund kur forca e popullit shenjtor do të thyhet plotësisht**.*” Nga këndvështrimi njerëzor, situata e tyre do të jetë e dëshpëruar dhe vdekja e tyre e afërt. Pikërisht atëherë dalin në dritë këto fjalë të Jezu Krishtit të cituara te Mat.24:22: “ *Dhe po të mos shkurtoheshin këto ditë, askush nuk do të shpëtonte; por, për hir të të zgjedhurve, këto ditë do të shkurtohen.*” Viti 6000 do të përfundojë përpara 3 prillit 2036 të kohës hyjnore, pra 3 prillit 2030 të**

kalendarit tonë të rremë që vjen 2000 vjet pas ditës së kryqëzimit të Jezu Krishtit të kryer në ditën e 14- të pas fillimit të vitit 30. Dhe këto “ **ditë** ” duhet të “ **shkurtohen** ” ose të pakësohen. Kjo do të thotë se data e zbatimit të dekretit të vdekjes do t'i paraprijë kësaj date. Sepse është situata emergjente ajo që kërkon që Krishti të ndërhyjë drejtpërdrejt për të shpëtuar të zgjedhurit e tij. Atëherë duhet të marrim parasysh përparësinë e Perëndisë për të lavdëruar standardin e “ **kohës** ” që Ai i dha krijimit të Tij tokësor. Është ai që do të frymëzojë rebelët e ditëve të fundit të zgjedhin një datë që do të kalojë me disa ditë ditën e parë të pranverës 2030 pas së cilës mbyllen 6000 vitet e historisë tokësore. Më pas paraqiten dy mundësi: një datë që do të mbetet e panjohur deri në fund, ose 3 prilli 2030 që shënon kufirin maksimal të mundshëm dhe kuptimplotë shpirtëror. Kini parasysh se megjithë rëndësinë e saj ekstreme, dita e 14- të e vitit të kryqëzimit të Jezu Krishtit nuk është e përshtatshme për të shënuar fundin e 6000 viteve të historisë botërore, aq më pak fillimin e mijëvjeçarit të 7-të . Kjo është arsyeja pse unë vendos preferencën time dhe besimin tim në datën e pranverës 21 mars 2030, datën e kohës profetike “ **të shkurtuar** ” të 3 prillit ose një datë të ndërmjetme. E shënuar nga natyra e krijuar nga Zoti, pranvera është vendimtare kur duam të numërojmë 6000 vitet e historisë njerëzore; e cila bëhet e mundur që nga momenti kur Adami dhe Eva mëkatuan. Në tregimin biblik të Zanafillës, ditët që çuan në këtë pranverë të parë ishin ditë të përjetshme. Koha e llogaritur nga Zoti është ajo e vendit të mëkatit dhe 6000 vjetët që java e profetizuar fillon me fillimin e pranverës së parë dhe do të përfundojë me fundin e një dimri të fundit. Ishte një pranverë që filloi numërimi mbrapsht për 6000 vjet. Për shkak të mëkatit, toka pësoi një anim të boshtit të saj prej 23° 26' dhe vazhdimësia e stinëve mund të fillonte. Në festat hebraike të besëlidhjes së vjetër, dy festa janë mbizotëruese: e shtuna javore dhe Pashka. Këto dy festa vendosen nën simbolikën e numrave "7, 14 dhe 21" të ditëve "7 · 14 dhe 21", të cilat përfaqësojnë tre fazat e planit të shpëtimit hyjnor: Tema javore e Shabatit e Zbulesës 7 që profetizon shpërblimi i shenjtorëve të zgjedhur, për "7"; vepra shëlbuese e Jezu Krishtit që përbën mjetin e ofrimit të këtij shpërblimi, për "14". Vini re se në festën e Pashkës, e cila zgjat 7 ditë, dita e 15-të dhe e 21-të janë dy të shtuna pasiviteti profan. Dhe trefishi "7" ose "21" tregon fundin e 7000 viteve të para dhe hyrjen në përjetësi të krijimit të ri hyjnor në tokë të ripërtërirë sipas Zbulesës 21; ky numër 21 simbolizon përsosmërinë (3) të plotësisë (7) të projektit jetësor që ishte qëllimi i dëshiruar nga Zoti. Në Zbulesën 3, vargjet 7 dhe 14 shënojnë përkatësisht fillimin dhe fundin e institucionit Adventist të Ditës së Shtatë ; këtu përsëri dy fazat e së njëjtës temë të shenjtëruar. Po kështu, Rev.7 trajton temën e vulosjes së të zgjedhurve Adventistë dhe Zv.14 paraqet mesazhet e tre engjëjve që përmbledhin misionin e tyre universal. Kështu, në vitin 30, fundi i 4000 viteve u krye në pranverë, dhe vetëm për arsye simbolike, Jezusi u kryqëzua 14 ditë pas 21 marsit të kësaj pranvere të vitit 30, d.m.th., 36 për Zotin. Nëpërmjet këtyre shembujve, konfirmon Perëndia, "7" e së shtunës dhe "14" e shëlbimit të mëkateve të të zgjedhurve nga Jezu Krishti janë të pandashme. Kështu, kur në fund sulmohet “7” e Shabatit, Krishti, Shëlbuesi i “14” fluturon në ndihmë të tij për t'i dhënë lavdi, maksimumi 14 “ditët” që do të ndajnë dy datat do të “ **shkurtohen** ”. ose, i shtypur për të shpëtuar besimtarët e tij të fundit të zgjedhur.

Duke rilexuar Mat.24, m'u duk se mesazhi i Krishtit u drejtohet, veçanërisht, dishepujve të tij në fund të botës, neve që po jetojmë në këto vitet e fundit. Vargjet 1-14 mbulojnë kohën deri në kohën e "fundit". Jezusi profetizon për luftëra të njëpasnjëshme, shfaqjen e profetëve të rremë dhe ftohjen përfundimtare shpirtërore. Më pas, vargjet 15 deri në 20, në zbatim të dyfishtë, kanë të bëjnë si me shkatërrimin e Jeruzalemit të kryer nga romakët në vitin 70 pas Krishtit, ashtu edhe me agresionin përfundimtar të kombeve kundër hebrenjve të të zgjedhurve që respektojnë Shabatin e shenjtë të Perëndisë. Pas kësaj, vargu 21 profetizon "shqetësimin e madh" të tyre përfundimtar: "Sepse atëherë do të jetë një shqetësim kaq i madh sa nuk ka qenë që nga fillimi i botës e deri më tani dhe "nuk do të ketë kurrë"; Vini re se ky sqarim "dhe nuk do të ketë kurrë" e ndalon zbatimin për kohën e apostujve, sepse do të kundërshtohet nga mësimi i Dan.12:1. Kjo do të thotë se të dy citatat lidhen me të njëjtën arritje në provën përfundimtare tokësore të besimit. Në Dan.12:1, shprehja është identike: "Në atë kohë do të ngrihet Michael, princi i madh, mbrojtësi i fëmijëve të popullit tënd; dhe do të jetë një kohë telashe, siç nuk ka qenë që nga ekzistimi i kombeve deri në atë kohë. Në atë kohë ata nga njerëzit tuaj që gjenden të shkruar në libër do të shpëtohen". "Shqetësimi" do të jetë aq i madh sa që "ditët" do të duhet të "shkurtohen" sipas vargut 22. Vargu 23 tregon standardin e besimit të vërtetë që nuk rritet në paraqitjet spontane të Krishtit në tokë: "Nëse atëherë ju tha: "Ja, ai është në shkretëtirë". vini re, ai është në dhoma, mos e besoni." Në të njëjtën epokë të fundit, spiritualizmi do të shumëfishojë "çudirat" e tij dhe paraqitjet e tij mashtruese dhe **joshëse** të Krishtit të rremë, i cili do të nënshtrojë shpirtat e pamësuar: "Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë; ata do të bëjnë mrekulli dhe mrekulli të mëdha, deri në atë pikë sa të **mashtrojnë**, po të ishte e mundur, edhe të zgjedhurit"; që vërtetohet nga Zbulesa 13:14: "Dhe ajo i **mashtroi** banorët e tokës me shenjat që iu dhanë për të punuar në prani të bishës, duke u thënë banorëve të tokës t'i bënin një shëmbëlltysë bishës. që kishte plagën e shpatës dhe që jetoj. Vargu 27 ngjall pamjen e fuqishme dhe fitimtare të Krishtit hyjnor dhe vargu 28 profetizon "festën" që u ofrohet zogjve grabitqarë pas ndërhyrjes së tij. Sepse rebelët që mbijetojnë deri në ardhjen e tij do të shfarosen dhe do t'u dorëzohen në kullota «zogjve të qiellit», siç mëson Zbulesa 19:17-18 dhe 21.

Unë e përmbledh këtu, gjithë këtë kuptim të ri të krijimit hyjnor. Duke vendosur javën e parë, Zoti rregullon unitetin e ditës që përbëhet nga një natë e errët dhe një ditë e lehtë, dielli do ta ndriçojë atë vetëm nga dita e 4-të. Nata profetizon vendosjen e mëkatit në tokë për shkak të mosbindjes së ardhshme të Evës dhe Adamit. Deri në këtë akt mëkati, krijimi tokësor shfaq karakteristika **të përjetshme**. Mëkati i bërë, gjërat ndryshojnë dhe mund të fillojë numërimi mbrapsht i 6000 viteve, sepse toka anon në boshtin e saj dhe fillon parimi i stinëve. Krijimi tokësor i mallkuar nga Zoti merr më pas karakteristikën e tij **të përherëshme** që ne e njohim. 6000 vitet që filluan në pranverën e parë të shënuar nga mëkati do të përfundojnë në pranverën e vitit 6001 me kthimin në lavdinë hyjnore të Jezu Krishtit. **Ardhja e tij përfundimtare do të realizohet në "ditën e parë të muajit të parë" të vitit të parë të mijëvjeçarit të 7-të.**

Thënë kjo, 7 marsi 2021, i kalendarit tonë të rremë njerëzor, sapo është shënuar fetarisht nga një vizitë e Papa Françeskut te të krishterët lindorë të persekutuar në Irak nga ekstremistët myslimanë. Në këtë takim, ai u kujtoi muslimanëve se ata kishin të njëjtin Zot, atë të Abrahamit dhe i konsideronte ata "vëllezërit e tij". Këto fjalë që kënaqin jobesimtarët perëndimorë nuk janë më pak një zemërim i madh për Jezun Krishtin, i cili dha jetën e tij si një sakrificë për faljen e mëkateve të të zgjedhurve të tij. Dhe kjo ndërhyrje e liderit të "ish-kryqtarëve" katolik "të krishterë" në territorin e tyre vetëm sa mund të intensifikojë zemërimin e islamistëve. Prandaj, ky veprim paqësor i Papës do të sjellë pasoja dramatike të profetizuara në Dan.11:40, intensifikimin e "përplasjes" së "mbretit të jugut" mysliman kundër Italisë papale dhe aleatëve të saj evropianë. Dhe në këtë këndvështrim, kolapsi ekonomik i Francës dhe i të gjitha vendeve perëndimore me origjinë të krishterë, i shkaktuar nga liderët e tyre, për shkak të virusit Covid-19, do të ndryshojë ekuilibrin e fuqisë dhe në fund do të lejojë realizimin e "Luftës së Tretë Botërore" të shtyrë. Në fund të 9 viteve të fundit që janë ende përpara nesh. Si përfundim, le të kujtojmë se duke shkaktuar epideminë për shkak të Covid-19 dhe zhvillimet e tij, Zoti i hapi rrugën mallkimit që do të karakterizonte dhjetë vitet e fundit të historisë njerëzore në tokë.

Megjithatë, 7 marsi 2021 u shënuar nga akte dhune nga të rinjtë mes bandave rivale dhe kundër autoriteteve policore në disa qytete të Francës. Kjo konfirmon rrugën drejt një konfrontimi të përgjithshëm; pozicionet e secilit janë të papajtueshme sepse janë të papajtueshme. Kjo është pasojë e përplasjes së dy kulturave diametrisht të kundërta: liria laike perëndimore kundër shoqërisë së bosëve dhe kapove të vendeve të jugut, për më tepër tradicionalisht dhe kombëtarisht myslimane. Një tragjedi po shpërthen si Covid-19, pa shërim.

Për të përfunduar vëzhgimin e rendit të neveritshëm të legjitimuar nga njerëzimi, duhet të vërejmë: ndryshimin e vitit pas muajit të 12-të që mban emrin e muajit të 10-të (dhjetor), në fillim të dimrit; ndërrimi i ditës në mes të natës (mesnatë); vetëm numërimi i saktë dhe i rregullt i orëve mbetet pozitiv. Kështu, rendi i bukur hyjnor është zhdukur për shkak të mëkatit, i zëvendësuar nga një rend mëkatar, i cili do të zhduket me radhë, kur të shfaqet Krijuesi i lavdishëm Zoti, për zgjidhjen e llogarive, domethënë në fund të gjashtë mijë viteve të para, në pranverën e vitit 2030, për njerëzit e mashtruar, ose pranverën e vitit 2036 të lindjes së vërtetë të Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jezun Krisht, për të zgjedhurit e tij.

Çrregullimi i krijuar dhe i vërejtur dëshmon për mallkimin hyjnor që rëndon mbi njerëzimin. Sepse që nga pjerrësia e tokës, llogaritja e kohës ka humbur qëndrueshmërinë dhe rregullsinë e saj, orët e natës dhe të ditës janë në vazhdimësi të vazhdueshme të rritjes dhe uljes.

Rendi në të cilin Zoti krijues organizon planin e tij të shpëtimit na zbulon më tej prioritetet shpirtërore që ai i propozon njeriut. Ai zgjodhi të zbulojë dashurinë e tij sublime duke dhënë jetën e tij në Jezun Krishtin si shpërblësë pas 4000 vjetësh përvojash njerëzore tokësore. Duke bërë këtë, Zoti na thotë: "Së pari, më trego bindjen tënde dhe unë do të të tregoj dashurinë time".

Në tokë, burrat pasojnë njëri-tjetrin duke riprodhuar të njëjtat fryte të karakterit, megjithatë gjenerata e kohës së fundit në të cilën hymë në vitin 2020

paraqet një veçanti; Pas 75 vitesh paqeje në Evropë dhe një evolucioni të pabesueshëm të shkencës gjenetike, në mënyrë shumë logjike, evropianët dhe pasardhësit e tyre, nga SHBA, Australia dhe Izraeli, besuan se mund t'u përgjigjeshin të gjitha problemeve shëndetësore, duke u dezinfektuar gjithnjë e më shumë shoqëritë e tyre. Nuk është sulmi i një virusi ngjitës ai që është i ri, por sjellja e drejtuesve të shoqërive të përparuara është e re. Shkaku i kësaj sjelljeje frike është ekspozimi i tyre ndaj popujve të tokës nëpërmjet bombardimeve të mediave, dhe ndër këto media, mediat e reja apo rrjetet sociale që shfaqen në rrjetën e merimangës që përbën komunikim falas në internet, në të cilën ne gjeni difuzues pak a shumë të qartë. Kështu, njerëzimi është bllokuar nga teprimet e tij të lirisë që bien mbi të si mallkim. Në SHBA dhe Evropë dhuna vë kundër njërit-tjetrit bashkësitë etnike; aty, është mallkimi i përvojës “ *Babel* ” që ripërtërihet; një mësim tjetër hyjnor i pamohueshëm që nuk u mësua, sepse është pasardhës i një çifti beqar që flet domosdoshmërisht të njëjtën gjuhë, deri në këtë përvojë fajtoje, që e shohim edhe sot, njerëzimi është i ndarë nga shumë gjuhë dhe dialekte të krijuara nga Zoti dhe të shpërndara në të gjithë tokën. . Dhe po, Zoti nuk pushoi së krijuari pas shtatë ditëve të para të krijimit; ai ende krijoi shumë për të mallkuar dhe ndonjëherë për të bekuar të zgjedhurit e tij, mana e ofruar në shkretëtirë, për bijtë e Izraelit, është një shembull.

Megjithatë, liria është në thelbin e saj, një dhuratë e mrekullueshme nga Krijuesi ynë. Është mbi të që qëndron përkushtimi ynë i lirë për kauzën e saj. Dhe atje, duhet pranuar, kjo liri integrale nënkupton ekzistencën e rastësisë sepse Zoti nuk ndërhyr në asnjë mënyrë; fjalë që shumë besimtarë nuk e besojnë fare. Dhe ata e kanë gabim, sepse Zoti ia lë një pjesë të madhe rastësisë në krijimin e tij, dhe para së gjithash, rolin e zgjimit tek të zgjedhurit, të vlerësimit të normave të tij qiellore të shpallura. Pasi ka identifikuar të zgjedhurit e tij, Krijuesi merr përgjegjësinë për ta për t'i udhëhequr dhe për t'u mësuar të vërtetat e tij që i përgatitin për jetën e përjetshme çelestiale. Keqformimet dhe monstruozytetet e vërejtura në lindjen e krijesave njerëzore vërtetojnë veprimin e rastësisë që prodhon gabime gjenetike në procesin e riprodhimit të specieve me pasoja pak a shumë të rënda. Përhapja e specieve bazohet në vrullin e zinxhirëve riprodhues që gjenerojnë herë pas here gabime konformiteti; kjo duke përfshirë parimin e trashëgimisë ose në mënyrë të pavarur për shkak të mundësisë së jetës. Si përmbledhje, nëse besimin ia kam borxh mundësisë së jetës së lirë, përkundrazi, shpërblimin dhe ushqimin e këtij besimi, ia detyroj dashurisë për Zotin dhe iniciativave tashmë të marra dhe që ai vazhdon të marrë për të më shpëtuar. .

Në historinë e krijimit të tij tokësor , dita që do të mallkohet nga Zoti vjen e para në javë; fati i tij është shkruar: qëllimi i tij do të jetë "të *ndajë dritën nga errësira* ". E zgjedhur nga të krishterët e rremë për të kundërshtuar zgjedhjen e Perëndisë që shenjtëron ditën e shtatë, kjo ditë e parë do të ketë përmbushur plotësisht rolin e saj si " *shenjë* " e kampit rebel të pabindur të Zbulesa 13:15. Aq sa e diela e parë është e mallkuar nga Zoti, dita e shtatë Shabati bekohet dhe shenjtërohet prej Tij. Dhe për të kuptuar këtë kundërshtim, duhet të përqafojmë mendimin e Zotit, i cili është një shenjë shenjtërimi nga dhe për të. Sabati ka të bëjë me ditën e shtatë dhe ky numër *shtatë*, "7", është simbol i plotësisë. Nën këtë term plotësi, Zoti vendos mendimin e qëllimit për të cilin krijoi dimensionin tonë

tokësor, domethënë rregullimin e mëkatit, dënimin, vdekjen dhe zhdukjen e tij. Dhe në këtë plan, këto gjëra do të përmbushen plotësisht gjatë ^{mijëvjeçarit të 7-të} që profetizon Sabati i përjavshëm. Kjo është arsyeja pse **ky synim është më i rëndësishëm për Perëndinë sesa mjeti** i shëlbimit me të cilin ai do të shëlbojë jetën e të zgjedhurve tokësorë dhe që do ta përmbushë personalisht, në Jezu Krishtin, me çmimin e vuajtjeve mizore.

Këtu është një arsye tjetër pse Perëndia thotë në Ecc.7:8: "*Fundi i një gjëje është më i mirë se fillimi i saj*". Te Zanafilla, pasardhja në rendin "natë-ditë" ose "*mbrëmje-mëngjes*" konfirmon këtë mendim hyjnor. Në Isa.14:12, nën maskën e mbretit të Babilonisë, Perëndia i tha djallit: "*Ja ku ke rënë nga qielli, yll i mëngjesit, bir i agimit! Ti je hedhur për tokë, o pushtues i kombeve!*" » Shprehja me të cilën Perëndia e cakton atë, "*yll i mëngjesit*" sugjeron që ai e krahason atë me "diellin" e sistemit tonë tokësor. Ai ishte krijesa e tij e parë dhe nën mbulesën e mbretit të Tirit, Ezé. 28:12 tregon lavdinë e tij origjinale: "*Bir njeriu, lësho një vajtim për mbretin e Tirit! Ti do t'i thuash: Kështu thotë Zoti, Zoti: Ti vure vulën e përsosmërisë, ishe plot dituri, i përsosur në bukuri.*" » Kjo përsosmëri duhej të zhdukej, duke u zëvendësuar nga sjellja rebele që e bëri atë të bëhej armiku, djalli dhe kundërshtari, Satanai i dënuar nga Perëndia sepse vargu 15 deklaroi: "*Ti ke qenë i përsosur në rrugët e tua, që nga dita kur ishe krijuar derisa u gjet paudhësi mes jush.*" Kështu, ai që konsiderohej "*ylli i mëngjesit*" i shtyu njerëzit jobesnikë të nderonin si hyjni "*yllin e mëngjesit*" të krijimit hyjnor: "Dielli i Pamposhtur" i hyjnizuar nga kultu romak, të cilit pothuajse e gjithë bota krishterimi perëndimor adhuron paganisht. Perëndia e dinte, edhe para krijimit të tij, se ky engjëll i parë do të rebelohej kundër tij dhe pavarësisht kësaj ai e krijoi atë. Po kështu, një ditë para vdekjes së tij, Jezui njoftoi se një nga 12 apostujt do ta tradhtonte, madje i tha drejtpërdrejt Judës: "*Çfarëdo që të duhet të bësh, bëje shpejt!*" ». Kjo na lejon të kuptojmë se Zoti nuk kërkon t'i pengojë krijesat e tij që të shprehin zgjedhjet e tyre, edhe kur ato janë në kundërshtim me të tija. Jezui i ftoi edhe apostujt që ta linin nëse kjo ishte dëshira e tyre. Është duke i lënë krijesat e tij liri të plotë për t'u shprehur dhe për të zbuluar natyrën e tyre që ai mund të zgjedhë të zgjedhurit e tij për besnikërinë e tyre të demonstruar dhe në fund të shkatërrojë të gjithë armiqtë e tij qiellorë dhe tokësorë, të padenjët dhe indiferentët.

Mëkati origjinal

Pjesa tjetër e ditës së parë merr një rëndësi të madhe në epokën tonë të krishterë, sepse përbën "*mëkatin*" e rivendosur që nga 7 marsi 321 dhe sepse bëhet shenja e kampit që u rebelua kundër kampit të shenjtëruar të Zotit. Por ky "*mëkat*" nuk duhet të na bëjë të harrojmë "*mëkatin*" origjinal që e dënon njerëzimin me vdekje me trashëgimi që nga Adami dhe Eva. I ndriçuar nga Shpirti, kjo temë më shtyu të zbuloja mësimet të rëndësishme të fshehura në librin e Zanafillës. Në nivelin e vëzhgimit, libri na zbulon origjinën e krijimit në kapitujt 1, 2, 3. Kuptimi simbolik i këtyre numrave është ende plotësisht i justifikuar: 1 = njësi; 2 = papërsosmëri; 3 = përsosmëri. Kjo meriton një shpjegim. Gen.1 lidhet

me krijimin e 6 ditëve të para. Përkufizimi i tyre " *mëngjesi i mbrëmjes* " do të marrë kuptim vetëm pas mëkatit dhe mallkimit të tokës, i cili bëhet dominimi i djallit, i cili do të jetë tema e Zanafillës 3 pa të cilën shprehja " *mëngjes i mbrëmjes* " nuk ka asnjë kuptim kuptimi në nivel tokësor. Duke dhënë shpjegimin, kapitulli 3 vendos vulën e përsosmërisë në këtë zbulesë hyjnore. Po kështu, në Zanafilla 2, tema e së shtunës së ditës së shtatë ose, më saktë, e pjesës tjetër të Perëndisë dhe njeriut në ditën e shtatë, merr gjithashtu kuptimin e saj vetëm pas "mëkatit fillestar" të kryer nga Eva dhe Adami në Zanafilla 3 që i jep asaj arsye e ekzistencës. Kështu, në mënyrë paradoksale, pa justifikimin e saj të dhënë në Zanafilla 3, Shabati i shenjtëruar meriton simbolin e tij "2" të papërsosmërisë. Nga e gjithë kjo del se toka u krijua nga Zoti për t'iu ofruar djallit dhe demonëve të tij në mënyrë që frytet e liga të shpirtrave të tyre të materializohen dhe të shfaqen në sytë e të gjithëve, Zotit, engjëjve dhe njerëzve, dhe se engjëjt dhe burrat zgjedhin anën e tyre.

Kjo analizë më shtyn të vë në dukje se vendosja e ditës së shtatë të shenjtëruar në pushim profetizon mallkimin e " *mëkatit* " tokësor të vendosur në Zanafilla 3, sepse vetë toka është e mallkuar nga Zoti, dhe për këtë arsye është vetëm që nga momenti i vdekjes. dhe procesi i saj e godet atë, koha e saj prej gjashtë mijë vjetësh dhe një mijë vjetët e mijëvjeçarit të shtatë marrin një kuptim, një shpjegim, një justifikim. Është e përshtatshme të theksohet kjo: përpara krijimit tokësor, në qiell, konflikti tashmë vë kampin e djallit kundër kampit të Perëndisë, por vetëm vdekja e Jezu Krishtit do t'i bëjë zgjedhjet individuale përfundimtare; e cila do të bëhet e dukshme nga dëbimi nga qielli i rebelëve të dënuar që atëherë e tutje të vdesin në krijimin tokësor. Tani, në parajsë, Zoti nuk e organizoi jetën e engjëjve në alternimet e " *mëngjesit të mbrëmjes* ", kjo sepse qielli përfaqëson normën e tij të përjetshme; ajo që do të mbizotërojë dhe do të vazhdojë për të zgjedhurit e saj përjetësisht. Përballë këtyre të dhënave: po për tokën para mëkatit? Përveç alternativave " *mbrëmje-mëngjes* ", norma e saj është edhe ajo qiellore, me sa duket jeta shpaloset në një normë të përjetshme; Kafshët vegane, njerëzit vegan dhe pa vdekje që do të jetë paga e mëkatit, ditët pasojnë ditët dhe mund të zgjasë përgjithmonë.

Por në Zanafilla 2, Perëndia na zbulon rendin e tij të kohës së javës që përfundon në ditën e shtatë me një pushim për Perëndinë dhe për njerëzit. Kjo fjalë pushim vjen nga folja "për të pushuar" dhe zbatohet për punën e bërë nga Perëndia, si dhe për veprat e bëra nga njerëzit. Ju mund të kuptoni, para mëkatit, as Zoti dhe as qeniet njerëzore nuk mund të ndiheshin të lodhur. Trupi i Adami nuk pësoi asnjë sëmundje, lodhje ose dhimbje të asnjë lloji. Tani, javët shtatëditore ndoqën njëra-tjetrën dhe u riprodhuan si një cikël i përjetshëm, me përjashtim të faktit që pasardhësit e " *mëngjesit të mbrëmjes* " shënuan ndryshimin me normën çelestiale të mbretërisë së Perëndisë. Prandaj, ky ndryshim synonte të zbulonte në mënyrë profetike një program të hartuar nga krijuesi i madh Zoti. Ashtu si festa e "Yom Kippur" ose "Dita e Shlyerjes" ripërtërihej çdo vit midis hebrenjve dhe profetizonte fundin e mëkatit nëpërmjet shlyerjes së tij të kryer nga vdekja e Jezu Krishtit, kështu e shtuna javore profetizon ardhjen e të shtatës. mijëvjeçari, kur Zoti dhe të zgjedhurit e tij do të hyjnë në prehje të vërtetë sepse rebelët do të kenë vdekur dhe ligësia do të jetë mposhtur. Megjithatë, të zgjedhurit

ende shqetësohen për " *mëkat*in " pasi me Krishtin, ata duhet të gjykojnë " *mëkat*et " dhe mëkatarët, të cilët në atë kohë do të flenë në gjumë të vdekshëm. Kjo është arsyeja pse, si gjashtë ditët paraardhëse, e shtata vendoset nën shenjën e " *mëkat*it " që mbulon dhe ka të bëjë me shtatë ditët e gjithë javës. Dhe vetëm në fillim të mijëvjeçarit të tetë, pasi mëkatarët janë konsumuar në " *zjarrin e vdekjes së dytë* ", përjetësia pa " *mëkat* " do të fillojë në tokën e rinovuar. Nëse shtatë ditët shënohen nga mëkati dhe ato profetizojnë 7000 vjet, numërimi i këtyre 7000 viteve mund të fillojë vetëm me vendosjen e mëkatisë të zbuluar në Zanafilla 3. Kështu, ditët tokësore pa mëkat nuk janë në normën dhe logjikën e vazhdimësisë së " *mëngjesit të mbrëmjes* " apo " *dritës së errësirës* " dhe meqenëse kjo kohë është pa " *mëkat* ", nuk mund të hyjë në 7000 vitet e programuara dhe të profetizuara për " *mëkat*in ". " deri në javën shtatëditore.

Ky mësim nxjerr në pah rëndësinë e këtij veprimi që Zoti ia atribuon papatit romak në Dan.7:25: " *Ai do të krijojë planin për të ndryshuar kohët dhe ligjin* ". " *Ndryshimi i kohërave* " të vendosura nga Zoti rezultojnë në pamundësinë e zbulimit të karakterit profetik të së shtunës javore të " *ligjit* " të Perëndisë. Dhe kjo është ajo që Roma ka bërë që nga Kostandini I ' që nga 7 marsi 321, duke urdhëruar pushimin javor në ditën e parë në vend të të shtatës. Duke ndjekur urdhrin romak, mëkatarin nuk çlirohet nga " *mëkati* " fillestar i trashëguar nga Adami dhe Eva, por përveç kësaj ai merr një " *mëkat* " shtesë, këtë herë **vullnetarisht**, i cili e shton fajin e tij ndaj Zotit.

Rendi i kohës " *mëngjesi i mbrëmjes* " ose " *drita e errësirës* " është një koncept i zgjedhur nga Perëndia dhe bindja ndaj kësaj zgjedhjeje favorizon dhe autorizon hyrjen në misterin profetik të Biblës. Asgjë nuk e detyron njeriun të përvetësojë këtë zgjedhje dhe prova është se njerëzimi ka zgjedhur të shënojë ndryshimin e ditës në mesnatë, pra 6 orë pas perëndimit të diellit pranveror; që profetizon kampin e atyre që zgjohen shumë vonë për kthimin e lavdishëm të Krishtit, Dhëndri në shëmbëlltyrën e dhjetë virgjërëshave. Kështu, mesazhet delikate të dhëna nga Zoti janë përtej mundësive të tij intelektuale. Por për të zgjedhurit e tij, rendi i kohës hyjnore ndriçon të gjitha profecitë e tij dhe veçanërisht atë të Zbulesës në fillim të së cilës Jezusi e paraqet veten si " *alfa dhe omega* ", " *fillimi ose fillimi dhe fundi* ". Çdo ditë që kalon në jetën tonë profetizon planin e Zotit të cilin ai e përmbledh në Zanafilla 1, 2 dhe 3 pasi " *nata* " ose " *errësira* " përfaqëson gjashtë ditët profane të paraqitura në Zanafilla 1, ndërsa pushimi hyjnor i vendosur në Zanafilla 2 shpall Koha e " *lehte* ". Është mbi këtë parim që sipas Dan.8:14, koha e epokës së krishterë ndahet në dy pjesë: një kohë " *errësire* " shpirtërore midis vitit 321, kur vendoset " *mëkati* " kundër Shabatit, dhe 1843 ku një koha e " *dritës* " fillon për të zgjedhurit nga kjo datë deri në kthimin e Jezu Krishtit në pranverën e vitit 2030, ku, si në Zanafilla 3, në Zotin e Plotfuqishëm krijues, ai vjen për të gjykuar midis të zgjedhurve dhe rebelët, « *delet dhe dhitë* », siç gjykoi ai midis « *gjarprit, gruas dhe Adamit* ». Po kështu, te Zbulesa, temat e " *Letra për shtatë kishat, për shtatë vultat dhe për shtatë boritë* " profetizojnë " *errësirën* " për gjashtë të parat dhe " *dritën* " hyjnore për shkallën e shtatë dhe të fundit të secilës prej këtyre temave. . Është aq e vërtetë sa që në vitin 1991, refuzimi zyrtar i kësaj " *drite* " të fundit nga adventizmi institucional, dritës që Jezusi më ka dhënë që nga viti 1982, e shtyu atë t'i thoshte atij, në Letrën

drejtuar “ *Laodicesë* ” në Zbul.3. :17: “ *Sepse ti thua: Unë jam i pasur, jam pasuruar dhe nuk kam nevojë për asgjë, dhe sepse nuk e di se je i mjerë, i mjerë, i varfër, i verbër dhe i zhveshur, ... ”. Adventistët zyrtarë e kanë harruar këtë citim të dhënë në 1 Pjetrit 4:17: “ *Sepse kjo është koha kur do të fillojë gjykimi mbi shtëpinë e Perëndisë. Tani, nëse fillon me ne, cili do të jetë fundi i atyre që nuk i binden ungjillit të Perëndisë?* » Institucioni ekziston që nga viti 1863 dhe Jezusi e bekoji themelimin e tij në epokën e “ *Filadelfias* ”, në 1873. Sipas parimit hyjnor “ *mëngjesi i mbrëmjes* ” ose “ *errësira e lehtë* ”, epoka e fundit dhe e shtatë e simbolizuar me emrin “ *Laodicea* ”. “ do të ishte një kohë e “ *dritës* ” së madhe hyjnore dhe vepra e tanishme përbën provë të saj, një “ *dritë* ” e madhe ka ardhur me të vërtetë për të ndriçuar misteret e profetizuara, në këtë epokë të fundit, në kurriz të institucionit zyrtar Adventist. në mbarë botën. Emri “ *Laodicea* ” është mjaft i justifikuar pasi do të thotë “njerëz të gjykuar ose njerëz të gjykimit”. Ata që nuk i përkasin ose nuk i përkasin më Zotit janë të dënuar të bashkohen me përkrahësit e “ditës së mallkuar nga Zoti”. Duke u treguar të paafte për të ndarë me Perëndinë dënimin e tij të drejtë për “të dielën” romake, e shtuna nuk do t’u duket më aq e rëndësishme sa në kohën e bekuar të pagëzimit të tyre. Një mesazh i dhënë nga Jezu Krishti për shërbëtoren e tij Ellen G. White, në librin e saj “Early Writings” dhe në vizionin e saj të parë, e përktheu këtë situatë kështu: “ata humbën shikimin, qëllimin dhe Jezusin... Ata u fundosën në botë e ligë dhe nuk i shohim më kurrë.”*

Zanafilla 2 profetizon kohën e “ *dritës* ” dhe ky kapitull i Zanafillës fillon me **shenjtërimin** e “ *ditës së shtatë* ”. Ai përfundon me këtë varg 25: “ *Burri dhe gruaja e tij ishin të dy lakuriq dhe nuk kishin turp* ”. Lidhja mes këtyre dy temave tregon se zbulimi i lakuriqësisë së tyre fizike do të jetë pasojë e imputimit të “ *mëkatit* ” që ata do të kryejnë dhe që rrëfëhet në Zanafilla 3, shfaqet kështu si shkak i një lakuriqësie shpirtërore të vdekshme. Duke e krahasuar këtë mësim me atë të “ *Laodicesë* ”, ne gjejmë të shtunën të lidhur me “ *mëkatit* ” që e bën njeriun “ *lakuriq* ”. Në këtë kontekst përfundimtar, praktika e Shabatit nuk është më e mjaftueshme për të ruajtur hirin e Krishtit, sepse duke u ofruar dritën e plotë profetike autoriteteve zyrtare adventiste ndërmjet viteve 1982 dhe 1991 kërkesa e Jezu Krishtit është rritur dhe ai dëshiron për këtë. epoka që me praktikën e Shabatit të tij të shenjtë, i zgjedhuri i denjë për hirin e tij jep interesin, kohën, jetën dhe gjithë shpirtin e tij për zbulesat e tij të profetizuara te Danieli dhe Zbulesa ; por edhe në të gjithë Biblën e zbuluar e cila përbën “ *dy dëshmitarët* ” e saj sipas Zbulesës 11:3.

Dëshmia e Zotit e dhënë në tokë

Sado e rëndësishme të jetë, vizita e njerëzimit nga Perëndia në formën e Jezu Krishtit nuk duhet të na bëjë të harrojmë vizitën e Tij të mëparshme në kohën e Moisiut. Sepse është në këtë kontekst të largët që Zoti i zbuloi atij origjinën e dimensionit tokësor. Dhe si një zbulesë e dhënë nga Perëndia, tregimi i Zanafillës është po aq i rëndësishëm sa ai i Zbulesës që iu zbulua apostullit Gjon. Forma e

zgjedhur nga Zoti për të organizuar jetën tokësore profetizon planin e tij të dashurisë për krijesat, të cilave ai u jep liri të plotë, në mënyrë që ato t'i përgjigjen dashurisë së tij dhe të jetojnë me të përjetësisht ose ta refuzojnë atë dhe të zhduken në asgjënë e vdekjes, në përputhje me kushtet e ofertës së tij të dobishme.

Nëse Adami është krijuar i vetëm, së pari, është sepse ai paraqitet si " *shëmbëlltira e Zotit (Zan.1:26-27)*" në kërkim të dashurisë nga një homolog i lirë ndaj imazhit të tij, sepse gjatë gjithë kohës së përjetësisë së tij të kaluar ishte një nga vetmia absolute. Kjo iu bë e padurueshme deri në atë pikë sa ishte gati të përballonte pasojat e lirisë që do t'u jepte krijesave të tij të gjalla. Krijimi i Evës nga një nga brinjët e Adamit, ndërsa ai është i zhytur në një gjumë vdekjeprurës, profetizon krijimin e Kishës së tij, të Zgjedhurit të përbërë nga të zgjedhurit e tij besnikë, fryti i korrur nga shlyerja e tij e vdekjes në Jezu Krishtin; kjo justifikon rolin e " *ndihmës* " që Zoti ia atribuon gruas që erdhi prej tij dhe emri i së cilës Eva do të thotë " *jetë* ". E Zgjedhura do të " *jetojë* " përjetësisht dhe në tokë, ajo ka thirrjen t'i ofrojë Zotit " *ndihmën* " e saj për të bashkëpunuar njerëzisht në përmbushjen e projektit të saj, i cili synon të krijojë dashuri të përsosur të përbashkët dhe të patrazuar në universet e saj të përjetshme.

Mëkati i mosbindjes hyn te njerëzimi nëpërmjet Evës ose nëpërmjet simbolit të " *gruas* " së të zgjedhurve të saj që do të trashëgojnë këtë mëkat fillestar. Gjithashtu, si Adami, nga dashuria për Evën, në Jezu Krishtin, Perëndia bëhet njeri për të ndarë dhe mbajtur në vend të të Zgjedhurit të tij, dënimin mortor që meritojnë mëkatet e saj. Prandaj, historia e Zanafillës është edhe një dëshmi historike që zbulon origjinën tonë dhe rrethanat e tyre, edhe një dëshmi profetike që zbulon parimin shpëtues të projektit të madh dashurie të Zotit të plotfuqishëm krijues.

Pas gjashtë ditëve të para të krijimit të përmendura në Zanafillën 1, gjashtë ditë që profetizuan gjashtë mijë vitet e rezervuara nga Perëndia për zgjedhjen e tij të të zgjedhurve tokësorë, në Zanafilla 2, nën imazhin e një Shabati të përjetshëm, dita e shtatë e pakufizuar do të hapet për t'u mirëpritur. të zgjedhurit e provuar dhe të zgjedhur.

Zoti e di që në fillim rezultatin e projektit të tij, emrat e të zgjedhurve të tij që do të shfaqen gjatë gjashtë mijë viteve. Ai kishte të gjithë fuqinë dhe autoritetin për të gjykuar dhe shkatërruar engjëjt rebelë pa pasur nevojë të krijonte dimensionin tonë tokësor. Por pikërisht për shkak se ai respekton krijesat e tij, që e duan dhe që ai do, ai organizon një demonstrim universal në tokën e krijuar për këtë qëllim.

Zoti e lartëson mbi të gjitha parimin e së vërtetës. Siç njoftohet në Psa.51:6, Jezusi i përkufizon të zgjedhurit e tij si të " *rilindur* " ose "të lindur nga e vërteta" në mënyrë që ata të mund të përshtaten me standardin e së vërtetës hyjnore. Sipas Gjonit 18:37, ai vetë erdhi për të " *dëshmuar për të vërtetën* " dhe paraqitet te Zbulesa 3:14 me emrin " *I Vërteti* ". Ky ekzaltim dhe lavdërim i parimit të së vërtetës është në **kundërshtim absolut** me parimin e gënjeshtërs dhe të dy parimet marrin forma të shumëfishta. Parimi i gënjeshtërs i ka joshur vazhdimisht banorët e tokës gjatë gjithë historisë së saj. Në kohët moderne, gënjeshtria është bërë normë e ekzistencës. Është adoptuar nën termin "bllof" në

mendjen tregtare, por megjithatë është fryt i djallit, " *ati i gënjeshtrove* " sipas Gjonit 8:44. Në nivelin fetar, gënjeshttrat shfaqen në formën e falsifikimeve të shumta të ndryshme fetare në varësi të popujve dhe vendeve në tokë në fjalë. Dhe vetë besimi i krishterë është bërë imazhi i përsosur i "konfuzionit" (= Babel) aq të shumta janë falsifikimet e tij të errëta.

Gënjeshttra mësohet shkencërisht. Sepse në kundërshtim me qasjen e tij autoritare, mendimi shkencor është i paaftë të sigurojë prova reale të teorive të tij evolucionare të specieve dhe të miliona e miliarda viteve që shkencëtarët e tij ia atribuojnë ekzistencës së tokës. Në kundërshtim me këtë mendim shkencor, dëshmia e krijuesit Zot ofron shumë prova të realitetit të tij, sepse historia tokësore dëshmon veprimet e tij, për të cilat vërshimi i ujërave përbën shembullin e parë, i dëshmuar nga prania e fosileve detare në rrafshnalta dhe edhe në majat e maleve më të larta në tokë. Kësaj dëshmie të natyrshme i shtohet dëshmia e lënë nga historia njerëzore, jeta e Noeut, jeta e Abrahamit, çlirimi i hebrenjve nga skllavëria egjiptiane dhe lindja e popullit hebre, dëshmitarë të gjallë të historisë së tij fundi i botës; ekziston edhe dëshmia okulare e apostujve të Jezu Krishtit që dëshmuar mrekullitë e tij, kryqëzimin dhe ringjalljen e tij; kjo deri në pikën që i la frika e vdekjes dhe ata ndoqën në rrugën e martirizimit, Mjeshtrit të tyre dhe Modelit të tyre Jezusin nga Nazareti.

Duke evokuar këtë fjalë "martiri" më duhet këtu të hap një shpjegim.

Shënim: mos e ngatërrohi martirizimin me dënimin

Të dy gjërat kanë të njëjtën pamje të jashtme dhe për këtë arsye mund të ngatërrohen lehtësisht. Megjithatë, ky konfuzion ka pasoja të rënda, pasi veprimi ndëshkues rrezikon t'i ngarkohet të zgjedhurit të vërtetë të Perëndisë dhe anasjelltas, fëmija i djallit mund t'i ngarkohet një martirizimi për një Zot shumë mashtrues. Pra, për të parë qartë, duhet të kemi parasysh analizën e mëposhtme e cila nisët nga ky parim; Së pari, le të bëjmë pyetjen: çfarë është martirizimi? Kjo fjalë vjen nga greqishtja "martus" që do të thotë: dëshmitar. Çfarë është një dëshmitar? Është ai që raporton me besnikëri ose jo atë që ka parë, dëgjuar ose atë që ka kuptuar për një temë. Tema që na intereson këtu është feja dhe mes atyre që

dëshmojnë për Zotin ka dëshmitarë të vërtetë dhe të rremë. Ajo që është e sigurt është se Zoti bën dallimin mes të dyjave. E vërteta është e njohur për të dhe ai e bekon atë, sepse nga ana e tij, ky dëshmitar i vërtetë përpiket të tregohet besnik duke praktikuar në " *vepra* " të gjithë të vërtetën e tij të shpallur dhe ai vazhdon në këtë rrugë deri në pranimin e së vërtetës. Dhe kjo vdekje është martirizim autentik, sepse jeta e ofruar për vdekje ishte në përputhje me standardin e shenjtërisë që kërkoi Zoti për kohën e tij. Nëse jeta e ofruar nuk është në këtë konformitet, atëherë nuk është një martirizim, është një dënim që godet një qenie të gjallë të dorëzuar te shejtani për shkatërrimin e tij, sepse ai nuk përfiton nga mbrojtja dhe bekimi i Zotit. Në varësi të përputhshmërisë me standardin e së vërtetës që kërkohet nga Perëndia për çdo epokë, identifikimi i "martirizimit" do të mbështetet në njohurinë tonë për gjykimin hyjnor të zbuluar në profecitë e tij që synojnë kohën e fundit; që është qëllimi dhe objekti i kësaj pune.

Është e rëndësishme të kuptohet se e vërteta nuk ka kapacitetin për të kthyer një mendje rebele; këtë e vërteton përvoja e engjëllit të parë të krijuar, të quajtur nga Zoti, Satanai, që nga rebelimi i tij. E vërteta është një parim drejt të cilit natyrshëm do të ndihen të tërhequr të zgjedhurit, ata që e duan dhe janë gati të luftojnë përkrah Perëndisë në Jezu Krishtin, gënjeshtren që e dëmton atë.

Si përfundim, Revelacioni Hyjnor ndërtohet në mënyrë progresive mbi gjashtë mijë vjet përvojash dhe dëshmish të jetuara në kushtet më të mira dhe më të këqija. Një kohë prej gjashtë mijë vjetësh mund të duket e shkurtër, por për njeriun që i jep interes të vërtetë vetëm viteve të jetës së tij, në të vërtetë është një kohë mjaft e gjatë që i lejon Zotit të shtrihet në shekuj, dhe më saktë mbi gjashtë mijë vjet. , fazat e ndryshme të arritjeve të projektit të tij global. Ekskluzivisht në Jezu Krishtin, Perëndia u jep të zgjedhurve të tij të fundit, në lidhje me misteret dhe veprat e tij, një kuptim të qartë të rezervuar për këtë kohë të fundit.

Zanafilla: një përmbledhje jetike profetike

Në këtë kuptim, tregimi i Zanafillës jep çelësat themelore të profecive biblike të Danielit dhe Zbulesës; dhe pa këto çelësa, ky kuptim është i pamundur. Këto gjëra do të kujtohen kur të jetë e nevojshme, gjatë studimit profetik, por tani e tutje, duhet të dimë se fjalët " *thellë, det, tokë, grua* ", do të mbajnë një ide specifike të mendimit hyjnor në zbulesën e tij "Apokalipsi". Ato janë të lidhura me tre faza të njëpasnjëshme të krijimit tokësor. " *Humnera* " i referohet planetit tokë të mbuluar tërësisht me ujë pa asnjë jetë. Më pas, ditën e dytë, atë të ndarjes së elementeve, " *deti* ", si sinonim dhe simbol i vdekjes, do të popullohet vetëm nga kafshët detare ditën e 5-^{te}; mjedisi i tij është armiqësor për qeniet njerëzore të krijuara për të thithur ajër. " *Toka* " del nga " *deti* " dhe gjithashtu do të banohet

ditën e pestë nga kafshët dhe më në fund, në ditën e gjashtë, nga “ burri i formuar sipas shëmbëlltyrës së Zotit ” dhe “ gruaja ” që do të formohet. në një brinjë njeriu. Së bashku, burri dhe gruaja do të krijojnë dy fëmijë. “ Abeli ” i parë , tipi i të zgjedhurit shpirtëror (Abeli = Ati është Zot) do të vritet nga xhelozia nga i moshuari i tij “ Kaini ”, tipi i njeriut trupor, materialist (= fitimi) duke profetizuar kështu fatin e tipit. i zgjedhuri, Jezu Krishti dhe i zgjedhuri i tij, i cili do të vuajë dhe do të vdesë si martirë për shkak të "kainëve", hebrenjve, katolikëve dhe protestantëve, të gjithë "tregtarëve të tempullit", xhelozitë e njëpasnjëshme dhe agresive të të cilëve demonstrohen dhe realizuar gjatë gjithë historisë tokësore. Prandaj, mësimi i dhënë nga Fryma e Perëndisë është si vijon: nga " humnera " dalin, **radhazi**, " deti dhe toka" simbole të feve të rreme të krishtera që çojnë në humbjen e shpirtave. Për të caktuar asamblenë e tij të Zgjedhur, ai i jep asaj fjalën " grua ", e cila është, nëse është besnike ndaj Perëndisë së saj, " Gruaja ", e " Qingji ", një simbol i shëmbëlltyrës së vetë Krishtit i profetizuar nga fjala " burrë " (Adami) . Nëse ajo është e pabesë, ajo mbetet një " grua ", por merr imazhin e një " prostitute ". Të gjitha këto gjëra do të konfirmohen në studimin e hollësishëm të paraqitur në këtë punim dhe rëndësia e tyre jetike do të bëhet e dukshme. Ju mund ta kuptoni lehtësisht, në vitin 2020, ngjarjet e profetizuara në profecitë e Danielit dhe Zbulesës, në pjesën më të madhe, janë përmbushur tashmë në histori dhe ato janë të njohura për njerëzit. Por ata nuk u identifikuan për rolin shpirtëror që u dha Perëndia. Historianët vërejnë fakte historike, por vetëm profetët e Zotit mund t'i interpretojnë ato.

Besimi dhe mosbesimi

Nga natyra, qeniet njerëzore, nga origjina e tyre, janë të tipit besimtar. Por besimi nuk është besim. Njeriu ka besuar gjithmonë në ekzistencën e Zotit ose hyjnive, shpirtave superiorë të cilëve duhet t'u shërbenin dhe të cilëve duhet t'i kënaqnin në mënyrë që të mos pësonin dëme të shkaktuara nga zemërimi i tyre. Ky besim natyror u shtri nga shekuj në shekuj dhe mijëvjeçarë në mijëvjeçarë deri në kohët moderne, ku zbulimet shkencore pushtuan trurin e njeriut përëndimor, i cili që atëherë është bërë mosbesues dhe mosbesues. Vini re se ky ndryshim karakterizon kryesisht njerëzit me origjinë të krishterë. Sepse në të njëjtën kohë, në Lindje, Lindjen e Largët dhe Afrikë, mbetën besimet në shpirtat e padukshëm. Kjo shpjegohet me manifestime të mbinatyreshme të dëshmuara nga njerëzit që praktikojnë këto rite fetare. Në Afrikë, dëshmitë e qarta të ekzistencës së

shpirtrave të padukshëm e ndalojnë mosbesimin. Por ajo që këta njerëz nuk e dinë është se shpirtrat që manifestohen fuqishëm midis tyre janë në të vërtetë shpirtra demonikë të refuzuar nga Perëndia, krijuesi i gjithë jetës, dhe të dënuar me vdekje në provë. Këta njerëz nuk janë jobesimtarë, as mosbesimtarë, si perëndimorët, por rezultati është i njëjtë, pasi u shërbejnë demonëve që i joshin dhe i mbajnë nën dominimin e tyre tiranik. Religjioziteti i tyre është i tipit pagan idhujtar që e ka karakterizuar njerëzimin që në zanafillën e tij; Eva ishte viktima e tij e parë.

Në Perëndim, mosbesimi është në të vërtetë rezultat i një zgjedhjeje, sepse pak njerëz nuk janë të vetëdijshëm për origjinën e tyre të krishterë; dhe në mesin e mbrojtësve të lirisë republikane, ka njerëz që citojnë fjalë nga Bibla e Shenjtë, duke dëshmuar kështu se nuk janë të paditur për ekzistencën e saj. Ata nuk janë të paditur për faktet e lavdishme për të cilat ajo dëshmon për Zotin, dhe megjithatë, ata zgjedhin të mos i marrin parasysh ato. Është ky lloj mosbesimi që Fryma e quan mosbesim dhe që është kundërshtimi absolut rebel ndaj besimit të vërtetë. Sepse nëse ai merr parasysh provat që i jep jeta në të gjithë tokën dhe veçanërisht në shfaqjet e mbinatyrshme të popujve afrikanë, njeriu nuk ka mundësi të justifikojë mosbesimin e tij. Prandaj, veprimet e mbinatyrshme të kryera nga demonët dënojnë mosbesimin perëndimor. Krijuesi Zot gjithashtu jep prova të ekzistencës së tij, duke vepruar fuqishëm nëpërmjet fenomeneve të prodhuara nga natyra që i nënshtrohen; tërmetet, shpërthimet vullkanike, valët e baticës shkatërruese, epidemitë vdekjeprurëse, por të gjitha këto gjëra tani marrin shpjegime shkencore që maskojnë dhe shkatërrojnë origjinën hyjnore. Syrit, këtij armiku të madh të besimit, i shtohet shpjegimi shkencor i cili e bind trurin e njeriut dhe njëkohësisht e inkurajon atë në zgjedhjet e tij që e çojnë në shkatërrim.

Çfarë pret Zoti nga krijesat e tij? Ai do të zgjedhë midis tyre ata që miratojnë konceptet **e tij** për jetën, domethënë që përqafojnë mendimet e tij. Besimi do të jetë mjeti, por jo qëllimi. Kjo është arsyeja pse " *besimi pa vepra* ", që duhet të mbartë, thuhet se është " *i vdekur* " te Jakobi 2:17. Sepse nëse ekziston besimi i vërtetë, ekziston edhe besimi i rremë. E drejta dhe e gabuara bëjnë të gjithë ndryshimin dhe Perëndia nuk e ka problem të identifikojë bindjen për ta dalluar atë nga mosbindja. Në çdo rast, ai mbetet i vetmi gjykatës, mendimi i të cilit do të vendosë për të ardhmen e përjetshme të secilës prej krijesave të tij , pasi qëllimi i përzgjedhjes së tij është unik dhe oferta e tij për jetën e përjetshme merret ekskluzivisht nëpërmjet Jezu Krishtit. Kalimi në tokë justifikohet vetëm për të ofruar mundësinë e kësaj përzgjedhjeje të të zgjedhurve të përjetshëm. Besimi nuk është fryt i përpjekjeve dhe sakrificave të jashtëzakonshme, por i një gjendjeje natyrore të marrë ose jo nga krijesa që nga lindja e saj. Por kur ekziston, duhet të ushqehet nga Zoti, përndryshe vdes dhe zhduket.

Besimi i vërtetë është një gjë e rrallë. Sepse në kundërshtim me aspektin mashtrues të fesë zyrtare të krishterë, nuk mjafton të vendosësh një kryq mbi varrin e një krijese që t'i hapen dyert e qiellit. Dhe unë e theksoj këtë sepse duket e anashkaluar, Jezusi tha te Mat.7:13-14: " *Hyni nga dera e ngushtë. Sepse e gjerë është porta dhe e gjerë është udha që të çon në shkatërrim , dhe ka shumë që hyjnë nëpër të . Por e ngushtë është porta dhe e ngushtë është rruga që të çon në jetë , dhe të paktë janë ata që e gjejnë atë.* » Ky mësim konfirmohet më tej në Bibël në shembullin e dëbimit të hebrenjve në Babiloni, pasi Perëndia e gjen të

denjë për zgjedhjen e tij vetëm Danielin dhe tre shokët e tij dhe pesë mbretër të fuqishëm; dhe Ezekielin që jeton në këtë epokë. Më pas lexojmë te Ezek.14:13-20: “ *Bir njeriu, nëse një vend mëkaton kundër meje duke kryer pabesi dhe unë shtrij dorën kundër tij, nëse i thyej shkopin e bukës, nëse dërgova zi buke. mbi të, nëse unë do të shkatërroja njerëz dhe kafshë prej saj, dhe në mes të saj do të ishin këta tre burra, Noeu, Danieli dhe Jobi , ata do të shpëtonin shpirtrat e tyre me drejtësinë e tyre, thotë Zoti, Zoti. Nëse do të bëja që të bredhin kafshë të egra në vendin që do ta shpopullonte, nëse do të bëhej një shkretëtirë ku askush nuk do të kalonte për shkak të këtyre bishave dhe do të ishin këta tre burra në mes të saj, do të isha gjallë! thotë Zoti, Zoti, **ata nuk do të shpëtonin as bij e as bija, por vetëm ata do të shpëtonin** dhe vendi do të bëhej një shkretëtirë. Ose po të sillja shpatën kundër këtij vendi, nëse do të thosha: Lëreni shpatën të kalojë nëpër tokë! Nëse do të shfarosja njerëz dhe kafshë, dhe në mes të saj do të ishin këta tre burra, do të isha gjallë! thotë Zoti, Zoti, **ata nuk do të shpëtonin as bij e as bija, por vetëm do të shpëtonin** . Ose nëse do të dërgoja një murtajë në këtë vend, nëse do të derdha tërbimin tim kundër tij përmes vdekshmërisë, për të shfarosur prej tij njerëz dhe kafshë, dhe mes tyre kishte Noeun, Danielin dhe Jobin, **unë jam gjallë! thotë Zoti, Zoti, ata nuk do të shpëtonin bij apo bija, por me drejtësinë e tyre do të shpëtonin shpirtrat e tyre.** » Kështu mësojmë se në kohën e vërshimit të ujërave, vetëm Noeu u gjet i denjë për shpëtim mes tetë njerëzve të mbrojtur nga arka.*

Jezusi tha më tej te Mat.22:14: “ *Sepse shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur.* » Arsyeja shpjegohet thjesht nga standardi i lartë i shenjtërisë që kërkon Zoti që dëshiron të zërë vendin e parë në zemrën tonë ose asgjë. Pasoja e kësaj kërkese është kundër të menduarit humanist për botën që e vendos njeriun mbi gjithçka. Apostulli Jakov na paralajmëroi kundër këtij kundërshtimi, duke na thënë: “ *Ju shkelës të kurorës! A nuk e dini se **dashuria e botës është armiqësi kundër Perëndisë ? Prandaj, ai që dëshiron të jetë mik i botës, e bën veten armik të Perëndisë** .* » Jezusi na thotë përsëri te Mat.10:37: “ ***Ai që do babai ose nëna e tij më shumë se unë nuk është i denjë për mua dhe ai që do djali apo vajza e tij më shumë se unë nuk është i denjë për mua** .*” Gjithashtu, nëse si unë ftoni një mik t'i përgjigjet këtij kriteri fetar të kërkuar nga Jezu Krishti, mos u habitni nëse ai ju quan fanatik; Kjo është ajo që më ndodhi, dhe atëherë kuptova se kisha vetëm Jezusin si mikun tim të vërtetë ; atë, “ *I Vërteti* ” i Zbulesës 3:7. Do të të quajmë edhe fundamentalist, sepse tregohesh i sinqertë me Zotin, legalist, sepse me bindjen tënde e do dhe e nderon ligjin e tij më të shenjtë. Ky do të jetë, pjesërisht, çmimi njerëzor që duhet paguar për të kënaqur Zotin Jezus, aq i denjë për vetëflimin tonë dhe përkushtimin tonë të plotë që ai kërkon.

Besimi na lejon të marrim nga Zoti mendimet e tij të fshehta derisa të zbulojmë madhësinë e projektit të tij të jashtëzakonshëm. Dhe për të kuptuar projektin e tij të përgjithshëm, i zgjedhuri duhet të marrë parasysh jetën qiellore të engjëjve që i parapriu përvojës tokësore. Sepse në këtë shoqëri qiellore, ndarja e krijesave dhe përzgjedhja e engjëjve të mirë besnikë ndaj Perëndisë nuk u krye me besimin në Krishtin e kryqëzuar ose me refuzimin e tij siç do të ndodhte në tokë. Kjo konfirmon se në nivelin universal, kryqëzimi i Krishtit që mbeti pa mëkat është për Zotin **mjeti** për të dënuar djallin dhe pasuesit e tij dhe se në tokë, besimi në Jezu Krishtin përfaqëson **mjetin** e zgjedhur nga Perëndia për të pasur

dashurinë që ai ndjen për të. të zgjedhurit që e duan dhe e vlerësojnë. **Qëllimi** i këtij demonstrimi të vetëmohimit të tij total ishte që të ishte në gjendje të dënonte ligjërisht me vdekje krijesat rebele qiellore dhe tokësore që nuk ndajnë ndjenjën e tij të ekzistencës. Dhe midis krijesave të tij tokësore, ai zgjedh ata që përqafojnë mendimet e tij, miratojnë veprimet dhe gjykimet e tij, sepse ata janë të përshtatshëm për të ndarë përjetësinë e tij. Në fund, ai do ta ketë zgjidhur problemin e krijuar nga liria e dhënë për të gjitha krijesat e tij qiellore dhe tokësore, sepse pa këtë liri, dashuria e krijesave të tij të zgjedhura do të ishte e pavlerë dhe madje e pamundur. Në të vërtetë, pa liri, krijesa nuk është gjë tjetër veçse një robot, me sjellje të automatizuar. Por çmimi i lirisë, në fund, do të jetë shfarosja e krijesave rebele të qiellit dhe tokës.

Pra jepet prova se besimi nuk mbështetet në një të thjeshtë: " *Beso në Zotin Jezus dhe do të shpëtohesh* ". Këto fjalë biblike bazohen në atë që nënkupton folja "besoj", domethënë, bindje ndaj ligjeve hyjnore që karakterizon besimin e vërtetë. Për Zotin, qëllimi është të gjejë krijesa që i binden Atij nga dashuria. Ai gjeti disa midis engjëjve qiellorë dhe midis krijesave të tij njerëzore tokësore, ai zgjodhi disa dhe do të vazhdojë të zgjedhë disa deri në fund të kohës së hirit.

Ushqim për motin e duhur

Ashtu si trupi i njeriut ka nevojë për ushqim për të zgjatur jetën e tij, besimi i prodhuar në shpirtin e tij gjithashtu ka nevojë për ushqimin e tij shpirtëror. Çdo qenie njerëzore e ndjeshme ndaj shfaqjes së dashurisë së dhënë nga Perëndia në Jezu Krishtin ndjen dëshirën që nga ana tjetër të bëjë diçka për të. Por si mund të bëjmë diçka që e kënaq atë nëse nuk e dimë se çfarë pret prej nesh? Është përgjigja e kësaj pyetjeje që do të përbëjë ushqimin e besimit tonë. Sepse " *pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Perëndisë* " sipas Hebr.11:6. Por ky besim duhet të jetë ende i gjallë dhe i këndshëm për të nga përputhja e tij me pritjet e tij. Sepse Zoti Perëndi i Plotfuqishëm është Përfunduesi dhe Gjykatësi i tij. Një mori besimtarësh të krishterë dëshirojnë të kenë një marrëdhënie të mirë me Zotin e qiellit, por kjo marrëdhënie mbetet e pamundur sepse besimi i tyre nuk është ushqyer siç duhet. Përgjigja për problemin na është dhënë në Mat.24 dhe 25. Jezusi e përqendron mësimin e tij në ditët tona të fundit, të cilat pak i paraprijnë kohës së shfaqjes së tij të dytë, këtë herë, në lavdinë e hyjnisë së tij. Ai e

përshkruan duke i shumëzuar imazhet në shëmbëlltyra: shëmbëlltyra e fikut, te Mat.24:32 deri në 34; shëmbëlltyra e hajdutit të natës, te Mat.24:43 deri në 51; shëmbëlltyra e dhjetë virgjëreshave, te Mat.25:1 deri në 12; shëmbëlltyra e talenteve, te Mat.25:13 deri në 30; shëmbëlltyrat e deleve dhe cjepeve, në Mat.25:31 deri në 46. Ndër këto shëmbëlltyra, përmendja e " *ushqimit* " shfaqet dy herë: në shëmbëlltyrën e hajdutit të natës dhe në atë të deleve dhe dhive, sepse, pavarësisht nga dukje, kur Jezusi thotë: " *Isha i uritur dhe më dhatë të ha* ", ai po na flet për ushqimin shpirtëror, pa të cilin vdes besimi i njeriut. " *Sepse njeriu nuk do të jetojë vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë . Mat.4:4*". Qëllimi i ushqimit të besimit është ta mbrojë atë kundër " *vdekjes së dytë* " të Zbulesës 20, e cila bën që dikush të humbasë të drejtën për të jetuar përjetësisht.

Si pjesë e këtij reflektimi, drejtojini shikimin dhe vëmendjen tuaj kësaj shëmbëlltyre të hajdutit të natës:

V.42: " *Rrini zgjuar, pra, sepse nuk e dini se në cilën ditë do të vijë Zoti juaj .*"

Tema e kthimit të Jezu Krishtit është përcaktuar dhe "pritja" e saj do të provokojë një zgjim shpirtëror në Shtetet e Bashkuara të Amerikës së Veriut, midis viteve 1831 dhe 1844. Quhet "Adventizëm", anëtarët e kësaj lëvizjeje janë ata - të caktuar ata vetë. nga bashkëkohësit e tyre me termin "adventistë"; fjalë e marrë nga latinishtja "adventus" që do të thotë: ardhje.

V.43: " *Dije mirë këtë, nëse i zoti i shtëpisë do ta dinte se në cilën orë të natës duhet të vinte hajduti, do të rrinte zgjuar dhe nuk do të lejonte t'i thyhej shtëpia .*"

Në këtë varg, "i zoti i shtëpisë " është dishepulli që pret që Jezusi të kthehet dhe " *hajduti* " i referohet vetë Jezusit. Nëpërmjet këtij krahasimi, Jezusi na tregon avantazhin e njohjes së datës së kthimit të tij. Prandaj, ai na inkurajon ta zbulojmë atë dhe dëgjimi i këshillave të tij do të kushtëzojë marrëdhënien tonë me të.

V.44: " *Prandaj edhe ju jini gati, sepse Biri i njeriut vjen në një orë që ju nuk mendoni .*"

Unë kam korrigjuar , në këtë varg, kohën e ardhme të foljeve sepse në greqishten origjinale, këto folje janë në kohën e tashme. Në të vërtetë, këto fjalë ua tha Jezusi dishepujve të tij bashkëkohorë, të cilët e pyesin atë për këtë temë. Zoti, në kohën e fundit, do ta përdorë këtë temë "adventiste" për të shoshitur të krishterët duke i vënë në provë të besimit profetik; për këtë qëllim, ai do të organizojë në mënyrë të njëpasnjëshme me kalimin e kohës, katër pritje "adventiste"; çdo herë justifikohet nga ndriçimi i ri i dhënë nga Fryma, tre të parat në lidhje me tekstet profetike të Danielit dhe Zbulesës.

V.45: " *Kush është, pra, ai shërbëtor besnik dhe i matur, që zotëria e tij e ka vënë mbi popullin e tij për t'i dhënë ushqim në kohën e duhur? »*

Kini kujdes që të mos gaboni në gjykimin tuaj, sepse " *ushqimi* " për të cilin flitet në këtë varg është aktualisht para syve tuaj. Po, është ky dokument të cilit i dhashë emrin "Shpjego Danielin dhe Zbulesën" që përbën këtë " *ushqim* " shpirtëror thelbësor për të ushqyer besimin tuaj, sepse ai siguron, nga Jezu Krishti, të gjitha përgjigjet për pyetjet që mund të bëni në mënyrë legjitime. , dhe përtej këtyre përgjigjeve, zbulime të papritura, si data e vërtetë e kthimit të Jezu Krishtit

që na angazhon deri në pranverën e vitit 2030 në "pritjen" e katërt dhe të fundit "Adventiste".

Duke qenë personalisht i shqetësuar nga ky varg, unë paraqes këtë dokument, frytën e besnikërisë sime ndaj Zotit të së vërtetës dhe të maturisë sime, sepse nuk dua të habitem nga kthimi i Jezu Krishtit. Jezusi këtu zbulon planin e tij të fundit të kohës. Ai ka planifikuar për këtë kohë, “ *ushqim* ” i cili është i përshtatshëm për të ushqyer besimin e të zgjedhurve të tij që presin me besnikëri kthimin e tij të lavdishëm. Dhe ky “ *ushqim* ” është profetik.

V.46: “ *Lum ai shërbëtor, të cilin zotëria e tij, **kur të arrijë**, do ta gjejë duke bërë kështu!* »

Konteksti i kthimit të tij të lavdishëm konfirmohet këtu, është ai i pritjes së katërt “adventiste”. Shërbëtori në fjalë është me të vërtetë shumë i lumtur që njeh mendimin e zbuluar të Perëndisë, gjykimin e tij mbi besimin e njerëzve. Por kjo lumturi do të shtrihet dhe do të shqetësojë të gjithë ata që, duke marrë këtë dritë të fundit hyjnore, do ta përhapin atë dhe do ta ndajnë me të zgjedhurit e shpërndarë nëpër tokë, deri në kthimin efektiv të Jezu Krishtit.

V.47: “ *Unë ju them të vërtetën, ai do ta vendosë atë mbi të gjitha pasuritë e tij.* »

Të mirat e Zotit do të kenë të bëjnë, deri në kthimin e tij, me vlerat shpirtërore. Dhe shërbëtori bëhet për Jezusin, rojtari i thesarit të tij shpirtëror; depozituesi ekskluziv i orakujve të tij dhe dritës së tij të reveluar. Pasi të lexoni të gjithë këtë dokument, do të mund të shihni se nuk po ekzagjeroj duke i dhënë emrin "thesar" zbulesës së tij profetike biblike. Çfarë emri tjetër mund t'i vë një zbulesë që mbron kundër “ *vdekjes së dytë* ” dhe hap rrugën drejt jetës së përvetshme? Sepse e zhduk dhe e zhduk mundësinë e dyshimit që është fatale për besimin dhe shpëtimin.

V.48: “ *Por nëse është një shërbëtor i keq, i cili thotë me vete: Zotëria im vonon të vijë,* ”

Jeta e krijuar nga Zoti është e tipit binar. Çdo gjë ka të kundërtën e saj absolute. Dhe Zoti u paraqiti njerëzve dy rrugë, dy rrugë për të udhëhequr zgjedhjet e tyre: *jetën dhe të mirën, vdekjen dhe të keqen; gruri dhe byku; delja dhe dhia , drita dhe errësira* . Në këtë varg, Fryma synon shërbëtorin e lig, por megjithatë një shërbëtor, i cili tregon besimin e rremë të paushqyer nga Zoti dhe mbi të gjitha, besimin e rremë të krishterë që përfundon duke arritur dhe lidhur me vetë besimin adventist, në kohën tonë të fundit. . Duke mos marrë më dritë nga Jezu Krishti, sepse ai refuzoi atë që iu paraqit midis viteve 1982 dhe 1991 dhe që shpalli ardhjen e tij në 1994, ky Adventizëm prodhoi një fryt ligësie që rezultoi nga rrezatimi i të dërguarit të Zotit në nëntor 1991. Vini re se Jezusi zbulon mendimet e fshehura të zemrës: “ *i cili thotë në vetvete* ”. Sepse paraqitjet e sjelljes së jashtme fetare janë jashtëzakonisht mashtruese; formalizmi fetar zëvendëson besimin e vërtetë të gjallë plot zell për të vërtetën.

V.49: “ *... nëse fillon të rrahë shokët e tij, nëse ha dhe pi me pijanecët,* ”

Imazhi është pak i pritur deri më sot, por rrezatimi shpreh qartë, në kohë paqeje, kundërshtimin dhe luftën që shprehin dhe i paraprijnë persekutimit të vërtetë që do të vijë; është thjesht ceshtje kohe. Që nga viti 1995, Adventizmi institucional ka “ *ngrënë dhe pirë me pijanecët* ” deri në atë masë sa ka bërë një

aleancë me protestantët dhe katolikët duke hyrë në aleancën ekumenike. Sepse te Zbulesa 17:2, duke synuar besimin katolik të quajtur " *Babilonia e Madhe* " dhe besimin protestant të quajtur " *tokë* ", Shpirti thotë: " **Me të mbretërit e tokës i janë dorëzuar kurvërisë. , dhe është nga vera e kurvërisë së tij që banorët e tokës u dehur.** ”

V.50: “ ...zotëria e këtij shërbëtori do të vijë në një ditë që nuk e pret dhe në një orë që nuk e di, ”

Pasoja e refuzimit të dritës në lidhje me pritjen e tretë adventiste, dhe datën 1994, më në fund shfaqet në formën e mosnjohjes së kohës së kthimit të vërtetë të Jezu Krishtit, domethënë, pritjes së katërt adventiste të projektit hyjnor. Kjo injorancë është pasojë e prishjes së marrëdhënies me Jezu Krishtin, ndaj mund të nxjerrim si vijon: Adventistët e vendosur në këtë situatë tragjike nuk janë më në sytë e Zotit ose, sipas gjykimit të tij, "adventistë".

V.51: “ ...ai do ta bëjë copë-copë dhe do t'i japë pjesën e tij me **hipokritët** : aty do të jetë e qara dhe kërcëllim dhëmbësh. »

Imazhi shpreh zemërimin që Zoti do të shkaktojë mbi shërbëtorët e rremë që e kanë tradhtuar. Unë vërej në këtë varg termin " **hipokritë** " me të cilin Shpirti përcakton të krishterët e rremë në Dan.11:34, por kërkohet një lexim më i gjerë për të kuptuar kontekstin e kohës së synuar nga profecia, e cila përfshin vargjet 33 dhe 35: " dhe më i mençuri prej tyre do t'i mësojë të shumtët. Ka disa që do t'i dorëzohen për një kohë shpatës dhe flakës, robërisë dhe plaçkitjes. Në kohën kur të dorëzohen, do të ndihmohen pak dhe **shumë do t'u bashkohet atyre nga hipokrizia** . Disa nga njerëzit e mençur do të bien, që të mund të pastrohen, pastrohen dhe zbardhen, **deri në kohën e fundit** , sepse ajo nuk do të vijë deri në kohën e caktuar. " *Shërbëtori i lig* " është pra me të vërtetë ai që tradhton pritshmëritë e Zotit, Mjeshtrit të tij, dhe ai bashkohet " *deri në kohën e fundit* " në kampin e " **hipokritëve** ". Ai ndan, që atëherë e tutje, me ta, zemërimin e Perëndisë që i godet deri në gjykimin e fundit, ku ata asgjësohen, konsumohen në " *liqenin e zjarrit* ", i cili jep përfundimisht " *vdekjen e dytë* ", sipas Zbulesës 20: 15: " *Kush nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u hodh në liqenin e zjarrit* ".

Historia e Zbuluar e Besimit të Vërtetë

Besimi i vërtetë

Ka shumë gjëra për të thënë në temën e besimit të vërtetë, por unë tashmë po propozoj këtë aspekt që më duket si prioritet. Kushdo që dëshiron të krijojë një marrëdhënie me Perëndinë duhet të dijë se konceptimi i tij ose i saj për jetën në tokë dhe në qiell është e kundërta ekstreme e sistemit tonë të vendosur në tokë, i cili është ndërtuar mbi mendime krenare dhe të liga të frymëzuara nga djalli. armiku i tij dhe ai i të zgjedhurve të tij të vërtetë. Jezusi na dha rrugën për të identifikuar besimin e vërtetë: « *Nga frytet e tyre do t'i njihni . A e marrim rrushin nga gjembat, apo fiqtë nga gjembat?* (Mat. 7:16). Bazuar në këtë deklaratë, të jeni të sigurt se të gjithë ata që pretendojnë emrin e tij dhe që nuk e paraqesin, butësinë e tij, ndihmesën e tij, vetëfljimin e tij, shpirtin e tij të sakrificës, dashurinë e tij për të vërtetën dhe zellin e tij për bindje ndaj urdhërimeve të Perëndisë, kurrë nuk kanë qenë dhe nuk do të jenë kurrë shërbëtorët e tij; kjo është ajo që na mëson 1 Kor.13 duke përcaktuar karizmën e shenjtërisë së vërtetë; ajo që kërkohet nga gjykimi i drejtë i Perëndisë: vargu 6: “ *Ajo nuk gëzohet për padrejtësinë, por gëzohet për të vërtetën* ”.

Si mund të besojmë se i përndjekuri dhe i përndjekuri gjykohen nga Zoti në të njëjtën mënyrë? Cila është ngjashmëria midis Jezu Krishtit, i kryqëzuar vullnetarisht, dhe inkuizicionit papal romak ose Gjon Kalvinit, i cili i nënshtroi burrat dhe gratë në tortura deri në vdekjen e tyre? Për të mos parë ndryshimin, duhet të injorojmë fjalët e frymëzuara nga shkrimet biblike. Kështu ishte, përpara se Bibla të përhapej në mbarë botën, por meqenëse ajo ka qenë e disponueshme kudo në tokë; cilat justifikime mund të justifikojnë gabimet e gjykimit të qenieve njerëzore? Nuk ka një. Prandaj, zemërimi hyjnor që vjen do të jetë shumë i madh dhe i pakontrollueshëm.

Tre vjet e gjysmë gjatë të cilave Jezusi punoi në shërbimin e tij tokësor, na zbulohen në Ungjijtë, që të mund të dimë standardin e besimit të vërtetë sipas mendimit të Perëndisë; e vetmja që ka rendesi. Jeta e tij na ofrohet si model; një model që duhet ta imitojmë për t'u njohur prej tij si dishepuj të tij. Ky adoptim nënkupton që ne ndajmë konceptin e tij për jetën e përvetshme që ai propozon. Egoizmi është dëbuar atje, si dhe krenaria shkatërruese dhe shkatërruese. Nuk ka vend për brutalitet dhe ligësi në jetën e përvetshme që u ofrohet vetëm të zgjedhurve të njohur nga vetë Jezu Krishti. Sjellja e tij ishte paqësore revolucionare, sepse ai, Mjeshtri dhe Zoti, e bëri veten shërbëtor të të gjithëve, duke u përkulur deri në larjen e këmbëve të dishepujve të tij, për t'i dhënë kuptim konkret dënimit të tij ndaj vlerave krenare të manifestuara nga liderët fetarë hebrej të kohës së tij; gjëra që karakterizojnë edhe sot njerëzit fetarë hebrej dhe të krishterë. Në kundërshtim absolut, standardi i zbuluar në Jezu Krishtin është standardi i jetës së përvetshme.

Duke u treguar shërbëtorëve të tij mjetet për të identifikuar veten, armiqtë e tyre, shërbëtorët e rremë të Perëndisë, Jezu Krishti veproi për të shpëtuar shpirtat e tyre. Dhe premtimi i tij për të qenë, deri në fund të botës, “ *në mes* ” të të zgjedhurve të tij, mbahet dhe konsiston në ndriçimin dhe mbrojtjen e tyre gjatë gjithë jetës së tyre tokësore. Standardi absolut i besimit të vërtetë është se Perëndia qëndron me të zgjedhurit e tij. Ata kurrë nuk janë të privuar nga drita e tij dhe nga Fryma e tij e Shenjtë. Dhe nëse Zoti tërhiqet, kjo ndodh sepse i zgjedhuri nuk është më një; statusi i tij shpirtëror ndryshoi në gjykimin e drejtë të Perëndisë. Sepse gjykimi i tij përshtatet me sjelljen njerëzore. Në nivel individual, ndryshimet mbeten të mundshme në të dy drejtimet; nga e mira në të keqe ose nga e keqja në të mirë. Por nuk është kështu, në nivelin kolektiv të grupeve dhe institucioneve fetare, të cilat nga e mira në të keqe ndryshojnë vetëm kur nuk përshtaten me ndryshimet e vendosura nga Zoti. Në mësimin e tij, Jezusi na thotë : “ *Një pemë e mirë nuk mund të japë fryt të keq, ashtu si një pemë e keqe nuk mund të japë fryt të mirë* (Mat.7:18). Kështu ai na dha të kuptojmë se për shkak të frytit të saj të neveritshëm, feja katolike është një “ *pemë e keqe* ” dhe se ajo do të mbetet e tillë, nëpërmjet doktrinës së saj të rreme, edhe kur, e privuar nga mbështetja monarkike, pushon së persekutuari njerëzit. Dhe është e njëjta gjë me fenë anglikane të krijuar nga Henriku VIII për të justifikuar tradhtinë bashkëshortore dhe krimet e tij; çfarë vlere mund t'u japë Zoti pasardhësve të tij dhe mbretërve pasardhës? Ky është gjithashtu rasti i fesë protestante kalviniste, pasi ky themelues, John Calvin, kishte frikë, për shkak të reputacionit të ashpërsisë së tij të karakterit dhe ekzekutimeve të shumta deri në vdekje që ai

legjitimoi në qytetin e tij të Gjenevës, shumë të ngjashme me praktikat katolike të kohës së tij, deri në tejkalimin e tyre. Ky protestantizëm nuk kishte gjasa të kënaqte Zotin e ëmbël Jezu Krisht dhe nuk mund të merret në asnjë mënyrë si model i besimit të vërtetë. Është aq e vërtetë sa në zbulesën e tij dhënë Danielit, Zoti injoron reformimin protestant, duke synuar vetëm regjimin papal të 1260 vjetëve dhe kohën e vendosjes së mesazheve të Adventizmit të Ditës së Shtatë, bartës i të vërtetave të shpallura hyjnore, që nga viti 1844. , deri në fundin e botës, që vjen, në vitin 2030.

Falsifikimet e liga historike fetare kanë të gjitha aspekte të modelit të miratuar nga Perëndia, por ato kurrë nuk përputhen me të. Besimi i vërtetë ushqehet vazhdimisht nga Fryma e Krishtit, besimi i rremë jo. Besimi i vërtetë mund të shpjegojë misteret e profecive biblike të Zotit, por besimi i rremë nuk mundet. Një mori interpretimesh të profecive qarkullojnë në botë, secila më fantastike se e fundit. Ndryshe nga ata, interpretimet e mia janë marrë vetëm nga citimet nga Bibla; Prandaj mesazhi është i saktë, i qëndrueshëm, koherent dhe në përputhje me mendimin e Zotit nga i cili nuk largohet kurrë; dhe i Plotfuqishmi ruan mbi të.

Shënime përgatitore për Librin e Danielit

Emri Daniel do të thotë Zoti është gjykatësi im. Njohja e gjykimit të Zotit është baza kryesore e besimit, sepse ajo e çon krijesën drejt bindjes ndaj vullnetit të tij të shpallur dhe të kuptuar, kushti i vetëm për të qenë i bekuar prej tij në çdo kohë. Zoti kërkon dashurinë e krijesave të tij që e bëjnë atë konkrete dhe e demonstrojnë atë nëpërmjet besimit të tyre të bindur. Prandaj, gjykimi i Perëndisë zbulohet nëpërmjet profecive të tij, të cilat përdorin simbole si në shëmbëlltyrat e Jezu Krishtit. Gjykimi i Zotit zbulohet fillimisht nga libri i Danielit, por ai vetëm hedh themelet kryesore për gjykimin e Tij mbi historinë fetare të krishterë, i cili do të zbulohet në detaje në librin Zbulesa.

Tek Danieli, Zoti zbulon pak, por kjo pak sasiore ka një rëndësi të madhe cilësore, sepse përbën themelin e Revelacionit të përgjithshëm profetik. Arkitektet e ndërtesave e dinë se sa vendimtare dhe përcaktuese është përgatitja e kantierit. Në profeci, ky është roli që u jepet zbulesave të marra nga profeti Daniel. Në të

vërtetë, kur kuptimet e tyre kuptohen qartë, Zoti arrin qëllimin e dyfishtë **për të provuar ekzistencën e tij** dhe për t'u dhënë të zgjedhurve të tij **celësat për të kuptuar** mesazhin e dhënë nga Shpirti. Në këto “pak gjëra” ne gjejmë të gjitha të njëjta: shpalljen e një pasimi të katër perandorive universale dominuese që nga koha e Danielit (Dan.2, 7 dhe 8); data zyrtare e shërbesës tokësore të Jezu Krishtit (Dan.9); shpallja e apostazisë së krishterë në vitin 321 (Dan.8), mbretërimi papnor i 1260 viteve midis 538 dhe 1798 (Dan.7 dhe 8); dhe aleanca "Adventiste" (Dan. 8 dhe 12) nga 1843 (deri në 2030). I shtoj kësaj, Dan.11, i cili, siç do të shohim, zbulon formën dhe evolucionin e Luftës Botërore bërthamore përfundimtare tokësore, e cila mbetet ende për t'u kryer përpara kthimit të lavdishëm të Perëndisë Shpëtimtar.

Në mënyrë të hollësishme, Zoti Jezu Krisht evokoi emrin e Danielit për të kujtuar rëndësinë e tij për besëlidhjen e re. “ *Prandaj, kur të shihni neverinë e shkretimit, për të cilën foli profeti Daniel , të vendosur në vendin e shenjtë, le të ketë kujdes ai që e lexon!* (Mat.24:15) »

Nëse Jezusi dëshmoi në favor të Danielit, kjo është sepse Danieli kishte marrë prej tij mësimet në lidhje me ardhjen e tij të parë dhe kthimin e tij të lavdishëm, më shumë se çdo tjetër para tij. Që fjalët e mia të kuptohen qartë, duhet ta dini se Krishti që erdhi nga qielli më parë iu paraqit Danielit me emrin “ *Michael* ”, në Dan.10:13-21, 12:3 dhe ky emër është marrë nga Jezusi -Krishti në Zbul.12:7. Ky emër “ *Micaël* ” është më i njohur në formën e tij latine katolike Michel, emri që i është dhënë të famshmit Mont Saint-Michel në Francën Bretonë. Libri i Danielit shton detaje numerike që na lejojnë të dimë vitin e ardhjes së tij të parë. Gjithashtu dua të theksoj se emri “ *Micaël* ” do të thotë: Kush është si Zoti; dhe emri “ *Jezus* ” përkthehet si: Jahvëh shpëton. Të dy emrat kanë të bëjnë me Zotin krijues të madh, i pari me titullin qiellor, i dyti me titullin tokësor.

Revelation of the Future na paraqitet si një lojë ndërtimi shumëkatëshe. Në fillim të kinemasë, për të krijuar efekte reliev në filmat vizatimorë , kineastët përdorën pllaka qelqi, modelet e ndryshme të pikturuara të të cilave, pasi mbivendosen, jepnin një imazh në disa nivele. Kështu është me profecinë e krijuar nga Perëndia.

Gjithçka fillon në Daniel

LIBRI I DANIELIT

Ju që e lexoni këtë vepër, dijeni se Zoti i Plotfuqishëm i pakufizuar është i gjallë, megjithëse është i fshehur. Kjo dëshmi e " *profetit Daniel* " u shkrua për t'ju bindur për këtë. Ajo mban vulën e dëshmisë së besëlidhjes së vjetër dhe të re, sepse Jezusi e evokoi atë me fjalët drejtuar dishepujve të tij. Përvoja e tij zbulon veprimin e këtij Zoti të mirë dhe të drejtë. Dhe ky libër na lejon të zbulojmë gjykimin që Zoti mbart në historinë fetare të monoteizmit të tij, hebre në një aleancë të parë, pastaj i krishterë, në aleancën e tij të re, të ndërtuar mbi gjakun e derdhur nga Jezu Krishti, më 3 prill 30 të tij. epokës. Kush më mirë se " *Danieli* " mund të zbulojë gjykimin e Perëndisë? Emri i tij do të thotë "Zoti është gjykatësi im". Këto përvoja të jetuara nuk janë përralla, por dëshmi e bekimit hyjnor të modelit të tij të besnikërisë. Perëndia e paraqet atë në mesin e tre njerëzve që do të

shpëtonte në fatkeqësi në Ezek.14:14-20. Këto tre lloje të të zgjedhurve janë " **Noeu, Danieli dhe Jobi** ". Mesazhi i Zotit na thotë qartë se edhe në Jezu Krishtin, nëse nuk u ngjajmë këtyre modeleve, dera e shpëtimit do të mbetet e mbyllur për ne. Ky mesazh konfirmon rrugën e ngushtë, shtegun e ngushtë ose portën e ngushtë nëpër të cilën duhet të kalojnë të zgjedhurit për të hyrë në parajsë, sipas mësimit të Jezu Krishtit. Historia e " **Danielit** " dhe tre shokëve të tij na paraqitet si modeli i besnikërisë që Zoti shpëton në ditët e fatkeqësisë.

Por ka edhe në këtë histori të jetës së Danielit, konvertimi i tre mbretërve të fuqishëm, të cilët Zoti ia doli t'i rrëmbejë nga djalli, të cilin ata e adhuronin në padije të plotë. Zoti i bëri këta perandorë zëdhënësit më të fuqishëm të kauzës së tij në historinë njerëzore, të parët, por edhe të fundit, sepse këta njerëz model do të zhduken dhe feja, vlerat, morali do të bien vazhdimisht. Për Zotin, rrëmbimi i një shpirti është një luftë e gjatë dhe rasti i mbretit " **Nabukadnetsar** " është një model jashtëzakonisht zbulues i llojit të tij. Ai konfirmon shëmbëlltyrën e Jezu Krishtit, këtëj " **Bariu i Mirë** " që lë kopenë e tij për të kërkuar delen e humbur.

Danieli 1

Dani 1:1 Në vitin e tretë të mbretërimit të Jehojakimit, mbretit të Judës, Nebukadnetsari, mbreti i Babilonisë, marshoi kundër Jeruzalemit dhe e rrethoi.

1a- Viti i tretë i mbretërimit të Jehojakimit, mbretit të Judës
Mbretërimi i Jehojakimit 11 vjet nga – 608 deri në – 597. ^{Viti i tretë} në – 605.

1b- **Nabukadnetsar**

Ky është përkthimi babilonas i emrit të mbretit Nebukadnetsar, "Nabu mbron djalin tim të madh". Nabu është perëndia Mesopotamiane e dijes dhe shkrimit. Tashmë mund të kuptojmë se Perëndia synon që t'i rikthehet kjo fuqi mbi dijen dhe shkrimin.

Dan 1:2 Zoti i dha në dorë Jehojakimin, mbretin e Judës, dhe një pjesë të veglave të shtëpisë së Perëndisë. Nebukadnetsari i çoi veglat në vendin e Shinarit, në shtëpinë e perëndisë së tij dhe i vendosi në thesarin e perëndisë së tij.

2a- Zoti i dorëzoi në duart e tij Jehojakimin, mbretin e Judës

Braktisja e mbretit hebre nga Perëndia është e justifikuar. 2Kr.36:5 Jehojakimi ishte njëzet e pesë vjeç kur u bë mbret, dhe mbretëroi njëmbëdhjetë vjet në Jeruzalem. Ai bëri atë që është e keqe në sytë e Zotit, Perëndisë të tij .

2b- *Nebukadnetsari i çoi veglat në vendin e Shinarit, në shtëpinë e perëndisë së tij, dhe i vendosi në shtëpinë e thesarit të perëndisë së tij.*

Ky mbret është pagan, ai nuk e njeh Perëndinë e vërtetë të cilit i shërben Izraeli, por kujdeset të nderojë perëndinë e tij: Belin. Pas kthimit të tij në të ardhmen, ai do t'i shërbejë Perëndisë së vërtetë të Danielit me të njëjtën besnikëri.

DAN 1:3 *Mbreti urdhëroi Ashpenazin, kreun e eunukëve të tij, të sillte disa nga bijtë e Izraelit, me origjinë mbretërore ose fisnike,*

DAN 1:4 *Djem të rinj pa të meta trupi, të pashëm në pamje, të pajisur me mençuri, zgjuarsi dhe mësim, të aftë për të shërbyer në pallatin e mbretit dhe të cilëve u mësonin shkronjat dhe gjuhën e kaldeasve.*

4a- Mbreti Nebukadnetsar shfaqet miqësor dhe inteligjent, ai vetëm kërkon të ndihmojë fëmijët hebrenj të integrohen me sukses në shoqërinë e tij dhe vlerat e saj.

DAN 1:5 *Mbreti u caktoi atyre për çdo ditë një pjesë të ushqimit të tryezës së tij dhe verës që pinte, me qëllim që t'i sillte për tre vjet, në fund të së cilës ata do të ishin në shërbim të mbretit.*

5a- Ndjenjat e mira të mbretit janë të dukshme. Ai ndan me të rinjtë atë që ofron vetë, nga perënditë e tij deri te ushqimi i tij.

DAN 1:6 *Midis tyre ishin Danieli, Hananiahu, Mishaeli dhe Azariahu, nga bijtë e Judës.*

6a- Nga të gjithë hebrenjtë e rinj të çuar në Babiloni, vetëm katër prej tyre treguan besnikëri model. Faktet që vijojnë janë organizuar nga Zoti për të treguar dallimin në frytin e dhënë nga ata që i shërbejnë dhe të cilët ai i bekon dhe nga ata që nuk i shërbejnë dhe të cilët ai i shpërfill.

DAN 1:7 *Dhe kreu i eunukëve u vuri emrat: Daniel Belteshatsar, Hananiah Shadrak, Mishael Meshak dhe Azariah Abednego.*

7a- Inteligjenca ndahet nga këta të rinj hebrenj që pranojnë të mbajnë emra paganë të imponuar nga fituesi. Emërtimi është një shenjë epërsie dhe një parim i mësuar nga Zoti i vërtetë. Zanafilla 2:19 *Dhe Zoti Perëndi, që formoi nga dheu çdo kafshë të fushës dhe çdo shpend të qiellit, i solli te njeriu për të parë si do t'i quante dhe që çdo krijesë e gjallë të quhej si njeri. do t'i jepte atij.*

7b- Danieli "Perëndia është gjykatësi im" u riemërua Belteshazzar: "Bel do të mbrojë". Bel cakton djallin që këta popuj paganë, në injorancë të plotë, i shërbyen dhe e nderuan, viktimat të shpirtrave demonikë.

Hananiah "Hir ose dhënë nga YaHWéH" bëhet "Shadraku "i frymëzuar nga Aku". Aku ishte perëndia e hënës në Babiloni.

Mishaël "Kush është drejtësia e Zotit" bëhet Meschac "që i përket Akut".

Azariah "Ndihma ose Ndihma është YaHWéH" bëhet "Abed-Nego" "Shërbëtori i Negos" dhe atje tashmë, perëndia diellore e Kaldeasve.

DAN 1:8 *Danieli vendosi të mos ndotej veten me ushqimin e mbretit dhe me verën që pinte mbreti, dhe iu lut kryeeunukut të mos e detyronte të ndotej.*

8a- **Të kesh një emër pagan** nuk përbën problem kur je i mundur, por të përdhosësh veten deri në atë pikë sa të turpërosh Zotin është shumë për të kërkuar. Besnikëria e të rinjve i bëri ata të përmbaheshin nga verërat dhe ushqimet e mbretit, sepse këto gjëra u paraqiteshin tradicionalisht hyjnive pagane të nderuara në Babiloni. Rinisë së tyre i mungon pjekuria dhe ata ende nuk arsyetojnë si Pali,

dëshmitari besnik i Krishtit që i konsideron hyjnitë e rreme si erë (Rom.14; 1Ko.8). Por nga frika se mos i trondit ata që janë të dobët në besim, ai vepron si ata. Nëse vepron në të kundërtën, nuk bën mëkat, sepse arsyetimi i tij është i saktë. Perëndia dënon ndotjen e kryer vullnetarisht me gjithë dijen dhe ndërgjegjen; në këtë shembull, zgjedhja e qëllimshme për të nderuar perënditë pagane.

DAN 1:9 *Perëndia i dha Danielit hir dhe hir përpara kryeunukut.*

9a- Besimi i të rinjve tregohet nga frika e tyre për të pakënaqur Zotin; Ai mund t'i bekojë ata.

DAN 1:10 *Kreu i eunukëve i tha Danielit: "Kam frikë nga mbreti, zotëria im, që të ka caktuar çfarë të hash dhe të pish". sepse pse duhet ta shohësh fytyrën tuaj më të dëshpëruar se të rinjtë e moshës tuaj? Do t'ia ekspozonit kokën mbretit.*

DAN 1:11 *Atëherë Danieli i tha kujdestarit, të cilit kryeunuku i kishte besuar mbikëqyrjen e Danielit, Hananiahut, Mishaelit dhe Azariahut:*

DAN 1:12 *Provoni shërbëtorët e tu për dhjetë ditë dhe na jep perime për të ngrënë dhe ujë për të pirë;*

DAN 1:13 *Pastaj do të shikosh fytyrat tona dhe fytyrat e të rinjve që hanë ushqimin e mbretit dhe do të sillësh me shërbëtorët e tu sipas asaj që ke parë.*

DAN 1:14 *Ai u dha atyre atë që kërkuan dhe i vuri në provë dhjetë ditë.*

DAN 1:15 *Në fund të dhjetë ditëve ata ishin më të bukur dhe më të trashë se të gjithë të rinjtë që hanin ushqimin e mbretit.*

15a- Mund të vendosim një krahasim shpirtëror midis “ dhjetë ditëve ” të përvojës së Danielit dhe tre shokëve të tij, me “ dhjetë ditët ” e viteve profetike të persekutimit të mesazhit të epokës “ Smirna ” të Apos 2:10 . Në të vërtetë, në të dyja përvojat, Zoti zbulon frytin e fshehur të atyre që pretendojnë se janë prej tij.

DAN 1:16 *Kujdestari u hoqi ushqimin dhe verën që ishin caktuar për ta dhe u dha perime.*

16a- Kjo përvojë tregon se si Perëndia mund të veprojë në mendjet e njerëzve në mënyrë që ata të favorizojnë shërbëtorët e tij sipas vullnetit të tij të shenjtë. Sepse rreziku i marrë nga kujdestari i mbretit ishte i madh dhe Perëndia duhej të ndërhynte që ai të pranonte propozimet e Danielit. Përvoja e besimit është një sukses.

DAN 1:17 *Këtyre katër të rinjve Perëndia u dha njohuri, zgjuarsi në të gjitha shkronjat dhe urtësi; dhe Danieli shpjegoi të gjitha vegimet dhe ëndrrat.*

17a- Këtyre katër të rinjve Zoti u dha njohuri, inteligjencë në të gjitha shkronjat dhe urtësi

Gjithçka është një dhuratë nga Zoti. Ata që nuk e njohin nuk e dinë se sa shumë varet nga ai nëse janë inteligjentë dhe të mençur apo injorantë dhe budallenj.

17 b- dhe Danieli shpjegoi të gjitha vegimet dhe të gjitha ëndrrat.

Së pari për të treguar besnikërinë e tij, Danieli nderohet nga Perëndia që i jep dhuratën e profecisë. Kjo ishte dëshmia që ai i dha në kohën e tij Jozefit besnik, rob i egjiptianëve. Ndër ofertat e Perëndisë, Solomoni zgjodhi edhe mençurinë; dhe për këtë zgjedhje Zoti i dha çdo gjë tjetër, lavdi dhe pasuri. Danieli nga ana e tij do të përjetojë këtë lartësi të ndërtuar nga Perëndia i tij besnik.

DAN 1:18 Në kohën e caktuar nga mbreti për t'i sjellë ato tek ai, kreu i eunukëve ia paraqiti Nebukadnetsarit.

DAN 1:19 Mbreti foli me ta; dhe midis gjithë këtyre të rinjve nuk kishte asnjë si Danieli, Hananiahu, Mishaeli dhe Azariahu. Prandaj ata u pranuan në shërbim të mbretit.

DAN 1:20 Për të gjitha gjërat që kërkonin dituri dhe zgjuarsi, dhe për të cilat mbreti i pyeti, i gjeti dhjetë herë më të larta se të gjithë magjistarët dhe astrologët që ishin në të gjithë mbretërinë e tij.

20a- Zoti tregon kështu “ ndryshimin midis atyre që i shërbejnë dhe atyre që nuk i shërbejnë atij ”, e cila është shkruar në Mal.3:18. Emrat e Danielit dhe të shokëve të tij do të hyjnë në dëshminë e Biblës së Shenjtë, sepse demonstrimet e tyre të besnikërisë do të shërbejnë si modele për të inkurajuar të zgjedhurit deri në fund të botës.

Dan 1:21 Kështu ishte Danieli deri në vitin e parë të mbretit Kir.

Danieli 2

Dan 2:1 Në vitin e dytë të mbretërimit të Nebukadnetsarit, Nebukadnetsari pa ëndrra. Mendja e tij ishte e shqetësuar dhe nuk mund të flinte.

1a- Pra, në – 604. Zoti shfaqet në frymën e mbretit.

DAN 2:2 Mbreti thirri magjistarët, astrologët, magjistarët dhe Kaldeasit për t'i treguar ëndrrat e tij. Ata erdhën dhe u paraqitën para mbretit.

2a- Mbreti pagan më pas i drejtohet popullit tek i cili ka besuar deri atëherë, secili specialist në fushën e tij.

DAN 2:3 Mbreti u tha atyre: "Kam parë një ëndërr; mendja ime është e shqetësuar dhe do të doja ta dija këtë ëndërr.

3a- Mbreti tha mirë: Unë dua ta di këtë ëndërr ; ai nuk flet për kuptimin e saj.

DAN 2:4 Kaldeasit iu përgjigjën mbretit në gjuhën aramaike: "O mbret, rroftë përjetë!". Tregoju shërbëtorëve të tu për këtë dhe ne do ta shpjegojmë.

DAN 2:5 Mbreti u përgjigj përsëri dhe u tha Kaldeasve: "Kjo gjë më ka shpëtuar; Nëse nuk më bën të vetëdijshëm për ëndrrën dhe shpjegimin e saj, do të bëhesh copë-copë dhe shtëpitë e tua do të bëhen një grumbull plehrash.

5a- Papajtueshmëria e mbretit dhe masa ekstreme që ai merr janë të jashtëzakonshme dhe të frymëzuara nga Zoti, i cili krijon mjetet për të ngatërruar sharlatanizmin pagan dhe për të zbuluar lavdinë e tij nëpërmjet shërbëtorëve të tij besnikë.

Dan 2:6 *Por nëse më tregoni ëndrrën dhe shpjegimin e saj, do të merrni nga unë dhurata, dhurata dhe nder të madh. Prandaj, më trego ëndrrën dhe shpjegimin e saj.*

6a- Këto dhurata, dhurata dhe nderime të mëdha , Zoti i përgatit për të zgjedhurit e tij besnikë.

DAN 2:7 *Ata u përgjigjën për herë të dytë: "Le t'u tregojë mbreti ëndrrën shërbëtorëve të tij dhe ne do t'ua shpjegojmë".*

DAN 2:8 *Mbreti u përgjigj dhe tha: "Me të vërtetë e kuptoj që po përpiqeni të fitoni kohë, sepse e shihni që kjo gjë më ka shpëtuar".*

8a- Mbreti u kërkon njerëzve të urtë diçka që nuk i është kërkuar kurrë dhe nuk e arrin.

Dan 2:9 *Prandaj, nëse nuk më bëni të njoh ëndrrën, e njëjta fjali do t'ju mbulojë të gjithëve; ju dëshironi të përgatiteni për të më thënë gënjeshtër dhe të pavërteta, duke pritur që kohët të ndryshojnë. Prandaj, më trego ëndrrën dhe do ta di nëse mund të më japësh shpjegimin.*

9a- ju doni të përgatiteni për të më thënë gënjeshtër dhe gënjeshtër, duke pritur që kohët të ndryshojnë

Është mbi këtë parim që deri në fund të botës, të gjithë shikuesit dhe parashikuesit e rremë pasurohen.

9b- Prandaj, më trego ëndrrën dhe do ta di nëse mund të më japësh shpjegimin

Për herë të parë ky arsyetim logjik shfaqet në mendimin e një njeriu. Sharlatanët kalojnë shumë mirë duke qenë në gjendje t'u tregojnë çdo gjë klientëve të tyre naivë dhe tepër sylesh. Kërkesa e mbretit demaskon kufirin e tyre.

DAN 2:10 *Kaldeasit iu përgjigjën mbretit: "Nuk ka njeri në tokë që mund të thotë atë që kërkon mbreti; asnjë mbret, sado i madh dhe i fuqishëm të ketë qenë, nuk e ka kërkuar ndonjëherë një gjë të tillë nga ndonjë magjistar, astrolog apo kaldeas.*

10a- Fjalët e tyre janë të vërteta, pasi deri atëherë, Zoti nuk kishte ndërhyrë për t'i demaskuar, në mënyrë që ata të kuptojnë se ai është i vetmi Zot dhe se hyjnitë e tyre pagane nuk janë gjë tjetër veçse asgjë dhe idhuj të ndërtuar me duar dhe nga shpirtrat e njerëzve të dhënë. mbi shpirtrat demonikë.

Dan 2:11 *Ajo që kërkon mbreti është e vështirë; nuk ka njeri që mund t'i tregojë mbretit, përveç perëndive, banesa e të cilëve nuk është midis njerëzve.*

11a- Të mençurit këtu shprehin një të vërtetë të pamohueshme. Por duke i bërë këto vërejtje, ata pranojnë se nuk kanë marrëdhënie me perënditë , ndërsa gjatë gjithë kohës konsultohen nga njerëz të mashtruar që mendojnë se do të marrin përgjigje nga hyjnitë e fshehura nëpërmjet tyre. Sfida e nisur nga mbreti i demaskon ata. Dhe për ta arritur këtë, kërkohej urtësia e paparashikueshme dhe e pafundme e Zotit të vërtetë, e zbuluar tashmë në mënyrë sublime te Solomon, ky mjeshtër i urtësisë hyjnore.

DAN 2:12 *Mbreti u zemërua shumë dhe u zemërua shumë. Ai urdhëroi të vriteshin të gjithë njerëzit e mençur të Babilonisë.*

DAN 2:13 *Dënimi u shpall, dijetarët u dënuan me vdekje dhe kërkonin Danielin dhe shokët e tij për t'i vlarë.*

13a- Perëndia do t'i ringjallë në lavdi me mbretin Nebukadnetsar, duke i vënë shërbëtorët e tij përpara vdekjes. Kjo strategji profetizon përvojën e fundit të

besimit adventist ku të zgjedhurit do të presin vdekjen e dekretuar nga rebelët në një datë të caktuar. Por edhe këtu, situata do të përmbysset, sepse të vdekurit do të jenë ata rebelë që do të vrasin njëri-tjetrin kur Krishti i fuqishëm dhe fitimtar të shfaqet në qiell për t'i gjykuar dhe dënuar ata.

DAN 2:14 *Atëherë Danieli i foli me urtësi dhe urtësi Arjokut, kapitenit të rojeve të mbretit, i cili kishte dalë për të vrarë dijetarët e Babilonisë.*

DAN 2:15 *Ai u përgjigj dhe i tha Arjokut, komandantit të mbretit: "Pse është kaq i rëndë dënimi i mbretit?". Arjoc ia shpjegoi çështjen Danielit.*

DAN 2:16 *Pastaj Danieli shkoi te mbreti dhe iu lut që t'i jepte kohë që t'i jepte shpjegimin mbretit.*

16a- Danieli vepron sipas natyrës dhe përvojës së tij fetare. Ai e di se dhuratat e tij profetike i janë dhënë nga Zoti, tek i cili është mësuar të vendosë gjithë besimin e tij. Duke mësuar se çfarë kërkon mbreti, ai e di se Perëndia i ka përgjigjet, por a është vullneti i tij t'i bëjë të njohura ato?

DAN 2:17 *Pastaj Danieli shkoi në shtëpinë e tij dhe u tregoi Hananiahut, Mishaelit dhe Azariahut shokëve të tij për këtë çështje,*

17a- Katër të rinjtë jetojnë në shtëpinë e Danielit. "Ata të një kopeje të ngjashme së bashku" dhe ata përfaqësojnë asamblenë e Perëndisë. Tashmë përpara Jezu Krishtit, "ku mblidhen dy ose tre në emrin tim, unë jam në mesin e tyre", thotë Zoti. Dashuria vëllazërore i bashkon këta të rinj që demonstrojnë një shpirt të bukur solidariteti.

DAN 2:18 *duke i nxitur që t'i luten Perëndisë së qiellit mëshirë, në mënyrë që Danieli dhe shokët e tij të mos shkatërroheshin bashkë me të diturit e tjerë të Babilonisë.*

18a- Përballë një kërcënimi kaq të fortë ndaj jetës së tyre, lutja e zjarrtë dhe agjërimi i sinqertë janë armët e vetme të të zgjedhurve. Ata e dinë këtë dhe do të presin përgjigjen nga Zoti i tyre, i cili tashmë u ka dhënë aq shumë prova se i do. Në fund të botës, të zgjedhurit e fundit të shënjestruar nga dekreti i vdekjes do të veprojnë në të njëjtën mënyrë.

DAN 2:19 *Atëherë sekreti iu zbulua Danielit në një vegim natën. Dhe Danieli bekoj Perëndinë e qiellit.*

19a- I kërkuar nga të zgjedhurit e tij, Zoti besnik është aty, sepse ai organizoi provën për të dëshmuar besnikërinë e tij për Danielin dhe tre shokët e tij; me qëllim që t'i ngrinte në postet më të larta në qeverinë e mbretit. Ai, përvoja pas përvoje, do t'i bëjë ato të domosdoshme për këtë mbret të cilin do ta udhëheqë dhe më në fund do të konvertohet. Ky konvertim do të jetë fryt i sjelljes besnike dhe të paqortueshme të katër të rinjve hebrenj të shenjtëruar nga Zoti për një mision të jashtëzakonshëm.

DAN 2:20 *Danieli u përgjigj dhe tha: "I bekuar qoftë emri i Perëndisë nga përjetësia në përjetësi". Mençuria dhe forca i përkasin atij.*

20a- Një lavdërim i justifikuar mirë sepse prova e mençurisë së tij, në këtë përvojë, tregohet në mënyrë të pamohueshme. Forca e saj ia dorëzoi Jehojakimin Nebukadnetsarit dhe ajo i imponoi idetë e saj në mendjet e njerëzve që do të favorizonin projektin e saj.

DAN 2:21 *Është ai që ndryshon kohërat dhe rrethanat, që rrëzon dhe vendos mbretërit, që u jep dituri të urtëve dhe dituri atyre që kanë mend.*

21a- Ky varg shpreh qartë të gjitha arsyet për të besuar në dhe në Zotin. Nebukadnetsari përfundimisht do të konvertohet kur t'i kuptojë plotësisht këto gjëra.

Dan 2:22 *Ai zbulon atë që është e thellë dhe e fshehtë, njeh atë që është në errësirë dhe drita qëndron me të.*

22a- Djalli mund të zbulojë edhe atë që është e thellë dhe e fshehur, por drita nuk është në të. Ai e bën këtë për të joshur dhe larguar njerëzit nga Perëndia i vërtetë, i cili, kur e bën këtë, vepron për të shpëtuar të zgjedhurit e tij duke u zbuluar atyre kurthet vdekjeprurëse të vendosura nga demonët e dënuar në errësirën tokësore, që nga fitorja e Jezu Krishtit mbi mëkatën dhe vdekjen.

DAN 2:23 *O Perëndi i etërve të mi, unë të përlëvdoj dhe të lëvdoj, që më ke dhënë dituri dhe forcë, që më bërë të njohur atë që të kemi kërkuar dhe që na ke zbuluar sekretin e mbretit.*

23a- Mençuria dhe forca ishin te Zoti, në lutjen e Danielit dhe Zoti ia dha. Ne shohim në këtë përvojë duke u përmbushur parimi i mësuar nga Jezusi: “ *kërkoni dhe do t'ju jepet* ”. Por kuptohet qartë se për të marrë këtë rezultat, besnikëria e aplikantit duhet t'i rezistojë të gjitha testeve. Forca e marrë nga Danieli do të marrë një formë që vepron sipas mendimeve të mbretit, i cili do t'i nënshtrohet një prove të qartë të pamohueshme, e cila do ta detyrojë atë të pranojë ekzistencën e Zotit të Danielit të panjohur për atë dhe popullin e tij deri atëherë.

DAN 2:24 *Mbas këtyre gjërave, Danieli shkoi te Arjoku, të cilit mbreti i kishte urdhëruar të shkatërronte të diturit e Babilonisë; dhe ai shkoi dhe i tha kështu: Mos i shkatërro dijetarët e Babilonisë! Më çoni para mbretit dhe unë do t'i jap mbretit shpjegimin.*

24a- Dashuria hyjnore lexohet tek Danieli që mendon të marrë jetë për paganët e mençur. Kjo është përsëri një sjellje që i dëshmon Perëndisë për mirësinë dhe dhembshurinë e tij, në një gjendje shpirtërore të përlulësisë së përsosur. Perëndia mund të jetë i kënaqur, shërbëtori i tij e lavdëron atë me veprat e besimit të tij.

DAN 2:25 *Arjoku e çoi shpejt Danielin para mbretit dhe i foli kështu: "Kam gjetur midis robërve të Judës një njeri që do t'i japë shpjegime mbretit".*

25a- Perëndia e mban mbretin në ankth të madh dhe thjesht perspektiva për të marrë përgjigjen që ai dëshironte do ta bëjë që zemërimi i tij të qetësohet menjëherë.

DAN 2:26 *Mbreti iu përgjigj dhe i tha Danielit, që quhej Belteshatsar: "A mund të më tregosh ëndrrën që pashë dhe shpjegimin e saj?".*

26a- Emri pagan që i është dhënë nuk ndryshon asgjë. Është Danieli dhe jo Belteshazari ai që do t'i japë përgjigjen e pritur.

DAN 2:27 *Danieli u përgjigj në prani të mbretit dhe tha: "Ajo që kërkon mbreti është një sekret, të cilin dijetarët, astrologët, magjistarët dhe shortarët nuk mund t'ia zbulojnë mbretit".*

27a- Danieli ndërmjetëson në emër të të mençurve. Ajo që mbreti kërkoi prej tyre ishte përtej mundësive të tyre.

DAN 2:28 *Por ka një Perëndi në qiell që zbulon sekretet dhe që i ka bërë të njohur mbretit Nabukadnetsarit atë që do të ndodhë në fund të kohës. Kjo është ëndrra juaj dhe vizionet që keni pasur në shtratin tuaj.*

28a- Ky fillim i shpjegimit do ta bëjë Nabukadnetsarin të vëmendshëm, sepse tema e së ardhmes i ka munduar dhe munduar gjithmonë njerëzit, dhe perspektiva për të marrë përgjigje për këtë temë është emocionuese dhe ngushëlluese. Danieli e drejton vëmendjen e mbretit te Zoti i gjallë i padukshëm, gjë që është befasuese për mbretin që adhuronte hyjnitë e materializuara.

DAN 2:29 *Mbi shtratin tënd, o mbret, të lindin mendime për atë që do të ndodhë pas kësaj kohe; dhe ai që zbulon sekretet ju ka bërë të ditur se çfarë do të ndodhë.*

DAN 2:30 *Nëse m'u zbulua ky sekret, nuk është sepse në mua ka dituri më të madhe se ajo e të gjithë të gjallëve; por është që shpjegimi t'i jepet mbretit dhe që ju të njihni mendimet e zemrës suaj.*

30a- *nuk është se ka tek unë një urtësi më të lartë se ajo e të gjithë njerëzve të gjallë; por është kështu që shpjegimi i jepet mbretit*

Përlësia e përsosur në veprim. Danieli largohet dhe i thotë mbretit se ky Perëndi i padukshëm është i interesuar për të; ky Zot më i fuqishëm dhe më efektiv se ata të cilëve u ka shërbyer deri atëherë. Imagjinoni efektin e këtyre fjalëve në mendjen dhe zemrën e tij.

30b- *dhe njihni mendimet e zemrës suaj*

Në fenë pagane, standardet e së mirës dhe të së keqes së Zotit të vërtetë shpërfillen. Mbretërit nuk merren kurrë në pyetje, sepse ata kanë frikë dhe frikë sepse fuqia e tyre është e madhe. Zbulimi i Perëndisë së vërtetë do ta lejojë Nabukadnetsarin të zbulojë gradualisht defektet e karakterit të tij; atë që askush nuk do të kishte guxim ta bënte mes popullit të tij. Mësimi na drejtohet edhe neve: ne mund t'i njohim mendimet e zemrës sonë vetëm nëse Zoti vepron në ndërgjegjen tonë.

DAN 2:31 *O mbret, ti shikove dhe pe një shëmbëlltysë të madhe; kjo statujë ishte e pamasë dhe me një shkëlqim të jashtëzakonshëm; ajo qëndronte para teje dhe pamja e saj ishte e tmerrshme.*

31a- *ke parë një statujë të madhe; kjo statujë ishte e pamasë dhe me një shkëlqim të jashtëzakonshëm*

Statuja do të ilustrojë pasardhësit e perandorive të mëdha tokësore të cilat do të pasojnë njëra-tjetrën deri në kthimin në lavdinë e Jezu Krishtit, prandaj pamja e saj e madhe . Shkëlqimi i tij është ai i sundimtarëve të njëpasnjëshëm të mbuluar me pasuri, lavdi dhe nderime të bëra nga njerëzit.

31b- *ajo qëndronte para teje dhe pamja e saj ishte e tmerrshme.*

E ardhmja e profetizuar nga statuja qëndron përpara mbretit dhe jo pas tij. Aspekti i saj i tmerrshëm profetizon morinë e vdekjeve njerëzore që do të shkaktojnë, luftërat dhe persekutimet që do të karakterizojnë historinë njerëzore deri në fund të botës; sundimtarët ecin mbi kufoma.

DAN 2:32 *Koka e kësaj shëmbëlltysë ishte prej ari safi; gjoksi dhe krahët e tij ishin prej argjendi; barku dhe kofshët e tij ishin prej bronzi;*

32a- *Koka e kësaj statue ishte prej ari të pastër*

Danieli do ta konfirmojë atë në vargun 38, koka prej ari është vetë mbreti Nebukadnetsar. Ky simbol e karakterizon atë sepse së pari, ai do të konvertohet dhe do t'i shërbejë me besim Zotit krijues të vërtetë. Ari është simboli i besimit të pastruar në 1 Pjetrit 1:7 . Mbretërimi i tij i gjatë do të shënojë historinë fetare dhe do të justifikojë përmendjen e tij në Bibël. Përveç kësaj, ai përbën **kreun** e

ndërtimit të pasardhësve të sundimtarëve tokësorë. Profecia fillon në vitin e parë të mbretërimit të tij në - 605.

32b- *gjoksi dhe krahët e tij ishin prej argjendi*

Argjendi ka më pak vlerë se ari. Ai ndryshon, ari mbetet i pandryshueshëm. Jemi dëshmitarë të një degradimi të vlerave njerëzore që pason përshkrimin e statujës nga lart poshtë. Nga - 539, perandoria e Medëve dhe Persianëve do të pasojë perandorinë Kaldease.

32c- *barku dhe kofshët e tij ishin prej bronzi*

Tunxhi gjithashtu ka më pak vlerë se argjendi. Është një aliazh metalik me bazë bakri. Përkeqësohet tmerrësisht dhe ndryshon pamjen me kalimin e kohës. Ai është gjithashtu më i fortë se argjendi, vetë më i fortë se ari i cili vetëm mbetet shumë i lakueshëm. Seksualiteti është në qendër të imazhit të zgjedhur nga Zoti, por është gjithashtu imazhi i riprodhimit njerëzor. Perandoria greke, sepse është me të vërtetë ajo, me të vërtetë do të jetë shumë pjellore, duke i dhënë njerëzimit kulturën e tij pagane, e cila do të vazhdojë deri në fund të botës. Statujat greke në bronz të shkrirë dhe të derdhur do të admirohen nga njerëzit deri në fund. Lakuriqësia e trupit zbulohet dhe morali i tij i shthurur është i pakufishëm; këto gjëra e bëjnë perandorinë greke një simbol tipik të mëkatit, i cili do të qëndrojë në shekuj dhe mijëvjeçarë deri në kthimin e Krishtit. Në Dan.11:21 deri në 31, mbreti grek Antiochos 4 i njohur si Epiphanes, persekutues i popullit hebre për "7 vjet" midis - 175 dhe - 168, do të paraqitet si një lloj i persekutorit papal të cilin ai paraprin në tregimi profetik i këtij kapitulli. Ky varg 32 grupoi dhe evokoi në mënyrë të njëpasnjëshme perandoritë që çuan në Perandorinë Romake.

Dan 2:33 *këmbët e tij prej hekuri; këmbët e tij, pjesërisht prej hekuri dhe pjesërisht prej balte.*

33a- *këmbët e tij, prej hekuri*

Si perandoria e katërt e profetizuar, ajo e Romës karakterizohet nga forcimi maksimal i përfaqësuar nga hekuri. Është gjithashtu metali më i zakonshëm i cili oksidohet, ndryshket dhe shkatërrohet. Këtu përsëri konfirmohet përkeqësimi dhe po rritet. Romakët janë politeistë; ata adoptojnë perënditë e armiqve të mundur. Kështu do të shtrihet mëkati grek, nëpërmjet shtrirjes së tyre, në të gjithë popujt e perandorisë së tij.

33b- *këmbët e tij, pjesërisht hekur dhe pjesërisht balte*

Në këtë fazë, një pjesë balte e dobëson këtë dominim të fortë. Shpjegimi është i thjeshtë dhe historik. Në vitin 395, Perandoria Romake u shpërbë dhe pas saj dhjetë *gishtërinjtë e këmbëve të statujës* do të realizonin themelimin e *dhjetë mbretërive të pavarura të krishtera*, por të gjitha të vendosura nën mbikëqyrjen fetare të peshkopit të Romës, i cili do të bëhej Papa nga viti 538. Këta dhjetë mbretër janë përmendur në Dan.7:7 dhe 24.

DAN 2:34 *Ndërsa po shikonit, një gur ra pa duar, goditi këmbët prej hekuri dhe balte të figurës dhe i copëtoi.*

34a- Imazhi i gurit që godet frymëzohet nga praktika e vdekjes me gurë. Ky ishte standardi për ekzekutimin e mëkatarëve fajtorë në Izraelin e lashtë. Prandaj ky gur vjen për të vrarë mëkatarët tokësorë. Plaga e fundit e zemërimit të Perëndisë do të jetë breshëri sipas Zbulesës 16:21. Ky imazh profetizon veprimin e Krishtit kundër mëkatarëve në kohën e kthimit të tij të lavdishëm hyjnor. Në

Zek.3:9, Fryma i jep Krishtit shëmbëlltyrën e një guri, guri kryesor në qoshe, ai me të cilin Perëndia fillon ndërtimin e ndërtesës së tij shpirtërore: *sepse ja, për sa i përket gurit që vendosa përpara Jozueut, mbi këtë gur ka shtatë sy; ja, unë vetë do të gdhend atë që do të gdhendet aty", thotë Zoti i ushtrive; dhe unë do të heq paudhësinë e këtij vendi brenda një dite.* Pastaj lexojmë te Zak.4:7: *Kush je ti, o mal i madh, përpara Zorobabelit? Do të zbuteni. Ai do të vendosë gurin kryesor mes brohoritjeve: Hiri, hir për të!* Po në këtë vend, në vargjet 42 dhe 47, lexojmë: *Ai më tha: Çfarë shikon? Unë u përgjigja: shikoj dhe ja, ka një shandan krejt prej ari, me një vazo sipër dhe me shtatë llamba, me shtatë mbajtëse llambash për llambat që janë në majë të shandanit ; ... Sepse ata që përçmuan ditën e fillimeve të dobëta do të gëzohen kur të shohin nivelin në dorën e Zorobabelit. **Këta të shtatë janë sytë e Zotit, që përshkojnë gjithë tokën** . Për të konfirmuar këtë mesazh, do të gjejmë te Zbulesa 5:6, këtë imazh, në të cilin shtatë sytë e gurit dhe shandanit i atribuohen Qengjit të Perëndisë, domethënë Jezu Krishtit: *Dhe pashë, në mes të fronin dhe katër qeniet e gjalla dhe në mes të pleqve, një qengj që ishte aty si i therur. Ai kishte shtatë brirë dhe shtatë sy, të cilët janë shtatë frymërat e Perëndisë të dërguar nëpër gjithë tokën.* Gjykimi i popujve mëkatarë duke u kryer nga Perëndia personalisht, *asnjë* dorë njerëzore nuk ndërhyr.*

DAN 2:35 *Atëherë hekuri, argjila, bronzi, argjendi dhe ari u thyen së bashku dhe u bënë si byku që shpëton nga një lëmë vere; era i mori me vete dhe nuk u gjet asnjë gjurmë. Por guri që goditi figurën u bë një mal i madh dhe mbushi tërë tokën.*

35a- *Pastaj hekuri, argjila, bronzi, argjendi dhe ari u thyen së bashku dhe u bënë si byku që ikën nga një lëmë gjatë verës; era i mori me vete dhe nuk u gjet asnjë gjurmë.*

Në kthimin e Krishtit, pasardhësit e popujve të simbolizuar nga ari, argjendi, bronzi, hekuri dhe balta mbetën të gjithë në mëkatet e tyre dhe të denjë për t'u shkatërruar prej tij, dhe imazhi profetizon këtë asgjësim.

35b- *Por guri që goditi figurën u bë një mal i madh dhe mbushi tërë tokën*

Zbulesa do të zbulojë se ky njoftim do të përmbushet plotësisht vetëm pas një *mijë vjetësh* të gjykimit qiellor, me instalimin e të zgjedhurve në tokën e përtërirë, te Zbulesa 4, 20, 21 dhe 22.

Dan 2:36 *Kjo është ëndrra. Ne do ta japim shpjegimin para mbretit.*

36a- Mbreti më në fund dëgjon atë që kishte ëndërruar. Një përgjigje e tillë nuk mund të shpiket, sepse ishte e pamundur ta mashtroje. Ai që ia përshkruan këto gjëra, pra, ka marrë të njëjtin vegim. Dhe ai gjithashtu i përgjigjet kërkesës së mbretit duke u treguar i aftë për të interpretuar imazhet dhe për të dhënë kuptimin e tyre.

DAN 2:37 *O mbret, ti je mbreti i mbretërve, sepse Perëndia i qiellit të ka dhënë sundim, fuqi, forcë dhe lavdi;*

37a- E vlerësoj shumë këtë varg ku shohim Danielin duke i folur joformalisht mbretit të fuqishëm, gjë që askush nuk do të guxonte ta bënte në ditët tona të çoroditura dhe të korruptuara. Adresa joformale nuk është fyese, Danieli ka respekt për mbretin kaldeas. Tuinaliteti është vetëm forma gramatikore e përdorur nga një subjekt i izoluar i cili shprehet tek një palë e tretë e vetme. Dhe "sado i madh të jetë mbreti, ai nuk është më pak njeri" siç mund të thoshte aktori Molière

në kohën e tij. Dhe rrjedha e zotimeve të pajustificuara lindi në kohën e tij me Louis 14 , "mbretin diell" krenar.

37b- *O mbret, ti je mbreti i mbretërve, sepse Perëndia i qiellit të ka dhënë perandorinë*

Më shumë se respekt, Danieli i sjell mbretit një njohje qiellore për të cilën ai nuk ishte në dijeni. Në fakt, Mbreti qiellor i mbretërve dëshmon se ka ndërtuar mbretin tokësor të mbretërve. Sundimi mbi mbretërit përbën titullin perandorak. Simboli i perandorisë është " *krahët e shqiponjës* " që do ta karakterizojë atë si perandorinë e parë në Dan.7.

37c- *fuqia,*

Ai përcakton të drejtën për të dominuar mbi turmat dhe matet në sasi, pra masë.

Mund të kthejë kokën dhe të mbushë me krenari një mbret të fuqishëm. Mbreti ndonjëherë do t'i dorëzohet krenarisë dhe Perëndia do ta shërojë atë nëpërmjet një sprove të rëndë poshtërimi të zbuluar në Dan.4. Ai duhet të pranojë idenë se ai nuk e mori fuqinë e tij me forcat e tij, por sepse Zoti i vërtetë ia dha atë. Në Dan.7, kjo fuqi do të marrë imazhin simbolik të *Ariut* të Medëve dhe Persianëve.

Duke u marrë pushteti, ndonjëherë, duke ndjerë një zbrazëti në vetvete dhe në jetën e tyre, burrat kryejnë vetëvrasje. Fuqia ju bën të fantazoni për të fituar një lumturi të madhe që nuk vjen. "Të gjitha të reja, të gjitha të bukura" thotë thënia, por kjo ndjenjë vështirë se zgjat. Në jetën moderne, artistë të njohur, të admiruar dhe të pasuruar përfundojnë duke kryer vetëvrasje pavarësisht nga një sukses i dukshëm, verbues dhe i lavdishëm.

37d- *forca*

Ai përcakton veprimin, presionin nën kufizim që e bën kundërshtarit të përkulet në një luftë. Por kjo luftë mund të bëhet kundër vetvetes. Më pas flasim për forcën e karakterit. Forca matet në cilësi dhe efikasitet.

Ai gjithashtu ka simbolin e tij: *luani* sipas Gjyqtarëve 14:18: " *Ajo që është më e fortë se luani, ajo që është më e ëmbël se mjalti* ". Forca e luanit është në muskujt e tij; ato të putrave dhe kthetrave të saj, por veçanërisht ato të gojës së saj që i kap dhe i mbyt viktimat para se t'i gllabërojë. Zbulimi i devijuar i kësaj përgjigjeje ndaj enigmës që u shtrua filistinëve nga Samsoni do të bëhet pasojë e një veprimi të një force të pashembullt nga ana e tij kundër tyre.

37- *dhe lavdi* .

Kjo fjalë ndryshon kuptimin në konceptet e saj tokësore dhe qiellore. Nebukadnetsari mori lavdinë njerëzore deri në këtë përvojë. Kënaqësia për të dominuar dhe vendosur për fatin e të gjitha krijesave në tokë. I mbetet atij të zbulojë lavdinë celestiale që Jezu Krishti do të marrë duke e bërë veten, Zotëruetin dhe Zotin, shërbëtorin e shërbëtorëve të tij. Për shpëtimin e tij, ai përfundimisht do ta pranojë këtë lavdi dhe kushtet e saj qiellore.

DAN 2:38 *Ai të ka dhënë në duart e tua, kudo ku banojnë, bijtë e njerëzve, bishat e fushës dhe zogjtë e qiellit, dhe të ka vënë ty sundimtar mbi të gjithë; ti je ai që je. kokën e artë.*

38a- Ky imazh do të përdoret për të përcaktuar Nabukadnetsarin në Dan.4:9.

38b- *ju jeni koka e arit.*

Këto fjalë tregojnë se Perëndia i di paraprakisht zgjedhjet që do të bëjë Nebukadnetsari. Ky simbol, *koka prej ari*, profetizon shenjtërimin e tij të ardhshëm dhe zgjedhjen e tij për shpëtimin e përjetshëm. Ari është simboli i besimit të pastruar sipas 1 Pjetrit 1:7: *në mënyrë që sprova e besimit tuaj, më e çmuar se ari që prishet (i cili megjithatë sprovohet nga zjarri), mund të rezultojë në lavdi, lavdi dhe nder, kur të shfaqet Jezu Krishti*. Ari, ky metal i lakueshëm, është imazhi i këtij mbreti të madh që e lejon veten të transformohet nga vepra e Zotit krijues.

DAN 2:39 *Mbas teje do të dalë një mbretëri tjetër, më e vogël se e jotja; pastaj një mbretëri e tretë, që do të jetë prej bronzi dhe do të sundojë mbi gjithë tokën;*

39a- Me kalimin e kohës, cilësia e njeriut do të përkeqësohet; argjendi i gjoksit dhe i dy krahëve të statujës është më pak se ari i kokës. Ashtu si Nebukadnetsari, Dari medi do të konvertohet, Kiri 2 Persiani gjithashtu sipas Esd.1:1 deri 4, të gjithë gjithashtu e duan Danielin; dhe pas tyre Darius Persian dhe Artakserxes 1 ^{sipas} Esd.6 dhe 7. Në sprova, ata do të gëzohen kur shohin Perëndinë e Judenjve t'i vijë në ndihmë të tij.

39b- *pastaj një mbretëri e tretë, e cila do të jetë prej bronzi dhe që do të sundojë mbi gjithë tokën.*

Këtu, situata për perandorinë greke përkeqësohet seriozisht. Tunxh, simboli që e përfaqëson atë, tregon papastërti, *mëkat*. Studimi i Dan.10 dhe 11 do të na lejojë të kuptojmë pse. Por tashmë, kultura e popullit është në pyetje si shpikës i lirisë republikane dhe të gjitha devijimeve të saj perverse e korruptive që sipas parimit nuk kanë kufi, prandaj Zoti thotë në Pro.29:18: *Kur nuk ka shpallje, populli është pa kufizim; Lum nëse e respekton ligjin!*

DAN 2:40 *Do të ketë një mbretëri të katërt, të fortë si hekuri; ashtu si hekuri thyen dhe thyen gjithçka, ashtu do të thyejë dhe thyejë gjithçka, si hekuri që copëton gjithçka.*

40a- Situata përkeqësohet me këtë mbretëri të katërt që është ajo e Romës, e cila do të dominojë perandoritë e mëparshme dhe do të adoptojë të gjitha hyjnitë e tyre, në mënyrë që të grumbullojë të gjitha karakteristikat e tyre negative duke sjellë një risi, *një disiplinë të hekurt* me fortësi të paepur. Kjo e bën atë aq efektiv sa asnjë vend nuk mund t'i rezistojë; aq sa perandoria e tij do të shtrihet nga Anglia në perëndim deri në Babiloni në anën lindore. Hekuri është me të vërtetë simboli i tij, nga shpatat e tij me dy tehe, forca të blinduara dhe mburojat e tij, kështu që kur sulmon, ushtria merr pamjen e një karapeje me shtiza, jashtëzakonisht efektive kundër sulmeve të çrregullta dhe të shpërndara nga armiqtë e tij.

DAN 2:41 *Dhe siç i pe këmbët dhe gishtërinjtë, pjesërisht prej balte poçari dhe pjesërisht prej hekuri, kjo mbretëri do të ndahet; por do të ketë diçka të fortë prej hekuri, sepse pe hekur të përzier me argjilë.*

41a- Danieli nuk e specifikon por flet imazhi. *Këmbët dhe gishtat e këmbëve* përfaqësojnë një fazë dominuese që do të pasojë perandorinë romake pagane të imazhuar nga hekuri. E ndarë, kjo perandori romake do të bëhet fushëbeteja për mbretëritë e vogla të formuara pas shpërbërjes së saj. Aleanca e *hekurit* dhe *argjilës* nuk krijon forcë, por ndarje dhe dobësi. Ne lexojmë *argjilën e poçarit*. Poçari është Perëndia sipas Jer.18:6: *A nuk mund të veprojnë ndaj jush si ky poçar, o*

shtëpi e Izraelit? thotë Zoti. Ja, si është balta në dorën e poçarit, kështu jeni ju në dorën time, o shtëpi e Izraelit! Kjo baltë është përbërësi paqësor i njerëzimit nga i cili Zoti zgjedh të zgjedhurit e tij dhe i bën ata enë nderi.

DAN 2:42 *Dhe ashtu si gishtërinjtë e këmbëve ishin pjesërisht prej hekuri dhe pjesërisht prej balte, kështu kjo mbretëri do të jetë pjesërisht e fortë dhe pjesërisht e brishtë.*

42a- Shënon se *hekuri romak* vazhdoi deri në fund të botës, megjithëse Perandoria Romake humbi unitetin dhe dominimin e saj në vitin 395. Shpjegimi qëndron në rifillimin e dominimit nga joshja fetare e besimit katolik romak. Kjo për shkak të mbështetjes së armatosur nga Clovis dhe perandorët bizantinë për peshkopin e Romës rreth vitit 500. Ata ndërjuan prestigjin e tij dhe fuqinë e tij të re papale që e bëri atë, por vetëm në sytë e njerëzve, udhëheqës tokësor të kishës së krishterë. që nga viti 538.

DAN 2:43 *Ju keni parë hekurin të përzier me argjilën, sepse ata do të përzihen nga bashkimet njerëzore; por nuk do të bashkohen me njëra-tjetrën, sikurse hekuri nuk bashkohet me argjilën.*

43a- Gishtat e këmbëve, *dhjetë* në numër, do të bëhen *dhjetë* brirë në Dan.7:7 dhe 24. Pas trupit dhe këmbëve, ata përfaqësojnë kombet e krishtera perëndimore të Evropës në kohën e fundit, domethënë, epokës. Duke denoncuar aleancat hipokrite të kombeve evropiane, Zoti zbuloi 2600 vjet më parë brishtësinë e marrëveshjeve që bashkojnë njerëzit e Evropës së sotme, të bashkuar pikërisht mbi bazën e "Traktateve të Romës".

DAN 2:44 *Në ditët e këtyre mbretërve, Perëndia i qiellit do të ngrejë një mbretëri që nuk do të shkatërrohet kurrë dhe nuk do të kalojë nën sundimin e një populli tjetër; ai do të thyejë dhe shkatërrojë të gjitha këto mbretëri dhe ai vetë do të qëndrojë përgjithmonë.*

44a- Në kohën e këtyre mbretërve

Gjëja është konfirmuar, *dhjetë gishtërinjtë e këmbëve* janë bashkëkohorë me kthimin e lavdishëm të Krishtit.

44b- *Perëndia i qiellit do të ngrejë një mbretëri që nuk do të shkatërrohet kurrë*
Përzgjedhja e të zgjedhurve bëhet nën emrin e Jezu Krishtit që nga shërbesa e tij, gjatë ardhjes së tij të parë në tokë, për të shlyer mëkatet e atyre që ai shpëton. Por gjatë dy mijë viteve që pasuan këtë shërbim, kjo përzgjedhje u krye me përrulësi dhe përndjekje nga kampi djallëzor. Dhe që nga viti 1843, ata që Jezusi i shpëton janë të paktë në numër, siç do ta vërtetojë studimi i Dan.8 dhe 12.

6000 vitet e kohës së përzgjedhjes së të zgjedhurve që po mbarojnë, mijëvjeçari i 7-të hap Shabatit e përjetësisë vetëm për të zgjedhurit e shpenguar nga gjaku i Jezu Krishtit që nga Adami dhe Eva. Të gjithë do të jenë përzgjedhur për shkak të besnikërisë së tyre, sepse Perëndia merr me vete njerëz besnikë dhe të bindur, duke e dorëzuar djallin, engjëjt e tij rebelë dhe njerëzit e pabindur në shkatërrimin e plotë të shpirtave të tyre.

44c- *dhe që nuk do të kalojë nën dominimin e një populli tjetër*

Sepse i jep fund dominimeve dhe pasardhjeve njerëzore tokësore.

44d- *ai do të thyejë dhe shkatërrojë të gjitha këto mbretëri dhe ai vetë do të qëndrojë përgjithmonë*

Shpirti shpjegon kuptimin që i jep fjalës fund; kuptimi absolut. Do të ketë një eliminim të gjithë njerëzimit. Dhe Rev.20 do të na zbulojë se çfarë ndodh gjatë mijëvjeçarit të 7-të. Kështu do të zbulojmë programin e planifikuar nga Zoti. Në tokën e shkretëtë, djalli do të mbahet i burgosur, pa asnjë shoqëri qiellore apo tokësore. Dhe në parajsë, për 1000 vjet, të zgjedhurit do të gjykojnë të vdekurit e ligj. Në fund të këtyre 1000 viteve, të ligjtë do të ringjallen për gjykimin përfundimtar. Zjarri që i shkatërron ata do të pastrojë tokën që Perëndia do ta bëjë të re duke e lavdëruar për të mirëpritur fronin e tij dhe të zgjedhurit e tij të shpenguar. Prandaj, imazhi i vizionit përmbledh veprime më komplekse që do të zbulojë Apokalipsi i Jezu Krishtit.

Dan 2:45 *Kjo tregohet nga guri që patë duke rënë nga mali pa ndihmën e asnjë dore dhe që copëtoi hekurin, bronzin, baltën, argjendin dhe arin. Zoti i madh i ka bërë të ditur mbretit se çfarë duhet të ndodhë pas kësaj. Ëndrra është e vërtetë dhe shpjegimi i saj është i sigurt.*

45a- Më në fund, pas ardhjes së tij, Krishti duke u simbolizuar nga guri, gjykimi qiellor i një mijë vjetësh dhe ekzekutimi i tij i gjykimit të fundit, në tokën e re të rivendosur nga Zoti, mali i madh i shpallur në vegim do të marrë formë dhe vend. për të.

DAN 2:46 *Atëherë mbreti Nebukadnetsar ra përmbys me fytyrën për të adhuruar Danielin dhe urdhëroi t'i ofronin flijime dhe temjan.*

46a- Ende pagan, mbreti reagon sipas natyrës së tij. Pasi mori nga Danieli gjithçka që kishte kërkuar, ai u përkul para tij dhe nderoi angazhimet e tij. Danieli nuk i kundërshton veprimet idhujtare që kryen ndaj tij. Është ende herët për ta kundërshtuar dhe vënë në dyshim. Koha, e cila i përket Zotit, do të bëjë punën e saj.

DAN 2:47 *Mbreti i foli Danielit, duke i thënë: "Me të vërtetë Perëndia yt është Perëndia i perëndive dhe Zoti i mbretërve, dhe ai zbulon sekretet, sepse ti ke mundur ta zbulosh këtë sekret".*

47a- Ky ishte hapi i parë i mbretit Nabukadnetsar drejt konvertimit të tij. Ai nuk do të mund ta harrojë kurrë këtë përvojë që e detyron të pranojë se Danieli është në marrëdhënie me Perëndinë e vërtetë, në fakt, Perëndinë e perëndive dhe Zotin e mbretërve. Por rrethimi pagan që e ndihmon atë do ta vonojë konvertimin e tij. Fjalët e tij dëshmojnë për efektivitetin e punës profetike. Fuqia e Zotit për të thënë paraprakisht se çfarë do të ndodhë, e vë njeriun normal përballë murit të provave bindëse ndaj të cilave i zgjedhuri dorëzohet dhe i rënë reziston.

DAN 2:48 *Atëherë mbreti ngriti Danielin dhe i dha shumë dhurata të pasura; i dha komandën e gjithë krahinës së Babilonisë dhe e bëri sundimtarin suprem mbi të gjithë njerëzit e ditur të Babilonisë.*

48a- Nebukadnetsari veproi ndaj Danielit në të njëjtën mënyrë që Faraoni kishte vepruar para tij ndaj Jozefit. Kur janë inteligjentë dhe jo të mbyllur e të bllokuar me kokëfortësi, udhëheqësit e mëdhenj dinë të vlerësojnë shërbimet e një shërbëtori që sjell cilësi të vlefshme. Ata dhe njerëzit e tyre janë përfitues të bekimeve hyjnore që qëndrojnë mbi të zgjedhurit e tij. Kështu, mençuria e Perëndisë së vërtetë u sjell dobi të gjithëve.

Dan 2:49 *Danieli i kërkoi mbretit që t'ia dorëzonte kujdestarinë e provincës së Babilonisë Shadrakut, Meshakut dhe Abednegos. Danieli ishte në oborrin e mbretit.*

49a- Këta katër të rinj u dalluan, me qëndrimin e tyre veçanërisht besnik ndaj Zotit, nga të rinjtë e tjerë hebrenj që erdhën me ta në Babiloni. Pas kësaj sprove që mund të ishte bërë dramatike për të gjithë, shfaqet miratimi i Zotit të gjallë. Kështu, ne shohim ndryshimin që bën Zoti midis atyre që i shërbejnë dhe atyre që nuk i shërbejnë. Ai lartëson zyrtarët e tij të zgjedhur që janë treguar të denjë, publikisht, në sytë e të gjithë njerëzve.

Danieli 3

Dan 3:1 *Mbreti Nebukadnetsar bëri një shëmbëlltysë prej ari, gjashtëdhjetë kubitë të lartë dhe gjashtë kubitë të gjerë. E ngriti në luginën e Durës, në krahinën e Babilonisë.*

3a- Mbreti ishte i bindur, por ende i pa kthyer në besim nga Perëndia i gjallë i Danielit. Dhe megalomania e karakterizon ende. Të rriturit rreth tij e inkurajojnë në këtë rrugë siç bën dhelpira në fabul me sorrën, e adhurojnë dhe e nderojnë si një zot. Gjithashtu, mbreti përfundon duke e krahasuar veten me një perëndi. Duhet thënë se në paganizëm, lëvizja është e lehtë, sepse hyjnitë e tjera të rreme janë të palëvizshme dhe të ngrira në formën e statujave, ndërsa ai, mbreti, duke qenë i gjallë, tashmë është superior ndaj tyre. Por sa keq është përdorur ky flori në ngritjen e një statuje! Natyrisht, vizioni i mëparshëm nuk ka dhënë ende fryt. Ndoshta edhe nderimet që i bëri Zoti i perëndive ndihmuan për të ruajtur dhe madje rritur krenarinë e tij. Ari, simboli i besimit i pastruar me anë të sprovës sipas 1 Pjetrit 1:7, do të ndihmojë në zbulimin e pranisë së këtij lloji besimi sublim te tre shokët e Danielit, në përvojën e re të rrëfyer në këtë kapitull. Ky është një mësim që Perëndia ua drejton veçanërisht të zgjedhurve të tij në gjyqin e

fundit adventist, kur një dekret vdekjeje i profetizuar te Zbulesa 13:15 do t'u marrë jetën.

DAN 3:2 Mbreti Nebukadnetsar thirri satrapët, kujdestarët dhe qeveritarët, krerët e gjykatësve, arkëtarët, avokatët, gjykatësit dhe të gjithë provincat e provincave, për të ardhur në përkushtimin e figurës që kishte ngritur mbreti Nebukadnetsar.

2a- Ndryshe nga kalvari i Danielit në Dan.6, përvoja nuk është për shkak të kompleteve të njerëzve që rrethojnë mbretin. Këtu, është fryti i personalitetit të tij që zbulohet.

DAN 3:3 Atëherë satrapët, kujdestarët dhe qeveritarët, krerët e gjykatës, arkëtarët, avokatët, gjykatësit dhe të gjithë provincat e provincave u mbloodhën për të shenjtëruar figurën që kishte ngritur mbreti Nebukadnetsar. Ata qëndruan përpara figurës që kishte ngritur Nebukadnetsari.

DAN 3:4 Dhe një lajmëtar thirri me zë të lartë: "Kështu ju urdhërojnë, o popuj, kombe dhe njerëz të çdo gjuhe!".

DAN 3:5 Kur të dëgjoni zhurmën e borisë, të fyellit, të kitarës, të sambukut, të psalterit, të gajdeve dhe të të gjitha llojeve të veglave muzikore, atëherë do të bini dhe do të adhuroni statujën e artë të ngritur nga mbreti Nabukadnetsar.

5a- Në momentin kur dëgjon zhurmën e borisë

Sinjali i gjyqit do të jepet nga *tingulli i borisë*, ashtu si kthimi i Jezu Krishtit simbolizohet te Zbulesa 11:15 nga *tingulli i borisë së 7-të*, dhe gjashtë dënimet e mëparshme simbolizohen gjithashtu me bori.

5b- do të bëni sexhde

Sexhdja është forma fizike e nderit që bëhet. Në Zbul. 13:16, Perëndia e simbolizon atë me *dorën* e njerëzve që do të marrin shenjë e bishës, e cila konsiston në praktikimin dhe nderimin e ditës së diellit pagan, i cili zëvendësoi Shabatin e shenjtë hyjnor.

5c- dhe do t'ju pëlqejë

Adhurimi është forma mendore e nderit që bëhet. Te Zbulesa 13:16, Perëndia e përfytyron atë nëpërmjet *ballit* të njeriut që merr shenjë e bishës.

Ky varg na lejon të zbulojmë çelësat e këtyre simboleve të cituara në Apokalipsin e Jezu Krishtit. *Balli dhe dora* e njeriut përmbledhin mendimet dhe veprat e tij dhe midis të zgjedhurve, këto simbole marrin *vulën e Zotit* në krahasim me *shenjë e bishës*, e identifikuar me "të dielën" e katolicizmit romak, e pranuar dhe e mbështetur nga protestantët që nga koha. hyrja e tyre në aleancën ekumenike.

E gjithë organizimi i kësaj mase të vendosur nga Mbreti Nabukadnetsar do të rinovohet në fund të botës në sprovën e besnikërisë për Shabatin e Zotit krijues. Çdo të shtunë, refuzimi për të punuar i të zgjedhurve do të dëshmojë për rezistencën e tyre ndaj ligjit të njerëzve. Dhe të dielën, refuzimi i tyre për të marrë pjesë në adhurimin e përbashkët të imponuar do t'i identifikojë ata si rebelë nga të cilët duhen hequr qafe. Më pas do të shqiptohet një dënim me vdekje. Prandaj, procesi do të jetë plotësisht në përputhje me atë që do të përjetojnë tre shokët e Danielit, duke qenë vetë të bekuar plotësisht nga Perëndia për besnikërinë e tyre tashmë të demonstruar.

Megjithatë, para fundit të botës, ky mësim iu ofrua, së pari, hebrenjve të aleancës së vjetër, të cilët iu nënshtruan një sprove të ngjashme midis viteve – 175

dhe – 168, të persekutuar deri në vdekje nga mbreti grek Antiochos 4 i njohur si Epiphanes. Dhe Dan.11 do të dëshmojë se disa judenj besnikë preferuan të vriteshin në vend që të kryenin një neveri përpara Perëndisë së tyre të vërtetë. Sepse në ato ditë, Perëndia nuk ndërhyri për t'i shpëtuar ata mrekullisht, më shumë se sa bëri më pas për të krishterët e vvarë nga Roma.

Dan 3:6 *Kush nuk përkulet dhe nuk adhuron, do të hidhet menjëherë në një furrë të zjarrtë.*

6a- Për shokët e Danielit, kërcënimi është *furra e zjarrtë*. Ky kërcënim me vdekje është imazhi i dekretit përfundimtar të vdekjes. Por ka një ndryshim midis dy përvojave të fillimit dhe asaj të fundit, sepse në fund, furra e zjarrtë do të jetë ndëshkimi i gjykimit të fundit të agresorëve përndjekës të shenjtorëve të zgjedhur të Zotit.

Dan 3:7 *Prandaj, kur të gjithë popujt dëgjuan zhurmën e borisë, të fyellit, të kitarës, të sambukut, të psalterit dhe të çdo instrumenti muzikor, të gjithë njerëzit, kombet dhe njerëzit e të gjitha gjuhëve. ra përtokë dhe adhuroi shëmbëlltyrën e artë që kishte ngritur mbreti Nebukadnetsar.*

7a- Kjo sjellje e nënshtrimit pothuajse të përgjithshëm dhe unanim të masave ndaj ligjeve dhe ordinancave njerëzore ende profetizon sjelljen e tyre në kohën e provës së fundit të besimit tokësor. Qeveria e fundit universale e tokës do t'i bindet me të njëjtën frikë.

Dan 3:8 *Në këtë rast dhe në të njëjtën kohë erdhën disa Kaldeas dhe i akuzuan Judenjtë.*

8a- Të zgjedhurit e Zotit janë objektivat e zemërimit të djallit që dominon të gjithë shpirtat që Zoti nuk i njeh si të zgjedhurit e tij. Në tokë, kjo urrejtje djallëzore merr formë në formën e xhelozisë dhe në të njëjtën kohë, urrejtjes së madhe. Ata pastaj konsiderohen përgjegjës për të gjitha të këqijat nga të cilat vuan njerëzimi, megjithëse është e kundërta ajo që shpjegon këto të këqija që janë thjesht pasoja të mungesës së mbrojtjes së tyre nga Zoti. Ata që i urrejnë zyrtarët e zgjedhur kurdisin komplete për t'i bërë ata një përndjekje popullore që duhet hequr qafe duke i vvarë.

DAN 3:9 *Ata u përgjigjën dhe i thanë mbretit Nebukadnetsar: "O mbret, rroftë përjetë!"*

9a- Agjentët e djallit hyjnë në skenë, komploti bëhet më i qartë.

Dan 3:10 *Ti ke dhënë një urdher që kushdo që dëgjon zhurmën e borisë, të fyellit, të kitarës, të sambukut, të psalterit, të gajdeve dhe të të gjitha llojeve të veglave, të përkulet dhe të adhurojë figurën e artë.*

10a- Ata i kujtojnë mbretit fjalët e tij dhe urdhrin e autoritetit të tij mbretëror ndaj të cilit kërkohet bindje.

Dan 3:11 *dhe kushdo që nuk përkulet dhe nuk adhuron, do të hidhet në një furrë të zjarrtë.*

11a- Rikujtohet edhe kërcënimi me vdekje; kurthi mbyllet mbi shenjtorët e zgjedhur.

DAN 3:12 *Tani ka Judenj, të cilëve u keni besuar kujdestarinë e krahinës së Babilonisë, Shadraku, Meshaku dhe Abednego, njerëz që nuk ju interesojnë, o mbret; ata nuk u shërbejnë perëndive të tua dhe nuk adhurojnë figurën prej ari që ti ke ngritur.*

12a- Gjëja ishte e parashikueshme, postet e larta që u besoheshin të huajve hebrej, xhelozia perfide e ndezur ishte të shfaqte frytin e saj të urrejtjes vrastare. Dhe kështu, të zgjedhurit e Zotit veçohen dhe dënohen nga hakmarrja popullore.

DAN 3:13 *Atëherë Nebukadnetsari, i zemëruar dhe i zemëruar, urdhëroi të sillnin Shadrakun, Meshakun dhe Abednegon. Dhe këta njerëz u çuan para mbretit.*

13a- Mos harroni se këta tre burra morën nga Nebukadnetsari postet më të larta në mbretërinë e tij, sepse iu dukën më të mençur, më të zgjuar se njerëzit e popullit të tij. Kjo është arsyeja pse gjendja e tij “ e irrituar dhe e tërbuar ” do të shpjegojë harresën e tij momentale të cilësive të tyre të jashtëzakonshme.

DAN 3:14 *Nebukadnetsari u përgjigj dhe u tha atyre: "A është e qëllimshme, Shadrak, Meshak dhe Abednego, të mos u shërbeni perëndive të mia dhe të mos adhuronit figurën e artë që kam lart?"*

14a- Ai as nuk pret që ata t'i përgjigjen pyetjes së tij: A nuk i bindeni qëllimisht urdhrave të mi?

Dan 3:15 *Tani jini gati dhe kur të dëgjoni zhurmën e borisë, të fyellit, të kitarës, të sambukut, të psalterit, të gajdeve dhe të të gjitha llojeve të instrumenteve, do të përkuleni dhe do të adhuronit figurën. që kam bërë; nëse nuk e adhuronit, do të hidheni menjëherë në mes të një furre të zjarritë. Dhe kush është perëndia që do të çlirojë nga dora ime?*

15a- Papritmas duke kuptuar se sa të dobishëm janë këta njerëz për të, mbreti është gati t'u ofrojë atyre një shans të ri duke iu bindur urdhrat të tij universal perandorak.

Pyetja e bërë do të marrë një përgjigje të papritur nga Zoti i vërtetë të cilin Nabukadnetsari duket se e ka harruar, marrë nga aktivitetet e jetës së tij perandorake. Për më tepër, nuk ka asgjë për të përcaktuar datën e lidhjes.

DAN 3:16 *Shadraku, Meshaku dhe Abednego iu përgjigjën mbretit Nebukadnetsar: "Nuk duhet të të përgjigjemi për këtë çështje".*

16a- Këto fjalë që i janë bërë mbretit më të fuqishëm të kohës së tij duken të egra dhe të pandershme, por këta njerëz që i thanë nuk janë njerëz rebelë. Përkundrazi, ato përbëjnë modele bindjeje ndaj Zotit të gjallë, të cilit ata kanë vendosur me vendosmëri t'i qëndrojnë besnikë.

DAN 3:17 *Ja, Perëndia ynë, të cilit i shërbejmë, mund të na çlirojë nga furra e zjarritë dhe do të na çlirojë nga dora jote, o mbret.*

17a- Ndryshe nga mbreti, të zgjedhurit besnikë ruajtën provat që Perëndia u dha atyre për të treguar se ai ishte me ta në provën e vegimit. Duke e lidhur këtë përvojë personale me kujtimet e lavdishme të popullit të tyre të çliruar nga egjiptianët dhe skllavëria e tyre, nga po ky Zot besnik, ata e shtojnë guximin deri në atë pikë sa të sfidojnë mbretin. Vendosmëria e tyre është totale, edhe nëse vjen me çmimin e vdekjes së tyre. Por Fryma i bën ata të profetizojnë ndërhyrjen e tij: *ai do të na çlirojë nga dora jote, o mbret .*

DAN 3:18 *18 Përndryshe, dije, o mbret, se ne nuk do t'u shërbejmë perëndive të tua dhe nuk do të adhurojmë figurën prej ari që ti ke ngritur.*

18a- Dhe në rast se ndihma e Zotit nuk vjen, është më mirë që ata të vdesin si të zgjedhur besnikë sesa të mbijetojnë si tradhtarë dhe frikacakë. Kjo besnikëri do të gjendet në sprovën e imponuar nga persekutori grek në – 168. Dhe pas kësaj, gjatë

gjithë epokës së krishterë mes të krishterëve të vërtetë që deri në fund të botës nuk do të ngatërrojnë ligjin e Zotit me ligjin e njerëzve të këqij.

DAN 3:19 *Kështu Nebukadnetsari u mbush me zemërim dhe ndryshoi fytyrën e tij, duke e kthyer fytyrën kundër Shadrakut, Meshakut dhe Abednegos. Ai foli përsëri dhe urdhëroi që furra të nxehet shtatë herë më shumë se sa duhet të nxehet.*

19a- Duhet të kuptohet se ky mbret nuk pa apo dëgjoi askënd gjatë jetës së tij të kundërshtonte vendimet e tij; gjë që justifikon tërbimin e tij dhe ndryshimin e pamjes së fytyrës . Djalli hyn në të për ta udhëhequr për të vlarë të zgjedhurit e Zotit.

DAN 3:20 *Pastaj urdhëroi disa nga ushtarët më të fortë të ushtrisë së tij të lidhnin Shadrakun, Meshakun dhe Abednegon dhe t'i hidhnin në furrën e zjarrtë.*

DAN 3:21 *Këta njerëz u lidhën me pantallonat, tunikat, mantelet dhe rrobat e tyre të tjera dhe i hodhën në mes të furrës së zjarrtë.*

21a- Të gjitha këto materiale të përmendura janë të djegshme ashtu si edhe trupat e tyre të mishit.

DAN 3:22 *Meqenëse urdhri i mbretit ishte i ashpër dhe furra ishte jashtëzakonisht e nxehtë, flaka vrau njerëzit që kishin hedhur në të Shadrakun, Meshakun dhe Abednegon.*

22a- Vdekja e këtyre njerëzve dëshmon për efektivitetin vdekjeprurës të zjarrit të kësaj furre.

DAN 3:23 *Këta tre burra, Shadraku, Meshaku dhe Abednego, ranë të lidhur në mes të furrës me zjarr.*

23a- Urdhri i mbretit zbatohet, madje vret shërbëtorët e tij.

DAN 3:24 *Atëherë mbreti Nebukadnetsar pati frikë dhe u ngrit shpejt. Dhe ai u përgjigj dhe u tha këshilltarëve të tij: "A nuk i kemi hedhur tre burra të lidhur në mes të zjarrit?". Ata iu përgjigjën mbretit: Me siguri, o mbret!*

24a- Mbreti i mbretërve të kohës së tij nuk u beson syve. Ajo që ai sheh është përtej imagjinatës njerëzore. Ai ndjen nevojën për të qetësuar veten duke pyetur ata që e rrethojnë nëse veprimi i hedhjes së tre burrave në zjarrin e furrës është realitet. Dhe këta ia vërtetojnë atë: *Është e sigurt, o mbret!*

DAN 3:25 *Ai u përgjigj dhe tha: "Epo, unë shoh katër burra pa pranga, që ecin në mes të zjarrit dhe nuk kanë asnjë të keqe; dhe figura e të katërtit i ngjan asaj të një biri të perëndive.*

25a- Duket se vetëm mbreti kishte vizionin e personazhit të katërt që e tmerroi. Besimi shembullor i tre burrave nderohet dhe përgjigjet nga Zoti. Në këtë zjarr, mbreti mund të dallojë njerëzit dhe ai sheh një figurë drite dhe zjarri që qëndron me ta. Kjo përvojë e re ia kalon të parës. Realiteti i Zotit të gjallë është ende i provuar për të.

25b- *dhe figura e të katërtit i ngjan asaj të një biri të perëndive*

Pamja e këtij personazhi të katërt është aq e ndryshme nga ajo e njerëzve, sa që mbreti e identifikon atë me *një bir të perëndive* . Shprehja është e lumtur sepse është me të vërtetë një ndërhyrje e drejtpërdrejtë e atij që do të bëhet për njerëzit, **Biri i Perëndisë** dhe **Biri i njeriut** , Jezu Krishti.

DAN 3:26 *Atëherë Nebukadnetsari iu afrua hyrjes së furrës së zjarrtë dhe, duke folur, tha: "Shadrak, Meshak dhe Abednego, shërbëtorë të Perëndisë Shumë të*

Larti, dilni dhe ejani!". Dhe Shadraku, Meshaku dhe Abednego dolën nga mesi i zjarrit.

26a- Edhe një herë, Nabukadnetsari shndërrohet në një qengj përballë një mbreti luani jashtëzakonisht më të fortë se ai. Ky kujtesë zgjon dëshminë e përvojës së vizionit të mëparshëm. Perëndia i qiellit i bën një thirrje të dytë atij.

DAN 3:27 *Satrapët, kujdestarët, qeveritarët dhe këshilltarët e mbretit u mblodhën bashkë; ata panë se zjarri nuk kishte fuqi mbi trupat e këtyre njerëzve, se flokët e kokës së tyre nuk ishin djegur, se mbathjet e tyre nuk ishin dëmtuar dhe se era e zjarrit nuk i kishte prekur.*

27a- Në këtë përvojë, Perëndia na jep neve dhe Nebukadnetsarit prova të plotfuqishmërisë së tij të vërtetë. Ai krijoi ligje tokësore që kushtëzojnë jetën e të gjithë qenieve njerëzore dhe të të gjitha kafshëve që jetojnë në tokën e tij dhe në dimensionin e tij. Por ai sapo ka vërtetuar se as ai dhe as engjëjt nuk u nënshtrohen këtyre rregullave tokësore. Krijuesi i ligjeve universale, Zoti është mbi to dhe mund të urdhërojë, me vullnetin e tij, raste të mrekullueshme që në kohën e tij do t'i sjellin lavdi dhe reputacion Jezu Krishtit.

DAN 3:28 *Nebukadnetsari u përgjigj dhe tha: "I bekuar qoftë Perëndia i Shadrakut, i Meshakut dhe i Abednegos, që dërgoi engjëllin e tij dhe çliroi shërbëtorët e tij që kishin besim tek ai dhe që shkelën urdhrin e mbretit dhe ia dorëzuan trupin e tyre në vend që të shërbenin dhe adhuronin". ndonjë zot tjetër përveç Zotit të tyre!*

28a- Zemërimi i mbretit është zhdukur. Pasi ngrihet në këmbë si burrë, ai mëson nga përvoja dhe lëshon një urdher që do të parandalojë që kjo gjë të përsëritet. Sepse përvoja është e hidhur. Perëndia u tregoi babilonasve se Ai është i gjallë, aktiv dhe plot forcë dhe fuqi.

28b- *i cili dërgoi engjëllin e tij dhe çliroi shërbëtorët e tij që kishin besim tek ai dhe që shkelën urdhrin e mbretit dhe dorëzuan trupat e tyre në vend që t'i shërbenin dhe të adhuronin ndonjë perëndi tjetër përveç Perëndisë së tyre!*

Në një shkallë të lartë kthjelltësie, mbreti e kupton se sa e admirueshme është besnikëria e njerëzve që krenaria e tij e çmendur donte t'i vriste. Nuk ka dyshim se ai e kupton se për shkak të fuqisë së tij, do të kishte qenë e mundur që të shmangte këtë sprovë marrëzie të shkaktuar nga krenaria e tij, e cila vetëm e bën atë të bëjë gabime duke rrezikuar njerëzit e pafajshëm.

DAN 3:29 *Tani ky është urdhërimi im: Çdo njeri, nga cilido popull, komb apo gjuhë, që do të flasë keq për Perëndinë e Shadrakut, Meshakut dhe Abednegos, do të bëhet copë-copë dhe shtëpia e tij do të bëhet një grumbull plehrash, sepse nuk ka zot tjetër që mund të shpëtojë si ai.*

29a- Me këtë deklaratë, mbreti Nabukadnetsar u siguron mbrojtjen e tij të zgjedhurve të Perëndisë.

Në të njëjtën kohë, ai kërcënon këdo që *flet keq për Perëndinë e Shadrakut, Meshakut dhe Abednegos*, dhe ai specifikon *se do të bëhet copë-copë dhe shtëpia e tij do të bëhet një grumbull plehrash, sepse ai nuk ka asnjë zot tjetër që mund të shpëtojë si ai*. Përballë këtij kërcënimi, është e sigurt se për sa kohë që mbreti Nabukadnetsar të mbretërojë, të zgjedhurit besnikë të Perëndisë nuk do të kenë probleme për komplete.

DAN 3:30 *Mbas kësaj mbreti bëri që Shadraku, Meshaku dhe Abednego të kenë mbarësi në krahinë e Babilonisë.*

30a- “Gjithçka është mirë që përfundon mirë” për të zgjedhurin besnik të Zotit të gjallë, krijuesin e gjithçkaje që jeton dhe ekziston. Sepse të zgjedhurit e tij do të ringjallen të fundit dhe do të ecin mbi pluhurin e të vdekurve, armiqtë e tyre të mëparshëm, në tokën e rivendosur, në përjetësi.

Në testin e fundit do të merret edhe ky fund i lumtur. Kështu, sprovë e parë dhe përfitimi i fundit nga ndërhyrja e drejtpërdrejtë e Zotit të gjallë në favor të të zgjedhurve të tij, të cilët ai vjen për t'i shpëtuar në Jezu Krishtin, Shpëtimtarin, pasi emri i tij Jezus do të thotë "JaHVÉH shpëton".

Danieli 4

Dan 4:1 *Mbreti i Nebukadnetsarit për të gjithë popujt, kombet dhe gjuhët që banojnë në mbarë dheun. Paqja ju dhuroftë me bollëk!*

1a- Toni dhe forma e vërtetojnë këtë, mbreti që flet është ai që u kthye te Perëndia i Danielit. Shprehjet e tij ngjajnë me shkrimet e letrave të besëlidhjes së re. Ai ofron paqe, sepse ai vetë tani është në paqe, në zemrën e tij njerëzore, me Zotin e dashurisë dhe drejtësisë, të vërtetën, të vetmin, të pashoqin.

Dan 4:2 *M'u duk mirë të tregoja shenjat dhe mrekullitë që Më i Larti Perëndi ka bërë ndaj meje.*

2a- Mbreti tani vepron ashtu siç i tha Jezusi të verbërve dhe të gjymtuarve të shëruar prej tij: “ Shkoni dhe paraqituni në tempull dhe bëni të ditur atë që Perëndia ka bërë për ju ”. Mbreti është i gjallë nga e njëjta dëshirë e frymëzuar nga Zoti. Sepse konvertimet janë të mundshme çdo ditë, por Zoti nuk u jep të gjithëve ndikimin e atij që përjeton një mbret i mbretërve, një perandor i fuqishëm dhe i fortë.

Dan 4:3 *Sa të mëdha janë shenjat e tij! Sa të fuqishme janë mrekullitë e tij! Mbretërimi i tij është një mbretërim i përjetshëm dhe sundimi i tij vazhdon brez pas brezi.*

3a- Kuptimi dhe siguria e këtyre gjërave i jep atij paqen dhe lumturinë e vërtetë tashmë të disponueshme këtu më poshtë. Mbreti mësoi dhe kuptoi gjithçka.

DAN 4:4 *Unë, Nebukadnetsari, jetoja i qetë në shtëpinë time dhe i lumtur në pallatin tim.*

4a- I qetë dhe i lumtur? Po, por ende një pagan i pakonvertuar për Zotin e vërtetë.

Dan 4:5 *Pashë një ëndërr që më trembi; mendimet me të cilat më ndoqën në shtrat dhe vizionet e mendjes sime më mbushën me tmerr.*

5a- Ky mbret Nabukadnetsar na paraqitet me të vërtetë si delet e humbura që Zoti në Krishtin vjen ta kërkojë ta ndihmojë dhe ta shpëtojë nga fatkeqësia. Sepse pas kësaj kohe paqësore dhe të lumtur tokësore, e ardhmja e mbretit do të ishte humbja dhe vdekja e përjetshme. Për shpëtimin e tij të përjetshëm, Zoti vjen për ta shqetësuar dhe munduar atë.

DAN 4:6 *Dhe urdhërova që të silleshin para meje të gjithë të diturit e Babilonisë, që të më jepnin shpjegimin e ëndrrës.*

6a- Natyrisht, Nabukadnetsari ka probleme serioze me kujtesën. Pse nuk e thërret menjëherë Danielin?

Dan 4:7 *Pastaj erdhën magjistarët, astrologët, Kaldeasit dhe shortarët. Unë u tregova ëndrrën, dhe ata nuk më dhanë shpjegimin.*

7a- Gjërat ndodhin si me vegimin e parë, parashikuesit paganë preferojnë të njohin paaftësinë e tyre në vend që t'i tregojnë përralla mbretit që tashmë i ka kërcënuar jetën.

Dan 4:8 *Më në fund, Danieli doli para meje, i quajtur Belteshatsar sipas emrit të perëndisë sime dhe që ka në vete frymën e perëndive të shenjta. Unë i tregova ëndrrën:*

8a- Jepet arsyeja e harresës. Beli ishte akoma zot i mbretit. Kujtoj këtu se Dari medi, Kiri Persiani, Dari Persiani, Artakserksi 1 sipas Esd.1, 6 dhe 7, të gjithë në kohën e tyre do të vlerësojnë hebrejtë e zgjedhur dhe Zotin e tyre të vetëm. Duke përfshirë Kirin për të cilin Perëndia profetizon në Isa.44:28, duke thënë: *Unë them për Kirin: Ai është bariu im dhe do të bëjë të gjithë vullnetin tim; ai do të thotë për Jeruzalemin: Le të rindërtohet! Dhe për tempullin: Le të themelohet! - Bariu i profetizuar do të përmbushë vullnetin profetik të Perëndisë, të cilit ai pranon se i bindet. Ky tekst tjetër konfirmon kthimin e tij të profetizuar: Isa.45:2: Kështu i thotë Zoti të mirosurit të tij, Kirit, dhe në vargun 13: Jam unë që e kam ngritur Kirin në drejtësinë time dhe do t'i drejtoj të gjitha rrugët e tij; Ai do të rindërtojë qytetin tim dhe do t'i lërë të lirë robërit e mi, pa asnjë çmim dhe ryshfet", thotë Zoti i ushtrive. Dhe përmbushja e këtij plani shfaqet në Esd.6:3 deri në 5: Në vitin e parë të mbretit Kir, mbreti Kir dha këtë urdhër në lidhje me shtëpinë e Perëndisë në Jerusalem: Le të rindërtohet shtëpia, që të jetë një vend ku flijohen ofrohen dhe se ka baza të forta. Ai do të jetë gjashtëdhjetë kubitë i lartë, gjashtëdhjetë kubitë i gjerë, tre radhë gurësh të latuar dhe një radhë dru të rinj. **Shpenzimet do të paguhën nga shtëpia e mbretit.** Për më tepër, enët prej ari dhe argjendi të shtëpisë së Perëndisë, që Nebukadnetsari kishte marrë nga tempulli i Jerusalemit dhe i kishte çuar në Babiloni, do të kthehen, do të çohen në tempullin e Jerusalemit në vendin ku ishin dhe do të vendosen në shtëpi të Zotit. **Shpenzimet do të paguhën nga shtëpia e mbretit.** Zoti i jep nderimet që i kishte bërë mbretit Solomon. Megjithatë, kini kujdes! Ky dekret nuk do të lejojë që llogaritja e propozuar në Dan.9:25 të përdoret për të marrë datën e ardhjes së parë të Mesisë; do të jetë ai i mbretit Artakserks persian. Kiri e rindërtoi tempullin, por*

Artakserksi autorizoi rindërtimin e mureve të Jeruzalemit dhe kthimin e të gjithë popullit hebre në tokën e tyre kombëtare.

DAN 4:9 *Belteshatsar, kreu i magjistarëve, që unë e di se ka në ju frymën e perëndive të shenjta dhe për të cilin nuk ka asnjë sekret të vështirë, më jep shpjegimin e vegimeve që pashë në ëndërr.*

9a- Duhet të kuptojmë se ku është mbreti. Në mendjen e tij, ai mbeti një pagan dhe e njohu vetëm Perëndinë e Danielit si një perëndi tjetër, përveç se ai ishte i aftë të shpjegonte ëndrrat. Ideja për të ndryshuar perënditë nuk i ra në mendje. Zoti i Danielit ishte thjesht një perëndi tjetër në krahasim me të tjerët.

Dan 4:10 *Këto janë vegimet e mendjes sime ndërsa shtrihesha. Shikova dhe ja, ishte një pemë me lartësi të madhe në mes të dheut.*

10a- Në imazhet që Jezusi do të përdorë për t'u dhënë mësimet e tij njerëzve shpirtërorë që dëshiron t'u mësojë, pema do të jetë imazhi i njeriut, nga kallami që përkulet dhe përkulet deri te kedri i fuqishëm dhe madhështor. Dhe ashtu si njeriu mund të vlerësojë frutin e shijshëm të një peme, Zoti vlerëson ose jo frutin e dhënë nga krijesat e tij, nga më të këndshmit në më pak të këndshëm, madje të neveritshëm dhe të neveritshëm.

DAN 4:11 *Dhe kjo pemë u bë e madhe dhe e fortë, maja e saj arrinte deri në qiell dhe dukej nga skajet e gjithë tokës.*

11a- Në vizionin e statujës, mbreti kaldeas krahasohej tashmë me një pemë sipas imazhit të fuqisë, forcës dhe perandorisë që i ishte dhënë nga Zoti i vërtetë.

DAN 4:12 *Gjethja e saj ishte e bukur dhe fryti i saj i bollshëm; mbante ushqim për të gjithë; kafshët e fushës ishin strehuar nën hijen e saj dhe çdo qenie e gjallë merrte ushqim prej saj.*

12a- Ky mbret i fuqishëm ndante me të gjithë ata të perandorisë së tij pasurinë dhe ushqimin e prodhuar sipas direktivave të tij.

12b- *zogjtë e qiellit u vendosën midis degëve të tij,*

Shprehja është një përsëritje e Dan.2:38. Në kuptimin e mirëfilltë, këta zogj të qiellit përfaqësojnë paqen dhe qetësinë që mbretëron nën qeverisjen e tij. Në kuptimin shpirtëror, ata u referohen engjëjve qiellorë të Perëndisë, por në këtë referencë të vetme nga Ecc.10:20, është vetë Perëndia ai që është në pyetje, sepse vetëm ai kërkon mendimet e secilit: *Mos e mallkoni mbretin, edhe në mendjen tënde dhe mos shaj të pasurit në dhomën ku fle; sepse zogu i qiellit të merrte zërin, kafsha me krahë do të publikonte fjalët e tua.* Në shumicën e citateve, zogjtë e qiellit evokojnë shqiponjat dhe zogjtë grabitqarë, dominues midis specieve me krahë. Zogjtë vendosen aty ku ushqimi i tyre është i bollshëm; Prandaj imazhi konfirmon prosperitetin dhe ngopjen e ushqimit.

DAN 4:13 *Në vegimet e frymës sime, që i pashë kur isha shtrirë, pashë dhe ja, një nga ata që rrinin zgjuar dhe që janë të shenjtë zbriti nga qielli.*

13a- Në të vërtetë, engjëjt qiellorë nuk kanë nevojë të flenë, prandaj ata janë në aktivitet të përhershëm. Ata që janë të shenjtë dhe i shërbejnë Perëndisë zbresin nga qielli për t'i çuar mesazhet e Tij shërbëtorëve të Tij tokësorë.

DAN 4:14 *Dhe ai bërtiti me forcë dhe foli kështu: Prisni pemën dhe prisni degët e saj; shkundni gjethet dhe shpërndani frutat; Le të ikin kafshët nga poshtë tij dhe zogjtë nga degët e tij!*

14a- Vegimi njofton se mbreti do të humbasë mbretërinë e tij dhe dominimin e tij mbi të.

DAN 4:15 *Por lëre kërcellin aty ku janë rrënjët në tokë dhe lidhe me zinxhirë hekuri dhe bronzi midis barit të fushës. Le të jetë i zhytur në vesën e qiellit dhe si kafshët, le të ketë si pjesë barin e tokës.*

15a- *Por trungun e lini në tokë ku janë rrënjët*

Mbreti do të qëndrojë në mbretërinë e tij; ai nuk do të dëbohet.

15b- *dhe lidheni me zinxhirë hekuri dhe bronzi, midis barit të fushës*

Nuk ka nevojë për zinxhirë hekuri apo bronzi, sepse Zoti thjesht do ta bëjë krijesën e tij të lakueshme të humbasë arsyen dhe sensin e shëndoshë në të gjitha aspektet e tij, fizike, mendore dhe morale. Mbreti i fuqishëm do ta marrë veten si një kafshë të fushës. Prandaj, të mëdhenjtë e mbretërisë së tij do të detyrohen t'ia heqin dominimin e mbretërisë.

15c- *Qoftë i mbytur nga vesa e qiellit dhe le të ketë, si kafshët, barin e tokës si pjesë të tij*

Mund të imagjinojmë tronditjen e të rriturve të tij që do ta shohin duke ngrënë bar nga toka, si një lopë apo një dele. Ai do të refuzojë banesat e mbuluara, duke preferuar të jetojë dhe të flejë në fusha.

DAN 4:16 *Zemra e tij njerëzore do t'i hiqet dhe zemra e një kafshe do t'i jepet; dhe shtatë herë do të kalojnë mbi të.*

Në këtë përvojë, Zoti jep edhe një herë prova të plotfuqishmërisë së tij të vërtetë. Për shkak se Krijuesi i jetëve të të gjitha krijesave të tij, ai në çdo kohë, për lavdinë e tij, mund ta bëjë një inteligjent ose, përkundrazi, ta hedhë poshtë. Për shkak se ajo mbetet e padukshme për sytë e tyre, burrat e injorojnë këtë kërcënim që vazhdimisht rëndon mbi ta. Por është e vërtetë që ai ndërhyr rralë dhe kur e bën, është për një arsye dhe qëllim të caktuar.

Dënimi është i matur. Ai do të zbatohet për mbretin Nabukadnetsar për **shtatë herë**, vetëm shtatë vjet. Nuk ka legjitimitet për të përdorur këtë kohëzgjatje për asgjë tjetër përveç vetë mbretit. Edhe këtu, duke bërë këtë zgjedhje të numrit "7", Zoti krijues inicializon me "vulën e tij mbretërore" veprimin që do të kryhet.

Dan 4:17 *Kjo fjali është një dekret i atyre që rrinë zgjuar; kjo vendim është një urdhër i shenjtoreve, që të gjallët të dinë se Shumë i Larti sundon mbi mbretërinë e njerëzve dhe ia jep kujt të dojë dhe se ai ngre atje njeriun më të poshtër.*

17a- *Kjo fjali është një dekret i atyre që shikojnë*

Shpirti nënvizon karakterin e jashtëzakonshëm të kësaj ndërhyrjeje hyjnore, të cilës ai i jep një rol "dekretimi" për *ata që shikojnë*. Njeriu duhet të mësojë se pavarësisht paraqitjeve mashtruese, ai vëzhgohet vazhdimisht nga qeniet qiellore. Zoti dëshiron ta bëjë këtë shembull një mësim për qeniet njerëzore deri në fund të botës. Duke cituar *ata që shikojnë*, ai zbulon unitetin e përsosur kolektiv të engjëjve të kampit të Zotit që i lidh ata në projektet dhe veprimet e tij. Për më tepër, ky varg konfirmon se Perëndia i atribuon numrit 17 një kuptim gjykim, shih gjithashtu Zbulesën 17.

17b- *që i gjalli të dijë se Shumë i Larti ka sundimin mbi mbretërinë e njerëzve, që ia jep kujt të dojë*

Zoti drejton gjithçka dhe kontrollon gjithçka. Shpesh, duke harruar këtë realitet të fshehur, njeriu beson se është zot i fatit dhe i vendimeve të tij. Ai mendon se i zgjedh udhëheqësit e tij, por është Zoti që i vendos ata në detyrë, sipas vullnetit të tij të mirë dhe gjykimit të tij për gjërat dhe qeniet.

17c- *dhe se ai rrit atje njerëzit më të poshtër*

Thënia është e vërtetë: "njerëzit kanë liderët që meritojnë". Kur njerëzit meritojnë një njeri të poshtër si udhëheqës, Zoti ia imponon atë.

DAN 4:18 *Kjo është ëndrra që pashë unë, mbreti Nebukadnetsar. Ti, Beltshatsar, jep shpjegimin, sepse të gjithë njerëzit e ditur të mbretërisë sime nuk mund të ma japin; ju mundeni, sepse keni brenda jush shpirtin e perëndive të shenjta.*

18a- Nebukadnetsari po bën përparim, por ai ende nuk është konvertuar. Ai ende kujtonte se Danieli u shërben *perëndive të shenjta*. Monoteizmi ende nuk është kuptuar prej tij.

DAN 4:19 *Atëherë Danieli, që quhej Beltshatsar, mbeti i shtangur për një çast dhe mendimet e tij e shqetësonin. Mbreti u përgjigj dhe tha: "Beltshatsar, ëndrra dhe shpjegimi të mos të shqetësojnë!". Beltshatsari u përgjigj: "Zoti im, ëndrra u qoftë armiqve të tu dhe shpjegimi i saj kundërshtarëve të tu!"*

19a- Danieli e kupton ëndrrën dhe ajo që do të ndodhë është aq e tmerrshme për mbretin, saqë Danieli do të preferonte të shihte të përmbushej gjëja me armiq të tij.

DAN 4:20 *Pema që pe, u bë e madhe dhe e fortë, maja e së cilës arrinte deri në qiell dhe që shihej në çdo anë të tokës;*

DAN 4:21 *Kjo pemë, gjethja e së cilës ishte e bukur dhe frutat e saj të bollshme, që jepte ushqim për të gjithë, nën të cilën strehoheshin kafshët e fushës dhe midis degëve të së cilës banonin zogjtë e qiellit,*

21a- *gjethja ishte e bukur*

Pamja fizike dhe veshja.

21b- *dhe fruta të bollshme*

Bollëku i prosperitetit.

21c- *i cili mbante ushqim për të gjithë*

I cili siguroi ushqimin e të gjithë popullit të tij.

21d- *nën të cilin strehoheshin bishat e fushës*

Mbreti mbrojtës i shërbëtorëve të tij.

21- *dhe midis degëve të të cilit zogjtë e qiellit e bënë shtëpinë e tyre*

Nën sundimin e tij, njerëzit e tij jetonin në siguri të madhe. Zogjtë fluturojnë larg dhe e lënë pemën në rrezikun më të vogël.

DAN 4:22 *Je ti, o mbret, që je bërë i madh dhe i fortë, madhështia e të cilit është rritur dhe lartësuar deri në qiej, dhe sundimi i të cilit shtrihet deri në skajet e tokës.*

DAN 4:23 *Mbreti pa një nga rojet e shenjta që zbriste nga qielli, duke thënë: "Prisni pemën dhe shkatërrojeni; por lëre trungun në tokë ku janë rrënjët dhe lidhe me zinxhirë hekuri dhe bronzi, midis barit të fushës; le të laget nga vesa e qiellit dhe pjesa e tij le të jetë me kafshët e fushës, derisa të kalojnë mbi të shtatë kohë.*

DAN 4:24 *Ky është shpjegimi, o mbret, ky është dekreti i Shumë të Lartit, që do të zbatohet për mbretin, zotërinë time.*

DAN 4:25 *Do të të dëbojnë nga mesi i njerëzve, do të banosh me kafshët e fushës dhe do të të japin bar për të ngrënë si qetë; do të mbytesh nga vesa e qiellit dhe shtatë herë do të kalojnë mbi ty, derisa të dish që Shumë i Larti sundon mbi mbretërinë e njerëzve dhe ia jep kujt të dojë.*

25a- *derisa ta dini se Shumë i Larti sundon mbi mbretërinë e njerëzve dhe ia jep kujt të dojë.*

Danieli e përmend Perëndinë si "Më i Larti". Kështu ai drejton mendimet e mbretit mbi ekzistencën e të vetmit Zot; një ide që mbreti e ka të vështirë ta kuptojë, për shkak të këtyre origjinës politeiste të trashëguara nga babai te djali.

Dan 4:26 *Urdhri për të lënë trugun ku janë rrënjët e pemës do të thotë që mbretëria juaj do të mbetet me ju kur të kuptoni se Ai që sundon është në parajsë.*

26a- *Kur të kuptojë se ai që sundon është në parajsë, përvoja e poshtërimit do të pushojë sepse mbreti do të bindet dhe do të konvertohet.*

Dan 4:27 *Prandaj, o mbret, këshilla ime le të të pëlqejë. Jepini fund mëkateve tuaja duke praktikuar drejtësinë dhe paudhësive tuaja duke treguar dhembshuri ndaj të pafatit dhe lumturia juaj mund të vazhdojë.*

27a- *Kur mbreti të zbatojë gjërat që Danieli rendit në këtë varg, ai me të vërtetë do të kthehet në besim. Por ky personazh i është dorëzuar krenarisë, fuqia e tij e pakontestueshme e ka bërë kapriçioz dhe shpeshherë të padrejtë, siç na kanë mësuar përvojat e mëparshme të zbuluara.*

Dan 4:28 *Të gjitha këto gjëra u kryen mbi mbretin Nebukadnetsar .*

28a- *Kjo deklaratë e Danielit ndalon çdo interpretim tjetër të kësaj profecie, e cila dënon të pavlefshme bazat profetike të mësuara nga Dëshmitarët e Jehovahit dhe çdo grup tjetër fetar që bie ndesh me rregullin e përcaktuar nga Danieli. Për më tepër, përmbajtja e të gjithë kapitullit e dëshmon këtë. Sepse historia do të na mësojë pse mbreti goditet nga një mallkim në profecinë e pemës.*

DAN 4:29 *Në fund të dymbëdhjetë muajve, ndërsa po ecte në pallatin mbretëror në Babiloni,*

29a- *12 muaj, ose një vit ose " një kohë " kalon ndërmjet vizionit dhe realizimit të tij.*

DAN 4:30 *Mbreti u përgjigj dhe tha: "A nuk është vallë kjo Babilonia e madhe që kam ndërtuar si një banesë mbretërore me fuqinë e fuqisë sime dhe për lavdinë e madhërisë sime?"*

30a- *Ky është momenti fatal kur mbreti do të kishte bërë më mirë të heshte. Por ne mund ta kuptojmë atë sepse Babilonia e tij ishte vërtet një mrekulli e pastër që ende renditet si një nga "shtatë mrekullitë e botës". Kopshte të varura plot gjelbërim, pellgje, sheshe të bollshme dhe mure në një shesh prej 40 km nga secila anë. Dele në majë të të cilave dy tanke mund të kalonin njëri-tjetrin përgjatë gjithë gjatësisë së ledheve; autostradën e kohës. Një nga portat e saj, e rindërtuar në Berlin, është në qendër të dy mureve të përbërë nga gurë blu të smaltuar, mbi të cilët është gdhendur emblema e mbretit: një luan me krahë shqiponje që përmend Dan.7:4. Ai kishte me çfarë të krenohej. Por Zoti nuk sheh krenari në fjalët e tij, ai sheh krenarinë, por mbi të gjitha harresën dhe përbuzjen për përvojat e tij të mëparshme. Sigurisht, ky mbret nuk është e vetmja qenie krenare në tokë, por Zoti e ka vënë sytë mbi të, e do në qiellin e tij dhe do ta ketë. Kjo meriton shpjegim: Zoti i gjykon krijesat e tij përtej pamjes. Ai heton zemrat dhe mendjet e*

tyre dhe njeh, pa u gabuar kurrë, delet e denja për shpëtim. Kjo e shtyn atë të insistojë dhe ndonjëherë të bëjë mrekulli, por metoda justifikohet nga cilësia e rezultatit përfundimtar të marrë.

DAN 4:31 *Ndërsa fjala ishte ende në gojën e mbretit, një zë zbriti nga qielli: Dëgjo, mbret Nebukadnetsar, se mbretëria do të të hiqet.*

31a- Nebukadnetsari është viktimë e dashurisë së Zotit, i cili i ngriti një kurth dhe e paralajmëroi për këtë në ëndrrën e tij profetike. Fjalja nga qielli mund të dëgjohet, por le të gëzohemi sepse e keqja që do t'i bëjë Zoti do t'i shpëtojë jetën dhe do t'ia bëjë të përrjetshme.

DAN 4:32 *Do të të dëbojnë nga mesi i njerëzve, do të banosh me kafshët e fushës dhe do të të japin bar për të ngrënë si qetë; dhe shtatë herë do të kalojnë mbi ju, derisa të dini se Shumë i Larti sundon mbi mbretërinë e njerëzve dhe ia jep kujt të dojë.*

32a- Për shtatë vjet, shtatë herë, mbreti humbet kthjelltësinë dhe mendja e bind se është vetëm një kafshë.

Dan 4:33 *Në të njëjtën kohë fjala u përmbush mbi Nabukadnetsarin. Ai u dëbua nga mesi i njerëzve, hëngri bar si qetë, trupin e tij e lau vesa e qiellit; derisa flokët e saj u rritën si pendët e shqiponjave dhe thonjtë e saj si ato të zogjve.*

33a- Mbreti dëshmon se gjithçka që ishte shpallur në vizion ishte realizuar mirë mbi të. Në shkrimin e dëshmisë së tij, mbreti i konvertuar evokon këtë përvojë poshtëruese, duke folur për veten në vetën e tretë. Turpi ende e shtyn atë të tërhiqet. Një shpjegim tjetër mbetet i mundur, që është se kjo dëshmi u shkrua së bashku nga mbreti dhe Danieli, vëllai i tij i ri në Perëndinë e vërtetë.

DAN 4:34 *Pas kohës së caktuar, unë, Nebukadnetsari, i ngrita sytë drejt qiellit dhe arsyeja u kthye tek unë. Unë kam bekuar Shumë të Lartin, kam lavdëruar dhe përlëvdur atë që jeton përjetë, sundimi i të cilit është një sundim i përjetshëm dhe mbretëria e të cilit zgjat brez pas brezi.*

34a- Zoti i urtë dhe i plotfuqishëm fiton dashurinë e deleve të humbura. Ajo është bashkuar me kopenë e tij dhe i shumon lëvdimet e saj për lavdinë e tij.

34b- *ai sundimi i të cilit është një sundim i përjetshëm dhe mbretërimi i të cilit zgjat brez pas brezi*

Formula ka të bëjë me ^{mbretërinë e 5-të}, këtë herë, të përrjetshme, të vizionit të Birit të njeriut të Danit. 7:14: *Atij iu dha sundimi, lavdia dhe mbretëria; dhe të gjithë popujt, kombet dhe njerëzit e çdo gjuhe i shërbyen. Sundimi i tij është një sundim i përjetshëm që nuk do të kalojë dhe mbretëria e tij nuk do të shkatërrohet kurrë. Dhe gjithashtu në vizionin e figurës në Dan.2:44: Në ditët e këtyre mbretërve, Perëndia i qiellit do të ngrejë një mbretëri që nuk do të shkatërrohet kurrë dhe nuk do të kalojë nën sundimin e një populli tjetër; ai do të thyejë dhe shkatërrojë të gjitha këto mbretëri dhe ai vetë do të qëndrojë përgjithmonë.*

DAN 4:35 *Të gjithë ata që banojnë në tokë nuk janë asgjë në sytë e tij; ai bën si të dojë me ushtrinë e qiellit dhe me ata që banojnë mbi tokë; dhe askush nuk mund t'i rezistojë dorës së tij ai: çfare po ben?*

35a- Lavdi Zotit të gjallë! Sepse këtë herë mbreti kuptoi gjithçka dhe u kthye në besim.

DAN 4:36 *Në atë kohë m'u kthye mendja; m'u rikthyen lavdia e mbretërisë sime, madhështia dhe shkëlqimi im; këshilltarët e mi dhe pleqtë e mi më pyetën përsëri; Unë u rivendosa në mbretërinë time dhe fuqia ime vetëm u rrit.*

36a- Ashtu si Jobi i drejtë dhe i drejtë, të cilit Perëndia i dha djem, vajza dhe pasardhës në fund të sprovës së tij, mbreti rifiton besimin e të mëdhenjve të tij dhe rifillon mbretërimin e tij tashmë të mençur midis njerëzve të mençur të vërtetë të ndriçuar nga Perëndia i gjallë . Kjo përvojë dëshmon se Zoti ia jep mbretërinë kujt të dojë. Ishte ai që i frymëzoi kaldeasit e mëdhenj të kërkonin përsëri mbretin e tyre.

DAN 4:37 *Tani unë, Nebukadnetsari, lëvdoj, lavdëroj dhe përlëvdoj Mbretin e qiellit, veprat e të cilit janë të gjitha të vërteta dhe rrugët e të cilit janë të drejta dhe që është në gjendje të përulë ata që ecin me krenari.*

37a- Mund ta thotë, sepse ka paguar që të mund ta thotë.

Për të shmangur më të keqen, nxjerrja e një dhëmbi mund të dëmtojë shumë; por kunjet mund të justifikojnë vuajtjet. Për të fituar përjetësinë, mund të jetë e nevojshme të kaloni sprova të vështira ose shumë të vështira, çrrënjësja e krenarisë do t'i justifikojë ato kur është e mundur. Duke ditur potencialin e tij, Jezu Krishti e bëri Palin të verbër në rrugën për në Damask, në mënyrë që "persekutuesi i vëllezërve të tij" i verbër shpirtërisht të bëhej dëshmitari i tij besnik dhe i zellshëm pasi të kishte rifituar shikimin e syve të tij, por mbi të gjitha, shikimin e tij. shpirti.

Danieli 5

DAN 5:1 *Mbreti Belshatsar shtroi një banket të madh për fisnikët e tij, një mijë në numër, dhe piu verë në prani të tyre.*

1a- Mbreti Nebukadnetsar ra në gjumë në paqen e Perëndisë kur ai ishte mjaft i vjetër dhe djali i tij Nabonidus e pasoi, duke hezituuar të qeverisë, kështu që ai la të birin e tij Belshazarin të mbretëronte në vend të tij. Mos e ngatëroni këtë emër që do të thotë "Beli mbron mbretin", një sfidë që Perëndia synon ta përballojë, me atë që Nabukadnetsari i dha Danielit: Belteshazzar që do të thotë "Beli do të mbrojë". Në origjinën e këtyre emrave është adhurimi i Bel ose Bélial pas të cilit qëndron organizatori i vetëm i politeizmit: Satanai, djalli. Siç do të shohim, pasardhësit e mbretit të konvertuar nuk e ndoqën atë në këtë rrugë.

DAN 5:2 *Belshazari, mbasi shijoi verën, solli enët prej ari dhe argjendi që i ati i tij Nebukadnetsari kishte marrë nga tempulli i Jerusalemit, me qëllim që mbreti dhe fisnikët e tij, gratë dhe konkubinat e tij të përdoreshin për duke pirë.*

2a- Për këtë mbret pagan, këto enë prej ari dhe argjendi janë vetëm plaçkë e marrë nga judenjët. Pasi zgjodhi të shpërfillte Perëndinë e vërtetë tek i cili ishte kthyer Nabukadnetsari, ai shpërfill faktin që ky Perëndi i gjallë gjykon të gjitha veprimet e tij. Duke i përdorur për përdorim të poshtër dhe profan këto gjëra të shenjtëruara dhe të shenjtëruara në shërbim të Zotit krijues, ai bën gabimin e fundit të jetës së tij të shkurtër. Në kohën e tij, Nabukadnetsari dinte të merrte parasysh fuqinë aktive të Zotit të Judenjve, sepse ai e kuptoi se perënditë e tij kombëtare në të vërtetë nuk ekzistonin. Të gjithë popujt që i nënshtroheshin mbretit të Babilonisë kishin dëgjuar dëshminë e tij të fuqishme në favor të Mbretit

të qiellit, veçanërisht familjes së tij të ngushtë. Prandaj, Perëndia ka çdo arsye që tani të tregohet i drejtë dhe i pamëshirshëm.

DAN 5:3 *Pastaj i sollën enët prej ari që ishin nxjerrë nga tempulli, nga shtëpia e Perëndisë në Jeruzalem; dhe mbreti dhe fisnikët e tij, gratë e tij dhe konkubinat e tij e përdornin për të pirë.*

3a- Danieli këmbëngul për origjinën e këtyre enëve të cilat u hoqën nga tempulli, nga shtëpia e Perëndisë në Jeruzalem. Tashmë, duke parë që Perëndia hebre lejoi që këto gjëra të hiqen nga tempulli i tij, mbreti i ri duhet të kishte kuptuar se Zoti i vërtetë ndëshkon dhe ndëshkon ashpër ata që i shërbejnë keq. Zotat paganë nuk bëjnë gjëra të tilla dhe shërbëtorët e tyre kërkojnë vetëm të kënaqin njerëzit besueshmërinë e të cilëve ata shfrytëzojnë.

DAN 5:4 *Ata pinë verë dhe lavdëruan perënditë e arit, argjendit, bronzit, hekurit, drurit dhe gurit.*

4a- Përdorimi profan është i vjetëruar, është përdorim idhujtar, kulmi i neverisë për Zotin. Detaj i rëndësishëm, në një shfaqje të madhe të pakujdesisë, mbreti feston me miqtë e tij, ndërsa qyteti i tij kërcënohet nga medët dhe persët që e rrethojnë.

DAN 5:5 *Në atë moment u shfaqën gishtat e dorës së një njeriu dhe ata shkruan përballë shandanit mbi gurin gëlqeror të murit të pallatit mbretëror. Mbreti pa këtë skaj të dorës që shkruante.*

5a- Duke u përbuzur mrekullitë e kohës së Nebukadnetsarit, kjo mrekulli e re nuk synon të konvertojë, por të shkatërrojë jetën e fajtorëve siç do ta shohim. Përballë akuzuesve të këqij që donin vdekjen e një mëkatari, Jezu Krishti do të shkruajë në rërë me gisht edhe mëkatet që ata bëjnë në fshehtësi.

DAN 5:6 *Atëherë mbreti ndryshoi ngjyrën dhe mendimet e tij e shqetësonin; nyjet e shpinës së tij u qetësuan dhe gjunjët e tij u përplasën me njëri-tjetrin.*

6a- Mrekullia prodhon menjëherë efektet e saj. Pavarësisht dehjes, mendja i reagon, ai është i tmerruar.

DAN 5:7 *Mbreti thirri me zë të lartë astrologët, Kaldeasit dhe shortarët; dhe mbreti u përgjigj dhe u tha dijetarëve të Babilonisë: "Kushdo që do të lexojë këtë shkrim dhe do të më japë shpjegimin e tij, do të vishet me ngjyrë vjollce dhe do të mbajë një gjerdan prej ari në qafë dhe do të ketë vendin e tretë në qeveria e mbretërisë.*

7a- Edhe një herë, Danieli shpërfillet; dëshmitë e tij u përbuzën nga pasardhja mbretërore. Dhe përsëri, në ankth të jashtëzakonshëm, mbreti i ri i premton nderimet më të larta atij që rezulton i aftë të deshifrojë mesazhin e shkruar në mur në një mënyrë të mbinatyrshe. Kushdo që e bën këtë do të marrë vendin e tretë në mbretëri, sepse Nabonidi dhe Belshazari zënë vendin e parë dhe të dytë.

DAN 5:8 *Hynë gjithë të diturit e mbretit; por ata nuk mund të lexonin shkrimin dhe t'i jepnin mbretit shpjegimin.*

8a- Si nën Nebukadnetsarin, kjo mbetet e pamundur për njerëzit e mençur paganë.

DAN 5:9 *Mbreti Belshazar pati një frikë të madhe dhe ndryshoi ngjyrën e tij dhe fisnikët e tij u trembën.*

DAN 5:10 Mbretëresha, për shkak të fjalëve të mbretit dhe të fisnikëve të tij, hyri në sallën e banketeve dhe tha kështu: "O mbret, rroftë përjetë". Le të mos ju shqetësojnë mendimet tuaja dhe fytyra juaj të mos ndryshojë ngjyrë!

DAN 5:11 Ka një njeri në mbretërinë tënde që ka në vete frymën e perëndive të shenjta; dhe në kohën e atit tënd, tek ai u gjetën drita, zgjuarsi dhe dituri si dituria e perëndive. Gjithashtu mbreti Nebukadnetsar, ati yt, mbreti, ati yt, e bëri udhëheqës të magjistarëve, të astrologëve, të kaldeasve dhe të shortarëve,

Dan 5:12 sepse tek ai, Danieli, i quajtur nga mbreti Belteshatsar, u gjet një shpirt, njohuri dhe kuptueshmëri superiore, aftësi për të interpretuar ëndrrat, për të shpjeguar gjëgjëza dhe për të zgjidhur pyetje të vështira. Prandaj le të thirret Danieli dhe ai do të japë shpjegimin.

12a- Kjo dëshmi e mbretëreshës është konfuze dhe dënon të gjithë familjen mbretërore: ne e dinim këtë... por zgjodhëm të mos e merrnim parasysht.

Dan 5:13 Pastaj Danielin e sollën para mbretit. Mbreti u përgjigj dhe i tha Danielit: "A je ti Danieli, një nga robërit e Judës, që mbreti im atë e nxori nga Juda?"

DAN 5:14 Kam dëgjuar për ju që keni frymën e perëndive në ju dhe se në ju ka dritë, zgjuarsi dhe mençuri të jashtëzakonshme.

DAN 5:15 Sapo më kanë sjellë para meje dijetarët dhe astrologët, që të lexojnë këtë shkrim dhe të më japin shpjegimin; por nuk mund të jepnin shpjegimin e fjalëve.

Dan 5:16 Kam mësuar se ju mund të jepni shpjegime dhe të zgjidhni pyetje të vështira; tani, nëse mund ta lexoni këtë shkrim dhe të më jepni shpjegimin, do të visheni me vjollcë, do të mbani një gjerdan prej ari në qafë dhe do të keni vendin e tretë në qeverisjen e mbretërisë.

16a- Vendi i tretë pas Nabonidit, babait të tij dhe atij.

DAN 5:17 Danieli u përgjigj në prani të mbretit: "Mbaji dhuratat e tua dhe jepi dhuratat e tua një tjetri". megjithatë unë do t'ia lexoj shkrimin mbretit dhe do t'i jap shpjegimin.

17a- Danieli është i moshuar dhe nuk u kushton rëndësi nderimeve, mallrave dhe vlerave të argjendit dhe arit, por mundësia për t'i kujtuar këtij mbreti të ri gabimet e tij, mëkatet e tij që do t'i duhet të paguajë për jetën e tij, nuk e bën refuzoj dhe ai është rob i Zotit për këtë lloj veprimi.

DAN 5:18 O mbret, Perëndia më i lartë i dha Nebukadnetsarit, atit tënd, sundimin, madhësinë, lavdinë dhe madhësinë;

18a- Mbretërimi i Nebukadnetsarit kishte qenë vepra dhe dhurata e Perëndisë së vërtetë, siç ishte madhështia e tij që ai ia kishte atribuar gabimisht forcës së tij, nga krenaria, përpara se të ishte budalla nga Perëndia për shtatë vjet.

DAN 5:19 Dhe për shkak të madhësisë që i kishte dhënë, të gjithë popujt, kombet, njerëzit e çdo gjuhe kishin frikë dhe dridheshin para tij. Mbreti vrau ata që donte dhe i la të jetonin ata që donte; i ngriti ata që donte dhe i uli ata që donte.

19a- Mbreti vrau ata që donte

Në veçanti, kjo fuqi e dhënë nga Zoti e shtyu atë të ndëshkonte popullin rebel hebre dhe të vriste shumë nga përfaqësuesit e tyre.

19b- dhe la jetën e atyre që donte

Danieli dhe judenjtë e robëruar përfituan.

19c- *ai rriti ata që donte*

Danieli dhe tre shokët e tij besnikë u ngritën mbi kaldeasit nga mbreti Nebukadnetsar.

19d- *dhe i uli ata që donte*

Të mëdhenjtë e mbretërisë së tij duhej të pranonin që të qeveriseshin nga të rinj të huaj nga robëria hebreje. Nga dora e tij e fuqishme krenaria kombëtare hebreje u përul dhe u shkatërrua.

DAN 5:20 *Por, kur zemra e tij u ngrit lart dhe fryma e tij u ngurtësua deri në arrogancë, ai u rrëzua nga fronti i tij mbretëror dhe u zhvesh nga lavdia e tij;*

20a- Përvoja e mbretit Nabukadnetsar na lejon të kuptojmë *arrogancën* që i atribuohet mbretit papal të Danit.7:8. Danieli i tregon mbretit se pushteti absolut i jepet nga Perëndia kujt të dojë, sipas programit të tij. Por, duke kujtuar poshtërimin e mbretit Nabukadnetsar, ai i kujton atij se sado i fuqishëm të jetë ai, një mbret tokësor varet nga fuqia e pakufizuar e mbretit qiellor.

DAN 5:21 *Ai u dëbua nga mesi i bijve të njerëzve dhe zemra e tij u bë si zemra e kafshëve dhe banesa e tij ishte me gomarë të egër; atij iu dha bari për të ngrënë si qetë, dhe trupi i tij u mbyt nga vesa e qiellit, derisa e kuptoi se Zoti suprem sundon mbi mbretërinë e njerëzve dhe ia jep kujtdo që ai e do.*

21a- Vërej, vetëm në këtë ajet, përmendjen e “gomarëve të egër”. Gomari është një simbol tipik i kokëfortësisë: “kokëfortë si gomar”, veçanërisht nëse është “i egër” dhe jo i zbutur. Është simboli që përfaqëson shpirtin e njeriut që refuzon të dëgjojë mësimet e dhëna nga Zoti përmes përvojave të jetës së tij dhe zbulesave të tij biblike.

DAN 5:22 *Dhe ti, biri i tij, Belshatsar, nuk e ke përulur zemrën tënde, megjithëse i dije të gjitha këto gjëra.*

22a- Në fakt, ishte Belshazari ai që u soll si një “gomar i egër” duke mos marrë parasysh përvojën e jetuar nga “babai” (gjyshi i tij).

DAN 5:23 *Ti je ngritur kundër Zotit të qiejve; enët e shtëpisë së tij të janë sjellë para teje dhe ti i ke përdorur për të pirë verë, ti dhe pleqtë e tu, gratë e tua dhe konkubinat e tua; ke lavdëruar perënditë e argjendit, të arit, të bronzit, të hekurit, të drurit dhe të gurit, që nuk shohin, nuk dëgjojnë dhe nuk dinë asgjë dhe nuk kanë përlëvduar Perëndinë që ka në dorë frymën tuaj dhe të gjitha rrugët tuaja.*

23a- Belshazari përdhos enët e arta që u shenjtëruan për Zotin krijues për shërbimin fetar të tempullit të tij. Por duke i përdorur ato për të lavdëruar perënditë e rreme pagane, ai ka arritur kulmin e *neverisë*. Kjo shëmbëlltyrë përgatit atë të Zbulesës 17:4: *Kjo grua ishte e veshur me të purpurt dhe flakë të kuqe dhe e stolitur me ar, gurë të çmuar dhe perla. Ajo mbante në dorë një filxhan të artë, të mbushur me neveri dhe papastërti të prostitucionit të saj*. Ajo merr emrin “Babilonia e madhe” në vargun 5.

DAN 5:24 *Prandaj ai dërgoi këtë skaj të dorës që gjurmonte këtë shkrim.*

24a- Nga ana e tij, Belshazari zbulon shumë vonë ekzistencën e Zotit të vërtetë të gjallë, i cili vepron dhe reagon në mënyrë të mrekullueshme ndaj sjelljes së njerëzve.

DAN 5:25 *Ky është shkrimi që u shkrua: minnow, minnow, tekël, oupharsin.*

25a- Përkthimi: numëruar, numëruar, peshuar dhe ndarë

Dan 5:26 *Dhe ky është shpjegimi i këtyre fjalëve. Numëruar: Perëndia ka numëruar mbretërinë tuaj dhe i ka dhënë fund.*

26a- I pari “ i numëruar ” synon fillimin e mbretërimit dhe i dyti “ i numëruar ”, fundin e këtij mbretërimi.

Dan 5:27 *Peshuar: Ju jeni peshuar në peshore dhe jeni gjetur i varfër.*

27a- Peshorja është këtu simboli i gjykimit hyjnor . Burrat e kanë miratuar atë për të përcaktuar shërbimet e drejtësisë; një drejtësi shumë e papërsosur. Por Zoti është i përsosur dhe bazuar në imazhin e një *peshoreje të dyfishtë* , ai peshon veprimet e së mirës dhe të së keqes që i gjykuari ka kryer. Nëse rrafshnalta e së mirës është më e lehtë se ajo e së keqes, dënimi hyjnor është i justifikuar. Dhe ky është rasti me mbretin Belshazar.

Dan 5:28 *I ndarë: Mbretëria juaj do të ndahet dhe do t'u jepet medëve dhe persëve.*

28a- Ndërsa ai po kënaqej me pije të neveritshme në pallatin e tij mbretëror, të udhëhequr nga mbreti Dar, medët hynë në Babiloni nga shtrati i lumit, përkohësisht u devijuan dhe u thanë.

DAN 5:29 *Belshazari menjëherë dha urdhër, e veshën Danielin me të purpurta, i vunë në qafë një varëse ari dhe u njoftua se ai do të ishte i treti në qeverinë e mbretërisë.*

DAN 5:30 *Po atë natë u vra Belshazari, mbreti i Kaldeasve.*

DAN 5:31 *Dhe Dari, Meda, pushtoi mbretërinë, në moshën gjashtëdhjetë e dy vjeç.*

31a- Kjo dëshmi e saktë e dëshmitarit okular të Danielit nuk njihet nga historianët që ia atribuojnë këtë veprim mbretit pers, Kirit 2 të madh në – 539.

Danieli 6

Mësimi i këtij kapitulli 6 është identik me atë të Danielit 3. Ai na paraqet, këtë herë, Danielin në një provë të besnikërisë model , për të imituar dhe riprodhuar për të gjithë të zgjedhurit e thirrur nga Perëndia në Jezu Krishtin. Komentet janë të dobishme, por thjesht lexoni dhe mësoni mësimin. Mbreti *Dar* vepron si Nabukadnetsar në kohën e tij dhe, nga ana e tij, *në moshën 62 vjeçare* , ai do të rrëfejë lavdinë e Perëndisë së gjallë të Danielit; një konvertim i marrë nga dëshmia e besnikërisë së Danielit, kur Perëndia e mbrojti atë nga *luanët* . Që nga fillimi i marrëdhënies së tyre, ai ka dashuri dhe interes për Danielin, i cili i shërben atij me besnikëri dhe ndershmëri dhe në të cilin ai dallon *një mendje superiore* .

Dan 6:1 *Ishte mirë që Dari të vendoste mbi mbretërinë njëqind e njëzet satrapë, të cilët do të ishin në të gjithë mbretërinë.*

1a- Mbreti Dar zbulon mençurinë e tij duke ia besuar qeverisjen e mbretërisë 120 guvernatorëve të krijuar mbi 120 provinca.

DAN 6:2 *Dhe caktoi tre krerë mbi ta, midis të cilëve ishte Danieli, që këta satrapë t'u jepnin llogari dhe që mbreti të mos pësonte asnjë të keqe.*

2a- Danieli është ende ndër udhëheqësit kryesorë që mbikëqyrin satrapët.

DAN 6:3 *Danieli ia kalonte princave dhe satrapëve, sepse kishte një frymë superiore në të; dhe mbreti mendoi ta vendoste atë në të gjithë mbretërinë.*

3a- Dari, nga ana tjetër, vëren epërsinë e Danielit për sa i përket mendjes së tij inteligjente dhe të mençur. Dhe plani i tij për ta vendosur atë mbi të gjitha do të ngjall xhelozin dhe urrejtje kundër Danielit.

DAN 6:4 *Atëherë krerët dhe satrapët kërkuan një rast për të akuzuar Danielin për punët e mbretërisë. Por ata nuk gjetën asnjë rast, as ndonjë gjë për ta qortuar, sepse ai ishte besnik dhe nuk u pa as faj as ndonjë e keqe tek ai.*

4a- Danieli i shërben Perëndisë aty ku e vendos, në mënyrë që t'i shërbejë mbretit me të njëjtin përkushtim dhe besnikëri. Kështu duket *e pakuptueshme* ; një

kriter që gjendet mes shenjtoreve “adventistë të ditëve të mëvonshme” sipas Zbulesës 14:5.

DAN 6:5 *Këta njerëz thanë: "Nuk do të gjejmë asnjë rast kundër këtij Danieli, po të mos gjejmë një të tillë në ligjin e Perëndisë së tij".*

5a- Këto arsyetime zbulojnë të menduarit e kampit djallëzor të provës së fundit tokësore të besimit, në të cilin, pushimi sabatik i ditës së shtatë të ligjit të Perëndisë do të lejojë vrasjen e shërbëtorëve të tij besnikë, pasi ata nuk do të pranojnë të nderojnë pjesa tjetër e ditës së parë u bë e detyrueshme, e diela sipas ligjit fetar romak.

DAN 6:6 *Atëherë këta princa dhe këta satrapë erdhën te mbreti të trazuar dhe i folën kështu: "Mbreti Dar, rroftë përjetë!"*

6a- Kjo hyrje e trazuar synon t'i kujtojë mbretit forcën e numrave, aftësinë e tij për të krijuar trazira dhe për rrjedhojë nevojën që ai të forcojë dominimin e tij.

DAN 6:7 *Të gjithë princat e mbretërisë, kujdestarët, satrapët, këshilltarët dhe qeveritarët mendojnë se duhet të nxirret një dekret mbretëror, me një ndalim të rreptë, që brenda tridhjetë ditëve, kushdo që i lutet ndonjë Perëndia ose ndonjë njeriu, përveç teje, o mbret, do të hidhet në gropën e luanëve.*

7a- Deri atëherë, mbreti Dar nuk kërkoi t'i detyronte njerëzit e mbretërisë së tij t'i shërbenin një perëndie në vend të tjetrit. Në politeizëm, liria fetare është e plotë. Dhe për ta bindur, komplotistët i bëjnë lajka, duke e nderuar atë, mbretin Dar, si perëndi. Atje, si të gjithë sundimtarët e mëdhenj, zgjohet krenaria dhe e bën të miratojë këtë urdhër, i cili, megjithatë, nuk i dilte nga mendja.

DAN 6:8 *Tani, o mbret, konfirmo ndalimin dhe shkruaj dekretin, që të jetë i pakthyeshëm, sipas ligjit të Medëve dhe të Persianëve, i cili është i pandryshueshëm.*

8a- Ky dekret profetizon në mënyrë të admirueshme atë që do ta bëjë të detyrueshme të dielën romake në fund të ditëve. Por le të vërejmë se ky karakter i pandryshueshëm i ligjit të Medëve dhe Persianëve i vendosur nga njerëz të gabueshëm dhe mëkatarë është krejtësisht i pajustificuar. Pandryshueshmëria i përket Zotit të vërtetë dhe të gjallë, Krijuesit.

DAN 6:9 *Mbreti Dar shkroi dekretin dhe dekretin.*

9a- Ky hap është thelbësor, sepse duke shkruar vetë dekretin dhe mbrojtjen , do të duhet të respektohet ligji i pandryshueshëm i Medëve dhe Persianëve .

DAN 6:10 *Kur Danieli mësoi që dekreti ishte shkruar, u tërhoq në shtëpinë e tij, ku dritaret e dhomës së sipërme ishin të hapura drejt Jeruzalemit; dhe tri herë në ditë binte në gjunjë, lutej dhe lavdëronte Zotin e tij, si më parë.*

10a- Danieli nuk e ndryshon sjelljen e tij dhe nuk e lejon veten të ndikohet nga kjo masë njerëzore. Duke hapur dritaren e tij, ai tregon se dëshiron që besnikëria e tij ndaj Zotit të Plotfuqishëm të jetë e njohur për të gjithë. Në këtë kohë, Danieli kthehet në drejtim të Jeruzalemit ku edhe i shkatërruar, ndodhet tempulli i Zotit. Sepse Fryma e Perëndisë u shfaq për një kohë të gjatë në këtë tempull të shenjtë që ai e kishte bërë shtëpinë e tij, banesën e tij tokësore.

DAN 6:11 *Atëherë këta njerëz hynë në mënyrë të trazuar dhe e gjetën Danielin duke u lutur dhe duke i kërkuar Perëndisë së tij.*

11a- Komplotistët rrinin në pritë dhe e shikonin për ta kapur në aktin e mosbindjes ndaj dekretit mbretëror ; aktualisht një “delicto flagrante”.

DAN 6:12 *Ata u ndalën përpara mbretit dhe i thanë atij në lidhje me mbrojtjen mbretërore: "A nuk ke shkruar një mbrojtje që kushdo që brenda tridhjetë ditëve t'i lutet ndonjë perëndie ose dikujt tjetër, përveç teje, o mbret, hidhet në stofkën e luanëve? Mbreti u përgjigj: Gjëja është e sigurt, sipas ligjit të Medëve dhe Persianëve, i cili është i pandryshueshëm.*

12a- Mbreti mund të konfirmojë vetëm dekretin që ka shkruar dhe firmosur vetë.

DAN 6:13 *Ata u përgjigjën përsëri dhe i thanë mbretit: "Danieli, një nga robërit e Judës, nuk të ka dëgjuar, o mbret, as mbrojtjen që ke shkruar tri herë në ditë".*

13a- I kapur në flagrancë, në veprimin e lutjes së tij, Danieli denoncohet. Mbreti e vlerëson Danielin për sjelljen e tij besnike dhe të ndershme. Ai do të bëjë menjëherë lidhjen mes vetes dhe këtij Zoti të cilit i shërben me aq zell dhe besnikëri, pasi i lutet rregullisht *tri herë në ditë*. Kjo shpjegon dhimbjen dhe mundimin që do t'i shkaktojë dënimi i Danielit dhe fillimin e kthimit të tij në besim.

DAN 6:14 *Mbreti u ankua shumë kur dëgjoji këtë; e mori për zemër për ta çliruar Danielin dhe deri në perëndim të diellit u përpoq ta shpëtonte.*

14a- Mbreti më pas e kupton se është manipuluar dhe bën përpjekje të mëdha për të shpëtuar Danielin, të cilin e vlerëson shumë. Por përpjekjet e tij do të jenë të kota dhe mbreti me trishtim zbulon para gjithçkaje: *letra vret, por shpirti jep jetë*. Duke u dhënë më vonë njerëzve këtë shprehje, Zoti tregon kufirin e respektimit të ligjeve. Jeta nuk mund të rregullohet me shkronja të teksteve të ligjit. Në gjykimin e tij hyjnor, Perëndia merr parasysh detaje që shkronja e vdekur e ligjit të tij të shkruar i shpërfill dhe njerëzit pa Perëndinë nuk kanë mençurinë për të bërë të njëjtën gjë.

DAN 6:15 *Por këta njerëz këmbëngulën te mbreti dhe i thanë: "Dije, o mbret, se ligji i Medëve dhe i Persianëve kërkon që çdo ndalim ose dekret i konfirmuar nga mbreti të jetë i pakthyeshëm".*

15a- Komplotuesit kujtojnë natyrën e përvokueshme (të pajustificuar) të vendimeve të marra nga mbreti i Medëve dhe Persianëve. Ai vetë është në kurth nga kultura e tij e trashëguar. Por ai e kupton se ai ishte viktimë e një komploti kundër Danielit.

DAN 6:16 *Atëherë mbreti urdhëroi të sillnin Danielin dhe ta hidhnin në gropën e luanëve. Mbreti u përgjigj dhe i tha Danielit: "Perëndia yt, të cilit i shërben me durim, të çliroftë!".*

16a- Mbreti detyrohet ta hedhë Danielin në gropën e luanëve, por ai dëshiron me gjithë zemër që Perëndia të cilit i shërben me kaq besnikëri të ndërhyjë për ta shpëtuar.

DAN 6:17 *Ata sollën një gur dhe e vunë në hapjen e gropës; mbreti e vulosi me unazën e tij dhe me unazën e fisnikëve të tij, me qëllim që asgjë të mos ndryshonte në lidhje me Danielin.*

17a- Këtu, përvoja e jetuar nga Danieli paraqet ngjashmëri me varrimin e Krishtit, dera rrethore prej guri e të cilit u vulos gjithashtu për të parandaluar ndërhyrjen njerëzore.

DAN 6:18 *Pastaj mbreti shkoi në pallatin e tij; e kaloi natën duke agjëruar, nuk i sollli konkubinë dhe nuk mund ta zinte gjumi.*

18a- Kjo sjellje e mbretit dëshmon për sinqeritetin e tij. Duke bërë këto gjëra, ai tregon se dëshiron t'i pëlqejë Perëndisë së Danielit dhe të marrë shpëtimin e tij prej tij. Ky është fillimi i kthimit të tij në Zotin e vetëm.

DAN 6:19 *Mbreti u ngrit në agim dhe shkoi me nxitim në gropën e luanëve.*

19a- Një përgatitje pastërtie e ndjekur nga një natë pa gjumë për shkak të mendjes së tij të torturuar nga mendimi i vdekjes së Danielit dhe ky nxitim drejt gropës së luanëve në agim nuk janë veprimet e praktikuara nga një mbret pagan, por ato të një vëllai që e do vëllanë e tij. në Zot.

DAN 6:20 *Kur iu afrua gropës, thirri Danielin me zë të trishtuar. Mbreti u përgjigj dhe i tha Danielit: "A mundet Danieli, shërbëtori i Perëndisë të gjallë, Perëndisë tënd, të cilit ti i shërben me durim, të të çlirojë nga luanët?"*

20a- *Ndërsa iu afrua gropës, i thirri Danielit me një zë të trishtuar*

Mbreti shpreson, por ai ka frikë dhe ka frikë nga më e keqja për Danielin. Megjithatë, shpresa e tij tregohet nga fakti se ai e thërret dhe i bën një pyetje.

20b- *A ishte në gjendje Danieli, shërbëtori i Perëndisë së gjallë, Perëndisë tuaj, të cilit ju i shërbeni me durim të të çlironte nga luanët?*

Duke e cilësuar atë si " Perëndi i gjallë ", Dari dëshmon fillimin e kthimit të tij në besim. Megjithatë, pyetja e tij " **a mundi të të çlironte nga luanët?** » na tregon se nuk e njeh ende. Përndryshe ai do të thoshte " *a donte të të çlironte nga luanët?* " » .

DAN 6:21 *Dhe Danieli i tha mbretit: "Mbret, rroftë përjetë!"*

21a- Në gojën e komplotuesve, në vargun 6, shprehja kishte pak kuptim, por në atë të Danielit, ajo profetizonte aksesin në jetën e përjetshme të rezervuar për të zgjedhurit e Perëndisë.

DAN 6:22 *Perëndia im dërgoi engjëllin e tij dhe ua mbylli gojën luanëve, të cilët nuk më bënë asnjë të keqe, sepse u gjeta i pafajshëm para tij; dhe para teje, o mbret, nuk kam bërë asgjë të keqe.*

22a- Në këtë përvojë, Mbreti Dar e kupton se sa budalla, i pajustificuar dhe i papranuar është konceptimi i pandryshueshëm i dekretëve mbretërore njerëzore nga Zoti i Gjallë i vërtetë, të cilit Danieli i shërben pa u fshehur.

DAN 6:23 *Atëherë mbreti u gëzua shumë dhe urdhëroi të nxirrnin Danielin nga gropa. Danielin e nxorrën nga gropa dhe nuk iu gjet asnjë plagë, sepse kishte besim te Perëndia i tij.*

23a- *Atëherë mbreti u gëzua shumë*

Ky reagim i gëzimit natyror dhe spontan zbulon një të ardhme të zgjedhur nga Zoti, sepse mbreti tani ka sigurinë e ekzistencës dhe fuqisë së tij.

23b- *Danielin e nxorrën nga gropa dhe mbi të nuk u gjet asnjë plagë*

Ashtu siç nuk u dogjën rrobat e tre shokëve të Danielit të hedhura në furrën e tejnxehur.

23c- *sepse ai kishte besuar në Perëndinë e tij*

Ky besim u zbulua në vendimin e tij për të mos iu bindur dekretit mbretëror që do ta privonte Perëndinë nga lutjet e tij; një zgjedhje e pamundur dhe e pakonceptueshme për këtë model besimi thjesht njerëzor.

DAN 6:24 *Mbreti urdhëroi që ata burra që kishin akuzuar Danielin të silleshin dhe të hidheshin në gropën e luanëve, ata, fëmijët dhe gratë e tyre; dhe para se të arrinin në fund të gropës, luanët i kapën dhe i thyen të gjitha kockat.*

24a- Zoti e ktheu situatën kundër të pabesëve që planifikonin të keqen. Gjatë kohës së mbretërve persianë që do të vijnë, përvoja do të rinovohet për judeun Mordekai, të cilin udhëheqësi Hamani do të dëshirojë ta vrasë me popullin e tij në kohën e mbretëreshës Ester. Edhe atje, është Hamani ai që do të përfundojë i varur në trekëmbëshin e ngritur për Mordekain.

DAN 6:25 *Mbas kësaj mbreti Dar u shkroi të gjithë popujve, të gjithë kombeve dhe të gjitha gjuhëve që banojnë në mbarë dheun: "Paqja qoftë me ju me bollëk".*

25a- Ky shkrim i ri nga mbreti është ai i një njeriu të pushtuar nga Zoti i gjallë. Duke qenë tani në paqe të përsosur në zemrën e tij, ai përdor pozicionin e tij mbizotërues për t'u folur të gjithë njerëzve të mbretërisë së tij, dëshminë e paqes së tij që mori nga Perëndia i vërtetë.

DAN 6:26 *Unë urdhëroj që në gjithë mbretërinë time të ketë frikë dhe frikë nga Perëndia i Danielit. Sepse ai është Perëndia i gjallë dhe qëndron përjetë; mbretëria e tij nuk do të shkatërrohet kurrë dhe sundimi i tij do të zgjasë deri në fund.*

26a- *Unë e urdhëroj këtë gjatë gjithë shtrirjes së mbretërisë sime*
Mbreti urdhëron por nuk detyron askënd.

26b- *frikë dhe frikë për Perëndinë e Danielit*

Por, i pasuruar nga kjo përvojë, ai imponon frikën dhe frikën e Zotit të Danielit, në mënyrë që të shpëtoj autorët e një komploti të ri të nxitur kundër Danielit.

26c- *Sepse ai është Perëndia i gjallë dhe qëndron përgjithmonë*

Ai shpreson se kjo dëshmi do të merret në zemrat e njerëzve të mbretërisë dhe për ta bërë këtë, ai e lavdëron dhe e lartëson atë.

26d- *mbretëria e tij nuk do të shkatërrohet kurrë dhe sundimi i tij do të zgjasë deri në fund*

Shpallet edhe një herë karakteri i përjetshëm i ^{mbretërisë së 5-të të statujës.}

DAN 6:27 *Është ai që çliron dhe shpëton, që bën shenja dhe mrekulli në qiell dhe në tokë. Ishte ai që e çliroi Danielin nga pushteti i luanëve.*

27a- *Është ai që çliron dhe shpëton*

Mbreti dëshmon për atë që ka vërejtur, por ky çlirim dhe ky shpëtim kanë të bëjnë vetëm me trupin fizik, jetën e Danielit. Ne do të duhet të presim ardhjen e Jezu Krishtit për të kuptuar dëshirën e Perëndisë për të çliruar dhe shpëtuar nga mëkati. Por le të theksojmë se mbreti ndjeu natyrshëm nevojën për t'u pastruar për t'i pëlqyer Perëndisë së gjallë.

27b- *që bën shenja dhe mrekulli në qiej dhe në tokë*

Libri i Danielit dëshmon për këto shenja dhe mrekulli, veprime të mbinatyrshme që kreu Zoti, por ki kujdes, djalli dhe demonët e tij mund të falsifikojnë edhe disa mrekulli hyjnore. Për të identifikuar mes dy origjinës së mundshme, mjafton të kuptojmë se kush përfiton nga mesazhi i dërguar. A çon në bindje ndaj Zotit krijues, apo në mosbindjen e tij?

Dan 6:28 *Danieli pati mbarësi në mbretërimin e Darit dhe në mbretërimin e Kirit, Persianit.*

28a- E kuptojmë, Danieli nuk do të kthehet në atdheun e tij kombëtar, por mësimet që Zoti i dha në Dan.9 do ta kenë bërë atë të pranojë pa vuajtur këtë fat të vendosur nga Zoti i tij.

Danieli 7

Dan 7:1 Në vitin e parë të Belshazarit, mbretit të Babilonisë, Danieli pa një ëndërr dhe pa vegime ndërsa ishte i shtrirë. Pastaj ai e shkroi ëndrrën dhe tregoi gjërat kryesore.

1a- Viti i parë i Belshazarit, mbretit të Babilonisë

Kjo do të thotë në – 605. Që nga vegimi i Dan.2, kanë kaluar 50 vjet. Vdekja, mbreti i madh Nabukadnetsar zëvendësohet nga nipi i tij Belshazar.

Dan 7:2 Danieli filloi dhe tha: "Unë pashë në vegimin tim të natës dhe ja, katër erërat e qiellit shpërthyen mbi detin e madh".

2a- katër erërat e qiellit shpërthyen

Këto janë luftërat universale që i shtyjnë dominuesit të shtrijnë fuqinë e tyre në drejtim të katër pikave kardinalë , drejt veriut, jugut, lindjes dhe perëndimit.

2b- në detin e madh

Imazhi nuk është lajkatar për njerëzimin, sepse deti, qoftë edhe i madh, është simbol i vdekjes. Sipas projektit të Zotit, nuk është mjedisi i përgatitur për njeriun i krijuar sipas imazhit të tij, sipas Zanafillës 1. Mjedisi i tij është toka. Por njerëzimi ka humbur, që nga mëkati fillestar, për shkak të mosbindjes së tij, imazhin e tij hyjnor dhe nuk është më në sytë e tij të pastër dhe të shenjtë se kafshët e papastra dhe të pangopura detare që gllabërojnë njëra-tjetrën nën frymëzimin e djallit dhe demonëve. Në këtë vizion, deti simbolizon masën anonime të qenieve njerëzore.

Për më tepër, zona e mbuluar nga profecia ka të bëjë me popujt e lidhur nga aspektet e tyre bregdetare në kufi me Detin Mesdhe. Prandaj deti luan një rol të madh në veprimet luftarake të pushtimeve të dominuesve.

DAN 7:3 Dhe nga deti dolën katër bisha të ndryshme nga njëri-tjetri.

3a- Dhe katër kafshë të mëdha dolën nga deti

Ne gjejmë në një vizion të ri mësimin e dhënë në Daniel 2, por atje kafshët zëvendësojnë pjesët e trupit të statujës .

3b- 1 e s ndryshme nga njëri-tjetri

Ashtu si materialet e statujës së Danit.2.

DAN 7:4 I pari ishte si një luan dhe kishte krahë shqiponjash; Vështrova derisa iu këputën krahët; ai u ngrit nga toka dhe u ngrit në këmbë si një njeri, dhe atij iu dha zemra e një njeriu.

4a- *The i pari ishte si një luan dhe kishte krahë shqiponjesh*
Këtu koka e artë e mbretit kaldeas të Danit.2 bëhet një luan me krahë shqiponjash ; emblema e gdhendur në gurët blu të Babilonisë, krenaria e mbretit Nabukadnetsar në Dan.4.

4b- *Vështrova, derisa iu këputën krahët*
Profecia i referohet shtatë viteve ose shtatë herë gjatë të cilave mbreti Nabukadnetsar u bë budalla nga Perëndia. Gjatë këtyre 7 viteve (shtatë herë) të poshtërimit të profetizuar në Dan.4:16, zemra e tij njerëzore u hoq dhe u zëvendësua nga zemra e një bishe.

4c- *ai u ngrit nga toka dhe u ngrit në këmbë si një njeri, dhe atij iu dha zemra e një njeriu.*

Kthimi i tij në Zotin krijues është konfirmuar këtu. Përvoja e tij na lejon të kuptojmë se, për Zotin, njeriu është njeri vetëm kur zemra e tij mban imazhin e asaj të Perëndisë. Ai do ta zbulojë atë në mishërimin e tij në Jezu Krishtin modelin e përsosur hyjnor të dashurisë dhe bindjes.

DAN 7:5 *Dhe ja, një bishë e dytë ishte si një ari dhe qëndronte në një anë; kishte tri brinjë në gojë mes dhëmbëve dhe i thanë: Çohu, ha shumë mish.*

5a- *Dhe ja, një bishë e dytë ishte si një ari dhe qëndronte në një anë*
Pas mbretit kaldeas, gjoksi dhe krahët e argjendtë të medëve dhe persëve bëhen ari . Saktësia " që qëndronte në një anë " ilustron dominimin pers, i cili u shfaq i dyti pas dominimit mede, por pushtimet e tij të marra nga mbreti Kir 2 Persiani i dhanë asaj fuqi shumë më të madhe se ajo e Medëve.

5b- *kishte tri brinjë në gojë midis dhëmbëve dhe i thanë: Çohu, ha shumë mish.*

Persianët do të dominojnë Medët dhe do të pushtojnë tre vende: Lidinë e mbretit të pasur Kroesus në – 546, Babiloninë – 539 dhe Egjiptin në – 525.

DAN 7:6 *Pas kësaj pashë, dhe ja, një tjetër ishte si një leopard dhe kishte katër krahë në shpinë si një zog; kjo kafshë kishte katër koka dhe asaj iu dha sundimi.*

6a- *Pas kësaj pashë, dhe ja, një tjetër ishte si një leopard*
Idem, barku dhe kofshët e pacipë të sundimtarëve grekë bëhen leopard me katër krahë zogu ; Njollat e leopardit grek e bëjnë atë një simbol të mëkatit .

6b- *dhe kishte katër krahë në shpinë si një zog*
Katër krahët e shpendëve të lidhur me leopardin ilustrojnë dhe konfirmojnë shpejtësinë ekstreme të pushtimeve të mbretit të tij të ri Aleksandrit të Madh (midis -336 dhe -323).

6c- *kjo kafshë kishte katër koka dhe asaj iu dha sundimi*
Këtu, " katër koka ", por në Dan.8 do të jenë " katër brirë të mëdhenj " që përcaktojnë sundimtarët grekë, pasardhës të Aleksandrit të Madh: Seleuku, Ptolemeu, Lisimaku dhe Kasandri.

DAN 7:7 *Pas kësaj pashë në vegimet e mia të natës dhe ja, ishte një bishë e katërt, e tmerrshme , e tmerrshme dhe jashtëzakonisht e fortë; kishte dhëmbë të mëdhenj hekuri, hëngri, theu dhe shkeli me këmbë atë që kishte mbetur; ishte ndryshe nga të gjitha kafshët e mëparshme dhe kishte dhjetë brirë.*

7a- *Pas kësaj, pashë në vegimet e mia të natës dhe ja, ishte një bishë e katërt, e tmerrshme , e tmerrshme dhe jashtëzakonisht e fortë*

Këtu përsëri, *këmbët e hekurt*a të Perandorisë Romake bëhen një përbindësh *me dhëmbë hekuri dhe dhjetë brirë* . Sepse sipas Zbulesës 13:2, vetëm ajo mban kriteret e 3 perandorive të mëparshme: Forca e *luanit* , e konfirmuar në këtë varg ku specifikohet: *jashtëzakonisht e fortë* ; fuqia e *ariut* dhe shpejtësia e *leopardit me trashëgiminë e mëkatit të tij* të simbolizuar nga njollat e tij.

7b- *kishte dhëmbë të mëdhenj hekuri, hëngri, theu dhe shkeli me këmbë atë që kishte mbetur;*

Këto detaje i atribuojnë atij masakrat dhe masakrat e kryera nga simboli i **hekurit romak** , të cilat do të vazhdojnë deri në fund të botës, nga dominimi i tij papnor.

7c- *ishte ndryshe nga të gjitha kafshët e mëparshme dhe kishte dhjetë brirë.*

Dhjetë *brirët* përfaqësojnë Frankët, Lombardët, Alemanët, Anglo-Saksonët, Visigotët, Burgundianët, Suevitë, Herulët, Vandalët dhe Ostrogotët. Këto janë **dhjetë** mbretëritë e krishtera që do të formohen pas rënies së Perandorisë Romake nga viti 395, sipas shpjegimeve të dhëna nga engjëlli Danielit në vargun 24.

DAN 7:8 *Dhe pashë brirët dhe ja, nga mesi i tyre doli një bri tjetër i vogël dhe tre nga brirët e parë u këputën përpara atij briri; dhe ja, ajo kishte sy si sytë e njeriut dhe një gojë që fliste me mendjemadhësi.*

8a- *Pashë brirët dhe ja, një bri tjetër i vogël doli nga mesi i tyre*

Briri i vogël del nga një nga *dhjetë brirët*, që shënon Italinë e Ostrogotëve ku ndodhet qyteti i Romës dhe e ashtuquajtura "selia e shenjtë" papale, në Pallatin Lateran në malin Caelius; Kuptimi i emrit latin: qielli.

8b- *dhe tre nga brirët e parë u grisën përpara këtij briri*

Brirët e shqyer janë kronologjikisht: *tre mbretërit ulur* nga vargu 24, domethënë, Heruli midis 493 dhe 510, pastaj me radhë, Vandalët në 533 dhe Ostrogotët në 538 të cilët u ndoqën nga Roma nga gjenerali Belisarius me urdhër të Justinianit 1^{dhë} u mundën përfundimisht në Ravenna në 540. Sepse duhet të shënojmë pasojën e shprehjes *para këtij briri* . Kjo do të thotë se *Briri* nuk ka fuqi personale ushtarake dhe përfiton nga forca e armatosur e monarkëve që i frikësohen atij dhe fuqisë së tij fetare dhe kështu preferojnë ta mbështesin dhe t'i binden. Ky arsytim do të konfirmohet në Dan.8:24 ku do të lexojmë: *fuqia e tij do të rritet, por jo nga forca e tij dhe vargu 25 do të specifikojë: për shkak të prosperitetit dhe suksesit të mashtrimeve të tij, ai do të ketë arrogancë në zemra* . **Kështu tregohet se e vërteta konfirmohet vetëm duke grupuar mesazhe të ngjashme të shpërndara në kapituj të ndryshëm të librit të Danielit dhe më gjerësisht në të gjithë Biblën.** Të ndarë, kapitujt e librit “vulosin” profecinë dhe mesazhet e saj, më delikat dhe më të rëndësishmit mbeten të paarrtshëm.

8c- *dhe ja, ajo kishte sy si sytë e një burri*

Te Zbulesa 9, Shpirti i paraprin përshkrimeve të tij me termin *si* . Në këtë mënyrë, sugjeron një ngjashmëri të jashtme e cila nuk është realitet. Këtu, gjithashtu, duhet të vërejmë ngjashmërinë me *njeriun* e mishëruar në përsosmërinë e tij në Jezu Krishtin, por ai ka vetëm pretendimin e saj. Por ka edhe më shumë, sepse “ *sytë* ” janë simbolikë e mprehtësisë së profetëve, modeli i përsosur i të cilave është edhe Jezusi. Dhe Fryma aludon në pretendimin profetik të papatit i cili përfundimisht do të vendosë selinë e tij zyrtare në qytetin e

Vatikanit, një fjalë që do të thotë: të profetizosh, nga latinishtja "vaticinare". Kjo gjë do të konfirmohet te Zbulesa 2:20, kur Fryma e krahason këtë kishë katolike romake me *Jezebelën* që vrau profetët e Jehovait, gruan e huaj që adhuronte Baalët, e martuar nga mbreti Ashab. Krahasimi është i justifikuar sepse poperi bën që profetët e vërtetë të Perëndisë në Krishtin të vdesin në rrezikun e inkuizicionit.

8d- *dhe një gojë, e cila fliste me arrogancë.*

Në këtë kapitull 7, regjisori dhe regjisori hyjnor paraqet në "zoom" epokën e krishterë që e shqetëson veçanërisht atë, periudhën midis fundit të Perandorisë Romake dhe kthimit të lavdishëm të Krishtit në Michael, emri i tij qiellor me engjëj. Ai shpall ardhjen e një *mbreti arrogant, persekutorit të shenjtorëve i Shumë të Lartit*, i cili sulmon normat fetare hyjnore duke u përpjekur të *ndryshojë kohët dhe ligjin*, dhjetë urdhërimet por edhe urdhëresat e tjera hyjnore. Shpirti shpall dënimin e tij përfundimtar; ai do të " *përpihet nga zjarri për shkak të fjalëve të tij arrogante* ." Prandaj, skena e gjykimit qiellor të mijëvjeçarit të shtatë paraqitet menjëherë pas përmendjes së *fjalëve të tij arrogante*. Para saj, edhe mbreti Nebukadnetsar kishte treguar *arrogancë*, por ai e pranoi me përlulësi mësimin e poshtërimit që i dha Perëndia.

Gjykimi Qiellor

Dan 7:9 *Shikova ndërsa po ngriheshin fronet. Dhe i Lashti i Ditëve u ul. Rroba e tij ishte e bardhë si bora dhe flokët e kokës së tij ishin si lesh i pastër; froni i tij ishte si flakë zjarri dhe rrotat si zjarri flakëruar.*

9a- *Shikova, ndërsa fronet ishin vendosur*

Kjo skenë përfaqëson kohën e gjykimit që do të kryhet nga shenjtorët e shpënuar të Jezu Krishtit në praninë e tij, *të ulur në frone*, në **parajsë** sipas Zbulesës 4, gjatë *mijë viteve* të përmendura në Zbul.20. Ky gjykim përgatit kushtet për **gjykimin përfundimtar**, ekzekutimi i të cilit ilustron në vargun 11.

9b- *Dhe i lashti i ditëve u ul.*

Është Krishti i hyjnizuar, i vetmi Zot krijues. Veprimi i foljes *ulem* tregon ndërprerjen e një veprimtarie në këmbë, është imazhi i pushimit. Qielli është në paqe absolute. Në tokë, të ligjtë u shkatërruan në kthimin e Krishtit.

9c- *Rroba e tij ishte e bardhë si bora dhe flokët e kokës ishin si leshi i pastër*

E bardha është simboli i pastërtisë së përsosur të Zotit që ka të bëjë me gjithë natyrën e tij në nivelin e rrobave të tij, simbolet e veprave të tij dhe flokët e kokës së tij që është një kurorë e urtësisë së pastër dhe të përsosur pa çdo *mëkat*. Ky varg sugjeron Isa.1:18: *Ejani të lutemi! thotë Zoti. Nëse mëkatet e tua janë si të kuqe flakë, do të jenë të bardha si bora; nëse janë të kuqe si të purpurt, do të bëhen si leshi.*

9d- *froni i tij ishte si flakë zjarri,*

Froni përcakton vendin e Gjykatësit të madh, gjykimin e mendjes së Zotit. Është vendosur nën imazhin e *flakëve të zjarrit* që do të jenë *sytë* e Krishtit drejtësisë në Zbul.1:14 ku gjejmë përshkrimet e këtij vargu. Zjarri shkatërron, gjë që i jep këtij gjykimi qëllimin e shkatërrimit të armiqve të Zotit dhe të zgjedhurve të tij. Për shkak se ata tashmë janë të vdekur, ky gjykim ka të bëjë me *vdekjen e dytë* që do të godasë përfundimisht të dënuarin.

9- *dhe rrotat si një zjarr flakërues.*

Froni ka rrota në krahasim me një zjarr flakërues që do të ndizet në tokë: Zbul. 20:14-15: vdekja e dytë është liqeni i zjarrit . Prandaj , rrotat sugjerojnë lëvizjen e gjyqtarëve nga qielli në tokë për ekzekutimin e vendimeve të shqiptuara. Perëndia i gjallë, Gjykatësi i madh, lëviz dhe kur toka të rinovohet dhe pastrohet, ai do të lëvizë përsëri për të vendosur atje fronin e tij mbretëror sipas Zbulesës 21:2-3.

DAN 7:10 *Një lumë zjarri rridhte dhe doli nga para tij. Një mijë mijëra i shërbyen dhe dhjetë mijë miliona qëndruan në praninë e tij. Gjyqtarët u ulën dhe librat u hapën.*

10a- *Një lumë zjarri rrodhi dhe doli nga para tij*

*Zjarri pastrues që do të zbresë nga qielli për të gllabëruar shpirtrat e të vdekurve të rënë dhe më pas të ringjallur, sipas Zbulesës 20:9: Dhe ata u ngjiten në faqen e dheut dhe rrethuan kampin e shenjtorëve dhe qytet i dashur . **Por nga qielli zbriti zjarr dhe i përpiu .***

10b- *Një mijë mijëra i shërbyen atij*

Kjo do të thotë, një milion shpirtra, të të zgjedhurve të shpenguar nga toka.

10c- *dhe dhjetë mijë miliona qëndruan **në praninë e tij***

*Dhjetë miliardë shpirtra tokësorë **të thirrur** nga Zoti ringjallen dhe thirren përpara tij dhe gjykatësve të tij për të vuajtur dënimin e drejtë hyjnor të vdekjes së dytë , diçka e konfirmuar në Lluca 19:27: *Dhe të tjerët, sillni këtu armiqtë e mi, të cilët nuk kanë dashur që unë të mbretëro mbi ta dhe vriti **në praninë time** . Në këtë mënyrë, Fryma konfirmon fjalët që ai tha nëpërmjet Jezusit te Mat.22:14: **Sepse shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur** . Ky do të jetë veçanërisht rasti në ditët e fundit sipas Llukës 18:8: ... *Por kur të vijë Biri i njeriut, a do të gjejë besim mbi tokë?***

10d- *Gjyqtarët u ulën dhe librat u hapën*

Gjykata e Lartë do të gjykojë në bazë të dëshmive që lejuan aktgjykimin dhe aktakuzat të përshtatura individualisht për çdo shpirt të dënuar. Librat e tij përmbajnë jetën e një krijese, të mbajtur në kujtesë nga Zoti, me engjëj besnikë si dëshmitarë, aktualisht të padukshëm për tokësorët.

DAN 7:11 *Pastaj shikova për shkak të fjalëve arrogante që thoshte briri; dhe ndërsa pashë, kafsha u vra.*

11a- *Pastaj pashë, për shkak të fjalëve arrogante që shqiptoi briri*

Ashtu si fjalët " për shkak të fjalëve arrogante " tregojnë, ky varg dëshiron të na tregojë marrëdhënien shkak-pasojë që përcakton gjykimin e Zotit. Ai nuk gjykon pa shkak.

11b- *dhe ndërsa shikoja, kafsha u vra*

*Nëse kafsha e katërt që përfaqëson pasardhësin, Roma Perandorake - dhjetë mbretëritë evropiane - Roma Papale, shkatërrohet nga zjarri, kjo është **për shkak** të veprimtarisë arrogante gojore të Romës Papale; aktivitetet e cili do të vazhdojë deri në kthimin e Krishtit.*

11c- *dhe trupi i tij u **shkatërrua** , u dorëzua në zjarr për t'u djegur*

*Gjykimi godet në të njëjtën kohë bririn e vogël dhe dhjetë brirët civilë që e mbështetën dhe morën pjesë në mëkatet e tij sipas Zbulesës 18:4. *Liqeni i Zjarrit i vdekjes së dytë do t'i gllabërojë dhe **shkatërrojë ata** .**

DAN 7:12 *Kafshëve të tjera iu hoq fuqia, por atyre iu zgjat jeta deri në një kohë të caktuar.*

12a- *Kafshëve të tjera iu hoq pushteti*

Këtu, si te Zbulesa 19:20 dhe 21, Shpirti zbulon se një fat i ndryshëm është siguruar për mëkatarët e zakonshëm të paganizmit, duke qenë trashëgimtarë të mëkatit fillestar të transmetuar nga Adami te masat njerëzore gjatë historisë tokësore.

12b- *por atyre iu dha një zgjatje e jetës deri në një kohë të caktuar*

Ky saktësi nënkupton avantazhin e perandorive të mëparshme për të mos përjetuar fundin e dominimit të tyre në fund të botës, siç është rasti për kafshën e 4-të ^{romake} nën formën e saj të fundit të qeverisjes universale të krishterë në kohën e kthimit të Jezu Krishtit. Fundi i datës 4 ^{shënohet} nga shkatërrimi i plotë i tij. Pas kësaj, toka do të mbetet *pa formë dhe e zbrazët* në shëmbëlltyrën e *humnerës* së Zanafillës 1:2.

Jezu Krishti, biri i njeriut

DAN 7:13 *Shikova në vegimet e natës dhe ja, në retë e qiellit vinte një si bir njeriu; ai erdhi te i Lashti i Ditëve dhe e afruan pranë tij.*

13a- *Shikova në vegimet e mia të natës dhe ja, mbi retë e qiellit erdhi një si një bir njeriu*

Kjo paraqitje e birit të njeriut hedh dritë mbi kuptimin që i është dhënë gjykimit të sapopërmendur. Gjykimi i përket Krishtit. Por në kohën e Danielit, Jezusi nuk kishte ardhur ende, kështu që Perëndia përshkruan atë që do të arrijë nëpërmjet shërbimit të tij tokësor gjatë ardhjes së tij të parë në tokën e njerëzve.

13b- *Ai erdhi te i lashti i ditëve dhe ata e afruan pranë tij.*

Pas vdekjes së tij, ai do të ringjallet, për të paraqitur drejtësinë e tij të përsosur, e cila u flijua si një ofertë për Perëndinë e ofenduar, për të marrë faljen e të zgjedhurve të tij besnikë, të renditur dhe të zgjedhur nga ai vetë. Fotografia e paraqitur mëson parimin e shpëtimit të marrë nëpërmjet besimit në sakrificën vullnetare të Perëndisë në Krisht. Dhe konfirmon vlefshmërinë e tij me Zotin.

DAN 7:14 *Dhe i dhanë sundim, lavdi dhe mbretëri; dhe të gjithë popujt, kombet dhe njerëzit e çdo gjuhe i shërbyen. Sundimi i tij është një sundim i përjetshëm që nuk do të kalojë dhe mbretëria e tij nuk do të shkatërrohet kurrë.*

14a- *Atij iu dha sundimi, lavdia dhe mbretëria*

Të dhënat e këtij vargu përmbledhen në këto vargje të Matit.28:18 deri në 20, të cilat vërtetojnë se gjykimi i përket vërtet Jezu Krishtit: *Jezusi, pasi iu afrua, u foli atyre kështu: **Më është dhënë çdo autoritet në qiell dhe në tokë.** . Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjitha kombet, duke i pagëzuar në emër të Atit dhe të Birit dhe të Frymës së Shenjtë dhe duke i mësuar të zbatojnë gjithçka që ju kam urdhëruar. Dhe vini re, unë jam me ju gjithmonë, madje deri në fund të botës .*

14b- *dhe të gjithë popujt, kombet dhe njerëzit e çdo gjuhe i **shërbyen***

Në terma absolutë, do të jetë në tokën e re, e vjetra e rinovuar dhe lavdëruar pas mijëvjeçarit të shtatë. Por të shpenguarit do të jenë zgjedhur nga të gjithë *popujt, kombet dhe gjuhët* me anë të shpëtimit të vetëm të marrë nga Jezu Krishti, sepse ata **i shërbyen atij** gjatë jetës së tyre. Në Zbul. 10:11 dhe 17:15 kjo shprehje i referohet Evropës së kristianizuar dhe botës perëndimore. Në këtë grup

ne gjejmë një milion të zgjedhurit e shpëtuar që i shërbejnë Perëndisë në vargun 10.

14c- dhe mbretërimi i tij nuk do të shkatërrohet kurrë

Detajet e përmendura në Dan.2:44 në lidhje me të vërtetohen këtu: mbretërimi i tij nuk do të shkatërrohet kurrë.

DAN 7:15 Sa për mua, Daniel, fryma ime u trondit brenda meje dhe vegimet e kokës sime më tmerruan.

15a- Unë, Danieli, kisha një shpirt të trazuar brenda meje

Problemi i Danielit është i justifikuar, vizioni shpall një rrezik për shenjtorët e Perëndisë.

15b- dhe vizionet në kokën time më trembën.

Së shpejti vizioni i tij për Mikaelin do të kishte të njëjtin efekt mbi të, sipas Dan.10:8: *Unë mbeta vetëm dhe pashë këtë vizion të madh; forca ime më humbi, fytyra ime ndryshoi ngjyrë dhe u dekompozua dhe humba çdo forcë.* Shpjegim: biri i njeriut dhe Mikaeli janë një dhe i njëjti person hyjnor . Frika do të karakterizojë mbretërimin e Romës, sepse në këto dy dominime të njëpasnjëshme, ajo nuk do t'i japë popullit të sundimtarëve të shenjtë si Nebukadnetsari, Darius medi dhe Kiri 2 persian.

DAN 7:16 Dhe iu afrova njerit prej atyre që ishin aty dhe e pyeta të vërtetën për të gjitha këto gjëra. Ai më tha dhe më dha shpjegimin:

16a- **Këtu fillojnë shpjegimet shtesë të dhëna nga engjëlli**

DAN 7:17 Këto katër kafshë të mëdha, këta janë katër mbretër që do të dalin nga toka;

17a- Vini re se ky përkufizim vlen po aq për pasardhësit e zbuluar në Dan.2 nga imazhi i statujës sa këtu në Dan.7, nga ai i kafshëve .

DAN 7:18 Por shenjtorët e Shumë të Lartit do ta marrin mbretërinë dhe do ta zotërojnë mbretërinë përgjithmonë, nga përjetësia në përjetësi.

18a- I njëjti koment si për katër pasardhësit. Përsëri, i pesti ka të bëjë me mbretërinë e përjetshme të të zgjedhurve që Krishti e ndërton mbi fitoren e tij **mbi mëkatin** dhe vdekjen.

DAN 7:19 Atëherë desha të di të vërtetën për bishën e katërt, e cila ishte e ndryshme nga të gjitha të tjerat, jashtëzakonisht e tmerrshme, me dhëmbë hekuri dhe gozhda bronzi, të cilat hëngrën, thyenin dhe shkelnin me këmbë atë që kishte mbetur;

19a- që kishte dhëmbë hekuri

Ne gjejmë këtu, në dhëmbë , simbolin e hekurit tashmë të ngurtësisë së Perandorisë Romake të përcaktuar nga këmbët e statujës së Danit.2.

19b- dhe gozhda prej bronzi .

Në këtë informacion shtesë, engjëlli specifikon: dhe gozhdë prej bronzi . Trashëgimia e mëkatit grek vërtetohet kështu nga ky material i papastër, një aliazh që simbolizonte perandorinë greke në barkun dhe kofshët e statujës së Danit.2.

19c- që hëngri, theu dhe shkeli atë që kishte mbetur

Të ngrënit , ose duke përfutur nga gjërat e pushtuara, ajo që i bën ata të rriten – thyerja , detyrimi dhe shkatërrimi – shkelja , përbuzja dhe persekutimi –

Këto janë veprimet që do të praktikojnë dy "Romat" e njëpasnjëshme dhe mbështetësit e tyre civilë e fetarë deri në kthim. të Krishtit. Tek Zbulesa 12:17: Shpirti i cakton "Adventistët" e fundit me fjalën " mbetje ".

DAN 7:20 *Dhe nga dhjetë brirët që ishte mbi kokën e tij dhe nga tjetri që i dilte dhe para të cilit ranë tre, mbi atë bri që kishte sy, një gojë që fliste me mendjemadhësi, dhe një pamje më të madhe se të tjerët .*

20a- Ky varg sjell një detaj kontradiktor në vargun 8. Si duket këtu " briri i vogël ". **një pamje më të madhe se të tjerët? Ky është i gjithë ndryshimi i tij nga mbretërit e tjerë të dhjetë brirëve .** Ajo është shumë e dobët dhe e brishtë dhe megjithatë, nëpërmjet besnikërisë dhe frikës ndaj Zotit që pretendon se përfaqëson në tokë, ajo i dominon dhe i manipulon ato si të dojë, përveç në përjashtime të rralla.

DAN 7:21 *Dhe pashë këtë bri që luftonte kundër shenjtorëve dhe mbizotëronte mbi ta,*

21a- Paradoksi vazhdon. Ajo pretendon se mishëron shenjtërinë më të lartë dhe Zoti e akuzon atë për persekutimin e shenjtorëve të tij. Vetëm një shpjegim atëherë: ajo gënjen sikur merr frymë. Suksesi i saj është ai i një gënjeshtre të pamasë mashtruese dhe shkatërruese , shumë shkatërruese për rrugën e ndjekur nga Jezu Krishti.

Dan 7:22 *derisa erdhi i Lashti i ditëve dhe u dha të drejtë shenjtorëve të Shumë të Lartit, dhe erdhi koha kur shenjtorët zotëruan mbretërinë.*

22a- Fatmirësisht lajmi i mirë është konfirmuar. Pas veprimeve të errëta të Romës papale dhe mbështetësve të saj civilë dhe fetarë, fitorja përfundimtare do t'i vijë Krishtit dhe të zgjedhurve të tij.

Vargjet 23 dhe 24 përcaktojnë rendin e vazhdimësisë

DAN 7:23 *Kështu më foli ai: Bisha e katërt është një mbretëri e katërt që do të ekzistojë mbi tokë, e ndryshme nga të gjitha mbretëritë, dhe që do të gllabërojë gjithë tokën, do ta shkelë dhe do ta copëtojë.*

23a- Perandoria romake pagane në formën e saj perandorake midis – 27 dhe 395.

DAN 7:24 *Të dhjetë brirët janë dhjetë mbretër që do të dalin nga kjo mbretëri. Pas tyre do të dalë një tjetër, i ndryshëm nga i pari, dhe do të rrëzojë tre mbretër.*

24a- Falë kësaj saktësie ne mund t'i identifikojmë këta dhjetë brirë me **dhjetë** mbretëritë e krishtera të formuara në territorin perëndimor të Perandorisë Romake të shembur dhe të shkatërruar. Ky territor është ai i Evropës sonë aktuale: BE-së (ose BE-së).

DAN 7:25 *Ai do të thotë fjalë kundër Shumë të Lartit, do të shtypë shenjtorët e Shumë të Lartit dhe do të shpresojë të ndryshojë kohët dhe ligjin; dhe shenjtorët do të dorëzohen në duart e tij për një kohë, kohë dhe gjysmë kohe.*

25a- *Ai do të thotë fjalë kundër Shumë të Lartit*

Zoti përqendron në këtë varg denoncimin e tij për mëkatet që ai ia atribuon regjimit papnor romak dhe peshkopëve të tij paraardhës të Romës, nga të cilët e keqja e kryer u popullarizua, u justifikua dhe u mësua turmave injorante. Fryma rendit akuzat duke filluar nga më të rëndat: *fjalë kundër vetë Më të Lartit* . Në mënyrë paradoksale, papët pretendojnë se i shërbejnë Perëndisë dhe e

përfaqësojnë atë në tokë. Por është pikërisht ky pretendim që përbën fajin sepse Zoti në asnjë mënyrë nuk e miraton këtë pretendim papnor . Dhe si rezultat, gjithçka që Roma mëson në mënyrë të rreme për Perëndinë ndikon tek ai personalisht.

25b- *ai do të shtypë shenjtoret e Shumë të Lartit*

Persekutimi i padrejtë i shenjtoreve të vargut 21 është kujtuar dhe konfirmuar këtu. Vendimet shqiptohen nga gjykatat fetare që mbajnë emrin "Inkuizicioni i Shenjtë". Tortura përdoret për të detyruar njerëzit e pafajshëm të pranojnë fajin e tyre.

25c- *dhe ai do të shpresojë të ndryshojë kohët dhe ligjin*

Kjo akuzë i jep lexuesit mundësinë të rivendosë të vërtetat themelore të adhurimit që i janë dhënë Zotit të vërtetë, të gjallë dhe të vetëm.

Rendi i bukur i vendosur nga Zoti u ndryshua nga murgjit romakë. Sipas Eksodit 12:2, Perëndia u tha hebrenjve gjatë eksodit nga Egjipti: ***Ky muaj do të jetë muaji i parë për ju; do të jetë për ju muaji i parë i vitit*** . Ky është një urdhër, jo një propozim i thjeshtë. Dhe duke qenë se shpëtimi vjen nga Judenjtë sipas Jezu Krishtit, që nga Eksodi, çdo qenie që hyn në shpëtim hyn gjithashtu në familjen e Zotit ku urdhëri i tij duhet të mbretërojë dhe të respektohet. Kjo është doktrina e vërtetë e shpëtimit dhe ka qenë që nga koha e apostujve. Në Krishtin, Izraeli i Perëndisë mori një aspekt shpirtëror, nuk është më pak Izraeli i tij për të cilin ai vendosi rendin dhe doktrinën e tij. Sipas Rom.11:24, i konvertuari pagan shartohet në rrënjën dhe trungun hebraik të Abrahamit, dhe jo anasjelltas. Ai është paralajmëruar nga Pali kundër mosbesimit që është bërë fatale për hebrenjtë rebelë të besëlidhjes së vjetër dhe do të jetë po aq fatale për të krishterët rebelë të së resë; që ka të bëjë drejtpërdrejt me besimin katolik romak dhe studimi i Dan.8 do ta vërtetojë atë, që nga viti 1843, të krishterët protestantë.

Jemi vetëm në fillim të një zbuluese të gjatë profetike ku akuza hyjnore e bërë në këtë varg është e gjithëpranishme, sepse pasojat janë të tmerrshme dhe dramatike. Kohët e ndryshuara nga shqetësimi i Romës:

1 - pushimi sabatik i ^{urdhërimit të 4-} të të Zotit. Dita e shtatë është zëvendësuar që nga 7 marsi 321 nga dita e parë, e mbajtur si ditë laike dhe fillimi i javës nga Zoti. Për më tepër, kjo ditë e parë u imponua nga perandori romak Konstandini I ^{kur} iu kushtua adhurimit të "diellit të nderuar të pamposhtur", diellit të hyznizuar nga paganët, tashmë në Egjipt, simbol biblik i mëkatit. Danieli 5 na tregoi se si Perëndia i ndëshkon fyerjet e bëra ndaj tij, kështu njeriu paralajmërohet dhe ai e di se çfarë e pret kur Perëndia e gjykon ashtu siç e gjykoi dhe vrau mbretin Belshazar. E shtuna e shenjtëruar nga Perëndia që nga themelimi i botës ka karakteristikat e dyfishta të të qenit për ***kohën dhe ligjin*** hyjnor, siç përmend vargu ynë.

2 – Fillimi i vitit, që fillimisht bëhej në pranverë, fjalë që do të thotë hera e parë, u ndryshua për të ndodhur në fillim të dimrit.

3 – Sipas Zotit, ndryshimi i ditës ndodh në perëndim të diellit, në rendin e natës ditë, jo në mesnatë, sepse është ritmike dhe e shënuar nga yjet që ai krijoi me këtë qëllim.

Ndryshimi në ligj shkon shumë më thellë se tema e Shabatit. Roma nuk i përdhos enët e arta të tempullit, ajo autorizoi veten të ndryshojë tekstin origjinal të

fjalëve të shkruara nga Zoti me gishtin e tij në tavolinat prej guri që i ishin dhënë Moisiut. Gjëra aq të shenjta saqë prekja e arkës, në të cilën u gjetën, u godit nga Perëndia me vdekje të menjëhershme.

25c- dhe shenjtorët do të dorëzohen në duart e tij për një kohë, kohë dhe gjysmë kohe

Çfarë do të thotë *një kohë* ? Përvoja e mbretit Nabukadnetsar na jep përgjigjen në Dan.4:23: *Do të të dëbojnë nga mesi i njerëzve, do të banosh me kafshët e fushës, do të të japin bar për të ngrënë si qetë; **dhe shtatë herë do të kalojnë mbi ju**, derisa të dini se Shumë i Larti sundon mbi mbretërinë e njerëzve dhe ia jep kujt të dojë.* Pas kësaj përvoje të vështirë, mbreti tha në vargun 34: **Pas kohës së caktuar, unë, Nebukadnetsari, i ngrita sytë drejt qiellit dhe arsyeja u kthye tek unë**. Unë kam bekuar Shumë të Lartin, kam lavdëruar dhe përlevduar atë që jeton përgjithmonë, sundimi i të cilit është një sundim i përjetshëm dhe mbretëria e të cilit zgjat brez pas brezi. Mund të nxjerrim përfundimin se këto shtatë herë përfaqësojnë shtatë vjet që nga koha kur fillon dhe mbaron gjatë jetës së tij. Ajo që Perëndia e quan *kohë* është pra koha që i duhet tokës për të përfunduar një rrotullim të plotë të diellit. Prej aty dalin shumë mesazhe. Zoti simbolizohet nga dielli dhe kur një krijesë lind me krenari, për ta vendosur në vendin e vet, Zoti i thotë: "Rretho rreth hyjnisë sime dhe mëso kush jam". Për Nabukadnetsarin, shtatë kthesa janë të nevojshme, por efektive. Një mësim tjetër do të lidhet me kohëzgjatjen e mbretërimit papnor të profetizuar edhe me termin "*kohë*" në këtë varg. Krahasuar me përvojën e Nabukadnetsarit, Zoti e ndëshkon krenarinë e krishterë duke e dorëzuar atë në marrëzi **për një kohë, herë dhe gjysmë kohe** të viteve profetike. Nga 7 marsi 321, krenaria dhe injoranca në marrëzi i bënë njerëzit të pranonin të respektonin urdhrin që ndryshoi një urdhërim të Zotit; asaj që skllavi i përulur i Krishtit nuk mund t'i bindet, përndryshe ai do të shkapëtej nga Perëndia i tij shpëtimtar.

Ky varg na shtyn të kërkojmë vlerën reale dhe datat e fillimit dhe mbarimit të kësaj kohëzgjatjeje të profetizuar. Do të zbulojmë se përfaqëson 3 vjet e gjashtë muaj. Në fakt, kjo formulë do të rishfaqet te Zbulesa 12:14 ku paralelizohet me formulën *1260 ditë* nga vargu 6. Zbatimi i kodit të Ezé.4:5-6, *një ditë për një vit*, do ta bëjë të mundur për të kuptuar se janë vërtet 1260 vite të gjata dhe të tmerrshme, vuajtjesh dhe vdekjesh.

DAN 7:26 *Atëherë do të vijë gjykimi dhe do t'i hiqet sundimi, do të shkatërrohet dhe do të shkatërrohet përjetë.*

2a- Thekson interesin e këtij saktësie: gjykimi dhe fundi i dominimit të papëve ndodhin në të njëjtën kohë. Kjo dëshmon se gjykimi i përmendur nuk do të fillojë përpara kthimit të Krishtit. Në vitin 2021, papët janë ende aktivë, kështu që gjykimi i cituar te Danieli nuk filloi në 1844, vëllezër adventistë.

DAN 7:27 *Mbretëria, sundimi dhe madhështia e të gjitha mbretërive nën qiell do t'i jepet popullit të shenjtorëve të Shumë të Lartit. Mbretërimi i tij është një mbretërim i përjetshëm dhe të gjithë sundimtarët do t'i shërbejnë dhe do t'i binden atij.*

27a- Prandaj, gjykimi zbatohet mirë pas kthimit në lavdi të Krishtit dhe rrëmbimit në qiell të të zgjedhurve të tij.

27b- dhe të gjithë sundimtarët do t'i shërbejnë dhe do t'i binden

Si shembuj, Perëndia na tregon tre *sundimtarët* e paraqitur në këtë libër: mbreti kaldeas Nebukadnetsar, mbreti i Medit Darius dhe mbreti pers Kiri 2.

Dan 7:28 *Këtu mbaruan fjalët. Unë, Danieli, isha jashtëzakonisht i shqetësuar nga mendimet e mia, ndryshova ngjyrën dhe këto fjalë i mbajta në zemër.*

28a- Telashet e Danielit janë ende të justifikuara, sepse në këtë nivel provave të identitetit të Romës papale u mungojnë ende forca; identiteti i tij mbetet ende një "hipotezë" tashmë shumë bindëse, por gjithsesi një "hipotezë". Por Danieli 7 përbën vetëm të dytën nga shtatë fletët profetike të paraqitura në këtë libër të Danielit. Dhe tashmë, ne kemi qenë në gjendje të shohim se mesazhet e dërguara në Dan.2 dhe Dan.7 janë identike dhe plotësuese. Çdo faqe e re do të na sjellë elementë shtesë të cilët do të mbivendosen mbi studimet e kryera tashmë , do të përforcojnë dhe përforcojnë mesazhin e Zotit i cili kështu do të bëhet gjithnjë e më i qartë.

Hipoteza se " *briri i vogël* " i këtij kapitulli 7 është Roma papnore mbetet për t'u konfirmuar. Gjëja do të bëhet. Por le të kujtojmë tashmë këtë vazhdimësi historike që ka të bëjë me Romën, " *kafsha e katërt monstruoze me dhëmbë hekuri* ". Përcakton Perandorinë Romake të ndjekur nga " *dhjetë brirët* " e mbretërive të lira dhe të pavarura evropiane, të cilat u pasuan, në vitin 538, nga " *briri i vogël* " i supozuar papal, ky " *mbret i ndryshëm* ", përpara të cilit " *tre brirë ose tre mbretër* ", Herulët, Vandalët dhe Ostrogotët janë poshtëruar midis 493 dhe 538 në vargjet 8 dhe 24.

Danieli 8

DAN 8:1 Në vitin e tretë të mbretërimit të mbretit Beltshatsar, unë Danieli pa një vegim, përveç atij që kisha parë më parë.

1a- Ka kaluar koha: 3 vjet. Danieli merr një vegim të ri. Në këtë, ka vetëm dy kafshë që identifikohen qartë në vargjet 20 dhe 21 me *medët dhe persët dhe grekët* që në vizionet e mëparshme ishin ^{Perandoria e 2-të dhe e 3-të e pasardhësve të} profetizuar. Me kalimin e kohës, në vizione, kafshët përputhen gjithnjë e më qartë me ritet e hebrenjve. Dan.8 paraqet *një dash dhe një dhi* ; kafshët e ofruara në flijimin e Ditës së Shlyerjes së ritit hebre. Kështu, ne mund të vërejmë simbolin e mëkatit në mbivendosjen e perandorisë greke: *barkun dhe kofshët e pacipë* të Danit.2, *leopardin* e Danit.7 dhe *cjapi* i Danit.8.

DAN 8:2 Kur pashë këtë vegim, m'u duk se isha në Sushan, kryeqyteti, në krahinën e Elamit; dhe gjatë vizionit tim isha pranë lumit Ulai.

2a- Danieli është në Persi pranë lumit Karoun që në kohën e tij ishte Ulai. Kryeqyteti persian dhe simboli i *lumit* të një populli tregojnë një vend referimi gjeografik për vizionin që Zoti do t'u japë atyre . Prandaj, mesazhet profetike ofrojnë të dhëna të vlefshme gjeografike në këtë kapitull që mungonin në kapitujt 2 dhe 7.

DAN 8:3 Pastaj ngrita sytë dhe pashë, dhe ja, një dash qëndronte përballë lumit dhe kishte brirë; këta brirë ishin të lartë, por njëri ishte më i lartë se tjetri dhe u ngrit i fundit.

3a- Ky varg përmbledh historinë e Persisë të ilustruar nga ky *dash* , *briri* i të cilit *më e larta* e përfaqëson atë sepse duke qenë fillimisht e dominuar nga aleati i saj Mede, ajo u ngrit mbi të së fundi me ardhjen në pushtet të mbretit Kir 2, Persianit, në vitin 539, bashkëkohësit të fundit të Danielit sipas Danit.10:1. Por këtu, unë vë në dukje një problem të datës reale, sepse historianët e shpërfillin plotësisht dëshminë e dëshmitarit okular të Danielit, i cili ia atribuon, në Dan.5:31, pushtimin e Babilonisë mbretit mede Darius i cili organizoi Babiloninë në 120 satrapi sipas Danit. 6: 1. Kiri erdhi në pushtet pas vdekjes së Darit, kështu që jo në 539, por pak më vonë, ose përkundrazi, pushtimi nga Darius mund të kishte ndodhur pak para datës - 539.

3b- Një hollësi hyjnore shfaqet në këtë varg, në formën e përdorur për të përcaktuar një bri të vogël dhe një bri të madh. Kjo konfirmon se shprehja e shmangur me kujdes " *briri i vogël* " i bashkëngjitet në mënyrë specifike dhe ekskluzive identitetit të Romës.

DAN 8:4 Pashë dashin që godiste me brirët e tij në perëndim, në veri dhe në jug; asnjë kafshë nuk mund t'i rezistonte dhe nuk kishte njeri që t'i shpëtonte viktimat e tij; ai bëri atë që donte dhe u bë i fuqishëm.

4a- Imazhi i këtij vargu ilustron fazat e njëpasnjëshme të pushtimeve persiane që i çojnë ata drejt perandorisë, dominimit të mbretit të mbretërve.

Në *Perëndim* : Kiri 2 bëri një aleancë me kaldeasit dhe egjiptianët midis - 549 dhe - 539.

Në *veri* : Lidia e mbretit Croesus pushtohet në – 546

Në *mesditë* : Kiri pushton Babiloninë duke pasuar mbretin mede Darius pas – 539 dhe më vonë mbreti pers Kambis 2 do të pushtojë Egjiptin në – 525.

4b- *dhe ai u bë i fuqishëm*

Ai arriti fuqinë perandorake që e bëri Persinë perandorinë e parë të profetizuar në këtë kapitull 8. Ishte ^{perandoria e dytë} në vizionet e Danit.2 dhe Danit.7. Në këtë fuqi Perandoria Persiane e shtrirë deri në Detin Mesdhe sulmoi Greqinë e cila e ndaloj atë në Maratonën në – 490. Luftërat rifilluan.

DAN 8:5 *Ndërsa shikoja me vëmendje, ja, një cjap erdhi nga perëndimi dhe përshkoi tërë tokën me fytyrën e saj, pa e prekur; ky cjap kishte një bri të madh midis syve.*

5a- Vargu 21 e identifikon qartë cjapin: *Cjapi është mbreti i Javanit, briri i madh midis syve të tij është mbreti i parë . Javan, është emri i lashtë i Greqisë.* Duke injoruar mbretërit e dobët grekë, Shpirti e ndërton zbuluesën e tij mbi pushtuesin e madh grek Aleksandrin e Madh.

5b- *ja, një cjap erdhi nga perëndimi*

Ende jepen tregues gjeografikë. Dhia vjen nga Perëndimi në lidhje me Perandorinë Persiane të marrë si vend referencë gjeografike.

5c- *dhe udhëtoi në të gjithë tokën në sipërfaqen e saj, pa e prekur atë*

Mesazhi është analog me katër krahët e shpendëve të leopardit të Danit.7:6. Ai nënvizon shpejtësinë ekstreme të pushtimeve të këtij mbreti të ri maqedonas, i cili do ta shtrijë dominimin e tij deri në lumin Indus në dhjetë vjet.

5d- *kjo cjap kishte një bri të madh midis syve*

Identiteti jepet në vargun 21: *Briri i madh midis syve të tij është mbreti i parë. Ky mbret është Aleksandri i Madh (– 543 – 523).* Shpirti i jep pamjen e Njëbrirëshit, një kafshë mitike përrallore. Kështu ai denoncon imagjinatën e pashtershme pjellore të një shoqërie greke, e cila shpiku fabula të aplikuara për fenë dhe fryma e së cilës ka kaluar shekujt deri në kohën tonë në Perëndimin mashtrues të krishterë. Është një aspekt i *mëkatit* që vërtetohet nga imazhi i *dhisë*, kafsha që luante rolin e *mëkatit* në ritin e shenjtë vjetor të "ditës së shlyerjes". Kryqëzimi i Mesisë Jezus realizoi në përsosmërinë e tij hyjnore, ky rit duhej të pushonte pas tij... me dhunë, nëpërmjet shkatërrimit të tempullit dhe të kombit hebre nga romakët në vitin 70.

DAN 8:6 *Dhe ai shkoi te dashi me brirë, të cilin e pashë në këmbë përballë lumit, dhe vrapoi mbi të me gjithë zemërimin e tij.*

6a- Aleksandri i Madh nis sulmin e tij kundër persëve, mbreti i të cilëve është Dari 3. Ky i fundit mposhtet në Issus, ikën duke lënë pas harkun, mburojën dhe mantelin e tij, si dhe gruan dhe trashëgimtarin e tij, në – 333 Ai do të vritet më vonë nga dy të mëdhenjtë e tij.

6b- *dhe ai vrapoi drejt tij me gjithë tërbimin e tij*

Ky *zemërim* është historikisht i justifikuar. U parapri nga ky shkëmbim midis Darit dhe Aleksandrit: “Përpara se Aleksandri të takonte Darin, mbreti pers i dërgoi dhurata që synonin të nënvizonin pozicionet e tyre përkatëse si mbret dhe fëmijë – Aleksandri ishte ende një djalosh i ri në atë kohë lufta (dega I, zinxhir 89). Dariu i dërgon një plumb, një kamxhik, një frenë kali dhe një kuti argjendi plot me ar. Një letër që shoqëron thesarin i lë në dritë elementet: topi është në mënyrë që ai të vazhdojë të luajë si fëmija që është, frena për ta mësuar të kontrollojë veten, kamxhiku për ta korrigjuar dhe ari përfaqëson haraçin që maqedonasit duhet t'i bëjnë. perandori persian.

Aleksandri nuk tregon asnjë shenjë zemërimi, pavarësisht frikës nga lajmëtarët. Përkundrazi, ai u kërkon që ta urojnë Darin për finesën e tij. Dari, thotë ai, e di të ardhmen, pasi ai i dha Aleksandrit një top që përfaqëson pushtimin e tij të ardhshëm të botës, frena do të thotë që të gjithë do t'i nënshtrohen atij, kamxhiku do të jetë ndëshkimi i atyre që guxojnë të ngrihen kundër tij dhe ari sugjeron haraçin që do të marrë nga të gjithë nënshtetasit e tij." Detaji profetik, Aleksandri kishte një kalë të cilit i dha emrin "Bucephalus" që do të thotë, me një parashtesë shtuese, "kokë". Në të gjitha betejat e tij, ai do të jetë në "kokën" e ushtrisë së tij, me armë në dorë. Dhe ai do të bëhet për "dhjetë vjet" "koka" sunduese e botës së mbuluar nga profecia. Famëmarrja e saj do të promovojë kulturën greke dhe **mëkatin** që e stigmatizon atë.

DAN 8:7 *E pashë duke iu afruar dashit dhe u zemërua me të; ai e goditi dashin dhe i theu dy brirët, pa pasur fuqi dashi t'i rezistonte; e hodhi në tokë dhe e shkeli dhe nuk kishte njeri që ta shpëtonte dashin.*

7a- Lufta e nisur nga Aleksandri i Madh: në – 333, në Issus, kampi pers u mund.

Dan 8:8 *Dhe cjapi u bë shumë i fortë; por kur u bë i fortë, briri i tij u thye. Katër brirë të mëdhenj u ngritën për ta zëvendësuar, në katër erërat e qiellit.*

8a- *iu thye briri i madh*

Në vitin 323, mbreti i ri (– 356 – 323) vdiq pa trashëgimtar në moshën 32 vjeçare, në Babiloni.

8b- *Katër brirë të mëdhenj u ngritën për ta zëvendësuar atë, në katër erërat e qiellit.*

Zëvendësuesit e mbretit të vdekur ishin gjeneralët e tij: diadochi. Ishin dhjetë të tillë kur Aleksandri vdiq dhe për 20 vjet luftuan mes tyre deri në atë pikë sa në fund të 20 viteve mbetën vetëm katër të mbijetuar. Secili prej tyre themeloi një dinasti mbretërore në vendin mbi të cilin dominonte. Më i madhi është Seleuku i njohur si Nicator, ai themeloi dinastinë "Seleucid" e cila mbretëroi mbi mbretërinë e Sirisë. I dyti është Ptolemaios Lagos, ai themeloi dinastinë "Lagid" e cila mbretëroi mbi Egjiptin. I treti është Kasandros që mbretëron mbi Greqinë, dhe i katërti është Lysimachus (emri latin) që mbretëron mbi Thrakinë.

Mesazhi profetik i bazuar në gjeografi vazhdon. Katër pikat kryesore të katër erërave të qiejve konfirmojnë identitetin e vendeve të luftëtarëve në fjalë.

Kthimi i Romës, briri i vogël

DAN 8:9 *Nga njëri prej tyre doli një bri i vogël, i cili rritej shumë në jug, në lindje dhe në vendin më të bukur.*

9a- Aspekti i këtij vargu përshkruan zgjerimet e një mbretërie e cila nga ana tjetër do të bëhet një perandori dominuese. Megjithatë, në mësimet e mëparshme dhe në historinë e botës, mbretëria pasardhëse e Greqisë është Roma. Ky identifikim justifikohet më tej me shprehjen "bri i vogël" që këtë herë, në kundërshtim me atë që është bërë për bririn më të shkurtër median, është cituar qartë. Kjo na lejon të themi se ky "bri i vogël" simbolizon, në këtë kontekst, Romën republikane në rritje. Sepse, ndërhyrja drejt lindjes, si policë të botës, shpesh sepse thirret për të zgjidhur një konflikt lokal mes kundërshtarëve. Dhe kjo është arsyeja e saktë që justifikon imazhin që vijon.

9b- *Nga njëri prej tyre doli një bri i vogël*

Dominuesi i mëparshëm ishte Greqia dhe pikërisht nga Greqia vjen Roma të dominojë në këtë zonë lindore ku ndodhet Izraeli; Greqia, një nga katër brirët.

9c- *që zgjerohet shumë drejt jugut, drejt lindjes dhe drejt vendeve më të bukura.*

Rritja romake fillon nga vendndodhja e saj gjeografike ***drejt jugut*** së pari. Historia e konfirmon këtë , Roma hyn në Luftërat Punike kundër Kartagjenës, Tunizi i sotëm, rreth 250.

Faza vijuese e shtrirjes zhvillohet ***drejt lindjes*** duke ndërhyrë në ***një nga katër brirët*** : Greqia, rreth – 200. Aty u thirr nga liga greke etolike për ta mbështetur kundër ligës akeane (Aetolia kundër Akaisë). Duke mbërritur në tokën greke, ushtria romake nuk do ta linte kurrë atë dhe e gjithë Greqia do të bëhej një koloni romake që nga viti 160.

Nga Greqia, Roma do të vazhdojë zgjerimin e saj duke shkelur në Palestinë dhe Jude, e cila do të bëhet në – 63 një provincë e Romës e pushtuar nga ushtritë e gjeneralit Pompeut. Është kjo Judea, të cilën Shpirti e përcakton me këtë shprehje të bukur: ***Më e bukura e vendeve*** , shprehja e cituar në Dan.11:16 dhe 42, dhe Ezé.20:6 dhe 15.

Hipoteza është konfirmuar, " briri i vogël " është Roma

Kësaj radhe dyshimi nuk lejohet më, regjimi papal i Danit.7 është demaskuar, ndaj, duke kapërcyer shekujt e panevojshëm, Shpirti na çon në orën tragjike kur, e braktisur nga perandorët, Roma rifillon dominimin e saj nën një formë fetare. Pamja e krishterë të cilës ai ia atribuon veprimet e zbuluara nga simbolet e vargut 10 që vijon. Këto janë veprimet e mbretit “ ***të ndryshëm*** ” të Danit.7.

Roma Perandorake pastaj Roma Papale persekutoi shenjtorët

Dy lexime të njëpasnjëshme për këtë varg të vetëm

DAN 8:10 *Ajo u ngrit në ushtrinë e qiellit, zbriti në tokë një pjesë të ushtrisë dhe disa yje dhe i shkeli me këmbë.*

10a- *Ajo u ngrit në ushtrinë e qiellit*

Duke thënë " *ajo* ", Shpirti ruan si shënjestër identitetin e Romës, në sekuencën kronologjike të shtrirjes së saj, pas formave të ndryshme të qeverisjes për të cilat ai aludon te Zbulesa 17:10, Roma arriti perandorinë nën mbretërimin e Perandori romak Octavian i njohur si Augustus. Dhe ishte gjatë kohës së tij që Jezu Krishti lindi nga Shpirti, në trupin ende të virgjër të Marisë, gruas së re të Jozefit; të dy u zgjodhën për arsyen e vetme të përkatësisë së tyre në prejardhjen e mbretit David. Pas vdekjes së tij, sapo u ringjall nga ai vetë, siç kishte njoftuar, Jezusi u besoi apostujve dhe dishepujve të tij misionin e shpalljes së lajmit të mirë të shpëtimit (Ungjillit) me qëllim që të zgjidhte njerëz në mbarë botën. Në këtë kohë Roma u përball me butësinë dhe pacifizmin e krishterë; ajo në rolin e kasapit, dishepujt e Krishtit në atë të qengjave të therur. Me koston e shumë gjakut të derdhur martir, besimi i krishterë u përhap në mbarë botën dhe veçanërisht në kryeqytetin e perandorisë, Romë. Përndjekja e Romës perandorake

ngrihet kundër të krishterëve. Në këtë varg 10, dy veprime të Romës mbivendosen. E para ka të bëjë me perandorak dhe e dyta, papale.

Në regjimin perandorak tashmë mund t'i atribuojmë veprimet e cituara atij:

Ajo u ngrit në ushtrinë e qiellit : ajo u përball me të krishterët. Pas kësaj shprehjeje simbolike, *të armatosur me parajsë* , është i Zgjedhuri i Krishterë, sipas të cilit Jezusi i kishte quajtur tashmë besimtarët e tij: *qytetarë të mbretërisë së qiejve* . Për më tepër, Dan.12:3 i krahason *shenjtorët* e vërtetë me *yjet* që janë gjithashtu, *fara* e Abrahamit të Zan.15:5. Në leximin e parë, guximi për të martirizuar bijtë dhe bijat e Perëndisë përbën tashmë për Romën pagane një veprim arrogant dhe një lartësim të padenjë dhe të pajustificuar . Në leximin e dytë, pretendimi i peshkopit të Romës për të sunduar si Papë të Zgjedhurin e Jezu Krishtit nga viti 538 është gjithashtu një veprim arrogant dhe një ngritje edhe më e padenjë dhe e pajustificuar .

Ajo bëri që një pjesë e kësaj ushtrie dhe yjet të bien përtokë, dhe ajo i shkeli ata : Ajo i persekutoi dhe i vrau për të shpërqendruar popullsinë e saj në arenat e saj. Persekutorët janë kryesisht Neroni, Domitiani dhe Diokleciani, persekutori i fundit zyrtar ndërmjet viteve 303 dhe 313. Në leximin e parë, kjo periudhë dramatike trajtohet në Apo.2 me emrat simbolikë "e Efesit" , koha kur Gjoni merr Zbulesën e tij hyjnore me emrin " Apokalipsi" dhe " Smyrna ". Në leximin e dytë, që i atribuohet Romës papale, këto veprime vendosen në Apo.2 nën periudhat e quajtura " Pergamum " d.m.th. aleanca e prishur ose tradhtia bashkëshortore dhe "Thyatira" d.m.th. neveritë dhe vdekjet. Duke thënë, *dhe ajo i shkeli ato*, Fryma u atribuon të dy Romave të njëjtin lloj veprimesh gjakatare. Folja *shkelur* dhe shprehja e saj *e shkelur nën këmbë* i atribuohen Romës pagane në Dan.7:19. Por veprimi i *ecjes* do të vazhdojë deri në fund të *mbrëmjes-mëngjesit* 2300 të vargut 14 të këtij kapitulli 8 sipas pohimit të vargut 13: Deri kur do të *shkelet shenjtëria dhe ushtria* ? Ky veprim u krye në kohën e epokës së krishterë dhe prandaj duhet t'ia atribuojmë Romës papale dhe mbështetjeve të saj monarkike; të cilën historia e vërteton. Sidoqoftë, le të vërejmë një ndryshim të rëndësishëm. Roma pagane vetëm fjalë për fjalë i bën shenjtorët e Jezu Krishtit të *bien përtokë* , ndërsa Roma papale, nëpërmjet udhëzimeve të saj të rreme fetare, i bën ata të *bien përtokë* shpirtërisht, përpara se t'i persekutojë fjalë për fjalë me radhë.

Persekutimet sporadike vazhduan me alternime paqeje deri në ardhjen e perandorit Konstandin I, ^{i cili} i dha fund persekutimeve kundër të krishterëve me dekretin e Milanos, kryeqytetit të tij romak, në vitin 313, që përbën afatin e periudhës " *dhjetëvjeçare* " persekutimet që karakterizojnë epokën " *Smirna* " të Rev.2:8. Nëpërmjet kësaj paqeje, besimi i krishterë nuk do të fitojë asgjë dhe Zoti do të humbasë shumë. Sepse pa barrierën e persekutimit, angazhimet e të pakonvertuarve në këtë besim të ri shtohen dhe shumohen në të gjithë perandorinë dhe veçanërisht në Romë ku gjaku i martirëve ka rrjedhur më shumë.

Prandaj është kjo kohë që ne mund ta lidhim fillimin e leximit të dytë të këtij vargu. Ai ku Roma bëhet e krishterë duke iu bindur urdhrave të perandorit Konstandin, i cili, në vitin 321, sapo ka nxjerrë një dekret që urdhëron ndryshimin e ditës së pushimit javor: dita e shtatë Shabati zëvendësohet me ditën e parë të

javës; në atë kohë, kushtuar nga paganët adhurimit të zotit " dielli i nderuar i pamposhtur ". Ky veprim është po aq serioz sa edhe *pirja enët e arta të tempullit* , por këtë herë, Zoti nuk do të reagojë, ora e gjykimit përfundimtar do të jetë e mjaftueshme. Me ditën e re të pushimit, Roma do të shtrijë doktrinën e saj të krishterë në të gjithë perandorinë dhe autoritetin e saj lokal, peshkopi i Romës do të fitojë prestigj dhe mbështetje, deri në lartësinë supreme që titulli papal i jep me dekret, në vitin 533 , bizantin. perandorit Justiniani ¹ Vetëm pas dëbimit të ostrogotëve armiqësor, Papa i parë në fuqi, Vigilius, zuri vendin e tij papal në Romë, në Pallatin Lateran të ndërtuar në malin Caelius. Data 538 dhe ardhja e Papës së parë shënon përmbyshjen e veprimeve të përshtuara në vargun 11 që vijon. Por është edhe fillimi i 1260 ditë-viteve të mbretërimit të papëve dhe çdo gjë që ka të bëjë me ta dhe që u zbulua në Dan.7. Një mbretërim i vazhdueshëm gjatë të cilit shenjtoret *shkelen* përsëri , por këtë herë, nga dominimi fetar papnor romak dhe mbështetësit e tij civilë, monarkët dhe lartësia e tij... në emër të Krishtit.

Veprimet specifike të papës të krijuara në 538

DAN 8:11 *Ajo u ngrit te komandanti i ushtrisë, i hoqi ~~flijimin e përjetshëm~~ dhe rrëzoi ~~vendin~~, themelet e shenjtërores së tij.*

11a- *U ngrit në krye të ushtrisë*

Ky udhëheqës i ushtrisë është logjikisht dhe biblikisht Jezu Krishti, sipas Efes.5:23: *sepse burri është kreu i gruas, ashtu si Krishti është kreu i Kishës, e cila është trupi i tij dhe i së cilës është ai. Shpëtimtar.* Folja " *ajo u ngrit* " është zgjedhur mirë, sepse pikërisht në vitin 538, Jezusi është në parajsë ndërsa papati është në tokë. Qielli është përtej mundësive të saj, por " *ajo u ngrit* " duke i bërë burrat të besojnë se ajo e zëvendëson atë në tokë. Nga qielli, Jezusi ka pak shanse t'i shmangë njerëzit nga kurthi që djalli ka vendosur për ta. Për më tepër, pse do ta bënte këtë, kur ai vetë i dorëzon ata në këtë kurth dhe të gjitha mallkimet e saj? Sepse ne kemi lexuar mirë, në Dan.7:25, " *shenjtoret do të dorëzohen në duart e tij për një kohë, herë (2 herë) e gjysmë* "; ato janë dorëzuar qëllimisht nga Perëndia Krisht, për shkak të *kohërave dhe ligjit të ndryshuar* . Ligji i modifikuar në vitin 321 nga Kostandini për sabinin, sigurisht, por mbi të gjitha, *ligji ndryshoi* nga poperi romak, pas vitit 538 ku aty nuk preket dhe sulmohet vetëm e shtuna, por i gjithë ligji që ripunohet Roma. version.

11b- *ia hoqi ~~sakrificën~~ e përhershme*

Theksoj mungesën e fjalës sakrificë në tekstin origjinal hebraik. Thënë kështu, prania e saj sugjeron kontekstin e aleancës së vjetër, por nuk është kështu siç e kam demonstruar sapo. Sipas besëlidhjes së re , *flijimi dhe oferta* pushuan, vdekja e Krishtit, *në mes të javës* së përmendur në Dan.9:27, pasi i kishte bërë të padobishme këto rite. Megjithatë, diçka mbeti nga besëlidhja e vjetër: shërbimi i kryepiftit dhe ndërmjetësuesi për mëkatet e njerëzve që profetizuan gjithashtu shërbesën qiellore që Jezusi e kreu vetëm në favor të të zgjedhurve të tij të blerë me gjakun e tij që nga ringjallja e tij. Krishti u kthye në parajsë, çfarë mbeti për të marrë prej tij? Funkcioni i tij piftëror është roli i tij ekskluziv si ndërmjetës për të falur mëkatet e të zgjedhurve të tij. Në të vërtetë, që nga viti 538, vendosja në tokë, në Romë, e një udhëheqësi të Kishës së Krishtit e bëri të kotë dhe të

padobishme shërbesën qiellore të Jezusit. Lutjet nuk kalojnë më nëpër të dhe mëkatarët mbeten bartës të mëkateve dhe fajit të tyre ndaj Zotit. Heb.7:23 e konfirmon këtë analizë, duke thënë: “ *Por ai, ngaqë qëndron përgjithmonë, ka një priftëri që nuk mund të transferohet .*” Ndryshimi i sundimitarit në tokë justifikon frytet e neveritshme që jep ky krishterim pa Krishtin; frutat e profetizuara nga Perëndia Danielit. Pse u goditën të krishterët nga ky mallkim i tmerrshëm? Vargu 12 vijues do të japë përgjigjen: *për shkak të mëkatit .*

Identifikimi i të përhershmes që sapo është kryer do të shërbejë si bazë për llogaritjet duke përdorur kohëzgjatjet 1290 dhe 1335 ditë-vite që do të propozohen në Dan.12:11 dhe 12; Baza e vendosur ishte data 538, kur priftëria e *përrjetshme* u vodh nga udhëheqësi papal tokësor.

11c- *dhe rrëzoi vendin, bazën e shenjtërores së tij*

Për shkak të kontekstit të besëlidhjes së re, midis dy kuptimeve të mundshme të fjalës hebraike "mecon" e përkthyer nga "vend", ruajta përkthimin e saj "bazë" po aq legjitime dhe përshtatur më mirë me kontekstin e epokës së krishterë të synuar nga profecia. .

Një lexim i shpejtë nuk sheh asgjë, por studimi i kujdesshëm i udhëhequr nga Fryma ju hap sytë ndaj hollësive të librit të Danielit, ku flitet shpesh për *shenjtëroren* , gjë që është konfuze. Sidoqoftë, është e mundur të mos mashtrohemi në varësi të foljes që shënon veprimin që kryhet në *shenjtërore* .

Këtu në Dan.7:11: *baza e tij është rrëzuar nga papati.*

Në Dan.11:30: ai *përdhoret* nga mbreti grek persekutor i hebrenjve Antiochos 4 Epiphanes in – 168.

Në Dan.8:14 dhe Dan.9:26 nuk bëhet fjalë për *shenjtëroren*,—por për *shenjtëri* . Fjala hebraike "qodesh" përkthehet gabimisht në mënyrë sistematike në të gjitha përkthimet e versioneve më të zakonshme. Por teksti origjinal hebraik mbetet i pandryshuar për të dëshmuar të vërtetën origjinale.

Ju duhet të dini se termi " *shenjtërore* " i referohet ekskluzivisht vendit ku Zoti qëndron personalisht. Që kur Jezusi u ringjall dhe u kthye në qiell, nuk ka më asnjë *vend të shenjtë në tokë* . Prandaj, *përmbysja e bazës së shenjtërores së tij* do të thotë minimi i themeleve doktrimore që kanë të bëjnë me shërbesën e tij qiellore, e cila ilustron të gjitha kushtet e shpëtimit. Në të vërtetë, pasi të pagëzohet, personi i thirrur duhet të jetë në gjendje të përfitojë nga miratimi i Jezu Krishtit, i cili gjykon besimin e tij në veprat e tij dhe pranon ose jo t'i falë mëkatet e tij në emër të sakrificës së tij. Pagëzimi shënon fillimin e një përvoje të jetuar nën gjykimin e drejtë të Perëndisë dhe jo fundin e saj. Që do të thotë se kur ndërpritet marrëdhënia e drejtpërdrejtë midis të zgjedhurit tokësor dhe ndërmjetësit të tij qiellor, shpëtimi nuk është më i mundur dhe besëlidhja e shenjtë prishet. Është një dramë e tmerrshme shpirtërore e injoruar nga masat njerëzore të mashtruar dhe të joshur që nga 7 marsi 321 dhe viti 538 në të cilin priftëria e *përrjetshme* e Jezu Krishtit u hoq nga Papa për përfitimin e tij. *Përmbysja e bazës së shenjtërores së dikujt* do të thotë gjithashtu t'u atribuosh 12 apostujve që përfaqësojnë bazën ose themelin e të Zgjedhurve, shtëpisë shpirtërore, një doktrinë të rreme të krishterë që justifikon dhe legalizon mëkatin kundër ligjit hyjnor; atë që asnjë apostull nuk do të kishte bërë.

DAN 8:12 *Dhe ushtria u dorëzua me flijimin e përjetshëm për shkak të mëkatit; briri hodhi në tokë të vërtetën dhe ia doli në ndërmarrjet e tij.*

12a- *Ushtria u dorëzua me sakrificën e përjetshme*

Në një gjuhë më simbolike kjo shprehje ka të njëjtin kuptim me atë të Danit.7:25: *ushtria u dorëzua ... Por këtu Shpirti shtohet me të përherëshmen*

12b - *për shkak të mëkatit*

Ose, sipas 1 Gjonit 3:4, për shkak të shkeljes së ligjit ndryshoi në Dan.7:25. Sepse Gjoni tha dhe shkroi: *Kushdo që mëkaton shkel ligjin dhe mëkati është shkelje e ligjit* . Kjo shkelje daton në 7 mars 321 dhe ka të bëjë, së pari, me braktisjen e së shtunës së shenjtë të Zotit; e shtunë **e shenjtëruar** prej tij, që nga krijimi i botës, në "**ditën e shtatë**" unike dhe të përjetshme.

12c- *briri hodhi të vërtetën në tokë*

E vërteta është ende një fjalë shpirtërore që përcakton ligjin sipas Psa.119:142-151: *Ligji juaj është e vërteta...të gjitha urdhërimet tuaja janë të vërteta* .

12d- *dhe ka sukses në përpjekjet e tij*

Nëse Fryma e Zotit krijues e shpalli atë paraprakisht, atëherë mos u habitni që e keni shpërfillur këtë mashtrim, mashtrimin më të madh shpirtëror në të gjithë historinë e njerëzve; por edhe, pasojat më të rënda të humbjes së shpirtit njerëzorë për Zotin. Vargu 24 do të konfirmojë duke thënë: *Fuqia e tij do të rritet, por jo nga forca e tij; ai do të bëjë kërde të pabesueshme, ai do të ketë sukses në ndërmarrjet e tij , ai do të shkatërrojë të fuqishmit dhe njerëzit e shenjtoreve.*

Përgatitja për Shenjtërim

Në mësimet e dhëna nga ritet fetare të besëlidhjes së vjetër, kjo temë e përgatitjes për shenjtërim shfaqet vazhdimisht. Së pari, midis kohës së skllavërisë dhe hyrjes në Kanaan, krenimi i Pashkës ishte i nevojshëm për të shenjtëruar njerëzit që Perëndia do t'i çonte në tokën e tij kombëtare, Izraelin, tokën e premtuar. Në fakt, u deshën 40 vjet sprovë pastrimi dhe shenjtërimi që të realizohej hyrja në Kanaan.

Po kështu, për sa i përket Shabatit të shënuar në ditën e shtatë nga një perëndim i diellit në tjetrin, ishte e nevojshme një kohë paraprake e përgatitjes. Gjashtë ditët e aktiviteteve laike kërkonin larjen e trupit dhe ndërrimin e rrobave, këto gjëra iu imponuan gjithashtu priftit në mënyrë që ai të mund të hynte, pa rrezik për jetën e tij, në vendin e shenjtë të tempullit për të kryer shërbimin e tij ritual atje. .

Java shtatëditore 24-orëshe e krijimit është modeluar sipas shtatë mijë viteve të planit të shpëtimit të Perëndisë. Kështu që 6 ditët e para përfaqësojnë 6 mijëvjeçarët e parë gjatë të cilëve Zoti zgjedh të zgjedhurit e tij. Dhe mijëvjeçari i 7-të^{dhe} i fundit përbën Shabatin e madh gjatë të cilit Zoti dhe të zgjedhurit e tij të mbledhur në qiell gëzojnë prehje të vërtetë dhe të plotë. Mëkatërit janë të gjithë të vdekur përkohësisht; përveç Satanait, i cili mbetet i izoluar në një tokë të shpopulluar gjatë kësaj periudhe prej "një mijë vjetësh" të zbuluar në Zbul. 20. Para se të hyjnë në "parajsë" të zgjedhurit duhet të pastrohen dhe të shenjtërohen. Pastrimi mbështetet në besimin në sakrificën vullnetare të Krishtit, por shenjtërimi arrihet me ndihmën e tij pas pagëzimit, sepse, pastrimi llogaritet ose merret

paraprakisht në emër të një parimi besimi, por shenjtërimi është fryti i marrë në realitet në tërësinë e tij. Shpirti nga të zgjedhurit nëpërmjet bashkëpunimit të tij të vërtetë me Perëndinë e gjallë Jezu Krisht. Ajo fitohet nëpërmjet një lufte që ai bën kundër vetvetes, kundër natyrës së tij të keqe, për t'i rezistuar mëkatit.

Danieli 9:25 do të na mësojë, Jezu Krishti erdhi të vdiste në kryq për t'i bërë të zgjedhurit e tij të mos mëkatonin më, sepse ai erdhi **për t'i dhënë fund mëkatit**. Tani sapo kemi parë në vargun 12, i zgjedhuri i krishterë iu dorëzua despotizmit papal për shkak të mëkatit. Prandaj, pastrimi është i nevojshëm për të marrë shenjtërimin *pa të cilin askush nuk do ta shohë Perëndinë* siç është shkruar në Hebr.12:14: *Kërkoni paqen me të gjithë dhe shenjtërimin, pa të cilin askush nuk do ta shohë Zotin*.

E aplikuar në 2000 vitet e epokës së krishterë nga vdekja e Jezu Krishtit deri në kthimin e tij në vitin 2030, kjo kohë e përgatitjes dhe shenjtërimin do të zbulohet në vargjet 13 dhe 14 që vijojnë. Ndryshe nga besimi origjinal i adventistëve, kjo epokë nuk është ajo e gjykimit që përshkruan Danieli 7, por ajo e shenjtërimin të bërë të nevojshme për shkak të trashëgimisë shekullore të mëkateve të legjitimuara nga mësimet e neveritshme të Romës papnore. Përcaktoj se puna e Reformimit e nisur nga ^{shekulli i 13-të} nuk e përmbushi pastrimin dhe shenjtërimin e kërkuar me drejtësi nga Zoti Shpëtimtar tri herë i shenjtë dhe krejtësisht i pastër.

DAN 8:13 *Dëgjova një shenjtor duke folur; dhe një shenjtor tjetër i tha atij që fliste: "Deri kur do të përmbushet vegimi për flitimin e përjetshëm dhe për mëkatin shkatërrues?". Deri kur do të shkelet shenjtërorja dhe ushtria?*

13a- *Dëgjova të fliste një shenjtor; dhe një shenjtor tjetër i tha atij që foli*

Vetëm shenjtorët e vërtetë bëhen të vetëdijshëm për mëkatet e trashëguara nga Roma. Do t'i gjejmë përsëri në skenën e vizionit të paraqitur në Dan.12.

13b- *Për sa kohë do të përmbushet vizioni?*

Shenjtorët kërkojnë një datë që do të shënojë fundin e neverive romake.

13c- *mbi sakrificën e përhershme*

Shenjtorët kërkojnë një datë që do të shënojë rifillimin e priftërisë së **përjetshme** nga Krishti.

13d- *dhe në lidhje me mëkatin shkatërrues ?*

Shenjtorët kërkojnë një datë që do të shënojë kthimin e Shabatit të ditës së shtatë, shkelja e së cilës dënohet nga shkatërrimi romak dhe ai i luftërave; dhe për shkelësit e tij ky dënim do të zgjasë deri në fund të botës.

13- *Deri kur do të shkelet shenjtërorja dhe ushtria?*

Shenjtorët po kërkojnë një datë që do të shënojë fundin e **persekutimeve papale** të zbatuara kundër tyre, shenjtorëve të zgjedhur të Zotit.

DAN 8:14 *Ai më tha: "Dy mijë e treqind mbrëmje dhe mëngjes; atëherë shenjtërorja do të pastrohet.*

14a- Që nga viti 1991, Zoti e ka drejtuar studimin tim mbi këtë varg të përkthyer dobët. Këtu është përkthimi i tij i vërtetë i tekstit hebraik.

Dhe ai më tha: Deri në mbrëmje-mëngjes dy mijë e treqind dhe do të jetë shenjtëria e shfajësuar.

E shihni, afati i 2300 mbrëmje-mëngjes ka për qëllim **shenjtërimin** e të zgjedhurve të zgjedhur nga Zoti nga data që do të përcaktohet për këtë afat. Drejtësia e përjetshme e marrë me pagëzimin deri atëherë vihet në dyshim. Kërkesa e Perëndisë tri herë të shenjtë, si Atë, Bir dhe Frymë e Shenjtë, ka ndryshuar dhe është forcuar nga nevoja që të zgjedhurit të mos mëkatojnë më kundër Shabatit ose kundër ndonjë ordinance tjetër që vjen nga goja e Perëndisë. Rruga e *ngushtë* e shpëtimit e mësuar nga Jezusi është kështu rivendosur. Dhe modeli i të zgjedhurve i paraqitur te *Noeu, Danieli dhe Jobi* justifikon milionin e zgjedhur për dhjetë miliardët e rënë të gjykimit të fundit të Danit.7:10.

DAN 8:15 *Ndërsa unë, Danieli, pashë këtë vegim dhe kërkoja ta kuptoja, ja, para meje qëndronte një që kishte pamjen e një njeriu.*

15a- Logjikisht, Danieli do të donte të kuptonte kuptimin e vegimit dhe kjo do t'i fitojë atij në Dan.10:12, një miratim i justifikuar nga Perëndia, por ai kurrë nuk do të plotësohet në dëshirën e tij si përgjigjja nga Perëndia në Dan. 12:9 e tregon: *Ai u përgjigj: Shko, Daniel, sepse këto fjalë do të mbahen të fshehta dhe të vulosura deri në kohën e fundit .*

DAN 8:16 *Dhe dëgjova zërin e një njeriu në mes të Ulait; ai thirri dhe tha: Xhibriel, shpjegoje atij vegimin.*

16a- Imazhi i Jezu Krishtit në mes të Ulait parashikon mësimin e dhënë në vegimin e Danit.12. Engjëlli Gabriel, një shërbëtor i afërt i Krishtit, është përgjegjës për të shpjeguar kuptimin e të gjithë vegimit që nga fillimi i tij. Prandaj, le të ndjekim me kujdes informacionin shtesë që do të zbulohet në vargjet që vijojnë.

DAN 8:17 *Pastaj u afrova pranë vendit ku ndodhesha unë; dhe ndërsa ai u afrova unë u tremba dhe rashë me fytyrë. Ai më tha: "Kujdes, bir njeriu, sepse vegimi ka të bëjë me një kohë që do të jetë fundi".*

17a- Vizioni i qenieve qiellore do të shkaktojë gjithmonë këtë efekt te njeriu prej mishi. Por le të jemi të vëmendshëm siç na fton ai. Koha përkatëse e përfundimit do të fillojë në fund të të gjithë vizionit.

DAN 8:18 *Ndërsa ai më fliste, unë qëndrova i shtangur në fytyrë. Ai më preku dhe më bëri të qëndroja aty ku isha.*

18a- Në këtë përvojë, Zoti nënvizon mallkimin e mishit, i cili nuk është i barabartë me pastërtinë e trupave qiellore të engjëjve besnikë.

DAN 8:19 *Pastaj më tha: "Unë do të të mësoj atë që do të ndodhë në fund të zemërimit, sepse ka një kohë të caktuar për mbarimin" .*

19a- Fundi i zemërimit të Zotit do të vijë, por ky zemërim justifikohet nga mosbindja e krishterë, trashëgimi e doktrinës papale romake. Ndërprerja e këtij zemërimi hyjnor të profetizuar do të jetë si rrjedhim i pjesshëm pasi ai do të pushojë me të vërtetë vetëm pas shkatërrimit të plotë të njerëzimit në kthimin në lavdi të Krishtit.

DAN 8:20 *Dashi që pe, që kishte brirë, janë mbretërit e Medasve dhe të Persianëve.*

20a- Është një çështje që Zoti t'u japë pika referimi të zgjedhurve të tij në mënyrë që ata të kuptojnë parimin e vazhdimësisë së simboleve të paraqitura. Medët dhe Persianët shënojnë kontekstin historik të fillimit të zbulesës. Në Dan.2 dhe 7 ishin në pozitën e dytë.

DAN 8:21 *Cjapi është mbreti i Javanit, briri i madh midis syve të tij është mbreti i parë.*

21a- Nga ana tjetër, Greqia është pasardhësi i dytë; i treti në Dan.2 dhe 7.

21b- *Briri i madh midis syve të tij është mbreti i parë*

Siç e pamë, bëhet fjalë për pushtuesin e madh grek, Aleksandrin e Madh. Briri i madh, imazhi i karakterit të tij fyes dhe luftarak që mbreti Darius 3 gaboi ta poshtëroi, sepse i kushtoi atij mbretërinë dhe jetën e tij. Duke e vendosur këtë bri jo në ballë, por midis syve, Shpirti tregon epshin e tij të pangopur për pushtim që vetëm vdekja e tij do të ndalet. Por sytë janë gjithashtu kthjelltësi profetike dhe që nga lindja e tij, një mjeshtër i është shpallur një fat i jashtëzakonshëm dhe ai beson në fatin e tij të profetizuar gjatë gjithë jetës së tij.

DAN 8:22 *Katër brirët që kanë dalë për të zëvendësuar këtë bri të thyer janë katër mbretëri që do të dalin nga ky komb, por nuk do të jenë aq të forta.*

22a- Katër dinastitë greke të themeluara nga katër gjeneralët që pasuan Aleksandrin i gjejmë ende të gjalla pas 20 vitesh luftërash midis dhjetë që ishin në fillim.

DAN 8:23 *Në fund të sundimit të tyre, kur mëkatarët të jenë shfarosur, do të dalë një mbret i pafytyrë dhe dinak.*

23a- Duke kapërcyer kohët e ndërmjetme, engjëlli evokon epokën e krishterë të dominimit të Romës papale. Duke vepruar kështu, ai tregon qëllimin kryesor të shpalljes së dhënë. Por ky shpjegim sjell një mësim tjetër që shfaqet në fjalinë e parë të këtij vargu: *Në fund të sundimit të tyre, kur mëkatarët do të konsumohen.* Kush janë këta mëkatarë të konsumuar që i paraprijnë kohës së regjimit papnor? Këta janë hebrenjtë rebelë kombëtarë që refuzuan Jezu Krishtin si Mesia dhe shpëtimtar, çlirues, po, por vetëm të mëkateve të kryera dhe vetëm në favor të atyre që ai i njeh nga cilësia e besimit të tyre. Ata në fakt u konsumuan në vitin 70 nga trupat e Romës, ata dhe qyteti i tyre i Jeruzalemit, dhe kjo për herë të dytë pas shkatërrimit të kryer nën Nabukadnetsarin në vitin - 586. Me këtë veprim, Zoti dha prova se aleanca e lashtë kishte përfunduar që nga ajo kohë. vdekja e Jezu Krishtit ku në Jeruzalem veli i ndarjes së tempullit u gris në dysh, nga lart poshtë, duke treguar kështu se veprimi erdhi nga vetë Zoti.

23b- *do të dalë një mbret i paturpshëm dhe dinak*

Ky është përshkrimi i Perëndisë për popin, i karakterizuar sipas Dan.7:8 nga *arroganca e tij* dhe këtu nga *paturpësia e tij*. Ai shton *dhe është i zoti*. Artifici konsiston në mbulimin e së vërtetës dhe marrjen e pamjes së asaj që nuk jemi. Artifici përdoret për të mashtruar fqinj, këtë bëjnë papët e njëpasnjëshëm.

DAN 8:24 *Fuqia e tij do të rritet, por jo nga forca e tij; ai do të bëjë kërdi të pabesueshme, ai do të ketë sukses në ndërmarrjet e tij, ai do të shkatërrojë të fuqishmit dhe njerëzit e shenjtoreve.*

24a- *Fuqia e tij do të rritet*

Në të vërtetë, i përshkruar në Dan.7:8 si një "bri i vogël", vargu 20 i atribuon atij "një pamje më të madhe se të tjerët".

24b- *por jo nga forcat e tij*

Edhe këtu, historia konfirmon se pa mbështetjen e armatosur të monarkëve, regjimi papal nuk mund të kishte ekzistuar. Mbështetja e parë duke qenë Clovis, mbreti i Frankëve të dinastisë Merovingiane dhe pas tij, ajo e

dinastisë Karoline dhe së fundi, ajo e dinastisë Kapetiane, mbështetja e monarkisë franceze rrallëherë ka munguar. Dhe ne do të shohim që kjo mbështetje ka një çmim për të paguar. Kjo do të bëhet si shembull me prerjen e kokës së mbretit francez Louis 16, mbretëreshës Marie-Antoinette, oborrtarëve monarkistë dhe klerit katolik romak kryesisht përgjegjës, nga gijotina e vendosur në Francë në kryeqytet dhe në qytetet provinciale, nga revolucionarët francezë midis 1793 dhe 1794; dy epoka të “Terroreve” të gdhendura me germa gjaku në kujtesën e njerëzimit. Në Zbul. 2:22 ky ndëshkim hyjnor do të profetizohet me këto fjalë: *Ja, unë do ta hedh atë në një shtrat dhe do të dërgoj mundim të madh ka ata që kryejnë zina me të, përveç nëse pendohen për veprat e tyre. Unë do t'i vras fëmijët e saj; dhe të gjitha kishat do ta dinë se unë jam ai që heton mendjet dhe zemrat dhe do ta shpërblej secilin sipas veprave tuaja.*

24c- *ai do të bëjë kërdi të pabesueshme*

Në tokë, askush nuk mund t'i numërojë, por në qiell, Zoti e di numrin e saktë dhe në orën e dënimit të gjykimit të fundit, të gjithë do të shlyhen, nga më i vogli tek më i tmerrshmi, nga autorët e tyre.

24d- *ai do të ketë sukses në ndërmarrjet e tij*

Si mund të mos kishte sukses, kur Zoti ia dha këtë rol për të ndëshkuar mëkatin e kryer nga njerëzit e tij që pretendojnë shpëtimin e fituar nga Jezu Krishti?

24- *ai do të shkatërrojë të fuqishmit dhe njerëzit e shenjtoreve*

Duke e kaluar veten si përfaqësues të Zotit në tokë dhe duke i kërcënuar me shkishërim që do të mbyllte hyrjen e tyre në parajsë, papati merr nënshtrimin e të mëdhenjve dhe monarkëve të tokës perëndimore, dhe aq më tepër nga të vegjlit, të pasurit apo të varfërit, por të gjithë injorantë, për shkak të mosbesimit dhe indiferencës së tyre ndaj të vërtetave hyjnore.

Që nga fillimi i epokës së reformimit të nisur që nga Peter Valdo në 1170, regjimi papal reagoi me tërbim duke nxitur kundër shërbëtorëve besnikë të Zotit, të vetmit shenjtore të vërtetë gjithmonë paqësorë dhe paqësorë, ligat vrasëse katolike të mbështetur nga gjykatat e inkuizicioni i shenjtërisë së tij të rreme. Gjykatësit me kapuç, të cilët kështu urdhëruan tortura të tmerrshme ndaj shenjtoreve dhe të tjerëve, të gjithë të akuzuar për herezi kundër Perëndisë dhe Romës, të gjithë do të duhet të japin llogari për kërkesat e tyre përpara Perëndisë së vërtetë në orën e gjykimit përfundimtar të drejtë të profetizuar në Dan.7. 9 dhe Zbul. 20:9 deri në 15.

DAN 8:25 *Për shkak të mbarëvajtjes së tij dhe suksesit të planeve të tij, ai do të ketë në zemër arrogancën e tij, do të shkatërrojë shumë njerëz që kanë jetuar në paqe dhe do të lartësohet kundër krerëve të princave; por do të thyhet, pa përpjekjen e asnjë dore.*

25a- *Për shkak të begatisë së tij dhe suksesit të marifeteve të tij*

Kjo begati sugjeron pasurimin e tij të cilin vargu e lidh me truket e tij . Në fakt, ne duhet të përdorim *mashtime* , kur jemi të vegjël dhe të dobët për të marrë të pasurit, paratë dhe pasuritë e të gjitha llojeve që rendit Zbulesa 18:12 dhe 13.

25b- *ai do të ketë arrogancë në zemrën e tij*

Kjo, pavarësisht nga mësimi i dhënë nga përvoja e mbretit Nabukadnetsar në Dan.4 dhe ajo, më tragjike, e nipit të tij Belshazarit në Dan.5.

25c- *ai do të shkatërrojë shumë njerëz që jetuan në paqe*

Karakter i paqësor është fryt i krishterimit të vërtetë, por vetëm deri në vitin 1843. Sepse përpara kësaj date, dhe kryesisht, deri në fund të Revolucionit Francez, në fund të 1260 viteve të mbretërimit papal profetizohej në Dan.7:25, besimi i rremë karakterizohet nga brutaliteti që sulmon ose i përgjigjet brutalitetit. Vetëm në këto kohë butësia dhe paqja bëjnë diferencën. Rregullat e vendosura nga Jezusi nuk kanë ndryshuar që nga koha apostolike, i zgjedhuri është një dele që pranon të flijohet, kurrë një kasap.

25d- *dhe ai do të ngrihet kundër kreut të krerëve*

Me këtë saktësi, dyshimi nuk lejohet më. Udhëheqësi, i cituar në vargjet 11 dhe 12, është me të vërtetë Jezu Krishti, *Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve që shfaqet në lavdinë e kthimit të tij te Zbulesa 19:16*. Dhe ishte prej tij që priftëria e përhershme legjitime iu hoq nga poperi romak.

DAN 8:26 *Dhe vegimi për të cilin flitet për mbrëmjen dhe mëngjesin është i vërtetë. Nga ana juaj, mbajeni të fshehtë këtë vizion, sepse lidhet me kohë të largëta.*

26a- *Dhe vizioni i mbrëmjeve dhe i mëngjeseve në fjalë është i vërtetë*

Engjëlli dëshmon origjinën hyjnore të profecisë së "2300 mbrëmje-mëngjes" të vargut 14. Prandaj ai tërheq vëmendjen, së fundi, për këtë enigmë që duhet të ndriçohet dhe të kuptohet nga shenjtorët e zgjedhur të Jezu Krishtit kur të vijë koha mbërriti për ta bërë.

26b- *Nga ana juaj mbajeni të fshehtë këtë vizion, sepse lidhet me kohë të largëta*

Në të vërtetë, midis kohës së Danielit dhe kohës sonë, kanë kaluar afërsisht 26 shekuj. Dhe kështu ne e gjejmë veten në **kohën e fundit** ku ky mister duhet të ndriçohet; Gjëja do të bëhet, por jo përpara studimit të Dan.9 i cili do të japë çelësin thelbësor për kryerjen e llogaritjeve të propozuara.

DAN 8:27 *Unë, Danieli, isha shumë ditë i lënguar dhe i sëmurë; pastaj u ngrita dhe u mora me punët e mbretit. Isha i habitur nga vizioni dhe askush nuk e dinte.*

27a- Ky detaj që ka të bëjë me shëndetin e Danielit nuk është asgjë personale. Ajo përkthehet për ne rëndësinë ekstreme të marrjes së informacionit nga Perëndia në lidhje me 2300 mbrëmje-mëngjeset e profetizuara; sepse ashtu si sëmundja mund të çojë në vdekje, injoranca e enigmës do t'i dënojë të krishterët e fundit që do të jetojnë në **kohën e fundit në vdekje të përvetshme shpirtërore**.

Danieli 9

Dan 9:1 *Në vitin e parë të Darit, birit të Asuerusit, nga gjinia e Medëve, që u bë mbret i mbretërisë së Kaldeasve,*

1a- Sipas dëshmisë së dëshmitarit okular të Danielit, pra e pamohueshme, mësojmë se mbreti Dar i Danit.5:30 është i biri i Asuerusit, nga raca e medëve;

Mbreti persian Kiri 2 nuk e ka zëvendësuar ende atë. Viti i parë i mbretërimit të tij ishte ai në të cilin ai pushtoi Babiloninë, duke ia marrë kështu Kaldeasve.

Dani 9:2 *në vitin e parë të mbretërimit të tij, unë, Danieli, pashë nga librat se do të kalonin shtatëdhjetë vjet për rrënojat e Jeruzalemit, sipas numrit të viteve për të cilat Zoti i kishte folur profetit Jeremia.*

2a- Danieli i referohet shkrimeve profetike të Jeremias, profetit. Ai na jep një shembull të bukur besimi dhe mirëbesimi që bashkon shërbëtorët e Zotit nën vështrimin e tij. Ai konfirmon kështu këto fjalë të 1 Kor.14:32: *Shpirtrat e profetëve u nënshtrohen profetëve*. Danieli jetoi në Babiloni për pjesën më të madhe të 70 viteve të profetizuara për dëbimin e popullit hebre. Atij i intereson edhe tema e rikthimit të tij në Izrael që sipas tij duhet të jetë mjaft afër. Për të marrë përgjigje nga Zoti, ai drejton një lutje madhështore që ne do ta studiojmë.

Lutja model e besimit të një shenjtori

Mësimi i parë i këtij kapitulli 9 të Danielit është të kuptojmë pse Perëndia donte që ai të shfaqej në këtë pjesë të librit të Danielit.

Në Dan.8:23 nëpërmjet shpalljes profetike të *mëkatarëve të konsumuar*, ne morëm konfirmimin se judenjtë e kombit Izrael u dënuan dhe u shkatërruan përsëri nga zjarri nga romakët në vitin 70, për shkak të të gjitha gjërave që Danieli shkon të rrëfejë në lutje. Tani kush ishte ky Izrael i paraqitur në aleancën e parë me Perëndinë e gjallë nga Abrahami deri te 12 apostujt dhe dishepujt e Jezu Krishtit, duke qenë vetë jude? Vetëm një shembull i gjithë njerëzimit, sepse që nga Adami, burrat kanë qenë të njëjtë përveç ngjyrës së lëkurës së tyre, e cila varion nga shumë e hapur në shumë e errët. Por cilado qoftë raca e tyre, përkatësia e tyre etnike, gjërat e transmetuara gjenetikisht nga babai dhe nëna te djemtë dhe vajzat, sjellja e tyre mendore është identike. Sipas parimit të zhveshjes së gjetheve të margaritës, "të dua, pak, shumë, me pasion, marrëzisht, aspak", burrat riprodhojnë këtë varg ndjenjash ndaj Zotit të gjallë, krijuesit të të gjitha gjërave, kur ai zbulon ekzistencën. Gjithashtu, Gjykatësi i madh sheh mes atyre që pretendojnë se janë prej tij, njerëz besnikë që e duan dhe i binden, të tjerë që pretendojnë se e duan, por nuk i binden atij, të tjerë që e jetojnë fenë e tyre në indiferencë, të tjerë që e jetojnë atë me një zemër e fortë dhe e mprehtë që i bën fanatikë dhe në ekstrem nuk durojnë dot kontradiktat e aq më pak qortimet e përkrahin vrasjen e kundërshtarit të padurueshëm. Këto sjellje u gjetën midis hebrejve, pasi ato gjenden ende midis njerëzve në të gjithë planetin Tokë dhe në të gjitha fetë, të cilat, megjithatë, nuk janë të barabarta.

Lutja e Danielit ju vë në pyetje, në cilën prej këtyre sjelljeve e njihni veten? Nëse nuk është ai që e do Perëndinë dhe i bindet atij si dëshmi e besnikërisë së tij, vini në dyshim konceptin tuaj për besimin; pendohuni dhe jepini Perëndisë një fryt të sinqertë dhe të vërtetë pendimi siç do të bëjë Danieli.

Arsyeja e dytë për praninë e kësaj lutje në këtë kapitull 9 është se shkaku i shkatërrimit të fundit të Izraelit, në vitin 70 nga Romakët, trajtohet dhe zhvillohet atje: ardhja e parë e Mesisë në tokën e njerëzve. Dhe pasi e hodhën poshtë këtë Mesia, gabimet e vetme të të cilit ishin përsosmëria e veprave të tij që i dënuan, udhëheqësit fetarë zgjuan popullin kundër tij, me akuza shpifëse

të gjitha të shpërbëra dhe të kundërshtuara nga faktet. Kështu ata e bazuan akuzën e tyre përfundimtare në një të vërtetë hyjnore, duke e akuzuar atë, një njeri, se pretendonte se ishte Biri i Perëndisë. Shpirtrat e këtyre prijësve fetarë ishin të zinj si thëngjilli i një vatër të ndezur që do t'i përpijë në kohën e zemërimit të drejtë. Por faji më i madh i hebrenjve nuk ishte se e vranë, por nuk e njohën pas ringjalljes së tij hyjnore. Përballë mrekullive dhe veprave të mira që u kryen nga dymbëdhjetë apostujt e tij, ata u ngurtësuan si faraoni në kohën e tij dhe dëshmuan për këtë duke vranë dhjakun besnik Stefan, të cilin e vranë me gurë pa iu drejtuar romakëve.

Arsyeja e tretë për këtë lutje është se ajo merr rolin e një vëzhgimi përfundimtar trishtues në fund të një përvoje të gjatë të jetuar në marrëdhënie me Zotin ; një dëshmi, një lloj testamenti i lënë nga aleanca hebreje për pjesën tjetër të njerëzimit. Sepse është pikërisht në këtë dëbim në Babiloni që demonstrimi i përgatitur nga Perëndia pushon. Është e vërtetë që hebrenjtë do të kthehen në tokën e tyre kombëtare dhe se për njëfarë kohe Zoti do të nderohet dhe do t'i bindet, por besnikëria do të zhduket shpejt, deri në atë pikë sa që mbijetesa e tyre mund të justifikohet vetëm për provën e tyre të fundit të besimit bazuar në fillimin. ardhja e Mesisë, sepse ai duhet të jetë një bir i Izraelit, një çifut midis judenjve.

Arsyeja e katërt për këtë lutje bazohet në faktin se gabimet e deklaruarra dhe të pranuarra janë kryer dhe rinovuar të gjitha nga të krishterët në epokën e tyre, që nga braktisja e Shabatit më 7 mars 321 e deri në kohën tonë . Institucioni i fundit zyrtar i bekuar që nga viti 1873 dhe individualisht që nga viti 1844 nuk i ka shpëtuar mallkimit të kohës, që kur Jezusi e vjelli atë në vitin 1994. Studimi i kapitujve të fundit të Danielit dhe libri Zbulesa do të shpjegojnë këto data dhe misteret e fundit.

Tani le të dëgjojmë me kujdes Danielin duke i folur Perëndisë së Plotfuqishëm.

DAN 9:3 E ktheva fytyrën drejt Zotit Perëndi, që të mund t'i drejtohem lutjes dhe përgjërimit, agjërimit dhe marrjes së thasës dhe hirit.

3a- Danieli tani është plak, por besimi i tij nuk dobësohet dhe lidhja e tij me Zotin ruhet, ushqehet dhe ruhet. Në rastin e tij, zemra e tij duke qenë thellësisht e sinqertë, agjërimi, thasi dhe *hiri* kanë kuptim të vërtetë. Këto praktika tregojnë forcën e dëshirës së dikujt për t'u dëgjuar dhe dhënë nga Perëndia. Agjërimi tregon epërsinë që i është dhënë përgjigjes së Zotit në krahasim me kënaqësitë e të ngrënit. Në këtë qasje ekziston ideja për t'i thënë Zotit nuk dua të jetoj më pa përgjigjen tënde, pa shkuar aq larg sa të bëj vetëvrasje.

DAN 9:4 Unë iu luta Zotit, Perëndisë tim, dhe i rrëfeva: Zot, Perëndi i madh dhe i tmerrshëm, që ruan besëlidhjen tënde dhe ka mëshirë për ata që të duan dhe respektojnë urdhërimet e tua.

4a- *Zot, Zot i madh dhe i tmerrshëm*

Izraeli është në mërgim në Babiloni dhe ka paguar për të mësuar se Perëndia është i madh dhe i tmerrshëm.

4b- *ju që mbani besëlidhjen tuaj dhe keni mëshirë për ata që ju duan dhe zbatojnë urdhërimet tuaja!*

Danieli tregon se e njeh Zotin meqenëse argumentet e tij i nxjerr nga teksti i të dytit nga dhjetë urdhërimet e Zotit, të cilin katolikët fatkeq nuk i njohin gjatë shekujve të errësirës, sepse në mënyrë sovraane, papati mori iniciativën për ta hequr atë nga ai. versioni i dhjetë urdhërimeve, sepse u shtua një urdhërim i përqendruar te mishi për të mbajtur numrin në dhjetë; një shembull i shkëlqyer i paturpësisë dhe mashtrimit të denoncuar në kapitullin e mëparshëm.

DAN 9:5 *Kemi mëkatuar, kemi bërë paudhësi, kemi qenë të ligj dhe rebelë, jemi larguar nga urdhërimet dhe dekretet e tua.*

5a- Nuk mund të ishim më të vërtetë dhe më të qartë, sepse këto janë gabimet që e çuan Izraelin në dëbim, përveç se Danieli dhe tre nga shokët e tij nuk ishin fajtorë për këtë lloj faji; kjo nuk e pengon atë që të mbështesë çështjen e popullit të tij, duke mbajtur me vete barrën e fajit të tij.

Pikërisht atëherë në vitin 2021 duhet të kuptojmë se edhe ne, të krishterët, i shërbejmë të njëjtit Perëndi që nuk ndryshon sipas deklaratës së tij në Mal.3:6: *Sepse unë jam Zoti, unë nuk ndryshoj; dhe ju, bij të Jakobit, nuk jeni konsumuar*. Do të ishte e përshtatshme të thuhej "ende nuk është konsumuar". Pasi që kur Malakia shkroi këto fjalë, Krishti u shfaq, fëmijët e Jakobit e refuzuan dhe e vranë, dhe në përputhje me fjalën e profetizuar në Dan.8:23, ata përfunduan duke u konsumuar në vitin 70 nga Romakët. Dhe nëse Zoti nuk ndryshon, kjo do të thotë se të krishterët jobesnikë që shkelin urdhërimet e tij, para së gjithash, Shabatin e shenjtëruar, do të goditen edhe më fort se hebrenjtë dhe hebrenjtë kombëtarë në kohën e tyre.

DAN 9:6 *Ne nuk i dëgjuam shërbëtorët e tu, profetët, që u folën në emrin tënd mbretërve tanë, princave tanë, etërve tanë dhe gjithë popullit të vendit.*

6a- Është e vërtetë, hebrenjtë janë fajtorë për këto gjëra, por çfarë mund të themi për të krishterët që edhe në institucionin e fundit të krijuar prej tij janë fajtorë për të njëjtat veprime?

DAN 9:7 *E jotja, o Zot, është drejtësia dhe turpi ynë është sot për njerëzit e Judës, për banorët e Jeruzalemit dhe për të gjithë Izraelin, si ata që janë afër dhe ata që janë larg. në të gjitha vendet ku i ndoqët për shkak të pabesisë për të cilën ata ishin fajtorë ndaj jush.*

7a- Ndëshkimi i Izraelit ishte i tmerrshëm, pati shumë vdekje dhe vetëm të mbijetuarit patën mundësinë të dëboheshin në Babiloni dhe prej andej u shpërndanë në të gjitha vendet e perandorisë kaldease dhe perandorisë Persiane që e pasoi. Kombi hebre është shpërbërë në toka të huaja dhe megjithatë, sipas premtimit të tij, Zoti së shpejti do t'i bashkojë hebrenjtë në tokën e tyre kombëtare, në tokën e etërve të tyre. Çfarë fuqie dhe fuqie ka ky Zot i gjallë! Në lutjen e tij, Danieli shpreh gjithë pendimin që këta njerëz duhet të tregojnë përpara se të kthehen në tokën e tyre të shenjtë, por vetëm kur Zoti është në anën e tyre.

Danieli rrëfen pabesinë hebreje të ndëshkuar nga Zoti, por çfarë dënimi për të krishterët që bëjnë të njëjtën gjë? deportim apo vdekje?

DAN 9:8 *O Zot, turpi i fytyrës për ne, për mbretërit tanë, për princat tanë dhe për etërit tanë, sepse kemi mëkatuar kundër teje.*

8a- Citohet fjala e tmerrshme, fjala “mëkat”. Kush mund t'i japë fund mëkatit që shkakton vuajtje kaq të mëdha? Ky kapitull do të japë përgjigjen. Një mësim ia vlen të mësohet dhe të mbahet mend: Izraeli vuajti pasojat e zgjedhjeve dhe sjelljeve të mbretërve, udhëheqësve dhe etërve që e sunduan atë. Pra, këtu është një shembull ku mosbindja ndaj udhëheqësve të korruptuar mund të inkurajohet për të qëndruar në bekimin e Zotit. Kjo është zgjedhja që Danieli dhe tre shokët e tij bënë dhe ata janë të bekuar për këtë.

Dan 9:9 *Me Zotin, Perëndinë tonë, qoftë mëshirë dhe falje, sepse ne kemi qenë të pabindur ndaj tij.*

10a- Në një situatë mëkati mbetet vetëm një shpresë; mbështetuni në Zotin e mirë, të mëshirshëm, në mënyrë që ai t'i falet. Prosesi është i përhershëm, hebreu i aleancës së vjetër dhe i krishteri i së resë kanë të njëjtën nevojë për falje. Edhe këtu Zoti po përgatit një përgjigje për të cilën do të duhet të paguajë shtrenjtë.

DAN 9:10 *Ne nuk i jemi bindur zërit të Zotit, Perëndisë tonë, për të ndjekur ligjet e tij që ai na ka vënë përpara me anë të shërbëtorëve të tij, profetëve.*

10a- Kështu është edhe për të krishterët në vitin 2021.

DAN 9:11 *I gjithë Izraeli ka shkelur ligjin tënd dhe është larguar nga dëgjimi i zërit tënd. Pastaj mbi ne u derdhën mallkime dhe urime, të cilat janë shkruar në ligjin e Moisiut, shërbëtorit të Perëndisë, sepse kemi mëkatuar kundër Perëndisë.*

11a- Në ligjin e Moisiut, Perëndia me të vërtetë e paralajmëroi Izraelin kundër mosbindjes. Por pas tij, profeti Ezekiel, bashkëkohësi i Danielit, u internua 13 vjet pas Danielit, domethënë 5 vjet pasi mbreti Jehojakin, vëllai i Jehojakimit, të cilin ai e pasoi, u gjend i robëruar në lumin Kebar që ndodhet midis Tigris dhe Eufratis. Atje Perëndia e frymëzoi dhe e bëri të shkruante mesazhe që i gjejmë sot në Biblën tonë. Dhe pikërisht te Ezé.26 gjejmë një sërë ndëshkimesh, modeli i të cilave gjendet i zbatuar shpirtërisht, por jo vetëm, në shtatë boritë e Zbulesës të Zbulesa 8 dhe 9. Kjo ngjashmëri befasuese konfirmon se Perëndia nuk ndryshon vërtet. Mëkatet ndëshkohen në besëlidhjen e re siç ishin në të vjetrën.

DAN 9:12 *Ai i përmbushi fjalët që tha kundër nesh dhe kundër princave tanë që na sundonin, dhe solli mbi ne një fatkeqësi të madhe, që nuk ka ndodhur kurrë nën gjithë qiejt.*

12a- Perëndia nuk është dobësuar, ai i përmbush njoftimet e tij për të bekuar ose mallkuar me të njëjtin kujdes dhe "fatkeqësia" që goditi popullin e Danielit ka për qëllim të paralajmërojë kombet që mësojnë këto gjëra. Por çfarë shohim? Pavarësisht dëshmisë së shkruar në Bibël, ky mësim mbetet i injoruar edhe nga ata që e lexojnë. Mos harroni këtë mesazh: Zoti po përgatit për hebrenjtë dhe pas tyre, për të krishterët, dy fatkeqësi të tjera të mëdha që do të zbulohen në pjesën tjetër të librit të Danielit.

DAN 9:13 *Siç është shkruar në ligjin e Moisiut, gjithë kjo fatkeqësi na ka rënë; dhe ne nuk i jemi lutur Zotit, Perëndisë tonë, nuk jemi larguar nga paudhësitë tona dhe nuk kemi dëgjuar të vërtetën tënde.*

13a- Përbuzja për gjërat që Zoti kishte shkruar në Bibël është gjithashtu e përhershme, në vitin 2021 edhe të krishterët janë fajtorë për këtë faj dhe besojnë se Zoti nuk do t'i kundërshtojë. Ata as nuk largohen nga paudhësitë e tyre dhe nuk janë më të vëmendshëm ndaj të vërtetës biblike, por kaq të rëndësishme për kohën

tonë të fundit, e vërteta e saj profetike e zbuluar intensivisht dhe në mënyrë të kuptueshme, pasi çelësat e të kuptuarit janë edhe në vetë Biblën.

DAN 9:14 *Zoti e ka ruajtur këtë fatkeqësi dhe e ka sjellë mbi ne; sepse Zoti, Perëndia ynë, është i drejtë në të gjitha ato që ka bërë, por ne nuk i jemi bindur zërit të tij.*

14a- Çfarë mund të them më shumë? Vërtet! Por dijeni mirë se një fatkeqësi shumë më e madhe është përgatitur nga Zoti për njerëzimin e sotëm dhe për të njëjtin shkak. Ajo do të vijë, midis 2021 dhe 2030, në formën e një lufte bërthamore, misioni hyjnor i së cilës është *të vrasë një të tretën e njerëzve sipas Zbulesës 9:15.*

DAN 9:15 *Dhe tani, o Zot, Perëndia ynë, që nxore popullin tënd nga vendi i Egjiptit me dorën tënde të fuqishme dhe e bërë emrin tënd siç është sot, ne kemi mëkatuar, kemi kryer paudhësi.*

15a- Danieli na kujton pse mosbesimi është i dënueshëm nga Perëndia. Në tokë, ekzistenca e popullit hebre dëshmon për këtë fakt të jashtëzakonshëm për shkak të një fuqie të mbinatyrshme, eksodit nga Egjipti i popullit hebre. E gjithë historia e tyre bazohet në këtë fakt të mrekullueshëm. Nuk kemi mundësi ta dëshmojmë këtë eksod, por askush nuk mund ta mohojë që pasardhësit e kësaj eksperience janë edhe sot mes nesh. Dhe për të shfrytëzuar më mirë këtë ekzistencë, Zoti i dorëzoi këta njerëz në urrejtjen naziste gjatë Luftës së Dytë Botërore. Kështu, vëmendja e njerëzimit u drejtua te të mbijetuarit, të cilët në vitin 1948 u zhvendosën në tokën e atdheut të tyre të lashtë të humbur që nga viti 70. Zoti la të bien mbi kokën e tyre vetëm fjalët e etërve të tyre që i kishin thënë guvernatorit romak Ponc Pilatit për Jezusin , për të marrë vdekjen e tij, citoj “gjaku i tij qoftë mbi ne dhe mbi fëmijët tanë”. Zoti iu përgjigj atyre me shkronja. Por të krishterët e të gjitha besimeve e kanë injoruar me turp këtë mësim hyjnor dhe ne mund ta kuptojmë pse, pasi ata të gjithë ndajnë mallkimin e tyre. Judenjtë e refuzuan Mesian, por të krishterët i përçmuan ligjet e tij. Prandaj, dënimi i Perëndisë për të dyja është krejtësisht i justifikuar.

DAN 9:16 *O Zot, sipas mëshirës sate të madhe, largoftë zemërimi dhe tërbimi yt nga qyteti yt Jeruzalemi, nga mali yt i shenjtë; sepse për mëkatet tona dhe për paudhësitë e etërve tanë, Jeruzalemi dhe populli yt janë një turp për të gjithë ata që na rrethojnë.*

16a- Danieli këtu merr një argument që Moisiu ia kishte paraqitur Zotit: çfarë do të thonë njerëzit që dëshmojnë dënimin e popullit të tij? Perëndia është i vetëdijshëm për problemin, pasi ai vetë deklaroi për Judenjtë, me gojën e Palit në Rom.2:24: *Sepse emri i Perëndisë blasfemohet ndër johebrenjtë për shkakun tuaj, siç është shkruar . Ai aludon në tekstin e Eze.16:27: Dhe, ja, unë kam shtrirë dorën time kundër teje, kam pakësuar pjesën që të kam caktuar, të kam dorëzuar në vullnetin e armiqve të tu, bijave të Filistej, të cilëve u vinte turp për sjelljen tuaj kriminale .* Në dhembshurinë e tij, Danieli ka ende shumë për të mësuar rreth gjykimit të Perëndisë mbi qytetin e tij Jerusalem. Por kur thotë " *Jeruzalemi dhe populli yt janë një turp për të gjithë ata që na rrethojnë* ", ai nuk e ka gabim, sepse nëse ndëshkimi i Izraelit do të kishte sjellë te paganët një frikë shpëtimtare dhe një dëshirë për t'i shërbyer këtij Zoti të vërtetë, ndëshkimi do të kishte kishte një interes të vërtetë. por kjo përvojë e trishtuar dha pak fryt, jo të parëndësishëm,

pasi ne i detyrohemi asaj konvertimin e mbretit Nebukadnetzar dhe mbretit Dari Mede.

DAN 9:17 *Prandaj tani, o Perëndia ynë, dëgjo lutjen dhe përgjërimin e shërbëtorit tënd dhe për hir të Zotit le të shkëlqejë fytyra jote mbi shenjtëroren tënde të shkretë.*

17a- Ajo që kërkon Danieli do të realizohet, por jo sepse Perëndia e do atë, por thjesht sepse ky kthim në Izrael dhe rindërtimi i tempullit janë në projektin e tij. Megjithatë, Danieli nuk është në dijeni se tempulli, i cili në fakt do të rindërtohet, do të shkatërrohet përsëri në vitin 70 nga romakët. Kjo është arsyeja pse informacioni që ai do të marrë në këtë kapitull 9 do ta shërojë atë nga rëndësia shumë judaike që ai ende i jep tempullit prej guri të ndërtuar në Jerusalem; tempulli i mishit të Krishtit së shpejti do ta bëjë të kotë dhe për këtë arsye do të shkatërrohet përsëri në vitin 70 nga ushtritë romake.

Dan 9:18 *O Perëndia im, dëgjo dhe dëgjo! Hapi sytë dhe shiko rrënojat tona, shiko qytetin mbi të cilin thirret emri yt! Sepse nuk është për shkak të drejtësisë sonë që ne të paraqesim lutjet tona, por për shkak të mëshirës suaj të madhe.*

18a- Është e vërtetë që Perëndia kishte zgjedhur Jerusalemin për ta bërë atë vendin e shenjtëruar nga prania e tij e lavdishme. Por vendi është i shenjtë vetëm kur Zoti qëndron atje, dhe që nga viti - 586, kjo nuk ishte më kështu. Dhe, përkundrazi, rrënojat e Jeruzalemit dhe tempulli i tij dëshmuar për paanshmërinë e drejtësisë së tij. Ky mësim ishte i nevojshëm që njerëzit ta shikonin Perëndinë e vërtetë si një qenie të gjallë që sheh, gjykon dhe reagon ndryshe nga hyjnitë pagane idhujtare që lidhen vetëm me engjëjt e këqij të kampit të djallit. Njeriu besnik i shërben Zotit, por njeriu jobesnik përdor Zotin për t'i dhënë vetes legjitimitet fetar ndaj atyre që e rrethojnë. Dhembshuria e Perëndisë të cilës i drejtohet Danieli është e vërtetë dhe së shpejti ai do të japë provën më të bukur të saj, në Jezu Krishtin.

Dan 9:19 *O Zot, dëgjo! Zot, fal! Zot, ki kujdes! Vepra dhe mos vono, për dashurinë për ty, o Zoti im! Sepse emri yt thirret në qytetin tënd dhe mbi popullin tënd.*

19a- Moshja e shtyrë e Danielit e justifikon këmbënguljen e tij sepse, ashtu si Moisiu, dëshira e tij më e dashur personale është të jetë në gjendje të përjetojë këtë kthim në tokën e tij "të shenjtë". Ai dëshiron të jetë dëshmitar i rindërtimit të tempullit të shenjtë, i cili do t'i sjellë përsëri lavdi Perëndisë dhe Izraelit.

DAN 9:20 *Megjithatë unë fola, u luta, rrëfova mëkatin tim dhe mëkatin e popullit tim të Izraelit dhe i paraqita lutjet e mia Zotit, Perëndisë tim, për malin e shenjtë të Perëndisë tim;*

20a- Nuk është për t'u habitur që Zoti e do Danielin, është një model përulësie që e magjeps dhe plotëson kriterin e shenjtërisë që ai kërkon. Çdo njeri është i gabueshëm për sa kohë që jeton në një trup prej mishi dhe Danieli nuk bën përjashtim. Ai i rrëfen mëkatet e tij, i vetëdijshëm për dobësinë e tij ekstreme siç duhet të bëjmë të gjithë ne. Por cilësia e tij shpirtërore personale nuk mund të mbulojë mëkatin e njerëzve, sepse ai është vetëm një njeri, vetë i papërsosur. Zgjidhja do të vijë nga Perëndia në Jezu Krishtin.

DAN 9:21 *Unë ende po flisja në lutje, kur njeriu Gabriel, të cilin e kisha parë më parë në vegim, erdhi duke fluturuar drejt meje në kohën e blatimit të mbrëmjes.*

21a- Koha e zgjedhur nga Zoti për vizitën e Gabrielit është ajo e blatimit të mbrëmjes, domethënë ajo e flijimit të përjetshëm të një qengji që profetizon në mbrëmje dhe në mëngjes ofertën e ardhshme vullnetare të trupit krejtësisht të shenjtë dhe të pafajshëm të Jezu Krishtit. Ai do të vdesë i kryqëzuar për të shlyer mëkatet e të zgjedhurve të tij të vetëm që përbëjnë popullin e tij të vetëm të vërtetë. Prandaj, është vendosur lidhja me zbulesën që do t'i jepet më poshtë, Danielit.

Fundi i lutjes: Përgjigja e Zotit

DAN 9:22 *Ai më mësoi dhe fliste me mua. Ai më tha: Daniel, tani kam ardhur të të hap kuptueshmërinë.*

22a- Shprehja "hape inteligjencën tënde" do të thotë se deri atëherë inteligjenca ishte e mbyllur. Engjëlli flet mbi temën e planit të shpëtimit të Zotit, i cili u mbajt i fshehur deri në momentin e takimit të tij me profetin e zgjedhur të Zotit.

DAN 9:23 *Kur filluat të luteni, fjala u përhap dhe unë erdha t'ju them; sepse ju jeni të dashur. Kushtojini vëmendje fjalës dhe kuptoni vizionin!*

23a- *Kur nise të falesh, doli fjala*

Perëndia i qiellit kishte organizuar gjithçka, momentin e takimit në orën e të përhershmes dhe engjëlli Gabriel e emërton Krishtin me "Fjala" siç do të bëjë Gjoni në fillim të Ungjillit të tij: *fjala u bë mish* . Engjëlli vjen për t'i shpallur "Fjalën" që do të thotë se ai vjen për t'i shpallur ardhjen e Krishtit të profetizuar nga Moisiu sipas Ligjit të Përtërirë 18:15 deri në 19: *Zoti, Perëndia juaj, do t'ju ringjallë nga mesi juaj , 'ndër vëllezërit tuaj, një profet si unë: do ta dëgjoni! Kështu ai do t'i përgjigjet kërkesës që i bëre Zotit, Perëndisë tënd, në Horeb, ditën e asamblesë, duke thënë: "Më lër të mos dëgjoj më zërin e Zotit, Perëndisë tim, dhe të mos e shoh më këtë zjarr të madh". për të mos vdekur. Zoti më tha: "Ajo që kanë thënë është e mirë". Unë do të ngre për ta nga gjiri i vëllezërve të tyre një profet si ju , unë do t'i vë fjalët e mia në gojën e tij dhe ai do t'u flasë atyre cfarëdo që t'i urdhëroj . Dhe nëse dikush nuk dëgjon fjalët e mia që thotë në emrin tim, unë do t'i kërkoj llogari . Por profeti që ka guximin të thotë në emrin tim një fjalë që unë nuk e kam urdhëruar ta thotë, ose që flet në emër të perëndive të tjera, ai profet do të dënohet me vdekje.*

Ky tekst është thelbësor për të kuptuar fajin e hebrenjve në refuzimin e tyre ndaj Mesias Jezus, sepse ai i plotësonte të gjitha kriteret e profetizuara për ardhjen e tij. I marrë mes njerëzve dhe transmetues i fjalës hyjnore, Jezusi i përgjigjej këtij përskrimi dhe mrekullitë që ai kreu dëshmuar për veprimin hyjnor.

23b- *sepse ju jeni një i dashur*

Pse e do Zoti Danielin? Thjesht sepse Danieli e do atë. Dashuria është arsyeja pse Zoti krijoi jetën për krijesat e lira përballë tij. Është nevoja e tij për dashuri që ka justifikuar çmimin shumë të lartë që do të duhet të paguajë për ta marrë atë nga disa prej krijesave të tij tokësore njerëzore. Dhe me çmimin e vdekjes së tij, të cilën ai do t'i duhet të paguajë, ata që do të zgjedhë do të bëhen shokët e tij të përjetshëm.

23c- *Kushtojini vëmendje fjalës dhe kuptoni vizionin!*

Cila është fjala, fjala e engjëllit apo “Fjala” hyjnore e fshehur në Krishtin? Ajo që është e sigurt është se të dyja janë të mundshme dhe plotësuese, sepse vizioni do të ketë të bëjë me "Fjalën" që do të vijë në mish në Jezu Krishtin. Prandaj, kuptimi i mesazhit është i një rëndësie të madhe.

Profecia e 70 javëve

Dan 9:24 *Shtatëdhjetë javë janë caktuar për popullin tënd dhe për qytetin tënd të shenjtë, për të ndaluar shkeljet dhe për t'u dhënë fund mëkateve, për të shlyer paudhësinë dhe për të sjellë drejtësinë e përjetshme, për të vulosur vegimin dhe profetin dhe për të vajosur i Shenjti i të Shenjtëve.*

24a- *Shtatëdhjetë javë janë shkëputur nga populli yt dhe nga qyteti yt i shenjtë*

Folja hebraike "hatac" do të thotë në kuptimin e parë të presësh ose të presësh ; dhe vetëm figurativisht, "për të përcaktuar ose rregulluar". E ruaj kuptimin e parë, sepse i jep kuptim këtij veprimi të Abrahamit, i cili konkretizon aleancën e tij me Zotin nëpërmjet një sakrifice, te Zanafilla 15:10: *Abrami i mori të gjitha këto kafshë, i preu në mes dhe e vendosi secilën pjesë nga një. tjetra; por ai nuk i ndau zogjtë . Ky rit ilustroi aleancën midis Zotit dhe shërbëtorit të tij. Kjo është arsyeja pse kjo folje "prerë" do të marrë kuptimin e saj të plotë në "aleancën e bërë me shumë për një javë" në vargun 27. Këta "shumë" janë hebrenjtë kombëtarë për të mirën e të cilëve, përfitimi i besimit në Krishtin e kryqëzuar është paraqitur së pari. Interesi i dytë i kësaj folje prerë është se 70 javët e viteve të këtij kapitulli 9 priten në "2300 mbrëmje-mëngjes" të Dan.8:14. Dhe nga kjo kronologji del një mësim që e vendos besimin e krishterë përpara besimit hebre. Në këtë mënyrë, Zoti na mëson se në Jezu Krishtin ai jep jetën e tij për ta ofruar atë si shpengim për çdo besimtar të denjë për shpëtimin e tij në mbarë njerëzimin. Besëlidhja e vjetër duhej të zhdukej kur Jezusi derdhi gjakun e tij për të thyer besëlidhjen e tij të re me të zgjedhurit e gjithë tokës.*

Libri i Danielit synon të mësojë këtë shpëtim universal duke na paraqitur kthimet në besim të mbretërve bashkëkohorë të Danielit; Nebukadnetsari, Dari medi dhe Kiri Persiani.

Mesazhi është një paralajmërim solemn që kërcënon popullin hebre dhe qytetin e tyre të shenjtë Jerusalemin, të cilit i jepet një afat prej 70 javësh. Këtu përsëri kodi i Ezé.4:5-6 jep një ditë për një vit kohëzgjatja që përfaqëson në të gjitha 490 vitet. Danieli duhet të ketë vështirësi të kuptojë domethënien e një kërcënimi kundër qytetit të tij, i cili tashmë është në gërmadha.

24b- *për të ndaluar shkeljet dhe për t'u dhënë fund mëkateve*

Imagjinoni se çfarë po kalonte në mendjen e Danielit duke dëgjuar këto gjëra kur ai sapo i kishte kërkuar Perëndisë në lutje për faljen e mëkateve të tij dhe të mëkateve të popullit të tij. Ai shpejt do të kuptojë se çfarë është. Por ne vetë e kuptojmë mirë kërkesën hyjnore të shprehur. Perëndia dëshiron të marrë nga të zgjedhurit e tij që të shpëtojë, që ata të mos mëkatojnë më, që t'u japin fund shkeljeve të ligjeve të tij, duke i dhënë fund mëkateve në përputhje me atë që do të shkruhet nga apostulli Gjon në 1 Gjonit 3: 4: *Kushdo që mëkaton shkel ligjin dhe mëkati është shkelje e ligjit . Ky objektivi u drejtohet njerëzve që duhet të luftojnë natyrën e tyre të ligë që të mos mëkatojnë më.*

24c- *për të shlyer paudhësinë dhe për të sjellë drejtësi të përjetshme*

Për hebreun Daniel , ky mesazh ngjall ritin e "ditës së shlyerjes", një festë vjetore ku ne festojmë heqjen e mëkateve nëpërmjet flijimit të një cjapi. Ky simbol tipik i mëkatit përfaqëson Greqinë në Dan.8 dhe prania e saj e vendosi profecinë në atmosferën shpirtërore të kësaj "dite të shlyerjes". Por si mund t'i largojë mëkatet vdekja e dhisë nëse ngordhja e kafshëve të tjera të flijuara gjatë gjithë vitit nuk ka arritur t'i heqë ato? Përgjigja për këtë dilemë jepet në Hebr. 10:3 deri në 7: *Por kujtimi i mëkateve përtërihet çdo vit nga këto sakrifica; sepse gjaku i demave dhe i cjeprve është i pamundur të heqë mëkatet . Prandaj Krishti, duke hyrë në botë, tha: "Ti nuk do të bësh fli e ofertë, por një trup që ke formuar për mua ; Ju nuk keni pranuar olokauste ose flijime për mëkatin. Pastaj thashë: Ja, unë vij (në rrotullën e librit flet për mua) për të bërë, O Zot, vullneti yt .* Shpjegimet e dhëna nga apostulli Pal janë shumë të qarta dhe logjike. Nga kjo rrjedh se Perëndia ka rezervuar për vete, në Jezu Krishtin, veprën e shlyerjes për mëkatet e shpallura nga engjëlli Gabriel Danielit. Por ku ishte Jezu Krishti në këtë rit të "ditës së shlyerjes"? Pafajësia e tij e përsosur personale, e cila simbolikisht e bëri atë qengjin e Pashkëve të Zotit që heq mëkatet e botës, mori përgjegjësinë për mëkatet e të zgjedhurve të tij të simbolizuara nga cjapi i ritit të shlyerjes. Qengjin e fshehu cjapi në mënyrë që qengji të ngordhi për cjamin që ai kishte kujdesur. Duke pranuar vdekjen e tij në kryq për të shlyer mëkatet e të zgjedhurve të tij, mëkatet për të cilat ai ishte përgjegjës, në Krishtin Zoti u dha atyre provën më të bukur të dashurisë së tij për ta.

24d- *dhe sillni drejtësi të përvetshme*

Kjo është pasoja e lumtur e vdekjes së shpëtimtarit Mesia. Kjo drejtësi që njeriu, që nga Adami, nuk mundi të prodhonte, u ngarkohet të zgjedhurve, në mënyrë që nëpërmjet besimit të tyre në këtë shfaqje të dashurisë hyjnore, me anë të hirit të pastër, t'u ngarkohet fillimisht drejtësia e përsosur e Jezu Krishtit besimi e mund mëkatin. Dhe kur kjo zhduket plotësisht, drejtësia e Krishtit thuhet se do të jepet. Studenti bëhet si Mjeshtri i tij. Mbi këto baza doktrinoze u ndërtua besimi i apostujve të Jezusit. Përpara se koha dhe fuqitë e errëta t'i transformojnë ato, duke zgjeruar kështu shtegun e ngushtë të mësuar nga Jezu Krishti. Kjo *drejtësi* do të jetë *e përvetshme* vetëm për të zgjedhurit besnikë, ata që dëgjojnë dhe përgjigjen në bindje ndaj kërkesave të drejta të Perëndisë.

24- *për të vulosur vegimin dhe profetin*

Ose, në mënyrë që vizioni të përmbushet me paraqitjen e profetit të shpallur. Folja vulë aludon për vulën e Zotit që i jep kështu profecisë dhe profetit që do t'i paraqesë vetes një autoritet dhe legjitimitet hyjnor të plotë dhe të padiskutueshëm. Vepra që do të kryhet është e vulosur me vulën e saj mbretërore hyjnore. Numri simbolik i kësaj vule është "shtatë: 7". Ai tregon gjithashtu plotësinë që karakterizon natyrën e Zotit krijues dhe atë të Shpirtit të tij. Baza e kësaj zgjedhjeje është ndërtimi i projektit të tij mbi shtatë mijë vjet, prandaj ai e ndau kohën në javë me shtatë ditë si shtatë mijë vjetët. Kështu, profecia e 70 javëve i jep një rol numrit (7), vulës së Zotit të gjallë te Zbulesa 7. Vargjet që vijnë do të konfirmojnë rëndësinë e këtij numri "7".

24f- *dhe për të vajosur të Shenjtin e të Shenjtëve*

Ky është vajosja e Frymës së Shenjtë që Jezusi do të marrë në kohën e pagëzimit të tij. Por le të mos gabojmë, pëllumbi që zbriti mbi të nga qielli kishte

vetëm një qëllim, atë të bindte Gjonin se Jezusi ishte me të vërtetë Mesia i shpallur; qielli dëshmon për të. Në tokë, Jezusi ishte gjithmonë Krishti dhe në formën e pyetjeve të zgjedhura që u bëhen priftërinjve, mësimi i tij në sinagogë në moshën 12-vjeçare është dëshmi e kësaj. Për popullin e tij, mes të cilëve ai lindi dhe u rrit, misioni i tij zyrtar ishte të fillonte me pagëzimin e tij në vjeshtën e vitit 26 dhe ai do të jepte jetën në pranverën e vitit 30. Titulli i Shenjtë i të Shenjtëve emërton me dinjitet pasi mishëron në trajtë mishi Perëndinë e gjallë që i tmerroi hebrejtë në kohën e Moisiut. Por Shenjti i gjallë i të Shenjtëve kishte një simbol material në tokë; vendi më i shenjtë ose shenjtërorja e tempullit të Jeruzalemit. Ishte një simbol i parajsës, ky dimension i paarrtshëm për njerëzimin ku qëndron Zoti dhe engjëjt e tij. Selia e gjyqimit hyjnor dhe vendi i fronit të tij, Zoti si Gjykatës priti gjakun e Krishtit për të vërtetuar faljen e mëkateve të të zgjedhurve të zgjedhur gjatë 6 mijëvjeçarëve të caktuar për këtë përzgjedhje. Kështu, vdekja e Jezuit përmbushi «festën e shlyerjes» përfundimtare. Falja është marrë dhe sakrificat e lashta të miratuara nga Zoti janë vërtetuar të gjitha. Vajosja e Shenjtit të Shenjtëve u bë në Ditën e Shlyerjes duke spërkatur gjakun e cjamin të vrarë në pajtuesin, një altar i vendosur mbi arkë që përmbante urdhërimet e shkelura të Perëndisë. Për këtë veprim, një herë në vit, kryepriifti autorizojte të depërtonte përtej velit të ndarjes, në vendin më të shenjtë. Kështu, pas ringjalljes së tij, Jezusi solli në qiell shlyerjen e gjakut të tij në mënyrë që të merrte sundimin, legjitimitetin për të shpëtuar të zgjedhurit e tij me anë të llogaritjes së drejtësisë së tij dhe të drejtën për të dënuar mëkatarët e papenduar, duke përfshirë engjëjt e këqij dhe udhëheqësin e tyre Satanain, djallin. Shenjti i të Shenjtëve, duke përcaktuar gjithashtu qiellin, gjakun e derdhur nga Jezusi në tokë, do ta lejojë atë, në Michael, të dëbojë djallin dhe demonët e tij nga qielli, diçka e zbuluar në Zbul.12:9. Kështu, gabimi i popullit fetar hebre ishte të mos kuptonin karakterin profetik të "ditës së shlyerjes" vjetore. Ata gabimisht besonin se gjaku i kafshës i ofruar në këtë festë mund të vërtetonte një kuptim tjetër të kafshëve të derdhur gjatë vitit. Njeriu i krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë; kafsha e prodhuar nga jeta tokësore, si mund ta justifikojmë barazinë e vlerës për dy speciet? Duke qenë Zot, Jezu Krishti ishte vetë vaji i vajosjes si Fryma e Shenjtë dhe duke u ngjitur në qiell ai sjell me vete vajosjen e legjitimitetit të tij të fituar në tokë.

Çelësi i llogaritjeve

Dan 9:25 Dije, pra, dhe kupto! Që nga koha kur fjala shpalli se Jeruzalemi do të rindërtohet për të vajosurit, për udhëheqësin, shtatë javë e gjashtëdhjetë e dy javë më parë, vendet dhe hendeqet do të restaurohen, por në kohë të vështira.

25a- *Dije këtë atëherë dhe kupto!*

Engjëlli ka të drejtë që e fton Danielin në vëmendje, sepse ai trajton të dhëna që kërkojnë përqendrim të madh shpirtëror dhe intelektual; sepse do të duhen bërë llogaritjet.

25b- ***Që nga koha kur fjala shpalli se Jeruzalemi do të rindërtohet për të vajosurit, për udhëheqësin***

Vetëm kjo pjesë e vargut është e një rëndësie të madhe sepse përmbledh qëllimin e vizionit. **Perëndia i jep popullit të tij që janë duke pritur për Mesinë e tyre mjetet për të ditur se në cilin vit ai do t'u paraqitet atyre**. Dhe

ky moment kur fjala e shpallur se Jeruzalemi do të rindërtohet duhet të përcaktohet sipas kohëzgjatjes së 490 viteve të profetizuara. Për këtë dekret rindërtimi, në librin e Ezdrës, gjejmë tre dekrete të mundshme të urdhëruara me radhë nga tre mbretër persë: Kiri, Dari dhe Artakserksi. Rezulton se dekreti i vendosur nga i fundit në – 458, lejon kulmin e 490 viteve në vitin 26 të erës sonë. Prandaj do të jetë ky dekret i Artakserksit që duhet mbajtur duke marrë parasysh stinën në të cilën është shkruar: pranvera sipas Esd.7:9: *ai u largua nga Babilonia ditën e parë të muajit të parë dhe arriti në Jerusalem më ditën e parë të muajit të pestë, dora e mirë e Perëndisë së tij ishte mbi të* . Viti i dekretit të mbretit jepet në Ezdra. 7:7: *Shumë nga bijtë e Izraelit, priftërinjtë dhe Levitët, këngëtarët, derëtarët dhe nethinajtë, erdhën gjithashtu në Jeruzalem në vitin e shtatë të mbretit Artakserks* .

Largimi i dekretit duke qenë një pranverë, Fryma synon për profecinë e tij, Pashkët e pranverës ku Jezu Krishti vdiq i kryqëzuar. Llogaritjet do të na çojnë në këtë objektiv.

25c- *shtatë javë e gjashtëdhjetë e dy javë më parë, vendet dhe kanalet do të restaurohen, por në kohë të vështira.*

Fillimisht kemi 70 javë. Engjëlli evokon 69 javë; 7 + 62. 7 javët e para kulmojnë me kohën e rimëkëmbjes së Jeruzalemit dhe tempullit, në kohë fatkeqe sepse hebrenjtë punojnë nën vështirësitë e përhershme të arabëve që erdhën për t'u vendosur në zonën e lënë të lirë nga dëbimi i tyre. Ky varg nga Neh.4:17 e përshkruan mirë situatën: *Ata që ndërjuan murin dhe ata që mbanin ose ngarkuan barrat, punonin me njëri-njëri dhe mbanin një armë në tjetrën* . Ky është një detaj që specifikohet, por kryesori gjendet në ^{javën e 70-të} të numëruar.

Java e 70-të

DAN 9:26 *Pas gjashtëdhjetë e dy javëve një i vajosur do të shfaroset dhe ai nuk do të ketë asnjë pasardhës, asgjë për të. Populli i një sunduesi që vjen do të shkatërrojë qytetin dhe shenjtëroren dhe fundi i tyre do të vijë si një përmbytje; Është vendosur që shkatërrimet të zgjasin deri në fund të luftës.*

26a- *Pas gjashtëdhjetë e dy javëve, një i vajosur do të pritët*

Këto 62 javë paraprihen nga 7 javë , që do të thotë se mesazhi i vërtetë është "pas 69 javësh" *një i vajosur do të ndërpritët* , por jo çdo i mirosur, ai që shpallet kështu mishëron vetë vajosjen hyjnore. Duke përdorur formulën “ *a i vajosur* ”, Zoti përgatit popullin hebre për takimin e tyre me një njeri me pamje të zakonshme, larg kufizimeve hyjnore. Në përputhje me shëmbëlltyrën e tij për vreshtarët, Biri i Njeriut, biri i Mjeshtrit të vreshtit, u paraqitet vreshtarëve pasi dërgoi lajmëtarët e tij që i paraprinë dhe të cilët ata i keqtrajtuuan. Nga këndvështrimi njerëzor, Jezusi është vetëm *një i mirosur* që paraqitet pas të mirosurve të tjerë.

Engjëlli tha " *pas* " kohëzgjatjen totale prej 69 javësh, duke treguar kështu të ^{70-tën} . Kështu, hap pas hapi, të dhënat e engjëllit na drejtojnë drejt Pashkës pranverore të vitit 30 e cila do të vendoset në mesin e kësaj ^{javë të 70-të} të ditëve viteve.

26b- *dhe ai nuk do të ketë pasardhës për të*

Ky përkthim është aq më i paligjshëm pasi autori i tij, L.Segond, specifikon në margjina se përkthimi fjalë për fjalë është: *askush për të* . Dhe për mua përkthimi fjalë për fjalë më përshtatet shumë, sepse thotë se çfarë ndodhi në të vërtetë në orën e kryqëzimit të tij. Bibla dëshmon për këtë, apostujt vetë kishin pushuar së besuari se Jezusi ishte Mesia i pritur, sepse, si pjesa tjetër e popullit hebre, ata prisnin një Mesian luftëtar që do t'i dëbonte romakët nga vendi.

26c- *Njerëzit e një udhëheqësi që do të vijë do të shkatërrojnë qytetin dhe shenjtërinë e shenjtërës*

Kjo përbën përgjigjen e Zotit ndaj mosbesimit kombëtar të hebrenjve: *askush për të* . Zemërimi kundër Perëndisë do të paguhet përfundimisht nga shkatërrimi i Jeruzalemit dhe *shenjtëria e tij e rreme* ; sepse që nga viti 30, nuk ka pasur më *shenjtëri* në tokën hebraike; shenjtërorja nuk është më një. Për këtë veprim, Zoti përdori romakët, ata me anë të të cilëve kërret fetarë hebrenj kishin kryqëzuar Mesian, duke mos guxuar dhe duke mos qenë në gjendje ta bënë vetë, ndërkohë që ata dinin, pa ta, të vrisnin me gurë dhjakun Stefan "tre vjet e gjashtë muaj". " më vonë.

26d- *dhe fundi i tij do të vijë si një përmbetje*

Prandaj, ishte në vitin 70, që pas disa vitesh rrethimi romak, Jeruzalemi ra në duart e tyre dhe të mbushur me urrejtje shkatërruese, të gjallëruar nga zjarri hyjnor, ata shkatërruan furishëm, siç u njoftua, *qytetin dhe shenjtërinë* që nuk ishte më, derisa atje *nuk u la gur mbi tjetrin* siç kishte shpallur Jezusi para vdekjes së tij në Mat.24:2: *Por ai u tha atyre: A i shihni të gjitha këto? Me të vërtetë po ju them se këtu nuk do të mbetet asnjë gur mbi gur që nuk do të shembet* .

26 - vendoset që *shkatërrimet të zgjasin deri në fund të luftës*

Tek Mat.24:6, Jezusi tha: *Ju do të dëgjoni për luftëra dhe thashetheme luftërash: kini kujdes që të mos shqetësoheni, sepse këto gjëra duhet të ndodhin. Por nuk do të jetë ende fundi*. Pas romakëve, luftërat vazhduan gjatë dy mijë viteve të epokës së krishterë dhe koha e gjatë e paqes që kemi gëzuar që nga fundi i Luftës së Dytë Botërore është e jashtëzakonshme, por e programuar nga Zoti. Kështu, njerëzimi mund të prodhojë frytet e çoroditjes së tij deri në fund të fantazive të tij përpara se të paguajë çmimin.

Megjithatë, nuk duhet të harrojmë kur flasim për romakët se pasardhja e tyre papale do të zgjasë veprat e " *shkatërruesit ose shkretuesit* " pagan dhe atje gjithashtu deri në fund të luftës që u zhvillua kundër të zgjedhurve të Krishtit Perëndi.

DAN 9:27 *Ai do të bëjë një besëlidhje të fortë me shumë veta për një javë dhe për gjysmën e javës do të bëjë të pushojë flijimi dhe blatimi ushqimor; Dhe [do të ketë] në krahun e gjërave të neveritshme të shkretimit, madje edhe në një shfarosje (ose shkatërrim të plotë), dhe do të thyhet, [sipas] asaj që është dekretuar, në [tokën] e shkretë .*

27a- *Do të bëjë një aleancë të fortë me shumë për një javë*

Shpirti profetizon vendosjen e besëlidhjes së re ; është e fortë sepse bëhet baza e shpëtimit të ofruar deri në fund të botës. Nën termin shumë, Perëndia synon shtetasit hebrenj, apostujt e tij dhe dishepujt e tij të parë hebrenj, të cilët do të hyjnë në *besëlidhjen e tij gjatë shtatë viteve të fundit* të afatit që i është dhënë kombit hebre për të pranuar ose refuzuar zyrtarisht Mesian e kryqëzuar. Është kjo

besëlidhje që është " prerë " në vargun 24 midis Perëndisë dhe mëkatarëve hebrej të penduar. Në vjeshtën e vitit 33, fundi i kësaj jave të fundit do të shënohet nga ky akt tjetër i padrejtë dhe i urryer, i përfaqësuar nga vrasja me gurë e Stefanit, dhjakut të ri. I vetmi gabim i tij ishte t'u thoshte judenjve të vërteta që ata nuk mund të duronin t'i dëgjonin, ndërsa Jezusi i vuri fjalët e tij në gojë. Duke parë një ndjekës të kauzës së tij të vrarë, Jezusi regjistroi refuzimin zyrtar kombëtar të ndërmjetësimit të tij. Nga vjeshta e vitit 33, rebelët hebrej nxitën zemërimin romak, i cili u zbraz nga një bllok në Jerusalem në vitin 70.

27b- *dhe për gjysmën e javës ai do të bëjë që flijimi dhe oferta të pushojnë*

Ky moment në mes ose në gjysmën e javës është pranvera 30 e shënjestruar nga profecia e 70 javëve. Ky është momenti kur realizohen të gjitha veprimet e cituara në vargun 24: **Fundi i mëkatit, shlyerja e tij, ardhja e profetit që përmbush vizionin duke vendosur drejtësinë e tij të përjetshme dhe vajosjen e Krishtit të ringjallur që ngjitet në qiell Fitimtar dhe i Plotfuqishëm**. Vdekja shlyese e Mesisë përmendet këtu nën aspektin e një pasojë që ajo sjell: ndërprerjen përfundimtare të *fljimeve dhe ofertave* të kafshëve të bëra mbrëmje e mëngjes në tempullin hebre, por edhe nga mëngjesi deri në mbrëmje, për mëkatet e njerëzve. Vdekja e Jezu Krishtit i bën të vjetruara simbolet e kafshëve që e parafytyruan atë në besëlidhjen e vjetër dhe ky është ndryshimi thelbësor që solli sakrifica e tij. Grisja e velit të tempullit që Zoti kryen në momentin kur Jezusi mbaron konfirmon ndërprerjen përfundimtare të riteve fetare tokësore dhe shkatërrimi i tempullit, në vitin 70, e përforcon këtë konfirmim. Nga ana tjetër, festat vjetore hebreje, të gjitha profetike të ardhjes së tij, duhej të zhdukeshin; por në asnjë rast, praktika e së shtunës javore që merr në këtë vdekje kuptimin e saj të vërtetë: ajo profetizon pushimin qiellor të mijëvjeçarit të shtatë, të cilin, nëpërmjet fitores së tij, Jezu Krishti e merr për Perëndinë dhe të zgjedhurit e tij të vërtetë, të cilëve ai ia ngarkon të përsosurën e tij. *drejtësia e përjetshme* e cituar në vargun 24.

Fillimi i kësaj " jave " të ditëve-viteve ndodh në vjeshtën e vitit 26 me pagëzimin e Jezusit, i cili u pagëzua nga Gjon Pagëzori.

27c- *Dhe [do të ketë] në krahun e neverive të shkretimit*

Na vjen keq, por kjo pjesë e vargut është përkthyer dobët në versionin L.Segond sepse është keqinterpretuar. Duke marrë parasysh zbulesat e dhëna në Apokalipsin e Gjonit, unë paraqes përkthimin tim të tekstit hebraik, të cilin përkthimet e tjera e konfirmojnë. Fraza " në krah ", simbol i karakterit dhe sundimit qiellor, sugjeron një përgjegjësi fetare që synon drejtpërdrejt Romën papale, e cila " ngritet " në Dan.8:10-11, dhe aleatët e saj fetarë të ditëve të fundit. *Krahët e shqiponjës* simbolizojnë ngritjen supreme të titullit perandorak, për shembull *luani me krahë shqiponje* që ka të bëjë me mbretin Nebukadnetsar, ose të vetë Zotit, i cili mbante *krahët e shqiponjës* popullin e tij hebre, të cilin ai e çliroi nga skllavëria egjiptiane. Të gjitha perandoritë e kanë adoptuar këtë simbol të *shqiponjës* duke përfshirë, në 1806, Napoleonin I që do të konfirmohet nga Apo.8:13, pastaj perandorët prusianë dhe gjermanë, ku i fundit është diktatori A.Hitler. Por që atëherë, SHBA-të e kanë edhe këtë shqiponjë perandorake në monedhën e gjelbër të monedhës së saj kombëtare: dollarin.

Duke lënë temën e mëparshme, Shpirti kthehet për të synuar armikun e tij të preferuar: Romën. Pas misionit tokësor të Jezu Krishtit, aktori i synuar i *neverive që shkaktojnë shkretimin përfundimtar* të tokës është me të vërtetë Roma, faza perandorake pagane e së cilës sapo ka shkatërruar Jerusalemin në vitin 70 në vargun 26. Dhe veprimi i kryerjes së "*neverive të shkretimit*" do të vazhdojnë në kohë deri në fund të botës. Prandaj, neveritë, në shumës, i atribuohen, para së gjithash, Romës perandorake, e cila do t'i persekutojë besimtarët e zgjedhur duke i vrarë në "faza" spektakolare për të argëtuar popullin romak gjakatar, gjëra që do të pushojnë në vitin 313. Por një tjetër neveria vjen më pas dhe konsiston në përfundimin e praktikës së Shabatit të ditës së shtatë, 7 mars 321; ky veprim i atribuohet ende Perandorisë Romake dhe udhëheqësit të saj perandorak Kostandini ¹. Me të, Perandoria Romake ra nën dominimin e perandorëve bizantinë. Në vitin 538, nga ana e tij, perandori Justiniani I ^{kreu} një tjetër *neveri* duke vendosur në selinë e tij romake regjimin papal të Vigilius I dhe kjo zgjatje e *neverive* deri në fund të botës duhet t'i atribuohet kësaj faze ligji papnor që Zoti denoncon. që nga Dan.7. Kujtojmë se emri "*briri i vogël*" përcakton dy fazat dominuese të Romës në Dan.7 dhe Dan.8. Zoti sheh në këto dy faza të njëpasnjëshme vetëm vazhdimësinë e së njëjtës punë të neveritshme. Studimi i kapitujve të mëparshëm na ka lejuar të identifikojmë llojet e ndryshme të neverive që ky varg i ngarkon atij.

27d- *dhe deri në një shfarosje (ose shkatërrim të plotë) dhe do të thyhet*, [sipas] *asaj që është dekretuar, në [tokën] e shkretë*.

"*Ajo do të thyhet [sipas] asaj që është dekretuar*" dhe e shpallur në Dan.7:9-10 dhe Dan.8:25: *Për shkak të begatisë së tij dhe suksesit të dredhivë të tij, ai do të ketë arrogancë në zemrën e tij, do të bëjë shumë njerëzit që kanë jetuar në paqe do të vdesin dhe ai do të ngrihet kundër kreut të krerëve; por do të thyhet, pa përpjekjen e asnjë dore.*

Teksti hebraik ofron këtë mendim hyjnor të ndryshëm nga përkthimet aktuale.

Kjo nuancë bazohet në projektin e Zotit për të vënë fajin e njerëzve në planetin Tokë në të cilin ata jetojnë; çfarë na mëson Rev.20. Le të vërejmë faktin se besimi i rremë i krishterë e shpërfill këtë projekt hyjnor që do të konsistojë në shfarosjen e njerëzve nga faqja e dheut, në kthimin e lavdishëm të Krishtit. Duke shpërfillur zbulesat e dhëna në Zbulesën 20, ata presin më kot vendosjen e mbretërisë së Krishtit në tokë. Megjithatë, këtu dhe në Rev.20 është planifikuar shkatërrimi i plotë i sipërfaqes së tij. Kthimi në lavdi e Krishtit fitimtar në të gjithë hyjninë e tij do t'i kthejë tokës pamjen e saj kaotike që nga fillimi i historisë së saj të përshkruar në Zanafilla 1. Tërmetet gjigante do ta tundin atë dhe ajo do të kthehet nën emrin *humnerë* në gjendjen e saj kaotike "*pa formë dhe bosh*", "tohu ue bohu", fillestar. Nuk do të mbetet asnjë burrë i gjallë mbi të, por ajo do të jetë *burgu* i djallit të izoluar mbi të për një mijë vjet deri në orën e vdekjes së tij.

Në këtë fazë të studimit, më duhet të jap informacion shtesë në lidhje me "*javën e 70-të*" që sapo është studiuar. Përmbushja e tij në ditë-vite profetike shoqërohet me një përmbushje fjalë për fjalë. Sepse falë dëshmisë së një kalendari hebre, ne e dimë konfigurimin e javës së Pashkëve të vitit 30. Qendra e saj ishte një e

mërkurë në prag të Shabatit të rastësishëm të justifikuar nga Pashkët hebraike që binte në atë vit të enjten. Kështu ne mund të rindërtojmë plotësisht rrjedhën e kësaj Pashke në të cilën Jezusi vdiq. I arrestuar të martën në mbrëmje, I gjykuar gjatë natës, Jezusi u kryqëzua të mërkurën në mëngjes në orën 9. Ai skadon në orën 15:00. Para orës 18:00, Jozefi nga Arimatea e vendosi trupin e tij në varr dhe e rrokullisi gurin që e mbylli. Kalon e shtuna e Pashkëve të së enjtes. Të premten në mëngjes, gratë e devotshme blejnë erëza të cilat i përgatisin gjatë ditës për të balsamosur trupin e Jezusit. Në mbrëmjen e së premtes në orën 18:00 fillon e shtuna e përjavshme, një natë, një ditë kalon në pushim të shenjtëruar nga Zoti. Dhe të shtunën në mbrëmje në orën 18:00 fillon dita e parë e javës laike. Nata kalon dhe në dritën e parë të agimit, gratë shkojnë te varri me shpresën për të gjetur dikë që ta rrokullisë gurin. Ata e gjejnë gurin të rrokullisur dhe varrin të hapur. Duke hyrë në varr, Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Jezusit, shohin një engjëll ulur i cili u thotë atyre se Jezusi është ringjallur, engjëlli u thotë të shkojnë dhe të paralajmërojnë vëllezërit e tij, apostujt e tij. Ndërsa qëndronte në kopsht, Maria Magdalena sheh një burrë të veshur me të bardha, të cilin e merr për kopshtar në shkëmbimin që ajo njeh Jezusin. Dhe këtu, një detaj shumë i rëndësishëm që shkatërron një besim shumë të përhapur, Jezusi i thotë Marisë: " *Unë ende nuk jam kthyer tek Ati im* ". Hajduti që ishte në kryq dhe vetë Jezusi nuk hynë në parajsë, në mbretërinë e Zotit, në të njëjtën ditë të kryqëzimit të tyre, pasi 3 ditë të tëra më vonë, Jezusi ende nuk është kthyer në parajsë. Kështu mund të them në emër të Zotit, le të heshtin ata që nuk kanë çfarë të thonë prej Tij! Për të mos pasur nevojë të vuani talljet ose turpin një ditë.

Gjëja e dytë është të përfitonin nga data - 458, e cila së pari shënon fillimin e 70 javëve të ditëve-viteve të përcaktuara për popullin hebre, të cilit Zoti i dha dy shenja kryesore të identitetit: Shabatin dhe rrethprerjen e mishit.

Sipas Rom.11, të konvertuarit paganë të hyrë në besëlidhjen e re shartohen në rrënjën dhe trungun hebraik dhe judaik. Por bazat e aleancës së re janë thjesht hebreje dhe Jezusi e kujtoi këtë te Gjoni 4:22: *Ju adhuroni atë që nuk e dini; ne adhurojmë atë që dimë, sepse shpëtimi vjen nga Judenjtë*. Sot, ky mesazh merr një rëndësi të gjallë, sepse Jezusi ua drejton atë paganëve të konvertuar në mënyrë të rreme në të gjitha epokat. Për t'i shkatërruar më mirë ata, djalli i shtyu ata të urrenin hebrejtë dhe aleancën e tyre; gjë që i largoi ata nga urdhërimet e Perëndisë dhe nga Shabati i tij i shenjtë. Prandaj, ne duhet ta korrigjojmë këtë gabim dhe **të shikojmë besëlidhjen e re me një identitet hebre**. Apostujt dhe dishepujt e rinj hebrej të konvertuar janë këta " *shumë* " që bëjnë *një aleancë solide me Jezusin*, në Dan.9:27, por baza e tyre mbetet hebreje, ata janë gjithashtu të shqetësuar nga fillimi i periudhës së " *70 javëve* ". dhënë nga Perëndia kombit hebre për të pranuar ose hedhur poshtë standardin e besëlidhjes së re të bazuar në gjakun njerëzor të derdhur vullnetarisht nga Jezu Krishti. Duke zbritur nga këto arsyetime, data – 458 bëhet fillimi i "2300 mbrëmje-mëngjes" të Dan.8:14.

Në fund të kësaj kohëzgjatjeje të gjatë profetike, 2300 vjet, tre gjëra duhej të pushonin sipas Dan.8:13.

- 1- priftëria e përhershme
- 2- mëkatin shkatërrues

3- persekutimi i shenjtërisë dhe ushtrisë.

Tre gjërat janë identifikuar:

- 1- priftëria e përhershme tokësore e papës
- 2- pjesa tjetër e ditës së parë u riemërua: e diel.
- 3- Persekutimi i shenjtërisë dhe shenjtorëve të krishterë, qytetarëve të mbretërisë së qiejve.

Këto ndryshime synonin:

- 1- Riktheni te Jezu Krishti priftërinë e tij të shenjtë të përjetshme çelestiale.
- 2- pushimin sabbatik të ditës së 7-të.
- 3- Shihni fundin e persekutimeve të shenjtërisë dhe shenjtorëve të krishterë.

Llogaritja e propozuar për "2300 mbrëmje-mëngjes" duke filluar nga data - 458, fundi i kësaj kohëzgjatjeje përfundon në pranverën e 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. Në këtë përlllogaritje kemi 1842 vite të plota, të cilave duhet t'u shtojmë +1 për të përcaktuar pranverën në fillim të vitit 1843 ku përfundon "2300 mbrëmje-mëngjes" e profetizuar. Kjo datë shënon fillimin e një rikthimi të ndërhyrjes së Zotit, i cili kështu dëshiron të çlirojë shenjtorët e tij të vërtetë nga gënjeshtar fetare të trashëguara nga katolicizmi papal romak për 1260 vjet. Kështu, duke marrë iniciativën për të krijuar një zgjim shpirtëror në SHBA, ku protestantët kanë gjetur strehim, Shpirti frymëzon te William Miller një interes për profecinë e Danielit 8:14 dhe dy data të propozuara të njëpasnjëshme shpallin kthimin e Jezu Krishtit, e para për pranvera e vitit 1843, e dyta për vjeshtën e 1844. Për të, pastrimi i shenjtërores do të thotë që Jezusi kthehet për të pastruar tokën. Pas dy zhgënjimeve në datat e planifikuara, Shpirti u jep një shenjë më këmbëngulësve që morën pjesë në dy provat e besimit. Një vegim qiellor u mor në mëngjesin e 23 tetorit 1844 nga një prej shenjtorëve që po kalonte fushat. Qielli u hap në një skenë që tregonte Jezu Krishtin si Kryeprift që kryente shërbimin në shenjtëroren qiellore. Në vegim ai kaloi nga vendi i shenjtë në vendin më të shenjtë. Kështu, pas 1260 vitesh errësirë, Jezu Krishti u rilidh me besimtarët e tij të renditur sipas dy sprovave të njëpasnjëshme.

- 1- **Rifillimi i të përhershmes** . Prandaj, është nëpërmjet këtij vizioni që Perëndia rimori zyrtarisht kontrollin e priftërisë së tij të përhershme çelestiale më 23 tetor 1844.
- 2- **Kthimi i Shabatit** . Në të njëjtin muaj, një tjetër nga shenjtorët filloi të respektonte Sabatin e ditës së shtatë, pas një vizite nga zonja Rachel Oaks, e cila i dha atij një broshurë nga kisha e saj: "Baptistët e ditës së shtatë". Një nga një, me kalimin e kohës, shenjtorët e përzgjedhur nga dy provat miratuan gjithashtu Sabatin e ditës së shtatë. Kështu Zoti i dha fund mëkatit shkatërrues të krijuar nga Roma pagane, por i legalizuar nga Roma papale me emrin e saj "E diela".
- 3- **Ndalimi i persekutimeve** . Tema e tretë kishte të bënte me shenjtërinë dhe të krishterët e persekutuar për 1260 vjet. Dhe atje përsëri, në 1843 dhe 1844, paqja fetare mbretëroi kudo në botën perëndimore të shqetësuar nga profecia. Kjo sepse Franca revolucionare heshti me gijotinën e saj përgjegjësit për abuzimet fetare të kryera. Kështu pas viteve të fundit të përgjakshme të dënimit të *shkelësve të kurorës fetare* sipas Apo.2:22-23,

në fund të viteve 1260 duke filluar nga viti 538, data e lidhur me heqjen e të *përhershmes* me vendosjen e regjimit papnor, dmth në vitin 1798 mbretëron paqja fetare. Dhe liria e ndërgjegjes e vendosur i lejon shenjtoret t'i shërbejnë Perëndisë sipas zgjedhjes së tyre dhe njohurive të tyre se Zoti do të rritet. Në vitin 1843 , *shenjtëria* dhe *ushtria e shenjtoreve* , këta qytetarë të mbretërisë së qiejve të zgjedhur nga Jezu Krishti, nuk janë më të persekutuar, siç shpalli profecia e Danielit 8:13-14.

Të gjitha këto përvoja u organizuan dhe udhëhoqën nga Zoti i Plotfuqishëm, i cili në padukshmëri totale i udhëheq mendjet e njerëzve në mënyrë që ata të përmbushin planet e tij, të gjithë programin e tij, deri në fund të botës kur do të ketë përfunduar përzgjedhja e tij e të zgjedhurve. Nga e gjithë kjo del se njeriu nuk zgjedh të nderojë Shabatin dhe dritën e tij, është Perëndia që i jep atij këto gjëra që i përkasin atij si shenjë e miratimit të tij dhe dashurisë së tij të vërtetë për të, siç mëson Ezé -20: *U dhashë atyre gjithashtu të shtunat e mia si një shenjë midis meje dhe atyre, që të dinë se unë jam Zoti që i shenjtëron... Shenjtërojini të shtunat e mia dhe që ato të jenë midis unë dhe ti një shenjë me anë të së cilës të dihet se unë jam Zoti, Perëndia yt .* Sepse është ai që kërkon delen e tij të humbur, të jemi të sigurt se asnjë zyrtar i zgjedhur nuk do të humbasë thirrjen.

Në Dan.8, në përgjigjen unike që Perëndia i jep në vargun 14 pyetjes në vargun 13, fjala " *shenjtëri* " përshtatet plotësisht sepse shenjtëria në përgjithësi ka të bëjë me gjithçka që është pronë e Perëndisë dhe që e prek veçanërisht atë. Ky ishte rasti i priftërisë së tij të *përhershme* qiellore, i *sabatit të tij të shenjtëruar* që nga themelimi i botës një ditë pas krijimit të Adamit dhe i *shenjtoreve të tij* , të zgjedhurve të tij besnikë.

Përvojat e profetizuara te Danieli 8:13-14 u përmbushën midis 1843 kur dekreti hyjnor hyri në fuqi dhe vjeshtës së 1844, të dyja të bazuara në pritjen e kthimit të Jezu Krishtit në ato data, duke u mbështetur kështu në idenë e ardhja e Jezu Krishtit , bashkëkohësit e kësaj përvoje u dhanë pjesëmarrësve që ishin ndjekës të këtyre pritjeve emrin "Adventist", nga latinishtja "adventus" që do të thotë saktësisht " ardhjen." Këtë përvojë "Adventiste" do ta gjejmë në kapitullin 12 të këtij libri të Danielit, ku Shpirti do të nënvizojë rëndësinë e kësaj "besëlidhjeje" të fundit të zyrtarizuar.

Danieli 10

Dan 10:1 *Në vitin e tretë të Kirit, mbretit të Persisë, një fjalë iu zbulua Danielit, që quhej Belteshatsar. Kjo fjalë që është e vërtetë, lajmëron një fatkeqësi të madhe. Ai e dëgjoji këtë fjalë dhe e kuptoi vizionin.*

1a- *Në vitin e tretë të Kirit, mbretit të Persisë, një fjalë iu zbulua Danielit, emri i të cilit ishte Belteshazar*

Kiri 2 mbretëroi që nga viti – 539. Prandaj, data e vegimit është – 536.

1b- *Kjo fjalë që është e vërtetë, lajmëron një fatkeqësi të madhe.*

Ky term, *fatkeqësi e madhe*, shpall masakrën në përmasa të mëdha.

1c- *Ai e dëgjoji këtë fjalë dhe e kuptoi vegimin.*

Nëse Danieli e kuptoi kuptimin, do ta kuptojmë edhe ne.

Dan 10:2 *Në atë kohë unë, Danieli, mbajta zi për tri javë.*

Kjo zi personale që prek Danielin, vërteton natyrën funerale të masakrës që do të kryhet kur të ndodhë fatkeqësia e madhe e paralajmëruar.

DAN 10:3 *Nuk hëngra asnjë ushqim të shijshëm, nuk më hyri në gojë as mish as verë dhe nuk u vajos deri sa të mbaronin tri javët.*

Kjo përgatitje e Danielit, i cili kërkon shenjtëri të shtuar, profetizon situatën dramatike që engjëlli do të profetizojë në Dan.11:30.

Dan 10:4 *Ditën e njëzet e katërt të muajit të parë isha pranë lumit të madh Hidekel.*

Hiddékel ka emrin Tiger në frëngjisht. Ky është lumi që uji Mesopotaminë me Eufratin që përshkoi dhe uji qytetin kaldeas *Babiloninë* për shkak të krenarisë së ndëshkuar të mbretit Nebukadnetsar. Danieli nuk mund ta kuptonte, por ky sqarim ishte menduar për mua. Sepse vetëm në vitin 1991 bëra të njohura shpjegimet e vërteta të Danielit 12 ku lumi **Tigër** do të luajë rolin e një “**tigri**” që ha shpirtrat e njerëzve. Një provë besimi ilustron nga kryqëzimi i tij i rrezikshëm. Vetëm të zgjedhurit mund ta kalojnë atë dhe të vazhdojnë udhëtimin e tyre me Jezu Krishtin. Është sërish një imazh i kopjuar nga kalimi i Detit të Kuq nga hebrejtë, një kalim i pamundur dhe fatal për mëkatarët egjiptianë. Por ai që ngjall Danieli 12 zgjedh "Adventistët" e fundit të zgjedhur, misioni i të cilëve do të vazhdojë deri në kthimin e Krishtit. I fundit prej tyre do të përjetojë **fatkeqësinë e fundit të madhe**, formën e saj ekstreme e cila do të kërkojë ndërhyrjen e Krishtit në një kthim të fuqishëm dhe të lavdishëm shpëtues dhe hakmarrës.

Fatkeqësia e parë e shpallur Danielit përmendet në Dan.11:30. Bëhet fjalë për popullin hebre të antikitetit, por një *fatkeqësi tjetër e ngjashme* do të shpallet nga një imazh analog në Rev.1. Kjo do të realizohet pas Luftës së Tretë Botërore në të cilën *një e treta e njerëzve do të vriten*. Dhe ky konflikt paraqitet te Zbulesa 9:13 deri në 21 me simbole, por është zhvilluar në gjuhë të thjeshtë në këtë libër të Danielit në fund të kapitullit 11 në vargjet 40 deri në 45. Kështu që do ta gjejmë me radhë, në këtë kapitull 11, fatkeqësia e madhe e hebrejve, pastaj në Dan.12:1, fatkeqësia e madhe që do të synojë të zgjedhurit e krishterimit dhe hebrejtë besnikë të kohës së fundit që do të kthehen në Krishtin fatkeqësia përmendet me termat "kohë telashe" dhe objektivi kryesor do të jetë praktikimi i Shabatit të shenjtëruar nga Perëndia.

Krahasimi i dy vizioneve të fatkeqësive të parashikuara

1- Fëmijëve të popullit të Danielit të besëlidhjes së vjetër: Dan.10:5-6.

2- Fëmijëve të popullit të Danielit të besëlidhjes së re: Zbul.1:13-14.

Për të vlerësuar plotësisht interesin që duhet t'u japim këtyre dy fatkeqësive, duhet të kuptojmë se megjithëse ato ndjekin njëra-tjetrën në kohë, e para është një lloj që profetizon të dytin, i cili do të synojë kthimin e Jezu Krishtit, besimtarit të fundit. bijtë e Perëndisë të llojit të Danielit dhe tre shokëve të tij. Pas dekadash paqeje, të ndjekura nga një luftë atomike e tmerrshme dhe tmerrësisht shkatërruese, dita e pushimit të së dielës romake do të imponohet nga qeveria universale e organizuar nga të mbijetuarit e fatkeqësisë. Pastaj përsëri, vdekja do të kërcënojë jetën e të zgjedhurve besnikë, si në ditët e Danielit, Hananias, Mishaelit dhe Azariahut; dhe si në kohën e “Makabenjve” në -168, të cilat **fatkeqësia** e shpallur në këtë kapitull të Danielit i synon; dhe në fund, adventistët e fundit i qëndruan besnikë të shtunës së ditës së shtatë në 2029.

Por përpara kësaj sprove të fundit, mbretërimi i gjatë papnor prej 1260 vjetësh do të ketë bërë që shumë krijesa të vdesin në emër të Zotit.

Si përmbledhje, të kuptuarit e mesazhit të dhënë nga ky vizion i dhënë Danielit do të na lejojë të kuptojmë kuptimin e atij që ai i jep Gjonit te Zbulesa 1:13 deri në 16.

DAN 10:5 *Pastaj ngrita sytë dhe shikova, dhe ja, ishte një njeri i veshur me liri dhe kishte mbi ijë një brez ari nga Uphazi.*

5a- *ishte një burrë i veshur me liri*

Një vepër drejtësie e simbolizuar nga liri do të kryhet nga Perëndia nëpërmjet një qenieje njerëzore. Në imazhin e përshkruar Perëndia merr pamjen e mbretit grek Antiochos 4 i njohur si Epiphanes. Ai do të jetë persekutuesi i hebrenjve midis viteve – 175 dhe – 164, kohëzgjatja e mbretërimit të tij.

5b- *duke pasur në ijë një brez të artë Uphaz*

I vendosur në veshka, rripi tregon të vërtetën e detyruar. Për më tepër, ari nga i cili është bërë vjen nga Uphazi, i cili në Jer.10:9 synon përdorimin e tij idhujtar pagan.

DAN 10:6 *Trupi i tij ishte si krisolit, fytyra e tij shkëlqente si rrufe, sytë e tij ishin si flakë zjarri, krahët dhe këmbët e tij ishin si bronz i lëmuar dhe tingulli i zërit të tij ishte si zhurma e zhurmës së një turme.*

6a- *Trupi i tij ishte si krisolit*

Zoti është autori i vizionit, por ai shpall ardhjen e një perëndie pagane, prandaj ky aspekt i lavdishëm i mbinatyrshëm.

6b- *fytyra i shkëlqeu si rrufe*

Identiteti grek i këtij Zoti është konfirmuar. Ky është Zeusi, perëndia greke e mbretit Antiochos 4. Rrufeja është simboli i perëndisë olimpike Zeus; perëndia e perëndive olimpike të mitologjisë greke

6c- *sytë e tij ishin si flakë zjarri*

Ai do të shkatërrojë atë që shikon dhe nuk e miraton; sytë e tij do të jenë të Judenjve sipas Danit.11:30: ... do të shikojë ata që kanë braktisur besëlidhjen e shenjtë. Fatkeqësia nuk vjen pa arsye, braktisja i ndot njerëzit.

6d- *krahët dhe këmbët e tij dukeshin si tunxh i lëmuar*

Xhelati që do të dërgohet nga Zoti do të jetë po aq mëkatar sa viktimat e tij. Veprimet e tij shkatërruese të simbolizuara nga krahët dhe këmbët prej bronzi janë simboli i mëkatit grek në statujën e Danit.2.

6- *dhe tingulli i zërit të tij ishte si zhurma e një turme*

Mbreti grek nuk do të veprojë i vetëm. Ai do të ketë pas dhe përpara një mori ushtarësh paganë sa ai vetë, për t'iu bindur urdhrave të tij.

Kulmi dhe kulmi i këtij njoftimi profetik do të arrihet në orën e përmbushjes së Danit 11:31: *Trupat do të shfaqen në komandën e tij; do të përdhosin shenjtëroren, kështjellën, do t'i japin fund flijimit të përjetshëm dhe do të ngrenë neverinë e shkatërruesit.* Për singeritet biblik, e kalova fjalën sakrificë, e cila nuk është shkruar në tekstin hebraik, sepse Zoti ka parashikuar për " të përjetshmen " dy role të ndryshme të njëpasnjëshme në besëlidhjen e vjetër dhe në të reën. Në lashtësi ai konsiston në ofrimin e një qengji në mbrëmje dhe në mëngjes si olokaust. Në tregimin e shkurtër, ai tregon ndërmjetësimin qiellor të Jezu Krishtit, i cili kujton sakrificën e tij për të ndërmjetësuar për lutjet e të zgjedhurve. Në këtë kontekst të Dan.11:31, atë të besëlidhjes së vjetër, mbreti

grek do t'i japë fund ofertave të përhershme të ligjit të Moisiut. Kështu, është vetëm konteksti i kohës në të cilën evokohet ai që përcakton interpretimin e shërbesës së ndërmjetësimit të përhershëm të një prifti tokësor ose atë të kryepriftit qiellor: Jezu Krishtit. Prandaj, e **përhershëmja** lidhet me një shërbesë njerëzore ose, së dyti dhe përfundimisht, me shërbesën hyjnore qiellore të Jezu Krishtit.

Dan 10:7 *Unë, Danieli, e pashë vetëm vegimin dhe njerëzit që ishin me mua nuk e panë, por patën një frikë të madhe dhe ikën dhe u fshehën.*

7- Kjo frikë kolektive është vetëm imazhi i zbehtë i realizimit të vizionit. Sepse në ditën e masakrës së parashikuar, të drejtët do të bënin mirë të iknin dhe të fshiheshin, edhe sikur të ishte në barkun e tokës.

Dan 10:8 *Mbeta vetëm dhe pashë këtë vegim të madh; forca ime më humbi, fytyra ime ndryshoi ngjyrë dhe u dekompozua dhe humba çdo forcë.*

8a- Nëpërmjet ndjenjave të tij, Danieli vazhdon të profetizojë pasojat e fatkeqësisë që do të vijë.

Dan 10:9 *Dëgjova zërin e fjalëve të tij; dhe ndërsa dëgjova zërin e fjalëve të tij, rashë i shtangur, me fytyrë përtokë.*

9a- Në ditën e fatkeqësisë, zëri i mbretit përndjek do të shkaktojë të njëjtat efekte të tmerrshme; gjunjët do të përplasen dhe këmbët do të përkulen, pa mundur të mbajnë trupat që do të bien në tokë.

DAN 10:10 *Dhe ja, një dorë më preku dhe më tundi gjunjët dhe duart.*

10a- Fatmirësisht për të, Danieli është vetëm profeti përgjegjës për lajmërimin e popullit të tij për ardhjen e kësaj **fatkeqësie të madhe** dhe ai vetë nuk është në shënjestër të zemërimit të drejtë të Zotit.

DAN 10:11 *Pastaj më tha: "Daniel, njeri i dashur, trego kujdes për fjalët që do të të them dhe qëndro aty ku je". sepse tani jam dërguar te ju. Kur ai më foli kështu, unë qëndrova duke u dridhur.*

11a- *Daniel, njeri i dashur, kushtoji vëmendje fjalëve që do të të them dhe qëndro aty ku je*

Një i dashur i Perëndisë nuk ka arsye t'i frikësohet ndërhyrjeve të tij qiellore. Zemërimi i Zotit është kundër mëkatarëve të ligj dhe mizorë agresivë rebelë. Danieli është e kundërta e këtyre njerëzve. Ai duhet të qëndrojë në këmbë, sepse është vetë shenja e ndryshimit në fat që në fund do t'i bjerë të zgjedhurve. Edhe të shtrirë në pluhurin e vdekjes tokësore, ata do të zgjohen dhe do të vendosen përsëri në këmbë. Të ligjtë do të shtrihen dhe të ligjtë do të zgjohen që gjykimi përfundimtar të shkatërrohet përgjithmonë. Engjëlli specifikon "në vendin ku jeni". Dhe ku është ai? Në natyrë në brigjet e lumit "Hiddekel", në frëngjisht, Eufirati, i cili do të përcaktojë Evropën e krishterë të aleancës së re në Zbulesën. Mësimi i parë është se njeriu mund të takojë Zotin kudo dhe të bekohet prej Tij atje. Ky mësim përmbys paragjykimet idhujtare se për shumë njerëz, Zoti mund të gjendet vetëm në kisha, ndërtesa të shenjta, tempuj, altarë, por këtu nuk ka asgjë nga këto. Në kohën e tij, Jezusi do ta përtërijë këtë mësim duke thënë te Gjoni 4:21 deri në 24: *Grua, Jezusi i tha asaj, më beso, po vjen ora kur nuk do të jetë as në këtë mal as në Jeruzalem që nuk do të adhuronin Atin. Ju adhuronin atë që nuk e dini; ne adhurojmë atë që dimë, sepse shpëtimi vjen nga Judenjtë. Por ora po vjen*

dhe tashmë ka ardhur, kur adhuresit e vërtetë do ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetë; sepse këta janë adhuresit që kërkon Ati. Perëndia është Frymë dhe ata që e adhurojnë duhet ta adhurojnë në frymë dhe në të vërtetë.

Mësimi i dytë është më delikat, ai bazohet në lumin Hiddekel sepse Shpirti ka planifikuar të hapë kuptimin e librit të tij vetëm për shërbëtorët e tij të fundit besnikë, përvoja e të cilëve dhe prova me të cilën kryhet përzgjedhja e tyre ilustron nga imazhi i kalimi i rrezikshëm i lumit Hiddékel në frëngjisht, Tigri, si kafsha me këtë emër, edhe në sprovë besimi, ngrënës i shpirtrave të njerëzve.

11b- *sepse tani jam dërguar te ju. Kur ai më foli kështu, unë qëndrova duke u dridhur.*

Takimi nuk është më një vizion, ai shndërrohet në një dialog, një shkëmbim midis dy krijesave të Zotit, njëra që vjen nga qielli, tjetra është ende nga toka.

Dan 10:12 *Ai më tha: Daniel, mos ki frikë; sepse që nga dita e parë që vendose zemrën tënde të kuptojë dhe të përulesh përpara Perëndisë tënd, fjalët e tua u dëgjuan dhe për shkak të fjalëve të tua vij.*

Për të gjithë këtë varg, kam vetëm një gjë për të thënë. Nëse do të humbisni kujtesën tuaj, të paktën mbani mend këtë varg që na tregon se si t'i pëlqejmë Zotit tonë krijues.

Ajeti është shembull i llojit të tij; një sekuencë logjike e bazuar në faktin se çdo shkak ka efektin e vet tek Zoti: etja për mirëkuptim e shoqëruar me përlësi të vërtetë dëgjohet dhe plotësohet.

Këtu fillon një zbulesë e gjatë e cila nuk do të përfundojë deri në fund të Librit të Danielit, atij të kapitullit 12 .

Dan 10:13 *Kreu i mbretërisë së Persisë më rezistoi njëzet e një ditë; por ja, Mikaeli, një nga krerët, më erdhi në ndihmë dhe unë qëndrova atje me mbretërit e Persisë.*

13a- *dhe udhëheqësi i mbretërisë së Persisë më rezistoi njëzet e një ditë*

Engjëlli Gabriel ndihmon Kirin 2, mbretin pers dhe misioni i tij për Zotin konsiston në ndikimin e vendimeve të tij, në mënyrë që veprimet e ndërmarra të mos kundërshtojnë projektin e tij madhështor. Shembulli i këtij dështimi të engjëllit dëshmon se krijesat e Zotit janë lënë me të vërtetë të lira dhe të pavarura dhe prandaj janë përgjegjëse për të gjitha zgjedhjet dhe punët e tyre.

13b- *por ja, Michael, një nga udhëheqësit kryesorë, më erdhi në ndihmë*

Shembulli i zbuluar na mëson gjithashtu se në rast nevoje reale “ *një nga drejtuesit kryesorë, Michael* ”, mund të ndërhyjë për të detyruar vendimin. Kjo ndihmë superiore është ndihmë hyjnore pasi Michael do të thotë: "Kush është si Zoti". Është ai që do të vijë në tokë për t'u mishëruar në Jezu Krishtin. Në qiell, ai ishte për engjëjt përfaqësimi i Shpirtit të Perëndisë me ta. Në këtë rast, shprehja “ *një nga liderët kryesorë* ” mund të na befasojë në mënyrë legjitime. Epo, kjo nuk është për t'u habitur, sepse përlësia, butësia, ndarja dhe dashuria që Jezusi do të tregojë në tokë, tashmë janë vënë në praktikë në jetën e tij qiellore me engjëjt e tij besnikë. Ligjet e qiellit janë ato që Ai demonstroi gjatë shërbesës së Tij tokësore.

Në tokë, ai u bë shërbëtori i shërbëtorëve të tij. Dhe ne mësojmë se në parajsë ai e bëri veten të barabartë me engjëjt e tjerë kryesorë.

13c- *dhe qëndrova atje me mbretërit e Persisë*

Prandaj dominimi i dinastisë së mbretërve persianë do të vazhdojë për ca kohë deri në dominimin grek.

Dan 10:14 *Tani po vij të të tregoj se çfarë do të ndodhë me popullin tënd në të ardhmen; sepse vizioni ende ka të bëjë me ato kohë.*

14a- Deri në fund të botës, populli i Danielit do të shqetësohet, si në besëlidhjen e vjetër ashtu edhe në besëlidhjen e re, sepse populli i tij është Izraeli, të cilin Perëndia e shpëton nga mëkati egjiptian, nga mëkati i Adamit nga Jezu Krishti dhe nga mëkati themeluar nga Roma në krishterimin e pastruar nga gjaku i Jezusit.

Qëllimi i zbulesës së sjellë nga engjëlli tek Danieli është të paralajmërojë popullin e tij për tragjeditë që do të vijnë. Danieli tashmë mund ta kuptojë se ajo që i zbulohet nuk i përket më personalisht, por është gjithashtu i sigurt se këto mësimë do të jenë të dobishme në të ardhmen për shërbëtorët e popullit të tij dhe për rrjedhojë për të gjithë ata të cilëve Zoti u drejtohet dhe i ka caktuar nëpërmjet atij.

DAN 10:15 *Ndërsa ai më thoshte këto fjalë, unë shikoja nga toka dhe heshtja.*

15a- Gjoni ka ende në mendje vegimin e tmerrshëm të fatkeqësisë dhe përpiqet të përqendrohet të dëgjojë atë që dëgjon, nuk guxon më të ngrrejë kokën për të parë atë që i flet.

DAN 10:16 *Dhe ja, një në ngjashmëri me bijtë e njeriut preku buzët e mia. Hapa gojën, fola dhe i thashë atij që qëndronte para meje: Zoti im, vegimi më ka mbushur me frikë dhe kam humbur çdo forcë.*

1a- *Dhe ja, një që kishte pamjen e bijve të njeriut më preku buzët*

Ndërsa vizioni i tmerrshëm ishte një imazh imagjinar joreal i krijuar në mendjen e Danielit, përkundrazi, engjëlli paraqitet në formë njerëzore identike me njeriun tokësor. Së pari, edhe ai u krijua sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë, por në një trup qiellor të lirë nga ligjet tokësore. Natyra e tij qiellore i jep atij akses në të dy dimensionet duke pasur një kapacitet aktiv në secilën prej tyre. Ai prek buzët e Danielit që e ndjen këtë prekje.

Dan 10:17 *Si mund të flasë shërbëtori i zotërisë tim zotërisë tim? Tani po më pakësohen forcat dhe nuk kam më frymë.*

17a- Për njeriun thjesht tokësor situata është shumë ndryshe, ligjet tokësore vendosen dhe frika e ka bërë të humbasë forcën dhe frymën.

DAN 10:18 *Atëherë ai që dukej si njeriu më preku përsëri dhe më forcoi.*

18a- Me këmbëngulje të butë, engjëlli arrin t'i rikthejë forcën Danielit duke e qetësuar.

DAN 10:19 *Pastaj më tha: "Mos ki frikë, njeri i dashur, paqja me ty". guxim, guxim! Dhe ndërsa ai më foli, fitova forcë dhe thashë: "Lëreni të flasë zotëria im, sepse ti më ke dhënë forcë".*

19a- Një mesazh paqeje! E njëjta gjë me atë që Jezusi do t'u drejtojë dishepujve të tij! Asgjë si të qetësosh një mendje të frikësuar. Fjalët guxim, guxim, e ndihmojnë atë të marrë frymë dhe të rifitojë forcën e tij.

DAN 10:20 Ai më tha: "A e di pse kam ardhur te ti?". Tani kthehem për të luftuar sundimtarin e Persisë; dhe kur të nisem, ja, do të vijë princi i Javanit.

20a- Tani kthehem për të luftuar udhëheqësin e Persisë

Ky udhëheqës i Persisë është Kiri 2 i Madh, të cilin Perëndia e konsideron të vajosurin e tij; gjë që nuk e pengon atë që të luftojë kundër tij për t'i udhëhequr vendimet e tij në drejtimin e tij.

20b- dhe kur të shkoj, ja, do të vijë princi i Javanit

Kur engjëlli largohet nga Kiri 2, një sulm nga udhëheqësi grek i kohës do të hapë armiqtë në rritje midis dy dominimeve persiane dhe greke.

Dan 10:21 Por unë do t'ju bëj të njohur atë që është shkruar në librin e së vërtetës. Askush nuk më ndihmon kundër këtyre, përveç Michael, udhëheqësit tuaj.

21a- Kjo zbulesë që do të marrë Danieli quhet libri i së vërtetës. Sot në vitin 2021, unë mund të konfirmoj përmbushjen e gjithçkaje që zbulohet aty, sepse kuptimi i saj është dhënë plotësisht nga Shpirti i pavdekshëm i Mikaelit, udhëheqësit tonë, për Danielin në besëlidhjen e vjetër dhe për mua, në besëlidhjen e re, që nga Jezu Krishti pretendon këtë emër për të gjykuar demonët ende aktivë deri në kthimin e tij të Lavdishëm.

Danieli 11

Kujdes! Pavarësisht ndryshimit të kapitullit, diskutimi midis engjëllit dhe Danielit vazhdon në vazhdimësi me vargun e fundit të kapitullit 10 .

Dan 11:1 Dhe unë, në vitin e parë të Darit, Medasit, isha me të për ta ndihmuar dhe mbështetur.

1a- I krijuar nga Zoti për të jetuar përjetësisht, engjëlli që i flet Danielit i thotë se ai ndihmoi dhe mbështeti Darin, mbretin e Medias, i cili pushtoi Babiloninë në moshën 62-vjeçare dhe që ende mbretëronte në Dan.6. Ky mbret e donte Danielin dhe Perëndinë e tij, por, i bllokuar, e vuri jetën në rrezik duke ia dorëzuar luanëve. Pra, ishte ai që ndërhyri për të mbyllur gojën e luanëve dhe për t'i shpëtuar jetën. Prandaj ishte edhe ai që e ndihmoi këtë mbret Darius të kuptonte se Perëndia i Danielit është i vetmi Perëndi i vërtetë, krijuesi i gjithçkaje që jeton dhe se nuk ka asnjë tjetër si ai.

Dan 11:2 Tani do t'ju bëj të dini të vërtetën. Ja, do të ketë ende tre mbretër në Persi. I katërti do të grumbullojë më shumë pasuri se gjithë të tjerët; dhe kur të jetë i fuqishëm në pasurinë e tij, do t'i ngrejë të gjithë kundër mbretërisë së Javanit.

2a- Tani do t'ju bëj të dini të vërtetën

E vërteta është e njohur vetëm për Zotin e Vërtetë dhe është emri që Perëndia i jep vetes në marrëdhënien e tij me të zgjedhurit e tij të fundit në Krishtin sipas Zbulesës 3:14. E vërteta nuk është vetëm ligji hyjnor, urdhëresat

dhe urdhërimet e tij. Ai gjithashtu përfshin gjithçka që Perëndia planifikon me përpikëri dhe bën që të realizohet në kohën e Tij. Ne po zbulojmë vetëm çdo ditë të jetës sonë, një pjesë të këtij programi madhështor në të cilin ne përparojmë deri në fund të jetës sonë dhe kolektivisht, deri në fund të projektit përfundimtar të shpëtimit që do të shohë aksesin e zgjedhur në përjetësi.

2b- *Ja, do të ketë ende tre mbretër në Persi*

i parë pas Kirit 2: Kambisi 2 (– 528 – 521) ther djalin e tij Bardiya të mbiquajtur Smerdis nga grekët

i dytë : Smerdisi i rremë, ^{magjistari} Gaumâta uzurpator i emrit Smerdis mbretëron vetëm për një kohë të shkurtër.

i tretë : Dari I, ^{Persiani} (– 521 – 486) biri i Hystapes.

2c- *I katërti do të grumbullojë më shumë pasuri se të gjithë të tjerët*

i 4-të : Kserksi I (– 486 – 465). Menjëherë pas tij, Artakserksi I ^{do} të mbretërojë dhe do të lirojë të gjithë robërit hebrej *në vitin e shtatë* të mbretërimit të tij, në pranverë – 458 sipas Esd.7:7-9.

2d- *dhe kur të jetë i fuqishëm nga pasuria e tij, ai do të ngrejë gjithçka kundër mbretërisë së Javanit*

Kserksi I ^{shtypi} dhe qetësoi Egjiptin e revoltuar, më pas ai bëri luftë kundër Greqisë, pushtoi Atikën dhe shkatërroi Athinën. Por ai u mund në Salamis në – 480. Greqia do të ruajë dominimin mbi territorin e saj. Dhe mbreti pers mbeti në Azi, megjithatë nisi sulmet që vërtetuan dëshirën e tij për të pushtuar Greqinë.

Dan 11:3 Por do të dalë një mbret i fuqishëm, i cili do të mbretërojë me fuqi të madhe dhe do të bëjë çfarë të dojë.

3a- I mundur në territorin e tij, mbreti persian i gjuajtur Kserks ^I do të përfundojë me vdekje, i vrarë nga dy nga njerëzit e tij të mëdhenj. Ai u mund nga një i ri, të cilin e kishte tallur në mënyrë mashtruese. Greqia zgjodhi për mbret Aleksandrin e Madh, një të ri maqedonas 20-vjeçar (lindur në – 356, mbretëroi – 336, – vdiq në – 323). Profecia e përmend atë si themelues të ^{perandorisë së tretë} të statujës së Danit.2, kafsha e tretë e Danit.7 dhe kafsha e dytë e Danit.8.

Dan 11:4 *Dhe kur ai të lartësohet, mbretëria e tij do të copëtohet dhe do të ndahet drejt katër erërave të qiellit; nuk do t'u përkasë pasardhësve të tij, as nuk do të jetë aq i fuqishëm sa ishte, sepse do të copëtohet dhe do t'u kalojë të tjerëve sesa atyre.*

4a- Ne gjejmë atje, përkufizimin e saktë të dhënë në bririn e madh të thyer të dhisë greke të Danit.8:8 dhe shpjegimin e tij për vargun 22: *Katër brirët që u ngritën për të zëvendësuar këtë bri të thyer, këto janë katër mbretëri që do të ngrihen nga ky komb, por që nuk do të ketë aq forcë .*

Më kujtohet se çfarë përfaqësojnë " katër brirët e mëdhenj ".

i parë : dinastia greke Seleucid e themeluar në Siri nga Seleuku I ^{Nicator} .

i dytë : dinastia ^{greke} Lagid e themeluar në Egjipt nga Ptolemeu I ^{Lagos} .

i tretë : dinastia greke e themeluar ^{në} Trace nga Lysimachus.

i katërt : dinastia greke e themeluar në Maqedoni nga Kasandra

Dan 11:5 *Mbreti i jugut do të bëhet i fortë. Por një nga udhëheqësit e tij do të jetë më i fortë se ai dhe do të dominojë; sundimi i tij do të jetë i fuqishëm.*

5a- *Mbreti i jugut do të bëhet i fortë*

Ptolemeu I Soter Lagos –383 –285 mbreti i Egjiptit ose “ mbreti i jugut ”.

5b- *Por një nga udhëheqësit e tij do të jetë më i fortë se ai dhe do të mbizotërojë; sundimi i tij do të jetë i fuqishëm.*

Seleucus 1 Nicator –312–281 mbret i Sirisë ose “mbreti i veriut”.

DAN 11:6 *Pas disa vitesh ata do të bëjnë një aleancë dhe e bija e mbretit të jugut do të vijë te mbreti i veriut për të rivendosur harmoninë. Por ajo nuk do të ruajë forcën e krahut të saj dhe ai nuk do të rezistojë, as ai dhe as krahu i saj; ajo do të dorëzohet me ata që e sollën, me të atin dhe me atë që ishte mbështetja e saj në atë kohë.*

6a- Profecia anashkalon mbretërimin e Antiokos 1⁽⁻²⁸¹⁻²⁶¹⁾, “mbretit të veriut” të dytë që nisi “**Luftën e parë Siriane**” (-274-271) kundër “mbretit të jugut” Ptolemeu 2 Filadelfus (-282 -286). Më pas vjen “Lufta e Sirisë” e dytë (-260 -253) që u kundërvihet egjiptianëve “mbretit të veriut” të ri Antioch 2 Theos (-261 -246).

6b- *Pas disa vitesh ata do të bëjnë aleancë dhe vajza e mbretit të jugut do të vijë te mbreti i veriut për të rivendosur harmoninë.*

Fillon sjellja skabroze. Për t'u martuar me Berenice, Antiochos 2 divorcohet nga gruaja e tij legjitime e quajtur Laodice. Babai shoqëron vajzën e tij dhe qëndron me të në shtëpinë e dhëndrit.

6c- *Por ajo nuk do të ruajë forcën e krahut të saj dhe ai nuk do të rezistojë, as ai dhe as krahu i saj; ajo do të dorëzohet me ata që e sollën, me të atin dhe me atë që ishte mbështetja e saj në atë kohë.*

Por pak para vdekjes së tij, Antiochos 2 e çtrashëgon Bérénice. Laodicea hakmerret dhe e vret me të atin dhe vajzën e saj të vogël (krahu = fëmija). **Shënim** : te Zbulesa 3:16, Jezusi do të divorcohet nga gruaja e tij zyrtare adventiste e quajtur simbolikisht Laodicea; aq më tepër që Antiochos 2 e quan veten “Theos”, Zot. Në Angli, mbreti Henri 8 bëri më mirë, ai u divorcua duke u ndarë nga autoriteti fetar i Romës, krijoi kishën e tij anglikane dhe bëri që shtatë gratë e tij të vdisnin njëra pas tjetrës. ^{Pastaj} vjen “**Lufta e tretë siriane**” (-246-241).

Dan 11:7 *Në vend të tij do të dalë një filiz nga rrënjët; ai do të vijë në ushtri, do të hyjë në fortesat e mbretit të veriut, do t'i disponojë si të dojë dhe do të bëhet i fuqishëm.*

7a- *Në vend të tij do të ngrihet një filiz nga rrënjët*

Ptolemeu 3 Evergetes -246-222 vëllai i Berenikës.

7b- *do të vijë në ushtri, do të hyjë në fortesat e mbretit të veriut*

Seleucus 2 Kallinicos -246-226

7c- *ai do ta disponojë atë si të dojë dhe do ta bëjë veten të fuqishëm*

Dominimi i takon mbretit të jugut. Ky dominim egjiptian është i favorshëm për hebrenjtë, ndryshe nga grekët seleucid. Ne duhet të kuptojmë menjëherë se midis dy sundimtarëve kundërshtarë është territori i Izraelit, të cilin dy kampet ndërluftuese duhet të kalojnë në sulmet e tyre ose në tërheqjet e tyre.

DAN 11:8 *Ai do të marrë dhe do të çojë në Egjipt perënditë e tyre, shëmbëlltyrat e tyre prej metali të shkrirë dhe sendet e tyre të çmuara prej argjendi dhe ari. Pastaj do të qëndrojë larg mbretit të veriut për disa vjet.*

8a- Si njohje, egjiptianët do t'i shtojnë emrit të tij, Ptolemeu 3, emrin “Evergetes” ose bamirës.

DAN 11:9 *Ai do të shkojë kundër mbretërisë së mbretit të jugut dhe do të kthehet në vendin e tij.*

9a- Përgjigja e Seleukut 2 dështoi deri në fillimin e "Luftës Siriane" të 4-të (-219-217) e cila vuri përballë Antiokos 3 kundër Ptolemeut 4 Filopator.

DAN 11:10 *Bijtë e tij do të dalin dhe do të mbledhin një turmë të madhe trupash; njëri prej tyre do të dalë përpara, do të përhapet si një përrua, do të vërshojë, pastaj do të kthehet; dhe ata do të shtynjë armiqësi në fortesën e mbretit të jugut.*

10a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) kundër Ptolemeut 4 Philopator (-222-205). Pseudonimet e shtuara zbulojnë gjendjen e talljes së popullit Lagid, sepse Philopator do të thotë në greqisht dashuri për babain; një baba që Ptolemeu e kishte vrarë... Edhe një herë, sulmet seleukide dështuan. Dominimi do të mbetet në kampin e shëmtuar.

DAN 11:11 *Mbreti i jugut do të zemërohet dhe do të dalë të sulmojë mbretin e veriut; ai do të ngrejë një turmë të madhe dhe trupat e mbretit të veriut do të dorëzohen në duart e tij.*

11a- Kjo disfatë dërrmuese e Seleucidëve është një gjë e mirë për hebrenjtë që preferojnë egjiptianët sepse ata i trajtojnë mirë.

DAN 11:12 *Kjo turmë do të jetë krenare dhe zemra e mbretit do të lartësohet; ai do të rrëzojë mijëra, por nuk do të triumfojë.*

12a- Situata do të ndryshojë me "Luftën Siriane" të 5-të (-202-200) e cila do të vendosë kundër Antiokos 3 kundër Ptolemeut 5 Epifanit (-205 -181).

DAN 11:13 *Sepse mbreti i veriut do të kthehet dhe do të mbledhë një turmë më të madhe se e para; pas pak, disa vitesh, do të niset me ushtri të madhe dhe pasuri të madhe.*

13a- Fatkeqësisht, për hebrenjtë, grekët seleucidë u kthyen në territorin e tyre për të sulmuar Egjiptin.

DAN 11:14 *Në atë kohë shumë do të ngrihen kundër mbretit të jugut dhe njerëz të dhunshëm midis popullit tënd do të rebelohen për të përmbushur vegimin dhe ata do të rrëzohen.*

14a- Mbreti i ri i jugut egjiptian Ptolemeu 5 Epiphanes - ose Ilustrious (-205-181) pesë vjeç vihet në vështirësi nga sulmi i Antiochos 3 i mbështetur nga kundërshtarët. Por hebrenjtë mbështesin mbretin egjiptian duke luftuar seleucidët. Ata janë, jo vetëm të mundur dhe të vrarë, por sapo i kanë bërë grekët sirianë seleukitë armiq të vdekshëm për jetë.

Revolta çifute e shpallur në këtë varg justifikohet nga një preferencë çifute për kampin egjiptian; Prandaj ata janë armiqësor ndaj kampit seleucid i cili rifiton dominimin e situatës. Por, a nuk e paralajmëroi Zoti popullin e tij kundër aleancave me egjiptianët? "Egjipt, ai kallam që shpon dorën e atij që mbështetet në të", sipas Isait.36:6: "Ja, e ke vendosur në Egjipt, ke marrë për mbështetje këtë kallam të thyer, që depërton dhe shpon dorën. për të gjithë ata që mbështeten në të: ky është Faraoni, mbreti i Egjiptit, për të gjithë ata që kanë besim tek ai . Ky paralajmërim duket se është injoruar nga populli hebre dhe marrëdhënia e tyre me Perëndinë është në më të keqen; dënimi afrohet dhe godet. Antioku 3 i bën ata të paguajnë shtrenjtë për armiqësinë e tyre.

Ju lutemi vini re : kjo revoltë hebreje synon "të përmbushë vizionin " në kuptimin që përgatit dhe ndërton urrejtjen e sirianëve kundër popullit hebre. Kështu *fatkeqësia e madhe* e shpallur në Dan.10:1 do të vijë për t'i goditur ata.

DAN 11:15 *Mbreti i veriut do të dalë, do të ndërtojë tarraca dhe do të pushtojë qytetet e forta. Trupat jugore dhe elita e mbretit nuk do të rezistojnë, do t'u mungojë forca për të rezistuar.*

15a- Dominimi ka ndryshuar anë përgjithmonë, është në kampin Seleucid. Përballë tij, mbreti egjiptian është vetëm pesë vjeç.

DAN 11:16 *Kushdo që shkon kundër tij do të bëjë çfarë të dojë dhe askush nuk do t'i rezistojë; do të ndalet në vendin më të bukur, duke shfarosur çdo gjë që i bie në dorë.*

16a- Antiochos 3 ende nuk arrin të pushtojë Egjiptin dhe etja e tij për pushtim e bën atë të irrituar, populli hebre bëhet dhimbja e tij. Ai zbraz tepricën e zemërimit të tij mbi kombin e martirizuar hebre, të cilit i referohet shprehja " *më e bukura e vendeve* " si në Dan.8:9.

DAN 11:17 *Ai do të propozojë të vijë me të gjitha forcat e mbretërisë së tij dhe të bëjë paqe me mbretin e jugut; ai do t'i japë për grua vajzën e tij, me qëllim që ta shkatërrojë; por kjo nuk do të ndodhë dhe nuk do të ketë sukses.*

17a- Meqenëse lufta nuk ka sukses, Antiochos 3 provon rrugën e aleancës me kampin Lagid. Ky ndryshim në strategji ka një shkak: Roma u bë mbrojtëse e Egjiptit. Kështu ai përpiqet të zgjidhë mosmarrëveshjet duke i dhënë vajzës së tij Kleopatra, të parën e emrit, në martesë me Ptolemeun 5. Martesa ndodh, por çifti i martuar dëshiron të ruajë pavarësinë e tyre nga kampi Seleucid. Plani i Antiokut 3 për të pushtuar Egjiptin dështoi përsëri.

DAN 11:18 *Ai do t'i vërë sytë ishujve dhe do të pushtojë shumë prej tyre; por një udhëheqës do t'i japë fund përçmimit që donte të tërhiqte dhe do ta bëjë atë të bjerë mbi të.*

18a- Ai do të pushtojë tokat në Azi, por përfundon duke gjetur në rrugën e tij ushtrinë romake, e përcaktuar këtu si në Dan.9:26 me termin " *shefi* "; kjo sepse Roma është ende një republikë e cila dërgon ushtritë e saj në operacione paqësimi muskolor nën drejtimin e Legatëve që përfaqësojnë pushtetin e senatorëve dhe popullit, plebs. Kalimi në sundimin perandorak nuk do ta ndryshojë këtë lloj organizimi ushtarak. Ky udhëheqës quhet Lucius Scipio i njohur si Afrikan, Mbreti Antiokos mori rrezikun për t'u përballur me të dhe ai u mund në Betejën e Magnezisë në 189 dhe u dënua t'i paguante Romës si kompensim lufte një borxh të madh prej 15,000 talentash. Për më tepër, djali i tij më i vogël, Antiokusi i ardhshëm 4 Epifani, persekutuesi i judenjve, i cili do të përmbushë në vargun 31 " *fatkeqësinë* " e profetizuar në Dan.10:1, merret peng nga romakët.

DAN 11:19 *Pastaj do të shkojë në fortesat e vendit të tij; dhe ai do të pengohet dhe do të bjerë dhe nuk do të gjendet më.*

19a- Ëndrrat e pushtimit përfunduan me vdekjen e mbretit, i zëvendësuar nga djali i tij i madh Seleucus 4 (-187-175).

DAN 11:20 *Kushdo që do ta zëvendësojë do të sjellë një urdhërues në pjesën më të bukur të mbretërisë, por brenda pak ditësh ai do të thyhet dhe jo nga zemërimi ose nga lufta.*

20a- Për të shlyer borxhin që u detyrohej romakëve, mbreti dërgon ministrin e tij Heliodorus në Jerusalem për të kapur thesaret e tempullit, por viktimë e një vizioni të tmerrshëm në tempull, ai braktis këtë projekt të frikësuar. Ky ekzaktor është Heliodorus i cili më pas do të vrasë Seleucus 4 i cili e kishte ngarkuar atë me misionin e tij në Jerusalem. Qëllimi ia vlen veprimi dhe Zoti e bëri të paguajë për këtë përdhosje të tempullit të tij të shenjtë me vdekjen e udhëheqësit të tij, i cili, i vrarë, nuk vdiq as nga zemërimi as nga lufta .

Antiochos 4 njeriu i përfytyruar në vegimin e fatkeqësisë së madhe

DAN 11:21 *Një njeri i përbuzur do të zërë vendin e tij, pa u veshur me dinjitet mbretëror; ai do të shfaqet në mes të paqes dhe do të pushtojë mbretërinë me intrigë.*

21a- Ky është Antiokosi, djali më i vogël i Antiokos 3. Rob dhe peng i romakëve, mund të imagjinojmë efektet e prodhuara në karakterin e tij. Pasi u bë mbret, ai kishte për të marrë hak për jetën. Për më tepër, qëndrimi i tij me romakët lejoi një farë mirëkuptimi me ta. Ardhja e tij në fronin e Sirisë bazohet në intriga, sepse një djalë tjetër, Dhimitri, më i madhi, kishte përparësi ndaj tij. Duke parë që Dhimitri bëri një pakt me Perseun, mbretin e Maqedonisë, armik i romakëve, ky i fundit favorizoi dhe vendosi në fron mikun e tyre Antiokos.

DAN 11:22 *Dhe trupat që derdhen si një përrua do të përmyten para tij dhe do të shkatërrohen, si një princ i besëlidhjes.*

22a- *Trupat që përhapen si një përrua do të zhyten para tij dhe do të shkatërrohen*

Armiqësia rifillon me " **Luftën^{e6} të Siriane**" (-170-168) .

Këtë herë romakët e lanë Antiokosin 4 të rifillonte luftën e të atit kundër kampit të shëmtuar të Egjiptit. Ajo kurrë nuk e ka merituar kaq shumë simbolin e saj të mëkatit, greke është e vërtetë në këtë kontekst. Më mirë gjykoni faktet, siç bëri Zoti atëherë. Në kampin Lagid, Ptolemeu 6 është martuar me incest me motrën e tij Kleopatra 2. Vëllai i tyre më i vogël Ptolemeu 8 i njohur si Physcon është i lidhur me ta. Atëherë mund të kuptojmë pse Perëndia e lejon Antiokun të shtypë ushtrinë e tyre.

22b- *si dhe një lider i aleancës.*

Menelaus, bashkëpunëtor i seleukidëve, lakmon postin e kryepriftit legjitim Onias, ai e vret atë nga Androniku dhe zë vendin e tij. A është ende ky Izraeli i Perëndisë? Në këtë dramë, Zoti fillon të kujtojë veprimet që Roma do të kryejë gjatë shekujve. Në të vërtetë, Roma Perandorake do të vrasë Mesian dhe Roma Papale do të lakmojë dhe do t'i heqë priftërinë e tij të përhershme, ashtu si Menelaus vrau Oniasin për ta zëvendësuar atë.

DAN 11:23 *Dhe pasi të jetë bashkuar me të, ai do të përdorë mashtrimin; ai do të niset dhe do të ketë epërsinë me pak njerëz.*

23a- Antioku bën aleanca me të gjithë, gati t'i prishë nëse është në interesin e tij. Vetëm ky personazh është një imazh i historisë së mbretërve të Francës dhe Evropës; aleanca të bëra, aleanca të prishura dhe luftëra të përgjakshme të ndërthurura me periudha të shkurtra paqeje.

Por edhe ky varg vazhdon, në lexim të dyfishtë, të na japë një skicë të regjimit papal, i cili do t'i persekutojë shenjtorët për 120 vjet. Sepse mbreti grek dhe papa janë shumë të ngjashëm: *mashtime dhe hile* në të dy.

DAN 11:24 *Ai do të hyjë në paqe në vendet më pjellore të krahinës; ai do të bëjë atë që nuk kishin bërë etërit e tij dhe etërit e etërve të tij; ai do të shpërndajë plaçkën, plaçkën dhe pasurinë; ai do të krijojë projekte kundër kështjellave dhe kjo për një kohë të caktuar.*

24a- Duhet paguar borxhi i madh që u detyrohet romakëve. Për këtë qëllim, Antioku 4 takson provincat e tij dhe për këtë arsye popullin hebre mbi të cilin ai dominon. Ai merr atje ku nuk ka mbjellë dhe zhvesh pasurinë e popujve të robëruar që i janë nënshtruar sundimit të tij. Ai nuk e braktisi qëllimin e tij për të pushtuar Egjiptin me grep ose me mashtues. Dhe për t'u vlerësuar nga ushtarët e tij dhe për të marrë mbështetjen e tyre, ai ndan plaçkën me trupat e tij dhe nderon me bujari hyjnitë e tij greke, kryesore prej të cilave: Zeusin Olimpik, perëndinë e perëndive të mitologjisë greke.

Në lexim të dyfishtë, regjimi papal romak do të veprojë njësoj. Për shkak se ai është i dobët nga natyra, ai duhet të joshë dhe pasurojë të mëdhenjtë e mbretërive për t'u njohur dhe mbështetur nga ata dhe forcat e tyre të armatosura.

DAN 11:25 *Në krye të një ushtrie të madhe ai do të përdorë forcën e tij dhe zjarrin e tij kundër mbretit të jugut. Mbreti i jugut do të luftojë me një ushtri të madhe dhe shumë të fuqishme; por ai nuk do të rezistojë, sepse kundër tij do të planifikohen plane të liga.*

25a- Në – 170, Antiochos 4 rrëmben Peluzionin dhe merr në zotërim të gjithë Egjiptin përveç kryeqytetit të tij Aleksandrisë.

DAN 11:26 *Ata që hanë nga tryeza e tij do ta shkatërrojnë; trupat e tij do të përhapen si një përrua dhe të vdekurit do të bien në një numër të madh.*

26a- Ptolemeu 6 më pas angazhohet në negociata me xhaxhain e tij Antiokos 4. Ai bashkohet me kampin Seleucid. Por i pamiruar nga egjiptianët, ai u zëvendësua, në Aleksandri, nga vëllai i tij Ptolemeu 8, prandaj u tradhtua nga familja e tij që *hëngri ushqim nga tryeza e tij*. Lufta vazhdon dhe të vdekurit bien në numër të madh.

DAN 11:27 *Të dy mbretërit do të kërkojnë të keqen në zemrën e tyre dhe në të njëjtën tryezë do të flasin gënjeshtër. Por kjo nuk do të ketë sukses, sepse fundi nuk do të vijë deri në kohën e caktuar.*

27a- Edhe një herë dështojnë intrigat e Antiochos 4. Marrëdhënia e tij me nipin e tij Ptolemeun 6 që iu bashkua bazohet në mashtim.

27b- *Por kjo nuk do të ketë sukses, sepse fundi do të vijë vetëm në kohën e caktuar.*

Për çfarë qëllimi flet ky varg? Në të vërtetë, ai sugjeron disa *përfundime* dhe së pari, fundin e luftës midis Antiokos 3 dhe nipërve dhe mbesës së tij egjiptiane. Ky *fund* është afër. *Përfundime* të tjera do të kenë të bëjnë me kohëzgjatjen e 1260 viteve të mbretërimit papal në Dan. 12:6 dhe 7 dhe *kohën e fundit* të vargut 40 të kapitullit aktual i cili do të shohë përmbushjen e Luftës së Tretë Botërore e cila përgatit kontekstin për fatkeqësia e fundit *e madhe universale*.

Por në këtë varg, kjo shprehje nuk ka asnjë lidhje të drejtpërdrejtë me "*kohën e fundit*" të cituar në vargun 40, siç do të zbulojmë dhe demonstrojmë. Struktura e këtij kapitulli është me zgjuarsia mashtruese në pamje.

DAN 11:28 *Ai do të kthehet në vendin e tij me pasuri të mëdha; ai do të jetë armiqësor në zemër me aleancën e shenjtë, ai do të veprojë kundër saj, pastaj do të kthehet në vendin e tij.*

28a- *Do të kthehet në vendin e tij me pasuri të mëdha*

Përgjegjës për pasurinë e marrë nga egjiptianët, Antiochos 4 nisat për t'u kthyer në Antioki, duke lënë pas Ptolemeun 6, të cilin e ka vendosur si mbret mbi gjysmën e Egjiptit të pushtuar. Por kjo gjysmë fitore e acaron mbretin e pakënaqur.

28b- Mërzia që hasi mbreti i bëri hebrenjtë në shënjestër të zemërimit të tij. Gjithashtu, duke vizituar shtëpinë e tyre, ai do të shfryjë pak nga ky inat mbi ta, por ai nuk do të qetësohet.

DAN 11:29 *Në një kohë të caktuar ai do të shkojë përsëri kundër jugut; por këtë herë të fundit gjërat nuk do të ndodhin si më parë.*

29a- *Po hyjmë në vitin e fatkeqësisë së madhe.*

Në – 168, Antiokosi mësoi se nipat e tij ishin pajtuar përsëri kundër tij, Ptolemeu 6 bëri paqe me vëllain e tij Ptolemeu 8. Tokat e pushtuara egjiptiane u kthyen në kampin egjiptian. Prandaj nisat sërish në fushatë kundër nipave të tij, i vendosur për të thyer çdo rezistencë, por...

DAN 11:30 *Anijet e Kitimit do të vijnë kundër tij; i dekurajuar, ai do të kthehet prapa. Atëherë, i tërbuar kundër aleancës së shenjtë, ai nuk do të qëndrojë joaktiv; kur të kthehet, do të shikojë ata që e kanë braktisur besëlidhjen e shenjtë.*

30a- *Anijet e Chittimit do të përparojnë kundër tij*

Kështu, Fryma përcakton flotën romake të bazuar në ishullin aktual të Qipros. Nga atje ata kontrollojnë popujt e Detit Mesdhe dhe popujt bregdetarë të Azisë. Pasi babai i tij Antiochos 3 përballet me veton romake. Ai pëson një poshtërim që do ta zemërojë atë. Legati romak Popilius Laenas vizaton një rreth në tokë rreth këmbëve të tij dhe e udhëzon atë të mos e lërë atë nëse nuk vendos të luftojë Romën ose t'i bindet asaj. Antiochos, ish-peng, ka mësuar mësimin që i është dhënë babait të tij dhe ai duhet të heqë dorë nga pushtimi i Egjiptit, i vendosur tërësisht nën protektoratin romak. Në këtë kontekst zemërimi shpërthyes, ai mëson se hebrenjtë, duke besuar të vdekur, gëzohen dhe festojnë. Ata do të mësojnë tmerrësisht në rrugën e vështirë se ai është ende shumë i gjallë.

DAN 11:31 *Në urdhrin e tij do të vijnë trupa; do të përdhosin shenjtëroren, kështjellën, do t'i japin fund flijimit të përjetshëm dhe do të ngrenë neverinë e shkretuesit (apo shkatërruesit).*

31a- Ky varg konfirmon faktet që lidhen me rrëfimin apokrif të 1 Macc.1:43-44-45: *Pastaj mbreti Antiok i shkroi gjithë mbretërisë së tij, në mënyrë që të gjithë të bëheshin një popull dhe që secili të braktiste ligjin e tij të veçantë. Të gjitha kombet ranë dakord për këtë urdher të mbretit Antiok, dhe shumë në Izrael pranuan këtë robëri, u bënë flijime idhujve dhe e thyen (përdhosën) Shabatit. Ne gjejmë në këtë përshkrim sprovat e përjetuara nga Danieli dhe tre shokët e tij në Babiloni. Dhe Perëndia na paraqet në 1 Makabejtë, një përshkrim të asaj që do të jetë fatkeqësia e fundit e madhe që ne që jemi të gjallë në Krishtin do të duhet të*

përballemi pak përpara kthimit në lavdi të Jezu Krishtit. Midis kohës sonë dhe asaj të hebrenjve makabeas, një tjetër fatkeqësi e madhe bëri që shenjtoret e Jezu Krishtit të vdisnin për 120 vjet.

31b- do të përdhosin shenjtëroren, kështjellën, do t'i japin fund flijimit të përjetshëm dhe do të ngrenë neverinë e shkretuesit (ose shkatërruesit).

Këto veprime do të konfirmohen në këtë dëshmi historike të shënuar nga historiani hebre dhe romak Josephus. Rëndësia e gjësë e justifikon, ndaj le të shohim këtë dëshmi në të cilën gjejmë detaje identike me ligjin e së dielës së ditëve të fundit të shpallur nga regjimi universal i formuar nga të mbijetuarit e Luftës së Tretë Botërore.

Këtu është një version i hershëm i 1 Macc.1:41 deri në 64:

1Ma 1:41 Atëherë mbreti urdhëroi që të gjithë në perandorinë e tij të bëheshin një popull i vetëm :

1Ma 1:42 të gjithë duhej të hiqnin dorë nga zakonet e tyre. Të gjithë paganët iu nënshtruan urdhrave të mbretit

1Ma 1:43 madje edhe në Izrael shumë njerëz e mirëpritën adhurimin e tij: u bënë flijime idhujve dhe përdhosën të shtunën.

1Ma 1:44 Mbreti dërgoi lajmëtarë në Jeruzalem dhe në qytetet e Judës për të kryer urdhrat e tij; tani e tutje duhej të ndiqeshin zakonet e huaja në vend,

1Ma 1:45 për të pushuar olokaustet e tempullit, flijimet dhe libacionet. Të shtunat dhe festat duhet të përdhosen,

1Ma 1:46 ndotini shenjtëroren dhe gjithçka që është e shenjtë,

1Ma 1:47 duke ngritur altarë, vende adhurimi dhe tempuj për idhujt, duke therë derrat dhe kafshët e papastra.

1Ma 1:48 Ata duhej t'i linin bijtë e tyre të parrethprerë dhe kështu të bëheshin të urryer nga të gjitha llojet e papastërtive dhe përdhosjet.

1Ma 1:49 Me një fjalë, ne duhej të harronim Ligjin dhe të neglizhonim të gjitha respektimet e tij:

1Ma 1:50 Kushdo që nuk iu bind urdhrave të mbretit duhet të dënohet me vdekje.

1Ma 1:51 Kështu u dërguan letrat e mbretit në të gjithë mbretërinë e tij; caktoi mbikëqyrës të gjithë popullit dhe urdhëroi të gjitha qytetet e Judës të ofronin flijime.

1Ma 1:52 Shumë nga populli iu bindën, të gjithë ata që braktisën ligjin; ata bënë të këqija në tokë,

1 Ma 1:53 duke e detyruar Izraelin të kërkojë strehim.

1Ma 1:54 Ditën e pesëmbëdhjetë të muajit Kisleu, në vitin 145, mbreti ngriti objektin e neveritshëm të shkretimit mbi altarin e olokausteve dhe ngriti altarë në qytetet fqinje të Judës.

1Ma 1:55 Digjnin temjan në dyert e shtëpive dhe në sheshe,

1Ma 1:56 Librat e ligjit u grisën dhe u hodhën në zjarr kur u gjetën,

1Ma 1:57 Dhe në rast se ndokush do t'i gjente një libër të besëlidhjes ose nëse dikush i bindej ligjit të Perëndisë, do ta vrisnin sipas dekretit të mbretit.

1Ma 1:58 Ata dënuan izraelitët që u kapën në dhunim muaj pas muaji në qytetet e tyre,

1Ma 1:59 dhe më 25 të çdo muaji ofroheshin flijime në altarin e lartë në vend të altarit të olokausteve.

1Ma 1:60 Sipas këtij ligji, ata vrasin gratë që rrethpreheshin fëmijët e tyre,

1Ma 1:61 me foshnjat e tyre të varura në qafë; u dënuan me vdekje edhe të afërmit e tyre dhe ata që kishin bërë rrethprerjen.

1Ma 1:62 Pavarësisht nga të gjitha këto, shumë në Izrael qëndruan besnikë dhe ishin mjaft të guximshëm për të mos ngrënë ushqime të papastra.

1Ma 1:63 Ata preferojnë të vdisnin sesa të ndoten me ushqime që bien ndesh me besëlidhjen e shenjtë, dhe në fakt u vranë.

1Ma 1:64 Ishte një provë e madhe për Izraelin.

Në këtë histori, le të vërejmë vargjet 45 deri në 47 që konfirmojnë ndërprerjen e ofertave të ndërmjetësimit të **përhershëm** dhe vargun 54 që dëshmon për përdhosjen e shenjtërores: **mbreti ngriti neverinë e shkretimit në altarin e olokausteve.**

Në origjinën e këtyre të këqijave, kjo braktisje e Izraelit : *1Ma 1:11 Në atë kohë u ngrit në Izrael një brez njerëzish të devijuar, të cilët sollën pas vetes shumë njerëz: "Le të bëjmë një aleancë me kombet rreth nesh," thanë ata, "sepse që kur u ndamë prej tyre, kanë ndodhur shumë fatkeqësi. tek ne ."* Fatkeqësitë ishin tashmë pasojë e mosbesnikërisë së tyre ndaj Zotit dhe ata do të sillnin mbi vete edhe më shumë fatkeqësi nëpërmjet qëndrimit të tyre rebel.

Në këtë tragjedi të përgjakshme, dominimi grek justifikoi mirë simbolin e tij të gjithëpranishëm të mëkatit në *tunxh të statujës* së Danit.2; *leopardi* i ndotur me Dan.7; dhe *çjapi* i qelbur i Danit.8. Por një detaj ende duhet të theksohet. Personi përgjegjës i misionit ndëshkues i dërguar nga Antiochos 4 në Jerusalem në – 168 quhet Apollonius dhe ky emër grek që do të thotë në frëngjisht "Shkatërrues" do të zgjidhet nga Shpirti për të denoncuar në Apo.9:11, përdorimin shkatërrues. të Biblës së Shenjtë nga krishterimi i rremë protestant i ditëve të mëvonshme; ose, pikërisht ata që do të organizojnë **fatkeqësinë e madhe përfundimtare** . Apoloniu erdhi në Jeruzalem me 22,000 ushtarë dhe **në një ditë të shtunë** , gjatë një kryengritjeje spektakolare publike, ai masakroi të gjithë spektatorët hebrej. Ata e përdhosën të shtunën me këtë interes profan dhe Perëndia i urdhëroi t'i vrisnin. Dhe zemërimi i tij nuk shuhet sepse pas këtij fakti gjakatar urdhërohet helenizimi i hebrenjve. Athinasi Gerontes, delegati mbretëror, imponoi për të gjithë popullin helenizimin e adhurimit dhe moralit në Jeruzalem si në Samari . Tempulli i Jeruzalemit iu kushtua më pas Zeusit Olimpik dhe ai i malit Gerizim Zeusit mikpritës. Kështu, ne shohim Perëndinë duke tërhequr mbrojtjen e tij nga tempulli i tij, nga Jeruzalemi dhe nga i gjithë kombi. Qyteti i shenjtë është plot fyerje, secila më e neveritshme se e para. Por ishte vetëm vullneti i Zotit që zbatohet, aq i madh ishte qetësimi moral dhe fetar pas paralajmërimit të përfaqësuar nga dëbimi në Babiloni.

Dan 11:32 *Ai do t'i mashtrojë me lajka tradhtarët e besëlidhjes. Por ata nga populli që e njohin Perëndinë e tyre do të veprojnë me vendosmëri,*

32a- *Tradhtarët e aleancës do t'i joshë me lajka*

Ky sqarim vërteton se dënimi hyjnor ishte i merituar dhe i justifikuar. Në vendet e shenjta, përdhosja ishte bërë normë.

32b- *Por ata nga njerëzit që e njohin Perëndinë e tyre do të veprojnë me vendosmëri,*

Në këtë tragjedi, besimtarët e sinqertë dhe të denjë u dalluan për besnikërinë e tyre dhe preferuan të vdisnin si martirë sesa të hiqnin dorë nga nderimi i Zotit krijues dhe ligjeve të tij të shenjta.

Edhe një herë, në leximin e dytë, kjo përvojë e përgjakshme prej 1090 ditësh aktuale i ngjan kushteve të mbretërimit papal të 1260 ditë-viteve të profetizuara radhazi në forma të ndryshme në Dan.7:25, 12:7 dhe Zbulesa 12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Një vështrim prapa në ngjarjet aktuale në kontekstin e antikitetit

Për të kuptuar qartë se çfarë po ndodh, do të marr imazhin e një kameramani që po filmon me aparatën e tij një skenë që po e ndiqte nga afër. Në këtë pikë ai zvogëlohet ndërsa fiton lartësi dhe fusha e parë zgjerohet gjithnjë e më shumë. Kështu që kur zbatohet në historinë fetare, vështrimi i Shpirtit mbikëqyr të gjithë historinë fetare të Krishterimit, që nga fillimet e tij të vogla, orët e tij të vuajtjes, koha e martirëve, deri në fundin e tij të lavdishëm të shënuar nga kthimi i Shpëtimtarit të pritur.

Dan 11:33 dhe më i urti ndër ta do të mësojë të shumtët. Ka disa që do t'i dorëzohen për një kohë shpatës dhe flakës, robërisë dhe plaçkitjes.

33a- *dhe më i mençuri prej tyre do të mësojë turmën*

Apostujt e Jezu Krishtit, si dhe Pali i Tarsusit, të cilit i detyrohemi 14 letrat e aleancës së re. Ky udhëzim i ri fetar ka një emër "Ungjilli" ose, Lajmi i Mirë i shpëtimit të ofruar nga hiri hyjnor për të zgjedhurit. Në këtë mënyrë, Fryma na çon përpara në kohë dhe objektivi i ri i ekzaminuar bëhet besimi i krishterë.

33b- *Ka disa që do t'i dorëzohen për një kohë shpatës dhe flakës, robërisë dhe plaçkitjes.*

Për një kohë tha Fryma përmes engjëllit dhe këtë herë do të jetë 1260 vite të gjata të profetizuara, por nën disa perandorë romakë Kaligula, Neroni, Domician dhe Dioklecian do të thoshte të ishte i krishterë të vdisje si martir. Te Zbulesa 13:10, Shpirti kujton kohët e rrëmbimeve papnore romake, duke thënë: *Nëse dikush çon në robëri, ai do të shkojë në robëri; nëse dikush vret me shpatë, duhet të vritet me shpatë. Kjo është këmbëngulja dhe besimi i shenjtorëve .*

Dan 11:34 Në kohën kur do të dështojnë, do të ndihmohen pak dhe shumë do të bashkohen me ta në hipokrizi.

34a- Në fakt, në këtë kohë të dominimit mizor të papatit u shfaq ndihma e hipokritëve të këtij vargu. Identifikimi i tyre bazohet në mospërfilljen e vlerave dhe urdhrave të mësuara nga Jezu Krishti, dhe në këtë rast për këtë epokë të synuar, ndalimin e vrasjes me shpatë. Duke rishikuar historinë, atëherë mund të kuptoni se lëvizja e gjerë protestante nga ^{shekulli i 15-të} deri në kohën tonë u gjykua si hipokrite nga gjykatësi i drejtë Jezu Krishti. Pra, braktisja e tyre e plotë që nga viti 1843 do të jetë më e lehtë për t'u kuptuar dhe pranuar.

DAN 11:35 Disa nga të diturit do të bien, që të pastrohen, të pastrohen dhe të zbardhen deri në kohën e fundit, sepse nuk do të vijë deri në kohën e caktuar.

35a- *Disa nga dijetarët do të bien, që të pastrohen, të pastrohen dhe të zbardhen, deri në kohën e fundit*

Duke gjykuar nga kjo deklaratë, standardi i jetës së krishterë është prova dhe përzgjedhja, nga aftësia për të duruar dhe vuajtur persekutimin deri në fund të botës. Në këtë mënyrë, njeriu modern i mësuar me paqen dhe tolerancën nuk kupton më asgjë. Ai nuk e njeh jetën e tij në këto mesazhe. Kjo është arsyeja pse shpjegimet do të jepen për këtë temë në Zbul. 7 dhe 9:5-10. Një periudhë e gjatë paqeje fetare prej 150 vitesh reale, ose “pesë muaj profetikë”, ishte programuar nga Zoti, por që nga viti 1995 kjo periudhë ka përfunduar dhe luftërat fetare kanë filluar përsëri. Islami vret në Francë dhe gjetkë në mbarë botën; dhe veprimi i tij synohet të intensifikohet derisa të ndezë tërë tokën.

35b- *sepse do të arrijë vetëm në kohën e caktuar*

Ky fund do të jetë ai i botës dhe engjëlli na thotë se asnjë shenjë paqeje apo lufte nuk lejon askënd ta shohë atë duke ardhur. Varet nga një faktor i vetëm: " *koha e shënuar* " nga Zoti, fundi i 6000 viteve kushtuar zgjedhjes së tij të të zgjedhurve tokësorë. Dhe pikërisht sepse jemi më pak se dhjetë vjet nga ky afat që Zoti na ka dhënë hirin të dimë datën: 20 mars i pranverës që i paraprin 3 prillit 2030, pra 2000 vjet më vonë vdekjes shlyese të Krishtit. Ai do të shfaqet i fuqishëm dhe fitimtar për të shpëtuar të zgjedhurit e tij dhe për të shkatërruar rebelët vrasës që synonin t'i vrisnin.

Regjimi papal katolik i Romës “të krishterë”: Persekutuesi i madh i historisë fetare të botës perëndimore.

Pikërisht drejt tij duhet të na drejtojë modeli Antiochos 4. Tipi ka përgatitur antitipin e tij dhe çfarë mund të themi për këtë krahasim? Sigurisht në një shkallë fenomenale, persekutori grek veptoi për 1090 ditë reale, por poperi do të tërbohet për gati 1260 vite reale, duke tejkaluar kështu të gjitha modelet historike.

DAN 11:36 *Mbreti do të bëjë çfarë të dojë; ai do të lartësohet, do të lavdërohet mbi të gjithë perënditë dhe do të thotë gjëra të pabesueshme kundër Perëndisë së perëndive; do të ketë mbarësi derisa të përfundojë zemërimi, sepse ajo që është vendosur do të realizohet.*

36a- Fjalët e këtij vargu mbeten të paqarta dhe ende mund t'i përshtaten mbretit grek dhe mbretit papal romak. Struktura zbuluese e profecisë duhet të fshihet me kujdes nga lexuesit sipërfaqësorë. Megjithatë, një detaj i vogël përcakton objektivin papnor; është saktësi: *sepse ajo që vendoset do të realizohet*. Ky citim i bën jehonë Dan.9:26: *Pas gjashtëdhjetë e dy javëve, një i vajosur do të pritët dhe ai nuk do të ketë asgjë për vete. Populli i një sunduesi që vjen do të shkatërrojë qytetin dhe shenjtërorën dhe fundi i tyre do të vijë si një përmbytje; Është vendosur që shkatërrimet (ose shkretimet) të zgjasin deri në fund të luftës.*

DAN 11:37 *Ai nuk do të respektojë perënditë e etërve të tij, as perëndinë që kënaqet me gratë; ai nuk do të ketë respekt për asnjë perëndi, sepse ai do të lavdërojë veten mbi të gjithë.*

37a- *Ai nuk do të respektojë zotat e etërve të tij*

Këtu është, detaji i vogël që qartëson inteligjencën tonë. Këtu kemi provën formale se mbreti i vënë në shënjestër nga fjalët e tij nuk mund të jetë Antioku 4 i cili kishte respekt për perënditë e etërve të tij dhe ndër ta më të madhin, Zeusin,

perëndinë e perëndive të Olimpmit, të cilit i ofroi tempullin hebre në Jerusalem. Kështu, ne marrim prova të pamohueshme se mbreti i synuar është me të vërtetë regjimi papal romak i epokës së krishterë. Prandaj, tani e tutje, të gjitha fjalët e shpallura do të kenë të bëjnë me këtë *mbret të ndryshëm* nga Dani.7 dhe *të pafytyrë dhe dinak* nga Dani.8; Unë shtoj, këtë *mbret shkatërrues ose shkretues* të Danit.9:27. Të gjitha "fazat e raketës" mbështesin *kokën i një njeriu papal , i vogël dhe arrogant* i vendosur në krye të dominimeve.

A i respektonte Roma Papale perënditë e etërve të saj? Zyrtarisht jo, sepse konvertimi i saj në krishterim e bëri atë të braktiste emrat e hyjnive pagane romake. Megjithatë, ajo ruajti format dhe stilin e adhurimit të tyre: imazhet e gdhendura, të skalitura ose të derdhura para të cilave adhuruesit e saj përkulen dhe gjunjëzohen për t'u lutur. Për të ruajtur këtë sjellje të dënuar nga Zoti në të gjitha ligjet e tij, ajo e bëri Biblën të paarrtshme për të vdekshmit e zakonshëm dhe hoqi të dytën nga dhjetë urdhërimet e Zotit të gjallë, sepse e ndalon këtë praktikë dhe zbulon ndëshkimin e planifikuar për shkelësit e saj. Kush mund të dëshirojë të fshehtë dënimin e shkaktuar nëse jo djalli? Prandaj, personaliteti i regjimit papnor futet në kutinë e përkufizimit të propozuar në këtë varg.

37b- *as për hyjninë që kënaq gratë*

Është duke menduar për fenë romake pagane të braktisur nga poperi që Fryma e Perëndisë evokon këtë temë të rrëmujshme. Sepse ajo i ktheu shpinën trashëgimisë së saj të hapur seksuale për të shfaqur vlerat e shenjtërisë. Ky hyjni i sugjeruar është Priapus, falusi mashkull i nderuar si hyjni nga baballarët e kishës pagane të Romës. Ishte ende një trashëgimi e mëkatit grek. Dhe për t'u thyer me këtë trashëgimi seksuale, ajo mbron në mënyrë të tepruar pastërtinë e mishit dhe të shpirtit.

DAN 11:38 *Megjithatë ai do të nderojë perëndinë e fortesave në piedestalin e tij; këtij perëndia, të cilin etërit e tij nuk e njihnin, ai do t'i bëjë homazhe me ar dhe argjend, me gurë të çmuar dhe sende të çmuara.*

38a- *Megjithatë ai do të nderojë perëndinë e fortesave në piedestalin e tij*

Lindi një zot i ri pagan: *perëndia i fortesave* . Piedestali i tij është në mendjet e njerëzve dhe lartësia e tij është aq e lartë sa përshtypja e lënë.

Roma pagane ndërtoi tempuj paganë të hapur ndaj të gjitha erërave; kapitalet e mbështetur nga kolonat ishin të mjaftueshme. Por duke u aderuar në krishterim, Roma synon të zëvendësojë modelin e shkatërruar hebre. Judenjtë kishin një tempull të mbyllur në pamje të fuqishme që u jepte atyre lavdi dhe prestigj. Prandaj Roma do ta imitojë atë dhe nga ana tjetër do të ndërtojë kisha romane që ngjasojnë me kështjella të fortifikuara, sepse mbretëron pasiguria dhe zotërit më të pasur fortojnë shtëpitë e tyre. Të njëjtën gjë bën edhe Roma. Ajo ndërtoi kishat e saj në një stil të rreptë deri në kohën e katedraleve, dhe atje, gjithçka ndryshoi. Çatitë e rumbullakosura bëhen shigjeta që tregojnë drejt qiellit, dhe kjo, gjithnjë e më lart. Fasadat e jashtme marrin pamjen e dantellës, ato pasurohen nga xhamat e njomur të të gjitha ngjyrave të cilat sjellin brenda një dritë të ylbërtë e cila u bën përshtypje festuesve, ndjekësve dhe vizitorëve.

38b- *këtij perëndie, të cilin etërit e tij nuk e njihnin, ai do t'i bëjë homazhe me ar dhe argjend, me gurë të çmuar dhe sende me vlerë.*

Për t'i bërë ato edhe më tërheqëse, muret e brendshme janë **zbukuruar me ar, argjend, perla të çmuara, objekte të shtrenjta** : prostituta Babilonia e Madhe e Zbulesës 17:5 di si të shfaqë veten për të tërhequr dhe tërhequr klientët e saj.

Zoti i vërtetë nuk e lejon veten të joshet sepse kjo madhështi nuk i bën dobi. Në profecinë e tij ai denoncon këtë Romë papale me të cilën nuk ka pasur **kurrë** as më të voglën marrëdhënie. Për të, kishat e tij romane ose gotike janë thjesht hyjnitë më shumë pagane, të cilat shërbejnë vetëm për të joshur njerëzit shpirtërorë të cilët i largon prej tij: lind një zot i ri: perëndia i fortesave dhe ai josh turmat që besojnë se kanë gjetur Zotin duke hyrë në muret e saj. nën tavane në mënyrë disproporcionale të larta.

Dan 11:39 *Me perëndinë e huaj do të veprojë kundër vendeve të fortifikuara dhe punoi në fortifikimet e kështjellave me perëndinë e huaj dhe do të mbushë me nderë ata që e njohin, do t'i bëjë të dominojnë mbi shumë, do të shpërndajë toka atyre për shpërblim.*

39a- *Dhe ai punoi në fortifikimet e fortesave me perëndinë e huaj*

Për Zotin, ka vetëm një zot që vepron përballë tij, domethënë kush është i huaj për të : është djalli, Satani kundër të cilit Jezu Krishti i paralajmëroi apostujt dhe dishepujt e tij. Në tekstin hebraik, nuk bëhet fjalë për "të vepruar kundër" por për "të bërë". I njëjti mesazh do të lexohet te Zbulesa 13:3, në formën: ...*dragoi i dha fuqinë e tij, fronin e tij dhe autoritetin e madh* . Dragoi që është djalli në Zbul.12:9 por në të njëjtën kohë Roma perandorake sipas Zbul.12:3.

Për më tepër, duke u konvertuar në fenë e krishterë, autoriteti romak adoptoi Zotin e vërtetë, i cili ishte i huaj për të, pasi ai fillimisht ishte Perëndia i judenjve, i hebrenjve, pasardhësve të Abrahamit.

39b- *dhe do t'i mbushë me nderime ata që e njohin*

Këto nderime janë fetare. Poperi u sjell mbretërve që e njohin atë si përfaqësuesin e Zotit në tokë, vulën e autoritetit hyjnor për autoritetin e tyre. Mbretërit bëhen me të vërtetë mbretër vetëm kur kisha i ka shenjtëruar në një nga *kështjellat e saj të hyjnizuara* , në Francë, Saint-Denis dhe Reims.

39c- *ai do t'i bëjë ata të dominojnë mbi shumë*

Popery jep titullin perandorak që përcakton një mbret suzeren që dominon mbi mbretërit e tjerë vasalë. Më të famshmit: Karli i Madh, Karli V, Napoleoni I ' Hitleri.

39d- *do t'u shpërndajë tokën si shpërblim.*

Kjo superfuqi tokësore dhe qiellore tokësore, sipas pretendimit të tij, u shkonte mirë mbretërve të tokës. Sepse ai zgjidhi mosmarrëveshjet e tyre, veçanërisht në lidhje me tokat e pushtuara ose të zbuluara. Kështu në vitin 1494, Aleksandri 6 Borgia, më i keqi i papëve, një vrasës në detyrë, u drejtua të rregullonte një vijë meridiane për të ndarë midis Spanjës dhe Portugalisë atribuimin dhe zotërimin e territorit të Amerikës së Jugut të rizbuluar që nga lashtësia.

Lufta e Tretë Botërore ose ^{trumbeta e 6-të} e Rev.9.

Ai e pakëson njerëzimin me një të tretën e popullsisë së tij dhe duke i dhënë fund pavarësisë kombëtare, përgatit regjimin universal që do të vendosë fatkeqësinë e

madhe përfundimtare të shpallur në Apo.1. Në mesin e aktorëve agresivë është Islami në vendet muslimane, ndaj ju ofroj pikëpamjen biblike për këtë temë.

Roli i Islamit

Islami ekziston sepse Zoti ka nevojë për të. Jo për të shpëtuar, ky rol qëndron **ekskluzivisht** në hirin e sjellë nga Jezu Krishti, por për të goditur, vrarë, masakruar armiqtë e tij. Tashmë, në besëlidhjen e vjetër, për të ndëshkuar pabesinë e Izraelit, Perëndia iu drejtua popullit "filistin". Në tregim, për të ndëshkuar pabesinë e krishterë, ai u bën thirrje myslimanëve. Në origjinën e muslimanëve dhe arabëve është Ismaili, djali i Abrahamit dhe Hagarit, shërbëtorja egiptiane e Sarës, gruas së tij. Dhe tashmë në atë kohë, Ismaeli ishte në mosmarrëveshje me Isakun, djalin e ligjshëm. Kjo është aq e madhe sa me marrëveshjen e Zotit, me kërkesën e Sarës, Abrahami i dëboi Hagarin dhe Ismailin nga kampi. Dhe Perëndia u kujdes për njerëzit e dëbuar, pasardhësit e të cilëve, gjysmë vëllezërit, do të mbanin një qëndrim armiqësor ndaj pasardhësve të Abrahamit; i pari, hebre; i dyti, në Jezu Krishtin, i krishterë. Ja se si Zoti profetizoi për Ismaelin dhe pasardhësit e tij arabë në Zanafilla 16:12: “ *Ai do të jetë si një gomar i egër; dora e tij do të jetë kundër të gjithëve dhe dora e të gjithëve do të jetë kundër tij; dhe ai do të banojë përballë gjithë vëllezërve të tij.* ” Perëndia dëshiron të bëjë të njohur mendimet e tij dhe gjykimin e tij për gjërat. Të zgjedhurit e Krishtit duhet ta njohin dhe ndajnë këtë plan të Perëndisë, i cili përdor popujt dhe fuqitë e tokës sipas vullnetit të tij suprem. Duhet të theksohet se profeti Muhamed, themeluesi i Islamit, lindi në fund të ^{shekullit të 6-të} pas themelimit të poperisë katolike romake në vitin 538. Islami u duk se goditi katolicizmin pagan dhe të krishterët e në përgjithësi kur ata goditeshin nga Zoti. mallkim. Dhe kështu ka ndodhur që nga 7 marsi 321, që kur Perandori Konstandini I ^{bëri që} pushimi i ditës së shtatë të Shabatit të braktisej në favor të ditës së tij të parë kushtuar "diellit të pamposhtur" (Sol Invictus), të dielën tonë aktuale. Ashtu si shumë të krishterë sot, Kostandini gabimisht donte të shënonte një ndarje midis të krishterëve dhe hebrenjve. Ai kritikoi të krishterët e kohës së tij për judaizimin duke nderuar Shabatit e shenjtë të Perëndisë. Ky gjykim i pajustificuar i ardhur nga një mbret pagan u pagua dhe do të vazhdojë të paguhet deri në fund nga ndëshkimet e " *shtatë borive* " të zbuluara në Zbulesën 8 dhe 9, një varg i pandërprerë fatkeqësish dhe tragjedish. Ndëshkimi përfundimtar do të vijë në formën e zhgënjimit të tmerrshëm, kur Jezu Krishti të shfaqet për të hequr të zgjedhurit e Tij nga toka. Por tema që sapo u trajtua, ajo e "Luftës së Tretë Botërore" është vetë, e gjashta nga këto dënime hyjnore të profetizuara në të cilat Islami është një aktor i rëndësishëm. Sepse Perëndia profetizoi edhe për Ismaelin, duke thënë në Zanafilla 17:20: “ *Sa për Ismaelin, të kam dëgjuar. Ja, unë do ta bekoj, do ta bëj të frytshëm dhe do ta shumoj jashtëzakonisht; ai do të lindë dymbëdhjetë princa dhe unë do ta bëj një komb të madh.* ” E mbyll këtë parantezë për të rifilluar studimin në Dan.11:40.

DAN 11:40 *Në kohën e fundit mbreti i jugut do të godasë kundër tij. Mbreti i veriut do të vërtitet mbi të si një furtunë, me qerre, me kalorës dhe me shumë anije; do të hyjë në tokë dhe do të përhapet si një përrua dhe do të vërshojë.*

40a- *Në kohën e fundit*

Këtë herë është me të vërtetë fundi i historisë njerëzore; fundi i kohës së kombeve të tanishme të tokës. Jezusi shpalli këtë herë, duke thënë në Mat.24:24: *Ky lajm i mirë i mbretërisë do të predikohet në mbarë botën si një dëshmi për të gjitha kombet. Atëherë do të vijë fundi.*

40b- *Mbreti i jugut do të godasë kundër tij*

Këtu duhet të admirojmë hollësinë e pamasë hyjnore që u lejon shërbëtorëve të tij të kuptojnë se çfarë mbetet e fshehur nga qeniet e tjera njerëzore. Në dukje, por vetëm në dukje, konflikti midis mbretërve Seleuki dhe mbretërve Lagidë duket se rifillon dhe vazhdon në këtë varg, që nuk mund të jetë më çorientues. Sepse në realitet, ne e lamë këtë kontekst nga vargjet 34 deri në 36 dhe koha e përfundimit të kësaj përballjeje të re ka të bëjë me epokën e krishterë të regjimit katolik papal dhe të protestantizmit universal që hyri në aleancën e tij ekumenike. Ky ndryshim në kontekst kërkon që ne të rishpërndajmë rolet.

Në rolin e “*atij*”: Evropa katolike papale dhe fetë aleate të saj të krishtera.

Në rolin e “*mbretit të jugut*”: Islami pushtues i cili duhet t'i kthejë njerëzit me forcë ose t'i vendosë në skllavëri, sipas veprimeve të udhëhequra nga themeluesi i tij Muhamed.

Le të vërejmë këtu zgjedhjen e foljes: *të përplasem* ; në hebraisht, "nagah" që do të thotë të godasësh me brirë. Si mbiemër, ai përcakton një agresor të furishëm që zakonisht godet. Kjo folje përshtatet në mënyrë të përkryer me Islamin arab, i cili ka qenë agresiv ndaj botës perëndimore pa ndërprerje që nga fundi i Luftës së Dytë Botërore. Foljet e mundshme “*për të luftuar, për të luftuar, për t'u përplasur*” tregojnë një afërsi shumë të afërt, prandaj ideja e lagjes kombëtare ose lagjes së qyteteve dhe rrugëve. Të dyja mundësitë konfirmojnë Islamin, i vendosur mirë në Evropë për shkak të mosinteresimit fetar të evropianëve. Përpjekjet janë intensifikuar që nga kthimi i hebrenjve në Palestinë në vitin 1948. Gjendja e palestinezëve i ka vënë popujt myslimanë kundër kolonialëve të krishterë perëndimorë. Dhe, në vitin 2021, sulmet islamike po rriten dhe po krijojnë pasiguri midis popujve evropianë, në radhë të parë Francës, ish-kolonizues i popujve të Afrikës Veriore dhe Afrikës. A do të ndodhë një përplasje më e madhe kombëtare? Ndoshta, por jo para se situata e brendshme të përkeqësohet deri në atë pikë sa të prodhojë përplasje brutale grup-grup në tokën e vetë metropolit. Atë ditë, Franca do të jetë në një situatë lufte civile; në realitet, një luftë autentike fetare: Islami kundër krishterimit ose jobesimtarëve pa Zot.

40c- *Dhe mbreti i veriut do të rrotullohet mbi të si një stuhi , me qerre dhe kalorës dhe me shumë anije*

Në Ezek.38:1, ky mbret i veriut quhet *Magog, princ i Roshit* (Rusi) i *Meshekut* (Moskë) dhe *Tubalit* (Tobolsk) dhe lexojmë në vargun 9: *Dhe do të ngjitesh, do të vish si një stuhi , do të jesh si një re që mbulon tokën, ti dhe gjithë grupet e tua dhe shumë popuj me ty.*

Rishpërndarja e roleve: Në rolin e “*mbretit të veriut*”, Ruisë Ortodokse dhe popujve të saj aleatë myslimanë . Edhe këtu, zgjedhja e foljes “*tourera sur ai*” sugjeron një sulm të papritur masiv të papritur nga ajri. Moska, kryeqyteti i Ruisë, është në fakt një distancë e mirë nga Brukseli, kryeqyteti evropian, dhe Parisi, maja e tij ushtarake. Prosperiteti evropian i ka bërë liderët e saj të verbër,

deri në pikën e nënvlerësimit të potencialit ushtarak të Ruisë së fuqishme. Ai do të nisë në agresionin e tij aeroplanë dhe mijëra tanke në rrugë tokësore dhe një mori anijesh luftarake detare dhe nëndetëse. Dhe në mënyrë që dënimi të shprehet me forcë, këta liderë evropianë nuk kanë reshtur së poshtëruari Ruisë dhe liderët e saj nga Vladimir Zhirinovskij i zjarrtë deri te "Cari" i ri aktual, Vladimir Putin (Vladimir: princi i botës në rusisht).

Pasi janë identifikuar aktorët, tre "mbretërit" në fjalë do të përballen me njëri-tjetrin në atë që merr formën e "Luftës së 7-të Siriane" në të cilën do të përfshihet Izraeli i ri kombëtar; të cilën do ta vërtetojë ajeti vijues. Por për momentin, "mbreti" (ai) i sulmuar nga Rusia është Europa e Traktatit të Romës.

40d- *do të përparojë në toka, do të përhapet si një përrua dhe do të vërshojë.*

Epërsia e saj dërrmuese ushtarake i lejon Ruisë të pushtojë Evropën dhe të pushtojë të gjithë shtrirjen e saj territoriale. Përballë saj, trupat franceze nuk janë të krahasueshme; ato shtypen dhe shkatërrohen.

DAN 11:41 *Ai do të hyjë në vendin më të bukur dhe shumë do të bien; por Edomi, Moabi dhe kreu i bijve të Amonit do të çlirohen nga duart e tij.*

41a- *Do të hyjë në vendin më të bukur dhe shumë do të dorëzohen*

Zgjerimi rus po zhvillohet drejt jugut të saj ku ndodhet Izraeli , aleati i vendeve perëndimore i cili nga ana e tij pushtohet nga trupat ruse; Hebrenjtë do të vdesin akoma.

41b- *por Edomi, Moabi dhe kreu i bijve të Amonit do të çlirohen nga duart e tij*

Kjo është pasojë e aleancave ushtarake që do të vendosin këta emra që përfaqësojnë Jordaninë moderne në anën ruse. Në vitin 2021, Rusia është tashmë aleati zyrtar i Sirisë, të cilën e armatos dhe mbron.

DAN 11:42 *Ai do të shtrijë dorën e tij mbi vende të ndryshme dhe vendi i Egjiptit nuk do të shpëtojë.*

42a- Vetëm që nga viti 1979 ky konfiguracion politik ka ardhur për të konfirmuar profecinë. Sepse atë vit, në Camp David në SHBA, presidenti egjiptian Anwar El Sadat zyrtarisht bëri një aleancë me kryeministrin izraelit Menachem Begin. Zgjedhja strategjike dhe politike e bërë në atë kohë ishte përqaftimi i kauzës së më të fortit të kohës, sepse Izraeli mbështetej fuqishëm nga SHBA. Është në këtë kuptim që Fryma e Perëndisë i ngarkon atij iniciativën e përpjekjes për të " shpëtuar " nga rrënimi dhe fatkeqësia. Por me kalimin e kohës, loja ndryshon duart dhe Izraeli dhe Egjipti e gjejnë veten, që nga viti 2021, pothuajse të braktisur nga SHBA. Rusia vendos ligjin e saj në zonën siriane.

DAN 11:43 *Ai do të zotërojë thesaret e arit dhe të argjendit dhe të gjitha gjërat e çmuara të Egjiptit; do ta ndjekin libianët dhe etiopianët.*

43a- *Ai do të bëhet zotërues i thesareve të arit dhe argjendit dhe i të gjitha gjërave të çmuara të Egjiptit*

Falë të ardhurave nga tarifatat e paguara për përdorimin e Kanalit të Suezit, Egjipti u pasurua shumë. Por kjo pasuri është e mirë vetëm në kohë paqeje, sepse në kohë lufte rrugët tregtare bëhen të shkreta. Egjipti u pasurua përmes turizmit. Nga të katër anët e tokës, njerëzit vijnë për të soditur piramidat e saj, muzetë e saj të pasuruar nga zbulimet e vazhdueshme të varreve egjiptiane të fshehura nën tokë që nga lashtësia. Në këto varre, ai i mbretit të ri Tutankhamun zbuloi objekte në ar

të fortë me vlerë të panjohur. Prandaj, Rusia do të gjejë në Egjipt diçka për të kënaqur dëshirën e saj për plaçkën e luftës.

Në fund të së shtunës së 22 janarit 2022, Shpirti më sollti një argument që konfirmon **pa diskutime të mundshme**, interpretimin që unë i jap Danielit 11. Le të vërejmë në dy vargjet 42 dhe 43, rëndësinë e përmendjes së qartë jo i koduar, nga emri "Egjipt" që në këtë kontekst është një vend i ndryshëm nga ai që quhet "mbreti i jugut". Megjithatë, në vargjet 5 deri në 32, "Egjipti" i ngecur i Ptolemejve ishte i maskuar, por u identifikua si "mbreti i jugut". **Kështu, ndryshimi në kontekstin historik konfirmohet dhe vërtetohet në mënyrë të pakundërshtueshme**. Duke filluar me kontekstin e antikitetit, historia e Danielit 11 përfundon me "kohën e fundit" të botës, në të cilën "Egjipti", një aleat i kampit të krishterë dhe agnostik perëndimor që nga viti 1979, është objektivi i të resë "Mbreti i jugut", pra islami luftarak, dhe veçanërisht ai i "mbretit të veriut" të ri, ortodoksisë ruse.

43b- *Libianët dhe Etiopianët do ta ndjekin atë*

Përkthyesi ka përkthyer saktë fjalët "Puth dhe Cush" të profecisë që përcaktojnë për "Libinë", vendet myslimane të vendosura në veri të Saharasë, vendet bregdetare të bregdetit afrikan dhe për Etiopinë, Afrikën e zezë, të gjitha vendet që ndodhen në jug të Sahara. Një numër i madh i tyre gjithashtu pranuan dhe pranuan Islamin; në rastin e Bregut të Fildishtë, me bashkëpunimin e presidentit francez Nicolas Sarkozy, të cilit i detyrohemi edhe kaosit libian.

Kështu, i goditur nga Rusia, "Egjipti" bëhet pre e të gjithë grabitqarëve dhe mbi të zbresin shkaba muslimane, vëllezërit e tij, për të pastruar kufomën e saj dhe për të marrë pjesën e tyre nga plaçka që ka mbetur ende, pas shpimit rus.

Duke përmendur qartë "Libinë dhe Etiopinë", Shpirti cakton aleatët fetarë afrikanë të "mbretit të jugut", të cilët duhet të identifikohen me Arabinë, ku profeti Muhamed u shfaq në vitin 632, për të përhapur, që nga Meka, fenë e tij të re të quajtur Islam. Ajo mbështetet nga Turqia e fuqishme, e cila i është rikthyer, në këtë kontekst përfundimtar, një angazhimi fundamentalist, pushtues dhe hakmarrës fetar mysliman, pas poshtërimit të nënshtrimit të saj momental ndaj vlerave laike perëndimore. Por vende të tjera myslimane, që nuk ndodhen në "jug", si Irani, Pakistani, Indonezia, mund të bashkohen me "mbretin e jugut" për të luftuar popujt perëndimorë me vlera morale të urryera nga të gjithë popujt myslimanë. Kjo urrejtje është në të vërtetë vetëm ajo e Perëndisë së vërtetë Jezu Krisht e përbuzur nga të krishterët perëndimorë. Ai dënon kështu, nëpërmjet Islamit dhe Ortodoksisë, pabesinë çifute, katolike, ortodokse, protestante, madje edhe adventiste në botën perëndimore; gjithë besimi monoteist fajtor ndaj tij.

DAN 11:44 *Do të vijnë lajme nga lindja dhe nga veriu dhe do ta tmerrojnë; dhe ai do të dalë me zemërim të madh për të shkatërruar dhe shkatërruar turma.*

44a- *Lajme nga lindja dhe veriu do të vijnë për ta frikësuar atë*

Këto dy pika kryesore "lindja dhe veriu" kanë të bëjnë vetëm me vendin rus, në varësi të faktit nëse ai përmendet nga Evropa papale apo nga Izraeli, sepse profecia i përcakton ato si sulme të njëpasnjëshme nga Rusia në vargjet 40 dhe 41. Kjo do të thotë se frika cituar vjen nga territori rus, por çfarë mund ta trembë një pushtues të tillë? Çfarë i ndodhi vendit të tij për ta trembur kaq shumë? Përgjigja nuk është në librin e Danielit, por në Zbulesën 9, e cila zbulon dhe synon fenë

protestante, fortesa globale e së cilës është në SHBA. Misteri do të bëhet më i qartë, duke marrë parasysh këtë ekzistencë të SHBA. Që nga viti 1917, kur Rusia rebele miratoi regjimin e saj socialist dhe komunist, një hendek e ka ndarë përgjithmonë atë nga SHBA-të kapitaliste imperialiste. Individit nuk mund të pasurohet në kurriz të fqinjit nëse është komunist; kjo është arsyeja pse të dy opsionet janë të papajtueshme. Nën hirin e paqes, zjarret e urrejtjes digjen dhe lypin të shprehen. Vetëm konkurrenca dhe kërcënimi bërthamor kanë arritur të parandalojnë më të keqen. Ishte bilanci i Terrorit Bërthamor. Vetëm, pa përdorur armë bërthamore, Rusia do të pushtojë Evropën, Izraelin dhe Egjiptin. Duke u prishur ekuilibri, SHBA-ja do të ndihet e mashtruar dhe e kërcënuar, ndaj, për të ulur numrin e vdekjeve të saj, do të hyjë në luftë, duke goditur fort e para. Një shkatërrim bërthamor i Ruisë do të shkaktojë frikë midis ushtrive ruse të shpërndara nëpër territoret e pushtuara.

44b- *dhe ai do të dalë me tërbim të madh për të shkatërruar dhe shfarosur turma.*

Deri në atë moment, Rusia do të jetë në frymën e pushtimit dhe marrjes së plaçkës, por papritmas gjendja e saj shpirtërore do të ndryshojë, ushtria ruse nuk do të ketë më një atdhe ku të kthehet dhe dëshpërimi i saj do të shndërrohet në dëshirën për të " *shkatërruar dhe shkatërruar dhe shkatërruar". shfaros turmat* "; e cila do të jetë " *e treta e njerëzve të vrarë* " e *trumbetës së 6- të të Rev.9*. Kështu, të gjitha kombet e pajisura me armë bërthamore do të detyrohen nga faktet t'i përdorin ato kundër armiqve të tyre të mundshëm personalë.

DAN 11:45 *Ai do të ngrejë çadrat e pallatit të tij midis deteve, drejt malit të lavdishëm dhe të shenjtë; atëherë ai do të arrijë në fund, pa e ndihmuar njeri.*

45a- *Ai do të ngrejë tendat e pallatit të tij midis deteve, drejt malit të lavdishëm dhe të shenjtë*

Tenda midis deteve , sepse pallatet e saj nuk janë më në tokë. Gjendja e dëshpëruar e trupave ruse përshkruhet qartë nga Shpirti që i dënoi ata me këtë fat. Nën zjarrin e kundërshtarëve të tyre ata shtyhen përsëri në tokën e Izraelit. Të urryer nga të gjithë, ata nuk përfituan nga asnjë mbështetje apo keqardhje dhe u shfarosën në tokën hebraike. Kështu, Rusia do të paguajë një mosmarrëveshje të rëndë që Perëndia ia atribuon që nga mbështetja e saj ndaj armiqve shpirtërorë të Izraelit në aleancën e vjetër, në kohën e dëbimit të saj në Babiloni. Ajo u shiti kuaj njerëzve të Tirit, një qytet i epsheve pagane. Ezek.27:13-14 konfirmon, Perëndia i tha Tirit: *Javani, Tubali (Tobolsk) dhe Mesheku (Moska) bënë tregti me ty; ata dhanë skllëvër dhe enë prej bronzi në këmbim të mallit tuaj. Ata të shtëpisë së Togarmës (Armeni) furnizuan tregjet tuaja me kuaj, kalorës dhe mushka. Ishte gjithashtu një pengesë tregtare për judenjtë që bënë tregti me të: Ezek.27:17: *Juda dhe vendi i Izraelit bënë tregti me ju; në këmbim të mallit tuaj ju dhanë grurin e Minitit, brumin, mjaltin, vajin dhe balsamin.* Prandaj Tiro u pasurua në kurriz të tyre. Më vonë, te Ezek.28:12, nën titullin " *mbreti i Tirit* ", Perëndia i flet drejtpërdrejt Satanait. Ne e kuptojmë se ishte ai që përfitoi nga luksi dhe pasuria e grumbulluar në qytetet e mëdha pagane, të cilat i shërbenin nën maskën e hyjnive të shumta pagane, në mënyrë të pandërgjegjshme, por gjithmonë dhe kudo në forma kultit që Zoti i konsideron të neveritshme. Ai mban në zemrën e tij peshën e një zhgënjimi të akumuluar, gjithashtu, gjatë gjatësisë së shekujve dhe*

mijëvjeçarëve të historisë njerëzore. Ky zhgënjim justifikon zemërimin e tij, i cili zbrazet pjesërisht në formën e këtij konflikti të fundit, tmerrësisht shkatërrues ndërkombëtar.

Por ky zemërim hyjnor kundër trafikut tregtar të kohëve të lashta na fton të kuptojmë se çfarë mund të mendojë Zoti për trafikun ndërkombëtar bashkëkohor në një kontekst ndërkombëtar të ndërtuar tërësisht mbi ekonominë e tregut. Mendoj se shkatërrimi i kullave të Qendrës Botërore të Tregtisë në Nju Jork më 11 shtator 2001 është një përgjigje. Aq më tepër që, në Apo.18, profecia nënvizon rolin e dëmshëm të pasurimit për shkak të tregtisë dhe shkëmbimeve ndërkombëtare para të cilave shembet çdo rregull apo e drejtë fetare hyjnore aq e madhe është pandershmëria.

Në fund të Dan.11, kundërshtari trashëgues i SHBA-së, Rusia, shkatërrohet. Kjo do t'u japë atyre pushtet absolut mbi të gjithë të mbijetuarit e konfliktit ndërkombëtar. Mjerë të mundurit! Ai duhet të përkulet dhe t'i nënshtrohet ligjit të fitimtarit kudo që të jetë në tokë, duke mbijetuar.

Danieli 12

Dan 12:1 *Në atë kohë do të dalë Mikaeli, princi i madh, mbrojtësi i bijve të popullit tënd; dhe do të jetë një kohë telashe, siç nuk ka qenë që nga ekzistimi i kombeve deri në atë kohë. Në atë kohë ata nga njerëzit tuaj që gjenden të shkruar në libër do të shpëtohen.*

1a- *Në atë kohë Michael do të ngrihet,*

*Kjo kohë është ajo e fundit të botës, kur duke thënë fjalën e fundit, Jezu Krishti kthehet në lavdinë dhe fuqinë e hyjnisë së tij të kontestuar prej kohësh nga fetë konkurruese. Ne lexojmë te Zbulesa 1:7: *Ja, ai vjen me retë. Dhe çdo sy do ta shohë, edhe ata që e shpuan; dhe të gjitha fiset e dheut do të vajojnë për të. po. Amen!* Ne duhet të mësohemi me këtë ide, sepse për secilin prej roleve të tij, Perëndia i vuri vetes një emër të ndryshëm, prandaj tek Danieli dhe Zbulesa 12:7 ai e paraqet veten si **Michael**, kreu suprem i jetës qiellore engjëllore që i jep autoritet mbi djallin dhe demonët. Emri i tij, Jezu Krisht, e përfaqëson atë vetëm për të zgjedhurit e tokës, të cilët ai erdhi për t'i shpëtuar nën këtë emër.*

1b- *udhëheqësi i madh,*

*ky udhëheqës i madh është YaHWéH Michael Jesus Christ dhe është prej tij që në paturpësinë e tij të karakterizuar, regjimi papnor ia hoqi për të mirën e tij, misionin e tij si ndërmjetës **i përjetshëm qiellor** deri në vitin 1843, që nga viti 538, daton që nga fillimi i shek. regjimi papal dhe instalimi i tij në qytetin e Romës, në Pallatin Lateran në malin Caelius. Kjo temë u trajtua në Daniel 8.*

1c- *mbrojtësi i fëmijëve të popullit tënd;*

*Një mbrojtës ndërhyrës kur ka një sulm. Dhe kështu do të jetë rasti për orët e fundit të jetës tokësore të të zgjedhurve që qëndruan besnikë, madje të dënuar me vdekje nga rebelët e fundit. Këtu mund të gjejmë të gjitha modelet e propozuara në tregimet e Danielit, sepse ato janë përmbushur në një situatë tragjike përfundimtare. Në këtë **fatkeqësi të fundit të madhe**, ne do të ripërfetojmë ndërhyrjet e mrekullueshme të treguara në Dan.3, *furra* dhe katër personazhet e saj të gjallë, në Dan.5, kapja e *Babilonisë së madhe* nga Perëndia, në Dan.6, *luanët* e bërë të padëmshëm, por gjithashtu fundi i **fatkeqësisë së madhe** të*

parafytyruar nga ajo që i goditi hebrejtë në – 168, më 15 Kisleu, pra më 18 dhjetor, në një ditë të shtunë.

1d- dhe do të jetë një kohë ankthi, siç nuk ka qenë që nga ekzistimi i kombeve deri në atë kohë.

Duke gjykuar nga kjo deklaratë, fatkeqësia e fundit e madhe do ta kalojë atë të hebrejve të organizuar nga grekët. Në të vërtetë, grekët rrahën vetëm hebrejtë që i gjenin në rrugë ose në shtëpitë e tyre. Në fund të botës, gjërat janë shumë të ndryshme dhe teknologjia moderne lejon kontroll absolut mbi njerëzit që jetojnë në tokë. Duke përdorur teknikat e zbulimit njerëzor, ne mund të gjejmë këdo kudo, në çdo vend që fshihet. Prandaj, listat e njerëzve që u rezistojnë urdhrave të dekretuar mund të përcaktohen saktësisht. Në këtë kontekst përfundimtar, zhdukja e të zgjedhurve do të bëhet e mundur njerëzisht. Edhe pse plot besim dhe shpresë në çlirimin e tyre, të zgjedhurit do të përjetojnë orë të dhimbshme; për ata që do të jenë ende të lirë, të privuar nga gjithçka, të tjerët në burgjet e rebelëve në pritje të ekzekutimit të tyre. Ankthi do të mbretërojë në zemrat e zyrtarëve të zgjedhur që keqtrajtohen nëse nuk vriten.

1e- Në atë kohë, ata nga njerëzit tuaj që gjenden të shkruar në libër do të shpëtohen.

Është libri i jetës, sepse pa kompjuter, Zoti bëri gjithashtu një listë të të gjitha krijesave që krijuan Adami dhe Eva dhe pasardhësit e tyre. Në fund të jetës së çdo njeriu, fati përfundimtar u vendos nga Zoti, i cili mbajti dy lista: atë të të zgjedhurve dhe atë të të rënëve, në përputhje me dy rrugët e paraqitura për njerëzimin në Ligjin e Përtërirë 30:19-20: *Unë thërras Qielli dhe toka për të dëshmuar kundër jush sot: Unë kam vënë para jush jetën dhe vdekjen, bekimin dhe mallkimin. Zgjidhni jetën, që të jetoni ju dhe pasardhësit tuaj, ta duash Zotin, Perëndinë tënd, t'i bindesh zërit të tij dhe të lidhesh me të, sepse nga kjo varet jeta jote dhe zgjatja e ditëve të tua... Është sipas zgjedhjes së tij për të keqen që fati përfundimtar i poperisë romake, *djegur në zjarr*, na është zbuluar në Dan.7:9-10; kjo për shkak të fjalëve të tij arrogante ndaj Perëndisë së perëndive sipas Danit.11:36.*

Tek Zbulesa 20:5, kthimi i Krishtit shoqërohet me ringjalljen e të vdekurve në Krishtin që quhet *ringjallja e parë*: *Lum dhe të shenjtë janë ata që marrin pjesë në ringjalljen e parë, sepse vdekja e dytë nuk ka fuqi mbi ta.*

DAN 12:2 *Shumë nga ata që flenë në pluhurin e tokës do të zgjohen, disa për jetën e përjetshme, disa për turpin dhe turpin e përjetshëm.*

2a- *Shumë nga ata që flenë në pluhurin e tokës do të zgjohen, disa në jetën e përjetshme,*

Së pari, le të vërejmë se në normalitetin e zakonshëm, të vdekurit flenë mirë në **pluhurin e tokës** dhe jo në një parajsë të mrekullueshme ose në një ferr të zjarrtë siç mësojnë dhe besojnë fetë e rreme të krishtera ose pagane. Ky sqarim rikthen statusin e vërtetë të të vdekurve, siç mësohet te Ecc.9:5-6-10: *Për të gjithë ata që jetojnë atje ka shpresë; madje edhe një qen i gjallë është më i mirë se një luan i ngordhur. Të gjallët, në fakt, e dinë se do të vdesin; por të vdekurit nuk dinë asgjë dhe nuk ka më pagesë për ta, sepse kujtimi i tyre është harruar. Dhe dashuria e tyre, urretja dhe zilia e tyre tashmë janë zhdukur; dhe ata nuk do të kenë më kurrë pjesë në ndonjë gjë që bëhet nën diell Çfarëdo që dora juaj*

gjen për të bërë me forcën tuaj, bëjeni; sepse nuk ka punë, as mendim, as dituri, as urtësi në ferr, ku shkon ti. (Vendbanimi i të vdekurve që është **pluhuri i tokës**).

Nuk ka mendim pas vdekjes, sepse mendimi jeton në trurin e njeriut, vetëm kur ai është ende gjallë dhe ushqehet nga gjaku i dërguar nga rrahjet e zemrës. Dhe vetë ky gjak duhet të pastrohet me frymëmarrje pulmonare. Perëndia nuk tha asgjë tjetër, pasi i tha Adamit, i cili u bë mëkatar nga mosbindje, në Zanafilla 3:19: *Me djersën e fytyrës do të hash bukë, derisa të kthehesh në tokën nga e cila je marrë; sepse je pluhur dhe në pluhur do të kthehesh* . Për të konfirmuar këtë gjendje të hiçit të të vdekurve, lexojmë te Psa.30:9: *Çfarë përfitoni duke derdhur gjakun tim, duke më bërë të zbres në gropë? Të ka lavdëruar pluhuri ? A flet për besnikërinë tuaj?* Jo, sepse nuk mundet sipas Psa.115:17: *Nuk janë të vdekurit ata që kremtojnë Zotin, nuk është asnjë nga ata që zbresin në vendin e heshtjes*. Por kjo nuk e pengon Zotin që të jetë në gjendje të rilindë një jetë që ekzistonte më parë dhe është kjo fuqi krijuese që e bën atë Zot dhe jo engjëll apo njeri.

Dy shtigjet kanë dy përfundime përfundimtare dhe Rev.20 na thotë se ato ndahen nga një *mijë vjetët* e mijëvjeçarit të shtatë. Ndërsa e gjithë jeta njerëzore zhduket nga faqja e dheut në fillim të këtyre *mijë viteve* , të rënë do të ringjallen vetëm pas gjykimit të tyre të kryer nga shenjtorët dhe Jezu Krishti në mbretërinë e tij celestiale. Me këtë mesazh të bashkangjitur në *borinë e 7-të* , Zbulesa 11:18 konfirmon, duke thënë: *Kombet u zemëruan; dhe ka ardhur zemërimi yt dhe ka ardhur koha për të gjykuar të vdekurit , për të shpërblyer shërbëtorët e tu, profetët, shenjtorët dhe ata që kanë frikë nga emri yt, të vegjël dhe të mëdhenj, dhe për të shkatërruar ata që shkatërrojnë tokën* . Në këtë varg, gjykimi i të vdekurve e çon Perëndinë që të ringjallë, së pari, të zgjedhurit e tij besnikë të vdekur, në mënyrë që ata të mund të gjykojnë të ligjtë e mbajtur në gjendjen e vdekjes.

2b- *dhe të tjerët për sharje, për turp të përjetshëm.*

Përjetësia do t'u përkasë vetëm të gjallëve. Pas asgjësimit të tyre përfundimtar në Gjykimin e Fundit , *turpi dhe turpi* i të rënëve do të mbeten vetëm në kujtesën e përjetshme të të zgjedhurve, engjëjve dhe Zotit.

Dan 12:3 *Ata që kuptojnë do të shkëlqejnë si shkëlqimi i qiellit dhe ata që u mësojnë shumë njerëzve drejtësinë do të shkëlqejnë si yjet në shekuj të shekujve.*

3a- *Ata që janë inteligjentë do të shkëlqejnë si shkëlqimi i qiellit*

Inteligjenca e lartëson njeriun mbi kafshët. Ai zbulohet nga aftësia e tij për të arsytuar, për të nxjerrë përfundime duke vëzhguar fakte ose me deduksion të thjeshtë. Nëse njerëzit nuk do të ishin rebelë në lirinë që Zoti u jep, inteligjenca do ta çonte gjithë njerëzimin drejt të njëjtës njohje të ekzistencës së Zotit dhe ligjeve të tij. Sepse që nga Moisiu, Perëndia i ka regjistruar me shkrim ngjarjet më domethënëse të zbulesës së tij ndaj njerëzve. Këtu është rruga e arsytimit që duhet ndjekur. Besimi monoteist u shfaq në historinë e popullit hebre. Prandaj, dëshmia dhe shkrimet e tij kanë përparësi mbi të gjitha shkrimet e tjera që i atribuohen të njëjtit Zot unik. Që të luftohet populli i Zotit mbetet një mundësi normale, por që të luftohen shkrimet e shenjta bëhet një vepër djallëzore. Besimi i krijuar nga Jezu Krishti i merr burimet dhe referencat e tij nga shkrimet hebraike të besëlidhjes së vjetër, gjë që i jep legjitimitet. Por doktrina katolike romake nuk

e respekton këtë parim, prandaj as ajo dhe as Kurani i Islamit nuk mund të pretendojnë se janë Zoti i gjallë, krijuesi i gjithçkaje që jeton dhe ekziston. Jezusi e konfirmoi parimin duke kujtuar tek Gjoni 4:22 se *shpëtimi vjen nga Judenjtë : Ju adhuroni atë që nuk e dini; ne adhurojmë atë që dimë, sepse shpëtimi vjen nga Judenjtë .*

Në këtë grup të parë të të zgjedhurve, Perëndia cakton burra të shpëtuar pa njohuri të veçanta për shkak të besnikërisë së tyre të shfaqur në rrezik të jetës së tyre që nga Adami dhe Eva; dhe kjo deri në vitin 1843. Ata janë të shpëtuar sepse veprat e tyre dëshmonin për inteligjencën e tyre dhe pranimin e ligjeve hyjnore të manifestuara nga bindja e tyre. Në këtë grup, protestantët më besnikë dhe **paqësorë** përfituan deri në pranverën e vitit 1843 nga durimi i Zotit, i cili vetëm e bëri të detyrueshme praktikën e Shabatit të tij të shenjtë që nga ajo datë. Zbulesa 2:24-25 do të konfirmojë këtë përjashtim: *Juve, të gjithë të tjerëve në Tiatirë, që nuk e pranoni këtë doktrinë dhe që nuk i keni njohur thellësitë e Satanit, siç i quajnë ata , unë ju them: po mos vendosni ndonjë barrë tjetër mbi veten tuaj; mbaj vetëm atë që ke derisa të vij unë.*

3b- *dhe ata që i mësojnë drejtësinë turmës do të shkëlqejnë si yjet, përgjithmonë e përgjithmonë*

Ky grup i dytë veçohet për shkak të nivelit të lartë të shenjtërimit që përfaqëson në tokë që nga viti 1843. Zgjedhur me anë të një prove besimi, bazuar fillimisht në shpresën e kthimit të Jezu Krishtit, radhazi për pranverën e 1843 dhe vjeshtën e vitit 1844, shenjtërimi i tij nga Zoti u zyrtarizua me rivendosjen e së shtunës nga ana e tij, të cilën ai e praktikoi përsëri, pas shekujsh të gjatë errësire, harrese dhe përbuzjeje për atij.

Në këtë ndarje në dy grupe , ajo që i bën ata të ndryshëm është gjendja e tyre ndaj drejtësisë së Zotit, statusi i tyre ndaj dhjetë urdhërimeve të tij dhe të tjera shëndetësore dhe urdhëresave të tjera. Në tekstin e tij origjinal të Ekso.20:5-6, urdhërimi i dytë i fshirë nga Roma, zbulon qartë rëndësinë që Perëndia i jep bindjes ndaj urdhërimeve të tij dhe ai kujton dy rrugët dhe dy fatet e kundërta përfundimtare: ... *Unë jam xheloz Zoti që ndëshkoni paudhësinë e etërve mbi fëmijët deri në brezin e tretë dhe të katërt mbi ata që më urrejnë dhe shkelin urdhërimet e mia, dhe ki mëshirë për ata që më duan dhe zbatojnë urdhërimet e mia deri në një mijë breza .*

Në këtë varg, Shpirti zbulon arsyen e ekzistencës së yjeve në krijimin tonë tokësor. Ata kishin vetëm arsye të ekzistonin për të shërbyer si simbol i të zgjedhurve tokësorë të zgjedhur nga Zoti; dhe është Zanafilla 1:17 që zbulon mesazhin e tyre: *Perëndia i vendosi në kupën qiellore për t'i dhënë dritë tokës.* Pastaj Perëndia i përdor ato për t'i treguar Abrahamit numrin e madh të pasardhësve të tij në Zanafilla 15:5: *Numëro yjet e qiellit nëse mund t'i numërosh; të tillë do të jenë pasardhësit e tu.*

Megjithatë, statusi i këtyre yjeve *shpirtërore* mund të ndryshojë në varësi të veprave të kryera nga besimtari i shpenguar. Duke rënë shpirtërisht nga mosbindja e tij, *ylli bie* , ai *bie nga qielli* . Imazhi do të evokohet për të imazhuar rënien^e besimit protestant në 1843, të shpallur nga një shenjë e vërtetë qiellore në 1833, në *vulën e 6- të të Zbulesës 6:13: dhe yjet e qiellit ranë në tokë, si kur 'një fiku i tronditur nga një erë e fortë hedh fiqtë e tij të gjelbër.* Dhe përsëri te Zbulesa

12:4: *Bishti i tij tërhoqi zvarrë një të tretën e yjeve të qiellit dhe i hodhi në tokë. Ky mesazh rinovon atë të Dan.8:10: Ajo u ngrit në ushtrinë e qiellit dhe zbriti një pjesë të asaj ushtrie dhe yjet në tokë dhe i shkeli . Fryma i atribuon regjimit papnor romak rënien shpirtërore të një të tretës së besimtarëve të shpenguar; njerëz të mashtruar që do të besojnë më kot në shpëtimin e Krishtit dhe do të kërkojnë drejtësinë e tij.*

Dan 12:4 *Ti, Daniel, mbaji të fshehta këto fjalë dhe vulose librin deri në kohën e fundit. Shumë do ta lexojnë më pas dhe njohuritë do të shtohen.*

4a- Kjo ***kohë e fundit*** njeh disa faza të njëpasnjëshme, por ajo filloi, zyrtarisht, në pranverën e vitit 1843, me hyrjen në zbatim të dekretit hyjnor të parashkruar në Dan.8:14: ***Deri në mbrëmje-mëngjes 2300 dhe shenjtëria do të jetë i justifikuar .*** Në vitin 1994, epoka e dytë e fundit u shënuar nga dënimi i institucionit universal adventist. Që nga viti 1843, libri i Danielit është lexuar, por ai kurrë nuk është interpretuar saktë para kësaj veprë që unë jam duke e përgatitur ende në vitin 2021 dhe kjo që nga viti 2020. Prandaj është kjo datë që shënon kulmin e ***njohurive të tij*** dhe për këtë arsye, koha e vërtetë përfundimtare ***e fundit*** e cila do të përfundojë me kthimin e vërtetë të Jezu Krishtit, i njohur dhe i pritshëm, për pranverën e vitit 2030. Ne shohim se ky vit 2020 tashmë është shënuar mirë nga Zoti meqenëse i gjithë njerëzimi është goditur nga vdekshmëria e Virusit Covid-19 që u shfaq në Kinë në 2019, por në Evropën Katolike Papale, vetëm që nga viti 2020. Në vitin 2021, viruset ndryshojnë dhe vazhdojnë të godasin njerëzimin fajtor dhe rebel.

Testi Adventist i Besimit i Ilustruar

DAN 12:5 *Dhe unë, Danieli, shikova dhe ja, dy burra të tjerë qëndronin në këmbë, njëri në këtë anë të lumit dhe tjetri në anën tjetër të lumit.*

5a- Mbani mend! Danieli është në brigjet e lumit "Hiddekel", Tigri, ky njerëzgjatës. Megjithatë, ka dy burra në të dyja anët e lumit, që do të thotë se njëri ka mundur ta kalojë atë dhe tjetri po përgatitet për ta bërë këtë. Tashmë në Dan.8:13, u zhvillua një diskutim midis dy shenjtorëve.

DAN 12:6 *Dhe njëri prej tyre i tha njeriut të veshur me rroba liri që rrinte mbi ujërat e lumit: "Kur do të përfundojë këto mrekulli?"*

6a- Në Dan.8:14 pyetjet e shenjtorëve kishin marrë nga Zoti përgjigjen e 2300 mbrëmje-mëngjes që përcaktoi datën 1843. Qasja përsëritet këtu dhe pyetja këtë herë ka të bëjë me fundin e botës; momenti kur profecia do të pushojë së qeni e dobishme. Pyetja i bëhet Krishtit, i përfaqësuar nga ky *njeri i veshur me liri* , i cili qëndron *sipër lumit* duke vëzhguar kalimin e tij nga burrat. Zoti përdor imazhin e kalimit të Detit të Kuq që shpëtoi hebrenjtë, por mbyti armiqtë e tyre egjiptianë.

DAN 12:7 *Dhe dëgjova njeriun e veshur me rroba liri, që rrinte mbi ujërat e lumit; ai ngriti dorën e tij të djathtë dhe të majtën drejt qiellit dhe u betua për atë që jeton përgjithmonë se do të jetë në një kohë, kohë dhe gjysmë kohe, dhe se të gjitha këto gjëra do të marrin fund kur forca e popullit shenjtor do të thyhet plotësisht.*

7a- *Dhe dëgjova njeriun e veshur me li, i cili qëndronte mbi ujërat e lumit; ngriti dorën e djathtë dhe të majtën drejt qiellit,*

Në pozicionin e Arbitrit, Jezu Krishti ngre dorën e tij të djathtë të bekimit dhe dorën e majtë ndëshkuese drejt qiellit për të bërë një deklaratë solemne.

7b- *dhe ai u betua për atë që jeton përgjithmonë se do të jetë në një kohë, kohë dhe gjysmë kohe*

Duke përmendur kohëzgjatjen profetike të mbretërimit papnor, Krishti tregon dhe kujton gjykimin e tij, i cili, në të kaluarën, e dënoi kishën e tij të vuante ngacmimet e regjimit papnor dhe mallkimet e pushtimeve barbare që i paraprinë; Kjo për shkak të braktisjes së Shabatit që nga 7 marsi 321. Kështu paralajmërohen besimtarët në kohët e sprovave adventiste. Por një arsye e dytë e shtyn Perëndinë të evokojë këtë mbretërim papnor; kjo është data e fillimit të saj, 538 pas Krishtit. Zgjedhja është e matur pasi kjo datë 538 do të shërbejë si bazë për llogaritjet që do të na propozojë profecia duke na paraqitur kohëzgjatjet e reja profetike në vargjet 11 dhe 12.

7c- *dhe se të gjitha këto gjëra do të marrin fund kur fuqia e njerëzve të shenjtë të prishet plotësisht*

Kjo fjali e shkurtër përmbledh mirë këtë herë momentin e vërtetë të fundit: ai ku në fund të **fatkeqësisë së fundit të madhe**, të zgjedhurit do ta gjejnë veten në prag të shfarosjes, zhdukjes nga faqja e dheut; vë në dukje saktësinë: **tërësisht të thyer**.

Dan 12:8 *Dëgjova, por nuk kuptova; dhe unë thashë: Zoti im, cili do të jetë përfundimi i këtyre gjërave?*

8a- I gjori Daniel! Nëse kuptimi i librit të tij është ende një mister për ata që jetojnë në vitin 2021, sa e paarritshme dhe e padobishme ishte ky kuptim për shpëtimin e tij!

Dan 12:9 *Ai tha: "Shko, Daniel, sepse këto fjalë do të mbahen të fshehta dhe të vulosura deri në kohën e fundit".*

9a- Përgjigja e engjëllit do ta lërë Danielin të uritur, por konfirmon përmbushjen e vonshme të profecisë së rezervuar për *kohën e fundit* të epokës së krishterë.

Dan 12:10 *Shumë do të pastrohen, zbardhen dhe rafinohen; të pabesët do të bëjnë të keqen dhe asnjë nga të pabesët nuk do të kuptojë, por ata që kanë mend do të kuptojnë.*

10a- *Shumë do të pastrohen, zbardhen dhe pastrohen*

Duke përsëritur këtu citatin e saktë të fjalës së Danit.11:35, engjëlli konfirmon identitetin papnor të **mbretit** arrogant dhe despotik, i cili *e lartëson veten mbi të gjithë perënditë* dhe madje mbi të vetmin **Perëndi të vërtetë**, në vargun 36.

10b- *të ligjtë do të bëjnë të keqen dhe asnjë nga të ligjtë nuk do ta kuptojë,*

Engjëlli evokon një parim që do të vazhdojë deri në fund të botës, zgjatja e së keqes përfytyrohet në profecitë e Danielit nga shtrirja e "*tunxhit*" të mëkatit grek dhe "*hekurit*" të forcës romake deri në kthimin e Krishtit. . Të ligjtë do të pengohen dyfish nga të kuptuarit: së pari nga mosinteresimi i tyre personal dhe së dyti, nga *një fuqi mashtrimi* e dhënë nga Zoti, e cila i mundëson të *besojnë një gënjeshtër* sipas 2 Thesalonikasve 2:11-12: *Gjithashtu Zoti u dërgon atyre një fuqi e konfuzionit, që ata të mund të besonin një gënjeshtër, që të gjithë ata që nuk besuan të vërtetën, por kënaqeshin me paudhësinë, të dënoheshin*.

10c- *por ata që kanë mirëkuptim do ta kuptojnë.*

Ky shembull dëshmon se *inteligjenca shpirtërore* është një dhuratë e veçantë e dhënë nga Zoti, por asaj i paraprin një përdorim i mirë i *inteligjencës* bazë që u jepet të gjithë njerëzve normalë. Sepse edhe në këtë standard, njerëzit ngatërrojnë arsimin dhe diplomat e tij me *inteligjencën*. Kështu që unë kujtoj këtë ndryshim: udhëzimi lejon që të dhënat të futen në kujtesën e njeriut, por vetëm *inteligjenca* lejon përdorimin e tyre të mirë dhe të mençur.

DAN 12:11 *Nga koha që flijimi i vazhdueshëm do të përfundojë dhe do të vendoset një shkreti e neveritshme, do të kalojnë një mijë e dyqind e nëntëdhjetë ditë.*

11a- *Nga koha kur pushon sakrifica e përhershme*

Më duhet ende t'ju kujtoj, por fjala "*sakrificë*" nuk shfaqet në tekstin origjinal hebraik. Dhe kjo saktësi është thelbësore sepse kjo *e përhershme* ka të bëjë me priftërinë çelestiale të Jezu Krishtit. Duke riprodhuar ndërmjetësimin e tij në tokë, poperi heq nga Jezu Krishti rolin e tij si ndërmjetës për mëkatet e të zgjedhurve të tij.

Kjo shërbesë tokësore paralele e uzurpuar fillon në vitin 538; data kur Vigilius I Papa i parë me titull, u vendos në Romë, në Pallatin Lateran, në malin Caelius (qielli).

11b- *dhe ku do të vendoset një shkreti e neveritshme*

Kjo do të thotë, që nga viti 538, data kur fillon mbretërimi romak papnor i përmendur në Dan.9:27: *dhe do të jetë në krahun e neveritë e shkretimit, deri në shkatërrim, dhe do të shkatërrohet [sipas] asaj që është dekretuar, në [tokën] e shkretë*.

Në këtë varg, duke synuar datën 538, Fryma synon vetëm Romën papnore, gjë që shpjegon singularizimin e fjalës "i neveritur". Ky nuk ishte rasti në Dan.9:27, ku përfshiheshin të dyja fazat e Romës, pagane dhe më pas papale.

Le të vëmë re interesin dhe rëndësinë e grupimit në këtë varg të dy gjërave: "*Rrëmbimi i të përhershmit*" për Krishtin në Dan.8:11 dhe "*krahu*" papnor që mbart "*shkretimin e neveritshëm*" të cituar në Dan. 9:27. Duke i lidhur këto dy veprime me të njëjtën datë 538 dhe të njëjtin entitet, Shpirti konfirmon dhe dëshmon se autori i këtyre keqbërjeve është me të vërtetë poperi romak.

Në Dan.11:31, veprimi që i atribuohet mbretit grek Antiokus 4 na prezantoi modelin tipik të asaj që Perëndia e quan "*të neveritshmen e shkretimit*". Popery e riprodhon atë, por për 1260 vite të gjata të përgjakshme.

11c- *do të ketë një mijë e dyqind e nëntëdhjetë ditë.*

Për t'i bërë të pafalsifikueshme kohëzgjatjet profetike të cituara që kanë të bëjnë me kohën e fundit, njësia vendoset para numrit në të gjitha profecitë e Danielit: *ditët 1290 ; ditë 1335* (vargu tjetër); Dan.8:14: *mbrëmje-mëngjes 2300* ; dhe tashmë në Dan.9:24: javë 70.

Kemi vetëm një llogaritje shumë të thjeshtë për të kryer: 538 + 1290 = 1828.

Interesi i kësaj date 1828 është t'i japë ngjarjes Adventiste një karakter universal, pasi ajo synon të tretin nga pesë vitet e konferencave Adventiste të mbajtura në Albany Park në Londër në prani të familjes mbretërore të Anglisë.

Dan 12:12 *Lum ai që pret dhe arrin deri në një mijë e treqind e tridhjetë e pesë ditë.*

12a- Është vetëm ky ajet që na jep kuptimin e këtyre dy kohëzgjatjeve profetike. Tema është ajo e pritjes për kthimin e Krishtit, por një pritje e veçantë e bazuar në propozimet numerike të dhëna nga Bibla. Është e nevojshme një llogaritje e re: $538 + 1335 = 1873$. Engjëlli na paraqet dy data që shënojnë përkatësisht fillimin dhe mbarimin e provës adventiste të besimit të kryer midis viteve 1828 dhe 1873. Në këtë mënyrë, vëmendja jonë është drejtuar në datat 1843 dhe 1844 që ishin pikërisht shkaktarët e dy pritjeve të njëpasnjëshme të kthimit të lavdishëm të Jezu Krishtit në SHBA, pra në tokë protestante.

Në imazhin e kalimit të lumit “Tigri”, tigri që ha shpirtrat e njerëzve janë këto data 1843-1844 që e bëjnë protestantin e përbuzur të kalojë nga jeta shpirtërore në vdekjen shpirtërore. Nga ana tjetër, ai që e ka kaluar provën del i gjallë dhe i bekuar nga Zoti nga ky kalim i rrezikshëm. Ai merr nga Zoti një lumturi të veçantë: “*Lum ai që arrin në 1873!* »

Dan 12:13 *Dhe ti ec drejt fundit; do të pushosh dhe do të qëndrosh për trashëgiminë tënde në fund të ditëve.*

13a- Danieli do të zbulojë pas ringjalljes së parë në të cilën do të ringjallet, kuptimin e të gjitha gjërave që ai na transmetoi. Por për Adventistin ende gjallë, mësimet e tij do të plotësohen ende nga zbulesat e përfshira në Apokalipsin e Gjonit.

Libri i Danielit fsheh mirë pasurinë e tij të madhe. Ne kemi vënë re mësimet e inkurajimit që Zoti u drejton të zgjedhurve të tij të ditëve të fundit, sepse këto ditë të fundit do të kthehen në normën e frikës dhe të pasigurisë që ka mbizotëruar gjatë gjithë historisë njerëzore në tokë. Edhe një herë, por të fundit, zyrtarët e zgjedhur do të veçohen dhe do të mbahen përgjegjës për fatkeqësitë që do t'u ndodhin të mbijetuarve rebelë të Luftës së Tretë Botërore të shpallur në Dan.11:40-45 dhe Zbul.9:13. Ezekieli 14 paraqet modelet standarde të besimit: Noeun, Danielin dhe Jobin. Ashtu si Noe, ne do të na duhet të shpëtojmë dhe t'i rezistojmë rrymës së mendimit të botës duke ndërtuar arkën tonë të besnikërisë ndaj Perëndisë. Ashtu si Danieli, ne duhet të mbetemi fort të përkushtuar për të kryer detyrën tonë si zyrtarë të zgjedhur duke refuzuar standardin e vendosur nga feja e rreme. Dhe ashtu si Jobi, ne do të duhet të pranojmë vuajtjen fizikisht dhe mendërisht sa herë që Perëndia e lejon atë, duke pasur një avantazh ndaj Jobit: nëpërmjet përvojës së tij, ne mësuam pse Perëndia i lejon këto prova.

Libri i Danielit na lejoi gjithashtu të kuptonim më mirë jetën e padukshme qiellore. Kjo, duke zbuluar këtë personazh të quajtur Gabriel, emër që do të thotë “ai që sheh fytyrën e Zotit”. Ai është i pranishëm në të gjitha misionet e rëndësishme të planit të shpëtimit hyjnor. Dhe ne duhet të kuptojmë se, në mbretërinë çelestiale të Perëndisë, ai dhe të gjithë engjëjt e mirë u privuan nga prania e Mikaelit, shprehjes engjëllore të Zotit, gjatë kohës së mishërimit të tij tokësor, domethënë, 35 vjet. Në një ndarje të madhe dashurie, Micaeli ndan edhe autoritetin e tij, duke pranuar të jetë vetëm “*një nga liderët kryesorë*”. Por Gabrieli ia prezantoi edhe Danielit, të zgjedhurit ndër të zgjedhurit, si “*Prijësin e popullit tënd*”. Dhe Dan.9 na zbulon shumë qartë gjithçka që Jezusi vjen për të

përmbushur për të shpëtuar të zgjedhurit e tij besnikë. Kështu shpallet qartë projekti i shpëtimit hyjnor, i cili më pas u realizua më 30 prill me kryqëzimin e Jezu Krishtit.

Libri i Danielit na tregoi se besimi mund të tregohet vetëm nga një i rritur. Dhe se sipas Zotit, fëmija bëhet i rritur me të hyrë në vitin e trembëdhjetë. Pra, ne mund të shohim vetëm frytin e hidhur që lind nga pagëzimi i foshnjave dhe trashëgimia fetare e lindjes në të gjitha fetë e rreme. Jezusi tha te Marku 16:16: *Ai që beson dhe pagëzohet do të shpëtohet; kush nuk beson do të dënohet* . Prandaj, kjo do të thotë se përpara pagëzimit, besimi duhet të jetë i pranishëm dhe demonstruar. Pas pagëzimit, Zoti e vuri në provë. Gjithashtu, një perlë tjetër e zbuluar te Danieli, vërtetohen këto fjalë të Jezusit nga Mat.7:13: *Hyni nga dera e ngushtë* . *Sepse e gjerë është porta, e gjerë është rruga që të çon në shkatërrim dhe ka shumë që kalojnë në atë rrugë* ; dhe gjithashtu në Mat.22:14: *Sepse shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur* ; sipas Dan.7:9, *dhjetë miliardë thirri t'i japë llogari Perëndisë vetëm për një milion nga të zgjedhurit e shpënuar të shpëtuar, sepse ata do t'i kenë shërbyer vërtet mirë Krijuesit Perëndi, në Krishtin në Frymën e Shenjtë.*

Kapitulli 12 sapo ka hedhur themelet për strukturën e librit Apokalipsi duke kujtuar datat 538, 1798, 1828, 1843-1844 të fshehura dhe të sugjeruara, por themelore për ndarjen e kohës në Apokalips, dhe 1873. Një datë tjetër, 1994, do të të ndërtohet për fatkeqësinë e disave dhe lumturinë e të tjerëve.

Hyrje në simbolikën profetike

Në të gjitha shëmbëlltyrat biblike, Fryma përdor elemente tokësore, kriteret e caktuara të të cilëve mund të simbolizojnë entitete anonime që paraqesin kriteret e përbashkëta. Prandaj, çdo simbol i përdorur duhet të shqyrtohet në të gjitha aspektet e tij, në mënyrë që të nxirren prej tij mësimet e fshehura nga Zoti. Merrni për shembull fjalën " *det* ". Sipas Zanafillës 1:20, Perëndia e banoi me kafshë të të gjitha llojeve, të panumërta dhe anonime. Mjedisi i tij është fatal për njeriun që jeton duke marrë frymë në ajër. Kështu, ai bëhet një simbol i vdekjes për njeriun, i cili, me të drejtë, mund të ketë frikë edhe nga kripësia e tij, e cila e bën tokën sterile. Natyrisht, ky simbol nuk është i favorshëm për njerëzimin dhe, për shkak të kuptimit të vdekjes, Zoti do t'i japë emrin e tij rezervuarit hebraik të abdesit, i cili parafytyron ujërat e pagëzimit. Tani të pagëzosh do të thotë të zhytesh, të vdesësh i mbytur për të jetuar përsëri në Jezu Krishtin. Plaku i pajustificuar ngrihet përsëri duke mbajtur drejtësinë e Krishtit. Ne shohim atje, gjithë pasurinë e një elementi të vetëm të krijimit hyjnor: *detit* . Nën këtë mësim, ne do të kuptojmë më mirë kuptimin që Perëndia i jep këtij vargu nga Danieli 7:2-3: "... dhe ja, katër erërat e qiellit shpërthejnë mbi *detin e madh* . Dhe nga *deti dolën katër bisha të mëdha* , të ndryshme nga njëra-tjetra . Dije se " *katër erërat e qiejve* " sugjerojnë luftërat universale që i sjellin popujt fitimtarë në pushtetin dominues. Këtu, " *deti i madh* " simbolizon masat njerëzore të popujve paganë, të cilët, duke mos nderuar Zotin, janë, në sytë e tij, të barabartë me kafshët e " *detit* ". Në shprehjen, " *katër erërat e qiejve* ", " *katër* " përfaqëson 4 pikat kryesore të drejtmeve Veri, Jug, Lindje dhe Perëndim. " *Erërat e qiellit* " sjellin ndryshime në pamjen e qiellit, duke fryrë retë, duke shkaktuar stuhi dhe duke sjellë shi; duke i shtyrë mënjane retë, ato nxisin rrezet e diellit. Po kështu, luftërat shkaktojnë ndryshime të mëdha politike shoqërore, trazira të mëdha të cilat i japin dominim popullit të ri fitimtar të zgjedhur nga Zoti, por pa u bekuar prej tij. Për shkak se i caktuar si " *kafshë* ", ai nuk ka të drejtë për bekimet që synohen t'u ofrohen njerëzve të vërtetë; të zgjedhurit e tij besnikë që ecin në dritën hyjnore që nga Adami dhe Eva, dhe kjo deri në fund të botës. Dhe kush janë të zgjedhurit e saj? Ata në të cilët ai njeh shëmbëlltyrën e tij që kur njeriu u krijua sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë sipas Zanafillës 1:26. Vini re këtë ndryshim: njeriu është krijuar ose krijuar nga Zoti sipas shëmbëlltyrës së tij , ndërsa kafsha prodhohet nga mjedisi i saj, detar, tokësor ose qiellor, sipas urdhrat të dhënë nga Zoti. Zgjedhja e foljes shënon ndryshimin në status.

Si shembull i dytë, le të marrim fjalën " *tokë* ". Sipas Zanafillës 1:9-10, ky emër " *tokë* " i është dhënë tokës së thatë që doli nga " *deti* "; një imazh që Zoti do ta shfrytëzojë në Rev.13, për të simbolizuar besimin protestant që doli nga besimi katolik. Por le të shohim aspekte të tjera të " *tokës* ". Është e favorshme për njeriun kur e ushqen, por e pafavorshme kur merr formën e një shkretëtire të thatë. Prandaj varet që lotimi i mirë nga qielli të jetë një bekim për njeriun. Ky lotim mund të vijë edhe nga lumenjtë që e kalojnë; kjo është arsyeja pse fjala e Perëndisë krahasohet vetë me " *një burim uji të gjallë* " në Bibël. Është prania ose

mungesa e këtij " uji " që përcakton natyrën e " tokës " dhe shpirtërisht, cilësinë e besimit të njeriut të përbërë nga 75% ujë.

Si shembull i tretë, le të marrim yjet në qiell. Së pari, " dielli ", nga ana pozitive, ai ndriçon; sipas Zanafillës 1:16, është ndriçuesi i " ditës ", ngroh dhe nxit rritjen e bimëve nga të cilat njeriu bën ushqimin e tij. Nga ana negative, ajo djeg të korrat për shkak të nxehtësisë së tepërt ose mungesës së shiut. Galileo kishte të drejtë, ai është në qendër të universit tonë dhe të gjithë planetët në sistemin e tij rrotullohen rreth tij. Dhe mbi të gjitha ai është më i madhi, Bibla i referohet si " më i madhi " në Zanafilla 1:16, më i nxehti dhe ai nuk është i përbalueshëm. Të gjitha këto kritere e bëjnë atë imazhin e përsosur të Zotit në të cilin gjenden të gjitha këto karakteristika. Askush nuk mund ta shohë Zotin dhe të jetojë, më shumë se sa mund t'i vendosë këmbët e tij në " diell "; ylli i vetëm mashkullor, të tjerët janë të gjithë planetë ose yje të feminizuar. Pas tij, " hëna ", " më e vogla ": sipas Zanafillës 1:16, ajo është ndriçuesi i natës, i errësirës mbi të cilën ai kryeson. Prandaj, " hëna " ka vetëm një mesazh negativ për të. Edhe pse më i afërti me ne, ky yll e ka ruajtur prej kohësh misterin e anës së tij të fshehur. Ai nuk shkëlqen vetvetiu, por si gjithë planetët e tjerë, na dërgon në një cikël progresiv një dritë të zbehtë që e merr nga "dielli". Sipas të gjitha këtyre kritereve, "hëna" është simboli i përsosur për të përfaqësuar, së pari, fenë judaike, dhe së dyti, fenë e rreme të krishterë të poperisë katolike romake, nga viti 538 deri në ditët e sotme, dhe protestantizmin luteran, kalvinist dhe anglikan, që nga viti 1843. Ka edhe në qiell, " yjet " të cilët sipas Zanafillës 1:14-15-17 kanë dy role që i ndajnë me " diellin dhe hënën ". Ajo e " shënjimit të epokave, ditëve dhe viteve ", dhe ajo e " ndriçimit të tokës ". Shumica e tyre shkëlqejnë vetëm në kohë të errësirës, gjatë natës. Është simboli ideal për të përfaqësuar shërbëtorët e Perëndisë, të vërtetët, derisa profecia t'u atribuojë atyre një rënie; gjë që tregon një ndryshim në statusin e tyre shpirtëror. Ky do të jetë mesazhi që Zoti do të përdorë për të evokuar rënien e krishterimit viktimë e gënjeshtërës romake në Dan.8:10 dhe Zbul.12:4; dhe rënia e protestantizmit universal në Zbul. 6:13 dhe 8:12. I izoluar, "ylli " tregon papatin katolik te Zb. 8:10-11, besimin protestant te Zb. 9:1; dhe mbledhjen në një kurorë me numrin e 12, Asamblenë e Zgjedhur fitimtare, në Zbul.12:1. Dan.12:3 i përcakton ata si simbolin e " atyre që i mësojnë drejtësinë turmës ", domethënë " ata që ndriçojnë tokën " me dritën e dhënë nga Perëndia.

Këto pesë simbole do të luajnë një rol të rëndësishëm në profecinë e Apokalipsit. Prandaj, mund të praktikoni zbulimin e mesazheve të fshehura të bartura nga kriteret e simboleve të paraqitura. Por disa do të ishin të vështira për t'u zbuluar, kështu që vetë Zoti tregon çelësin e misterit, në vargje të Biblës, si fjalët " kokë dhe bisht ", të cilat mund të kuptohen vetëm nga kuptimi që Zoti u jep atyre në Isa.9: 14, ku lexojmë: " magjistrati ose plaku është kreu, profeti që mëson gënjeshtërë është bishti ". Por vargu 13 propozon paralelisht, pra duke mbajtur të njëjtat kuptime, " degë palme dhe kallam "; " një kallam " i cili do të përfaqësojë papatin romak te Zbulesa 11:1.

Ekziston edhe një kuptim simbolik i shifrave dhe numrave. Si rregull bazë, ne kemi në rend rritës:

Për numrin "1": unike (hyjnore ose numerike)

Për numrin "2": papërsosmëri.

Për numrin "3": përsosmëri.

Për numrin "4": universaliteti (4 pikë kryesore)

Për numrin "5": mashkulli (qenia mashkullore ose femërore).

Për numrin "6": engjëlli qiellor (qenia qiellore ose i dërguari).

Për numrin "7": plotësia. (Gjithashtu: vula e Zotit krijues)

Mbi këtë figurë kemi kombinime të shtesave të shtatë shifrave të para bazë; shembuj: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ dhe $7+4$; $12 = 7+5$ dhe $6+6$; $13 = 7+6$. Këto zgjedhje kanë kuptim shpirtëror në lidhje me temat e trajtuara në këta kapituj të Zbulesës. Në librin e Danielit gjejmë mesazhet profetike në lidhje me epokën e krishterë mesianike në kapitujt 2, 7, 8, 9, 11 dhe 12.

Në librin Zbulesa që iu zbulua Apostullit Gjon, kodi simbolik i numrave të kapitullit është jashtëzakonisht zbulues. Epoka e krishterë është e ndarë në dy pjesë kryesore historike.

E para, e bashkangjitur numrit "2", mbulon shumicën e kohës së "papërsosmërisë" doktrinoe të besimit të krishterë, e përfaqësuar nga viti 538 nga poperi katolik romak, trashëgimtar i normës fetare të vendosur që më 7 mars 321 nga perandori romak pagan Konstandini.¹ Kapitulli 2 mbulon të gjithë kohën midis 94 dhe 1843.

Pjesa e dytë e përfaqësuar nga numri "3" ka të bëjë, nga viti 1843, koha "Adventiste", një kohë kur Perëndia kërkon "përsosmërinë" doktrinoe apostolike të rivendosur në përputhje me programin e profetizuar nga dekreti hyjnor i cituar në Dan.8:14. Kjo përsosmëri do të arrihet gradualisht deri në kthimin e Krishtit që pritet në pranverën e vitit 2030.

Mbi numrin 7, numri 8, $2+6$, evokon kohën e papërsosmërisë (2) të veprave djallëzore (6). Numri 9, $3+6$, tregon kohën e përsosmërisë (3) dhe po aq djallëzore (6). Numri 10, $3+7$, profetizon për kohën e përsosmërisë (3), plotësinë (7) të veprës hyjnore.

Numri "11" ose, kryesisht, $5+6$, synon kohën e ateizmit francez në të cilin njeriu (5) lidhet me djallin (6).

Numri "12", pra $5+7$, zbulon lidhjen e njeriut (5) me Zotin krijues (7 = plotësia dhe vula e tij mbretërore).

Numri "13" ose $7+6$, tregon plotësinë (7) të fesë së krishterë të lidhur me djallin (6); i pari papal (*deti*) dhe protestant (*toka*) në ditët e fundit.

Numri "14" ose $7+7$, ka të bëjë me veprën Adventiste dhe mesazhet e saj universale (*Eternal Gospel*).

Numri "15", pra $5+5+5$ ose 3×5 , ngjall kohën e përsosmërisë njerëzore (3) (5). Është ai që shënon fundin e kohës së hirit. " *Gruri* " shpirtëror është pjekur për t'u korrur dhe ruajtur në hambarët qiellorë. Përgatitja e të zgjedhurve ka përfunduar sepse ata kanë arritur nivelin e kërkuar nga Zoti.

Numri "16" ka të bëjë në Zbulesën, kohën kur Zoti derdh " *shtatë kupat e fundit të zemërimit të tij* " mbi armiqtë e tij fetarë, krishterimin jobesnik në kapitullin 13.

Numri "17" e merr kuptimin e tij, si ai i mëparshmi, nga tema që Zoti e jep në profecinë e tij: në Zbulesën 17, simboli i " *gjykimit të prostitutës së madhe* " nga Zoti. Në Bibël, përdorimi i parë i këtij numri simbolik ka të bëjë me javën e

Pashkëve, e cila fillon në ditën e 10-të të muajit të parë të vitit dhe përfundon në ditën e 17-të . E përmbushur sipas shkronjës në nivelin e ditëve për vdekjen e « *Qengjit të Perëndisë* » Jezu Krishtit, Pashka profetizohet në ditë-vite në të 70-tën ^e « *70 javëve* » të viteve të Danit.9:24 deri në 27. Prandaj, profecia e javës së 70-të të vargut 27 mbulon kohën prej shtatë vjetësh midis datave 26 dhe 33. Objektivi i treguar nga profecia është Pashka e vendosur në pranverë, “ *në mes* ” të këtyre shtatë viteve të javës profetike të cituar në Dan.9:27.

Për "adventistët" e fundit të vërtetë, numri 17 do të ketë të bëjë me 17 shekuj praktikë të së dielës romake, një mëkat i vendosur më 7 mars 321. Data e përvjetorit të fundit të këtyre 17 shekujve, 7 mars 2021 hapi " *kohën e fund* " profetizohet në Dan.11:40. Kjo " *kohë* " është e favorshme për përmbushjen e këtij dënimi të fundit paralajmërues, i cili, duke përcaktuar Luftën e Tretë Botërore, është profetizuar nga Zoti gjithashtu nga " *boria e gjashtë* " e zbuluar në Zbul. 9:13 deri në 21. Shkatërrimi ekonomik i shkaktuar nga Covid Virusi -19 shënon vitin 2020 (20 mars 2020 deri më 20 mars 2021) si atë të fillimit të ndëshkimeve hyjnore.

Tema e kapitullit "18" është ndëshkimi i " *Babilonisë së Madhe* ".

Kapitulli "19" synon kontekstin e kthimit në lavdi të Jezu Krishtit dhe përballjes së tij me rebelët njerëzorë.

Kapitulli "20" ngjall mijëvjeçarin e shtatë, në tokën e shkretë ku mbahet i burgosur djalli dhe në parajsë, ku të zgjedhurit vazhdojnë të gjykojnë jetën dhe veprat e rebelëve të këqij të vdekur të refuzuar nga Perëndia.

Kapitulli "21" gjen simbolikën 3x7, domethënë përsosmërinë (3) të shenjtërimin hyjnor (7) të riprodhuar në të zgjedhurit e tij të shpenguar nga toka.

Pra, ne shohim se profecia merr si temë të zgjedhurin e Adventizmit në Zbulesa 3, 7, 14 =2x7 dhe 21 =3x7 (rritje drejt përsosjes së shenjtërimin).

Kapitulli "22" përruron kohën kur, në tokën e rigjeneruar dhe të ripërtërirë, Perëndia vendos fronin e tij dhe të zgjedhurit e mbretërisë së tij të përjetshme.

Adventizmi

Kush janë, pra, këta bij dhe bija të Perëndisë? Mund ta themi menjëherë, sepse ky dokument do të sigurojë të gjitha provat e dëshirueshme, kjo Revelacion hyjnor u drejtohet nga Zoti të krishterëve "adventistë". Sepse na pëlqen apo jo, vullneti i Perëndisë është sovran dhe që nga pranvera e 1843, kur një dekret i profetizuar në Daniel 8:14 hyri në fuqi, standardi "Adventisti i Ditës së Shtatë" ka

qenë kanali ekskluziv që ende lidh Perëndinë. dhe shërbëtorët e tij njerëzorë. Por kujdes! Kjo normë po evoluon vazhdimisht dhe refuzimi i këtij evolucioni, me dëshirën e Zotit, ka bërë që përfaqësimi i saj zyrtar institucional të vjellat nga Jezu Krishti që nga viti 1994. Çfarë është Adventizmi? Kjo fjalë vjen nga latinishtja “adventus” që do të thotë: ardhje. Ajo e Jezu Krishtit, për kthimin e tij të madh përfundimtar në lavdinë e Atit, pritej në pranverën e vitit 1843, në vjeshtën e 1844 dhe në vjeshtën e 1994. Këto pritshmëri të rreme të planifikuara në projektin e Perëndisë, megjithatë mbartën me vete pasoja tragjike shpirtërore për ata që përçmuan këto shpallje profetike dhe pritshmëritë e tyre, sepse ato u organizuan, sovranisht, nga krijuesi i madh Zoti. Kështu, kushdo që njeh në këtë dokument dritat e propozuara nga Jezu Krishti do të bëhet, si pasojë e drejtpërdrejtë, një "Adventist", "i ditës së shtatë", nëse jo mes njerëzve, kjo do të jetë rasti për Zotin; kjo, sapo të braktisë pushimin fetar të ditës së parë, për të praktikuar pjesën tjetër të ditës së shtatë, të quajtur Shabat, e shenjtëruar nga Zoti që nga krijimi i botës. Përkatesia ndaj Zotit nënkupton kërkesa plotësuese hyjnore; me të Shtunën, Adventisti i zgjedhur do të duhet të kuptojë se trupi i tij fizik është gjithashtu pronë e Zotit dhe si i tillë, ai do të duhet ta ushqejë dhe të kujdeset për të si një zotërim të çmuar hyjnor, një vend të shenjtë mishor. Sepse Perëndia i ka caktuar njeriut, në Zanafilla 1:29, dietën e tij ideale: “ *Dhe Perëndia tha: Ja, unë ju jap çdo bar që mban farë, që është mbi faqen e gjithë dheut dhe çdo pemë që ka në të. fryti i pemës dhe që jep farën: ky do të jetë ushqimi juaj .*”

Mendimi adventist është i pandashëm nga projekti i krishterë i zbuluar nga Zoti. Kthimi i Jezu Krishtit përmendet në citate të shumta biblike: Psa.50:3: “ **Ai po vjen, Perëndia ynë** , ai nuk qëndron në heshtje; para tij është një zjarr gllabërues, rreth tij një stuhi e furishme ”; Psa.96:13: “ *...përpara Zotit! Sepse ai vjen, sepse vjen të gjykojë tokën ; ai do ta gjykojë botën me drejtësi dhe njerëzit sipas besnikërisë së tij. »* ; Isa.35:4: “ *Thuaju atyre që janë të shqetësuar nga zemra: Merrni guxim, mos kini frikë; këtu është Zoti juaj, hakmarrja do të vijë, ndëshkimi i Perëndisë; **Ai vetë do të vijë dhe do t'ju shpëtojë** ”; Hos.6:3: “ *Le ta dimë, le të kërkojmë të njohim Zotin; ardhja e tij është po aq e sigurt sa ajo e agimit. Ai do të vijë për ne si shiu , si shiu i pranverës që ujit tokën* ”; në shkrimet e besëlidhjes së re lexojmë: Mat.21:40: “ *Tani , kur të vijë Zoti i vreshtit , çfarë do t'u bëjë këtyre banorëve? »* ; 24:50: “ *... i zoti i këtij shërbëtori do të vijë në një ditë që nuk e pret dhe në një orë që nuk e di, »*; 25:31: “ **Kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë e tij** , me gjithë engjëjt, do të ulet në fronin e lavdisë së tij. » ; Jea.7:27: “ *Megjithatë, ne e dimë se nga vjen ky; por Krishti, kur të vijë , askush nuk do ta dijë nga është. »* ; 7:31: « **Shumë nga turma besuan në të dhe thoshin: « Kur të vijë Krishti, a do të bëjë më shumë mrekulli se sa ka bërë ky? »** » ; Hebr.10:37: “ *Edhe pak: ai që do të vijë do të vijë dhe nuk do të vonojë* ”. Dëshmia e fundit e Jezusit: Gjoni 14:3: “ *Dhe kur të shkoj e t'ju përgatis një vend, do të vij përsëri dhe do t'ju marr pranë vetes , që ku jam unë, të jeni edhe ju* ” . Dëshmia e engjëjve: Vepra.1:11: “ *Dhe ata thanë: Burra Galileas, pse nuk e shikoni më në qiell? Ky Jezus, që u ngrit nga mesi juaj në qiell, do të vijë në të njëjtën mënyrë siç e patë duke shkuar në qiell.* ”. Projekti Adventist i Mesisë shfaqet në: Isa.61:1-2: “ *Fryma e Zotit, JahVéH, është mbi mua, sepse Zoti më ka vajosur për t'u sjellë lajmin e mirë të varfërve; Ai më ka dërguar për të shëruar**

ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur lirinë për robërit dhe çlirimin për të burgosurit; për të shpallur një vit favori të Zotit, ... "Këtu, duke lexuar këtë tekst në sinagogën e Nazaretit, Jezusi e ndaloi leximin dhe e mbylli librin, sepse pjesa tjetër, në lidhje me " *ditën e hakmarrja* " do të realizohej vetëm 2003 vjet më vonë, për kthimin e tij të lavdishëm hyjnor: " *dhe një ditë hakmarrjeje nga Perëndia ynë ; për të ngushëlluar të gjithë të vuajturit; »*

Adventizmi sot ka fytyra të shumta, dhe së pari, aspektin zyrtar institucional që refuzoi në 1991, dritat e fundit që Jezusi i ofroi, nëpërmjet instrumentit të përlur njerëzor që jam unë. Detajet do të shfaqen aty ku është e përshtatshme në këtë dokument. Grupe të shumta disidente adventiste ekzistojnë të shpërndara nëpër tokë. Kjo dritë u drejtohet atyre me prioritet. Ajo është "drita e madhe" drejt së cilës motra jonë e madhe shpirtërore, Ellen White, donte të drejtonte popullin adventist. Ajo e prezantoi punën e saj si "dritën e vogël" që të çon në "të madhin". Dhe në mesazhin e saj të fundit publik, duke tundur Biblën e Shenjtë në të dyja duart, ajo deklaroi: "Vëllezër, ju rekomandoj këtë libër." Dëshira e tij tani është përmbushur; Danieli dhe Zbulesa janë deshifruar tërësisht nga përdorimi i rreptë i kodeve biblike. Harmonia e përsosur zbulon urtësinë e madhe të Perëndisë. Lexues, kushdo që jeni, ju bëj thirrje të mos bëni gabimet e së shkuarës, jeni ju që duhet t'i përshtateni planit hyjnor, sepse i Plotfuqishmi nuk do t'i përshtatet këndvështrimit tuaj. Refuzimi i dritës është një mëkat i vdekshëm pa asnjë ilaç; gjaku i derdhur nga Jezu Krishti nuk e mbulon atë. E mbyll këtë parantezë të rëndësishme dhe i kthehem "*fatkeqësisë*" së shpallur.

Përpara se t'i qasem historisë së Apokalipsit, më duhet t'ju shpjegoj pse, në përgjithësi, profecitë e frymëzuara nga Zoti janë për ne, qeniet njerëzore, jetësore në masën më të madhe, pasi njohja ose përbuzja e tyre do të rezultojë në jetë të përjetshme ose vdekje të përhershme. Arsyeja është si më poshtë: qenieve njerëzore u pëlqen stabiliteti dhe si i tillë, ata i frikësohen ndryshimit. Rrjedhimisht, ai e mbron këtë stabilitet dhe e shndërron fenë e tij në traditë, duke hedhur poshtë gjithçka që paraqitet në një aspekt risie. Kështu, për shkatërrimin e tyre, vepruan së pari judenjtë e aleancës së vjetër hyjnore, të cilët Jezusi nuk heziton t'i denoncojë si " *një sinagogë e Satanait* " te Zbulesa 2:8 dhe 3:9. Duke iu përmbajtur traditës së etërve, ata besonin se me këtë do të arrinin të mbronin marrëdhënien e tyre me Zotin. Por çfarë ndodh në këtë rast? Njeriu nuk e dëgjon më Zotin kur i flet, por i kërkon Zotit që ta dëgjojë të flasë. Në këtë situatë, Zoti nuk e gjen më llogarinë e tij, aq më tepër që, nëse është e vërtetë se ai vetë nuk ndryshon në karakterin e tij dhe gjykimin e tij që mbetet përjetësisht i njëjtë, është gjithashtu e vërtetë se projekti i tij po rritet vazhdimisht dhe duke ndryshuar vazhdimisht. Mjafton një varg për të vërtetuar këtë ide: "*Rruga e të drejtëve është si drita e shkëlqyeshme, shkëlqimi i së cilës rritet deri në mes të ditës.* (Pro 4:18). "*Rruga* " e këtij vargu është e barabartë me "*rrugën* " e mishëruar në Jezu Krishtin. Kjo dëshmon se e vërteta e besimit në Krishtin gjithashtu evoluon me kalimin e kohës, sipas zgjedhjes së Zotit, në përputhje me planin e tij. Kandidatët për përjetësinë duhet t'u japin fjalëve të Jezusit kuptimin që meritojnë kur ai u tha

atyre: " *Atij që i ruan veprat e mia deri në fund do t'i jap...* (Zbul. 2:26)". Shumë njerëz mendojnë se mjafton të ruash atë që ke mësuar nga fillimi deri në fund; dhe ky ishte tashmë gabimi i hebrenjve kombëtarë dhe mësimi i Jezusit në shëmbëlltyrën e tij të talentëve. Por kjo është për të harruar se besimi i vërtetë është një marrëdhënie e përhershme me Frymën e Zotit të gjallë, i cili kujdeset t'u japë fëmijëve të tij këtë ushqim që del nga goja e tij në çdo kohë dhe në çdo kohë. Fjala e Zotit nuk kufizohet vetëm në shkrimet e shenjta të Biblës, pas saj, mbetet përgjithmonë, "Logos" i gjallë, Fjala e bërë mish për momentin, Krishti që vepron në Frymën e Shenjtë për të vazhduar dialogun e tij me ata që e kanë. e duan dhe e kërkojnë me gjithë shpirt. Unë mund t'i dëshmoj këto gjëra pasi personalisht kam përfutuar nga ky kontribut i dritës së re që e ndaj me ata që e duan atë po aq sa unë. Risia e marrë nga qielli përmirëson vazhdimisht të kuptuarit tonë për projektin e saj të zbuluar dhe ne duhet të dimë të vendosim dhe të braktisim interpretimet e vjetruara kur ato të vjetrohen. Bibla na fton ta bëjmë këtë: « *Shqyrtoni gjithçka; kapuni fort pas asaj që është e mirë; (1 Th.5:21).*

Gjykimi i Perëndisë përshtatet vazhdimisht me këtë evolucion progresiv të dritës së frymëzuar dhe të zbuluar për depozituesit e zgjedhur të orakujve të tij. Kështu, respektimi i rreptë i traditës shkakton humbje, sepse i pengon qeniet njerëzore të përshtaten me evolucionin e programit të shpëtimit të zbuluar gradualisht deri në fund të botës. Ekziston një shprehje që merr vlerën e saj të plotë në fushën fetare, ajo është: e vërteta e kohës së tashme ose e vërteta e tanishme. Për ta kuptuar më mirë këtë mendim, duhet të shohim në të kaluarën, ku në kohën e apostujve kishim një doktrinë të përsosur besimi. Më vonë, në kohët e profetizuara të errësirës ekstreme, doktrina e apostujve u zëvendësua nga ato të dy "Romave"; perandorake dhe papale, dy fazat e të njëjtit projekt hyjnor të përgatitur për djallin. Prandaj, puna e reformës e justifikon emrin e saj, sepse përfshin çrrënjosjen e doktrinave të rreme dhe rimbjelljen e farave të mira të shkatërruara të doktrinës apostolike. Me durim të madh, Perëndia dha kohë, shumë kohë, që drita e Tij të rikthehej në përfundim të plotë. Ndryshe nga perënditë pagane që nuk reagojnë, sepse nuk ekzistojnë, Zoti krijues jeton përjetësisht dhe ai e tregon se ekziston, me reagimet dhe veprimet e tij të paimitueshme; fatkeqësisht për njeriun, nën maskën e dënimeve të ashpra. Ai që komandon natyrën, që drejton vetëtimat, bubullimat dhe vetëtimat, që zgjon vullkanet dhe i bën ata të hedhin zjarr mbi njerëzimin fajtor, që shkakton tërmete dhe shkakton dallgë shkatërruese të baticës, është gjithashtu ai që vjen të pëshpërisë në mendjet e zyrtarëve të tij të zgjedhur, ecurinë e projektit të tij, çfarë po përgatit të bëjë, siç e kishte paralajmëruar shumë kohë më parë. " *Sepse Zoti, Zoti, nuk bën asgjë derisa t'ua zbulojë sekretin e tij shërbëtorëve të tij, profetëve* ", sipas Amosit 3:7.

Vështrimi i parë i Apokalipsit

Në prezantimin e tij, Gjoni, apostulli i Zotit Jezu Krisht, na përshkruan shëmbëlltyrat që Zoti i jep në vegim dhe mesazhet që dëgjon. Në pamje, por vetëm në pamje, Zbulesa, përkthimi i greqishtes "apocalupsis", nuk zbulon asgjë, sepse ruan aspektin e tij misterioz të pakuptueshëm për turmat e besimtarëve që e lexojnë. Misteri i dekurajon ata dhe ata reduktohen në injorimin e sekreteve të zbuluara.

Zoti nuk e bën këtë pa arsye. Duke vepruar në këtë mënyrë, Ai na mëson se sa e shenjtë është Revelacioni i tij dhe, si i tillë, ai synohet vetëm për të zgjedhurit e tij. Dhe këtu është e përshtatshme të jemi të qartë për këtë temë, të zgjedhurit e tij nuk janë ata që pretendojnë të jenë të tillë, por ekskluzivisht ata që

ai vetë i njeh si shërbëtorë të tij, sepse ata shquhen, besimtarë të rremë, me besnikërinë dhe bindjen e tyre. .

Zbulesa e Jezu Krishtit, të cilën Perëndia ia dha për t'u treguar shërbëtorëve të tij gjërat që duhet të ndodhin shpejt, dhe që ai ia bëri të njohur, duke dërguar engjëllin e tij, shërbëtorit të tij Gjonit, i cili dëshmoi fjalën e Perëndisë dhe dëshminë e Jezu Krishtit, gjithçka që pa. (Zbul. 1:1-2).

Kështu ai që deklaroi te Gjoni 14:6, “ Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje ”, vjen, nëpërmjet Apokalipsit të tij, Zbulesës së tij, për t'u treguar shërbëtorëve të tij rrugën e së vërtetës që i lejon ata të marrin jetën e përjetshme të ofruar dhe të propozuar në emrin e tij. Prandaj, vetëm ata që ai i gjykon të denjë për ta marrë atë. Pasi të ketë treguar konkretisht nëpërmjet shërbimit të tij tokësor se çfarë përbën modelin e besimit të vërtetë, Jezusi do të njohë ata që janë të denjë për të dhe për sakrificën e tij shlyese vullnetare, në atë që ata janë përkushtuar vërtet në këtë rrugë model në të cilën ai eci përpara tyre. Përkushtimi i tij i plotë në shërbim të Perëndisë është standardi i propozuar. Nëse Mësuesi i tha Pilatit: “ ...Unë kam ardhur në botë për të dëshmuar të vërtetën... (Gjoni 18:37),” në të njëjtën botë, të zgjedhurit e tij duhet të bëjnë të njëjtën gjë.

Çdo mister ka shpjegimin e tij, por për ta marrë atë duhet të përdorni çelësat që hapin dhe mbyllin aksesin ndaj sekreteve. Por mjerisht për kuriozët sipërfaqësisht, një çelës kryesor është vetë Zoti, personalisht. Në kohën e lirë dhe sipas gjykimit të tij të pagabueshëm dhe krejtësisht të drejtë, ai hap ose mbyll inteligjencën njerëzore. Kjo pengesë e parë e bën librin e shpallur të pakuptueshëm dhe Bibla e Shenjtë në përgjithësi bëhet, kur i nënshtrohet leximit të besimtarëve të rremë, një përmbledhje artikujsh të alibive fetare. Dhe ka shumë nga këta besimtarë të rremë, prandaj, në tokë, Jezusi i kishte shumëfishuar paralajmërimet e tij për krishterët e rremë që do të shfaqeshin deri në fund të botës, sipas Mat.24:5-11-24 dhe Mat. .7:21 deri në 23, ku ai paralajmëron kundër pretendimeve të rreme të atyre që bërtasin për të.

Prandaj Apokalipsi është zbulimi i historisë së besimit të vërtetë të njohur nga Jezu Krishti në Atin dhe në Frymën e Shenjtë që vjen nga Ati, i vetmi Zot krijues. Ky besim i vërtetë i kualifikon të zgjedhurit e tij që kalojnë kohë të konfuzionit ekstrem fetar gjatë shekujve të errët. Kjo situatë justifikon simbolin e yjeve që Zoti ia atribuon të zgjedhurve të cilët i njeh, qoftë edhe për momentin, sepse ashtu si ata, sipas Zanafillës 1:15, shkëlqejnë në errësirë, " për të ndriçuar tokën ". »

Çelësi i dytë i Zbulesës fshihet në librin e profetit Daniel, një nga librat e besëlidhjes së vjetër, i cili përbën të parin nga “ dy dëshmitarët ” e Perëndisë të cituar në Zbul. 11:3; i dyti është Zbulesa dhe librat e besëlidhjes së re. Gjatë shërbesës së tij tokësore, Jezusi tërhoqi vëmendjen e dishepujve të tij ndaj profetit Daniel, dëshmia e të cilit klasifikohet në librat historikë në "Torah"-in e shenjtë hebre.

Zbulesa Hyjnore merr formën e dy kolonave shpirtërore. Është kaq e vërtetë që librat e Danielit dhe ai i Apokalipsit që iu dha Gjonit janë të ndërvarur

dhe plotësues për të mbajtur, si dy kolona, kryeqytetin e një zbuluese hyjnore qiellore.

Prandaj Zbuluesja është historia e besimit të vërtetë që Perëndia e përcakton në këtë varg: “ *Lum ai që lexon dhe lum ata që dëgjojnë fjalët e profecisë dhe që ruajnë gjërat që janë shkruar në të! Sepse koha është afër* (Zbul. 1:3).

Folja "lexoj" ka një kuptim të saktë për Zotin që lidh faktin e të kuptuarit të mesazhit të lexuar. Ky mendim shprehet në Isa.29:11-12: “ *E gjithë zbuluesja është për ju si fjalët e një libri të vulosur që i jepen një njeriu që di të lexojë, duke thënë: Lexoje këtë! Dhe kush përgjigjet: Nuk mundem, sepse është e vulosur; ose si një libër që i jepet një njeriu që nuk di të lexojë, duke thënë: Lexoje këtë! Dhe kush përgjigjet: Unë nuk di të lexoj .* Me këto krahasime, Fryma konfirmon pamundësinë e të kuptuarit të mesazheve hyjnore të koduara për ata që “ nderojnë Atë me gojë dhe buzë, por zemrat e të cilëve janë larg Tij ”, sipas Isait 29:13: “ *Zoti tha: Kur kjo njerëzit më afrohen, më nderojnë me gojën dhe me buzët e tyre; por zemra e tij është larg meje dhe frika që ka nga unë është vetëm një urdhër i traditës njerëzore* ”.

Një çelës i tretë bashkohet me të parin. Ajo gjendet gjithashtu te Perëndia, i cili në mënyrë sovranë zgjedh nga të zgjedhurit e tij, atë që do t'i mundësojë "të lexojë" profecinë për të ndriçuar vëllezërit dhe motrat e tij në Jezu Krishtin. Sepse Pali e kujtoi atë në 1 Kor.12:28-29: “ *Dhe Perëndia ka caktuar në kishë së pari apostuj, së dyti profetë, së treti mësues, pastaj ata që kanë dhuntinë e mrekullive, pastaj ata që kanë dhuntinë e shërimit, të të ndihmuarit, të qeverisjes, të të folurit të gjuhëve të ndryshme. A janë të gjithë apostuj? A janë të gjithë profetë? A janë të gjithë mjekë? ”.*

Në rendin e udhëhequr nga Zoti, njeriu nuk improvizon si profet me vendim personal njerëzor. Gjithçka po ndodh siç na mësoi Jezusi në shëmbëlltyrë, ne nuk duhet të nxitojmë për të zënë vendin e parë në pjesën e përparme të skenës, por përkundrazi, duhet të ulemi në pjesën e pasme të dhomës dhe të presim, nëse kjo është e nevojshme , se Zoti na fton të shkojmë në rreshtin e parë. Unë nuk aspiroja ndonjë rol të veçantë në punën e tij dhe kisha vetëm një oreks të madh për të kuptuar domethënien e këtyre mesazheve të çuditshme që lexova te Zbuluesja. Dhe ishte Zoti që, para se të kuptoja kuptimin, më thirri në një vegim. Pra, mos u habitni nga karakteri jashtëzakonisht i shkëlqyeshëm i veprave që unë prezantoj; është fryt i një misioni autentik apostolik.

Prandaj, paaftësia momentale për të kuptuar sekretet e saj të zbuluara në kod është normale dhe e pritshme sipas rendit të vendosur nga Zoti. Injoranca nuk përbën faj, përderisa nuk është pasojë e refuzimit të dritës së dhënë. Në rastin e refuzimit të asaj që ai zbulon nëpërmjet profetëve që i ngarkon për këtë detyrë, dënimi hyjnor është i menjëhershëm: është këputja e marrëdhënies, mbrojtjes dhe shpresës. Kështu, një profet misionar, Gjoni, mori nga Zoti një vegim të koduar, në kohën e fundit, një profet tjetër misionar ju paraqet sot vizionet e deshifruara të Danielit dhe Zbuluesës, duke ju ofruar të gjitha garancitë e bekimit hyjnor nëpërmjet qartësisë së tyre sublime. Për këtë dekodim, vetëm një burim: Bibla, asgjë tjetër veç Biblës, por e gjithë Bibla, nën ndriçimin e Frymës së Shenjtë. Vëmendja dhe dashuria e Zotit janë të përqendruara te krijesat më të thjeshta

njerëzore, si fëmijët e bindur, të cilët janë bërë të rrallë në kohën e fundit. Kuptimi i mendimit hyjnor mund të arrihet vetëm në një bashkëpunim të ngushtë dhe intensiv midis Zotit dhe shërbëtorit të tij. E vërteta nuk mund të vidhet; ajo e meriton. Ai merret nga ata që e duan si një emanacion hyjnor, një frut, një thelb i Zotit të dashur dhe të adhuruar.

Ndërtimi i plotë i Zbulesës së madhe të sjellë në një mënyrë plotësuese nga librat Daniel dhe Zbulesa është gjigant dhe në mënyrë mashtruese komplekse. Sepse në realitet, Zoti shpesh përmend të njëjtat tema nën aspekte dhe detaje të ndryshme dhe plotësuese. Në nivelin e zotërimit që kam për këtë temë sot, historia e zbuluar fetare është në të vërtetë shumë e thjeshtë për t'u përmbledhur.

Mbetet ende një çelës i katërt: jemi ne vetë. Ne duhet të jemi të zgjedhur, sepse shpirti ynë dhe i gjithë personaliteti ynë duhet të ndajnë me Zotin, të gjitha konceptet e tij për të mirën dhe të keqen. Nëse dikush nuk i përket atij, është e sigurt që ai do të sfidojë doktrinën e tij në një pikë apo në një tjetër. Zbulesa e lavdishme shfaqet e qartë vetëm në mendjet e shenjtëruara të të zgjedhurve. E vërteta është e tillë që nuk mund të pazaret, nuk mund të negociohet, duhet marrë ashtu siç është ose duhet lënë. Siç mësoi Jezusi, gjithçka vendoset nga "po" ose "jo". Dhe ajo që shton njeriu vjen nga i ligu.

Mbetet ende një kriter themelor që kërkohet nga Zoti: përlësia totale. Krenaria për një vepër është e ligjshme, por krenaria nuk do të jetë kurrë: “ *Zoti i reziston krenarëve por ai u jep hir të përlulurve* (Jak.4:6). Krenaria duke qenë rrënja e së keqes që shkaktoi rënien e djallit me pasojat e saj monstruoze për veten dhe për të gjitha krijesat qiellore dhe tokësore të Perëndisë, është e pamundur që një qenie krenare të marrë zgjedhjen në Krishtin.

Përlësia, përlësia e vërtetë, konsiston në njohjen e dobësisë sonë njerëzore dhe besimin e fjalëve të Krishtit kur ai na thotë: “ *pa mua nuk mund të bëni asgjë* (Gjoni 15:5)”. Në këtë “ *asgjë* ” gjendet, para së gjithash, mundësia e të kuptuarit të kuptimit të mesazheve të koduara profetike. Unë do t'ju them pse dhe do t'ju jap shpjegimin. Në urtësinë e tij, mendjen e tij hyjnore, Zoti e frymëzoi Danielin me profecitë e tij në elementë të ndarë me dekada. Para se të më frymëzoi me idenë për të bërë një sintezë krahasuese të të gjitha këtyre profecive të ndara në kapituj, askush nuk e kishte bërë këtë para meje. Sepse vetëm nëpërmjet kësaj teknike akuzat e paraqitura nga Zoti fitojnë saktësi dhe qartësi. Sekretin e dritës bazohet në sintezën e të gjitha teksteve profetike, në studimin paralel të të dhënave nga kapitujt e tij të veçantë dhe mbi të gjitha në kërkimin në të gjithë Biblën për kuptimin shpirtëror të simboleve të hasura. Derisa u përdor kjo metodë, libri i Danielit, pa të cilin profecia e Zbulesës mbetet plotësisht e pakuptueshme, akuzat hyjnore të përmendura nuk i shqetësonin shumë ata të cilëve u prekën. Është për të ndryshuar këtë situatë që Fryma e Shenjtë e Jezu Krishtit më frymëzoi të bëja të qartë atë që deri atëherë mbahej e errët. Kështu, identifikimi i katër objektivave kryesore të zemërimit hyjnor zbulohet në një mënyrë të padiskutueshme. Perëndia nuk njih asnjë autoritet tjetër përveç atij të fjalës së tij të shkruar, dhe është ky që denoncon dhe akuzon, nën titullin e “ *dy dëshmitarëve* ” të tij, sipas Zbulesës 11:3, mëkatarët tokësorë dhe qiellorë. Le ta shikojmë tani në përmbledhje këtë histori profetike të zbuluar.

Pjesa e parë : historia e Izraelit në dëbim që nga viti 605

Danieli mbërrin në Babiloni (-605) Dan.1

Vegimet e Danielit për sundimtarët e njëpasnjëshëm

1-Perandoria Kaldease: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-Perandoria Mede dhe Persiane: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-Perandoria Greke: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-Perandoria Romake: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Mbretëritë evropiane: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Regjimi papnor: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Pjesa e dytë : Daniel + Zbulesa

Profecia për ardhjen e parë të Mesisë e refuzuar nga judenjtë: Daniel 9.

Persekutimet e hebrenjve nga mbreti grek Antioch IV Epiphanes (-168):
njoftimi i një *fatkeqësie të madhe* : Dan.10:1. Përmbushja: Dan.11:31.
Persekutimet romake (70): Dan.9:26.

Pas kaldeasve, medëve dhe persëve, grekëve, dominimi i Romës, perandorak, pastaj papal, nga viti 538. Në Romë, besimi i krishterë takohet me armikun e tij vdekjeprurës në dy fazat e tij të njëpasnjëshme perandorake dhe papale: Dan.2 :40 deri në 43; 7:7-8-19 deri në 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 deri 6-13 deri 16; 13:1-10; 14:8.

Nga viti 1170 (Pierre Valdo), vepra e Reformacionit deri në kthimin e Krishtit: Apo.2:19-20-24 deri në 29; 3:1 deri në 3; 9:1-12; 13:11 deri në 18.

Midis 1789 dhe 1798, veprimi ndëshkues i ateizmit revolucionar francez: Zbul. 2:22; 8:12; 11:7-13.

Perandoria e Napoleonit I : Apo.8:13.

Nga viti 1843, testi i besimit adventist dhe pasojat e tij: Daniel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Rënia e protestantizmit tradicional: Zbul. 3:1 deri 3; dënimi i tij: Zbul. 9:1 deri në 12 (⁵ bori). Pionierët e Bekuar Adventistë: Zbul.3:4-6.

Nga viti 1873, bekimi zyrtar i institucionit universal Adventist të Ditës së Shtatë: Daniel 12:12; Zbul.3:7; vula e *Perëndisë* : Zbul.7; misionin e tij universal ose mesazhet nga tre engjëjt: Zbul. 14:7 deri në 13.

Nga viti 1994, i nënshtruar një prove të besimit profetik, besimi institucional adventist ra: Zbul. 3:14 në 19. Pasoja: u bashkua me kampin protestant të refuzuar që nga viti 1844: Zbul. 9:5-10. Ndëshkimi i tij: Zbul.14:10 (*dhe ai do të pijë ...*).

Midis 2021 dhe 2029, Lufta e Tretë Botërore: Daniel 11:40 deri në 45; Zbul. 9:13 deri në 19 (⁶ bori).

Në vitin 2029, fundi i kohës së hirit kolektiv dhe individual: Apo.15.

Prova universale e besimit: ligji i së dielës i imponuar: Zbul.12:17; 13:11-18; 17:12-14; shtatë plagët e fundit: Rev.16.

Në pranverën e vitit 2030, “ *Harmagedoni* ”: dekreti i vdekjes dhe i kthimit të lavdishëm të Krishtit: Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Zbul.13:15; 16:16. Boria e *shtatë* : Zbul.1:7; 11:15-19; 19:11 deri në 19. *Plaga e shtatë e fundit* : Zbul.16:17.

Korrja ose ngazëllimi i të zgjedhurve: Zbul.14:14 deri në 16. *Vjelja* ose ndëshkimi i mësuesve fetarë të rremë: Zbul.14:17 deri 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Nga pranvera e vitit 2030, mijëvjeçari i shtatë ose Shabati i madh për Perëndinë dhe të zgjedhurit e tij: i mundur, Satani është i lidhur me zinxhirë në tokën e shkretë për *një mijë vjet* : Zbul.20:1 deri në 3. Në qiell, të zgjedhurit gjykojnë të rënë: Daniel 7 : 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Rreth vitit 3030, Gjykimi i Fundit: lavdia e të zgjedhurve: Apo.21. *Vdekja e dytë* në tokë: Danieli 7:11; 20:7 deri në 15. Në tokën e rinovuar: Zbul.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Simbolet e Romës në Profeci

Aspekti i paqartë i profecive bazohet në përdorimin e simboleve të ndryshme edhe pse ato kanë të bëjnë me të njëjtin entitet. Prandaj ato bëhen plotësuese, në vend që të përjashtojnë njëra-tjetrën. Kjo i lejon Zotit të ruajë aspektin misterioz të teksteve dhe të ndërtojë në një skicë, aspekte të ndryshme të temës së synuar. Kështu është edhe me objektivin e saj kryesor: Romën.

Në Dan.2, në vizionin e statujës, është perandoria e katërt me simbolin " *këmbët e hekurt* ". " *Hekuri* " pasqyron karakterin e tij të ashpër dhe moton latine "DVRA LEX SED LEX", përkthyer si: "ligji është i vështirë, por ligji është ligj". Veç kësaj, " *këmbët e hekurta* " kujtojnë pamjen e legjionarëve romakë të veshur me parzmore hekuri në bust, në kokë, në shpatulla, në krahë dhe në *këmbë* , duke përparuar në këmbë në kolona të gjata, të organizuara dhe të disiplinuar.

Në Dan.7, Roma, në dy fazat e saj pagane, republikane dhe perandorake, është ende perandoria e katërt e përshkruar si " *një përbindësh i tmerrshëm me dhëmbë hekuri* ". Hekuri i *dhëmbëve të saj* e lidh atë me *këmbët e hekurta të Danit.2* . Ajo gjithashtu ka " *dhjetë brirë* " të cilët përfaqësojnë dhjetë mbretëri të

pavarura evropiane që do të formohen pas rënies së Perandorisë Romake. Ky është mësimi i dhënë në Dan.7:24.

Dan.7:8 përshkruan shfaqjen e një “ *briri* ” të njëmbëdhjetë që do të bëhet në profeci, objektivi kryesor i gjithë zemërimit hyjnor. Merr emrin “ *briri i vogël* ”, por, në mënyrë paradoksale, Dan.7:20 i atribuon “ *një pamje më të madhe se të tjerët* ”. Shpjegimi do të jepet në Dan.8:23-24, “ *ky mbret i paturpshëm dhe dinak... do të ketë sukses në ndërmarrjet e tij; ai do të shkatërrojë të fuqishmit dhe njerëzit e shenjtoreve.* ” Kjo është vetëm një pjesë e veprimeve që Zoti ia atribuon këtij dominimi të dytë romak, i cili u realizua nga viti 538, me vendosjen e regjimit papal, i cili imponoi besimin katolik romak nëpërmjet autoritetit perandorak të Justinianit ^L. Ne do të duhet të marrim parasysh të gjitha akuzat që Zoti paraqet në mënyrë të shpërndarë, përgjatë profecisë, kundër këtij regjimi autokratik dhe despotik, por fetar, që përfaqëson poperin romak. Nëse Dan.7:24 e quan atë “ *të ndryshëm nga i pari* ”, është pikërisht sepse fuqia e tij është fetare dhe se ajo mbështetet në besnikërinë e të fuqishmëve që i frikësohen atij dhe i tremben ndikimit të tij të Zotit; të cilën Dan.8:25 ia atribuon “ *suksesit të dredhive të tij* ”. Disa mund ta shohin jonormale që unë e lidh mbretin e Danielit 7 me mbretin e Danielit 8. Prandaj më duhet të tregoj justifikimin e kësaj lidhjeje.

Në Dan.8, nuk gjejmë më katër pasardhësit perandorak të Danit.2 dhe 7, por vetëm dy nga këto perandori, për më tepër të identifikuar qartë në tekst: perandoria mede dhe persiane, e përcaktuar nga një “ *dash* ” dhe perandoria greke. Imazh nga një “ *dhi* ” që i paraprin Perandorisë Romake. Në vitin 323, pushtuesi i madh grek Aleksandri i Madh vdiq, “ *briri i madh i dhisë u thye* ”. Por pa një trashëgimtar, perandoria e tij ndahet midis gjeneralëve të tij. Pas 20 vitesh luftë mes tyre, kanë mbetur vetëm 4 mbretëri “ *katër brirë u ngritën në katër erërat e qiellit për ta zëvendësuar atë* ”. Këta katër brirë janë, Egjipti, Siria, Greqia dhe Trakia. Në këtë kapitull 8, Fryma na paraqet lindjen e kësaj perandorie të katërt, e cila fillimisht ishte vetëm një qytet perëndimor, së pari monarkist, pastaj republikan që nga viti 510. Pikërisht në regjimin e saj republikan Roma fitoi gradualisht pushtetin duke transformuar popujt i cili bëri thirrje për ndihmën e saj në kolonitë romake. Kështu, në vargun 9, nën emrin “ *briri i vogël* ”, i cili tashmë përcakton regjimin papal romak në Dan.7, ardhja e Romës republikane në historinë e Lindjes ku është Izraeli, e realizuar nëpërmjet ndërhyrjes së saj në Greqi, “ *Një nga katër brirët* ”. Siç thashë sapo, u thirr - 214 për të zgjidhur një mosmarrëveshje midis dy ligave greke, ligës akeane dhe ligës etolike, dhe rezultati ishte për Greqinë, humbjen e pavarësisë së saj dhe skllavërimin kolonial ndaj romakëve në - 146. Vargu 9 evokon pushtimet e njëpasnjëshme që do ta bëjnë këtë qytet të vogël të Italisë perandorinë e katërt të përfytyruar nga “ *hekuri* ” në profecitë e mëparshme. Vendndodhja gjeografike e arsytimit është ajo e Italisë ku ndodhet Roma. Lindja e themeluesve të saj Romulus dhe Remus paraqet një ujk që do t'i kishte ushqyer me gji. Në latinisht fjala Louve është “lupa” që do të thotë ujk, por edhe prostitutë. Kështu që nga krijimi i tij ky qytet u shënuar nga Zoti për fatin e tij të dyfishtë profetik. Ne do ta gjejmë atë si një ujk në vathën e deleve të Jezusit, i cili do ta krahasojë me një prostitutë të Zbulesa 17. Më pas, shtrirja e saj drejt “ *jugut* ” të saj, u realizua duke pushtuar Italinë e Jugut (- 496 deri në - 272), duke dalë më pas fitimtare nga luftërat e zhvilluara kundër

Kartagjenës, Tunis e sotme, nga epoka e 264 p.e.s. Faza tjetër drejt “ *lindjes* ” së saj është ajo e ndërhyrjes së saj në Greqi siç e pamë. Pikërisht aty përshkruhet si “ *rritja nga një nga katër brirët* ” e perandorisë së shkatërruar greke të trashëguar nga Aleksandri i Madh. Gjithnjë e më e fuqishme, në – 63, Roma do të përfundojë duke imponuar praninë e saj dhe fuqinë e saj koloniale në Jude, të cilën Fryma e quan “ *vendi më i bukur* ”, sepse ajo ka qenë puna e saj që nga krijimi i saj pas daljes së popullit të tij nga Egjipti. Kjo shprehje përsëritet te Ezek.20:6-15. Saktësia historike: edhe një herë, Roma u thirr nga Hirkanit për të luftuar kundër vëllait të tij Aristobulus. Tre pushtimet romake të përshkruara, në të njëjtën formë gjeografike si ato të “ *dashit* ” medo-pers të të njëjtit kapitull, janë në përputhje me dëshminë historike. Prandaj, synimi i vendosur nga Perëndia është arritur: shprehja “ *briri i vogël* ” i Dan.7:8 dhe Dan.8:9 ka të bëjë, në të dyja referencat, me identitetin romak. Gjëja është e demonstruar dhe e padiskutueshme. Mbi këtë siguri, Shpirti hyjnor do të jetë në gjendje të plotësojë mësimet e tij dhe akuzat e tij të ngritura kundër këtij regjimi fetar papal, i cili përqendron të gjitha rrufetë e qiellit në vetvete. Pasardhja nga Roma papale në Romën perandorake është demonstruar në Dan.7, këtu, në Dan.8, Shpirti i kapërcen shekujt që i ndajnë ata dhe nga vargu 10, ai sërish synon entitetin papal, armikun e tij të preferuar të vdekshëm; dhe jo pa shkak. Sepse i qaset fesë së krishterë të qytetarëve të mbretërisë së qiejve të mbledhur nga Jezu Krishti: “ *u ngrit në ushtrinë e qiellit* ”. Kjo gjë u realizua në vitin 538 me dekretin perandorak të Justinianit I, ^{i cili} i ofroi Vigilius I autoritetin ^{fetar} dhe fronin papal të Vatikanit. Por i armatosur me këtë fuqi, ai vepron kundër shenjtorëve të Zotit, të cilët i persekutojnë në emër të fesë së krishterë, siç do të bëjnë pasardhësit e tij historikë për gati 1260 vjet (midis 538 dhe 1789-1793). Saktësia historike e vërteton saktësinë e kësaj kohëzgjatjeje, duke ditur se dekreti është shkruar në vitin 533. Prandaj 1260 vitet përfunduan, në këtë përlllogaritje, në 1793, vit kur në "Terrorin" revolucionar, u dekretua heqja e kishës romake. “ *Ajo bëri që disa nga yjet të binin në tokë dhe i shkeli ato* .” Imazhi do të merret në Zbulesën 12:4: “ *Bishti i tij tërhoqi zvarrë një të tretën e yjeve të qiellit dhe i hodhi në tokë* ”. Çelësat janë dhënë në Bibël. Në lidhje me yjet , ato janë në Zanafilla 1:15: “ *Perëndia i vendosi në hapësirën e qiellit për t'i dhënë dritë tokës* ”; në Zanafilla 15:5 krahasohen me farën e Abrahamit: “ *Shikoni drejt qiellit dhe numëroni yjet, nëse mund t'i numëroni; të tillë do të jenë pasardhësit tuaj* ”; në Dan.12:3: “ *Ata që u mësojnë drejtësinë shumë njerëzve do të shkëlqejnë si yjet përgjithmonë e përgjithmonë* ”. Fjala “ *bisht* ” do të marrë një rëndësi të madhe në Apokalipsin e Jezu Krishtit, pasi simbolizon dhe përcakton “ *profetin që mëson gënjeshtat* ”, siç na zbulon Isaia 9:14, duke hapur kështu kuptimin tonë për mesazhin e koduar hyjnor. Prandaj, regjimi papnor i Romës, përgjatë shekujve të dominimit të tij dhe që nga origjina e tij, udhëhiqet nga profetë të rremë, sipas gjykimit të shenjtë dhe të drejtë të shpallur nga Zoti.

Në Dan.8:11, Perëndia e akuzon papatin se u ngrit kundër Jezu Krishtit, të vetmit “ *Shefi i sundimtarëve* ”, siç do ta bëjë të qartë vargu 25, i cituar gjithashtu si “ *Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve* ”, në Zbul. 17 :14; 19:16. Ne lexojmë: “ *Ajo u ngrit te kapiteni i ushtrisë, i hoqi të përhershmen dhe përmbysi bazën e shenjtërores së tij* .” Ky përkthim ndryshon nga përkthimet aktuale, por ka meritën e respektimit të rreptë të tekstit origjinal hebraik. Dhe në këtë formë

mesazhi i Zotit merr qëndrueshmëri dhe saktësi. Termi “ *i përhershëm* ” nuk ka të bëjë me “sakrificën” këtu, sepse kjo fjalë nuk është e shkruar në tekstin hebraik, prania e saj është e paligjshme dhe e pajustificuar; për më tepër, ajo shtrembëron kuptimin e profecisë. Në të vërtetë, profecia synon epokën e krishterë në të cilën, sipas Dan.9:26, *flijimet dhe ofertat* u shfuqizuan. Ky term “ *i përhershëm* ” ka të bëjë me një pronë ekskluzive të Jezu Krishtit që është priftëria e tij, domethënë, fuqia e tij si ndërmjetësues vetëm në favor të të zgjedhurve të tij, të cilët ai i identifikon dhe i zgjedh. Megjithatë, duke kapur këtë pretendim, regjimi papnor bekon të mallkuarit dhe mallkon të bekuarit nga Zoti, të cilët i akuzon rrejshëm për herezi, duke e vendosur veten si model të besimit hyjnor; një pretendim i kundërshtuar totalisht nga Zoti në zbulesën e tij profetike që e akuzon atë, në Dan.7:25, për “ *formimin e planit për të ndryshuar kohët dhe ligjin* ”. Prandaj herezia është në të gjithë veprën e regjimit papnor, duke u bërë kështu e padenjë për të mbajtur ose për të dhënë ndonjë gjykim fetar. Prandaj, e *përhershëmja* është në përputhje me mësimet e Heb. 7:24, “ *priftëria e patransmetueshme* ” e Jezu Krishtit. Kjo është arsyeja pse poperi nuk mund të pretendojë një transmetim të fuqisë dhe autoritetit të tij nga Perëndia në Jezu Krishtin; prandaj mund t’ia vidhte atë në mënyrë të paligjshme me të gjitha pasojat që do të ketë një vjedhje e tillë, për të dhe ata që josh. Këto pasoja zbulohen në Dan.7:11. Në gjykimin e fundit, ai do të pësojë “ *vdekjen e dytë, të hedhur i gjallë në liqenin e zjarrit dhe të sqfurit* ”, me të cilin ai ka kërcënuar prej kohësh veten, monarkët dhe të gjithë njerëzit, në mënyrë që ata t’i shërbejnë dhe t’i frikësohen *atij shikoi për shkak të fjalëve arrogante që thoshte briri, dhe ndërsa shikoja, bisha u vra dhe trupi i saj u shkatërrua, u dorëzua në zjarr për t’u djegur* . Nga ana tjetër, Zbulesa e Apokalipsit do të konfirmojë këtë fjali të gjykimit të drejtë të Zotit të vërtetë të zemëruar dhe të frustruar, te Zbulesa 17:16; 18:8; 19:20. Zgjedhja të përkthej, “ *dhe rrëzova bazën e shenjtërores së tij* ” për shkak të natyrës shpirtërore të akuzave kundër regjimit papal. Në të vërtetë, fjala hebraike “mecon” mund të përkthehet si: *vend ose bazë* . Dhe në rastin që lind, është me të vërtetë *baza e shenjtërores shpirtërore* e cila përmbysset. Ky term “ *bazë* ” ka të bëjë, sipas Efes.2:20-21, vetë Jezu Krishtin, “ *gurin kryesor të qoshes* ”, por gjithashtu, të gjithë themelin apostolik në krahasim me një ndërtesë shpirtërore, domethënë, një pronë “ *shenjtërore* ” të Jezu Krishti, i ndërtuar nga Perëndia mbi të. Prandaj, trashëgimia e supozuar e Shën Pjetrit kundërshtohet nga vetë Zoti. Për Popery, trashëgimia e vetme e Pjetrit është vazhdimi i punës së xhelatëve të tij që e kryqëzuan pas Mjeshtrit të tij hyjnor. Regjimi i tij i inkuizicionit riprodhoi besnikërisht modelin fillestar pagan. Duke “ *ndryshuar kohët dhe ligjin* ” që Zoti vendosi, ky regjim intolerant dhe mizor, vrasës të të cilit ishin disa krerë papalë, kriminelë famëkeq, si Aleksandri VI Borgia dhe djali i tij Cezari, xhelati dhe kardinali, dëshmon për natyrën integrale djallëzore të institucioni papnor katolik romak. Masakra të mëdha të njerëzve paqësorë u shkaktuan nga ky autoritet fetar, me konvertime të detyruara, nën dënimin me vdekje, dhe urdhrat fetare të kryqëzatave udhëhoqën kundër muslimanëve që pushtuan tokën e Izraelit; një tokë e mallkuar nga Zoti që nga viti 70, ku romakët erdhën për të shkatërruar “ *qytetin dhe shenjtërinë* ”, në përputhje me atë që shpallet, në Dan.9:26, si rezultat i refuzimit të Mesisë nga Judenjtë . “ *Baza e shenjtërores së tij* ” ka të bëjë me të

gjitha të vërtetat doktrimore të marra nga apostujt, të cilët ua transmetuan ato brezave të ardhshëm nëpërmjet shkrimeve të shenjta të besëlidhjes së re; i dyti nga " *dy dëshmitarët* " e Perëndisë , sipas Zbulesës 11:3. Nga ky dëshmitar i heshtur, Popery ka ruajtur vetëm emrat e heronjve të besimit biblik, të cilët i bën t'i adhurojnë dhe t'u shërbejnë në turmë nga moria e ndjekësve të saj. E vërteta sipas Romës regjistrohet, pjesërisht, në "missal" e saj (udhërrëfyes për meshën), i cili zëvendëson " *dy dëshmitarët* " e Zotit ; shkrimet e besëlidhjeve të vjetra dhe të reja, të cilat së bashku përbëjnë Biblën e Shenjtë, kundër së cilës ajo luftoi duke vrarë pasuesit e saj besnikë.

Vargu 12 i Dan.8 do të na zbulojë pse vetë Perëndia u detyrua të krijonte këtë fe të urreyer dhe të neveritshme. " *Ushtria u dorëzua me të përjetshmen për shkak të mëkatit* ." Kështu, veprimet e tmerrshme dhe të neveritshme të këtij regjimi ekzistonin, me dëshirën e Zotit, për të ndëshkuar " *mëkatin* " që është, sipas 1 Gjonit 3:4, shkelje e ligjit. Dhe është një veprim që i atribuohet tashmë Romës, por në fazën e saj perandorake pagane, sepse mëkati kaq i rëndë, që meriton një ndëshkim të tillë, preku Zotin në dy pika jashtëzakonisht të ndjeshme: lavdinë e tij si Zoti krijues dhe Fitimtar në Krishtin. Do të shohim te Zbulesa 8:7-8 se vendosja e regjimit papal në vitin 538 përbën dënimin e dytë, të shkaktuar nga Zoti dhe të profetizuar nga simboli paralajmërues i " *borisë së dytë* ". I paraprin një dënim tjetër, i kryer nga pushtimet barbare të Evropës, të cilat ishin bërë të krishtera pabesisht. Këto veprime që shtrihen midis viteve 395 dhe 476, shkakun i dënimeve të kryera gjendet ende para vitit 395. Kështu, vërtetohet data 7 mars 321, në të cilën, perandorit romak pagan, Kostandini I nga i cili iu ofrua paqja. të krishterët e perandorisë, urdhëruan me dekret braktisjen e praktikës së Shabatit, të cilën ai e zëvendësoi me pjesën tjetër të ditës së parë. Tani, kjo ditë e parë iu kushtua adhurimit pagan të diellit të pamposhtur të hyjnizuar. Zoti papritmas pësoi një zemërim të dyfishtë: humbjen e së shtunës së tij, përkujtimin e veprës së tij si krijues dhe fitoren e tij përfundimtare mbi të gjithë armiqtë e tij, por gjithashtu, në vend të tij, zgjerimin e nderit pagan të dhënë në ditën e parë, në vetë radhët e dishepujve të Jezu Krishtit. Pak njerëz do ta kuptojnë rëndësinë e fajit, sepse ne duhet të kuptojmë se Zoti nuk është vetëm krijuesi i jetës, ai është edhe krijuesi dhe organizuesi i kohës, dhe vetëm për këtë krijoi yjet e qiellit. Dielli shfaqet në ditën e katërt për të shënuar ditët, hëna për të shënuar natën dhe dielli përsëri dhe yjet për të shënuar vitet. Por java nuk shënohet nga yjet, ajo bazohet vetëm në një vendim sovran të Zotit krijues. Prandaj do të përfaqësojë shenjën e autoritetit të tij dhe Perëndia do të kujdeset për të.

Dritë në të Shtunën

Organizimi i brendshëm i javës është gjithashtu shprehja e vullnetit të tij hyjnor dhe Zoti do ta kujtojë këtë në kohën e duhur në tekstin e urdhërimit të tij të katërt: “ *Kujtoni ditën e pushimit për ta mbajtur të shenjtë. Ti ke gjashtë ditë për të bërë gjithë punën tënde, por dita e shtatë është dita e Zotit, Perëndisë tënd, atë ditë nuk do të bësh asnjë punë, as ti, as gruaja jote, as fëmijët, as kafshët e tua, as i huaji; është brenda portave tuaja, sepse Zoti krijoi qiejt, tokën dhe detin dhe gjithçka që ndodhet në to në gjashtë ditë; prandaj ai bekoi ditën e shtatë dhe e shenjtëroi* ”.

Shikoni me kujdes, në këtë citat, bëhet fjalë vetëm për numrat “ *gjashtë* dhe *shtatë* ”; fjala e shtunë as që përmendet. Dhe në formën e tij “ *të shtatë* ”, një numër rendor, Krijuesi Ligjvënësi këmbëngul në qëndrimin se ky *i shtati ditë* e ngarkuar . Pse kjo këmbëngulje? Unë do t'ju jap një arsye për të ndryshuar, nëse është e nevojshme, pikëpamjen tuaj për këtë urdhërim. Perëndia donte të rinovonte rendin e kohës që ai vendosi që nga themelimi i botës. Dhe nëse ai insiston kaq shumë, kjo ndodh sepse java është ndërtuar në imazhin e kohës së plotë të projektit të tij të shpëtimit: 7000 vjet ose më saktë, 6000 + 1000 vjet. Pasi kishte shtrembëruar planin e tij të shpëtimit, duke goditur dy herë shkëmbin e Horebit, Moisiu u pengua të hynte në Kanaanin tokësor. Ky ishte mësimi që

Perëndia donte të jepte për mosbindjen e tij. Që nga viti 1843-44, pushimi i ditës së parë ka të njëjtat pasoja, por këtë herë pengon hyrjen në Kanaanin qiellor, shpërblimi për besimin e të zgjedhurve të ofruar nga vdekja shlyese e Jezu Krishtit. Ky gjykim hyjnor bie mbi rebelët, sepse, ashtu si veprimi i Moisiut, pjesa tjetër e ditës së parë nuk është në përputhje me planin e programuar nga Zoti. Emrat mund të ndryshohen pa shumë pasoja, por karakteri i numrave është pandryshueshmëria e tyre. Për Zotin krijues, i cili mbikëqyr krijimin e tij, përparimi progresiv i kohës ndodh përmes një sërë javësh prej shtatë ditësh. Në mënyrë të pandryshueshme, dita e parë do të mbetet dita e parë dhe " e shtata " do të mbetet " e shtata ". Çdo ditë do të ruajë përherë vlerën që Zoti i dha që në fillim. Dhe Zanafilla na mëson, në kapitullin 2, se dita e shtatë është objekt i një fati të veçantë: ajo është " e shenjtëruar ", domethënë e veçuar. Deri më tani njerëzimi e ka injoruar shkakun e vërtetë të kësaj vlere të veçantë, por sot në emër të saj jap shpjegimin e Zotit. Në dritën e saj, zgjedhja e Zotit sqarohet dhe justifikohet: dita e shtatë profetizon mijëvjeçarin e shtatë të projektit hyjnor global prej 7000 vitesh diellore, nga të cilat " mijë vitet " e fundit të cituar në Apo.20, do të shohin të zgjedhurit e Jezu Krishtit. hyjnë në gëzimin dhe praninë e Mjeshtrit të tyre të dashur. Dhe ky shpërblim do të jetë marrë falë fitores së Jezusit mbi mëkatin dhe vdekjen. Shabati i shenjtëruar nuk është më vetëm përkujtimi i krijimit të universit tonë tokësor nga Perëndia, por gjithashtu shënon çdo javë përparimin drejt hyrjes në mbretërinë e qiejve, ku, sipas Gjonit. 14:2-3, Jezusi " *përgatit një vend* " për të zgjedhurin e tij të dashur. Këtu është një arsye shumë e bukur për ta dashur dhe nderuar atë në këtë ditë të shtatë të shenjtë, kur ai duket se shënon fundin e javëve tona, në perëndimin e diellit, në fund të ^{ditës së gjashtë}.

Që tani e tutje, kur lexoni ose dëgjoni fjalët e këtij urdhërimi të katërt, duhet të dëgjoni pas fjalëve të tekstit, Zotin duke u thënë njerëzve: "Ju keni 6000 vjet për të prodhuar veprat e besimit të të zgjedhurve, sepse keni mbërriti në fund nga kjo kohë, koha e **1000 viteve të mijëvjeçarit të shtatë** nuk do t'ju takojë më; do të vazhdojë vetëm për të zgjedhurit e mi që kanë hyrë në përjetësinë time celestiale, me anë të besimit të vërtetë të njohur nga Jezu Krishti."

Kështu, e shtuna shfaqet si një shenjë simbolike dhe profetike e jetës së përjetshme të rezervuar për të shpenguarit e tokës. Gjithashtu, Jezui e ilustron atë me « *perlën e shtrenjtë* » të shëmbëlltyrës së tij të cituar te Mat.13:45-46: « *Mbretëria e qiejve është ende si një tregtar që kërkon perla të bukura. Ai gjeti një perlë me çmim të madh ; dhe ai shkoi, shiti gjithçka që kishte dhe e bleu* ". Ky varg mund të marrë dy shpjegime të kundërta. Shprehja « *mbretëria e qiejve* » përcakton projektin e shpëtimit të Perëndisë. Në përfytyrimin e projektit të tij, Jezu Krishti e krahason veten me një " *tregtar* " " *perla* " i cili është në kërkim të *perlës* , më të bukurën, më të përsosurën dhe, rrjedhimisht, atë që merr çmimin më të lartë. Për të gjetur këtë *margaritar të rrallë, dhe për rrjedhojë të çmuar* , Jezusi la paraajsën dhe lavdinë e tij dhe në tokë me çmimin e vdekjes së tij të tmerrshme, ai i bleu këto perla shpirtërore në mënyrë që ato të bëheshin pronë e tij përgjithmonë. Por anasjelltas, *tregtari* është i zgjedhuri që ka etje për absoluten, për përsosmërinë hyjnore që do të jetë shpërblimi i besimit të vërtetë. Edhe këtu, për të fituar këtë çmim të thirrjes qiellore, ai braktis vlerat e kota dhe të padrejta tokësore për t'iu përkushtuar për t'i bërë Zotit krijues një adhurim që i pëlqen atij.

Në këtë version, *perla me vlerë të madhe* është jeta e përjetshme e ofruar nga Jezu Krishti për të zgjedhurit e tij në pranverën e vitit 2030.

Kjo *perlë me çmim të madh* mund të ketë të bëjë vetëm me epokën e fundit të Adventizmit; ai, përfaqësuesit e fundit të të cilit do të jetojnë deri në kthimin e vërtetë të Jezu Krishtit. Kjo është arsyeja pse kjo *perlë me vlerë të madhe* bashkon Shabatin, kthimin e Krishtit dhe shenjtërinë e të zgjedhurve të fundit. Përsosmëria doktrimore e gjetur në këtë epokë të fundit u jep shenjtorëve imazhin e *perlës*. Përvoja e tyre specifike e hyrjes së gjallë në përjetësi konfirmon këtë imazh të *perlës*. Dhe lidhja e tyre me të shtunën e ditës së shtatë, të cilën ata dinë të profetizojnë mijëvjeçarin e shtatë, i jep Shabatit dhe mijëvjeçarit të shtatë imazhin e një xhevahiri të çmuar unik me të cilin asgjë nuk mund të krahasohet përveç një "perle me çmim të madh". Kjo ide do të shfaqet te Zbulesa 21:21: "***Dymbëdhjetë portat ishin dymbëdhjetë perla ; çdo derë ishte nga një rruazë e vetme***". Sheshi i qytetit ishte flori i pastër, si xhami transparent. Ky varg nxjerr në pah veçantinë e standardit të shenjtërimin të kërkuar nga Perëndia, dhe në të njëjtën kohë, shpërblimin unik të marrjes së jetës së përjetshme nëpërmjet hyrjes së tyre në Shabatin e mijëvjeçarit të shtatë nëpërmjet "portave" simbolike që përshkruajnë sprovat adventiste të besimit. Të shpenguarit e fundit nuk janë më të mirë se ata që i kanë paraprirë. Është vetëm e vërteta doktrimore që Perëndia ua bëri të njohur atyre që justifikon imazhin e tyre të *perlës*, që pason atë të *gurëve të çmuar të prerë*. Perëndia nuk bën kurrë një përjashtim për njerëzit, por, në varësi të kohës në fjalë, ai ka rezervuar të drejtën për të bërë një përjashtim në standardin e shenjtërisë që kërkohet për të arritur shpëtimin. Epoka e krishterë e shqyrtuar kryesisht ka të bëjë me kohën e shënuar nga rikthimi i mëkatit të zyrtarizuar fetarisht që nga vendosja e regjimit papnor romak, pra që nga viti 538. Gjithashtu, fillimet e Reformacionit mbulohen nga dhembshuria dhe mëshira e tij dhe shkelja. i Shabatit nuk u llogarit deri sa dekreti i Danit.8:14 hyri në fuqi, që nga pranvera e vitit 1843. Në një aluzion delikate, blerja e *perlës* propozohet nga Jezusi në Zbulesa 3:18: "*Unë ju këshilloj të blini prej meje ar të sprovuar në zjarr, që të bëheni të pasur dhe rroba të bardha, që të visheni dhe të mos duket turpi i lakuriqësisë suaj. Iyeji sytë që të mund të shohësh*". Këto gjëra, që Jezusi u ofron atyre që u mungojnë, përbëjnë elementet që i japin të zgjedhurit aspektin e tij simbolik të "*perlës*" në sytë dhe gjykimin e Zotit Jezu Krisht. "*Perla*" duhet të "*blihet*" prej Tij, ajo nuk merret falas. Çmimi është ai i vetëmohimit, baza e luftës për besim. Në rendin përkatës, Jezusi propozon të shesë një besim të testuar me provë që i jep të zgjedhurit pasurinë e tij shpirtërore; drejtësia e tij e pastër dhe e panjollë që mbulon lakuriqësinë shpirtërore të mëkatarit të falur; ndihma e Frymës së Shenjtë që hap sytë dhe inteligjencën e njeriut mëkatar ndaj projektit të zbuluar nga Perëndia në Shkrimet e tij të shenjta të Biblës.

Në kohën e 6000 viteve të epokës së krishterë, Zoti priti deri në fund të këtij cikli tokësor për t'i bërë të zgjedhurit e tij të fundit të zbulonin madhësitinë e ditës së tij të shtatë të shenjtë ose të Shabatit të shenjtëruar për pushimin e tij. Zyrtarët e zgjedhur që e kuptojnë kuptimin e saj tani kanë çdo arsye për ta dashur dhe nderuar atë si një dhuratë nga Jezu Krishti. Ndërsa ata që nuk e pëlqejnë dhe e luftojnë, kanë dhe do të kenë çdo arsye ta urrejnë sepse do të shënojnë fundin e ekzistencës së tyre shtazore tokësore.

Dekreti i Danielit 8:14

Dan.8:12 vazhdon, duke thënë: “ *Bori hodhi poshtë të vërtetën dhe ia doli mbanë në veprimet e tij .” “ E vërteta ” është, sipas Psa.119:142, “ ligji ”. Por është gjithashtu e kundërta absolute e “ *gënjeshtrës* ” që, sipas Isa.9:14, e karakterizon “ *profetin e rremë* ” papnor me termin “ *bisht* ” që e akuzon drejtpërdrejt te Zbulesa 12:4. Në fakt, ajo hedh të vërtetën në tokë për të vendosur “ *gënjeshtra* ” e saj fetare në vend të saj. “ *Ndërmarrjet* ” e tij mundën vetëm “ *të kenë sukses* ”, pasi vetë Zoti e bëri paraqitjen e tij për të ndëshkuar pabesinë e krishterë të praktikuar që nga 7 marsi 321.*

Vargjet 13 dhe 14 do të marrin një rëndësi jetike deri në fund të botës. Në vargun 13, shenjtoret pyesin se sa do të zgjasë zhvatja e “ *mëkatit të përhershëm* ” dhe “ *shkatërruesit* ”; gjërat që sapo kemi identifikuar. Por le të ndalemi pak në këtë “ *mëkat shkatërrimtar* ”. Shkatërrimi në fjalë është ai i shpirtrave apo jetëve njerëzore. Në fund të fundit, i gjithë njerëzimi i shkatërruar do të lërë, gjatë “ *mijë viteve* ” të mijëvjeçarit të shtatë, planetin tokë në formën e tij origjinale “ *pa formë dhe bosh* ”, që do t'i vlejë, në Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 dhe 20:1-3, emri “ *i thellë* ” i Zan. 1:2.

“ *Shenjtoret* ” pyesin gjithashtu se deri kur do të nëpërkëmbet “ *shenjtëria dhe ushtria* ” e “ *krishterit* ” ? “. Në këtë skenë, këta “ *shenjtore* ” sillen si

shërbëtorë besnikë të Perëndisë, të gjallëruar si Danieli, i cili jepet si shembull në Dan.10:12, i dëshirës legjitime “ *për të kuptojnë* » projektin hyjnor. Ata marrin për tre çështjet e përmendura, një përgjigje të vetme të dhënë në vargun 14.

Sipas korigjimeve dhe përmirësimeve që Perëndia më udhëhoqi të bëja nga teksti origjinal hebraik, përgjigja e dhënë është: « *Deri në mëngjes, dy mijë e treqind dhe shenjtëria do të justifikohet* .» Nuk është më aty, teksti i errët i traditës: " *Deri në dy mijë e treqind mbrëmje dhe mëngjes dhe shenjtërorja do të pastrohet* ". Nuk është më një çështje e *shenjtërisë* , por e **shenjtërisë** ; për më tepër, folja " *pastruar* " zëvendësohet me " **i justifikuar** ". , dhe ndryshimi i tretë ka të bëjë me shprehjen " *mëngjesi i mbrëmjes* ", e cila është me të vërtetë njëjës në tekstin hebraik. Në këtë mënyrë, Zoti ua heq çdo justifikim atyre që përpiqen të ndryshojnë numrin total duke e pjesëtuar me dy, duke pretenduar se ndajnë mbrëmjet nga mëngjeset. Qasja e tij konsiston në paraqitjen e njësisë së llogaritjes " *mëngjesi i mbrëmjes* " që përcakton një ditë 24-orëshe në Gen.1. Vetëm atëherë Shpirti zbulon numrin e kësaj njësie: "2300". Kështu mbrohet numri i përgjithshëm i ditëve profetike të cituara. Folja " *i justifikuar* " ka si rrënjë, në hebraisht, fjalën “drejtësi” “tsedek”. Prandaj, përkthimi që unë propozoj është i justifikuar. Më pas, një gabim në lidhje me fjalën hebraike “qodesh” e përkthen këtë term si “ *shënjtore* ” që në hebraisht është “miqdash”. Fjala " *shenjtërore* " është përkthyer mirë në vargun 11 të Danielit 8, por nuk ka vend në vargjet 13 dhe 14 ku Fryma përdor fjalën "qodesh" që duhet të përkthehet si " *shenjtëri* ".

Kur e dimë se “ *mëkati shkatërrues* ” synon në mënyrë specifike braktisjen e Shabatit, në vetvete objekt i një **shenjtërimi të veçantë hyjnor** , kjo fjalë “ *shenjtëri* ” ndriçon në mënyrë të konsiderueshme kuptimin e mesazhit profetik. Zoti shpall se në fund të " *2300 mbrëmjeve dhe mëngjeseve* " të cituara, do të kërkohet respekt për pjesën tjetër të " *ditës së shtatë* " të tij të vërtetë, nga çdo person që pretendon shenjtërinë dhe " *drejtësinë e përjetshme* " të fituar nga Jezusi. Fundi i “ *mëkati shkatërrues* ” përfshin heqjen dorë nga adhurimi fetar i së dielës, dita e dikurshme e diellit, e vendosur nga Konstandini I , perandori pagan. Kështu, Perëndia rivendos, nga ana tjetër, normat doktrimore të shpëtimit që mbizotëronin në kohën e apostujve. Vetëm ky term " *shenjtëri* " përfshin të gjitha të vërtetat doktrimore të themeleve të besimit të krishterë. Duke pasur si model dhe origjinë mësimin e dhënë për hebrenjtë, besimi i krishterë sjell vetëm të reja, zëvendësimin e flijimeve të kafshëve, me gjakun e derdhur nga Jezu Krishti në pajtuesin e fshehur në një shpellë nëntokësore që ndodhet nën këmbët e tij në Golgota, si. i pëlqeu Shpëtimtarit tonë t’ia zbulonte dhe t’ia tregonte, shërbëtorit të tij Ron Wyatt, në vitin 1982. Zbulimi i temave të lidhura me fjalën " *shenjtëri* " është progresiv dhe shtrihet gjatë gjithë jetës, por që kur 2018, kjo kohë është e numëruar dhe e kufizuar dhe sot, në 2020, kanë mbetur vetëm 9 vite për të rikthyer të gjitha aspektet.

Danieli 8:14 është një dekret shpirtvrasës, sepse ndryshimi i gjykimit të Perëndisë rezulton në humbjen e ofertës së shpëtimit të Krishtit për të gjithë të krishterët e dielës katolike romake. Prandaj, fryma e traditës së trashëguar do të shkaktojë vdekjen e përjetshme të turmave, të cilat shpesh nuk janë të vetëdijshme për dënimin e tyre nga Zoti. Pikërisht këtu shfaqja e dashurisë për të vërtetën e

lejon Zotin të shënojë “ *ndryshimin* ”, në lidhje me fatin që prek “ *ata që i shërbejnë dhe ata që nuk i shërbejnë* ” (Mal.3:18).

Disa shpirta rebelë do të duan të sfidojnë vetë idenë e një ndryshimi që i atribuohet Zotit, i cili vetë deklaron: “ *Unë nuk ndryshoj* ”, në Mal.3:6. Pikërisht atëherë duhet të kuptojmë se ndryshimi i arritur në 1843-44 konsiston vetëm në rivendosjen e një norme origjinale të shtrembëruar dhe transformuar prej kohësh. Kjo është arsyeja pse bekimi i të zgjedhurve të Reformacionit, i imponuar pavarësisht veprave të tyre të papërsosura, paraqet një karakter të jashtëzakonshëm, aspekti doktrinor i të cilit nuk mund të paraqitet si model i besimit të vërtetë. Ky gjykim i veçantë për reformatoret e hershëm është aq i jashtëzakonshëm sa Perëndia e merr atë dhe e zbulon në Zbul. 2:24 ku ai u tha protestantëve, para vitit 1843, “ *Unë nuk ju vë asnjë barrë tjetër, vetëm atë që keni, mbajeni deri Unë vij.* ”

“ *Mjerimi* ” i bashkangjitur hyrjes në zbatim të këtij dekreti të Dan.8:14 është kaq “ *i madh* ” saqë Perëndia e sinjalizon atë me shpalljen e tre “ *mjerave të mëdha* ” te Zbulesa 8:13. Dhe me pasoja kaq të rënda, është urgjente të dihet data e hyrjes së tij në fuqi. Ky ishte pikërisht shqetësimi i “ *shenjtoreve* ” të Danit.8:13. Kohëzgjatja tani zbulohet si “ *2300 ditë* ” profetike, ose 2300 vite diellore reale, sipas kodit të dhënë Ezekielit, një profeti bashkëkohor i Danielit (Ezek.4:5-6). Ky kapitull 8, tema e të cilit konsiston në t'i jepet fund “ *mëkatit* ” romak, do të gjejë elementet që i mungojnë në Dan.9 ku edhe atje do të bëhet fjalë për “ *i dhënë fund mëkatit* ”, por këtë herë, ndaj “ *mëkatit fillestar* që shkaktoi humbjen e jetës së përgjeshme, që nga Adami dhe Eva. Operacioni do të bazohet në shërbimin tokësor të Mesia Jezus dhe në ofrimin vullnetar të jetës së tij të përsosur, në shpengim për mëkatet e të zgjedhurve të tij, dhe unë e specifikoj, vetëm prej tyre. Koha e ardhjes së tij mes njerëzve përcaktohet nga profecia në ditët profetike. Mesazhi ka të bëjë me popullin hebre me prioritet pasi ata janë në aleancë me Zotin. Ai i jep popullit hebre, që t'i “ *fundojë mëkatit* ”, një periudhë prej “ *shtatëdhjetë javësh* ” që përfaqësojnë 490 ditë-vite reale. Por tregon gjithashtu mjetet e datimit të pikës fillestare të llogaritjes. “ *Meqenëse fjala njoftoi se Jeruzalemi do të ndërtohej, deri në të vajosurit, ka ... (7 + 62 = 69 javë)* ”. Tre mbretër persë e dhanë këtë autorizim, por vetëm i treti, Artakserksi I ' e përmbushi atë plotësisht sipas Ezdra 7:7. Dekreti i tij mbretëror u shpall në pranverën e vitit 458 para Krishtit. Afati prej 69 javësh vendos fillimin e shërbesës së Jezu Krishtit në vitin 26. Duke synuar veçanërisht “ *shtatë vitet* ” e fundit të rezervuara për veprën e Jezusit, i cili vendos, nëpërmjet vdekjes së tij shlyese, themelet e besëlidhjes së re, Shpirti paraqet në vargun 27 të Dan.9, këtë “ *javë* ” ditë-vite “ *në mes* ” të së cilës, me vdekjen e tij vullnetare, “ *ai bën që sakrifica dhe oferta të pushojnë* ”; gjërat e ofruara deri në Jezu Krishtin, për shlyerjen e mëkateve. Por vdekja e tij vjen mbi të gjitha për t'i “ *i dhënë fund mëkatit* ”. Si duhet ta kuptojmë këtë mesazh? Perëndia ofron një demonstrim të dashurisë së tij që do të rrëmbejë zemrat e të zgjedhurve të tij, të cilët, me kthimin e dashurisë dhe njohjes, do të luftojnë me ndihmën e tij kundër mëkatit. 1 Gjonit 3:6 konfirmon, duke thënë: “ *Kushdo që qëndron në të nuk praktikon mëkat; kush mëkaton nuk e ka parë dhe as nuk e ka njohur.* ” Dhe ai e përforcon mesazhin e tij me shumë citate të tjera.

Në një nivel doktrinor, aleanca e re e ndërtuar nga Jezu Krishti vetëm zëvendëson atë të vjetër. Kështu, të dyja besëlidhjet mbështeten në të njëjtën bazë profetike të zbuluar në Dan.9:25. Prandaj, data – 458 mund të shërbejë si bazë për llogaritjen e 70 javëve të përcaktuara për popullin hebre, por edhe për atë të 2300 ditë-viteve aktuale të Dan.8:14 që kanë të bëjnë me besimin e krishterë. Falë kësaj saktësie të datës, ne mund të vendosim për vitin 30 vdekjen e Mesisë dhe për vitin 1843 hyrjen në zbatim të dekretit të Danit.8:14. Të dy mesazhet vijnë për t'i " *i dhënë fund mëkatit* " me pasoja të përjetshme të vdekshme për ata që këmbëngulin në injorimin e tyre, njëri si tjetri, derisa t'i godasë vdekja, ose pas përfundimit të kohës së hirit kolektiv dhe individual që do t'i paraprijë kthimi i lavdishëm i Jezu Krishtit. Deri në këtë pikë përfundimtare, jeta lejon konvertime të singërta që lejojnë aksesin në statusin e të zgjedhurve.

P riparim për Apokalipsin

Shkrimi i librit është bërë tërësisht nga Zoti. Është ai që zgjedh fjalët dhe te Zbulesa 22:18-19, ai paralajmëron përkthyesit dhe skribët që do të jenë përgjegjës për transmetimin ose transkriptimin e historisë origjinale, brez pas brezi, se ndryshimi më i vogël në fjalë do t'i prekë ata. do t'ia vlejë humbjen e shpëtimit. Pra, këtu kemi një vepër shumë të veçantë me shenjtëri shumë të lartë. Mund ta krahasoj me një "puzzle" gjigant, montimi i të cilit nuk mund të përfundonte nëse do të modifikohej pjesa më e vogël origjinale. Prandaj, vepra është hyjnisht kolosale dhe sipas natyrës së saj, gjithçka që thotë Perëndia atje është e vërtetë, por e vërtetë për përfundimin e projektit të tij shpëtimtar; sepse këtë profeci ai ua drejton "shërbëtorëve" të tij, më saktë " *sklleverve të tij* ", të fundit të botës. Profecia do të jetë e interpretueshme vetëm kur elementët e profetizuar janë gati të përmbushen ose, në pjesën më të madhe, të përmbushen.

Gjatësia e kohës së përgjithshme që do të zgjaste projekti i shpëtimit hyjnor është injoruar gjithmonë nga njerëzit. Në këtë mënyrë, në çdo kohë, shërbëtori i Perëndisë mund të shpresonte të dëshmonte fundin e botës dhe Pali e dëshmon këtë me fjalët e tij: " *Kështu them, vëllezër, se koha është e shkurtër ; që tani e tutje ata që kanë gra të jenë si ata që nuk kanë, ata që qajnë sikur nuk qajnë, ata që gëzohen sikur nuk gëzohen, ata që blejnë si të paposeduara dhe ata që e përdorin botën si mospërdorim të saj, për formën i kësaj bote kalon* (1 Kor. 7:29 deri 31).

Ne kemi, mbi Palin, avantazhin e gjetjes së vetvetes në këtë kohë kur Perëndia do t'i japë fund zgjedhjes së tij të të zgjedhurve të përjetshëm. Dhe sot këshilla e tij e frymëzuar duhet të zbatohet nga të zgjedhurit e vërtetë të epokës sonë të fundit. Bota do të kalojë dhe vetëm jeta e përjetshme e të zgjedhurve do të vazhdojë. Gjithashtu, fjalët e Perëndisë në Krishtin, "*Unë vij shpejt*", te Zbulesa 1:3, janë të vërteta, të justifikuara në mënyrë të përkryer dhe të përshtatura për këtë kohë të fundit që është e jona; nëntë vjet pas kthimit të tij, në kohën e shkrimit të këtij teksti.

Ne pamë në Dan.7:25 se qëllimi i Romës ishte "*të ndryshonte kohët dhe ligjin hyjnor*". Kuptimi i mistereve të Apokalipsit të Jezu Krishtit, dhënë apostullit Gjon të ndaluar në ishullin e Patmosit, bazohet në thelb në njohjen e kohës së vërtetë të vendosur nga Zoti. Prandaj, tema e kohës është thelbësore për të kuptuar Apokalipsin, të cilin Zoti e strukturon mbi këtë nocion të kohës. Prandaj ai do të luajë me pasaktësitë e këtyre të dhënave, në mënyrë që libri të ruajë karakterin e tij të padëmshëm misterioz, i cili do ta lejojë atë të kalojë 20 shekujt e epokës sonë pa u shkatërruar nga subjektet e akuzuara dhe të denoncuara. Kohët e ndryshuara, dhe veçanërisht kalendari i vendosur nga Roma në një datë të rreme që lidhet me lindjen e Jezusit, nuk i kanë lejuar të zgjedhurit të mashtrohen kur interpretojnë profecitë hyjnore; kjo sepse Zoti paraqet në profecitë e tij, kohëzgjatje, fillimi dhe fundi i të cilave bazohen në veprime historike lehtësisht të identifikueshme dhe të datuara nga historianët specialistë.

Por në Apokalips, nocioni i kohës është thelbësor, sepse e gjithë struktura e librit mbështetet mbi të. Kështu, si rezultat, kuptimi i saj varej nga interpretimi i saktë i Shabatit të kërkuar dhe rivendosur nga Zoti në 1844. Shërbimi im, i filluar në vitin 1980, synonte të zbulonte rëndësinë e rolit profetik të Shabatit, i cili profetizon pjesën tjetër të madhe të mijëvjeçari i shtatë, i Perëndisë dhe i të zgjedhurve të tij, tema e Rev.20. Sipas vargut 2Pj.3:8, "*një ditë është si një mijë vjet dhe një mijë vjet janë si një ditë*", lidhja e vendosur midis imazhit të shtatë ditëve të krijimit të zbuluar në Zanafilla 1 dhe 2 dhe shtatë mijëra vjet nga koha e përgjithshme e projektit hyjnor, vetëm e bënë të mundur kuptimin tim të montimit të strukturës së librit. Me këtë njohuri, profecia bëhet më e qartë dhe zbulon, perlë për perlë, të gjitha sekretet e saj.

Kështu, profecia merr jetë dhe efektshmëri vetëm nëse mesazhi mund të lidhet me një datë në historinë e epokës së krishterë. Kjo është ajo që më lejoi të kuptoj frymëzimi i Frymës së Shenjtë të Perëndisë në Jezu Krishtin. Gjithashtu, më lejoni ta shpall këtë "*libër të vogël, të hapur*", që konfirmon përmbushjen e planit hyjnor të shpallur në Zbul. 5:5 dhe 10:2.

Për sa i përket arkitekturës së tij, vizioni i Apokalipsit mbulon kohën e epokës së krishterë midis fundit të kohës apostolike, rreth vitit 94 dhe fundit të mijëvjeçarit të shtatë, i cili do të pasojë kthimin përfundimtar të Jezu Krishtit në vitin 2030. Prandaj ai ndan me Danielin kapitujt 2, 7, 8, 9, 11 dhe 12 pasqyrë e epokës së krishterë. Për të krishterët, mësimi kryesor i marrë nga studimi i këtij libri është data kryesore e pranverës së vitit 1843 e vendosur nga Dan.8:14, por edhe e vjeshtës së vitit 1844, në të cilën përfundoi sprovat e besimit. Ishte përsëri që nga vjeshta e 1844-ës që Perëndia hodhi themelet e besimit adventist të ditës së

shtatë. Këto dy data janë aq të rëndësishme sa Perëndia do t'i përdorë ato për të strukturuar vizionin e tij të Zbulesës. Për të kuptuar plotësisht vlerën e këtyre dy datave të afërta, duhet të lidhemi me 1843 fillimin e një prove besimi për fjalën profetike. Viktimat e para shpirtërore ranë në këtë datë nëpërmjet refuzimit të tyre përçmues të njoftimit të parë adventist të William Miller. Por koha e sprovës u ofron atyre një shans të dytë me njoftimin e dytë të kthimit të Jezusit për 22 tetor 1844. Më 23 tetor gjyqi përfundon dhe gjykimi i Zotit mund të formulohet dhe zbulohet kështu. Testi kolektiv ka përfunduar, por konvertimi individual është ende i mundur. Për më tepër, në fakt, adventistët të gjithë respektojnë pushimin e së dielës romake të pa identifikuar ende si mëkat. Dhe e shtuna adoptohet gradualisht nga adventistët individualisht, pa u realizuar roli i saj kryesor nga të gjithë adventistët. Ky arsyetim më bën të favorizoj fundin e besimit të rremë protestant, datën e pranverës 1843 dhe fillimin e Adventizmit të bekuar nga Zoti, datën e vjeshtës së 23 tetorit 1844. Tashmë, midis hebrenjve, pranvera dhe vjeshta ishin të lidhura. duke krijuar festivale që kremtonin tema plotësuese diametralisht të kundërta; drejtësia e përrjetshme e “ qengjit ” të therur të “Pashkës” së pranverës, nga njëra anë, dhe fundi i mëkatit të “ dhisë ” të vrarë për “ditën e shlyerjes” së mëkateve, të vjeshtës, të gjetkë. Dy festat fetare e gjetën përmbushjen e tyre në Pashkën e vitit 30, në të cilën Mesia Jezus dha jetën. Pranvera e vitit 1843 dhe 22 tetori 1844 janë gjithashtu të lidhura në kuptim pasi qëllimi i provës së besimit është t'i “ fundojë mëkatit ” sipas Dan.7:24; ajo që përbën praktikën e urryer të pushimit javor në ditën e parë, ndërsa Perëndia e caktoi atë për të shtatën, të cilën ai madje e shenjtëroi për këtë përdorim , që nga fundi i javës së parë të krijimit tokësor; në 2021, 5991 vjet para nesh.

Ne gjithashtu mund të favorizojmë datën e dekretit të Danielit 8:14 që përcakton datën e pranverës 1843. Për të justifikuar këtë zgjedhje, duhet të kemi parasysh se ky moment ndërpret të gjitha marrëdhëniet e vendosura deri atëherë midis Zotit dhe krijesave të tij; Zoti që ka ndërmarrë, që nga kjo datë, një përzgjedhje përfundimtare të ndërtuar mbi dy njoftime të njëpasnjëshme adventiste. Që nga pranvera e vitit 1843, dita e Shabatit ishte caktuar, por Zoti nuk do t'ua jepte fituesve të provës deri në vjeshtën e vitit 1844, si një shenjë e bekuar dhe e shenjtëruar se ata i përkisnin atij, në përputhje me mësimet biblike të Ezk.20:12-20, siç e pamë më parë.

Në këtë libër, kapitulli 5 synon të na kujtojë se, pa fitoren e paguar kaq shtrenjtë nga Jezu Krishti, “ Qengji i Perëndisë ”, e gjithë ndihma hyjnore, e gjithë drita e zbuluar do të kishte qenë e pamundur, dhe për këtë arsye, asnjë shpirt njerëzor nuk do të mund të të shpëtohet. Drita e tij profetike i shpëton të zgjedhurit e tij po aq sa kryqëzimi i tij i pranuar vullnetarisht. Besimi në sakrificën e tij na imponon “ drejtësinë e tij të përrjetshme ” sipas Dan.7:24, por Zbulesa e tij ndriçon rrugën tonë dhe na tregon kurthet shpirtërore të vendosura nga djalli, për të na bërë të ndajmë fatin e tij të tmerrshëm. Në këtë rast, shpëtimi merr një formë konkrete.

Këtu është një shembull i këtyre kurtheve delikate. Bibla shihet me të drejtë dhe konsiderohet si Fjala e shkruar e Perëndisë. Megjithatë, këto fjalë u shkruan nga njerëz të zhytur në kontekstin e kohës së tyre. Mirëpo, nëse Zoti nuk ndryshon, armiku i tij djalli, Satanai, me kalimin e kohës ndryshon në mënyrë të

rastësishme strategjinë dhe sjelljen e tij ndaj të zgjedhurve të Zotit. Kjo është arsyeja pse djalli duke vepruar si një imazh “ *dragoi* ” i luftës së tij të hapur përndjekëse, në kohën e tij, por vetëm për atë kohë, Gjoni mundi të deklaronte në 1 Gjonit 4:1 deri në 3: “ *Të dashur, mos i besoni çdo shpirti; por provoni shpirtrat nëse janë nga Perëndia, sepse shumë profetë të rremë kanë dalë në botë. Njihni Frymën e Perëndisë në këtë: çdo frymë që rrëfen se Jezhu Krishti ka ardhur në mish është nga Perëndia; dhe çdo frymë që nuk rrëfen Jezusin nuk është nga Perëndia, është ai i antikrishtit, për ardhjen e të cilit keni dëgjuar dhe që tashmë është në botë.* » Me fjalët e tij, Gjoni specifikon “ *ejani në mish* ” vetëm për të identifikuar Krishtin nga dëshmia e tij e dëshmitarit okular. Por pohimi i tij “ *çdo frymë që rrëfen se Jezhu Krishti erdhi në mish është nga Perëndia* ” e ka humbur vlerën e tij që kur feja e krishterë ra në apostazi dhe mëkat nga 7 marsi 321, duke braktisur praktikën e Shabatit të vërtetë të ditës së shtatë të vërtetë të shenjtëruar nga Zoti. Praktika e mëkatit, deri në vitin 1843, e zvogëloi vlerën e “ *të rrëfyerit të Jezhu Krishtit të ardhur në mish* ” dhe që nga e njëjta datë, e ka zhveshur atë nga çdo vlerë; armiqtë e fundit të Jezhu Krishtit pretendojnë se përdorin “ *emrin* ” e tij siç shpalli në Mat. 7:21 deri në 23: “ *Jo kushdo që më thotë: Zot, Zot, do të hyjë në mbretërinë e qiejve, por vetëm ai që bën vullnetin e Atit tim që është në qiej. Shumë do të më thonë atë ditë: Zot, Zot, a nuk profetizuat ne në emrin tënd ? A nuk i kemi dëbuar demonët me emrin tënd ? Dhe a nuk kemi bërë shumë mrekulli me emrin tënd ? Atëherë do t'u them hapur: Unë nuk ju kam njohur kurrë, largohuni nga unë, ju që bëni paudhësi. “ Nuk dihet kurrë ”! Prandaj, këto “ *mrekulli* ” u kryen nga djalli dhe demonët e tij.*

Apokalipsi në përmbledhje

Në prologun e kapitullit 1, fillimi i Zbulesës së Tij të lavdishme, Shpirti na paraqet menunë e festës të përgatitur. Aty gjejmë temën e shpalljes së kthimit të lavdishëm të Jezu Krishtit, organizuar tashmë në 1843 dhe 1844, për të vënë në provë besimin protestant universal dhe kryesisht amerikan; kjo temë është e gjithëpranishme: vargu 3, *Sepse koha është afër* ; vargu 7, *vini re, ai vjen me retë...* ; vargu 10, *më kapi Fryma në ditën e Zotit dhe dëgjova pas meje një zë të lartë si tingulli i borisë* . I transportuar nga Shpirti, Gjoni e gjen veten në ditën e kthimit të lavdishëm të Jezusit, *Ditën e Zotit* , " *ditë e madhe dhe e frikshme* " sipas Mal.4:5, dhe ai ka *pas tij* , të kaluarën historike të epokës së krishterë paraqitur nën simbolin e shtatë emrave të huazuar nga *shtatë qytete të Azisë* (Turqia e sotme). Pastaj, si tek Danieli, tre temat *e letrave, vulave dhe borive* do të mbulojnë të gjithë epokën e krishterë paralelisht, por secila prej tyre është e ndarë në dy kapituj. Studimi i hollësishëm do të zbulojë se kjo ndarje bëhet në datën kryesore të vitit 1843 të vendosur në Dan.8:14. Brenda çdo teme, mesazhet e përshtatura me standardet shpirtërore të vendosura në Daniel, për epokat e synuara, shënojnë 7 momente të kohës së mbuluar; 7, numri i **shenjtërimit hyjnor** që shërben si " *vula* " e tij dhe që do të jetë tema e Zbul.7.

Shpjegimi që vjen nuk u bë kurrë efektiv, sepse nocioni i kohës zbulohet vetëm nga kuptimi i emrave të "shtatë kishave" të cituara në kapitullin e parë. Në temën e letrave, të Zbulesës 2 dhe 3, nuk gjejmë saktësi në formën: "engjëlli i parë, engjëlli i dytë... etj. » ; siç do të jetë rasti me " *vulat, boritë dhe shtatë plagët e fundit të zemërimit të Perëndisë* ". Në këtë mënyrë disa ishin në gjendje të

besonin se mesazhet u drejtoheshin, realisht dhe fjalë për fjalë, të krishterëve që jetonin në këto qytete të Kapadokisë së lashtë, të Turqisë së sotme. Rendi në të cilin profecia paraqet emrat e këtyre qyteteve ndjek kronologjikisht rendin në të cilin u përmbushën faktet historike fetare gjatë epokës së krishterë. Dhe është sipas zbulësive të marra tashmë nga libri i Danielit, që Perëndia e përcakton karakterin që ai i jep çdo epoke me kuptimin e emrit të qytetit të tij. Më pas, rendi i zbuluar përkthehet si më poshtë:

1- *Efes* : që do të thotë: nisje (ajo e Asamblesë ose e shenjtërores së Perëndisë).

2- *Smyrna* : do të thotë: mirrë (erë e këndshme dhe balsamim i të vdekurve për Zotin; persekutimet romake të besimtarëve të zgjedhur midis viteve 303 dhe 313).

3- *Pergamon* : do të thotë: tradhti bashkëshortore (që nga braktisja e së shtunës më 7 mars 321. Në vitin 538, regjimi i vendosur papnor zyrtarizoi fetarisht pjesën tjetër të ditës së parë të riemëruar të dielën).

4- *Thyatira* : do të thotë: neveri dhe vuajtje mortore (përcakton epokën e Reformës Protestante që denoncoi hapur natyrën djallëzore të besimit katolik; periudha e ^{shkullit të 16-të} kur falë shtypjes mekanike u favorizua shpërndarja e Biblës).

5- *Sardis* : kuptime të dyfishta dhe të kundërta: gur konvulsiv dhe i çmuar. (Ai zbulon gjykimin që Zoti kalon në provën e besimit të 1843-1844 : kuptimi konvulsiv ka të bëjë me besimin protestant të refuzuar: " *Ti ke vdekur* ", dhe guri i çmuar përcakton fituesit e zgjedhur të provës: " *ata do të ecin me Unë me rroba të bardha sepse ata janë të denjë .*)

6- *Filadelfia* : do të thotë: Dashuri vëllazërore (gurët e çmuar të *Sardës* janë mbledhur në institucionin Adventist të Ditës së Shtatë që nga viti 1863; mesazhi jepet për vitin 1873 të përcaktuar nga Dan.12:12. E bekuar në këtë kohë, ajo është megjithatë paralajmëroi kundër rrezikut të "*marrjes*" së kurorës .

7- *Laodicea* : do të thotë: njerëzit gjykoheshin: " *as i ftohtë, as i nxehtë, por i vakët* " (është *Filadelfia* që i ka marrë kurorën : " *Ti je i palumtur, i mjerë, i varfër, i verbër dhe i zhveshur* ". Institucioni nuk e kishte imagjinuar këtë. do të testohej dhe testohej, midis viteve 1980 dhe 1994, nga një provë besimi identike me atë që u dha pionierëve të saj të vitit 1844 bekimin e tyre hyjnor: në vitin 1994, institucioni bien, por mesazhi vazhdon nëpërmjet adventistëve të shpërndarë, të cilët Perëndia i identifikon dhe i zgjedh me anë të dashurisë së tyre për dritën e tij të reveluar profetike dhe nga natyra e butë dhe e nënshtuar që karakterizon dishepujt e vërtetë të Jezu Krishtit në të gjitha epokat).

" *Në vazhdim* " të kohës tokësore që përfundoi me kthimin e lavdishëm të Krishtit Perëndi, Apo.4 do të imazhojë me simbolin e "24 froneve", një skenë të gjykimit qiellor (*në qiell*) ku Zoti do të bashkojë të zgjedhurit e tij në mënyrë që 'Ata gjykojnë të vdekurit e këqij. Paralelisht me Rev.20, ky kapitull mbulon "mijë vitet" e mijëvjeçarit të shtatë. Sqarim: pse 24, dhe jo 12, frone? Për shkak të ndarjes së epokës së krishterë në dy pjesë në datat 1843-1844 të fillimit dhe mbarimit të provës së besimit të kohës.

Pastaj, si mënjandë e rëndësishme, Zbulesa 5 do të theksojë rëndësinë e të kuptuarit të librit të profecive; e cila do të bëhet e mundur vetëm nga fitorja e arritur nga Zoti dhe Shpëtimtari ynë hyjnor Jezu Krisht.

Koha e epokës së krishterë do të shqyrtohet sërish në Zbul. 6 dhe 7 nën vështrimin e një teme të re; atë të "shtatë vulave". Gjashtë e para do të prezantojë aktorët kryesorë në skenë dhe shenjat e kohërave që karakterizojnë dy pjesët e ndarjes së epokës së krishterë: deri në vitin 1844, për Apo.6; dhe nga viti 1844, për Apo.7.

Më pas vjen tema e " borive " që simbolizojnë dënimet paralajmëruese për gjashtë të parat e Zbulesës 8 dhe 9, dhe dënimin përfundimtar, për " borinë e shtatë ", gjithmonë të veçuar, te Zbulesa 11:15 në orën 19.

Pas Apo.9, Apo.10 synon kohën e fundit të botës, duke evokuar situatën shpirtërore të dy armiqve të mëdhenj të Jezu Krishtit që pretendojnë se janë ai: besimi katolik dhe besimi protestant, të bashkuar nga adventizmi zyrtar i rënë që nga ajo kohë. 1994. Kapitulli 10 mbyll pjesën e parë të zbulimeve të librit. Por temat kryesore të rëndësishme do të trajtohen dhe zhvillohen në kapitujt në vijim.

Kështu Apo.11 do të rifillojë pasqyrën e epokës së krishterë dhe do të zhvillojë, kryesisht, rolin e rëndësishëm të Revolucionit Francez, ateizmi kombëtar i themeluar i të cilit përdoret nga Zoti, nën emrin simbolik " bisha që ngrihet nga thellësia ", për të. shkatërrojnë fuqinë e regjimit katolik të " bishës që ngrihet nga deti ", në Zb.13:1. Kështu, paqja fetare universale, e përmendur në Apo.7, do të fitohet dhe vihet re në vitin 1844. Më pas, duke e marrë këtë regjim revolucionar si imazh të Luftës së Tretë Botërore të afërt ose " borisë ^{së 6-të} " të Apo.9:13, që përbën të vërtetën. " Mjerimi i dytë " përmes shpalljes së Zbulesës 8:13, paraqitet tema e fundit e " borisë së shtatë ", e cila realizohet me kthimin në lavdi të Jezu Krishtit.

Tek Zbulesa 12, Fryma na paraqet një pasqyrë tjetër të epokës së krishterë. Ai plotëson informacionin e tij, veçanërisht për situatën e djallit dhe mbështetësve të tij engjëllorë. Ai na mëson se pas fitores së tij në kryq, në emrin qiellor të Mikaelit të cituar tashmë në Dan.10:13, 12:1, emri që ai mbante në qiell para mishërimit të tij njerëzor në Jezusin, Zoti ynë e pastroi qiellin nga prania e keqe dhe se ata kanë humbur përgjithmonë aksesin në dimensionet qiellore të krijuara nga Zoti. Ja disa lajme të mira! Fitorja e Jezusit pati pasoja të lumtura qiellore për vëllezërit tanë qiellorë të çliruar nga tundimet dhe mendimet e demonëve. Që nga ky dëbim, ata janë kufizuar në dimensionin tonë tokësor, ku do të vriten me armiqtë tokësorë të Perëndisë, në vitin 2030 në kthimin e lavdishëm të Krishtit Perëndi. Në këtë përmbledhje, Shpirti përfytyron pasardhësit e " dragoit " dhe " gjarprit " që përcaktojnë, përkatësisht, dy strategjitë e luftës së djallit: luftën e hapur, të Romës së denoncuar perandorake ose papnore dhe joshjen mashtruese fetare të romakëve. Papati i Vatikanit, i demaskuar, gati humanist. Në imazhet delikate të huazuara nga përvojat e hebrenjve, " toka hap gojën " për të gëlltitur agresionin papnor të ligave katolike. Siç e pamë sapo, puna do të kryhet nga revolucionarët ateistë francezë. Por do të fillojë edhe nga trupat protestante të një krishterimi të rremë agresiv, luftarak. Vështrimi i përgjithshëm do të përfundojë me përmendjen e " pjesës tjetër të pasardhësve të gruas ". Më pas Fryma jep përkufizimin e tij për shenjtoret e vërtetë të kohës së fundit: " Kjo është

këmbëngulja e shenjtorëve që mbajnë urdhërimet e Perëndisë dhe ruajnë dëshminë e Jezusit ". Shpirti përcakton në këto terma ata që, si unë, kapen pas Zbulesës së tij profetike dhe nuk lejojnë askënd ta rrëmbejë atë, duke mbledhur deri në fund, perlat e dhëna nga qielli.

Kapitulli 13 paraqet dy armiqtë agresivë fetarë që bartin besimin e krishterë. Si të tilla, ai i përfytyron ato, nga dy " *bisha* " nga të cilat e dyta doli nga e para, siç sugjerohet nga marrëdhënia e fjalëve " *det dhe tokë* " nga historia e Zanafillës që i përkufizon ato në këtë kapitull 13. E para veprimi më parë 1844 dhe i dyti do të shfaqet vetëm në vitin e fundit të kohës tokësore, duke shënuar kështu fundin e kohës së hirit të ofruar për njerëzit. Këto dy " *bisha* " janë, për të parën, katolike, kisha mëmë, dhe për të dytën, kishat protestante të reformuara që erdhën prej saj, bijat e saj.

Duke mbuluar vetëm pjesën e dytë të epokës së krishterë që nga viti 1844, Rev. 14 evokon tre mesazhet e të vërtetave adventiste të ditës së shtatë për kushtet e përjetshme: lavdinë e Perëndisë që kërkon rivendosjen e praktikës së Shabatit të tij të shenjtë, dënimin e tij të katolicizmit romak , dhe dënimin e tij të protestantizmit, i cili nderon të dielën e tij, të cilën ai e cakton si një " *shenjë* " të autoritetit njerëzor dhe djallëzor të Romës perandorake dhe papnore. Kur koha e misionit përgatitor të përfundojë, radhazi, me rrëmbimin e shenjtorëve të zgjedhur të imazhuar nga " *të korrat* " dhe shkatërrimin e mësuesve rebelë dhe të gjithë jobesimtarëve, veprimet e përfytyruara nga " *vintage* ", toka do të bëhet përsëri " *Humnera* " e ditës së parë të krijimit, e privuar nga të gjitha format e jetës tokësore. Megjithatë, do të mbajë gjallë për " *një mijë vjet* ", një banor të zgjedhur, Satanin, vetë djallin, në pritje të shkatërrimit të tij në gjykimin e fundit, si dhe të gjithë rebelët dhe engjëjt e tjerë.

Rev.15 fokusohet në kohën e përfundimit të provës.

Zbulesa 16 zbulon " *shtatë plagët e fundit të zemërimit të Perëndisë* ", të cilat godasin, pas përfundimit të kohës së provës, rebelët e fundit jobesimtarë që bëhen gjithnjë e më agresivë, deri në atë pikë sa të dekretojnë vdekjen e vëzhguesve të sabati i drejtë hyjnor para murtajes së shtatë.

Zbulesa 17 i kushtohet tërësisht identifikimit të "prostitutës së madhe" të quajtur " *Babilonia e Madhe* ". Është në këto terma që Fryma e cakton " *qytetin e madh* " perandorak dhe papnor, Romën. Kështu, gjykimi i Zotit mbi të zbulohet qartë. Kapitulli shpall gjithashtu gjykimin dhe shkatërrimin e saj të ardhshëm me zjarr, sepse Qengji dhe të zgjedhurit e tij besnikë do ta mundin atë.

Zbulesa 18 synon kohën e " *korryes* " ose ndëshkimit të " *Babilonisë së Madhe* ".

Zbulesa 19 përshkruan kthimin e lavdishëm të Jezu Krishtit dhe përballjen e tij me forcat rebele tokësore të terrorizuara.

Zbulesa 20 synon kohën e mijëvjeçarit të mijëvjeçarit të shtatë të përjetuar shumë ndryshe, në qiell nga të zgjedhurit dhe në tokën e shkretë, të izoluar nga Satanai. Në fund të një mijë vjetësh, Zoti do të organizojë gjykimin e fundit: asgjësimin nga zjarri tokësor qiellor dhe nëntokësor i të gjithë rebelëve tokësorë njerëzorë dhe engjëllorë qiellorë.

Zbulesa 21 përshkruan lavdinë e Asamblesë të formuar nga mbledhja e të zgjedhurve të shpënuar nga gjaku i Jezu Krishtit. Përsosmëria e të zgjedhurve

ilustrohet nga krahasimet me atë që toka u ofron njerëzve më të çmuarit: ari, argjendi, perlat dhe gurët e çmuar.

Apo.22 ngjall në imazh kthimin në Edenin e humbur, të gjetur dhe të instaluar për përjetësi në tokën e mëkatit të rigjeneruar dhe transformuar për t'u bërë fronti universal i të vetmit Zot të madh, krijues, ligjvënës dhe shpengues që dominon mbi të gjitha universet e tij me shpengimin e saj tokësor.

Këtu përfundon kjo pasqyrë e shpejtë e librit Zbulesa, studimi i hollësishëm i të cilit do të konfirmojë dhe përforcojë atë që sapo u tha.

Unë shtoj këtë shpjegim shumë shpirtëror që zbulon arsyetimin e fshehur të mendjes së Zotit. Ai jep mesazhe të padyshimta përmes aludimeve delikate se Bibla do të na ndriçojë. Duke ndjekur, në ndërtimin e Apokalipsit, të njëjtat procese që ai përdori për ndërtimin e zbulesave të tij të dhëna Danielit, Zoti konfirmon se ai " *nuk ndryshon* " dhe se ai do të jetë " *përjetësisht i njëjti* ". Gjithashtu, gjeta në Apokalips të njëjtën metodë të paralelizimit të tre temave që janë " *letrat drejtuar kuvendeve* ", " *vulat* " dhe " *trombetat* ". Sipas Apo.5, ku Apokalipsi përfytyrohet nga një libër i mbyllur nga " *shtatë vula* ", vetëm hapja e " *vulës së shtatë* " do të autorizojë aksesin në provat që do të konfirmojnë në kapitujt 8 deri në 22 , interpretimet dhe dyshimet. i ngritur nga studimi i kapitujve 1 deri në 6. Prandaj, kapitulli 7 është çelësi për të kuptuar misteret e zbuluara. Dhe mos u çuditni, sepse tema e tij është pikërisht Shabati, i cili ka bërë të gjithë ndryshimin midis shenjtërisë së vërtetë dhe asaj të rreme që nga viti 1843. Prandaj, ne gjejmë te Apo.7, të vërtetën e madhe që përshkroi fenë protestante në pranverën e vitit 1843. Apokalipsi do të konfirmojë vetëm këtë mësim themelor që iu zbulua Danielit. Por, për Adventizmin, i cili doli në atë datë si fitimtar, Apokalipsi do të zbulojë për vitin 1994, një provë që do ta shoshit atë me radhë. Kjo dritë e re, edhe një herë, " *përsëri* ", do të bëjë " *ndryshimin mes atyre që i shërbejnë Perëndisë dhe atyre që nuk i shërbejnë atij* ", ose më shumë.

Pjesa e dytë: studimi i detajuar i Apokalipsit

Zbulesa 1: Prolog - Kthimi i Krishtit - tema Adventiste

Prezantimi

Vargu 1: " Zbulesa e Jezu Krishtit, të cilën Perëndia ia dha për t'u treguar shërbëtorëve të tij gjërat që duhet të ndodhin shpejt, dhe që ai ia bëri të njohur, duke dërguar engjëllin e tij, shërbëtorit të tij Gjonit,... ".

Gjoni, apostulli që Jezusi e donte, është depozituesi i kësaj Revelacioni hyjnor që ai e merr nga Ati në emër të Jezu Krishtit. John, në hebraisht "Yohan", do të thotë: Zoti dha; dhe është gjithashtu emri im i parë. A nuk tha Jezusi: " Atij që ka, do t'i jepet "? Ky mesazh është " dhënë " nga " Zoti " Ati, pra me përbajtje të pakufizuar. Sepse që nga ringjallja e tij, Jezu Krishti ka rifilluar atributet e tij hyjnore dhe është si një Atë qiellor që ai mund të veprojë nga qielli në favor të shërbëtorëve të tij ose më saktë të " sklleverve " të tij. Siç thotë shprehja, "i paralajmëruar është i paraarmatosur". Zoti është i këtij mendimi dhe këtë e vërteton, duke u drejtuar robërve të tij shpallje për të ardhmen. Shprehja " çfarë duhet të ndodhë menjëherë " mund të jetë befasuese kur e dimë se mesazhi është dhënë në vitin 94 pas Krishtit dhe se tani jemi në 2020-2021, koha kur u shkrua ky dokument. Por duke zbuluar mesazhet e tij, do ta kuptojmë se kjo " menjëherë » merr një kuptim të drejtpërdrejtë, sepse marrësit e tyre do të jenë bashkëkohorë me kthimin e lavdishëm të Jezu Krishtit. Kjo temë do të jetë në Zbulesën e gjithëpranishme, sepse Zbulesa u drejtohet "adventistëve" të fundit të zgjedhur nga Zoti, me anë të besimit të demonstruar në një test përfundimtar të

ndërtuar mbi të dhënat e Zbulesës 9:1-12, e cila trajton temën e " *Trumpeta e pestë* ". Në këtë kapitull, vargjet 5 dhe 10 citojnë një periudhë profetike prej " *pesë muajsh* " të keqinterpretuar deri në mua. Në studimin tim të temës, kjo kohëzgjatje përcaktoi një datë të re që supozohej të shpallte kthimin e Jezusit për vitin 1994, viti real 2000 i lindjes së vërtetë të Krishtit. Kjo provë besimi ka vënë në provë, për herë të fundit, adventizmin zyrtar, i cili është bërë i vakët dhe formalist dhe që po përgatitej të hynte në një pakt me ata që Zoti i zbulon se janë armiqtë e tij në Apokalipsin e tij. Që nga viti 2018, unë e kam njohur datën e kthimit të vërtetë të Jezu Krishtit dhe ajo nuk bazohet në asnjë të dhënë nga profecitë e Danielit dhe Zbulesës, kohëzgjatjet sasiore të cilave u realizuan të gjitha duke përmbushur rolin e tyre shoshitës në kohën e caktuar. Kthimi i vërtetë i Jezusit mund të kuptohet nga tregimi i Zanafillës, duke besuar se shtatë ditët e javëve tona janë ndërtuar mbi imazhin e 7000 viteve të të gjithë planit të hartuar nga Perëndia, për të eliminuar mëkatin dhe mëkatarët dhe për të sjellë në përjetësinë e tij të zgjedhurit e dashur të përzgjedhur gjatë 6000 viteve të para. Ashtu si përmasat e shenjtërores ose tabernakullit hebraik, koha prej 6000 vjetësh përbëhet nga tre të tretat e 2000 viteve. Fillimi i të tretës së fundit u shënua, më 3 prill 30, nga vdekja shlyese e Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht. Një kalendar hebre konfirmon këtë datë. Prandaj, kthimi i tij është caktuar për pranverën e vitit 2030, 2000 vjet më vonë. Duke ditur se kthimi i Krishtit është para nesh, aq afër, fjala " menjëherë " » e fjalëve të Jezusit është plotësisht e justifikuar. Kështu, megjithëse mbeti i njohur dhe i lexuar ndër shekuj, libri Zbulesa mbeti i mbyllur, i ngrirë, i vulosur, deri në kohën e fundit, që ka të bëjë me brezin tonë.

Vargu 2: " ... i cili dëshmoi fjalën e Perëndisë dhe dëshminë e Jezu Krishtit, gjithçka që pa ."

Gjoni dëshmon se ai e mori vegimin e tij nga Perëndia. Një vegim që përbën dëshminë e Jezu Krishtit të cilin Zbulesa 19:10 e përcakton si " *fryma e profecisë* ". Mesazhi bazohet në imazhet " *të parë* " dhe fjalët e dëgjua. Gjoni u shkëput nga situatat tokësore nga Fryma e Perëndisë, i cili i zbuloi atij në imazhe temat e mëdha të historisë fetare të epokës së krishterë; do të përfundojë me kthimin e tij të lavdishëm dhe të frikshëm për armiqtë e tij.

Vargu 3: " *Lum ai që lexon dhe dëgjon fjalët e profecisë dhe ruan gjërat që janë shkruar në të! Sepse koha është afër .* "

E marr për vete pjesën që më takon, lumnimin për " *ai që lexon* " fjalët e profecisë, sepse Zoti i jep foljes lexo një kuptim të saktë logjik. Ai jep shpjegimin në Isa.29:11-12: " *E gjithë shpallja është për ju si fjalët e një libri të vulosur që i jepen një njeriu që di të lexojë, duke thënë: Lexoje këtë! Dhe kush përgjigjet: Nuk mundem, sepse është e vulosur; ose si një libër që i jepet një njeriu që nuk di të lexojë, duke thënë: Lexoje këtë! Dhe kush përgjigjet: Unë nuk di të lexoj .* Vargu 13, që vijon, zbulon shkakun e kësaj paaftësie: " *Zoti tha: Kur ky popull më afrohet, më nderon me gojën dhe me buzët e tij; por zemra e tij është larg meje dhe frika që ka nga unë është vetëm një urdhër i traditës njerëzore .* " Termi " *i vulosur* " ose i vulosur përshkruan aspektin e Apokalipsit, i palexueshëm sepse është i vulosur. Prandaj, për ta hapur dhe për ta zhbllokuar tërësisht atë që unë, një Gjon tjetër i kohës së fundit, u thirra nga Perëndia; kjo në mënyrë që të gjithë të zgjedhurit e tij të vërtetë, " *të dëgjojnë dhe të mbajnë* " të vërtetat e zbuluara në

fjalët dhe imazhet e profecisë. Këto folje do të thotë "të kuptosh dhe të vësh në praktikë". Në këtë varg, Perëndia paralajmëron të zgjedhurit e tij se ata do të marrin, nga një prej vëllezërve të tyre në Krishtin, " ai që lexon ", dritën që shpjegon misteret e profecisë, në mënyrë që ata, nga ana tjetër, të gëzohen dhe të vënë mësimin e tij. në praktikë. Ashtu si në kohën e Jezusit, besimi, besimi dhe përlësia do të jenë të nevojshme. Me këtë metodë, Perëndia shoshit dhe largon njerëzit që janë shumë krenarë për t'u mësuar. Prandaj, unë u them të zgjedhurve: "Harrojeni njeri, këtë përkthyes dhe transmetues të vogël zyrtar dhe shikoni Autorin e vërtetë: Perëndinë e Plotfuqishëm Jezu Krisht."

Vargu 4: " *Gjoni shtatë kishave që janë në Azi: hir për ju dhe paqe nga ai që është, që ishte dhe që do të vijë, dhe nga shtatë frymërat që janë përpara fronit të tij, ...*"

Përmendja e " *shtatë kuvendeve* " është e dyshimtë, sepse *Kuvendi* me shkronjën A është një, i përhershëm. Prandaj, " *Shtatë Asambletë* " përcakton domosdoshmërisht *Asamblenë e unifikuar* të Jezu Krishtit në shtatë epoka të shënuara dhe të njëpasnjëshme. Gjëja do të konfirmohet dhe ne tashmë e dimë se Zoti e ndan epokën e krishterë në 7 kohë të veçanta. Referenca për Azinë është e dobishme dhe e justifikuar , pasi emrat e paraqitur në vargun 11 janë ato të qyteteve që ekzistojnë në Azinë e Vogël, në Anadollin e lashtë që ndodhet në përcaktim të Turqisë së sotme. Fryma tashmë konfirmon kufirin e Evropës dhe fillimin e kontinentit aziatik. Por fjala Azi si fjala Anadoll fsheh një mesazh shpirtëror. Ata nënkuptojnë: **lindja e diellit** në gjuhën akadiane dhe greqisht, dhe kështu sugjerojnë kampin e Perëndisë të vizituar nga Jezu Krishti, " *dielli në lindje* ", në Lluca 1:78-79: " *Falë zorrëve të mëshirës së Perëndisë tonë, në nga virtyti i të cilit na ka vizituar dielli që lind nga lart, për t'u dhënë dritë atyre që ulen në errësirë dhe në hijen e vdekjes, për të drejtuar hapat tanë në rrugën e paqes. Ai është gjithashtu " dielli i drejtësisë " i Mal.4:2: " Por për ju që keni frikë nga emri im, **dielli i drejtësisë** do të lindë dhe shërimi do të jetë nën krahët e tij; do të dilni dhe do të hidheni si vëç nga stalla ." Formula e përsëritjes është në përputhje me letrat që të krishterët shkëmbyen në kohën e Gjonit. Megjithatë, Zoti është caktuar nga një shprehje e re, e panjohur deri më tani: " *nga ai që është, që ishte dhe që do të vijë* ". Kjo shprehje pasqyron vetëm, në gjuhën origjinale greke dhe përkthime të tjera, kuptimin e emrit hebraik të Perëndisë: "YaHWéH". Është folja "të jesh" e lidhur në vetën e tretë njëjës në kohën e pakryer të hebraishtes. Kjo kohë e quajtur e pakryer shpreh të kryerën që shtrihet në kohë, sepse koha e tashme nuk ekziston në konjugimin hebraik. " *dhe kush vjen* ", konfirmon më tej temën e kthimit të Jezu Krishtit, Adventizmin. Kështu konfirmohet hapja e besimit të krishterë ndaj paganëve; për ta Zoti ua përshtat emrin. Më pas, shfaqet një risi tjetër për të përcaktuar Frymën e Shenjtë: " *Shtatë Shpirtrat që janë përpara fronit të tij* ". Ky citat do të shfaqet te Zbulesa 5:6. Numri 7 tregon shenjtërimin, në këtë rast, atë të Shpirtit hyjnor të derdhur në krijesat e tij, pra, " *përpara fronit të tij* ". Në Zbul. 5:6, " *qengji i therur* " është i lidhur me këto simbole, kështu profecia konfirmon gjithëfuqinë hyjnore të Jezu Krishtit. " *Shtatë shpirtrat e Perëndisë* " simbolizohen nga " *shandani me shtatë degë* " të tabernakullit hebraik, i cili profetizon planin e shpëtimit të Perëndisë. Kështu, programi i tij u përshtat qartë. Që nga Adami, 4000 vjet, dhe me vdekjen e tij,*

Jezusi shlyen mëkatet e të zgjedhurve më 3, 30 prill, ai grisi kështu velin e mëkatit dhe hap hyrjen në parajsë për të zgjedhurit e shpenguar gjatë dy mijë nga gjashtë mijë vitet e fundit të programuara. për përzgjedhjen e të zgjedhurve të shpërndarë, deri në fund të botës, midis kombeve të gjithë dheut.

Vargu 5: “ ...dhe nga Jezu Krishti, dëshmitari besnik, i parëlinduri i të vdekurve dhe princi i mbretërve të tokës! Atij që na do, që na çliroi nga mëkatet tona me gjakun e tij .

Emri « Jezu Krisht » lidhet me shërbimin tokësor që Perëndia erdhi për të kryer në tokë. Ky varg na kujton veprat e tij të kryera për të marrë shpëtimin me anë të hirit, të cilin ai ua ofron vetëm të zgjedhurve të tij. Në besnikërinë e tij të përsosur ndaj Perëndisë dhe vlerave të tij, Jezui ishte « dëshmitari besnik » i propozuar si model për t'u imituar, apostujve dhe dishepujve të tij të të gjitha kohërave, përfshirë edhe tanët. Vdekja e tij u profetizua nga vdekja e kafshës së parë të vlarë që veshi lakuriqësinë e Adamit dhe Evës pas mëkatit të tyre. Nëpërmjet tij, ai ishte me të vërtetë " i parëlinduri i të vdekurve ". Por ai është gjithashtu, për shkak të rëndësisë së tij hyjnore, vetëm vdekja e tij kishte efektshmërinë dhe fuqinë për të dënuar djallin, mëkatin dhe mëkatarët. Ai mbetet " i parëlinduri " mbi të gjithë "të parëlindurit" në historinë fetare. Ishte duke menduar për vdekjen e tij, të bërë të nevojshme për të shpenguar mëkatin e të zgjedhurve të tij, që Perëndia vrau të gjithë "të parëlindurit " njerëzit dhe kafshët e Egjiptit rebel, shëmbëlltyrën e mëkatit, për të " çliruar " popullin e tij hebre nga skllavëria, tashmë një simbol dhe imazh i " mëkatit ". Si " i parëlinduri ", e drejta shpirtërore e parëbirtisë i përket atij. Duke e paraqitur veten si " princ i mbretërve të tokës ", Jezusi bëhet shërbëtor i të shpenguarve të tij. " Mbretërit e tokës " janë ata që hyjnë në mbretërinë e tij të shpenguar nga gjaku i tij; ata do të trashëgojnë tokenë e rinovuar. Është një gjë e habitshme të zbulosh nivelin e përlësisë, dhembshurisë, miqësisë, vëllazërisë dhe dashurisë së qenieve qiellore që u kanë qëndruar besnike standardeve hyjnore të jetës qiellore. Në tokë, Jezusi lau këmbët e apostujve të tij, duke konfirmuar se ai është " Mësuesi dhe Zoti ". Në qiell, ai do të jetë përjetësisht " princi " i " mbretërve " të tij. Por " mbretërit " do të jenë gjithashtu shërbëtorë të vëllazërve të tyre. Gjithashtu, duke i dhënë vetes titullin " princ ", Jezusi e vendos veten në nivelin e djallit, kundërshtarit dhe konkurrentit të tij të mundur, të cilin ai e quan " princi i kësaj bote ". Mishërimi i Zotit në Jezusin u motivua nga ballë për ballë të dy " princave "; fati i botës dhe i krijesave të saj varet nga fuqia e fitimitarit të madh Jezus Michael YaHWÉH. Por Jezusi ia detyron fitoren e tij vetëm pjesërisht hyjnisë së tij, sepse ai luftoi kundër djallit në kushte të barabarta, në një trup prej mishi identik me tonin, 4000 vjet pas luftës së humbur nga Adami i parë. Gjendja e tij shpirtërore dhe vendosmëria e tij për të fituar për të shpëtuar vetëm të zgjedhurit e tij i dhanë atij fitoren. Ai hapi rrugën për të zgjedhurit e tij, duke treguar se një " qengji " i dëgjueshëm mund të mposhtë " ujqit " që gllabërojnë mishin dhe shpirtrat, me ndihmën e Perëndisë besnik dhe të vërtetë.

Vargu 6: “ Dhe kush na bëri një mbretëri, priftërinj të Perëndisë, Atit të tij, atij i qoftë lavdia dhe fuqia në shekuj të shekujve! Amen! »

Është Gjoni ai që përcakton se çfarë përbën Asamblenë e të zgjedhurve. Në Jezu Krishtin, Izraeli i lashtë vazhdon në forma shpirtërore të profetizuara në ritet

e besëlidhjes së vjetër. Duke i shërbyer « *Mbretit të mbretërve dhe Zotit të zotërve* », të zgjedhurit e vërtetë marrin pjesë në mbretërinë e tij dhe me të, ata përbëjnë qytetarë të mbretërisë së qiejve. Ata janë gjithashtu “ *priftërinj* ” shpirtërorë , sepse ata shërbejnë në tempullin e trupit të tyre, në të cilin i shërbejnë Perëndisë, duke u ofruar në shenjtëri për shërbimin e tij. Dhe nëpërmjet lutjeve të tyre drejtuar Perëndisë, ata përcjellin parfumet e ofruara në altarin e temjanit të tempullit të lashtë të Jeruzalemit. Ndarja mes Jezusit dhe Atit është mashtruese, por korrespondon me konceptin që shumë të krishterë të rremë kanë për këtë temë. Kjo është deri në pikën e pretendimit për të "nderuar" Birin në kurriz të Atit. Ky ka qenë faji ose mëkati i besimit të krishterë që nga 7 marsi 321. Për shumë, pushimi i së shtunës është një ordinancë që kishte të bënte vetëm me hebrenjtë e besëlidhjes së vjetër, periudhës ungjillore të Atit. Ati dhe Jezusi duke qenë vetëm një person, ata do të vuajnë zemërimin e Jezusit, të cilin ata mendonin se po e nderonin. Në natyrën e tij hyjnore si Atë, Jezusi mban, dhe për përjetësinë, “ *lavdinë dhe fuqinë, përgjithmonë e përgjithmonë! Amen!* » “ *Amen* ” që do të thotë: është e vërtetë! Vërtet!

Tema Adventiste

Vargu 7: “ *Ja, ai vjen me retë. Dhe çdo sy do ta shohë, edhe ata që e shpuan; dhe të gjitha fiset e dheut do të vajtojnë për të. po. Amen!* »

Pikërisht, kur të kthehet, Jezusi do të tregojë lavdinë dhe fuqinë e tij. Sipas Veprave të Apostujve 1:11, ai do të kthehet " *në të njëjtën mënyrë siç u ngjit në qiell* ", por kthimi i tij do të jetë në lavdinë e skajshme qiellore që do t'i tmerrojë armiqtë e tij; “ *Ata që e shpuan* ” duke kundërshtuar projektin e tij real. Sepse kjo shprehje ka të bëjë vetëm me qeniet njerëzore bashkëkohore me ardhjen e tij. Kur shërbëtorët e tij kërcënohen me vdekje ose dënohen me vdekje, Jezusi ndan fatin e tyre sepse identifikohet me ta: " *Dhe mbreti do t'u përgjigjet atyre: Unë ju them të vërtetën, sa herë që i keni bërë këto gjëra njërit prej këtyre më të vegjëlve. vëllezërit e mi, ju i keni bërë për mua.* (Mat.25:40). Judenjtë dhe ushtarët romakë që e kryqëzuan nuk përfshihen në këtë mesazh. Fryma e Perëndisë ia ngarkon këtë veprim të gjithë njerëzve që pengojnë punën e Tij të shpëtimit dhe zhgënjajnë për veten dhe të tjerët ofertën e Tij të hirit dhe shpëtimit të përjetshëm. Duke përmendur « *fiset e tokës* », Jezui vë në shënjestër të krishterët e rremë nëpërmjet të cilëve supozohet se fiset e Izraelit do të shtrihen në besëlidhjen e re. Duke zbuluar në kthimin e tij se ata po përgatiteshin të vrisnin të zgjedhurin e tij të vërtetë, ata do të kenë vetëm arsye për të vajtuar, duke zbuluar veten armiq të Perëndisë që do t'i shpëtonte. Detajet e programit për ditët e fundit do të zbulohen të shpërndara nëpër kapitujt e librit Zbulesa. Por mund të them se Zbulesa 6:15-16 e përshkruan skenën me këto fjalë: " *Mbretërit e tokës, të mëdhenjtë, komandantët ushtarakë, të pasurit, të fuqishmit, të gjithë skllevërit dhe të lirët, u fshehën në shpellat dhe shkëmbinjtë malorë. Dhe u thanë maleve dhe shkëmbinjve: Bini mbi ne dhe na fshihni nga fytyra e atij që ulet mbi fron dhe nga zemërimi i Qengjit;* ".

Vargu 8: “ *Unë jam alfa dhe omega, thotë Zoti, Zoti, ai që është, që ishte dhe që do të vijë, i Plotfuqishmi.* »

Ai që shprehet kështu është Jezusi i ëmbël që gjeti lavdinë e tij hyjnore në qiell, ai është " i Plotfuqishmi ". Mjafton ta lidhim këtë varg me ato të Zbulesës 22:13-16 për të pasur prova: “ *Unë jam alfa dhe omega, i pari dhe i fundit, fillimi dhe fundi... /... Unë, Jezusi, kam dërgoi engjëllin tim për t'ju vërtetuar këto gjëra në kisha. Unë jam rrënja dhe fara e Davidit, yllit të ndritshëm të mëngjesit .”* Ashtu si në vargun 4, Jezusi e paraqet veten nën atributet e Zotit krijues, mikut të Moisiut, emri hebraik i të cilit është "YaHWéH" sipas Ekso.3:14. Por unë specifikoj se emri i Zotit ndryshon në varësi të faktit nëse është ai që e emërton veten ose nëse njerëzit e emërtojnë atë: "Unë jam" bëhet "Ai është" në formën "YaHWéH".

Shënim i shtuar në 2022: Shprehja " *alfa dhe omega* " përmbledh të gjithë zbulesën e ofruar nga Perëndia në Biblën e tij, nga Zanafilla 1 deri në Zbulesën 22. Megjithatë, që nga viti 2018, kuptimi profetik i "gjashtë mijë" viteve u jepet gjashtë ditëve të java u konfirmua pa vënë në dyshim vlerën e saj si gjashtë ditë të vërteta, gjatë të cilave Zoti krijoi token dhe jetën që duhej të mbështeste. Por, duke ruajtur kuptimin e tyre profetik, këto gjashtë ditë apo "6000" vjet bënë të mundur që për pranverën e vitit 2030 të përcaktohej kthimi përfundimtar fitimtar i Jezu Krishtit dhe rrëmbimi i shenjtorëve të tij besnikë. Nëpërmjet shprehjes " *alfa dhe omega* ", Jezusi u jep shenjtorëve të tij të ditëve të mëvonshme një çelës që do t'i lejojë ata të zbulojnë kohën reale të ardhjes së tij të dytë. Por na u desh të prisnim pranverën e vitit 2018 për të kuptuar se si t'i përdornim këto 6000 vjet dhe 28 janar 2022, për t'i lidhur ato me këto shprehje: " *alfa dhe omega* ", " *fillimi dhe fundi* ".

Vargu 9: “ *Unë Gjoni, vëllai juaj, që ndan me ju shtrëngimin, mbretërinë dhe këmbënguljen në Jezusin, isha në ishullin e quajtur Patmos, për shkak të fjalës së Perëndisë dhe dëshmisë së Jezusit. »*

Për një skllav të vërtetë të Jezu Krishtit, këto tre gjëra janë të lidhura: pjesa e mundimit, pjesa e mbretërisë dhe pjesa e këmbënguljes në Jezusin. Gjoni dëshmon për kontekstin ku ai mori vizionin e tij hyjnor. Duke e gjetur atë në dukje të pathyeshëm, romakët më në fund e izoluan atë, në mërgim në ishullin e Patmos, në mënyrë që të kufizojnë dëshminë e tij tek njerëzit. Gjatë gjithë jetës së tij, ai nuk pushoi kurrë së dëshmuari për fjalën e Perëndisë për të lavdëruar Jezu Krishtin. Por mund të kuptojmë gjithashtu se Gjoni u dërgua në Patmos për të marrë, në qetësi, dëshminë e Jezusit që përbën Zbulesën, të cilën ai e mori atje nga Perëndia.

Le të vërejmë kalimthi se dy autorët e dy profecive Danieli dhe Zbulesa u mbrojtën mrekullisht nga Perëndia; Danieli u shpëtua nga dhëmbët e luanëve dhe Gjoni u lirua i padëmtuar nga një kazan i mbushur me vaj të vluar. Përvoja e tyre na mëson një mësim: Perëndia bën ndryshimin midis shërbëtorëve të tij duke mbrojtur në një mënyrë të fuqishme dhe të mbinatyrshme ata që e lavdërojnë atë më shumë dhe paraqesin aspektin e një modeli që ai dëshiron veçanërisht ta inkurajojë. Shërbesa profetike është përcaktuar kështu në 1 Kor.12:31 si " *rruga më e shkëlqyer* ". Por ka profetë dhe profetë. Jo të gjithë profetët janë thirrur për të marrë vizione ose profeci nga Perëndia. Por të gjithë të zgjedhurit nxiten të profetizojnë, domethënë t'u japin dëshmi të vërtetave të Zotit fqinjëve të tyre për t'i udhëhequr ata drejt shpëtimit.

Pikëpamja e Gjonit për kohët Adventiste

Vargu 10: " *Unë isha në Frymë në ditën e Zotit dhe dëgjova pas meje një zë të lartë, si tingulli i një borie* " .

Shprehja " *dita e Zotit* " do të favorizojë interpretime tragjike. Në përkthimin e tij të Biblës, JN Darby, nuk heziton ta përkthejë atë me fjalën "E diel", të cilën Zoti e konsideron si " *shenja* " e tharjes së " *bishës* " të udhëhequr nga djalli tek Zbulesa 13:16; kjo duke kundërshtuar drejtpërdrejt " *vulën* " e tij mbretërore, ditën e tij të shtatë të pushimit të shenjtëruar. Etimologjikisht, fjala "e diel" do të thotë "ditë e Zotit", por problemi vjen nga fakti se ajo i kushton pushimit ditën e parë të javës, të cilën Zoti nuk e ka urdhëruar kurrë, duke pasur nga ana e tij një mënyrë të përhershme, të shenjtëruar për këtë përdorim në ditën e shtatë. Pra, çfarë do të thotë në të vërtetë " *dita e Zotit* " e cituar në këtë varg? Por përgjigja është dhënë tashmë në vargun 7 duke thënë: " *Ja, ai vjen me retë*". » Këtu është « *dita e Zotit* » e shënjestruar nga Perëndia: « *Ja, unë do t'ju dërgoj Elia, profetin, para se të vijë dita e Zotit, ajo ditë e madhe dhe e tmerrshme* . (Mal.3:5) » ; ai që krijoi Adventizmin dhe tre "pritjet" e tij për kthimin e Jezusit, tashmë të realizuara me të gjitha pasojat e mira dhe të këqija që sollën këto tri sprova, në 1843, 1844 dhe 1994. Kështu, duke jetuar në vitin 94, Gjoni transportohet nga Fryma në fillim të mijëvjeçarit të shtatë, ku Jezusi kthehet në lavdinë e tij hyjnore. Pra, çfarë ka ai " *pas* tij"? E gjithë e kaluara historike e epokës së krishterë; që nga vdekja e Jezusit, 2000 vjet fe e krishterë; 2000 vjet gjatë të cilave Jezusi qëndroi në mesin e të zgjedhurve të tij, duke i ndihmuar ata, në Frymën e Shenjtë, për të mposhtur të keqen, ashtu si ai vetë kishte mundur djallin, mëkatin dhe vdekjen. " *Zëri i lartë* " i dëgjuar " *pas* " tij është ai i Jezusit, i cili si " *një bori* " ndërhyr, për të paralajmëruar të zgjedhurit e tij dhe për t'u zbuluar atyre natyrën e kurtheve fetare djallëzore që ata do të ndeshen në jetën e tyre në të shtatë " epoka të cilat do t'i emërtojë vargu i mëposhtëm.

Vargu 11: " *Kush tha: "Atë që shihni, shkruajeni në një libër dhe dërgojeni në shtatë kishat, në Efes, në Smirne, në Pergamos, në Tiatirë, në Sardë, në Filadelfia dhe në Laodice* ".

Forma e dukshme e tekstit dukej se paraqiste si adresues, fjalë për fjalë, qytetet e emërtuara të Azisë të kohës së Gjonit; secili ka mesazhin e vet. Por kjo ishte vetëm një paraqitje mashtruese që synonte të maskonte kuptimin e vërtetë që Jezusi u jep mesazheve të tij. Në të gjithë Biblën, emrat e duhur që u atribuohen burrave kanë një kuptim të fshehur në rrënjën e tyre, nga hebraishtja, kaldeja ose greqishtja. Ky parim vlen edhe për emrat grekë të këtyre shtatë qyteteve. Çdo emër zbulon karakterin e epokës që përfaqëson. Dhe radha në të cilën paraqiten këta emra korrespondon me rendin e përparimit në kohë të programuar nga Zoti. Ne do të shohim në studimin e Zbulesës 2 dhe 3 ku respektohet dhe konfirmohet rendi i këtyre emrave, kuptimi i këtyre shtatë emrave, por ata të të parëve dhe të fundit, " *Efes dhe Laodicea* ", u zbulojnë vetëm atyre, përdorimin që Fryma u bën atyre. Me kuptimin, përkatësisht, "të nisësh" dhe "njerëzit e gjykuar", gjejmë " *alfa dhe omega, fillimi dhe fundi* " i epokës së hirit të krishterë. Nuk është çudi që Jezusi e prezantoi veten në vargun 8, nën këtë përkufizim: " *Unë jam alfa dhe*

omega ". Kështu ai e regjistron praninë e tij me sklevërit e tij besnikë, gjatë gjithë epokës së krishterë.

Vargu 12: " *U ktheva për të ditur se çfarë zëri po më fliste. Dhe kur u ktheva, pashë shtatë shandanë të artë ,*

Veprimi i " *kthimit* " e shtyn Gjonin të shikojë të gjithë epokën e krishterë që kur ai vetë u transportua në momentin e kthimit të Jezusit në lavdi. Pas saktësisë " *prapa* ", kemi këtu " *u ktheva* " dhe përsëri, " *dhe, pasi u ktheva* "; Shpirti insiston fort në këtë vështrim drejt së shkuarës, që ta ndjekim në logjikën e saj. Dhe çfarë sheh atëherë Zhan? " *Shtatë shandanë të artë* ". Këtu përsëri gjëja është e dyshimtë si " *shtatë kuvendet* ". Sepse modeli " *shandani* " u gjet në tabernakullin hebraik dhe kishte shtatë degë të cilat tashmë simbolizonin, së bashku, shenjtërimin e Frymës së Perëndisë dhe dritën e tij. Ky vëzhgim do të thotë se, si " *shtatë Kuvendet* ", " *shtatë shandanët* " simbolizojnë shenjtërimin e dritës së Zotit, por në shtatë momente të shënuara gjatë gjithë epokës së krishterë. Shandani përfaqëson të zgjedhurit e një epoke , ai merr vajin e Shpirtit të Zotit nga i cili varet të ndriçojë të zgjedhurit me dritën e tij.

Njoftimi i një fatkeqësie të madhe

Vargu 13: " *Dhe në mes të shtatë shandanëve , një si një bir njeriu, i veshur me një mantel të gjatë dhe me një brez ari në gjoks. »*

Këtu fillon përshkrimi simbolik i Zotit Jezu Krisht. Kjo skenë ilustron premtimet e Jezusit: Luka 17:21: " *Askush nuk do të thotë: Ai është këtu, ose: Ai është atje. Sepse vini re, mbretëria e Perëndisë është **mes jush** . »* ; Mat.28:20: " *Dhe mësojini të zbatojnë të gjitha ato që ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithmonë, madje deri në fund të botës. "* Ky vizion është shumë i ngjashëm me atë të Danielit 10, ku vargu 1 e paraqet atë si njoftimin e një " *fatkeqësie të madhe* " për popullin e tij hebre. Prandaj edhe ajo e Zbulesës 1 shpall një " *fatkeqësi të madhe* ", por këtë herë, për Asamblenë e Krishterë. Krahasimi i dy vizioneve është shumë edukues, sepse detajet janë përshtatur me secilin prej dy konteksteve historike shumë të ndryshme. Përshkrimet simbolike që do të paraqiten kanë të bëjnë me Jezu Krishtin në kontekstin e kthimit të tij të lavdishëm përfundimtar. Dy " *fatkeqësitë* " kanë të përbashkët se ato ndodhin në fund të dy aleancave të vendosura me radhë nga Zoti. Le të krahasojmë tani dy vegimet: "... një bir njeriu " në këtë varg ishte " *një burrë* " në Daniel, sepse Perëndia nuk ishte bërë ende i mishëruar në Jezusin. Përkundrazi, te " *biri i njeriut* " gjejmë " *bir njeriu* " të cilin Jezusi e përmend vazhdimisht kur flet për të në Ungjij. Nëse Zoti insistoi kaq shumë në këtë shprehje, kjo është sepse ajo legjitimon aftësinë e tij për të shpëtuar njerëzit. Ai është këtu " *i veshur me një mantel të gjatë* ", " *i veshur me liri* " në Daniel. Çelësi i kuptimit të këtij *manteli të gjatë* është dhënë në Zbul. 7:13-14. Atë e bartin ata që vdesin si dëshmorë të besimit të vërtetë: " *Dhe një nga pleqtë u përgjigj dhe më tha: Kush janë ata që janë veshur me rroba të bardha dhe nga kanë ardhur? Unë i thashë: Zoti im, ti e di. Dhe ai më tha: Këta janë ata që vijnë nga shtrëngimi i madh; i kanë larë rrobat e tyre dhe i kanë zbardhur në gjakun e qengjit. "* Jezusi mban " *një brez ari në gjoks* " ose, në zemër, por " *në ijë* ",

simbole të forcës, te Danieli. Dhe “ *brezi i artë* ” simbolizon **të vërtetën** sipas Efes.6:14: “ *Qëndroni, pra, të ngjeshni të vërtetën rreth ijeve tuaja ; vish pektoralin e drejtësisë ;* ”. Ashtu si Jezusi, e vërteta nderohet vetëm nga ata që e duan atë.

Vargu 14: “ *Koka dhe flokët e tij ishin të bardha si leshi i bardhë, si bora; sytë e tij ishin si një flakë zjarri; »*

E bardha, simbol i pastërtisë së përsosur, karakterizon Perëndinë Jezu Krisht, i cili, për rrjedhojë, ka një tmerr të mëkatit. Megjithatë, shpallja e një “ *fatkeqësie të madhe* ” mund të ketë vetëm qëllim ndëshkimin e mëkatarëve. Ky shkak ka të bëjë me të dyja fatkeqësitë, ndaj ne gjejmë, këtu dhe te Danieli, Zotin, Gjykatësin e madh, “ *sytë e të cilit janë si flakë zjarri* ”. Vështrimi i tij konsumon mëkatin ose mëkatarin, por i zgjedhuri i Jezusit zgjedh të heqë dorë nga mëkati, ndryshe nga hebrenu i rremë dhe rebeli i krishterë i rremë, të cilin gjykimi i Jezu Krishtit përfundimisht do ta shkatërrojë. Dhe konteksti përfundimtar i kësaj “ *fatkeqësie* ” përcakton armiqtë e saj historikë, të gjithë të identifikuar në kapitujt e këtij libri dhe në atë të Danielit. Apo.13 na i paraqet nën aspektin e dy “ *bishave* ” të identifikuar me emrat e tyre “ *det dhe tokë* ” që përcakton besimin katolik dhe besimin protestant që vjen prej tij, siç sugjerojnë emrat e tyre sipas Zanafillës 1:9-10. . Pas kthimit të tij, dy bishat aleate bëhen një, bashkohen për të luftuar Sabatin e tij dhe besimtarët e tij. Armiqtë e tij do të tmerrohen, sipas Zbulesës 6:16, dhe ata nuk do të qëndrojnë.

Vargu 15: “ *Këmbët e tij ishin si bronz i djegur, si të digjej në furrë; dhe zëri i tij ishte si zhurma e shumë ujërave. »*

Këmbët e Jezusit janë po aq të pastra sa pjesa tjetër e trupit të tij, por në këtë imazh ato ndoten duke shkelur gjakun e mëkatarëve rebelë. Ashtu si në Dan.2:32, “ *tunxhi* ”, një metal i papastër i lidhur, simbolizon mëkatin. Te Zbulesa 10:2 lexojmë: “ *Ai kishte një libër të vogël të hapur në dorë. Ai e vuri këmbën e tij të djathtë në det dhe këmbën e tij të majtë në tokë ;* ”. Zbul. 14:17 deri 20 i jep këtij veprimi emrin “ *vjelja e rrushit* ”; një temë e zhvilluar te Isaia 63. « *Ujërat e shumta* » simbolizojnë, te Zbulesa 17:15, « *popujt, turmat, kombet dhe gjuhët* » që bëjnë një aleancë me « *prostitutën Babiloninë e Madhe* »; emri që shënon kishën papale katolike romake. Kjo aleancë e minutës së fundit do t'i bashkojë ata për të kundërshtuar Shabatin e shenjtë nga Perëndia. Ata do të shkojnë aq larg sa të vendosin të vrasin vëzhguesit e tij besnikë. Prandaj, ne i kuptojmë simbolet e zemërimit të tij të drejtë. Në vegim, Jezusi u tregon të zgjedhurve të tij se “ *zëri* ” i tij i vetëm hyjnor është më i fuqishëm se ai i të gjithë popujve të tokës së bashku.

Vargu 16: “ *Ai kishte në dorën e tij të djathtë shtatë yje. Nga goja e tij doli një shpatë e mprehtë me dy tehe; dhe fytyra e tij ishte si dielli kur shkëlqen me forcën e tij. »*

Simboli i “ *shtatë yjeve* ” të mbajtur “ *në dorën e tij të djathtë* ” kujton dominimin e tij të përhershëm, i cili vetëm mund të jepte bekimin e Zotit; aq shpesh dhe masivisht e pretenduar gabimisht nga armiqtë e saj të pafë. *Ylli* është simboli i lajmëtarit fetar, pasi si *ylli* i Zanafillës 1:15, roli i tij është të “ *ndriçojë tokën* ”, në rastin e tij, të drejtësisë hyjnore. Në ditën e kthimit të tij, Jezusi do të ringjallë (ringjallë, ose do të ringjallë përsëri pas një asgjësimi total momental të quajtur vdekje) të zgjedhurit e tij nga të gjitha epokat, të simbolizuar nga emrat e

shtatë Asambleve . Në këtë kontekst të lavdishëm, për të dhe të zgjedhurit e tij besnikë, ai e paraqet veten si " *Fjala e Perëndisë* ", simboli i së cilës " *i një shpatë të mprehtë me dy tehe* " citohet në Hebr.4:12. Kjo është ora kur kjo *shpatë* do të japë jetë dhe vdekje, sipas besimit të treguar në këtë fjalë hyjnore të shkruar në Bibël, të cilën Zbulesa 11:3 e simbolizon si " *dy dëshmitarët* " e Perëndisë. Tek njerëzit, vetëm pamja e fytyrës i identifikon ata dhe i lejon ata të diferencohen; pra është elementi i identifikimit par excellence. Në këtë vizion, Zoti gjithashtu e përshtat fytyrën e tij me kontekstin e synuar. Tek Danieli, në vegim, Zoti e simbolizon fytyrën e tij me " *rrufe* ", një simbol tipik i perëndisë greke Zeus, sepse armiku i profecisë do të jetë populli seleukid grek i mbretit Antiokos IV, i cili e përmbushi profecinë në - 168 Në vizioni i Apokalipsit, fytyra e Jezusit merr gjithashtu pamjen e armikut të tij që këtë herë është " *dielli kur shkëlqen në fuqinë e tij* ". Është e vërtetë se kjo përpjekje e fundit, për të zhdukur nga toka çdo vëzhgues të Shabatit të shenjtë hyjnor, përbën apogjeun e luftës rebele në favor të respektimit të "ditës së diellit të pamposhtur" të vendosur më 7 mars 321, nga perandori. Konstandini 1er . Ky kamp rebel do të gjejë përballë tij " *diellin e drejtësisë hyjnore* " me gjithë fuqinë e tij hyjnore dhe këtë, në ditën e parë të pranverës 2030.

Vargu 17: " *Kur e pashë, rashë në këmbët e tij si i vdekur. Ai vuri dorën e djathtë mbi mua duke thënë: Mos ki frikë!* »

Duke reaguar në këtë mënyrë, Gjoni po parashikon vetëm fatin e atyre që do të përballen me të në momentin e kthimit të tij. Danieli kishte të njëjtën sjellje dhe në të dyja rastet, Jezusi e qetëson dhe e forcon shërbëtorin e tij besnik, skllavin e tij. " *Dora e tij e djathtë* " konfirmon bekimin e tij dhe në besnikërinë e tij, ndryshe nga rebelët e kampit tjetër, i zgjedhuri nuk ka arsye të ketë frikë nga Zoti që vjen ta shpëtojë nga dashuria. Shprehja " *mos ki frikë* " konfirmon kontekstin përfundimtar të karakterizuar që nga viti 1843 nga ky mesazh adventist nga engjëlli i parë i Zbulesës 14:7: " *Ai tha me zë të lartë: **Kini frikë nga Zoti dhe jepini lavdi për orën e gjykimit të tij. ka ardhur; dhe përuluni para atij që krijoi qiejt, tokën, detin dhe burimet e ujërave.*** » ; pra Zoti krijues.

Vargu 18: " *Unë jam i pari dhe i fundit dhe i gjalli. isha i vdekur; dhe ja, unë jetoj në shekuj të shekujve. Unë mbaj çelësat e vdekjes dhe ferrit.* »

Është me të vërtetë Jezusi, pushtuesi mbi djallin, mëkatin dhe vdekjen që shprehet me këto terma. Fjalët e tij " *i pari dhe i fundit* " konfirmojnë mesazhin e fillimit dhe të fundit të kohës të mbuluar nga profecia, por në të njëjtën kohë, Jezusi konfirmon hyjninë e tij jetëdhënëse nga krijesat e tij të para deri në të fundit. Ai që " *mban çelësat e vdekjes* " ka fuqinë të vendosë se kush duhet të jetojë dhe kush duhet të vdesë. Ora e kthimit të tij është kur shenjtorët e tij do të ringjallen në " *ringjalljen e parë* " të rezervuar për " *të vdekurit e bekuar në Krishtin* " sipas Zbulesës 20:6. Le të evakujmë të gjitha mitet e traditave të krishterimit të rremë të trashëgimisë greke dhe romake dhe të kuptojmë se " *varri i të vdekurve* " është thjesht dheu i tokës që mblodhi të vdekurit të shndërruar në pluhur, siç shkruhet në Gjen. .3:19: " *Me djersën e fytyrës sate do të hash bukë, derisa të kthehesh në tokën nga je marrë; sepse je pluhur dhe në pluhur do të kthehesh.* ". Këto mbetje nuk do të kenë më kurrë ndonjë dobi, sepse Krijuesi i tyre do t'i ringjallë me gjithë personalitetin e tyre të gdhendur në kujtesën e tij

hyjnore, në një trup qiellor të pakorruptueshëm (1 Kor.15:42) identik me atë të engjëjve që qëndrojnë në besnikëri ndaj Perëndisë: “ Sepse në ringjallje njerëzit nuk do të martohen as do të martohen, por do të jenë si engjëjt e Perëndisë në qiell. Mat.22:30”.

Mesazhi profetik për të ardhmen është konfirmuar

Vargu 19: “ *Shkruani, pra, gjërat që keni parë, ato që janë dhe ato që do të ndodhin pas tyre,* ”

Në këtë përkufizim, Jezusi konfirmon mbulimin profetik të kohës globale të epokës së krishterë, e cila do të përfundojë me kthimin e tij në lavdi. Koha apostolike ka të bëjë me shprehjen " që keni parë " dhe kështu Zoti e cakton Gjonin si një dëshmitar okular autentik të shërbesës apostolike. Ai dëshmoi " dashurinë e parë " të të Zgjedhurit të cituar te Zbulesa 2:4. "... ata që janë " ka të bëjë me fundin e kësaj kohe apostolike në të cilën Gjoni mbetet i gjallë dhe aktiv. "... , dhe ato që duhet të vijnë pas tyre " përcakton ngjarjet fetare që do të ndodhin deri në kohën e kthimit të Jezu Krishtit dhe më tej, deri në fund të mijëvjeçarit të shtatë.

Vargu 20: “ *Misteri i shtatë yjeve që pe në dorën time të djathtë dhe i shtatë shandanëve të artë. Shtatë yjet janë engjëjt e shtatë kishave dhe shtatë shandanët janë shtatë kishat.* ”.

“ *Engjëjt e shtatë Asambleve* ” janë të zgjedhurit e të gjitha këtyre shtatë epokave. Sepse fjala " *engjëll* ", nga greqishtja "aggelos", do të thotë lajmëtar dhe i shënon engjëjt qiellorë vetëm nëse fjala "qiellorë" e sqaron atë. Po kështu, " *shtatë shandanët* " dhe " *shtatë kuvendet* " të dyshuara në komentin tim janë bashkuar këtu. Prandaj Fryma konfirmon interpretimin tim: " *shtatë shandanët* " përfaqësojnë shenjtërimin e dritës së Perëndisë në shtatë epokat e përcaktuara nga emrat e " *shtatë Asambleve* ".

Zbulesa 2: Asambleja e Krishtit **nga fillimi i tij deri në 1843**

Në temën e *letrave*, ne gjejmë te Zbulesa 2, katër mesazhe që synojnë kohën midis viteve 94 dhe 1843, dhe në Zbulesa 3, tre mesazhe që mbulojnë kohën nga 1843-44 deri në 2030. Le të vërejmë me interes këtë saktësi zbuluese në lidhje me emrat e *shkronjave të para dhe të fundit*: “*Ephesus* dhe *Laodicea*” që do të thotë përkatësisht: hedhës dhe gjykuar njerëz; fillimi dhe fundi i epokës së hirit të krishterë. Te Zbulesa 2, në fund të kapitullit, Shpirti evokon fillimin e "temës adventiste të kthimit të Krishtit" që synon datën 1828 të paracaktuar në Dan.12:11. Gjithashtu, në vazhdimësi të kohës, fillimi i kapitullit 3 të Zbulesës mund të lidhet në mënyrë legjitime me datën 1843 që shënoi fillimin e provës adventiste të besimit. Një mesazh i përshtatur vjen për të sanksionuar besimin e dëshmuar protestant: " *Ti ke vdekur* ". Këto shpjegime ishin të nevojshme për të konfirmuar lidhjen e mesazheve me datat e vendosura në Daniel. Por vizioni i Zbulesës sjell zbulesa për fillimin e epokës së krishterë që Danieli nuk i zhvilloi. Letrat ose mesazhet që Jezusi u drejton shërbëtorëve të tij gjatë gjithë epokës sonë shpërmdajnë keqkuptimin fetar të iluzioneve të rreme dhe mashtruese që shqetësojnë turma besimtarësh të krishterë. Aty gjejmë Jezusin e vërtetë me kërkesat e tij legjitime dhe qortimet e tij gjithmonë të justifikuar. Katër *shkronjat* e Rev.2 synojnë, me radhë, katër epoka të ndodhura midis viteve 94 dhe 1843.

Periudha 1 : Efes

Në vitin 94, dëshmitari i fundit i nisjes së Asamblesë së Krishtit

Vargu 1: " *Shkruajini engjëllit të kongregacionit të Efesit : Kështu thotë ai që mban shtatë yjet në dorën e tij të djathtë, që ecën midis shtatë shandanëve prej ari: "*

Me emrin *Efes*, nga përkthimi i parë i greqishtes "Ephesus" që do të thotë të nisësh, Zoti u flet shërbëtorëve të tij që nga koha e nisjes së Asamblesë së Krishtit, në kohën e perandorit romak Domitian (81-96). Kështu, Fryma synon kohën kur Gjoni merr nga Perëndia zbulesën që ai na përshkruan. Ai është apostulli i fundit që mbeti i gjallë mrekullisht dhe i vetëm përfaqëson dëshmitarin e fundit okular të nisjes së Asamblesë së Jezu Krishtit. Perëndia kujton fuqinë e tij

hyjnore; Është vetëm ai që “ mban në dorën e tij të djathtë ”, simbolin e bekimit të tij, jetën e të zgjedhurve të tij, “ yjet ”, veprat e të cilëve ai gjykon, frytet e besimit të tyre. Në varësi të rastit, ai bekon ose mallkon. Zoti " ec ", kuptoni se ai përparon në kohën e projektit të tij duke përcjellë brez pas brezi jetën e të zgjedhurve të tij dhe ngjarjet e botës që ai organizon ose lufton: " dhe mësojini të respektojnë gjithçka që ju kam përshkruar. për ju. Dhe ja, unë jam me ju gjithmonë, madje deri në fund të botës. Mat.28:20. Deri në fund të botës, të zgjedhurit e tij do të duhet të kryejnë veprat që ai ka përgatitur paraprakisht për ta: “ Sepse ne jemi vepra e tij, e krijuar në Krishtin Jezus për vepra të mira, që Perëndia i ka përgatitur që më parë, që ne të mund të praktikoni ato. Efes.2:10. Dhe ata do të duhet të përshtaten me kushtet e veçanta të kërkuara në secilën nga shtatë epokat. Sepse mësimi i dhënë në “ Efes ” është i vlefshëm për shtatë epokat; " shtatë yjet që mbahen në dorën e tij të djathtë ", ai mund t'i lërë të bien dhe të bien në tokë, ato që kanë të bëjnë me të krishterët rebelë. Mos harroni idenë se një " shandani " është i dobishëm vetëm kur jep dritë dhe për të dhënë dritë, ai duhet të mbushet me vaj, simbol i Shpirtit hyjnor.

Vargu 2: “ Unë i njoh veprat e tua, mundin tënd dhe këmbënguljen tënde. E di që nuk i duron dot të këqijtë; se i keni vënë në provë ata që e quajnë veten apostuj dhe që nuk janë, dhe që i keni gënjeshtarë të gjetur; »

Kujdes! Kohët e konjugimit të foljeve janë jashtëzakonisht të rëndësishme, pasi ato përcaktojnë kohën e synuar të epokës apostolike. Në këtë varg folja e lidhur në kohën e tashme i referohet vitit 94 ndërsa ato në kohën e shkuar kanë të bëjnë me kohën e persekutimeve të kryera nga perandori romak Neroni, midis viteve 65 dhe 68.

Në vitin 94, të krishterët e duan të vërtetën, e cila është ende e paprekur dhe e pashtrembëruar, dhe ata i urrejnë paganët " të këqij " dhe veçanërisht midis tyre, romakët dominues të kohës. Ka një arsye për këtë, dhe kjo është sepse Apostulli Gjon është ende gjallë, siç janë shumë dëshmitarë të tjerë të lashtë të së vërtetës të mësuar nga Jezu Krishti. Kështu, " gënjeshtarët " demaskohen lehtësisht. Sepse në çdo epokë, egjrat e pakonvertuar përpiqen të përzihen me grurin, sepse frika ndaj Zotit është ende e madhe dhe mesazhi i shpëtimit është joshëse dhe tërheqëse. Ata futin ide të rreme në doktrinë. Por në provën e dashurisë për të vërtetën, ata dështojnë dhe demaskohen nga të zgjedhurit me të vërtetë të shkolluar. Po kështu, në lidhje me të kaluarën e epokës apostolike, " ju keni provuar ", Shpirti kujton se si gjyqi i vdekjes rrëzoi maskat mashtruese të të krishterëve të rremë, " gënjeshtarët " e vërtetë të synuar në këtë varg, midis viteve 65 dhe 68, kur Neroni ua dorëzoi të Zgjedhurit e Krishtit kafshëve të egra në Koloseumin e tij, për të ofruar një spektakël të përgjakshëm për banorët e Romës. Por le të theksojmë se Jezusi ngjall këtë zell të një epoke të kaluar.

Vargu 3: " që të kesh durim, të kesh vuajtur për hir të emrit tim dhe të mos jesh lodhur". »

Edhe këtu, kushtojini vëmendje kohëve të konjugimeve të foljeve!

Nëse dëshmia e këmbënguljes ruhet ende, ajo e vuajtjes nuk është më. Dhe Zoti është i detyruar të kujtojë pranimin e vuajtjes që u manifestua dhe u nderua në mënyrë sublimë rreth 30 vjet më parë, midis viteve 65 dhe 68, kur romaku gjakatar, Neroni, i dorëzoi të krishterët në vdekje, i ofruar si spektakël, popullit të

tij të çoroditur dhe të korruptuar. Vetëm në këtë kohë kampi i Zgjedhur " *vuajti* " në " *emrin* " e tij dhe nuk u " *lodh* ".

Vargu 4: " *Por ajo që kam kundër teje është se ke braktisur dashurinë tënde të parë.* »

Kërcënimi i sugjeruar bëhet më i qartë dhe i konfirmuar. Në këtë kohë të krishterët ishin besnikë, por zelli i shfaqur nën Neron ishte dobësuar ose nuk ekzistonte më; ajo që Jezusi e quan " *humbja e dashurisë tënde të parë* ", duke sugjeruar kështu për epokën 94, ekzistencën e një dashurie të dytë, shumë më inferiore se e para.

Vargu 5: " *Kujto, pra, nga ke rënë dhe pendohu dhe bëj veprat e tua të mëparshme; nëse jo, unë do të vij te ti dhe do ta heq shandanin tënd nga vendi i tij, nëse nuk pendoheni.* »

Respekti i thjeshtë ose njohja e thjeshtë e së vërtetës nuk sjell shpëtim. Zoti kërkon më shumë nga ata që shpëton për t'i bërë ata shokët e tij të përjetshëm. Besimi në jetën e përjetshme nënkupton zhvlerësimin e jetës së parë. Mesazhi i Jezusit mbetet përherë i njëjtë sipas Mat. 16:24 deri në 26: " *Atëherë Jezusi u tha dishepujve të tij: Nëse dikush dëshiron të vijë pas meje, le ta mohojë vetveten, le të marrë përgjegjësinë për kryqin e tij dhe le të më ndiqni. Sepse kushdo që dëshiron të shpëtojë jetën e vet do ta humbasë, por kushdo që do ta humbasë jetën e tij për hirin tim, do ta gjejë. Dhe çfarë dobie ka njeriu të fitojë gjithë botën, nëse e humb shpirtin? Ose, çfarë do të jepte një njeri në këmbim të shpirtit të tij?* » Kërcënimi për të hequr Shpirtin e tij, i simbolizuar nga " *shandani* ", tregon se, për Perëndinë, besimi i vërtetë është larg nga të qenit një etiketë e thjeshtë e mbërthyer mbi një shpirt. Në periudhën Efesiane, shandani simbolik i Frymës së Zotit ishte në Lindje, në Jerusalem ku lindi besimi i krishterë dhe në kishat e krijuara nga Pali në Greqi dhe Turqinë e sotme. Qendra fetare së shpejti do të zhvendoset në Perëndim dhe kryesisht në Romë të Italisë.

Vargu 6: " *Megjithatë ju kenë këtë, që i urreni veprat e Nikolaitëve, vepra të cilat edhe unë i urrej.* »

Në këtë letër, romakët emërtohen simbolikisht nga " *të këqijtë* ": " *Nikolaitët* ", që do të thotë, popull fitimtar ose popull i Fitores, dominuesit e kohës. Në greqisht, termi "Nike" është emri i fitores së personifikuar. Cilat janë, pra, " *veprat e Nikolaitëve* " të urrejta nga Perëndia dhe të zgjedhurit e tij? Paganizmi dhe sinkretizmi fetar. Ata nderojnë një mori hyjnish pagane, më e madhja prej të cilave u kushtohet atyre një ditë të javës. Kalendari ynë aktual, i cili u cakton shtatë ditëve të javës emrat e shtatë yjeve, planetëve ose yllit, të sistemit tonë diellor, është një trashëgimi e drejtpërdrejtë e fesë romake. Dhe kulti i ditës së parë kushtuar "diellit të pamposhtur" do t'i japë me kohë, që nga viti 321, një arsye të veçantë Zotit krijues për të urreyer "veprat" fetare të romakëve.

Vargu 7: " *Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave: Atij që fiton do t'i jap të hajë nga pema e jetës, që është në parajsën e Perëndisë.* »

Dy mesazhe në këtë varg evokojnë kohën tokësore të fitores, " *ai që fiton* " dhe kohën qiellore të shpërblimit të tij.

Kjo formulë është mesazhi i fundit që Jezusi u drejton shërbëtorëve të tij në një nga shtatë epokat e synuara nga profecia. Fryma e përshtat atë me kushtet e veçanta të çdo epoke. Ai i Efesit shënon fillimin e kohës së mbuluar nga profecia,

kështu që Perëndia i paraqet shpëtimin e përjetshëm në formën e fillimit të historisë tokësore. Imazhi i Jezusit u evokua atje nën atë të *pemës së jetës* së kopshtit tokësor që Perëndia kishte krijuar për të vendosur atje njeriun e pafajshëm dhe të pastër. Apo.22 profetizon këtë rivendosje të Edenit të ripërtërirë për lumturinë e të zgjedhurve fitimtarë në tokën e re. Formula e paraqitur çdo herë ka të bëjë me një aspekt të jetës së përjetshme të ofruar nga Jezu Krishti vetëm për të zgjedhurit e tij.

e dytë : Smyrna

Midis 303 dhe 313, persekutimi i fundit "perandorak" romak

Vargu 8: " *Shkruajini engjëllit të kongregacionit në Smirnë : Këto janë fjalët e të parit dhe të të fundit, që vdiq dhe u ngjall përsëri: "*

Me emrin " *Smyrna* " e shkronjës së dytë, e përkthyer nga fjala greke "smurna" që do të thotë " *mirë* ", Zoti synon kohën e persekutimit të tmerrshëm të udhëhequr nga perandori romak Diokleciani. " *Mirra* " është një parfum që balsamosi këmbët e Jezusit pak para vdekjes së tij dhe që iu soll atij si ofertë në lindjen e tij nga njerëzit e mençur nga Lindja. Jezusi gjen në këtë provë zellin e besimit të vërtetë që nuk e gjeti më në vitin 94. Ata që pranojnë të vdesin në emër të tij duhet të dinë se Jezusi e ka mposhtur vdekjen dhe se përsëri i gjallë, ai do të jetë në gjendje t'i ringjallë ata siç bëri E bëri për vete. Profecia u drejtohet vetëm të krishterëve, përfaqësuesi i " *parë* " i të cilëve është vetë Jezusi. Duke e asimiluar personin e tij me jetën e shërbëtorëve të tij, ai do të përfaqësohet edhe nga i krishteri " *i fundit* ".

Vargu 9: " *Unë e njoh shtrëngimin tënd dhe varfërinë tënde (edhe pse je i pasur) dhe shpifjet e atyre që e quajnë veten hebrenj dhe nuk janë, por janë një sinagogë e Satanait.* »

Të persekutuar nga romakët, të krishterët u privuan nga pronat e tyre dhe më së shpeshti u vranë. Por këto varfëri materiale dhe trupore i bëjnë ata të pasur shpirtërisht në kriteret e besimit të gjykimit të Zotit. Nga ana tjetër, ai nuk e fsheh gjykimin e tij dhe zbulon, në terma shumë të qartë, vlerën që i jep fesë hebraike, e cila refuzoi normën hyjnore të shpëtimit, duke mos e njohur Jezu Krishtin, siç profetizoi Mesia nga Shkrimet e Shenjta. Të braktisur nga Zoti, hebrenjtë pushtohen nga djalli dhe demonët e tij dhe ata bëhen për Perëndinë dhe të zgjedhurin e tij të vërtetë, " *një sinagogë e Satanait* ".

Vargu 10: " *Mos kini frikë nga ajo që do të vuani. Ja, djalli do të hedhë disa prej jush në burg, që të viheni në provë dhe do të keni mundim dhjetë ditë. Ji besnik deri në vdekje dhe unë do të të jap kurorën e jetës.* »

Në këtë varg, djalli quhet Dioklecian, ky perandor mizor romak dhe "tetrarkët" e tij të lidhur kishin një urrejtje të ashpër kundër të krishterëve të cilët donin t'i shfarosnin. Persekutimi ose " *shtrëngimi* " i shpallur vazhdoi për " *dhjetë ditë* " ose "dhjetë vjet" në realitet midis viteve 303 dhe 313. Disa prej tyre që ishin " *besnikë deri në vdekje* " si shumë martirë të bekuar, Jezusi do t'u japë " *kurorën e jetës* ". ; jeta e përjetshme një shenjë e fitores së tyre.

Vargu 11: " *Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave: Ai që fiton nuk do të pësojë vdekjen e dytë.* »

Tema e mesazhit të fundit të periudhës është: vdekja. Këtë herë, Shpirti ngjall shpëtimin duke na kujtuar se ata që nuk e pranojnë vdekjen e parë të martirizimit për Perëndinë, do të duhet të vuajnë, pa mundur të shpëtojnë, "vdekjen e dytë" të "liqenit të zjarrit" të gjykimit të fundit. . Një "vdekje e dytë" e cila nuk do t'i prekë të zgjedhurit sepse ata do të kenë hyrë në jetën e përjetshme përgjithmonë.

Periudha e tretë : Pergam

Në vitin 538, vendosja e regjimit papal në Romë

Vargu 12: " *Shkruajini engjëllit të kongregacionit në Pergamos : Kështu thotë ai që ka shpatën e mprehtë me dy tehe :*

Me emrin *Pergamos* , Zoti evokon kohën e *tradhtisë bashkëshortore shpirtërore* . Në emrin *Pergamum* , dy rrënjë greke, "perao dhe gamos", përkthehen si "të shkelësh martesën". Është ora fatale e fillimit të *fatkeqësive* që do të godasin popujt e krishterë deri në fund të botës. Duke vënë në shënjestër datën 313, epoka e mëparshme sugjeroi aksesin në pushtet dhe mbretërimin pagan të perandorit Konstandin I birit të tetrakut Konstanci Klorus dhe fitimtar kundër Maksentit. Me dekret perandorak të 7 marsit 321, ai braktisi pushimin javor të së shtunës së shenjtë të ditës së shtatë hyjnore, të shtunën tonë aktuale, duke preferuar ditën e parë kushtuar, në atë kohë, kultit pagan të perëndisë diellore, "Sol Invictus", Dielli i Papushtuar. Duke iu bindur atij, të krishterët kryen "tradhti bashkëshortore shpirtërore", e cila nga viti 538 e tutje do të ishte norma zyrtare e poperisë romake e lidhur me periudhën e *Pergamonit* . Të krishterët jobesnikë ndjekin Vigilius, udhëheqësin e ri fetar të vendosur nga perandori Justinian ¹ Ky intrigant përfitoi nga marrëdhënia e tij me Teodorën, prostitutën e martuar nga perandori, për të marrë këtë pozitë papale të zgjeruar nga fuqia e tij e re fetare universale, pra katolike. Kështu, nën emrin *Pergam* , Zoti denoncon praktikën e "E dielës", një emër dhe shkak i ri i *kurorëshkeljes shpirtërore* , nën të cilën "dita e diellit" e trashëguar nga Kostandini vazhdon të nderohet nga një kishë e krishterë romake. Ajo pretendon të jetë Jezu Krishti dhe e pretendon atë, me titullin e kreut të saj papnor, "vikar i Birit të Perëndisë" (Zëvendësimi ose zëvendësimi i Birit të Zotit), në latinisht "VICARIVS FILII DEI", numrin e shkronjave të që është " 666 "; një numër në përputhje me atë që Zbul.13:18 ia atribuon elementit fetar të " *bishës* ". Prandaj, epoka e quajtur *Pergamos* fillon me mbretërimin papnor jotolerant dhe uzurpues, i cili i heq Jezu Krishtit, Perëndisë së Plotfuqishëm të mishëruar, titullin e tij të Kryetarit të Asamblesë, sipas Dan.8:11; Efes.5:23: " *Sepse burri është kreu i gruas, sikurse Krishti është kreu i kishës, e cila është trupi i tij dhe i së cilës ai është Shpëtimtari.* » Por kini kujdes! Ky veprim është i frymëzuar nga vetë Zoti. Në të vërtetë, ishte ai që u tërhoq dhe ia dorëzoi regjimit papnor besimin e krishterë që ishte bërë zyrtarisht i pabesë. Pafytyrësia e këtij regjimi, e denoncuar në Dan.8:23, shkon deri aty sa e bën të marrë iniciativën për të " *ndryshuar kohët dhe ligjin* " e vendosur nga Zoti, personalisht, sipas Dan.7:25. Dhe për më tepër, duke shpërfillur paralajmërimin e tij për të mos quajtur asnjë njeri shpirtërisht "baba", ai e bën veten të adhuroar me titullin "Atë i Shenjtë", duke e ngritur kështu veten mbi Zotin krijues, ligjvënës, dhe një ditë do ta ketë të dobishme: " *Dhe mbi tokë mos e quani askënd atë tuajin;*

sepse një është Ati juaj, që është në qiej. (Mat.23:9). Ky mbret njerëzor ka pasardhës nëpërmjet të cilëve regjimi dhe teprimet e tij do të vazhdojnë deri në ditën e gjykimit të programuar nga më i madhi, më i forti dhe më i drejti, "Ati më i Shenjtë Qiellor" i vërtetë.

^{Prandaj,} perandori Justiniani I vendosi këtë regjim fetar që Zoti e konsideronte "tradhti bashkëshortore" ndaj tij. Prandaj, rëndësia e zemërimit duhet të shënohet dhe të gdhendet në histori. Vëmë re në 535 dhe 536, gjatë mbretërimit të tij, dy shpërthime gjigante vullkanike që do të errësojnë atmosferën dhe do të shkaktojnë në 541 një epidemi fatale të murtajes e cila nuk do të shuhet deri në vitin 767, me një kulm të sulmit maksimal, në 592 Mallkimi hyjnor munda të mos marrë një formë më të tmerrshme, dhe detaje mbi këtë temë do të jepen në ajetin që vijon.

Vargu 13: “ Unë e di se ku banoni, e di se atje është fronti i Satanait. Ju e mbani mend emrin tim dhe nuk e mohuat besimin tim, as në kohën e Antipës, dëshmitarit tim besnik, i cili u vra midis jush, ku banon Satanai. »

Profecia thekson « *fronin* » dhe vendin e vendndodhjes së tij për shkak të famës së tij dhe nderimeve që mëkatarët i bëjnë ende sot. Është sërish “Roma” ajo që rifillon dominimin e saj, këtë herë, nën këtë aspekt fetar të rremë të krishterë dhe tërësisht pagan. Ai që pretendon se është "zëvendësuesi" (ose famullitari) i tij, Papa, nuk e merr as Zotin që t'i drejtohet personalisht. Marrësi i profecisë është një i zgjedhur, jo një i rënë, as një uzurpator që lavdëron ritet pagane. Ky vend i lartë i besimit katolik romak e ka *fronin e tij papal* në Romë, në Pallatin Lateran, të cilin Kostandini I ^{ia ofroi} me bujari peshkopit të Romës. Ky pallat Lateran ndodhet në malin Caelius, një nga “shtatë kodrat e Romës” që ndodhet në juglindje të qytetit; Emri Caelius do të thotë: qiell. Kjo kodër është më e gjata dhe më e madhja nga shtatë, në sipërfaqe. Pranë kishës Laterane, e cila përfaqëson edhe sot, për papatin dhe klerin e tij, kishën katolike më të rëndësishme në botë, ngrihet obelisku më i madh që ekziston në Romë ku janë 13, pasi arrin një lartësi prej 47 metrash. E zbuluar nën 7 metra tokë dhe e ndarë në tre pjesë, ajo u ngrit në vitin 1588 nga Papa Sixtus V, i cili, në të njëjtën kohë, organizoi dominimin e Shtetit të Vatikanit në epokën profetike vijuese të quajtur *Tiatira*. Ky simbol i kultit diellor egjiptian ka një mbishkrim të madh në stelen që mban atë që kujton ofertën e Konstancit. Në të vërtetë, ishte djali i tij Konstanci II që, pas vdekjes së të atit, e solli nga Egjipti në Romë, për të përmbushur pjesërisht një dëshirë të babait të tij që donte ta sillte në Kostandinopojë. Ky përkushtim për lavdinë e Kostancit I ^{është} më shumë për shkak të dëshirës së Zotit se sa ndaj djalit të Kostancit. Sepse i gjithë obelisku me piedestalin e tij të lartë konfirmon lidhjen e profetizuar, e cila e bën Konstancin I ^{autoritetin} civil që instalon pjesën tjetër të "ditës së diellit", dhe Papa, në atë kohë peshkop i thjeshtë i kishës së krishterë të Romës, autoriteti fetar, i cili do të imponojë, fetarisht, këtë ditë pagane me emrin "e diel" ose, dita e Zotit. Në krye të këtij obelisku janë katër simbole zbuluese që ndjekin njëri-tjetrin në këtë renditje ngjithëse: 4 luanë të ulur në majë të tij, të orientuar në katër pikat kryesore, mbi të cilat janë katër male të kapërcyera nga rrezet diellore dhe mbi këtë së bashku dominon një i krishterë. kryq. I drejtuar në katër pikat kardinale, simboli i luanëve përcakton mbretërinë në forcën e tij universale; që konfirmon, përshkrimi i tij i zbuluar në Dan.7 dhe 8. Zbul.17:18 do

të konfirmojë thënien për Romën: “ *Dhe gruaja që pe, është qyteti i madh që ka mbretërinë mbi mbretërit e dheut.* » Veç kësaj, kartushi egjiptian i gdhendur në obelisk ngjall «dëshirën e papastër që një mbret i drejton Amonit», perëndisë së diellit. Të gjitha këto zbulojnë natyrën e vërtetë të besimit të krishterë që ka dominuar në Romë që nga Kostandini I që nga viti 313, data e fitores së tij. Ky obelisk dhe simbolet që ai mban, dëshmojnë për "*suksesin*" e shërbëtorit të djallit të profetizuar në Dan.8:25, i cili, nëpërmjet Konstandinit I arriti t'i jepte besimit të krishterë pamjen e sinkretizmit fetar të dënuar me vendosmëri nga Zoti. në Jezu Krishtin. Unë e përmbledh mesazhin e këtyre simboleve: "kryq": besimi i krishterë; "rrezet diellore": adhurimi i diellit; "malet": fuqia tokësore; "katër luanë": mbretëri dhe forca universale; "obelisk": Egjipt qoftë, mëkat, që nga rebelimi i Faraonit të eksodit dhe për mëkatin që përbën adhurimin idhujtar të perëndisë diellore Amon. Zoti ia atribuon këto kritere besimit katolik romak të zhvilluar nga Konstandini ^L Dhe këtyre simboleve, nëpërmjet kartushës egjiptiane, ai shton gjykimin e tij për angazhimin fetar të peshkopëve të Romës, të cilët ai i konsideron të dy të papastër; ata tashmë quhen "papë" nga vëllezërit fetarë të qytetit. Lidhja e besimit të krishterë me kultin diellor tashmë të praktikuar dhe të nderuar nga vetë Konstandini, është në origjinën e një mallkimi të tmerrshëm që njerëzimi do ta paguajë, vazhdimisht, deri në fund të botës. Ky *fron* Lateran nuk është në konkurrencë me perandorët romakë, sepse që nga Kostandini ^L, ata nuk banojnë më në Romë, por në lindje të perandorisë, në Kostandinopojë. Kështu, duke shpërfillur zbulesën profetike që Jezu Krishti i dha Gjonit, shumë qenie njerëzore po bien viktimë e mashtrimit fetar më të madh të të gjitha kohërave. Por injoranca e tyre është mëkatore, sepse ata nuk e duan të vërtetën dhe kështu, nga vetë Perëndia, janë të dorëzuar pas gënjeshtreve dhe gënjeshtarëve të çdo lloji. Mungesa e arsimimit të popullsisë të periudhës së *Pergamonit* shpjegon suksesin e regjimit papal të imponuar dhe mbështetur nga perandorët romakë të njëpasnjëshëm të kohës. E cila nuk i pengon disa zyrtarë të vërtetë të zgjedhur që të refuzojnë dhe refuzojnë këtë autoritet të ri të paligjshëm; gjë që e bën Jezusin t'i njohë ata si shërbëtorët e tij të vërtetë. Pasi u bë vendndodhja romake e të zgjedhurve, vini re se Fryma gjeti atje te 538 shërbëtorë që mbajtën besimin në emrin e Jezusit ndërsa nderonin të dielën. Megjithatë, në këtë vend të Romës, martirët e fundit ose "dëshmitarët besnikë" u panë vetëm gjatë kohës së Neronit, në 65-68 dhe atë të Dioklecianit midis 303 dhe 313. Duke synuar qytetin e Romës, Shpirti kujton besnikërinë e "*Antipas*" "*dëshmitari besnik*" i tij i kohëve të shkuara. Ky emër grek do të thotë: kundër të gjithëve. Duket se cakton apostullin Pal, lajmëtarin e parë të Ungjillit të Jezu Krishtit në këtë qytet ku ai vdiq si martir, i prerë kokën, në vitin 65, nën perandorin Neron. Kështu, Perëndia kundërshtoi titullin e rremë dhe mashtrues të "vikarit të Birit të Perëndisë" të papëve. Vikari i vërtetë ishte Pali besnik dhe jo Vigilius jobesnik, as ndonjë nga pasuesit e tij.

Krijuesi i plotfuqishëm Zoti ka gdhendur në natyrë momentet e rëndësishme të historisë fetare të epokës së krishterë; momentet kur mallkimi merr karakter intensiv me pasoja të rënda për popullin e krishterë. Tashmë gjatë shërbesës së tij tokësore, Jezu Krishti u dha dymbëdhjetë apostujve të tij të mahnitur dhe të habitur prova të kontrollit të tij të një stuhie në Liqenin e Galileës; një stuhi që ai e qetësoi në një çast, me urdhër të tij. Gjatë epokës sonë, periudha

midis viteve 533 dhe 538 mori këtë karakter veçanërisht të mallkuar, pasi duke vendosur regjimin papnor nga perandori Justinian I · Zoti donte të ndëshkonte të krishterët që iu bindën dekretit të shpallur nga perandori Kostandini I , i cili e bënte atë të detyrueshëm. të pushojë në “ditën e diellit të papushtuar” në ditën e parë të javës, që nga 7 marsi 321. Në këtë periudhë të mallkuar nga ai, Zoti shkaktoi zgjimin e dy vullkaneve të cilët asfiksuan hemisferën veriore të planetit dhe lanë gjurmë në hemisferën jugore edhe deri në Antarktidë. Me një distancë prej disa muajsh, të vendosur në antipodet e njëri-tjetrit në zonën e ekuatorit, përhapja e errësirës ishte shumë efektive dhe shumë vdekjeprurëse. Miliarda ton pluhur u përhapën në atmosferë, duke i privuar njerëzit nga drita dhe të korrat e tyre të zakonshme ushqimore. Dielli në zenitin e tij ofron të njëjtën dritë si hëna e plotë e cila vetë u zhduk plotësisht. Historianët kanë vënë në dukje këtë dëshmi, sipas së cilës ushtritë e Justinianit rimorën Romën nga Ostrogotët falë një stuhie bore në mes të korrikut. Vullkani i parë i quajtur "Krakatoa" ndodhet në Indonezi dhe zgjohet në tetor 535 me një përmasa të paimagjinueshme duke e shndërruar një zonë malore në një zonë detare mbi 50 km. Dhe i dyti, i quajtur "Ilopango" ndodhet në Amerikën Qendrore dhe shpërtheu në shkurt 536.

Vargu 14: “ *Por unë kam diçka kundër teje, që ti ke atje që i përmbahesh doktrinës së Balaamit, i cili i mësoi Balakut të vinte një gur pengese para bijve të Izraelit, në mënyrë që ata të hanin gjëra të flijuara për idhujt dhe të kryenin kurvëri.* »

Fryma përshkruan situatën shpirtërore të vendosur në Romë. Që nga viti 538, të zgjedhurit besnikë të kohës kanë qenë dëshmitarë të krijimit të një autoriteti fetar që Zoti e krahason me profetin “ *Balaam* ”. Ky njeri i shërbeu Perëndisë, por e lejoi veten të joshej nga joshja e fitimit dhe të mirave tokësore; të gjitha gjërat që ndante regjimi papnor romak. Për më tepër, “ *Balaami* ” shkaktoi rënien e Izraelit duke i zbuluar “ *Balakut* ” mjetet me të cilat ai mund ta rrëzonte atë: mjaftoi që ta shtynte të pranonte martesat midis judenjve dhe paganëve; gjëra që Perëndia i dënoi ashpër. Duke e krahasuar atë me “ *Balaamin* ”, Zoti na jep një skicë të regjimit papal. I zgjedhuri më pas kupton kuptimin e veprimeve që vetë Zoti bën që të kryejnë djallin dhe partnerët e tij qiellorë dhe tokësorë. Mallkimi i kishës së krishterë qëndron në adoptimin e "ditës së diellit të pamposhtur" pagane, e vërejtur që nga viti 321 nga të krishterët jobesnikë. Dhe regjimi papal, si “ *Balaami* ”, do të punojë drejt rënies së tyre dhe do të intensifikojë mallkimin e tyre hyjnor. “ *Mishat e flijuara për idhujt* ” është vetëm imazh në krahasim me "ditën e diellit" pagane. Roma e sjell paganizmin në fenë e krishterë. Por ajo që duhet të kuptoni është se ato janë të së njëjtës natyrë dhe mbajnë të njëjtat pasoja të rënda nën gjykimin e Zotit.... Sidomos pasi mallkimet e shkaktuara nga “ *Balaami* ” i epokës së krishterë do të vazhdojnë deri në fund të botës, të shënuar nga kthimi në lavdi e Jezu Krishtit. Pabesia e të krishterëve krahasohet gjithashtu me atë të hebrenjve që iu dorëzuan “ *kurvërisë* ” pasi Zoti i bëri të kuptonin dhjetë urdhërimet e tij. Midis 321 dhe 538, të krishterët jobesnikë vepruan si ata. Dhe ky veprim vazhdon edhe sot e kësaj dite.

Vargu 15: “ *Megjithatë, ju keni gjithashtu njerëz që i përmbahen doktrinës së Nikolaitëve.* »

Në këtë mesazh, emri i " *Nikolaitëve* " të cituar në *Efes* rishfaqet në këtë letër. Por " *veprat* " që kanë të bëjnë me ta në *Efes* bëhen " *doktrinë* " këtu. Disa romakë në fakt, që nga *Efesi* , janë bërë të krishterë, pastaj të krishterë jobesnikë që nga viti 321, dhe kjo, në mënyrë zyrtare fetare që nga viti 538, duke nderuar " *doktrinën* " katolike romake .

Vargu 16: " *Pendohuni, pra; nëse jo, do të vij shpejt te ti dhe do të luftoj kundër tyre me shpatën e gojës sime.* »

Duke evokuar " *luftën* " e udhëhequr nga "Fjala" e tij, " *shpata e gojës së tij* ", Shpirti përgatit kontekstin për mesazhin e katërt që vjen. Do të jetë ai i ^{shekullit të} 16-të , ku Bibla, fjala e saj e shenjtë e shkruar, " *dy dëshmitarët* " e saj sipas Zbulesës 11:3, do të përhapin të vërtetën hyjnore dhe do të demaskojnë besimin e rremë katolik romak.

Vargu 17: " *Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave: Atij që fiton do t'i jap manën e fshehur dhe atij një gur të bardhë; dhe mbi këtë gur është shkruar një emër i ri, të cilin askush nuk e di përveç atij që e merr.* »

Si gjithmonë, Shpirti ngjall një aspekt të jetës së përjetshme. Këtu ai na e paraqet atë në imazhin e profetizuar nga mana që u jepet hebrenjve të uritur në shkretëtirën e thatë, shterpë dhe të thatë. Perëndia më pas mësoi se ai mund të mbronte dhe zgjaste jetën e të zgjedhurve të tij me fuqinë e tij krijuese; të cilën ai do ta përmbushë duke i dhënë jetë të përjetshme të zgjedhurve të tij të shpenguar. Ky do të jetë kulmi i të gjithë projektit të tij të shpëtimit.

I zgjedhuri i kohës do të ketë si shpërblim jetën e përjetshme që Shpirti e përshkruan në imazhe. Imazhi i " *manës* " i ushqimit qiellor fshihet në mbretërinë e qiejve, ku vetë Perëndia është prodhuesi i tij. Në simbolikën e lashtë, mana ishte në vendin më të shenjtë që tashmë simbolizonte parajsën ku Zoti mbretëron sovranisht në fronin e tij. Në praktikën romake, " *guralec i bardhë* " përfaqësonte votën "po", ai i zi tregonte "jo". " *Guri i bardhë* " tregon gjithashtu pastërtinë e jetës së të zgjedhurit që është bërë i përjetshëm. Jeta e tij e përjetshme është një po hyjnore që pasqyron një pritje entuziaste dhe masive nga Perëndia. Për shkak se i zgjedhuri ringjallet në një trup qiellor, gjendja e tij e re krahasohet me një " *emër të ri* ". Dhe kjo natyrë qiellore është, për të zgjedhurit e saj, përherë misterioze dhe individuale: " *askush nuk e njeh atë* ". Prandaj ne do të duhet të trashëgojmë dhe të hyjmë në këtë natyrë për të zbuluar se çfarë është.

Epoka e 4-të : Tiatira

Midis 1500 dhe 1800, luftërat e fesë

Vargu 18: " *Shkruajini engjëllit të kongregacionit në Tiatirë : Kështu thotë Biri i Perëndisë, sytë e të cilit janë si flakë zjarri dhe këmbët si bronz i ndezur:* "

Letra e katërt ngjall nën emrin " *Tyatira* " një kohë kur besimi i krishterë i ligave katolike dhe protestante ofronte një spektakël të neveritshëm përmes përplasjeve të tyre të përgjakshme. Por ky mesazh përmban surpriza të mëdha. Në emrin *Thyatira* , dy rrënjë greke "thua, téiro" përkthehet "e neveritshme dhe të sjellësh vdekjen me vuajtje". Termi grek, i cili justifikon këtë interpretim të neverisë, përcakton, në fjalorin grek Bailly, derrin ose derrin e egër kur janë në vapë. Dhe këtu janë të nevojshme sqarimet. ^{Shekulli} i 16-të u shënuar nga zgjimi i

protestantëve që sfiduan autoritetin e regjimit papnor romak. Gjithashtu, për të forcuar autoritetin e tij të përkohshëm, papati i përfaqësuar nga Papa Sixtus V themeloi shtetin e tij të Vatikanit, i cili do t'i japë atij legjitimitet civil të lidhur me autoritetin e tij fetar. Kjo është arsyeja pse, që nga ^{shekulli i 16-të}, regjimi papal e transferoi selinë e tij, të vendosur më parë në Pallatin Lateran, në pronën e tij në Vatikan, i cili tashmë përbënte një shtet të pavarur papal. Por ky transferim është vetëm mashtrim, sepse ai që pretendon se është nga shteti i Vatikanit qëndron ende në Pallatin Lateran; sepse aty, në Lateran, papët mirëpresin emisarët e shteteve të huaja që e vizitojnë atë. Dhe kështu, në 1587, obelisku i riparuar i rindërtuar pranë Pallatit Lateran që nga 3 gushti 1588 u zbulua nën 7 metra tokë dhe në tre pjesë. Shteti i Vatikanit ndodhet jashtë Romës, në kodrën e Vatikanit, në bregun perëndimor Tiber i cili kufizohet me qytetin nga Veriu në Jug. Teksa pamë planin e këtij qyteti të Vatikanit, u mahnita kur zbulova formën e kokës së derrit, veshët në veri dhe feçkën në jugperëndim. Mesazhi i "thuao" grek, pra, konfirmohet dhe justifikohet dyfish nga Zoti, organizatori i këtyre gjërave. Besimi katolik i trashëguar nga *Pergami* arrin kulmin e neverive të tij. Ajo reagon dhunshëm me urrejtje dhe mizori ndaj atyre që, të ndriçuar nga Bibla, më në fund u shpërndanë falë shtypshkronjës, denoncojnë mëkatet dhe abuzimet e saj. Më mirë akoma, deri atëherë, ruajtëse e Shkrimeve të Shenjta që ajo i kishte riprodhuar nga murgjit e saj në manastire dhe abaci, ajo persekutoi Biblën që denonconte paudhësinë e saj. Dhe ajo i vret denoncuesit me fuqinë e monarkëve të verbër dhe të vetëkënaqur; zbatuesit e urtë të vullnetit të tij. Shprehjet nën të cilat Jezusi paraqitet duke cituar: “ *Ai që i ka sytë si flakë zjarri dhe këmbët e të cilit janë si tunxh i zjarrtë* ”, zbulon veprimin e tij ndëshkues ndaj armiqve të tij fetarë, të cilët ai do t'i shkatërrojë kur të kthehet në tokë. Këto janë pikërisht dy ideologjitë e krishtera që luftuan njëra-tjetrën deri në vdekje “me shpatë” dhe me armë zjarri në këtë kontekst historik të epokës së *Tiatirës*. “ *Këmbët e tij* ” do të mbështeten më pas në simbolin “ *deti dhe mbi tokë* ” të besimit katolik dhe besimit protestant të Zbulesa 10:5 dhe Zbulesa 13:1-11. Katolicizmi dhe protestantizmi, të dyja mëkatat (mëkat = *tunxh*), të papenduar, përshkruhen si “ *tunxh djegës* ” që tërheq zemërimin e gjykimit të Perëndisë Jezu Krisht. Duke marrë këtë imazh me anë të së cilës ai shpall “ *fatkeqësinë* ” e madhe të Zbulesa 1:15, Zoti zbulon orën kur persekutorët e fundit të bashkuar kundër fëmijëve të tij besnikë luftuan njëri-tjetrin deri në vdekje si “bisha” të egra që do t'i simbolizojnë ata në gjithë profecinë. Nga François 1^{deri në} Louis XIV, luftërat fetare kanë ndjekur njëra-tjetrën. Dhe ne duhet të vërejmë se si Zoti zbulon mallkimin e popullit francez, mbështetjen e armatosur të papatit që nga Clovis, mbreti i parë i Frankëve. Për të shënuar apogjeun e këtij mallkimi, Zoti vendosi në fronin e Francës të riun Luigji XIV, “pesë” vjeç. Ky varg biblik nga Ecc.10:16 shpreh mesazhin e tij: “ *Mjerë ti, o tokë, mbreti i së cilës është një fëmijë dhe princat e së cilës hanë në mëngjes!* » Luigji XIV shkatërroi Francën me shpenzimet e tij bujare në Pallatin e Versajës dhe luftërat e tij të kushtueshme. Ai la pas vetes një Francë të zhytur në varfëri dhe pasardhësi i tij Luigji XV jetoi vetëm për libertinizmin e përbashkët me shokun e tij të pandashëm në shturje, kardinalin Dubois. Një personazh i neveritshëm, Louis Duke vënë në shënjestër një njeri të butë dhe paqësor si shënjestër të këtij zemërimi, Zoti zbuloi synimin e tij për të

goditur regjimin monarkik të trashëguar, për besimin e verbër që ai ka vendosur padrejtësisht në pretendimet fetare papale që nga Klovisi.

Vargu 19: “ *Unë i njoh veprat tuaja, dashurinë tuaj, besimin tuaj, shërbimin tuaj besnik, qëndrueshmërinë tuaj dhe veprat tuaja të fundit më shumë se të parat.* »

Këto fjalë, Perëndia ua drejton shërbëtorëve të tij “ *besnikë deri në vdekje* ”, duke u ofruar për të sakrifikuar në shëmbëlltyrën e Zotërisë së tyre; “ *veprat* ” e tyre pranohen nga Perëndia sepse dëshmojnë për “ *dashurinë* ” e tyre autentike për Shpëtimtarin e tyre. “ *Besimi* ” i tyre do të justifikohet pasi shoqërohet me “ *shërbim besnik* ”. Fjala “ *qëndrueshmëri* ”, e cituar këtu, merr një rëndësi të konsiderueshme historike. Pikërisht në "Kullën e Konstancës" në qytetin Aigues-Mortes, Marie Durand jetoi robërinë e saj për 40 vite të gjata dhe të vështira, si një model besimi. Shumë të krishterë të tjerë dhanë të njëjtën dëshmi, shpesh duke mbetur të panjohur për historinë. Kjo sepse numri i dëshmorëve u rrit me kalimin e kohës. Veprat e fundit kanë të bëjnë me kohën e mbretërimit (1643-1715) të mbretit Louis Vini re qartë rolin zbulues të emrit “ *dragoi* ” që përcakton “ *djallin* ” dhe veprimin e hapur agresiv të Romës perandorake dhe Romës papale te Zbulesa 12:9-4-13-16. Ai që e quajti veten “ *mbreti i diellit* ” solli në kulmin e saj luftën për katolicizëm, mbrojtës i “ *ditës së diellit* ” të trashëguar që nga Kostandini ¹ Megjithatë, për të dëshmuar kundër tij, Zoti e zhyti gjithë kohëzgjatjen e mbretërimit të tij të gjatë në errësi, duke i mohuar ngrohtësinë dhe dritën e plotë të diellit të vërtetë me pasoja të rënda për dietën e popullit francez.

Vargu 20: “ *Por ajo që kam kundër teje është që ti e lini gruan Jezebel, e cila e quan veten profeteshë, të mësojë dhe të mashtrojë shërbëtorët e mi të kryejnë kurvëri dhe të hanë ushqime të flijuara për idhujt.* »

Në vitin 1170, Perëndia urdhëroi që Bibla të përkthehej në gjuhën provansale nga Pierre Vaudès. Ai ishte i krishteri i parë që rizbuloi doktrinën e së vërtetës integrale apostolike, duke përfshirë respektin për Shabatin e vërtetë dhe adoptimin e vegjetarianizmit. I njohur me emrin Pierre Valdo, ai është në origjinën e “ *Vaudois* ” të cilët u vendosën në Piemonte Alpine Italiane. Vepra e Reformacionit që ata përfaqësonin u kundërshtua nga poperi dhe mesazhi u zhduk. Aq shumë që Zoti e dorëzoi të gjithë Evropën në një pushtim mongol vrasës të ndjekur nga një epidemi e tmerrshme murtajeje e shkaktuar nga mongolët, e cila shkatërroi, që nga viti 1348, një të tretën dhe pothuajse gjysmën e popullsisë së saj. Mesazhi i këtij vargu, “ *Ti lë gruan Jezebel...* ”, është një qortim drejtuar reformatorëve që nuk i dhanë veprës së Pierre Valdo rëndësinë që meritonte, sepse ishte e përsosur. Midis 1170 dhe 1517, ata injoruan doktrinën e përsosur të së vërtetës së shpëtimit të krishterë dhe reforma e tyre e ndërmarrë në fund të kësaj epoke është e pjesshme dhe shumë e paplotë.

Shënim : përsosmëria doktrimore e kuptuar dhe zbatuar nga Pierre Valdo tregon se në të, Zoti paraqiti programin e plotë të Reformimit që duhej të kryhej. Në fakt, gjërat u kryen në dy faza, kërkesa e së shtunës nuk fillonte deri në 1843-1844, në përputhje me kohën e shënuar nga dekreti i Dan.8:14.

Për të përshkruar besimin papnor katolik, Zoti e krahason atë me gruan e huaj të mbretit Ashab, “ *Jezebelën* ” e tmerrshme që vrau profetët e Zotit dhe derdhi gjak të pafajshëm. Kopja është në përputhje me modelin dhe gjithashtu ka

disavantazhin e zgjatjes shumë më të gjatë në funksionim. Duke e quajtur "profeteshë" e saj, Zoti vë në shënjestër emrin e vendit të ri të "frnit" të tij: Vatikan, që do të thotë në frëngjisht e vjetër dhe latinisht, "vaticinare": të profetizosh. Detajet historike rreth vendit janë jashtëzakonisht zbuluese. Fillimisht, ky vend u shënuar nga prania e një tempulli romak kushtuar perëndisë "gjarpër" Aesculapius. Ky simbol do të përcaktojë djallin dhe regjimin papnor të Zbulesa 12:9-14-15. Perandori Nero vendosi qarqet e tij të garave me karroca atje dhe "Simon Magjistari" u varros në një varrezë atje. Me sa duket, janë eshtrat e tij, të cilat do të nderoheshin si ato të Apostullit Pjetër të kryqëzuar në Romë. Këtu përsëri, një bazilikë e ofruar nga Kostandini kremtoi lavdinë e krishterë. Zona fillimisht ishte moçalore. Gënjeshtër e ndërtaur në këtë mënyrë do të justifikojë emrin e ri të kësaj bazilike të Vatikanit, e cila, e zmadhuar dhe e zbuluar në shekullin e 15-të do të marrë emrin mashtrues "Bazilika e Shën Pjetrit të Romës". Ky nder, i dhënë në realitet një **magjistari** dhe "gjarpërit" Eskulapius, do të justifikojë emrin "**magji**" që Fryma ia atribuon riteve fetare katolike romake në Zbul. 18:23 ku versioni biblik Darby na thotë: "*Dhe drita e llambës nuk do të shkëlqejë më në ju; dhe zëri i dhëndrit dhe i gruas nuk do të dëgjohet më në ju; sepse tregtarët e tu ishin më të mëdhenjtë e tokës; sepse me magjinë tënde të gjitha kombet kanë humbur rrugën.* » Pikërisht, përfundimi i punës në këtë bazilikë "Saint-Pierre de Rome", që kërkonte shuma të mëdha parash, do ta bëjë prelatin Tetzl të shesë "indulgjencat" e tij. Duke parë faljen e mëkateve të shitura për para, mësuesi murg Martin Luther zbuloi natyrën e vërtetë të kishës së tij katolike romake. Kështu ai denoncoi natyrën e tij djallëzore dhe disa nga gabimet e tij duke shfaqur 95 tezat e tij të famshme në 1517 në derën e kishës gjermane në Augsburg. Kështu ai zyrtarizoi punën e Reformacionit të propozuar nga Zoti për Pierre Valdo që nga viti 1170.

Duke u folur drejtpërdrejt shërbëtorëve të tij të reformuar të kohës, viktimave paqësore të vërteta dhe të dorëhequra, Shpirti i qorton ata që e lejuan *Jezebelin të mësonte dhe të joshte shërbëtorët e tij*. Ne mund të lexojmë në këtë qortim të gjithë papërsosmërinë doktrimore të këtij fillimi të reformës. Ajo "*mëson dhe josh*" "*shërbëtorët*" e saj, ata të Jezusit, gjë që e bën atë një kishë të krishterë. Por mësimi i tij është ai i periudhës së *Pergamonit* ku akuza për "*kurvërinë*" dhe imazhi i "*mishit*". *u flijuan idhujve*", u denoncuan tashmë. Pavarësisht paraqitjeve mashtruese, në këtë varg entiteti i rëndësishëm nuk është "*gruaja Jezebel*", por vetë i krishteri protestant. Që në fillim, duke i thënë atij "*ju lë gruan Jezebel...*", Fryma sugjeron të metat e përbashkëta të protestantëve të parë. Më pas ai zbulon karakterin e këtij gabimi: idhujtarinë pagane. Duke vepruar kështu, ai zbulon natyrën e "*barrës*" që nuk ia kishte vënë ende atij në atë kohë, por që do ta kërkonte nga viti 1843. Dhe në këtë mesazh, Zoti krijuesi synon "të dielën" romake, praktikën e së cilës është në sytë e tij një vepër idhujtare pagane që nderon një hyjni të rreme diellore të paganizmit më të vjetër në historinë njerëzore. Nga viti 1843, atij do t'i duhej të hiqte dorë nga "e diela" ose marrëdhënien e tij me Jezu Krishtin, të vetmin Shpëtimtar të mëkatarëve tokësorë.

Vargu 21: "*I dhashë kohë që të pendohet dhe nuk do të pendohet për kurvërinë e saj.* »

Kjo kohë zbulohet që nga Dan.7:25 dhe konfirmohet në tre forma në Apokalipsin në kapitujt 11,12 dhe 13. Këto janë shprehjet: " *një kohë e gjysmë kohe; 1260 ditë, ose 42 muaj* ", të cilat të gjitha i referohen mbretërimit papnor intolerant në veprim midis viteve 538 dhe 1798. Përhapja e së vërtetës me anë të Biblës dhe predikimi i reformatorëve të vërtetë i ofroi besimit katolik shansin e fundit për t'u penduar dhe për t'u braktisur mëkatet e dikujt. Ajo nuk bëri asgjë, dhe përdoqi e torturoi, në emër të fuqisë së saj kureshtare, lajmëtarët paqësorë të Zotit të gjallë. Kështu, ai riprodhoi veprat rebele të popullit hebre, duke i dhënë shëmbëlltyrës së Jezusit një përmbushje të dytë: është shëmbëlltyra e vreshtarëve që vrasin të parët e dërguar nga Perëndia dhe më pas vrasin, kur ai vjen tek ata, birin e Mjeshtrit. i vreshtit për të vjedhur trashëgiminë e tij.

Vargu 22: " *Ja, unë do ta hedh atë në një shtrat dhe do të dërgoj shtrëngim të madh mbi ata që shkelin kurorën me të, nëse nuk pendohen për veprat e tyre.* »

Perëndia do ta trajtojë atë si një " *prostitutë* " " *të hedhur në shtrat* ", gjë që na lejon të lidhim " *gruan Jezebel* " të kësaj teme me " *prostitutën Babilonia e madhe* " e Zbulesës 17:1. " *Shtrëngimi i madh* " i parashikuar do të vijë pas dështimit të shpalljes biblike. I njëjti mesazh do të konfirmojë identifikimin e kësaj " *shtrëngimi të madh* " me " *bishën që ngjitet nga thellësia* " te Zbulesa 11:7. Ajo ngrihet pas veprës së " *dy dëshmitarëve* " të Perëndisë, të cilat janë shkrimet e besëlidhjeve të vjetra dhe të reja hyjnore të Biblës së Shenjtë. Konfirmohet dhe emërtohet " *tradhtia bashkëshortore* " *shpirtërore dhe " ata "* që Zoti i akuzon se e kanë kryer atë me " *Jezebelën* " janë monarkët dhe monarkistët francezë. Së bashku me priftërinjtë katolikë, monarkistët do të bëhen shënjestra kryesore e zemërimit të ateizmit revolucionar kombëtar, i cili ishte vetëm shprehje e zemërimit të Zotit të plotfuqishëm Jezu Krisht. Ata nuk u penduan, kështu që zemërimi i dyfishtë i goditi në kohën e caktuar nga Zoti për fundin e mbretërimit papal midis 1793 dhe 1798.

Fjala " *shtrëngim* " përcakton pasojat e mallkimit hyjnor sipas Rom.2:19: " *Shtrimë dhe ankth mbi çdo shpirt njeriu që bën keq , më parë mbi Judeun dhe më pas mbi Grekun!* ". Por " *shtrëngimi* " që dënon mëkatet e monarkisë katolike dhe aleatit të saj, Kishës Katolike Romake, simbolizoi te Zbulesa 17:5, me emrin " *Babilonia i madh* ", është, logjikisht, një " *shtrëngim i madh* ".

Vargu 23: " *Unë do t'i vras fëmijët e saj me vdekje; dhe të gjitha kishat do ta dinë se unë jam ai që heton mendjet dhe zemrat dhe do ta shpërblej secilin sipas veprave tuaja.* »

" *Të vdesësh një vdekje* " është shprehja që Fryma përdor për të evokuar dy "terroret" e regjimit revolucionar të 1793 dhe 1794. Me këtë shprehje, ai hedh poshtë çdo ide për një vdekje të thjeshtë shpirtërore që do të shqetësojë protestantët në 1843 në mesazhin e dërguar engjëllit të kohës " *Sardes* " në Zbul.3:1. Njerëzimi nuk e ka njohur kurrë një punë kaq të përgjakshme të kryer nga makinat vrasëse, të shpikur nga Doktor Louis, por të vlerësuar nga Doktor Guillotin, emri i të cilit i atribuohet vetë instrumentit, i quajtur që atëherë: gijotina. Më pas, gjykimet përmbledhëse shqiptuan një mori urdhrash vdekjeje , me shtimin e parimit të goditjes me vdekje për gjyqtarët dhe akuzuesit e një dite më parë. Sipas këtij parimi, njerëzimi dukej se duhej të zhdukej dhe pikërisht për këtë Zoti e quajti këtë regjim revolucionar shfarosës " *humnerë* ". Në fund të

fundit, ai do ta kishte bërë tokën, “ *humnerën* ” pa asnjë formë jete që nga dita e parë e Krijimit, sipas Zanafillës 1:2. Por vetëm në parajsë, gjatë gjykimit çelestial të ushtruar nga të zgjedhurit e mbledhur që “ *të gjitha Kishat (ose Asambletë)* ” të jenë, të zgjedhurit e shtatë epokave, do t'i zbulojnë këto fakte historike me kuptimin që u dha Zoti. Drejtësia e Perëndisë është e përsosur; ata që gjykonin në mënyrë të rreme u goditën nga drejtësia e tij, “ *sipas veprave* ” të tyre . Ata bënë që njerëzit të vdisnin padrejtësisht dhe nga ana e tyre u goditën nga vdekja nga drejtësia e përsosur hyjnore: “ *dhe unë do t'i shpërblej secilit prej jush sipas veprave tuaja .* ”

Vargu 24: “ *Ju dhe gjithë pjesës tjetër të Tiatirës, që nuk e pranoni këtë doktrinë dhe që nuk i keni njohur thellësitë e Satanait, siç i quajnë ata, unë ju them: Unë nuk do t'ju vë barrë tjetër; »*

Ata që denoncojnë besimin katolik dhe u japin riteve fetare emrin “ *thellësitë e Satanit* ” mund të jenë vetëm reformatorët që u shfaqën rreth vitit 1200 deri në revolucionin francez të vitit 1789. Cilado qoftë sjellja e tyre, doktrina e tyre ishte shumë larg së vërtetës së pastër të mësuar nga Fryma për apostujt dhe dishepujt e Jezu Krishtit. Ne vërejmë në avantazhin e tyre vetëm tre gjëra pozitive: besimin vetëm në sakrificën e Jezusit, besimin e dhënë vetëm ndaj Biblës dhe dhuratën e personit dhe të jetës së tyre; të gjitha pikat e tjera doktrimore ishin trashëguar nga katolicizmi dhe për këtë arsye i nënshtroheshin pyetjes. Kështu, edhe pse të papërsosur në nivelin e doktrinës së së vërtetës së besimit të krishterë, reformatorët e zgjedhur dinin të jepnin jetën e tyre të ofruar Zotit në flijime të gjalla dhe duke pritur 1844, datën e hyrjes në fuqi të dekretit të Dan 8:14, Perëndia ka miratuar përkohësisht shërbimin e tyre. Këtë ai e shpreh shumë qartë kur thotë: “ *Nuk ju ngarkoj asnjë barrë tjetër* ”. Situata e një gjykimi të jashtëzakonshëm hyjnor del qartë në këto fjalë.

Vargu 25: “ *Vetëm atë që ke, mbaje derisa të vij unë.* ” »

Arsyet që lejojnë Zotin të bekojë besimin e papërsosur protestant duhet të ruhen dhe të praktikohen nga të zgjedhurit deri në kthimin e Jezu Krishtit.

Vargu 26: “ *Atij që fiton dhe i ruan veprat e mia deri në fund, do t'i jap autoritet mbi kombet.* »

Ky varg zbulon se çfarë do të shkaktojë humbjen e shpëtimit nga kjo kohë e Reformimit deri në kthimin e Krishtit. Të zgjedhurit duhet të mbajnë deri në fund veprat e përgatitura dhe të zbuluara nga Jezu Krishti vazhdimisht deri në fund të botës. Të thirrurit bien duke refuzuar kërkesat e reja të Zotit. Megjithatë, ai kurrë nuk e fshehu synimin e tij për të rritur gradualisht dritën e tij deri në kohën e ardhjes së tij në lavdi. “ *Rruga e të drejtit është si drita shkëlqyese, shkëlqimi i së cilës rritet deri në mes të ditës (Pro.4:18)*”; këtë varg biblik e vërteton. Prandaj, në kuadrin e projektit të tij, që nga viti 1844, kërkesat hyjnore do të shfaqen në datat e planifikuara dhe të profetizuara nga fjala e tij profetike unike biblike. Është vetëm në cilësinë e gjykatësit qiellor që i zgjedhuri do të marrë nga Zoti "autoritet mbi kombet".

Vargu 27: “ *Ai do t'i sundojë ata me një shufër hekuri, ashtu si thyen enët prej balte, ashtu si unë vetë kam marrë fuqi nga Ati im.* »

Kjo shprehje sugjeron të drejtën e dënimit me vdekje. Të drejtën që të zgjedhurit do të ndajnë me Jezu Krishtin në gjykimin e tyre për të ligjtë e

vendosur për gjykimin e fundit, gjatë “ *mijë viteve* ” të Shabatit të madh të mijëvjeçarit të shtatë.

Vargu 28: “ *Dhe unë do t'i jap yllin e mëngjesit.* »

Zoti do t'i japë dritën e plotë hyjnore të simbolizuar në tokën tonë aktuale nga ajo e diellit. Por Jezusi tha: "Unë jam drita". Ai shpall kështu dritën e jetës qiellore, ku vetë Zoti është burimi i dritës që nuk varet më nga një yll qiellor si dielli ynë.

Vargu 29: “ *Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!* »

Ndërtimi i Apokalipsit është si një kullë e përbërë nga shtatë kate, i shtati do të jetë koha e takimit me Zotin. Në këtë konstrukcion, kapitujt 2 dhe 3 përbëjnë kuadrin bazë të të gjithë epokës së krishterë midis viteve 94 dhe 2030. Të gjitha temat e përmendura në Apokalips gjejnë vendin e tyre në këtë kornizë bazë. Por në këtë kuadër katet e para luajnë vetëm rolin e shkallëve të cilat të çojnë në katin e sipërm. Rëndësia e zbulësës shfaqet në nivelin 3 të quajtur *Pergamon* . Kjo rëndësi përfordhet më tej në nivelin 4 të quajtur *Thyatira* . Është në këtë epokë që besimi i krishterë bëhet i ngatërruar dhe mashtrues. Gjykimi i Zotit për situatën shpirtërore të kësaj epoke do të ketë pasoja deri në fund të botës. Kjo është arsyeja pse, për të forcuar kuptimin tuaj të këtij gjykimi, unë do të përmbledh këtë mesazh të drejtuar nga Zoti protestantëve të tij të zgjedhur gjatë mbretërimit të Louis XIV.

Përmbledhje : Në kohën e Reformimit, sjelljet e krishtera ishin të shumta.

Ne gjejmë shenjtorë të vërtetë të persekutuar, por gjithmonë paqësorë dhe njerëz që ngatërrojnë fenë me politikën, që armatosen dhe kthejnë goditje për goditje ndaj ushtrive mbretërore katolike. Tek Danieli 11:34, Shpirti i përcakton ata si "hipokritë". Pak njerëz fetarë e kanë kuptuar se të jesh i krishterë do të thotë të imitosh Jezusin në të gjitha gjërat, t'i bindesh urdhrave të tij dhe t'i nënshtrohesh ndalimeve të tij; Përdorimi i armëve është një prej tyre dhe ky ishte mësimi i fundit i tij në momentin e arrestimit. Qortimi i Jezusit justifikohet me faktin se, duke vazhduar të praktikojnë trashëgiminë katolike, vetë protestantët promovojnë, me shembullin e tyre, mësimin dhe joshjen që i përket *Jezebelës katolike* . Praktika e tyre e papërsosur fetare i diskrediton ata në gjykimin e Perëndisë, të cilin ata e çnderojnë para armiqve të tij. Kjo fazë në fillim të Reformacionit e bëri atë të bënte gjykime të jashtëzakonshme; të cilën ai e thekson duke thënë: “ *Nuk ju ngarkoj asnjë barrë tjetër, vetëm mbajeni atë që keni derisa të vij unë* ”. Por papërsosmëria doktrimore është legjitime në këtë fillim dhe Perëndia pranon shërbimin e atyre që pranojnë përndjekjen dhe vdekjen në emrin e tij. Ata nuk mund të jepnin më shumë, duke dhënë maksimumin: jetën e tyre. Perëndia nënvizon këtë frymë sakrifice të cilën ai e cakton si “ *vepra më të shumta se të parat* (vargu 19)”. Paganizmi i katolicizmit romak është krahasuar me *mishtrat e flijuara për idhujt* . Denoncimi i mashtrimit romak filloi me veprat e ndriçuara të përsosura të Pierre Valdo (Vaudés), i cili, nga viti 1170, shkroi një version të Biblës në një gjuhë të ndryshme nga latinishtja, provansale. Njohuria dhe kuptimi i tij i kërkesave hyjnore ishte çuditërisht i plotë dhe pas tij besimi protestant u përkeqësua. Nën frymëzimin e John Calvin, besimi protestant madje u ngurtësua, duke marrë imazhin e kundërshtarit të tij katolik. Dhe shprehja “Luftërat e Fesë” dëshmon për një neveri për Zotin, sepse të zgjedhurit e Jezu Krishtit, të vërtetët, nuk ua kthejnë goditjet që u janë dhënë. Hakmarrja e tyre do të vijë nga vetë Zoti.

Duke u armatosur, protestantët, motoja e të cilëve ishte "sola scriptura", "vetëm Shkrimi", treguan përbuzje për Biblën që ndalonte dhunën e tyre. Jezui shkoi shumë larg në këtë zonë duke i mësuar dishepujt e tij se duhet ta kthenin «faqen tjetër» nga ai që i godet.

Kjo periudhë kur persekutimi katolik shkaktoi vdekjen e shërbëtorëve besnikë të Jezusit është nënvizuar trefish në Apokalips, këtu në këtë periudhë *Tiatira*, por edhe në ⁵ vula e kapitullit 6 dhe në ³ boria e kapitullit 8. Këtu, në vargun 22, Jezusi inkurajon shërbëtorët e tij martirë, duke u shpallur atyre qëllimin e tij për t'u hakmarrë për vdekjen e tyre ose vuajtjet e tyre të shkaktuara nga Roma dhe shërbëtorët e saj mbretërorë. Fjala kyçe e fshehur në emrin *Pergamum* duket qartë, feja katolike është fajtorë për *tradhti bashkëshortore* ndaj Zotit dhe ata që e kryejnë atë me të, monarkët katolikë, ligat e tyre dhe fisnikëria e tyre e rreme do të paguajnë, nën gijotinën e revolucionarëve francezë, gjaku i derdhur padrejtësisht. Zbul.2:22-23: " *Ja, unë do ta hedh atë në një shtrat dhe do të dërgoj shtrëngim të madh mbi ata që shkelin kurorën me të, nëse nuk pendohen për veprat e tyre. Unë do t'i vras fëmijët e saj; dhe të gjitha kishat do ta dinë se unë jam ai që heton mendjet dhe zemrat dhe unë do ta shpërblej secilin prej jush sipas veprave tuaja.* " Por kujdes! Sepse pas vitit 1843, " *ata që kryejnë tradhti bashkëshortore me të* " do të jenë gjithashtu **protestantë**, kështu që Zoti do të përgatisë me "luftën e tretë botërore" bërthamore, një dënim të ri të tradhëtisë katolike, ortodokse, anglikane, protestante dhe të tjera. Paralelisht, Fryma thotë në ⁵ vula : Zbulesa 6:9 deri në 11: " *Kur ai hapi vulën e pestë, pashë nën altar shpirtrat e atyre që ishin vrarë për shkak të fjalës së Perëndisë dhe për shkak të dëshmisë që kishin dhënë. Ata thirrën me zë të lartë, duke thënë: Deri kur, o Mësues i shenjtë dhe i vërtetë, do të vonosh të gjykosh dhe të hakmerresh për gjakun tonë mbi ata që banojnë në tokë? Secilit prej tyre iu dha një mantel i bardhë; dhe atyre iu tha të qëndronin të qetë edhe për ca kohë, derisa të plotësohej numri i shokëve të tyre dhe i vëllezërve të tyre që do të vriteshin si ata.* "

Kjo skenë nga ^{vula e 5-të} mund të jetë konfuze dhe mashtruese për një mendje të keqshkolluar. Lërimi gjërat të jenë të qarta, ky imazh na zbulon mendimin e fshehtë të Zotit, sepse sipas Ecc.9:5-6-10, të vdekurit në Krishtin *flenë* në një gjendje ku *kujtimi i tyre harrohet, duke mos marrë më asnjë pjesë në gjithçka. ajo që bëhet nën diell*. Bibla i jep vdekjes së parë kuptimin e një asgjësimi të të gjithë genies; i vdekuri është sikur të mos kishte ekzistuar kurrë me ndryshimin se pasi ka ekzistuar, e gjithë ekzistenca e tij mbetet e gdhendur në mendimin e Zotit. Prandaj, është për shërbëtorët e tij të gjallë që Perëndia u drejton këtë mesazh ngushëllimi për t'i inkurajuar ata. Ai u kujton atyre se, sipas premtimeve të tij, pas gjumit të vdekjes, ka një kohë të caktuar për zgjimin e tyre, kur ata, nëpërmjet tij, do të ringjallen. Atëherë ata do të kenë mundësinë të gjykojnë, nën vështrimin dhe gjykimin e Perëndisë në Jezu Krishtin, torturuesit e tyre të ringjallur po aq, por në fund të një mijë vjetëve. Në mesazhin e *Tiatirës*, *vdekja* e shpallur për *ata që kryejnë kurorëshkelje me Jezabelën* Katolike do të ketë një përmbushje të dyfishtë. Në tokë, puna e revolucionarëve është faza e parë, por pas saj do të vijë, në kohën e saj dhe në fazën e dytë, *vdekja e dytë* e gjykimit të fundit, ora kur " *të gjitha kuvendet* " të pafetë e krishterë apo besimtarët e të gjitha epokave. të epokës

së krishterë do të shohë gjykimin e drejtë të Perëndisë të zbatohet kundër *tradhtisë bashkëshortore shpirtërore*.

Në imazhin e tij simbolik, i ⁴-ti *trumbeta* e kapitullit 8 konfirmon veprimin e " *shtrëngimit të madh* " të programuar për të ndëshkuar *tradhtinë bashkëshortore* të poperisë dhe monarkistët që e mbështetën atë. *Dielli*, drita hyjnore, *hëna*, feja e errët katolike dhe *yjet*, njerëzit fetarë, *goditen në të tretat* ose, pjesërisht, nga persekutimi i ateizmit të revolucionarëve francezë në 1793 dhe 1794.

Në fund të mesazhit drejtuar protestantëve paqësorë, Shpirti konfirmon dënimin e tij për përdorimin e armëve duke kujtuar se vetëm për gjykimin e fundit të përgatitur gjatë gjyimit qiellor të mijëvjeçarit të shtatë, i zgjedhuri do të hakmerret. Prandaj ai nuk është i autorizuar të hakmerret vetë, përpara këtij gjykimi qiellor ku më pas do të gjykojë persekutorët e tij, me Jezu Krishtin, dhe do të marrë pjesë në vendimin e dënimit të tyre me vdekje. " *Ai do t'i sundojë ata me një shufër hekuri, ashtu si thyen enë balte* ." Qëllimi i këtij gjykimi do të jetë përcaktimi i kohës së vuajtjes së fajtorëve të dënuar me vdekjen e dytë të gjyimit të fundit. Vargu 29 përmend: *yllin e mëngjesit* . " *Dhe unë do t'i jap atij yllin e mëngjesit* ." Kjo shprehje tregon diellin, imazhin e dritës hyjnore. Fituesi do të hyjë në dritën hyjnore për përjetësinë. Por përpara këtij konteksti të përjetshëm, ky term përgatit letrën e pestë që vjen. *Ylli i mëngjesit* përmendet në 2 Pjetrit 1:19-20-21: " *Dhe ne e mbajmë akoma më të sigurt **fjalën profetike**, të cilës bëni mirë t'i kushtoni vëmendje, si një llambë që ndriçon në një vend të errët, deri sa dita zbardhet dhe **ylli i mëngjesit** lind në zemrat tuaja; duke e ditur para së gjithash vetë se asnjë profeci e Shkrimit nuk mund të jetë objekt interpretimi privat, sepse nuk ishte me vullnetin e njeriut që u soll ndonjëherë një profeci, por nxitet nga Fryma e Shenjtë që njerëzit kanë folur nga Perëndia* . Ky varg nënvizon rëndësinë e fjalës profetike sepse konteksti i epokës së ardhshme do të kushtëzohet shpirtërisht nga hyrja në zbatim e dekretit hyjnor të profetizuar në Dan.8:14. " *Deri në orën 23:00 dhe shenjtëria do të shfaqësohet* ." Por në atë kohë, ky varg njihej vetëm në përkthim: " *Deri në 2300 në mbrëmje dhe në mëngjes dhe shenjtërorja do të pastrohet* ". Edhe në këtë përkthim, mesazhi i Zotit ishte i njëjtë, por më pak i saktë, ai në këtë formë mund të interpretohej si lajmërimi i fundit të botës nëpërmjet kthimit në lavdi të Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht. Perëndia përdori protestantin amerikan William Miller për të kryer dy sprovat adventiste të besimit në pranverën e 1843 dhe vjeshtën e 1844. Siç na mëson Danieli 12:11-12, midis këtyre dy datave, në 1843, dekreti hyjnor tërhiqet nga protestantët e rënë drejtësia shpëtuese e ofruar nga Jezu Krishti; sepse ata nuk përmbushin më standardin e shenjtërisë së re të kërkuar nga Perëndia. Drejtësia e Jezusit është e përjetshme, por ajo përfiton vetëm të zgjedhurit e vërtetë të zgjedhur nga vetë Jezusi, dhe kjo, në të gjitha kohërat dhe deri në fund të botës.

Këtu, midis *Tiatirës* dhe *Sardës*, në ditën e parë të pranverës 1843, hyn në fuqi dekreti i Dan.8:14 dhe pasojat e tij do t'i zbulojmë në mesazhet e drejtuara nga Shpirti për të krishterët e asaj date.

Zbulesa 3: Asambleja që nga viti 1843 - u rivendos besimi apostolik i krishterë

e 5-të :Sardë

Gjykimi i shqiptuar nga Jezu Krishti pas gjyqeve adventiste të pranverës 1843 dhe 22 tetorit 1844

Vargu 1: “ *Shkruajini engjëllit të kongregacionit të Sardës : Kështu thotë ai që ka shtatë shpirtrat e Perëndisë dhe shtatë yjet: Unë i njoh veprat e tua. E di që mendohet se je gjallë dhe je i vdekur. »*

“ *Sardë* ”, tema e letrës së pestë, do të nxjerrë në pah dy sjellje të krishtera protestante, të kundërta që i atribuohen: të rënëve, të cilëve Jezusi u thotë: “ *Ti konsiderohesh i gjallë dhe je i vdekur* ”; dhe për të zgjedhurit, në vargun 4: “ *ata do të ecin me mua me rroba të bardha, sepse janë të denjë* ”. Ashtu si përmbajtja e dy mesazheve të tij, emri “ *Sardë* ” ka një kuptim të dyfishtë kuptimet e të cilit janë absolutisht të kundërta. Unë ruaj idetë kryesore të kësaj rrënjë greke: guri konvulsiv dhe i çmuar, vdekja dhe jeta. Grimasat dhe konvulsive përkufizojnë të qeshurën sardonike; në greqisht, sardonion është litari i sipërm i një rrjete gjuetie; sardele është një peshk; dhe në kuptimin e kundërt, sardo dhe sardoniksi janë gurë të çmuar; sardoniksi është një shumëllojshmëri kalcedoni kafe. Në fillim të kësaj letre, Jezusi e paraqet veten si “ *ai që ka shtatë shpirtrat e Perëndisë dhe shtatë yjet* ”, domethënë shenjtërimin e Frymës dhe gjykimin mbi shërbëtorët e tij të shtatë epokave. Ashtu si në Dan.12, ai qëndron mbi lumin vrasës, provë e besimit adventist, dhe këtu jep verdiktin e tij. Le të vërejmë njohjen që tregon se bashkëbiseduesi është një në kuptimin kolektiv. E gjithë norma protestante është e shqetësuar. Jezusi i jep fund përjashtimit protestant të shënuar në mesazhin e *Tiatirës* . “ *Barra* ” e re (siç e kuptojnë besimtarët rebelë) tani imponohet dhe kërkohet. Praktika e së dielës romake duhet të braktiset dhe të zëvendësohet nga e shtuna e së shtunës. Ky dekret i Dan.8:14 përmbys situatën e krijuar që më 7 mars 321 nga perandori Konstandin ¹ Në vitin 1833, 11 vjet para 1844-ës, përmes një shiu të vazhdueshëm yjesh që xhironin, që zgjati nga mesnata deri në 5 të mëngjesit, dhe i dukshëm në të gjithë Shtetet e Bashkuara, Perëndia kishte ilustruar dhe profetizuar rënien masive të të krishterëve protestantë. Për t’ju bindur për këtë interpretim, Zoti i tregoi yjet e qiellit Abrahamit, duke i thënë: “ *Kështu do të jenë pasardhësit e tu* ”. Prandaj, rënia e yjeve të vitit 1833 profetizoi një rënie masive të këtyre pasardhësve të Abrahamit. Kjo shenjë qiellore përmendet në temën e *vulës* ^{së} 6-të në Zbul.6:13. Jezusi tha: “ *Thuhet se je i gjallë dhe je i vdekur* ”. Prandaj ai për të cilin ai flet ka reputacionin se përfaqëson Zotin dhe ky detaj i përgjigjet protestantizmit, i cili, duke besuar në reformimin e tij, mendon se është pajtuar me Zotin. Verdikti hyjnor bie: “ *Unë i njoh veprat e tua* ”, “ *dhe ti ke vdekur* ”. Ky gjykim vjen nga vetë Zoti, Gjykatësi i madh. Protestanti mund ta injorojë këtë gjykim, por nuk mund t’i shpëtojë pasojave të tij. Në 1843, dekreti i Danielit 8:14 hyri në fuqi dhe asnjë i krishterë nuk pritet të jetë injorant i ligjit të Perëndisë së gjallë. Kjo injorancë është për shkak të përbuzjes ndaj fjalës profetike biblike, së cilës apostulli Pjetër na këshillon t’i kushtojmë vëmendjen tonë të plotë te 2 Pjetrit 1:19-20: “ *Dhe ne e mbajmë fjalën profetike edhe më të*

sigurt, për të cilën ju bëni mirë. t'i kushtoni vëmendje, si një llambë që ndriçon në një vend të errët, derisa të zbardhë dita dhe të lindë ylli i mëngjesit në zemrat tuaja; duke e ditur para së gjithash vetë se asnjë profeci e Shkrimit nuk mund të jetë objekt interpretimi privat. » Duke kaluar pa u vënë re në mes të të gjitha teksteve të Biblës së besëlidhjes së re, këto vargje bëjnë, veçanërisht nga viti 1843, ndryshimin midis jetës dhe vdekjes.

Vargu 2: “ *Jini vigjilentë dhe forconi mbetjen që do të vdesë; sepse nuk i kam gjetur veprat e tua të përsosura përpara Perëndisë tim. »*

Nëse nuk përmbushin standardin e ri të shenjtërisë, " pjesa tjetër " e protestantizmit do të " vdes ". Sepse, Zoti e dënon për dy arsye. E para është praktika e së dielës romake e dënuar me hyrjen në fuqi të dekretit të Dan.8:14; e dyta është mosinteresimi për fjalën profetike, sepse duke mos marrë parasysh mësimin e dhënë nga Zoti nëpërmjet përvojës adventiste, pasardhësit protestantë do të mbajnë fajin e trashëguar nga etërit e tyre. Në të dyja pikat, Jezusi tha: " *Unë nuk i kam gjetur veprat e tua të përsosura përpara Perëndisë tim .* " Duke thënë " *përpara Perëndisë tim* ", Jezusi u kujton protestantëve normën e dhjetë urdhërimeve të shkruara nga gishti i Perëndisë, Atit të cilin ata e përçmojnë në favor të Birit që supozohet t'i shpëtojë. Besimi i tij krejtësisht i bindur, të cilin ai e dha si model, nuk ka asgjë të përbashkët me besimin protestant, trashëgimtar i mëkateve të shumta katolike, duke përfshirë, para së gjithash, pushimin javor të ditës së parë. Dera e shpëtimit mbyllet përgjithmonë në normën fetare kolektive protestante, bien " *yjet* " e " *vulës së gjashtë* ".

Vargu 3: “ *Kujtoni, pra, si morët dhe dëgjuat, dhe ruani dhe pendohuni. Nëse nuk ruani, do të vij si hajdut dhe nuk do ta dini se në ç'orë do të vij kundër jush. »*

Kjo folje, " *kujto* ", nënkupton meditim kritik mbi veprat e së kaluarës. Por vetëm të zgjedhurit e vërtetë janë mjaft të përlulur për të kritikuar veprat e tyre. Për më tepër, ky urdhër " *kujto* " ngjall " *kujto* " në fillim të urdhërimit të katërt, i cili urdhëron pushimin e shenjtëruar të ditës së shtatë. Edhe këtu, dyfish, protestantizmi zyrtar ftohet të rishqyrtojë pritjen që u bëri mesazheve profetike të nisura nga William Miller në pranverën e vitit 1843 dhe në vjeshtën e 1844, por edhe tekstin e 4-të ^{nga} 10 urdhërimet e Zotit. se ai ka kaluar në mëkat të vdekshëm që nga viti 1843. Pasoja më e rëndë e shkëputjes së tij me Jezu Krishtin është formuluar: “ *Nëse nuk shikoni, unë do të vij si një hajdut, dhe nuk do ta dini se në ç'orë do të vij kundër jush. »* Do të shohim sesi që nga viti 2018, ky mesazh është bërë realitet i gjallë. Pa vigjilencë, pa pendim dhe fryt pendimi, besimi protestant ka vdekur përfundimisht.

Vargu 4: “ *Megjithatë ju keni disa burra në Sardë që nuk i kanë ndotur rrobat e tyre; do të ecin me mua me rroba të bardha, sepse janë të denjë. »*

Një shenjtëri e re do të shfaqet. Në këtë mesazh, Jezusi është i kënaqur të dëshmojë për ekzistencën e " *disa burrave* ", sipas detajeve të zbuluara për Ellen.G.White, e cila ishte në mesin e numrit, vetëm 50 burra morën miratimin e Zotit. Këta “ *pak burra* ” caktojnë burra dhe gra që miratohen dhe bekohen, individualisht, për dëshminë e besimit të tyre në përputhje me pritshmërinë e Zotit. Jezusi tha: « *Megjithatë ju keni disa burra në Sardë që nuk i kanë ndotur rrobat e tyre; dhe ata do të ecin me mua me [rroba] të bardha, sepse janë të denjë*

.” Kush mund të kundërshtojë një dinjitet të njohur nga vetë Jezus Krishti? Fituesve të provave të besimit të 1843 dhe 1844, Jezusi u premtoi jetë të përjetshme dhe njohje të plotë tokësore, e cila do të marrë formë zyrtare në mesazhin e ardhshëm nga *Filadelfia*. Ndotja e “*veshjes*” i atribuohet sjelljes së lirë të qenieve njerëzore. “*Veshja*” duke qenë drejtësia e përmendur nga Jezus Krishti, në këtë rast “*e bardhë*”, ndotja e saj tregon humbjen e kësaj drejtësie për kampin tradicional protestant. Këtu, përkundrazi, mungesa e ndotjes tregon vazhdimin e llogaritjes së “*drejtësisë së përjetshme*” të Jezus Krishtit sipas Dan.9:24. Së shpejti, njohuria dhe praktika e Shabatit do t'u japë atyre shenjtërinë e vërtetë, frytin dhe shenjë të drejtësisë së dhënë të Jezus Krishtit. Kjo zgjedhje e arsyeshme dhe inteligjente do t'i bëjë ata të shpejti të përjetshëm në shenjtërimin dhe lavdërimin qiellor të përfytyruar nga “*rrobat e bardha*” të vargut 5 që vjen. Fryma do t'i shpallë ata “*të paqortueshëm*”: “*dhe në gojën e tyre nuk u gjet asnjë gënjeshtër, sepse ata janë të paqortueshëm*” (Zbul. 14:5). Ata do të gjejnë, “*paqe me të gjithë dhe shenjtërim, pa të cilin asnjë mish nuk do ta shohë Zotin*”, sipas Palit, në Hebr.12:14. Konkretisht, këto “*rroba të bardha*” do të marrin formën e heqjes së mëkatit që përbën praktikën e së dielës romake. Për shkak se ata e pritën me besnikëri dy herë, në vend të tij, në shenjë miratimi të tij, vula e Perëndisë u jepet atyre nga e shtuna që vjen për të zbardhur të zgjedhurit e Zotit që ruajnë drejtësinë e tij. Kështu u krye “*pastrimi i shenjtërores*”, forma në të cilën u përkthye Danieli 8:14 në atë kohë. Nën këtë vështrim, nga 23 tetori 1844, Jezusi u dha në një vegim qiellor fitimtarëve të zgjedhur imazhin e kalimit të tij nga vendi i shenjtë në vendin më të shenjtë të shenjtërores tokësore. Ai kujtoi kështu në ilustrim, momentin kur vdiq në kryq, mëkati i të zgjedhurve të tij u shlye, duke përmbytur kështu “*ditën e shlyerjes*”, hebraishten “*Yom kippur*”. Pasi kjo ngjarje kishte ndodhur tashmë, ripërtëritja e veprimit në vizion kishte për qëllim vetëm të vinte në pikëpyetje arritjen e parë të drejtësisë së përjetshme të arritur nga vdekja e Jezusit. Gjë që realizohet fjalë për fjalë për njerëzit e rënë të Sardës, besimi i demonstruar i të cilëve është i pakënaqshëm për Perëndinë krijues. Për dy arsye, Perëndia mund t'i refuzojë për mungesë dashurie për të vërtetën e tij profetike të shpallur dhe për shkeljen e së shtunës, e cila është bërë e duhur që nga viti 1843 me hyrjen në fuqi të dekretit të Danielit 8:14.

Vargu 5: “*Ai që fiton do të vishet kështu me rroba të bardha; Unë nuk do ta fshij emrin e tij nga libri i jetës, por do ta rrëfej emrin e tij përpara Atit tim dhe para engjëjve të tij.* »

I zgjedhuri i shpënguar nga Jezus Krishti është një qenie e bindur, e vetëdijshme se jetën dhe përjetësinë e tij ia detyron krijuesit, Perëndisë të mirë, të urtë dhe të drejtë. Ky është sekret i fitores së tij. Ai nuk mund të debatohet me të, sepse ai miraton gjithçka që thotë dhe bën. Gjithashtu ai vetë është gëzimi i Shpëtimtarit të tij që e njeh dhe e thërret me emrin e tij, që nga themelimi i botës ku e pa me paranjohjen e tij. Ky varg tregon se si pretendimet e rreme të njerëzve fetarë të rremë janë të kota dhe mashtruese edhe për ata që i bëjnë ato. Fjala e fundit do t'i përkasë Jezus Krishtit, i cili u thotë të gjithëve: “*Unë i njoh veprat tuaja*”. Sipas këtyre veprave, ai e ndan kopenë e tij, duke vendosur në të djathtë, *delet* dhe në të majtë, *dhitë* rebele dhe *ujqërit grabitqarë* të destinuar për *zjarrin e vdekjes së dytë të gjyqimit të fundit*.

Vargu 6: “ *Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!* »

Nëse të gjithë mund të dëgjojnë fjalë për fjalë fjalët profetike të Shpirtit, përkundrazi, vetëm të zgjedhurit e tij, të cilët ai i frymëzon dhe edukon, mund ta kuptojnë kuptimin e tyre. Fryma i referohet fakteve të sakta, të realizuara në kohën historike, prandaj i zgjedhuri duhet të interesohet për historinë fetare dhe laike, dhe për të gjithë Biblën e përbërë nga histori dëshmish, lavdërimesh dhe profecish.

Shënim : Në vargun 3, Jezu Krishti i tha protestantit të rënë: “ *Kujtoni, pra, se si keni marrë dhe dëgjuar, ruhuni dhe pendohuni. Nëse nuk ruani, unë do të vij si një hajdut dhe nuk do ta dini se në çfarë ore do të vij kundër jush.* ” Anasjelltas, për trashëgimtarët e fituesve, që nga pranvera e 2018-ës, ky mesazh është shndërruar në: “Nëse shikoni, nuk do të vij si hajdut **dhe do ta dini** në çfarë ore do të vij **tek** ju”. Dhe Zoti i ka mbajtur premtimet e tij, pasi sot në vitin 2020, të zgjedhurit e tij kishin njohuri për datën e kthimit të tij të vërtetë të zbuluar për pranverën e vitit 2030. Por, besimi protestant është i dënuar ta shpërfillë këtë saktësi, të rezervuar, vetëm, nëpërmjet Jezusit, ndaj të zgjedhurve të tij. Sepse ndryshe nga sjellja e tij ndaj shërbëtorëve të këqij, “ *Zoti nuk bën asgjë pa i paralajmëruar shërbëtorët e tij, profetët* ” Amo.3:7.

e 6-të : ^{Filadelfia}

Adventizmi hyn në misionin universal

Midis 1843 dhe 1873, e shtuna hyjnore e së shtunës, dita e shtatë e vërtetë e shuguruar nga Zoti, u rivendos dhe u adoptua nga pionierët e Adventizmit të Ditës së Shtatë, i cili mori formën e një institucioni fetar zyrtar të krishterë amerikan të quajtur që nga viti 1863: “I Shtati- Kisha Adventiste Ditore. Në përputhje me mësimin e përgatitur në Dan.12:12, mesazhi i Jezusit i drejtohet të zgjedhurve të tij të shenjtëruar nga pushimi i së shtunës, në datën e vitit 1873. Në të njëjtën kohë, këta të zgjedhur përfitojnë nga lumturia e Danit :12: “ *Lum ai që pret deri në 1335 ditë!* ”.

Standardet e reja të vendosura që nga viti 1843 u bënë universale në 1873

Vargu 7: “ *Shkruajini engjëllit të kongregacionit të Filadelfias : Kështu thotë i Shenjti, i Vërteti, që ka çelësin e Davidit, që hap dhe askush nuk mbyll, që mbyll dhe askush nuk do të mbyllë :* »

Me emrin “ *Filadelfia* ”, Jezusi tregon të zgjedhurin e tij. Ai tha: “ *Nga kjo do të njohin të gjithë se ju jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin. Gjoni 13:35*” Dhe ky është rasti i *Filadelfisë*, rrënjët greke të së cilës nënkuptojnë: dashuri vëllazërore. Ai ka përzgjedhur të zgjedhurit që e përbëjnë, duke vënë në provë besimin e tyre dhe për këta fitimtarë dashuria e tij vërshon. Ai paraqitet në këtë mesazh, duke thënë: “ *Kështu thotë i Shenjti, i Vërteti* ”. *E Shenjta* , sepse është një kohë kur shenjtërimi i së shtunës dhe ai i të zgjedhurve kërkohet nga dekreti i Danit.8:14 i cili ka hyrë në fuqi që nga pranvera e vitit 1843. *E vërteta* , sepse në këtë orë profetike, ligji i së vërtetës është rivendosur; Zoti rizbulon shenjtërinë e ^{urdhërimit të tij të 4-të} të shkelur nga të krishterët që nga 7 marsi 321. Ai përsëri thotë: “ *Ai që ka çelësin e Davidit* ”. Këta nuk janë çelësat e Shën Pjetrit të

pretenduar si zotërim i Romës. " Çelësi i Davidit " i përket " birit të Davidit ", vetë Jezusit, personalisht. Askush tjetër përveç tij nuk mund t'i japë shpëtim të përjetshëm, sepse ai e mori këtë çelës duke e mbajtur " mbi supe " në formën e kryqit të tij, sipas Isait 22:22: " Unë do t'i vë mbi supe çelësin e shtëpisë i Davidit: kur të hapet, askush nuk do ta mbyllë; kur të mbyllet, askush nuk do të hapet ." Ky çelës që përcakton kryqin e mundimit të tij, në përmbushje të këtij vargu, lexojmë këtu: " Ai që hap dhe askush nuk do të mbyllë, ai që mbyll dhe askush nuk do të hapë ". Dera e shpëtimit ka qenë e hapur për ndërtimin e Adventizmit të Ditës së Shtatë dhe e mbyllur për adhuruesit fetarë të së Dielës Romake që nga pranvera e vitit 1843. Sepse ata kanë rënë dakord t'u nënshtrohen të vërtetave doktrimore të paraqitura dhe kanë nderuar me besimin e tyre fjalën e tij në mënyrë profetike, Shpirtin e Jezusi u tha shenjtorëve të epokës së Filadelfisë : " Unë i njoh veprat tuaja. Vër re, meqenëse ti ke pak fuqi, e ke mbajtur fjalën time dhe nuk e ke mohuar emrin tim, unë të kam vënë një derë të hapur, të cilën askush nuk mund ta mbyllë ". Ky grup i vogël fetar kishte qenë, zyrtarisht, vetëm amerikan që nga viti 1863. Por në vitin 1873, gjatë një konference të përgjithshme të mbajtur në Battle Creek, Shpirti i hapi atij një derë misionare universale që do të vazhdonte deri në kthimin e vërtetë të Jezusit. Askush nuk do ta pengojë atë dhe Zoti do të kujdeset për të. Duhet të vëmë re faktin se çdo gjë e mirë që sheh Jezusi mes shenjtorëve të vërtetë përcakton edhe shkaqet për të cilat ra besimi protestant në vitin 1843. Ky mesazh është pikërisht e kundërta me atë që Jezusi u drejton të rënëve të Sardës në vargun 3, sepse Veprat e synuara janë vetë të kundërta.

12 Fiset e Rev.7 në rritje

Vargu 8: " Unë i njoh veprat e tua. Vër re, duke qenë se ti ke pak fuqi, e ke mbajtur fjalën time dhe nuk ke mohuar emrin tim, unë të kam vënë një derë të hapur që askush nuk mund ta mbyllë. »

I zgjedhuri i kohës vlerësohet në mënyrë të favorshme për veprat e tij që Jezusi ia atribuon atij si drejtësi. " Fuqia e tij e vogël " konfirmon lindjen e grupit të bazuar në " pak burrat " e vargut 4. Në 1873, Jezusi u njoftoi adventistëve përparimin e tyre drejt kthimit të tij me simbolin e derës së hapur qiellore që do të hapet në pranverën e 2030, pra në 157 vjet. Në mesazhin që vijon, atë që i drejtohet Laodicesë, Jezusi do të qëndrojë para kësaj dere, duke treguar kështu afërsinë e afërt të kthimit të tij: " Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas. Nëse dikush e dëgjon zërin tim dhe hap derën, unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të, dhe ai me mua. Zbul. 3:20 »

Qasja në besimin e krishterë u lejohet hebrenjve

Vargu 9: " Ja, unë ju jap nga ata të sinagogës së Satanait, të cilët thonë se janë judenj dhe nuk janë, por gënjejnë; ja, unë do t'i bëj të vijnë dhe të adhurojnë para këmbëve të tua dhe të dinë që të kam dashur. »

Duke përmendur hyrjen e hebrenjve të vërtetë sipas racës dhe mishit në grupin adventist, ky varg konfirmon rivendosjen e pushimit të Shabatit; E diela nuk është më pengesë për konvertimin e tyre. Sepse që nga viti 321, braktisja e saj ka pasur edhe pasojën e pengimit të hebrenjve të singertë që të përvetësojnë besimin e krishterë. Gjykimi i tij mbi hebrenjtë racor nuk ishte një opinion

personal i Palit, dëshmitarit besnik; ishte ai i Jezu Krishtit që e konfirmon atë në këtë Zbulesë, tashmë në Zbulesën 2:9, në mesazhin drejtuar shërbëtorëve të tij të shpifur nga judenjtë dhe të persekutuar nga romakët e epokës së *Smirnës*. Vini re se hebrenjtë racor do të duhet të njohin shpëtimin e krishterë në standardin adventist për të përfituar nga hiri i Perëndisë. Vetëm Adventizmi Universal mbart dritën hyjnore të së cilës është bërë **depozita ekskluzive zyrtare** që nga viti 1873. Por kini kujdes! Kjo dritë, doktrina dhe mesazhet e saj janë pronë ekskluzive e Jezu Krishtit; asnjë njeri dhe asnjë institucion nuk mund të refuzojë evoluimin e tij pa rrezikuar shpëtimin e tyre. Së fundi në këtë varg, Jezusi thotë " *se të kam dashur* ". A mund të nënkuptojë kjo se pas kësaj kohe bekimi, ai mund të mos e dojë më atë? Po, dhe ky do të jetë kuptimi i mesazhit që i atribuohet " *Laodicea* ".

Urdhërimet e Zotit dhe besimi i Jezusit

Vargu 10: " *Duke qenë se ke mbajtur në mua fjalën e durimit, edhe unë do të të ruaj në orën e sprovës që do të vijë mbi tokën e njohur, për të vënë në provë banorët e dheut.* »

Termi durim konfirmon kontekstin e pritjes adventiste të përmendur te Danieli 12:12: " *Lum ai që pret dhe që arrin deri në një mijë e treqind e tridhjetë e pesë ditë!* ". Prova ka të bëjë me besimin e " *banorëve të tokës* ", të atyre që banojnë në " *tokën e njohur* ", domethënë të njohur nga Jezu Krishti, Perëndia krijues. Ai vjen për të vënë në provë vullnetin njerëzor dhe për të demaskuar frymën rebele të kampit "ekumenik" që cakton me "oikomënë" greke " *tokën e njohur* " të këtij vargu.

Ky premtim e lidh Jezusin vetëm me kushtin që institucioni të ruajë cilësinë e besimit të fillimit. Nëse mesazhi Adventist do të vazhdojë deri në kohën e provës përfundimtare universale të besimit të profetizuar në këtë varg, ai nuk do të jetë domosdoshmërisht në një formë institucionale. Sepse kërcënimi qëndron pezull në këtë mesazh në vargun 11 që vijon, deri atëherë krejtësisht pozitiv dhe i bekuar nga Zoti. Premtimi i Jezusit do të ketë të bëjë me pasardhësit e tij që mbetën të gjallë në vitin 2030. Në atë kohë, të zgjedhurit e vërtetë të 1873 do të kenë fjetur " *në Zotin* " sipas Zbulesës 14:13: " *Dhe dëgjova një zë nga qielli duke thënë: Shkruaj : Lum tani e tutje të vdekurit që vdesin në Zotin! Po, thotë Fryma, që ata të pushojnë nga mundimet e tyre, sepse veprat e tyre i ndjekin.* » Prandaj, kjo është një lumturi e dytë e dhënë nga Jezu Krishti për këtë të Zgjedhur shembullor. Por ajo që Jezusi bekon është sjellja e demonstruar nga veprat. Trashëgimtarët e " *Filadelfias* " do të riprodhojnë me besnikëri, në vitin 2030, veprat e saj, besimin e saj, pranimin e të vërtetave të dhëna nga Zoti i qiellit në format më të fundit që ai u dha atyre; sepse ato do të pësojnë ndryshime të mëdha deri në fund kur kuptimi i planit hyjnor do të jetë i përsosur.

Premtimi Adventist i Jezu Krishtit dhe Paralajmërimi i tij

Vargu 11: " *Unë vij shpejt. Mbaje atë që ke, që askush të mos të marrë kurorën.* »

Mesazhi " *Vij shpejt* " është i tipit Adventist. Kështu Jezusi konfirmon braktisjen e çdo rrëfimi tjetër fetar. Pritja e kthimit të tij në lavdi do të mbetet deri në fund të botës, një nga kriteret kryesore që identifikon të zgjedhurin e tij të

vërtetë. Por pjesa tjetër e mesazhit përbën një kërcënim të rëndë: “ *Mbaje atë që ke, që askush të mos të marrë kurorën*. Dhe kush mund t’ia marrë kurorën përveç armiqve të tij? Prandaj, pasardhësit e tij duhet t’i identifikojnë së pari, dhe kjo është për shkak se ata nuk e kanë bërë këtë që, viktimat të shpirtit të tyre humanist, të bëjnë një aleancë me ta, duke filluar nga viti 1966.

Vargu 12: “ *Kushdo që fiton, unë do ta bëj një shtyllë në tempullin e Perëndisë tim dhe ai nuk do të dalë kurrë; Unë do të shkruaj mbi të emrin e Perëndisë tim dhe emrin e qytetit të Perëndisë tim, Jeruzalemin e ri që zbret nga qielli nga Perëndia im, dhe emrin tim të ri.* »

Në fjalët e tij të fundit të bekimit kushtuar fitimtarëve, Jezusi bashkon të gjitha imazhet e shpëtimit të fituar. “ *Një shtyllë në tempullin e Perëndisë tim* ” do të thotë : një mbështetje e fortë për të mbajtur të vërtetën time në Asamblenë time, të Zgjedhurit. “ *...dhe nuk do të dalë më shumë* ”: shpëtimi i tij do të jetë i përjetshëm. “ *...; Unë do të shkruaj mbi të emrin e Perëndisë tim* ”: Unë do të gdhend tek ai imazhin e karakterit të Zotit të humbur në Eden. “ *...dhe emri i qytetit të Perëndisë tim* ”: ai do të marrë pjesë në lavdërimin e të Zgjedhurve të përshkruar në Zbul. 21. “ *... e Jeruzalemit të ri që zbret nga qielli nga Perëndia im,* ”: “ *Jerusalemi i ri* ” është emri i mbledhjes së të zgjedhurve të përlëvduar që janë bërë krejtësisht qiellorë si engjëjt qiellorë të Perëndisë. Zbulesa 21 e përshkruan atë në një imazh simbolik të gurëve të çmuar dhe perlave që dëshmon për forcën e dashurisë që Perëndia ndjen për të shpenguarit e tij nga toka. Ajo zbret në tokën e ripërtërirë për të jetuar përjetësisht në praninë e Perëndisë që vendos atje fronin e tij. “ *... dhe emri im i ri* ”: Jezusi e lidh ndryshimin e emrit të tij me kalimin e tij nga natyra tokësore në natyrën qiellore. I zgjedhuri i shpëtuar, duke mbetur gjallë ose i ringjallur, do të jetojë të njëjtën përvojë dhe do të marrë një trup qiellor, të lavdëruar, të pakorruptueshëm dhe të përjetshëm.

Në këtë varg, këmbëngulja e krahasimit me Zotin justifikohet me faktin se vetë Jezusi gjendet nga të zgjedhurit në aspektin e tij hyjnor.

Vargu 13: “ *Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!* »

I zgjedhuri e kuptoi mësimin, por është i vetmi që mund ta kuptojë. Është e vërtetë se ky mesazh ishte përgatitur vetëm për të. Ky mesazh konfirmon faktin se interpretimi dhe kuptimi i mistereve të zbuluara varet vetëm nga Zoti i cili teston dhe zgjedh shërbëtorët e tij.

Adventizmi zyrtar i kohës së fundit nuk e ka mësuar mësimin dhe nuk është gjykuar nga Jezusi, ai vjellet për refuzimin e mesazhit të pritjes së tretë adventiste

“ *Do të vij **shpejt**. Mbaje atë që ke, që askush të mos të marrë kurorën.* ” Mjerisht, për adventizmin zyrtar të kohës, fundi është ende larg dhe me lodhjen e kohës, 150 vjet më vonë, besimi nuk do të jetë më i njëjti. Paralajmërimi i Jezusit ishte i justifikuar, por as u vu re dhe as u kuptua. Dhe në vitin 1994, institucioni adventist do të humbasë në mënyrë efektive “ *kurorën* ” e tij, duke hedhur poshtë “dritën e madhe” të fundit të profetizuar nga Ellen G. White, e dërguara e Jezu Krishtit në librin e saj “Shkrimet e para” në kapitullin “Ma parë vizion”. , në faqet 14 dhe 15: Teksti i mëposhtëm është një ekstrakt nga këto faqe. Përcaktoj më tej rreth tij se ai profetizon fatin e veprës Adventiste **dhe përmbledh në vetvete të**

gjithë mësimin e paraqitur nga tre Asambletë e Rev. 3: 1843-44 Sardis , 1873 Philadelphia , 1994 Laodicea .

Fati i Adventizmit **zbuluar në vizionin e parë të Ellen G. White**

“Ndërsa lutesha në adhurimin familjar, Shpirti i Shenjtë pushoi mbi mua dhe dukej se ngrihesha gjithnjë e më shumë mbi këtë botë të errësirës. U ktheva për të parë vëllezërit e mi adventistë që mbetën në këtë botë, por nuk munda t'i gjeja. Pastaj një zë më tha: "Shiko përsëri, por pak më lart." Ngrita sytë lart dhe pashë një shteg të thepisur dhe të ngushtë, shumë mbi këtë botë. Këtu Adventistët përparuan drejt qytetit të shenjtë. Pas tyre, në fillim të shtegut, ishte një dritë e ndritshme, për të cilën engjëlli më tha se ishte klithma e mesnatës. Kjo dritë ndriçoi të gjithë gjatësinë e shtegut në mënyrë që këmbët e tyre të mos pengoheshin. Jezusi ecte në krye të tyre për t'i udhëhequr; dhe për sa kohë ata e shikonin atë, ata ishin të sigurt.

Por shpejt disa prej tyre u lodhën dhe thanë se qyteti ishte ende shumë larg dhe se kishin menduar të mbërrinin atje më shpejt. Pastaj Jezusi i inkurajoi ata duke ngritur krahun e tij të lavdishëm të djathtë nga i cili doli një dritë që u përhap mbi adventistët. Ata thirrën: “Aleluja! Por disa prej tyre e hodhën poshtë me paturpësi këtë dritë, duke thënë se nuk ishte Perëndia ai që i kishte udhëhequr. Drita pas tyre më në fund u shua dhe ata u gjendën në errësirë të thellë. Ata u penguan dhe humbën nga sytë qëllimin dhe Jezusin, më pas ranë nga shtegu dhe u fundosën në botën e ligë poshtë. ”.

Historia e këtij vizioni të parë dhënë nga Perëndia për të renë Ellen Gould-Harmon përbën një profeci të koduar që është po aq e vlefshme sa ato të Danielit ose Zbulesës. Por për të përfutur prej tij, duhet ta interpretojmë drejt. Kështu që unë do të jap shpjegimin.

Shprehja "klithma e mesnatës" përcakton shpalljen e ardhjes së dhëndrit në "shëmbëlltyrën e dhjetë virgjëreshave" nga Mat.25:1 deri në 13. Prova e pritjes së kthimit të Krishtit në pranverën e 1843 dhe ajo e Vjeshta 1844 përbënte arritjen e parë dhe të dytë; Së bashku, këto dy pritshmëri përfaqësojnë "dritën e parë" të tregimit të vendosur "prapa" grupit të "Adventistëve të Ditës së Shtatë" që po përparonin në kohë, në shtegun ose shtegun e bekuar nga Jezu Krishti. Për pionierët adventistë, viti 1844 përfaqësonte datën e fundit të botës dhe datën e fundit biblike që fjala profetike mund t'u propozonte të zgjedhurve të asaj kohe. Pasi kaluan këtë datë përfundimtare, ata prisnin kthimin e Jezusit duke menduar se ishte i afërt. Por koha kaloi dhe Jezusi ende nuk u kthye; çfarë ngjall vizioni duke thënë: “ata zbuluan se qyteti ishte shumë larg dhe se kishin menduar të mbërrinin atje më shpejt”; domethënë në vitin 1844 ose pak pas kësaj date. Gjithashtu, dekurajimi i pushtoi deri rreth vitit 1980 kur unë dola në skenë, duke marrë këtë dritë të re dhe të lavdishme që ndërton **pritsmërinë e tretë adventiste** . Kësaj radhe kthimi i Jezusit është caktuar **për vjeshtën e vitit 1994** . Sigurisht, shpallja e këtij mesazhi kishte të bënte vetëm me një mikrokozmos të

adventizmit universal të vendosur në Francë në Valence-sur-Rhône. Zgjedhja e Zotit për këtë qytet të vogël në juglindje të Francës ka shpjegimin e saj. Aty vdiq Papa Piu VI në parburgim në vitin 1799, duke përmbushur faktin e profetizuar të Zbulesa 13:3. Për më tepër, Valencia ishte qyteti ku Zoti krijoi kishën e tij të parë adventiste në tokën e Francës. Prandaj është aty që ai solli dritën e tij të fundit të lavdishme hyjnore dhe në fund të vitit 2020, konfirmoj se kam marrë vazhdimisht dhe me besnikëri prej tij zbulesat e tij më të fundit dhe më të çmuara, të cilat i paraqes në këtë dokument. Mikrokozmosi Adventist Valentinian shërbeu si një fazë universale për të përmbushur pjesën në lidhje me dritën e fundit të lavdishme në vizionin e motrës sonë Ellen. Ky vizion na zbulon gjykimin që Jezusi bën mbi përvojën e jetuar në Valencia, një përmbushje e tretë e shëmbëlltyrës së dhjetë virgjëreshave. Jezusi e njeh Adventistin e vërtetë nga sjellja e tij ndaj dritës së paraqitur. Adventisti i vërtetë shpreh gëzimin e tij me "Aleluja!" » ; i bekuar nga Fryma, ai e mbushi enën e tij me vaj. Anasjelltas, adventistët e rremë "e hedhin poshtë me guxim këtë dritë". Ky refuzim i dritës hyjnore është fatal për ta, sepse Zoti i paralajmëroi kundër këtij reagimi negativ në mesazhet e frymëzuara, të destinuara për ta, për të dërguarin e tij; ato do të bëhen enë boshe, të privuara nga vaji që prodhon "dritën" e llambës. Pasoja e pashmangshme shpallet: "drita që ishte pas tyre përfundon duke u fikur"; ata mohojnë themelin bazë të Adventizmit. Jezusi zbaton parimin e tij: « *Sepse atij që ka, atij që ka, do t'i jepet dhe do të ketë me bollëk, por atij që nuk ka, do t'i merret edhe ajo që ka.* Mat.25:29. "...ata përfunduan duke humbur nga sytë qëllimin dhe Jezusin", ata bëhen të pandjeshëm ndaj mesazheve adventiste që shpallin kthimin e Krishtit ose, mohojnë qëllimin e lëvizjes adventiste të mishëruar në vetë emrin "Adventist"; "pastaj ranë nga rruga dhe u fundosën në botën e ligë që shtrihej poshtë", në 1995 ata zyrtarisht iu angazhuan aleancës protestante dhe ekumenizmit. Kështu ata humbën Jezusin dhe hyrjen në parajsë që ishte qëllimi i besimit adventist. Ata u bashkuan sipas Dan.11:29, "hipokritët" dhe "të dehurit", siç shpalli Jezusi te Mat.24:50; gjërat e demonstruara në fillim të punës.

Sot, këto fjalë profetike janë përmbushur. Ato u realizuan midis 1844, datës së dritës së parë "që ndodhet pas tyre" dhe 1994, datës së dritës së madhe profetike të refuzuar nga kisha e parë adventiste e themeluar në Francë, në qytetin Valence-sur-Rhône, që Zoti përdoret për demonstrimin e tij. Sot, Adventizmi zyrtar është në "errësirën e thellë" të ekumenizmit me armiqtë e së vërtetës, protestantët dhe katolikët.

e 7-të : Laodicea

Fundi i adventizmit institucional - refuzimi i pritshmërisë së tretë adventiste.

Vargu 14: " *Shkruajini engjëllit të kongregacionit të Laodicesë : Kështu thotë Amen, dëshmitari besnik dhe i vërtetë, fillimi i krijimit të Perëndisë: "*

Laodicea është emri i epokës së shtatë dhe të fundit; atë të fundit të bekimit të Adventizmit institucional. Ky emër ka dy rrënjë greke "laos, dikéia" që do të thotë: "njerëz të gjykuar". Para meje, Adventistët përkthyen: "njerëz të gjykimit",

por institucioni nuk e dinte që ky gjykim do të fillonte me të, siç mëson 1 Pjetrit 4:17: " *Sepse ky është momenti kur gjykimi do të fillojë me shtëpinë e Zotit. Tani, nëse fillon me ne, cili do të jetë fundi i atyre që nuk i binden ungjillit të Perëndisë?* » Jezusi prezantohet duke thënë: " *Kështu thotë Amen, dëshmitari besnik dhe i vërtetë, fillimi i krijimit të Perëndisë:* " Fjala Amen do të thotë në hebraisht: në të vërtetë. Sipas dëshmisë së apostullit Gjon, Jezusi e përdori atë shpesh (25 herë), duke e përsëritur dy herë, në fillim, para thënies së tij. Por në praktikën tradicionale fetare, është bërë termi për shenjat e pikësimit në fund të lutjeve ose deklaratave. Më pas interpretohet shpesh në kuptimin "ashtu qoftë" i trashëguar nga katolicizmi. Dhe Fryma e përdor këtë koncept " *në të vërtetë* " për t'i dhënë fjalës Amen kuptimin e saj të dyfishtë të justifikuar plotësisht. *Laodicea* është ora kur Jezusi ofron dritë të madhe për të ndriçuar plotësisht profecitë e përgatitura për kohën e fundit. Vepra që po lexoni është dëshmi e kësaj. Ajo që do të shkaktojë këputjen mes Jezusit dhe institucionit zyrtar Adventist është refuzimi i dritës së tij. Në një zgjedhje logjike dhe të justifikuar, Zoti e nënshtroi, ndërmjet viteve 1980 dhe 1994, Adventizmin ndaj një prove besimi të modeluar sipas modelit që rezultoi në humbjen e protestantëve dhe bekimin e pionierëve adventistë. Testi bazohej tashmë në besimin në kthimin e Jezusit të shpallur për pranverën e 1843, pastaj për vjeshtën e 1844. Nga ana ime, që nga viti 1983, fillova të ndaj një njoftim për kthimin e Jezusit për vitin 1994, duke përdorur " *pesë muaj* " cituar në mesazhin e " *borisë së pestë* " në Zbul. 9:5-10. Duke ia atribuar këtë temë mallkimit të protestantizmit të vitit 1844, periudha prej " *pesë muajsh* " e cituar, pra 150 vite reale, çoi në vitin 1994. Duke parë vetëm kthimin e Jezu Krishtit për të shënuar fundin e kësaj periudhe, dhe pjesërisht i verbuar nga Zoti në një detaj të tekstit, unë mbrojtja atë që e konsideroja të vërtetën hyjnore. Pas paralajmërimeve zyrtare, institucioni shpalli shkarkimin tim në nëntor 1991; kjo, ndërkohë që kishin mbetur edhe tre vjet për të vërtetuar dhe mohuar njoftimet e mia. Vetëm më vonë, rreth vitit 1996, kuptimi i vërtetë i kësaj përvoje u bë i qartë për mua. Fjalët e bëra nga Jezui në letrën e tij drejtuar « *Laodicesë* » sapo ishin përmblur dhe tani morën një kuptim të saktë. Në vitin 1991, adventistët e vakët nuk e donin më të vërtetën aq sa në 1873. Bota moderne i ka dobësuar gjithashtu duke i joshur dhe fituar zemrat e tyre. Ashtu si në epokën " *Ephesus* ", Adventizmi zyrtar ka humbur " *dashurinë e parë* ". Dhe Jezusi " *i heq shandanin dhe kurorën e saj* ", sepse edhe ajo nuk është më e denjë për të. Në dritën e këtyre fakteve, mesazhi bëhet i ndritshëm me qartësi. Fjala " *Amen* " konfirmon kërkesën për të vërtetën e plotë dhe fundin e një marrëdhënieje të bekuar. *Dëshmitari " besnik dhe i vërtetë "* refuzon i Zgjedhuri jobesnik dhe gënjeshtar. " *Parimi i krijimit të Zotit* ", pra krijuesi, arrin të mbyllë kolektivisht inteligjencën e të padenjëve dhe të hapë individualisht atë të të zgjedhurve të tij ndaj të vërtetave që përmban dhe fshihet në historinë e Zanafillës. Në të njëjtën kohë, duke evokuar " *parimin e krijimit të Zotit* " të cilën ai e lidh me fjalën " *Amen* ", Fryma konfirmon një kthim përfundimtar shumë të afërt të Jezu Krishtit: " *menjëherë* ". Megjithatë, 36 vjet do të kalojnë ende midis 1994 dhe 2030, data e fundit të njerëzimit në tokë.

Vakët vdekjeprurëse

Vargu 15: “ *Unë i njoh veprat e tua. E di që nuk je as i ftohtë as i nxehtë. Qofshi të ftohtë ose të nxehtë!* »

Adresa informale i drejtohet institucionit. Ky është fryt i feve të trashëguara nga babai tek djali dhe vajza, ku besimi bëhet tradicional, formal, rutinë dhe i frikësuar nga çdo gjë e re; gjendjen në të cilën Jezusi nuk mund ta bekojë më kur ka kaq shumë dritë të re për të ndarë me të.

Vargu 16: “ *Prandaj, duke qenë se je i vakët dhe as i ftohtë, as i nxehtë, do të të vjell nga goja.* »

Vëzhgimi u bë nga Jezusi në nëntor 1991, kur profeti që bartte mesazhin e tij u hoq nga detyra nga institucioni zyrtar. Në pranverën e vitit 1994, do të vjella, siç tha Jezusi. Ajo e dëshmoi këtë vetë duke hyrë në vitin 1995 në aleancën ekumenike të organizuar nga Kisha Katolike, ku u bashkua me protestantët rebelë, pasi tani ndan mallkimin e tyre.

Iluzione mashtruese të bazuara në trashëgiminë shpirtërore

Vargu 17: “ *Sepse ti thua: "Unë jam i pasur, jam pasuruar dhe nuk kam nevojë për asgjë, dhe sepse nuk e di se je i mjerë, i mjerë, i varfër, i verbër dhe i zhveshur"* .

“... e pasur ”, ishte Adventisti i Zgjedhur në 1873 dhe zbulimet e shumta që iu dhanë Ellen G. White e pasuruan atë më tej shpirtërisht. Por në një nivel profetik, interpretimet e kohës u vjetëruan shpejt, siç mendonte me të drejtë James White, bashkëshorti i të dërguarit të Zotit. Jezu Krishti, Perëndia i gjallë, i krijoi profecitë e tij për përmbushjen e tyre përfundimtare të përsosur dhe të patëmetë. Kjo është arsyeja pse kalimi i kohës, duke sjellë ndryshime të mëdha në botë, justifikon një pyetje të përhershme të interpretimeve të marra dhe të mësuara. Bekimi i Zotit është i rezervuar; Jezusi tha: “ *Atij që do t'i ruajë veprat e mia deri në fund* .” Megjithatë, në vitin 1991, data e refuzimit të dritës, fundi ishte ende larg. Prandaj, ajo duhej të ishte e vëmendshme ndaj çdo drite të re të propozuar nga Zoti me mjetet që ai vetë zgjodhi. Çfarë kontrasti midis iluzioneve të institucionit dhe gjendjes në të cilën Jezusi e sheh dhe e gjykon atë! Nga të gjitha termat e cituara, fjala “ *lakuriq* ” është më e rënda për një institucion, sepse do të thotë se Jezusi e tërhoqi drejtësinë e tij të përhershme prej saj, është në gojën e tij, një dënim me vdekje dhe vdekja e dytë e gjykimit të fundit; sipas asaj që është shkruar në 2 Kor.5:3: “ *Prandaj ne rënkojmë në këtë tendë, duke dashur të veshim shtëpinë tonë qiellore, vetëm sikur të gjendemi të veshur dhe jo lakuriq* . »

Këshilla e besimtarëve dhe dëshmitarëve të vërtetë

Vargu 18: “ *Të këshilloj të blesh prej meje ar të sprovuar në zjarr, që të pasurohesh dhe rroba të bardha, që të vishesh dhe të mos duket turpi i lakuriqësisë sate dhe një salcë për të vajosur sytë, që të mund të shihni.* »

Pas gjetjeve të vitit 1991, institucioni kishte ende tre vjet për të korigjuar rrugën e tij dhe për të prodhuar frytin e pendimit që nuk erdhi. Dhe përkundrazi, lidhjet e tij me protestantët e rënë janë forcuar deri në pikën e krijimit të një aleance zyrtare të botuar në 1995. Jezusi e paraqet veten si tregtari ekskluziv i besimit të vërtetë, “ *ari i provuar me zjarr* ” i provës. Dëshmia e dënimit të kishës nga ai shfaqet në mungesë të “ *rrobave të bardha* ” për të cilat pionierët e saj ishin

" *të denjë* " te Zbulesa 3:4. Me këtë krahasim, Jezusi ilustron faktin se, përpara vitit 1994, ai i nënshtroi adventistët e " *Laodicea* " një pritjeje adventiste identike me ato që i paraprinë datave 1843 dhe 1844; për të provuar besimin në të tri përvojat, siç mësohet në mesazhin drejtuar në 1844 Adventistëve të " *Sardës* ". Në një qëndrim të mbyllur rebel, institucioni nuk mund të kuptonte se me çfarë po e qortonte Jezusi; ajo ishte « *e verbër* », si farisenjtë e shërbimit tokësor të Jezuit. Prandaj, ajo nuk mund ta kuptonte ftesën e Krishtit për të blerë " *perlën me çmim të madh* " nga shëmbëlltyra e Matit 13:45-46, e cila përcakton figurën e standardit të jetës së përvetshme të shpallur në këtë varg 18 të Zbulesës 3 .

Thirrja e mëshirshme

Vargu 19: “ *Ata që dua, i qortoj dhe i ndëshkoj. Prandaj jini të zellshëm dhe pendohuni.* »

Dënimi është për ata që Jezusi *i do* derisa t'i vjellë. Thirrja e bërë, një ftesë për pendim, nuk u dëgjua. Dhe dashuria nuk trashëgohet, ajo fitohet me dinjitet. Duke u ngurtësuar institucioni, Jezusi nis një thirrje individuale duke u thënë kandidatëve për thirrjen qiellore:

Thirrja universale

Vargu 20: “ *Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas. Nëse dikush e dëgjon zërin tim dhe hap derën, unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të, dhe ai me mua .* ”

Tek Zbulesa, fjala " *portë* " shfaqet te Zbulesa 3:8, këtu te Zbulesa 3:20, te Zbulesa 4:1 dhe te Zbulesa 21:21. Zbulesa 3:8 na kujton se *dyert* hapen dhe mbyllin hyrjen. Ata bëhen kështu simboli i sprovave të besimit që hapin ose mbyllin hyrjen te Krishti, te drejtësia dhe hiri i tij.

Në këtë varg 20, fjala " *portë* " merr tre kuptime të ndryshme, por plotësuese. Ai tregon vetë Jezusin: « *Unë jam dera . Gjoni 10:9*”; *dera e qiellit u hap* në Zbulesa 4:1: “ *Një derë u hap në qiell.* » ; dhe *dera e zemrës njerëzore kundër së cilës Jezusi vjen të trokasë për të ftuar të zgjedhurin që t'ia hapë zemrën për t'i dhënë prova të dashurisë së tij.*

Mjafton që krijesa e tij të hapë zemrën e tij ndaj së vërtetës së tij të shpallur që të mundësohet një bashkësi intime mes tij dhe krijuesit të tij hyjnor. Darka *ndahet* në mbrëmje, kur vjen nata për t'i dhënë fund punës së ditës. Njerëzimi së shpejti do të hyjë në këtë lloj nate “ *ku askush nuk mund të punojë më*”. (Gjoni 9:4). Fundi i kohës së hirit do të ngrijë përgjithmonë zgjedhjet e fundit fetare të qenieve njerëzore, burra dhe gra po aq të përgjegjshëm dhe rreptësisht plotësues në nivelin e mishit.

Krahasuar me mesazhin e *Filadelfias*, i zgjedhuri është në epokën e *Laodicesë* , në afërsinë e kthimit të Jezu Krishtit. “ *Dera e hapur në parajsë* ” do të hapet si vazhdimësi e këtij mesazhi te Zbulesa 4:1.

Nxitja e fundit e Shpirtit

Për fituesin individual, Jezusi i deklaroi:

Vargu 21: “ *Kushdo që fiton, unë do të lejoj të ulet me mua në fronin tim, ashtu si munda dhe u ula me Atin tim në fronin e tij.* »

Ai njofton kështu veprimtarinë e gjykimit qiellor që pason këtë mesazh dhe që do të jetë tema e Rev.4. Por ky premtim e angazhon atë vetëm për një fitues të vërtetë të zgjedhur.

Vargu 22: “ *Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!* »

Tema e “ *letrave* ” përfundon me këtë dështim të ri institucional. E fundit, sepse tani e tutje, drita do të bartet nga një njeri i frymëzuar, pastaj nga një grup i vogël. Ai do të transmetohet individualisht nga personi në person dhe me anë të internetit që vetë Jezusi do ta drejtojë duke i udhëhequr të zgjedhurit e tij drejt burimit të përhapjes së të vërtetave të tij të fundit, po aq të shenjtë sa personi i tij hyjnor. Në këtë mënyrë, kudo që të jetë ai në tokë: “ *Kush ka veshë, le të dëgjojë atë që Fryma u thotë kishave!* ” »

Tema e mëposhtme do të ketë si kontekst mijëvjeçarin qiellor të gjykimit të të ligjve të kryer nga shenjtoret. E gjithë tema bazohet në mësimet e shpërndara te Zbulesa 4, 11 dhe 20. Por Zbulesa 4 konfirmon qartë kontekstin qiellor të këtij aktiviteti që ndjek kronologjikisht epokën e fundit të të Zgjedhurve tokësorë.

Zbulesa 4 : Gjykimi Qiellor

Vargu 1: “ *Pas kësaj pashë dhe ja, një derë u hap në qiell. Zëri i parë që dëgjoja, si zhurma e borisë, që më foli, më tha: Eja këtu lart dhe unë do të të tregoj se çfarë do të ndodhë më pas.* ”

Duke thënë: “ *Zëri i parë që dëgjoja, si tingulli i një borie* ”, Shpirti e përkufizon mesazhin e kësaj epoke “ *Laodiceane* ” si atë në të cilën ai e çoi Gjonin te Zbulesa 1:10: “ *Unë isha në shpirt në ditën e Zotit, dhe dëgjoja pas meje një zë të lartë, si zhurma e një borie.* ” Prandaj, *Laodicea* është epoka, fundi i së cilës shënohet nga “ *dita e Zotit* ”, ajo e kthimit të tij të madh të lavdishëm.

Sipas fjalëve të tij, Fryma mbështet fuqimisht idenë e vazhdimësisë së kësaj teme me mesazhin e *Laodicesë*. Ky sqarim është i rëndësishëm, sepse institucioni nuk ka qenë kurrë në gjendje t’u provojë kundërshtarëve doktrinën e tij të gjykimit qiellor. Sot, unë jap prova për këtë, e mundur nga përcaktimi i saktë i datave të bashkangjitura me mesazhet e *letrave* të Zbulesës 2 dhe 3. Midis *Laodicesë* dhe Zbulesës 4, me “ *borinë e shtatë* ” të Zbul. ia hoqi djallit dhe njerëzve rebelë “ *mbizotërimin e tyre tokësor mbi mbretërinë e botës* ”. Me “ *të korrat* ” e Zbulesës 14, ai i ka marrë të zgjedhurit e tij në qiell dhe u beson atyre detyrën për të gjykuar bashkë me të jetën e kaluar tokësore të të vdekurve të ligj. Është atëherë që “ *ai që fiton do t’i sundojë kombet me një shufër hekuri* ” siç njoftohet te Zbulesa 2:27. Nëse të përndjekurit do të ishin, si unë, të sigurt për fatin e rezervuar për ta, nuk ka dyshim se do të ndryshonin sjelljen e tyre. Por është pikërisht dëshira e tyre e ashpër për të shpërfillur çdo paralajmërim që i çon në veprimet më të këqija dhe kështu ata po përgatisin, për veten e tyre, dënimin më të keq që nuk mund të riprodhohet në kushtet aktuale tokësore. Le të kthehemi pastaj te teksti i këtij kapitulli 4. “ *Zëri i parë që dëgjoja, si zhurma e një borie,*

dhe që më foli, tha: Eja këtu lart dhe unë do të të tregoj se çfarë duhet të ndodhë më pas". Gjoni i referohet vargut 10 të Zbulesës 1: " Unë isha në Frymë në ditën e Zotit dhe dëgjova pas meje një zë të lartë, si zhurma e një borie ." Kjo temë e kthimit të Krishtit në lavdi përmendet tashmë në vargun 7 ku shkruhet: " Ja, ai vjen me retë. Dhe çdo sy do ta shohë, edhe ata që e shpuan; dhe të gjitha fiset e dheut do të vajtojnë për të. po. Amen! » Lidhja e sugjeruar e këtyre tre teksteve konfirmon kontekstin e fundit të lavdishëm të ditës së kthimit të Zotit Jezus, i quajtur gjithashtu *Michael* nga iniciatorët e tij të zgjedhur dhe engjëjt e tij besnikë. Nëse zëri i Jezusit krahasohet me një *bori*, është sepse, ashtu si ky instrument tingëllues i ushtrive, në krye të ushtrive të tij engjëllore qiellore, Jezusi u jep tinguj trupave të tij për të nisur luftën. Për më tepër, si një *bori*, zëri i tij nuk ka reshtur së paralajmëruari të zgjedhurit e tij për t'i paralajmëruar ata në mënyrë që t'i përgatisë ata të fitojnë, ashtu siç ai vetë mundi mëkatin dhe vdekjen. Duke evokuar këtë fjalë " *trombe* ", Jezusi na tregon temën më misterioze dhe më të rëndësishme të gjithë Zbulesës së tij. Dhe është e vërtetë që për shërbëtorët e tij të fundit, kjo temë fshihte një provë eliminatorë. Këtu, te Zbulesa 4:1, skena e përshkruar është e paplotë sepse synon vetëm të zgjedhurit e tij, të cilët ai vjen për t'i shpëtuar nga vdekja. Sjellja e të ligjve në të njëjtin kontekst do të përshkruhet te Zbulesa 6:16 me këto terma zbulues: " *Dhe ata u thanë maleve dhe shkëmbinjtë: Bini mbi ne dhe na fshihni nga fytyra e atij që ulet mbi fronin dhe përpara zemërimit të qengjit; sepse dita e madhe e zemërimit të tij ka ardhur dhe kush mund të qëndrojë?* » Për këtë pyetje të pezulluar, me sa duket, pa përgjigje, Zoti do t'i paraqesë në kapitullin 7 që ndjek ata që mund t'i rezistojnë: të zgjedhurit e vulosur të simbolizuar nga numri 144,000, një mori 12 në katror ose 144. Por ai vetëm të zgjedhurit që mbetën gjallë në kthimin e Krishtit veproni atje. Tani, në këtë kontekst të Zbulesës 4, rrëmbimi në qiell ka të bëjë gjithashtu me të zgjedhurit që vdiqën që nga Abeli, të cilët Jezusi i ringjall për t'u dhënë edhe atyre shpërblimin e premtuar për besimin e tyre: jetën e përjetshme. Gjithashtu, kur Jezusi i tha Gjoni: " *Eja këtu lart!* ", Shpirti parashikon vetëm, nëpërmjet këtij imazhi, ngjitjen drejt mbretërisë celestiale të Perëndisë të të gjithë të zgjedhurve të shpenguar me gjakun e Jezu Krishtit. Kjo ngjitje në qiell shënon fundin e natyrës tokësore njerëzore, të zgjedhurit ringjallen të ngjashëm me engjëjt besnikë të Perëndisë, në përputhje me mësimin e Jezusit për Mat.22:30. Mishi dhe mallkimi i tij mbaruan, i lënë pas pa keqardhje. Ky moment në historinë njerëzore është aq i dëshirueshëm sa Jezusi e kujton vazhdimisht në zbulesën e tij që nga Danieli. Ashtu si toka, e mallkuar për shkak të njeriut, të zgjedhurit e vërtetë dëshirojnë çlirimin e tyre. Vargu 2 duket i kopjuar nga Zbulesa 1:10; në fakt, Shpirti konfirmon më fort lidhjen e të dyjave që i referohen të njëjtës ngjarje në historinë e projektit të Perëndisë, kthimin e tij në " *ditën e tij të madhe* " të profetizuar në Zbul.16:16.

Vargu 2: " *Menjëherë isha në frymë. Dhe ja, ishte një fron në qiell dhe mbi fron ishte ulur një ."*

Ashtu si në përvojën e Gjoni, ngritja e të zgjedhurve në " *parajsë* " i kënaq ata në shpirt dhe ata projektohen në dimensionin qiellor, i cili mbetet përherë i paarritshëm për njerëzit, sepse Zoti mbretëron atje dhe ai është i dukshëm.

Vargu 3: " *Ai që rrinte dukej si një gur diaspri dhe sardoniksi; dhe fronti ishte i rrethuar nga një ylber si smeraldi .* "

Atje ata e gjejnë veten përballë fronit të Zotit, mbi të cilin i vetmi Zot krijues ulet me lavdi. Kjo lavdi e papërshkrueshme qiellore megjithatë shprehet me gurë të çmuar ndaj të cilëve njerëzit janë të ndjeshëm. " *Gurët e diasperit* " marrin aspekte dhe ngjyra shumë të ndryshme, duke përfytyruar kështu shumëllojshmërinë e natyrës hyjnore. Me ngjyrë të kuqe, " *sardoina* " i ngjan asaj. " *Ylberi* " është një fenomen natyror që gjithmonë i ka mahnitur meshkujt, por ende duhet të kujtojmë origjinën e tij. Ishte shenja e besëlidhjes me të cilën Perëndia i premtoi njerëzimit që të mos e shkatërronte më kurrë me ujërat e përmbytjes, sipas Zanafillës 9:9 deri në 17. Gjithashtu, sa herë që shiu takon diellin, një imazh simbolik i Perëndisë, ylberi, duket se qetëson krijesat e tij tokësore. Por, duke evokuar vërshimin e ujërave, Pjetri kujton se një " *përmbytje zjarri dhe squfuri* " është në planin hyjnor (2Pet.3:7). Pikërisht, duke pasur parasysh këtë " *përmbytje zjarri* " shfarosëse, Perëndia organizon, në qiellin e tij, një gjykim të të ligjve, gjykatësit e të cilit do të jenë të zgjedhurit e shpenguar dhe Jezusi, Shëlbuesi i tyre.

Vargu 4: " *Përreth fronit pashë njëzet e katër frone dhe mbi frone njëzet e katër pleq të ulur, të veshur me rroba të bardha dhe mbi kokat e tyre kurora prej ari .* "

Këtu, pra, të simbolizuar nga 24 pleq , të shpenguarit e dy epokave profetike u zbuluan sipas parimit vijues: midis 94 dhe 1843, themeli i 12 apostujve; ndërmjet viteve 1843 dhe 2030, Izraeli shpirtëror "Adventist" i " 12 fiseve " i vulosur me " *vulën e Zotit* ", në ditën e 7-të të Shabatit ' në Apo.7. Ky konfigurim do të konfirmohet, te Zbulesa 21, në përshkrimin e " *Jerusalemit të Ri që zbrit nga qielli* " për t'u vendosur në tokën e rinovuar; " *12 fiset* " përfaqësohen nga " *12 dyer* " në formën e 12 " *perlave* ". Tema e gjykimit përkufizohet te Zbulesa 20:4, ku lexojmë: " *Dhe pashë frone; dhe atyre që rrinin aty iu dha pushteti për të gjykuar . Dhe pashë shpirtat e atyre që u ishte prerë koka për shkak të dëshmisë së Jezusit dhe për shkak të fjalës së Perëndisë, dhe të atyre që nuk e kishin adhuruar bishën as figurën e saj dhe nuk kishin marrë shenjë në ballin e tyre dhe në duart. Ata erdhën në jetë dhe mbretëruan me Krishtin një mijë vjet .* " Mbretërimi i të zgjedhurve është një mbretërim gjyqtarësh. Por kë të gjykojmë? Zbulesa 11:18 na jep përgjigjen: " *Kombet u zemëruan; dhe ka ardhur zemërimi yt dhe ka ardhur koha për të gjykuar të vdekurit dhe për të shpërblyer shërbëtorët e tu, profetët, shenjtorët dhe ata që kanë frikë nga emri yt, të vegjël e të mëdhenj, dhe të shkatërrosh ata që shkatërrojnë tokën .* " Në këtë varg, Shpirti kujton vargun e tre temave të zbuluara për kohën e fundit: " *boria e gjashtë* " për " *kombet e zemëruar* ", koha e " *shtatë plagëve të fundit* " sepse " *ka ardhur zemërimi yt* " dhe gjykimi qiellor i " *një mijë vjetëve* ", sepse " *ka ardhur koha për të gjykuar të vdekurit* ". Fundi i vargut përcakton programin përfundimtar i cili do të realizohet nga gjykimi përfundimtar i *liqenit të zjarrit dhe sqfurit* që do të shkatërrojë të ligjtë. Të gjithë do të marrin pjesë në të dytën sugjerori *ringjalljen* , në fund të " *mijë vjetëve* ", sipas Zbulesës 20:5: " *Të tjerët të vdekur nuk u kthyen në jetë derisa të plotësoheshin një mijë vjet* ". Fryma na jep përkufizimin e tij për të ligjtë: " *ata që shkatërrojnë tokën* ". Pas këtij veprimi është " *mëkati*

shkatërrues ose shkretues ” i cituar në Dan.8:13; mëkati që shkakton vdekjen dhe shkretimin e tokës ; i cili udhëhoqi Zotin për t'ia dorëzuar krishterimin regjimit mizor papal romak midis 538 dhe 1798; që i dorëzon një të tretën e njerëzve në zjarr bërthamor pas ose në 2021. Askush nuk do ta kishte imagjinuar se, që nga 7 marsi 321, shkelja e së shtunës së shenjtë të ditës së shtatë të vërtetë do të sillte kaq shumë pasoja të tmerrshme dhe tragjike. *24 pleqtë* dallohen vetëm në nivelin e dekretit të Danielit 8:14, sepse kanë të përbashkët që ata janë të shpëtuar nga i njëjti gjak i Jezu Krishtit. Kjo është arsyeja pse, të gjetur të denjë, sipas Zbulesës 3:5, ata të gjithë veshin " *petkat e bardha* " dhe " *kurorën e jetës* " të premtuar fitimtarëve në betejën e besimit, te Zbulesa 2:10. " *Ari* " i *kurorave* simbolizon besimin e pastruar me anë të sprovës sipas 1 Pjetrit 1:7.

Në këtë kapitull 4, termi " *ulur* " shfaqet 3 herë. Numri 3 duke qenë një simbol i përsosmërisë, Fryma e vendos këtë temë të gjykimit të mijëvjeçarit të shtatë nën shenjë e pushimit të përsosur të pushtuesve, siç është shkruar: " *Ulu në të djathtën time derisa t'i bëj armiqtë e tu stol të këmbëve të tua.* " Psa.110:1 dhe Mat.22:44. Ai dhe ata që ulen janë në **prehje** dhe me këtë shëmbëlltyrë, Fryma e paraqet mirë, mijëvjeçarin e shtatë, siç profetizoi e shtuna ose prehja e madhe , që nga krijimi, me pushimin e shenjtëruar të ditës së shtatë të javëve tona.

Vargu 5: " *Nga fronti dalin vetëtima, zëra dhe bubullima. Përpara frontit digjen shtatë llamba zjarri, që janë shtatë shpirtrat e Perëndisë .»*

Manifestimet që " *dalën nga fronti* " i atribuohen drejtpërdrejt vetë Zotit krijues. Sipas Ekso.19:16, këto dukuri kishin shënuar tashmë, në tmerrin e popullit hebre, praninë e Zotit në malin Sinai. Prandaj, ky sugjerim kujton rolin që do të luajnë dhjetë urdhërimet e Perëndisë në këtë veprim të gjykimit të të vdekurve të ligj. Ky përkujtes ngjall gjithashtu faktin se i padukshëm në rrezikun e vdekjes së pashmangshme për krijesat e tij në të kaluarën, Zoti që nuk e ka ndryshuar natyrën e tij shihet pa rrezik nga të zgjedhurit e tij të ringjallur dhe të lavdëruar. **Kujdes! Kjo fjali e shkurtër, e interpretuar tani, do të bëhet një pikë referimi në strukturën e librit Zbulesa. Sa herë që shfaqet, lexuesi duhet të kuptojë se profecia ngjall kontekstin e fillimit të gjykimit të mijëvjeçarit të shtatë, i cili do të shënohet nga ndërhyrja e drejtpërdrejtë dhe e dukshme e Zotit te Mikaeli, Jezu Krishti.** Në këtë mënyrë, struktura e të gjithë librit do të na ofrojë përmbledhje të njëpasnjëshme të epokës së krishterë nën tema të ndryshme të ndara nga kjo shprehje kyçe: " *kishte vetëtima, zëra dhe bubullima* ". Do ta gjejmë te Zbulesa 8:5 ku çelësit i shtohet " *një tërmet* ". Ai do të ndajë temën e ndërmjetësimit të përhershëm çelestial të Jezu Krishtit nga tema e *borive* . Më pas, te Zbulesa 11:19, çelësit do t'i shtohet " *breshëri i fortë* ". Shpjegimi do të shfaqet te Zbulesa 16:21 ku ky " *breshëri i madh* " mbyll temën e të *shtatës nga shtatë plagët e fundit të Perëndisë* . Po kështu, « *tërmeti* » bëhet, te Zbulesa 16:18, « *një tërmet i madh* ». Ky çelës është thelbësor për të mësuar për të menaxhuar mësimet e librit Zbulesa dhe për të kuptuar parimin e strukturës së tij.

Duke u kthyer te vargu ynë 5, vërejmë se, të vendosura këtë herë " *përpara frontit* ", janë " *shtatë llambat e zjarrit që digjen* ". Ata simbolizojnë " *shtatë shpirtrat e Zotit* ". Numri " *shtatë* » simbolizon shenjtërimin, këtu, atë të Shpirtit të Perëndisë. Është nëpërmjet Shpirtit të tij që përmban gjithë jetën që Perëndia kontrollon të gjitha krijesat e tij; ai është në to dhe i vendos " *përpara frontit të tij*

”, sepse i krijoi të lirë, përballë tij. Imazhi i “ *shtatë llambave të ndezura* ” simbolizon shenjtërimin e dritës hyjnore; drita e saj e përsosur dhe intensive eliminon çdo mundësi të errësirës. Sepse nuk ka vend për errësirë në jetën e përjetshme të të shpenguarve.

Vargu 6: " *Ka ende para fronit një det prej qelqi, si kristal. Në mes të fronit dhe rreth fronit, ka katër qenie të gjalla plot me sy përpara dhe prapa .* ”

Fryma na flet në gjuhën e tij simbolike. Çfarë është “ *përpara fronti* ” përcakton krijesat e tij qiellore që ndihmojnë, por nuk marrin pjesë në gjykim. Në një numër të madh, këto marrin pamjen e një *deti* , pastërtia e karakterit të të cilit është aq e pastër sa ai e krahason atë me *kristalin* . Ky është karakteri bazë i krijesave qiellore dhe tokësore që i kanë qëndruar besnike Zotit krijues. Pastaj Fryma thërret një simbol tjetër që ka të bëjë me Perëndinë, në mes të *fronit* , dhe krijesat e tij qiellore të botëve të tjera dhe dimensioneve të tjera, *rreth fronti* ; *përreth* tregon krijesa të shpërndara nën vështrimin e Zotit të ulur në *fron* . Shprehja “ *katër qenie të gjalla* ” i referohet standardit universal të qenieve të jetesës. Shumësia e *syve* justifikohet me fjalën turme dhe pozicioni i tyre “ *para dhe mbrapa* ” simbolizon disa gjëra. Së pari, u jep këtyre *qenieve të gjalla* një pamje shumëdimensionale, shumëdimensionale. Por më shumë shpirtërisht, shprehja “ *para dhe prapa* ” i referohet ligjit hyjnor të gdhendur me gishtin e Zotit në malin Sinai, në katër faqet e dy tavolinave prej guri. Fryma e krahason jetën universale me ligjin universal. Të dyja janë vepër e Perëndisë që gdhend në gur, në mish ose në shpirtra, standardin e jetës së përsosur për lumturinë e krijesave të tij që e kuptojnë dhe e duan atë. Këto mori sysh shikojnë dhe ndjekin me pasion dhe dhembshuri atë që po ndodh në tokë. Tek 1 Kor.4:9, Pali deklaron: “ *Sepse Perëndia, më duket, na ka bërë ne, apostujt, të fundit të njerëzve, të dënuar me vdekje në një farë mënyre, duke qenë se kemi qenë një spektakël për botën, engjëjt dhe njerëzve .*” Fjala “ *botë* ” në këtë varg është “kozmos” greke. Është ky kozmos që unë e përkufizoj si botë shumëdimensionale. Në tokë, të zgjedhurit dhe betejat e tyre ndiqen nga spektatorë të padukshëm që i duan me të njëjtën dashuri hyjnore të zbuluar nga Jezu Krishti. Ata gëzohen me gëzimin e tyre dhe qajnë me ata që qajnë, sepse lufta është shumë e vështirë dhe shqetësuese. Por ky kozmos përcakton gjithashtu botën jobesimtare si populli romak, spektatorë të vrasjes së të krishterëve besnikë në arenat e tyre.

Zbulesa 5 do të na paraqesë këto tre grupe spektatorësh qiellorë: *katër qeniet e gjalla, engjëjt dhe pleqtë* , të gjithë fitimtarë, ata janë të bashkuar nën vështrimin e dashur të Zotit të madh krijues për përjetësi.

Lidhja që lidh “ *turmën e syve* ” me ligjin hyjnor është në emrin “ *dëshmia* ” që Perëndia i jep ligjit të tij të dhjetë urdhërimeve. Kujtojmë se ky ligj u mbajt në “vendin më të shenjtë” të rezervuar ekskluzivisht për Perëndinë dhe i ndaluar për njerëzit, përveç festës së “Ditës së Shlyerjes”. Ligji i mbeti Perëndisë si një “ *dëshminë* ” dhe “ *dy tabelat* ” e tij do t’i japin një kuptim të dytë “ *dy dëshmitarëve* ” simbolikë të përmendur te Zbulesa 11:3. » Në këtë mësim, “ *shumë sysh* ” zbulon ekzistencën e një morie dëshmitarësh të padukshëm që dëshmuar ngjarje tokësore. Në mendimin hyjnor, fjala dëshmitar është e pandashme nga fjala besnikëri. Fjala greke “*martus*” e përkthyer si “*martir*” e përkufizon atë në mënyrë të përsosur, sepse besnikëria e kërkuar nga Zoti nuk ka kufi. Dhe së paku, një

"dëshmitar" i Jezusit duhet të respektojë ligjin hyjnor të dhjetë urdhërimeve të tij me të cilat Zoti e krahason dhe e gjykon.

LIGJI HYJNOR profetizon

Këtu hap një kllapa, për të evokuar dritën hyjnore të marrë në pranverë 2018. Ka të bëjë me ligjin e dhjetë urdhërimeve të Zotit. Shpirti më udhëhoqi të kuptoja rëndësinë e sqarimit vijues: “ *Moisiu u kthye dhe zbriti nga mali me dy pllakat e dëshmisë në dorë; tabelat ishin të shkruara në të dy anët , ishin të shkruara në njërin anë dhe në anën tjetër . Tabelat ishin vepër e Perëndisë dhe shkrimi ishte shkrimi i Perëndisë, i gdhendur mbi tabela* (Eksod.32:15-16). Fillimisht u habita që askush nuk e kishte marrë parasysh këtë sqarim sipas të cilit në katër fytyrat e tyre ishin të shkruara tabelat origjinale të ligjit, pra “ *para dhe mbrapa* ” si “ *sytë e katër qenieve të gjalla* ”. vargu i mëparshëm i studiuar. Ky sqarim i cituar me këmbëngulje kishte një arsye që Shpirti më lejoi ta zbuloja. I gjithë teksti fillimisht u shpërnda në mënyrë të barabartë dhe të balancuar në të katër anët e dy tavolinave prej guri. Pjesa e përparme e të parit shfaqte urdhërimin e parë dhe gjysmën e të dytit; shpina e saj mbante pjesën e dytë të së dytës dhe tërësinë e së tretës. Në tabelën e dytë, pjesa e përparme shfaqti urdhërimin e katërt plotësisht; ana e saj e pasme mbante gjashtë urdhërimet e fundit. Në këtë konfigurim, dy anët e dukshme na paraqesin urdhërimin e parë dhe të dytën në gjysmë dhe të katërtin që ka të bëjë me pushimin e shenjtëruar të ditës së shtatë. Një vështrim në këto gjëra nxjerr në pah këto tre urdhërime që janë shenja shenjtërie në 1843, kur Shabati u rivendos dhe u kërkua nga Perëndia. Në këtë datë, protestantët ranë viktimë të së dielës romake të trashëguar. Pasojat e zgjedhjes Adventiste dhe Zgjedhja protestante do të shfaqen kështu në anën e pasme të dy tabelave. Duket se, pa respektuar të shtunën, që nga viti 1843, është shkelur edhe urdhërimi i tretë: “ *Emri i Zotit merret kot* ”, fjalë për fjalë “ *gënjeshtar* ”, nga ata që e thërrasin atë pa drejtësinë e Krishtit ose pas 'kanë humbur. Kështu ata ripërtërijnë fajin e bërë nga judenjtë, pretendimi i të cilëve se i përkasin Perëndisë është zbuluar si një gënjeshtër nga Jezu Krishti në Zbulesën 3:9: “ *ata të sinagogës së Satanait, që e quajnë veten hebrenj dhe nuk janë të tillë, por që gënjejnë* ”. Në vitin 1843, ky ishte rasti për protestantët, trashëgimtarë të katolikëve. Por përpara urdhërimit të tretë, pjesa e dytë e të dytit zbulon gjykimin që Perëndia jep mbi dy kampet kryesore kundërshtarë. Për trashëgimtarët protestantë të katolicizmit romak, Zoti u thotë: “ *Unë jam një Zot xheloz, që ndëshkon paudhësinë e baballarëve mbi fëmijët deri në brezin e tretë dhe të katërt të atyre që më urrejnë,* ”; Fatkeqësisht për të, adventizmi zyrtar i “ *vjellur* ” në 1994 do të ndajë fatin e tyre; por ai u thotë gjithashtu, anasjelltas, shenjtoreve që do të ruajnë të shtunën e tij të shenjtë dhe dritën e tij profetike nga viti 1843 deri në vitin 2030: “ *dhe që kanë mëshirë deri në një mijë breza për ata që më duan dhe që zbatojnë urdhërimet e mia* ”. Numri “ *mijë* ” i cituar ngjall në mënyrë delikate “ *mijë vjetët* ” e mijëvjeçarit të shtatë të Rev.20 që do të jetë shpërblimi i fitimtarëve të zgjedhur që kanë hyrë në përjetësi. Një mësim tjetër del. Të privuar nga ndihma e Frymës së Shenjtë të Jezu Krishtit, si rezultat, protestantët dhe

adventistët i lëshuar nga Zoti me radhë në 1843 dhe 1994 nuk do të jenë në gjendje të respektojnë gjashtë urdhërimet e fundit të shkruara në anën e pasme të tabelës 2, duke përfshirë pjesën e përparme kushtuar pushimit hyjnor të ditës së shtatë. Nga ana tjetër, vëzhguesit e kësaj prehjeje do të marrin ndihmën e Jezu Krishtit për t'iu bindur këtyre urdhërimeve që kanë të bëjnë me detyrat e njeriut ndaj fqinjët të tij njerëzor. Veprat e Zotit që nga dorëzimi i tabelave të ligjit të Moisiu marrin një kuptim, një rol dhe një përdorim sa befasues aq edhe të papritur në kohën e fundit, në vitin 2018. Dhe në këtë mënyrë mesazhi i rivendosi së Shabatit forcohet dhe konfirmohet nga Perëndia i Plotfuqishëm Jezu Krisht.

Këtu është tani forma në të cilën shfaqen dhjetë urdhërimet.

Tabela 1 – Përpara: recetat

Zoti e paraqet veten

" *Unë jam Zoti, Perëndia juaj, që ju nxori nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia e skllavërisë* ". (Përfshihen të gjithë të zgjedhurit e shpëtuar nga mëkati dhe të shpëtuar nga gjaku shlyes i derdhur nga Jezu Krishti; *shtëpia e skllavërisë* është mëkati; fryti i imituar i djallit).

i parë : mëkati katolik që nga viti 538, protestant që nga viti 1843 dhe adventist që nga viti 1994)

" *Mos keni perëndi të tjerë para meje* ."

Urdhërimi i dytë : ^{Pjesa e parë :} Mëkati katolik që nga viti 538.

" *Mos bëni për vete asnjë shëmbëlltë të gdhendur ose asnjë paraqitje të atyre gjërave që janë në qiell lart, që janë në tokë poshtë dhe që janë në ujërat poshtë tokës. Mos u përkul para tyre dhe mos u shërbe; "*

Tabela 1 – Mbrapa: Pasojat

Urdhërimi i dytë : ^{Pjesa e dytë :}

"... sepse unë, Zoti, Zoti juaj, jam një Zot xheloz, që ndëshkoj paudhësinë e etërve mbi fëmijët deri në brezin e **tretë dhe të katërt** të atyre që më urrejnë, **(katolikët që nga viti 538; protestantët që nga viti 1843; adventistët që nga viti 1994) dhe që tregon mëshirë për një mijë breza për ata që më duan dhe zbatojnë urdhërimet e mia . (Adventistët e ditës së shtatë, që nga viti 1843; më i fundit, që nga viti 1994)** .

i tretë : ^{shkelur} nga katolikët që nga viti 538, protestantët që nga viti 1843 dhe adventistët që nga viti 1994).

" *Mos e gënjeni emrin e Zotit, Perëndisë tuaj; sepse Zoti nuk do ta lërë të pandëshkuar atë që e përdor rrejshëm emrin e tij . »*

Tabela 2 – Përpara: recetë

i 4-të : shkelja e tij nga Asambleja e Krishterë që nga viti 321 e bën atë " *mëkatin shkatërrues* " të Dan.8:13; ai është shkelur nga besimi katolik që nga viti 538, dhe besimi protestant që nga viti 1843. Por ai është nderuar nga besimi adventist i ditës së shtatë që nga viti 1843 dhe 1873.

" *Kujtoni ditën e Shabatit për ta mbajtur të shenjtë. Punoni gjashtë ditë dhe bëni të gjithë punën tuaj. Por dita e shtatë është e shtuna e Zotit, Perëndisë tënd; Sepse në gjashtë ditë Zoti krijoi qiejt, tokën, detin dhe gjithçka që ndodhet*

në to dhe pushoi ditën e shtatë; prandaj Zoti e bekoi ditën e shtunë dhe e shenjtëroi . »

Tabela 2: E kundërta: pasojat : Këto gjashtë urdhërimet e fundit janë shkelur nga besimi i krishterë që nga viti 321; nga besimi katolik që nga viti 538; nga besimi protestant, që nga viti 1843 , dhe nga besimi adventist i " *vjellur* " në 1994. Por ata respektohen në besimin adventist të ditës së shtatë, të bekuar nga Fryma e Shenjtë e Jezu Krishtit, që nga viti 1843 dhe 1873; “të fundit” nga viti 1994 deri në vitin 2030.

Urdhëresa e 5-të

Ndero atin tënd dhe nënën tënde, që ditët e tua të jenë të gjata në vendin që të jep Zoti, Perëndia yt. »

urdhërimi i 6-të

“ ~~Nuk do të vrasësh~~. Mos bëni vrasje .” (të llojit të krimin të keq të vrasjes ose në emër të fesë së rreme)

urdhërimi i 7-të

“ Mos shkel kurorën. »

urdhërimi i 8-të

“ Mos vidh. »

urdhërimi i 9-të

“ Mos jep dëshmi të rreme kundër fqinjit tënd . »

Urdhri i 10- të

“ Mos lakmo shtëpinë e fqinjit tënd; mos lakmo gruan e fqinjit tënd, as shërbëtorin e tij, as shërbëtoren e tij, as kaun, as gomarin e tij, as asgjë që i përket fqinjit tënd. »

E mbyll këtu këtë parantezë sublimë dhe me rëndësi jetike.

Vargu 7: " *Krijesa e parë e gjallë është si një luan, krijesa e dytë e gjallë është si një viç, krijesa e tretë e gjallë ka fytyrën e një njeriu dhe krijesa e katërt është si një shqiponjë që fluturon .* "

Le ta themi menjëherë, këto janë vetëm simbole. I njëjti mesazh paraqitet në Ezek.1:6 me variacione në përshkrim. Ka katër kafshë identike, secila me katër fytyra të ndryshme. Këtu, ne kemi ende katër kafshë, por secila ka vetëm një fytyrë, të ndryshme në katër kafshët. Prandaj, këto përbindësia nuk janë reale, por mesazhi i tyre simbolik është sublim. Secili prej tyre paraqet një standard të jetës universale të përjetshme që ka të bëjë, siç e kemi parë, Vetë Zotin dhe krijesat e Tij universale shumëdimensionale. Ai që mishëroi në përsosmërinë e tij hyjnore, këto katër kritere të jetës universale, është Jezu Krishti, tek i cili gjendet mbretëria dhe forca e *luanit* sipas Gjyq.14:18; fryma e sakrificës dhe e shërbimit të *viçit* ; imazhi i njeriut për Zotin; dhe dominimi i lartësisë supreme qiellore të *shqiponjës fluturuese* . Këto katër kritere gjenden gjatë gjithë jetës qiellore të përjetshme universale. Ato përbëjnë normën që shpjegon suksesin e projektit hyjnor të luftuar nga shpirtrat rebelë. Dhe Jezusi u prezantoi modelin e përsosur apostujve dhe dishepujve të tij gjatë shërbesës së tij të vazhdueshme tokësore; duke shkuar aq larg sa t'u lante këmbët dishepujve të tij, përpara se ta dorëzonte trupin e tij në

torturën e kryqëzimit, për të shlyer, në vend të tyre, si një "viç", mëkatet e të gjithë të zgjedhurve të tij. Gjithashtu, le të shqyrtojë secili veten e tij për të ditur nëse mohimi i kësaj norme të jetës së përjetshme është në përputhje me natyrën, aspiratat dhe dëshirat e tyre. Ky është standardi i ofertës së shpëtimit që duhet pranuar ose refuzuar.

Vargu 8: “ *Katër krijesat e gjalla kanë secila nga gjashtë krahë dhe janë plot me sy përreth dhe brenda. Ata nuk pushojnë së thënëi ditë e natë: I shenjtë, i shenjtë, i shenjtë është Zoti Perëndi, i Plotfuqishmi, që ishte, është dhe do të vijë!* »

Në sfondin e gjykimit çelstial, kjo skenë ilustron parime që zbatohen vazhdimisht në qiell dhe në tokë nga qeniet që i qëndrojnë besnike Perëndisë.

Trupat qiellorë të krijesave nga botët e tjera nuk kanë nevojë për krahë për të lëvizur sepse nuk u nënshtrohen ligjeve të dimensionit tokësor. Por Fryma adopton simbole tokësore që njeriu mund t'i kuptojë. Duke u atribuar atyre “ *gjashtë krahë* ”, ai na zbulon vlerën simbolike të numrit 6 që bëhet numri i karakterit qiellor dhe ai i engjëjve. Ka të bëjë me botët e mbetura pa mëkat dhe engjëjt nga të cilët u krijua i pari Satani, engjëlli rebel. Zoti duke i caktuar vetes numrin "shtatë" si "vulën" e tij mbretërore personale, numri 6 mund të konsiderohet si "vula", ose në rastin e djallit "shenja" e personalitetit të tij, por ai ndan ky numër 6 me botët që mbeten të pastra dhe të gjithë engjëjt e krijuar nga Zoti, të mirët dhe të këqijtë. Poshtë engjëllit vjen njeriu, numri i të cilit do të jetë "5", i cili justifikohet nga 5 shqisat e tij, 5 gishtat e dorës dhe 5 gishtat e këmbës. Më poshtë vjen numri 4 i karakterit universal të caktuar nga 4 pikat kryesore, Veriu, Jugu, Lindja dhe Perëndimi. Më poshtë vjen numri 3 i përsosmërisë, më pas numri 2 i papërsosmërisë dhe numri 1 i unitetit, ose bashkimit të përsosur. Sytë e katër qenieve të gjalla janë " *përreth dhe brenda* ", dhe për më tepër, " *para dhe prapa* ". Asgjë nuk mund t'i shpëtojë vështrimit të kësaj jete universale qiellore shumëdimensionale që Fryma hyjnore e heton në tërësinë e saj, sepse origjina e saj është tek ai. Ky mësim është i dobishëm sepse, në tokën e sotme, për shkak të mëkatit dhe ligësisë së mëkatarëve, duke i mbajtur ata " *brenda* ", njeriu mund t'i fshehtë mendimet e tij të fshehta dhe ligësinë nga njerëzit e tjerë. Në jetën qiellore gjëra të tilla janë të pamundura. Jeta qiellore është transparente si kristal pasi ligësia u dëbua prej saj, së bashku me djallin dhe engjëjt e tij të këqij, të hedhur në tokë, sipas Zbulesës 12:9, pas fitores së Jezusit mbi mëkatin dhe të vdekurit. Shpallja e shenjtërisë së Perëndisë realizohet në përsosmërinë e saj (3 herë: *e shenjtë*) nga banorët e këtyre botëve të pastra. Por kjo shpallje nuk realizohet me fjalë; është përsosja e shenjtërisë së tyre individuale dhe kolektive që shpall në vepra të përhershme përsosmërinë e shenjtërisë së Zotit që i krijoi. Perëndia zbulon natyrën dhe emrin e tij në formën e cituar te Zbulesa 1:8: " *Unë jam alfa dhe omega*", *thotë Zoti Perëndi, që është, që ishte dhe që do të vijë, i Plotfuqishmi* ." Shprehja " *kush është, kush ishte dhe kush do të vijë* " përcakton në mënyrë të përsosur natyrën e përjetshme të Zotit krijues. Duke refuzuar ta thërrasin me emrin që i vuri vetes, "YaHWéH", njerëzit e quajnë "Zot". Është e vërtetë se Zoti nuk kishte nevojë për një emër, pasi duke qenë unik dhe pa konkurrent hyjnor, ai nuk ka nevojë për një emër për ta dalluar atë nga perënditë e tjera që nuk ekzistojnë. Perëndia megjithatë pranoi t'i përgjigjej kërkesës së

Moisiut, të cilin ai e donte dhe që e donte. Kështu ai i vuri vetes emrin "YaHWéH" që përkthehet me foljen "të jesh", e lidhur në vetën e tretë njëjës të imperfektit hebraik. Kjo kohë "e papërsosur" përcakton një arritje që shtrihet në kohë, pra, një kohë më e madhe se e ardhmja jonë, forma "që është, që ishte dhe që do të jetë" përkthen në mënyrë të përsosur kuptimin e këtij imperfekti hebraik. Formula " ai që është, kush ishte dhe që do të vijë " është pra mënyra e Perëndisë për të përkthyer emrin e tij hebraik "YaHWéH", kur ai duhet ta përshtatë atë me gjuhët perëndimore, ose me ndonjë tjetër përveç hebraishtes. Pjesa "dhe që vjen" përcakton fazën përfundimtare adventiste të besimit të krishterë, e vendosur në planin e Zotit me dekretin e Danit.8:14 që nga viti 1843. Prandaj është në mishin e adventistëve të zgjedhur që shpallja e shenjtërisë së trefishtë të Zotit është kryer. Hyjnia e Jezu Krishtit është diskutuar shpesh, por është e padiskutueshme. Bibla thotë për këtë në Heb.1:8: “ Por ai i tha Birit: Froni yt, o Perëndi, është i përjetshëm; skeptri i mbretërimit tënd është një skeptër drejtësie; ". Dhe Filipit që i kërkon Jezusit t'i tregojë Atin, Jezusi i përgjigjet: “ Kam kaq kohë me ty dhe ti nuk më njeh, Filip! Ai që më ka parë mua, ka parë Atin ; si thua: Na trego Atin? (Gjoni 14:9).

Vargjet 9-10-11: “ Kur të gjallët i japin lavdi, nder dhe falënderim atij që ulet në fron, atij që jeton në shekuj të shekujve, të njëzet e katër pleqtë bien para atij që ulet në fron dhe ~~adhurojnë~~ dhe përkuluni përpara atij që jeton në shekuj të shekujve, dhe hodhën kurorat e tyre përpara fronit, duke thënë: Ti je i denjë, o Zoti ynë dhe Perëndia ynë, të marrësh lavdi, nder dhe fuqi; sepse ti i krijove të gjitha gjërat dhe është me vullnetin tënd që ato ekzistojnë dhe u krijuan .”

Kapitulli 4 përfundon me një skenë lavdërimi të Zotit krijues. Kjo skenë tregon se kërkesa hyjnore, “ frikojeni Perëndinë dhe jepini atij lavdi ...”, e shprehur në mesazhin e engjëllit të parë të Zbulesës 14:7, u dëgjua dhe u kuptua mirë nga zyrtarët e fundit të zgjedhur të zgjedhur që nga viti 1843; por mbi të gjitha, nga të zgjedhurit që mbetën gjallë në kohën e kthimit në lavdinë e Jezu Krishtit; sepse vetëm për ta u përgatit dhe u ndriçua plotësisht Zbulesa e Apokalipsit në kohën e zgjedhur nga Zoti, që nga pranvera e vitit 2018. Kështu të shpenguarit shprehin në adhurim dhe lavdërim gjithë mirënjohjen e tyre ndaj Jezu Krishtit, në formën në të cilën, I Plotfuqishmi i vizitoi për t'i shpëtuar nga mëkati dhe vdekja, paga e tij. Njerëzimi jobesimtar beson vetëm atë që sheh, si apostulli Thomas, dhe për shkak se Zoti është i padukshëm, ai është i dënuar të injorojë dobësinë e tij ekstreme, e cila e bën atë vetëm një lodër që ai e manipulon sipas vullnetit të tij hyjnor. Ajo të paktën ka justifikimin, i cili nuk do ta justifikojë, për të mos njohur Zotin, një justifikim që Satani nuk e ka, pasi duke e njohur Zotin, ai zgjodhi të hynte në luftë kundër tij; është vështirë e besueshme, por e vërtetë, dhe ka të bëjë gjithashtu me engjëjt e këqij që e pasuan atë. Në mënyrë paradoksale, frytet e shumta të ndryshme dhe madje të kundërta të zgjedhjes së lirë dëshmojnë për lirinë autentike dhe totale që Zoti u ka dhënë krijesave të tij qiellore dhe tokësore.

Zbulesa 5: Biri i Njeriut

Kur ia paraqiti Jezusin turmës, Pilati tha: " *Ja njeriu* ". Vetë Perëndia duhej të vinte dhe të merrte formën e mishit, në mënyrë që " *Njeriu* " të shfaqej sipas zemrës dhe dëshirave të tij. Vdekja kishte goditur çiftin e parë të qenieve njerëzore, për shkak të mëkatit të mosbindjes ndaj Zotit. Si shenjë e gjendjes së tyre të re të turpshme, Zoti i kishte bërë të zbulonin lakuriqësinë e tyre fizike, e cila ishte vetëm një shenjë e jashtme e lakuriqësisë së tyre të brendshme shpirtërore. Që në këtë fillim, njoftimi i parë i shpengimit të tyre u bë duke u dhënë atyre veshje të bëra nga lëkura e kafshëve. Kështu u vra kafsha e parë në historinë njerëzore, mund të mendojmë se ishte një dash i ri ose një qengj për shkak të simbolizmit. 4000 vjet më vonë, Qengji i Perëndisë, i cili heq mëkatet e botës, erdhi për të ofruar jetën e tij të përsosur ligjërisht për të shëlbuar të zgjedhurit mes njerëzimit. Prandaj, ky shpëtim i ofruar në hir të pastër nga Perëndia qëndron tërësisht në vdekjen e Jezusit, i cili i lejon të zgjedhurit e tij të përfitojnë nga drejtësia e tij e përsosur; dhe në të njëjtën kohë, vdekja e tij shlyen mëkatet e tyre, të cilat ai e bëri veten bartës vullnetar. Që atëherë, Jezu Krishti është bërë emri i vetëm që mund të shpëtojë një mëkatar në të gjithë tokën tonë dhe shpëtimi i tij vlen që nga Adami dhe Eva.

Për të gjitha këto arsye, ky kapitull 5, i vendosur nën figurën e " *Njeriu* ", i kushtohet atij. Jo vetëm që Jezusi i shpëton të zgjedhurit e tij nëpërmjet vdekjes së tij shlyese, por ai i shpëton ata duke i mbrojtur gjatë gjithë udhëtimit të tyre të jetës tokësore. Dhe është për këtë qëllim që ai i paralajmëron ata për rreziqet shpirtërore që djalli ka vendosur në rrugën e tyre. Teknika e tij nuk ka ndryshuar: si në kohën e apostujve, Jezusi u flet atyre me shëmbëlltyra, në mënyrë që bota të dëgjojë, por të mos kuptojë; gjë që nuk është rasti për zyrtarët e tij të zgjedhur, të cilët, ashtu si apostujt, i marrin shpjegimet e tij drejtpërdrejt prej tij. Zbulimi i tij "Apokalipsi" mbetet nën këtë emër të papërkthyer grek, këtë shëmbëlltyrë gjigante që bota nuk duhet ta kuptojë. Por për të zgjedhurit e tij, kjo profeci është me të vërtetë " Zbulesa " e tij.

Vargu 1: " *Pastaj pashë në të djathtën e atij që rrinte mbi fron një libër të shkruar brenda dhe jashtë, të vulosur me shtatë vula .* "

Në fron qëndron Zoti dhe ai ka në dorën e tij të djathtë, pra nën bekimin e tij, një libër të shkruar " *brenda dhe jashtë* ". Ajo që shkruhet " *brenda* " është mesazhi i deshifruar i rezervuar për të zgjedhurit e tij, i cili mbetet i mbyllur dhe i keqkuptuar nga njerëzit e botës, armiq të Zotit. Ajo që shkruhet " *jashtë* " është teksti i koduar, i dukshëm, por i pakuptueshëm për turmën njerëzore. Libri i Zbulesës është vulosur me " *shtatë vula* ". Në këtë sqarim, Zoti na thotë se vetëm hapja e " *vulës së shtatë* " do të lejojë hapjen e plotë të saj. Për sa kohë ka një vulë për ta vulosur, libri nuk mund të hapet. Kështu, e gjithë hapja e librit do të varet nga koha e caktuar nga Perëndia për temën e " *vulës së shtatë* ". Ajo do të

përmendet nën titullin " *vula e Zotit të gjallë* " në Apo.7, ku duke caktuar pjesën tjetër të ditës së shtatë, të shtunën e saj të shenjtë, restaurimin e saj do t'i bashkëngjitet datës 1843 e cila do të jetë gjithashtu koha e hapja e " *vulës së shtatë* " e cila sjell në pedagogjinë e librit temën e " *shtatë trumbetave* ", kaq të rëndësishme për ne, të zgjedhurit e tij.

Vargu 2: " *Dhe pashë një engjëll të fuqishëm që bërtiste me zë të lartë: "Kush është i denjë të hapë librin dhe të thyejë vulat e tij? "* »

Kjo skenë është një parantezë në montazhin e profecisë. Nuk është në parajsë, në kontekstin e kapitullit të mëparshëm 4, që libri i Zbulesës duhet të hapet. Të zgjedhurit kanë nevojë për të përpara kthimit të Jezu Krishtit, ndërsa ata janë të ekspozuar ndaj kurtheve të djallit. Fuqia është në kampin e Perëndisë dhe engjëlli i fuqishëm është engjëlli i YaHWÉH, Perëndia në formën e tij engjëllorë të Michael. Libri i vulosur është jashtëzakonisht i rëndësishëm dhe i shenjtë pasi kërkon dinjitet shumë të lartë për të thyer vulat dhe për ta hapur atë.

Vargu 3: " *Dhe askush në qiell, as në tokë, as nën tokë, nuk mund ta hapte rrotullën dhe as ta shikonte.* »

I shkruar nga vetë Zoti, libri nuk mund të hapet nga asnjë prej krijesave të tij qiellore apo tokësore.

Vargu 4: " *Dhe unë qava shumë, sepse askush nuk u gjet i denjë ta hapte librin ose ta shikonte.* »

Gjoni është, si ne, një krijesë tokësore dhe lotët e tij shprehin shqetësimin e njerëzimit të përballur me kurthet e vendosura nga djalli. Ai duket se po na thotë: "Pa zbulesë, kush mund të shpëtohet?" ". Shfaq kështu shkallën e lartë tragjike të mosnjohjes së përmbytjes së saj dhe pasojën e saj fatale: vdekjen e dyfishtë.

Vargu 5: " *Dhe një nga pleqtë më tha: Mos qaj; ja, luani i fisit të Judës, rrënja e Davidit, ka mundur të hapë rrotullën dhe shtatë vulat e saj.* »

" *Pleqtë* " e shpenguar nga toka nga Jezusi janë të vendosur mirë për të ngritur emrin e Jezu Krishtit mbi të gjitha qeniet e gjalla. Ata njohin tek ai sundimin që ai vetë deklaroi se kishte marrë nga Ati dhe qeniet çelestiale në Mat.28:18: " *Jezusi erdhi dhe u foli atyre kështu: Gjithë autoriteti në qiell më është dhënë mua dhe në tokë* ". Pikërisht duke synuar mishërimin e tij në Jezusin, Perëndia frymëzoi Jakobin, i cili, duke profetizuar mbi bijtë e tij, tha për Judën: " *Juda është një luan i ri. Ti je kthyer nga masakra, biri im! Përkul gjunjët, shtrihet si luan, Si luaneshë: kush do ta bëjë të ngrihet? Skeptri nuk do t'i largohet Judës, as shufra mbretërore nga këmbët e tij, deri sa të vijë Shilohu dhe popujt t'i binden. Ai e lidh gomarin e tij në hardhinë dhe kërricin e gomarit në hardhinë më të mirë; Rrobat e tij i lan në verë dhe mantelin e tij në gjakun e rrushit. Sytë e tij janë të kuq nga vera dhe dhëmbët e tij janë të bardhë nga qumështi (Zan.49:8 deri në 12). Gjaku i rrushit do të jetë tema e " *të korrave* " të shpallur te Zbulesa 14:17 deri në 20, e cila është profetizuar edhe te Isaia 63. Lidhur me " *Rrënja e Davidit* ", lexojmë në Isa.11:1 deri në 5. : " *Atëherë nga trungu i Isait do të dalë një degë dhe nga rrënjët e tij do të lindë një filiz. Fryma e Zotit do të pushojë mbi të: Fryma e diturisë dhe e zgjuarsisë, Fryma e këshillës dhe e fuqisë, Fryma e diturisë dhe frika e Zotit. Ai do të thithë frikën e Zotit; Ai nuk do të gjykojë nga pamja, Ai nuk do të vendosë për thashethemet. Por ai do t'i gjykojë të varfërit me drejtësi dhe do të gjykojë me drejtësi të varfërit e tokës; Ai do ta godasë tokën me**

fjalën e tij si me një shufër dhe me frymën e buzëve të tij do të vrasë të pabesët. Drejtësia do të jetë brezi i ijeve të tij dhe besnikëria brezi i ijeve të tij.” Fitorja e Jezusit mbi mëkatin dhe vdekjen, paga e tij, i jep atij të drejtën ligjore dhe legjitime për të hapur librin e Zbulesës, në mënyrë që të zgjedhurit e tij të paralajmërohen dhe të mbrohen kundër kurtheve vdekjeprurëse fetare që ai vendos, nga djalli, me qëllim. për të joshur jobesimtarët. Prandaj, libri do të jetë plotësisht i hapur në kohën kur dekreti i Danielit 8:14 të hyjë në fuqi, domethënë, ditën e parë të pranverës në vitin 1843; edhe nëse kuptimi i papërsosur i tij do të kërkojë rishqyrtim me kalimin e kohës, deri në vitin 2018.

Vargu 6: “ *Dhe pashë, në mes të fronit dhe të katër krijesave të gjalla dhe në mes të pleqve, një qengj që ishte aty si i therur. Ai kishte shtatë brirë dhe shtatë sy, të cilët janë shtatë frymërat e Perëndisë të dërguar nëpër gjithë tokën.* »

Duhet të vëmë re praninë e qengjit " në mes të fronit ", sepse ai është Zoti në shenjtërimin e tij shumëformësh, duke qenë njëherësh, krijuesi unik Zoti, kryeengjëlli Mikael, Jezu Krishti Qengji i Perëndisë dhe i Shenjti. Shpirti ose " shtatë shpirtrat e Perëndisë të dërguar në mbarë tokën ". " Shtatë brirët " e tij simbolizojnë shenjtërimin e fuqisë së tij dhe " shtatë sytë " e tij, shenjtërimin e shikimit të tij, i cili shqyrton në thellësi mendimet dhe veprimet e krijesave të tij.

Vargu 7: “ *Ai erdhi dhe mori rrotullën nga e djathta e atij që rrinte mbi fron.* »

Kjo skenë ilustron fjalët e Zbulesës 1:1: « Zbulesa e Jezu Krishtit, të cilën Perëndia ia dha për t'u treguar skllëvërve të tij se çfarë duhet të ndodhë shpejt, dhe që ai ia bëri të njohur, duke dërguar engjëllin e tij, skllavit të tij Gjonit. » Ky mesazh synon të na tregojë se përmbajtja e Zbulesës do të jetë e pakufizuar pasi është dhënë nga vetë Zoti, Ati; dhe këtë duke vendosur mbi të, të gjithë bekimin e tij të treguar nga " *dora e tij e djathtë* ".

Vargu 8: “ *Mbasi mori rrotullën, të katër qeniet e gjalla dhe të njëzet e katër pleqtë ranë përmbys përpara Qengjit, secili me një harpë dhe kupa ari me temjan, që janë lutjet e shenjtorëve.* »

Le të ruajmë nga ky varg këtë çelës simbolik: “ *kupa të arta të mbushura me parfume, që janë lutjet e shenjtorëve* ”. Të gjitha krijesat qiellore dhe tokësore, të zgjedhura nga besnikëria e tyre, përulen përpara “ *qengjit* ” Jezu Krishtit për ta adhuruar atë. " *Harpat* " simbolizojnë harmoninë universale të lavdërimit dhe adhurimit kolektiv.

Vargu 9: “ *Dhe kënduan një këngë të re, duke thënë: "Ti je i denjë të marrësh rrotullën dhe të hapësh vulat e tij; sepse je vrarë dhe me gjakun tënd ke shpënguar për Perëndinë njerëz nga çdo fis, gjuhë, popull dhe komb;* »

Kjo “ *këngë e re* ” feston çlirimin nga mëkati dhe, përkohësisht, zhdukjen e nxitësve të revoltës. Sepse ata do të zhduken përgjithmonë vetëm pas gjykimit të fundit. Të shpënguarit e Jezu Krishtit vijnë nga të gjitha origjinat, të gjitha ngjyrat dhe racat njerëzore, “ *nga çdo fis, gjuhë, popull dhe komb* ”; i cili dëshmon se projekti i shpëtimit propozohet vetëm në emër të Jezu Krishtit, në përputhje me atë që Akti.4:11-12 deklaron: “ *Jezusi është guri i hedhur poshtë nga ju që ndërtoni dhe që është bërë guri kryesor i qosheve . Nuk ka shpëtim në asnjë tjetër; sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve, me anë të të cilit duhet të shpëtohem.* ”. Prandaj, **të gjitha** fetë e tjera janë mashtrime iluzore

të paligjshme dhe djallëzore. Ndryshe nga fetë e rreme, besimi i vërtetë i krishterë organizohet nga Zoti në një mënyrë koherente logjike. Është shkruar se Zoti nuk është i huaj për askënd; kërkesat e tij janë të njëjta për të gjitha krijesat e tij dhe shpëtimi që ai ofroi kishte një çmim që ai vetë erdhi ta paguante. Pasi ka vuajtur për këtë shpengim, ai do të shpëtojë vetëm ata njerëz që i gjykon të denjë për të përfutuar nga martirizimi i tij.

Vargu 10: " *Ti i ke bërë një mbretëri dhe priftërinj të Perëndisë tonë, dhe ata do të mbretërojnë mbi tokë .* "

Mbretëria e qiejve e predikuar nga Jezusi ka marrë formë. Marrja e " *të drejtës për gjykatës* ", të zgjedhurit krahasohen me mbretërit sipas Zbul.20:4. Në aktivitetet e tyre të besëlidhjes së vjetër, " *priftërinjtë* " ofronin viktima simbolike të kafshëve për mëkat. Gjatë " *mijë viteve* " të gjykimit qiellor, të zgjedhurit gjithashtu, nëpërmjet gjykimit të tyre, do të përgatisin viktimat e fundit të një sakrifice të madhe universale, e cila do të shkatërrojë, me një lëvizje, të gjitha krijesat qiellore dhe tokësore të rënë. Zjarri i " *liqenit të zjarrit të vdekjes së dytë* " do t'i zhdukë ata në ditën e gjykimit. Vetëm pas këtij shkatërrimi, e rigjeneruar nga Perëndia, toka e ripërtërirë do të marrë të zgjedhurit e shpenguar. Vetëm atëherë me Jezu Krishtin, *Mbretin e mbretërve dhe Zotin e zotërve* të Zbulesës 19:16, " *ata do të mbretërojnë mbi tokë* " .

Vargu 11: " *Unë pashë dhe dëgjova zërin e shumë engjëjve rreth fronit, krijesave të gjalla dhe pleqve, dhe numri i tyre ishte mijëra mijëra e mijëra mijëra .* "

Ky varg na paraqet të bashkuar tre grupet e spektatorëve që dëshmojnë beteja shpirtërore tokësore. Shpirti këtë herë i përmend qartë engjëjt si një grup të veçantë, numri i të cilëve është shumë i lartë: " *mijëra mijëra dhe mijëra mijëra* ". Engjëjt e Zotit janë aktualisht luftëtarë të ngushtë, të vendosur në shërbim të të shpenguarve të tij, të zgjedhurve të tij tokësorë, të cilët ata e ruajnë, mbrojnë dhe udhëzojnë në emrin e tij. Në vijën e parë, këta dëshmitarë të parë për Zotin regjistrojnë historinë individuale dhe kolektive të jetës në tokë.

Vargu 12: " *Ata thanë me zë të lartë: Qengji që u ther meriton të marrë fuqi, pasuri, dhe dituri, dhe forcë, dhe nder, dhe lavdi dhe lavdi.* »

Engjëjt ndihmuan në tokë shërbimin e udhëheqësit të tyre Mikael, i cili i hoqi vetes të gjitha fuqitë e tij hyjnore për t'u bërë Njeriu i përsosur, i cili u ofrua në fund të shërbesës së tij, si një flijim vullnetar, për të shlyer mëkatet e kryera nga të zgjedhurit zyrtarët. Në fund të ofertës së tij të hirit, i zgjedhuri u ringjall dhe hyri në përjetësinë e premtuar, engjëjt i rivendosin Krishtit hyjnor të Perëndisë, të gjitha atributet që ai kishte në Michael: " *fuqi, pasuri, urtësi, forcë, nder, lavdi, dhe lavdërime.* »

Vargu 13: " *Dhe çdo krijesë që është në qiell, në tokë, dhe nën tokë, në det dhe gjithçka që ndodhet aty, i dëgjova duke thënë: Atij që ulet në fron dhe Qengjit qoftë lavdërim, nder, lavdi dhe forcë, përgjithmonë e përgjithmonë!* »

Krijesat e Zotit janë unanime. Ata të gjithë e donin shfaqjen e dashurisë së tij të shfaqur me dhuratën e personit të tij në Jezu Krishtin. Projekti i hartuar nga Zoti është një sukses i lavdishëm. Zgjedhja e tij e qenieve të dashura është kryer. Vargu merr formën e mesazhit të engjëllit të parë nga Zbulesa 14:7: " *Ai tha me zë të lartë: Kini frikë Perëndinë dhe jepini lavdi, sepse ka ardhur ora e gjykimit të*

tij; dhe përuluni para atij që krijoi qiellin, tokën, detin dhe burimet e ujërave ." Përzgjedhja e fundit e bërë që nga viti 1843 është bazuar në kuptimin e këtij vargu. Dhe të zgjedhurit dëgjuan dhe u përgjigjën duke rivendosur në besimin e krishterë praktikën e ditës së shtatë të pushimit të praktikuar nga apostujt dhe dishepujt e Jezusit deri në braktisjen e saj që më 7 mars 321. Krijuesi Zoti u nderua me respekt për urdhërimin e katërt që është afër zemrës së tij. Rezultati është një skenë e lavdisë qiellore ku të gjitha krijesat e saj, duke ndjekur sipas shkronjës mesazhin e engjëllit të parë të Zbulesës 14:7, thonë: “ *Atij që ulet në fron dhe Qengjit, i qoftë lavdërimi, nderi. lavdi dhe forcë, në shekuj të shekujve!* ”. Vini re se fjalët përsërisin, në të kundërt, fjalët e cituara nga engjëjt në vargun e mëparshëm 13. Që nga ringjallja e tij, Jezusi ka rifituar jetën e tij qiellore: “*fuqinë e tij, pasurinë dhe mençurinë e tij* ” hyjnore. Në tokë, armiqtë e tij të fundit ia refuzuan “ *lavdërimin, nderin, lavdinë dhe forcën* ” që i takonin atij si Zot krijues. Duke thirrur “ *forcën e tij* ”, ai përfundimisht i mundi të gjithë dhe i shtypi nën këmbët e tij. Gjithashtu, të mbushura me dashuri dhe mirënjohje, së bashku, krijesat e tij të shenjta dhe të pastra i rikthejnë në mënyrë legjitime nënshtetasit e tij të lavdisë.

Vargu 14: “ *Dhe të katër qeniet e gjalla thanë: Amen! Dhe pleqtë dolën përpara dhe u përkulën .”*

Banorët e botëve të pastra e miratojnë këtë kthim, duke thënë: “Vërtet! Është e vërtetë! » Dhe të zgjedhurit tokësorë, të shpenguar nga dashuria e sublimuar, përulen përpara Zotit të tyre të Plotfuqishëm krijues, i cili erdhi për t'u mishëruar në Jezu Krishtin.

Zbulesa 6: Aktorë, ndëshkime hyjnore dhe shenjat e kohës së epokës së krishterë

Më kujtohet mësimi i dhënë te Zbulesa 5: libri mund të hapet vetëm kur hiqet “ *vula e shtatë* ”. Për të bërë këtë hapje, i zgjedhuri i Krishtit duhet të miratojë **absolutisht** praktikën e Shabatit të ditës së shtatë; dhe kjo zgjedhje shpirtërore e kualifikon atë, për të marrë nga Zoti që e miraton, urtësinë dhe aftësinë e tij shquese shpirtërore e profetike. Kështu, pa e specifikuar vetë teksti, i zgjedhuri do ta identifikojë “ *vulën e Perëndisë* ” të cituar në Zbul. 7:2, me “ *vulën e shtatë* ”, e cila ende mbyll librin e Zbulesës dhe ai do t'i shoqërojë këto dy “ *vula* ”, ditën e shtatë të shenjtëruar në pushim nga Perëndia. Besimi bën dallimin ndërmjet dritës dhe errësirës. Kështu, për këdo që nuk e miraton Shabatit e shenjtëruar, profecia do të mbetet një libër i mbyllur, hermetik. Ai mund të njohë disa tema të dukshme, por ai nuk do t'i kuptojë zbulesat jetike dhe prerëse që bëjnë dallimin midis jetës dhe vdekjes. Rëndësia e “ *vulës së shtatë* ” do të shfaqet te Zbulesa 8:1-2 ku Fryma i jep rolin e hapjes së temës së “ *shtatë borive* ”. Tani është pikërisht në mesazhet e këtyre “ *shtatë borive* ” që projekti i Zotit do të bëhet i qartë. Sepse tema e *borive* të Zbulesës 8 dhe 9 vjen, paralelisht, për të plotësuar të vërtetat e profetizuara në temat e “ *letrave* ” të Zbulesës 2 dhe 3; dhe “ *vulat* ” e Zbulesës 6 dhe 7. Strategjia hyjnore është identike me atë që ai përdori për të ndërtuar zbulesën e tij profetike dhënë Danielit. Pasi u kualifikua për këtë detyrë nga pranimit nga ana ime e praktikës së Shabatit të shenjtëruar dhe nga zgjedhja e tij sovraane, Shpirti ma hapi librin e Zbulesave të tij duke më hapur “ *vulën e shtatë* ”. Le të zbulojmë tani identitetin e “ *vulave* ” të saj.

Vargu 1: “ *Unë pashë, kur Qengji hapi një nga shtatë vulat, dhe dëgjova një nga katër krijesat e gjalla që thoshte me një zë bubullimash: Eja. »*

Kjo “ *qenie e gjallë* ” e parë tregon mbretërinë dhe forcën e “ *luanit* ” të Zbulesës 4:7, sipas Gjyq.14:18. Ky zë i *bubullimës* është hyjnor dhe vjen nga fronti i Perëndisë te Zbulesa 4:5. Prandaj është Zoti i Plotfuqishëm që flet. Hapja e secilës “ *vulë* ” është një ftesë nga Zoti për mua për të parë dhe kuptuar mesazhin e vegimit. Jezusi i kishte thënë tashmë Filipit: “ *Eja dhe shiko* ” për ta inkurajuar që ta ndiqte.

Vargu 2: “ *Unë pashë, dhe ja, u shfaq një kalë i bardhë. Ai që e hipi kishte një hark; iu dha një kurorë dhe ai u nis fitimtar dhe për të pushtuar. »*

E bardha tregon pastërtinë e saj të përsosur ; kali është shëmbëlltyra e popullit të zgjedhur të cilin e udhëheq dhe mëson sipas Jakobit 3:3: “ *Nëse kuajve u vendosim grimcën në gojë që të na binden, ne sundojmë edhe në të gjithë trupin e tyre* ”; “ *harku* ” i tij simbolizon shigjetat e fjalës së tij hyjnore; “ *kurora* ” e tij është “ *kurora e jetës* ” e marrë me martirizimin e tij të pranuar vullnetarisht prej tij; fitorja e tij ishte e vendosur që nga krijimi i të parës vis-à-vis; pa dyshim ky përshkrim është ai i Zotit të Plotfuqishëm Jezu Krisht. Fitorja e tij përfundimtare është e sigurt, sepse ai tashmë, në Golgota, ka mundur djallin, mëkatin dhe vdekjen. Zakaria 10:3-4 konfirmon këto shëmbëlltyra duke thënë: “ *Zemërimi im është ndezur kundër barinjve dhe unë do t'i ndëshkoj cjeptë; sepse Zoti i ushtrive viziton kopenë e tij, shtëpinë e Judës, dhe do t'i bëjë kalin e tij të lavdisë në betejë;*

prej tij do të vijë këndi, prej tij gozhda, prej tij **harku i luftës** ; prej tij do të dalin të gjithë udhëheqësit së bashku. » Fitorja e Krishtit hyjnor u shpall me “ **shenjtërimin e ditës së shtatë** ” të javëve tona, që nga krijimi i botës; Shabati, duke profetizuar pjesën tjetër të mijëvjeçarit të “ **shtatit** ”, të quajtur “ **një mijë vjet** ” në Zbul. 20:4-6-7, në të cilin, nëpërmjet fitores së tij, Jezusi do t'i sjellë të zgjedhurit e tij për përjetësi. Vendosija e Shabatit që nga themelimi i botës tokësore konfirmon këtë shprehje: " *filloi si fitimtar* ". E shtuna është shenja paralajmëruese profetike e kësaj fitoreje hyjnore dhe njerëzore kundër mëkatit dhe djallit dhe si e tillë, është në të që Zoti e bazon të gjithë programin e tij të " **shenjtërimit** " ose të asaj që i përket dhe që ai të rrëmbejë djallin.

Vargu 3: " *Kur ai hapi vulën e dytë, dëgjova krijesën e dytë të gjallë duke thënë: "Eja* ".

" *Krijesa e dytë e gjallë* " i referohet " *viçit* " të flijimeve të Zbulesës 4:7. Fryma e sakrificës e gjallëroi Jezu Krishtin dhe dishepujt e tij të vërtetë, të cilëve ai u tha: " *Nëse dikush dëshiron të më ndjekë, le ta mohojë vetveten, të marrë kryqin e tij dhe të marrë kryqin e tij* ".

Vargu 4: " *Dhe doli një kalë tjetër, i kuq. Ai që ulej mbi të mori pushtetin të hiqte paqen nga toka, që njerëzit t'i vrisnin fytyrën njëri-tjetrit; dhe atij iu dha një shpatë e madhe ."*

" *E kuqja* ", ose " *e kuqe e zjarrtë* ", tregon mëkatin e nxitur nga Kryeshkatërruesi që është Satani, në imazhin e " *Abadon Apollyon* " të Rev.9:11; " *zjarri* " është mjeti dhe simboli i shkatërrimit. Ai gjithashtu udhëheq kampin e tij të mbrapshtë të përbërë nga engjëj të këqij të rënë dhe fuqi tokësore të joshur e të manipuluar. Ai është vetëm një krijesë që " *merr* " nga Zoti " *fuqinë për të hequr paqen nga toka, në mënyrë që njerëzit të vrasin njëri-tjetrin* ". Ky veprim do t'i atribuohet Romës, " *Prostitutës Babilonia e madhe* " të Zbulesës 18:24: " *dhe sepse në të u gjet gjaku i profetëve dhe i shenjtorëve dhe i të gjithë atyre që u vranë në tokë* ". Prandaj, identifikohet " *Shkatërruesi* " i të krishterëve besnikë si dhe viktimat e tij. " *Shpata* " që ai merr tregon të parën nga katër ndëshkimet e tmerrshme hyjnore të përmendura në Eze.14:21-22: " *Po, kështu thotë Zoti, Zoti: Edhe pse unë dërgoj kundër Jerusalemit katër dënime e mia të tmerrshme , shpatën, urinën, kafshën të egra dhe murtajen, për të shkatërruar njerëzit dhe kafshët, megjithatë do të ketë një mbetje që do të shpëtojë, që do të dalë prej saj, bij dhe vajzat ..."*

Vargu 5: " *Kur hapi vulën e tretë, dëgjova qenien e tretë të gjallë duke thënë: "Eja". Shikova dhe ja, u shfaq një kalë i zi. Ai që e hipi mbante në dorë një peshore ."*

" *Krijesa e tretë e gjallë* " është " *njeriu* " i krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë të Zbulesës 4:7. Ky personazh është imagjinar, por ai përbën dënimin e dytë hyjnor për mëkatin sipas Ezek.14:20. Duke vepruar kundër dietës së meshkujve, këtë herë bëhet fjalë për *urinën* . Gjatë epokës sonë, ajo do të imponohet si fjalë për fjalë ashtu edhe shpirtërisht. Në të dyja aplikimet ajo mbart pasoja mortore, por në kuptimin e saj shpirtëror të privimit të dritës hyjnore, pasoja e drejtpërdrejtë e saj është vdekja e " *vdekjes së dytë* " të rezervuar për të rënë, në gjykimin e fundit. Mesazhi i këtij kalorësi të tretë përmbledhet si më poshtë: duke qenë se njeriu nuk është më në shëmbëlltyrën e Zotit, por në atë të

kafshëve, unë e privoj atë nga ajo që i jep jetë: ushqimi i tij mishor dhe ushqimi i tij shpirtëror. Peshorja është simboli i drejtësisë, këtu ai i Zotit që gjykon veprat e besimit të të krishterëve.

Vargu 6: “ *Dhe dëgjova një zë në mes të katër qenieve të gjalla që thoshte: Një masë grurë për një denar dhe tri masa elbi për një denar; por mos i bëni dëm vajit dhe verës .*”

Ky zë është ai i Krishtit i përbuzur dhe i frustruar nga pabesia e besimtarëve të rremë. Për të njëjtin çmim, shohim një sasi më të vogël gruri se sa për elbin. Pas kësaj oferte bujare të elbit fshihet një mesazh i një niveli shumë të lartë shpirtëror. Në të vërtetë, në Num.5:15, ligji paraqet një ofertë " elbi " për të zgjidhur një problem *xhelozie* që ndjen burri ndaj gruas së tij. Pra, lexoni në detaje, plotësisht, këtë procedurë të përshkruar në vargjet 12 deri në 31 nëse doni ta kuptoni. Në dritën e saj, kuptova se vetë Zoti, *Dhëndri* në Jezu Krishtin e Asamblesë, *nusja e tij*, paraqet këtu një ankesë për “ *dyshim xhelozie* ”; gjë që do të vërtetohet nga përmendja e " *ujrave të hidhur* " të cituar në " *bori e tretë* " në Zbul. 8:11. Në procedurën e Numrave 5, gruaja duhej të pinte ujë të pluhurosur, pa pasoja, nëse ishte e pafajshme, por, duke u bërë e hidhur nëse ishte fajtorë, do ta godiste një mallkim. *Tradhtia bashkëshortore* e Gruas u denoncua në Zbul. 2:12 (e maskuar me emrin ^{Pergam} : martesë shkelëse) dhe Zbulesa 2:22, dhe kështu do të konfirmohet përsëri nga një lidhje e vendosur midis *vulës së 3-të* dhe *trumbetës së tretë* . Tashmë, te Danieli, e njëjta qasje bëri që Danieli 8 të "konfirmonte" identitetin romak të " *bririt të vogël* " të Danit.7 i paraqitur si një "hipotezë". Ky paralelizëm i Danielit 2, 7 dhe 8 ishte risia që më lejoi të provoja identifikimin romak; kjo për herë të parë që nga ekzistenca e Adventizmit. Këtu në Zbulesë, gjërat duken në të njëjtën mënyrë. Unë demonstroj pasqyrën e epokës paralele të krishterë të tre temave kryesore, letrave, vulave dhe borive. Dhe te Zbulesa, tema e " *borive* " përmbush të njëjtin rol si Danieli 8 për librin e Danielit. Këto dy elemente ofrojnë prova pa të cilat profecia do të ofronte vetëm " *dyshimin* " që unë e quajta "hipotezë" në studimin e Danielit. Kështu, këto fjalë, " *dyshim për xhelozin* " të zbuluar në Num. 5:14, vlejnjë për Perëndinë dhe Asamblesën nga Zbulesa 1 deri në Zbul. 6; më pas me hapjen e librit të mundësuar nga identifikimi i " *vulës së shtatë* " me Shabatit e ditës së shtatë, tema e Zbulesës 7, " *dyshimi për tradhti bashkëshortore* " të Asamblesë do të "konfirmohet" në temën e " *borive* " dhe kapitujt 10 deri 22 që e pasojnë atë. Kështu, Fryma jep, në kapitullin 7, rolin e një poste doganore, ku duhet të merret autorizimi për të hyrë. Në rastin e Zbulesës, ai autoritet është Jezu Krishti, Perëndia i Plotfuqishëm dhe Fryma e Shenjtë, Vetë. Dera e hyrjes është e hapur për të, thotë ai, i cili " *dëgjon zërin tim* " *që më hap kur trokas në derën e tij* (derën e zemrës) *dhe që darkon me mua dhe unë me të* ", sipas Apo. .3:20. " *Vera dhe vaji* " janë simbolet përkatëse të gjakut të derdhur nga Jezu Krishti dhe Fryma e Perëndisë. Për më tepër, të dyja përdoren për të shëruar plagët. Urdhri i dhënë " *mos u bëni atyre dëm* " do të thotë se Zoti ndëshkon, por Ai ende e bën këtë me një përzierje të mëshirës së Tij. Ky nuk do të jetë rasti për " *shtatë plagët e fundit* " të " *zemërisë* " së tij të ditëve të fundit tokësore sipas Zbulesës 16:1 dhe 14:10.

Vargu 7: “ *Kur ai hapi vulën e katërt, dëgjova zërin e krijesës së katërt të gjallë që thoshte: Eja. »*

“ *Qenia e katërt e gjallë* ” është “ *shqiponja* ” e ngritjes supreme qiellore. Ai shpall shfaqjen e dënimit të katërt të Zotit: vdekshmërisë.

Vargu 8: “ *Unë pashë dhe ja, u shfaq një kalë i zbehtë. Ai që e hipi quhej Vdekje dhe Hadesi e shoqëronte. Atyre iu dha pushtet mbi një të katërtën e tokës, për të shkatërruar njerëzit me shpatë, nga uria, nga vdekja dhe nga kafshët e egra të tokës .”*

Njoftimi është i konfirmuar, është vërtet “ *vdekje* ”, por në kuptimin e tij të vdekshmërisë të vendosur në dënime rrethano. Vdekja prek të gjithë njerëzimin që nga mëkati fillestar, por këtu goditet vetëm “ *një e katërta e tokës* ”, “ *nga shpata, uria, vdekshmëria* ” për shkak të sëmundjeve epidemike dhe “ *bishave të egra* ” si kafshët ashtu edhe njerëzit. Ky “ *çereku i tokës* ” synon në mënyrë të pabesë Evropën e krishterë dhe kombet e fuqishme që do të dalin prej saj rreth shekullit të 16-të : dy kontinentet amerikane dhe Australinë.

Vargu 9: “ *Kur hapi vulën e pestë, pashë nën altar shpirtrat e atyre që ishin vrarë për fjalën e Perëndisë dhe për dëshminë që kishin dhënë .”*

Këta janë viktima të veprimeve “shtazore” të kryera në emër të besimit të rremë të krishterë. Mësohet nga regjimi katolik papal romak, i simbolizuar tashmë në Zbul. 2:20, nga *gruaja Jezebel* , së cilës Fryma ia imponon veprimin e *mësim*it të shërbëtorëve të saj ose fjalë për fjalë: “ *skllevërit e saj* ”. Ato vendosen “ *nën altari* ”, pra nën kujdesin e kryqit të Krishtit që i lejon ata të përfitojnë nga “ *drejtësia e tij e përjetshme* ” (shih Dan.9:24). Siç do të tregojë Zbulesa 13:10, të zgjedhurit janë viktima martire dhe kurrë xhelatë, as vrasës të qenieve njerëzore. Të zgjedhurit e përfshirë në këtë varg, të njohur nga Jezusi, e imituan atë edhe në vdekje si martirë: “ *për fjalën e Perëndisë dhe për dëshminë që kishin dhënë* ”; sepse besimi i vërtetë është aktiv, kurrë një emërtim i thjeshtë gënjeshtar qetësues. “ *Dëshmia* ” e tyre konsistonte pikërisht në dhënien e jetës së tyre për lavdinë e Perëndisë.

Vargu 10: “ *Ata bërtitën me zë të lartë, duke thënë: Deri kur, o Mësues i shenjtë dhe i vërtetë, do të vonosh të gjykosh dhe të marrësh hak për gjakun tonë mbi banorët e dheut? »*

Le të mos ju mashtrojë kjo shëmbëlltë, sepse është vetëm gjaku i tyre i derdhur në tokë ai që thërret hakmarrjen në veshët e Perëndisë, siç bëri gjaku i Abelit të vrarë nga vëllai i tij Kaini sipas Zanafillës 4:10: “ *Dhe Perëndia tha: Çfarë keni bërë? Zëri i gjakut të vëllait tënd më thërret nga toka.* ”. Gjendja e vërtetë e të vdekurve zbulohet në Ecc.9:5-6-10. Përveç Enokut, Moisiut, Elijas dhe shenjtoreve që u ringjallën në kohën e vdekjes së Jezu Krishtit, të tjerët «nuk marrin më pjesë në çdo gjë që bëhet nën diell, sepse mendimi dhe kujtesa e tyre është zhdukur ». “ *Në xhehenem nuk ka as urtësi, as kuptim, as dituri. sepse kujtimi i tyre është harruar .”* **Këto janë kriteret e frymëzuara nga Zoti në lidhje me vdekjen** . Besimtarët e rremë janë viktima të doktrinave të rreme të trashëguara nga paganizmi i filozofit grek Platonit, mendimi i të cilit për vdekjen nuk ka vend në besimtarët e krishterë ndaj Zotit të së vërtetës. Le t'i kthejmë Platonit atë që i përket dhe Zotit atë që i takon: të vërtetën për gjithçka, dhe le të jemi të logjikshëm, sepse vdekja është e kundërta absolute e jetës dhe jo një formë e re e ekzistencës.

Vargu 11: “ *Secilit prej tyre iu dha një mantel i bardhë; dhe atyre iu tha të qëndronin të qetë edhe për ca kohë, derisa të plotësohej numri i shokëve të tyre dhe vëllezërve të tyre që do të vriteshin si ata .* ”

“ *Rroba e bardhë* ” është simboli i pastërtisë së martirëve që Jezusi e veshi për herë të parë te Zbulesa 1:13. “ *Rroba e bardhë* ” është imazhi i drejtësisë së tij të imponuar në kohën e persekutimit fetar. Koha e martirëve shkon nga koha e Jezusit deri në vitin 1798. Në fund të kësaj periudhe, sipas Zbulesës 11:7, “ *bisha që ngrihet nga humnera* ”, simbol i Revolucionit Francez dhe tmerreve të tij ateistët e 1793 dhe 1794, do t'i japë fund persekutimeve të organizuara nga monarkia dhe poperi katolik, të cilësuar vetë si “ *bishë që ngrihet nga deti* ” në Apo.13:1. Pas masakrës revolucionare, në botën e krishterë do të vendoset paqja fetare. Ne lexojmë përsëri: “ *Dhe atyre iu tha të qëndronin të qetë edhe për një kohë, derisa të plotësohej numri i shokëve të tyre dhe vëllezërve të tyre që do të vriteshin si ata .* ” Pjesa tjetër e të vdekurve në Krishtin do të vazhdojë deri në kthimin e tij të lavdishëm përfundimtar. Duke supozuar se mesazhi i kësaj “ *vule të pestë* ” u drejtohet protestantëve të persekutuar nga inkuizicioni papal katolik i epokës së “ *Tyatirës* ”, koha e vrasjes së të zgjedhurve do të pushojë për shkak të veprimtimit revolucionar francez, i cili së shpejti, midis 1789 dhe 1798, duke shkatërruar fuqinë agresive të koalicionit të papatit dhe monarkisë franceze. Prandaj, “ *vula e gjashtë* ” që do të hapet do të ketë të bëjë me këtë regjim revolucionar francez, të cilin Zbulesa 2:22 dhe 7:14 e quajnë “ *shtrëngim i madh* ”. Në papërsosmërinë doktrinale që e karakterizon, besimi protestant do të jetë gjithashtu viktimë e intolerancës së regjimit revolucionar ateist. Me veprimin e tij do të arrihet numri i atyre që do të vriteshin.

Vargu 12: “ *Shikova kur ai hapi vulën e gjashtë; dhe ra një tërmet i madh, dielli u bë i zi si një thes, e gjithë hëna u bë si gjak .* ”

“ *Tërmeti* ” i dhënë si shenjë e kohës së “ *vulës së 6-të* ”, na lejon të bëjmë veprimin të shtunën më 1 nëntor ^{1755 rreth} orës 10:00. Qendra e saj gjeografike ishte qyteti shumë katolik i Lisbonës në të cilin kishte 120 kisha katolike. Kështu Perëndia tregoi objektivat e zemërimit të tij që ky « *tërmet* » profetizoi edhe në shëmbëlltëryre frymore. Veprimi i profetizuar do të realizohet në 1789 me kryengritjen e popullit francez kundër monarkisë së tyre; Zoti pasi e dënoi atë dhe aleatin e saj katolik romak, të dy u goditën për vdekje në 1793 dhe 1794; datat e “ *dy Terroreve revolucionare* ”. Në Rev.11:13, veprimi revolucionar francez krahasohet me një “ *tërmet* ”. Duke qenë në gjendje të përcaktojë datën e veprimeve të cituara, profecia bëhet më e saktë. “ *... dielli u nxi si një thes me qime kali* », 19 maj 1780, dhe ky fenomen i përjetuar në Amerikën e Veriut mori emrin “ *ditë e errët* ”. Ishte një ditë pa asnjë dritë diellore e cila profetizonte gjithashtu veprimin e kryer nga ateizmi revolucionar francez kundër dritës së fjalës së shkruar të Zotit të simbolizuar këtu nga “ *dielli* ”; Bibla e Shenjtë u dogj në auto-da-fé. “ *E gjithë hëna u bë si gjaku* ”, në fund të kësaj dite të errët, retë e dendura zbuluan hënën në një ngjyrë të kuqe të theksuar. Nëpërmjet këtij imazhi, Zoti konfirmoi fatin e rezervuar për kampin papal-mbretëror të errësirës, midis viteve 1793 dhe 1794. Gjaku i tyre do të derdhej me bollëk nga tehu i mprehtë i gijotinës revolucionare.

Shënim : Në Zbul. 8:12, duke goditur " një të tretën e diellit, një të tretën e hënës dhe një të tretën e yjeve ", mesazhi i " borisë së katërt " do të konfirmojë faktin se viktimat e revolucionarëve do të jenë të zgjedhurit e vërtetë dhe të rënë e refuzuar nga Perëndia në Jezu Krishtin. Kjo konfirmon gjithashtu kuptimin e mesazhit të " vulës së pestë " që sapo pamë. Është përmes veprimit të ateizmit që do të realizohen vrasjet e fundit të të zgjedhurve besnikë.

Vargu 13: " *Dhe yjet e qiellit ranë në tokë, si kur një fiku i tundur nga një erë e fortë hedh fiqtë e tij të gjelbër.* »

Kjo shenjë e tretë e kohërave, këtë herë qiellore, u përmbush fjalë për fjalë më 13 nëntor 1833, e dukshme nga e gjithë Shtetet e Bashkuara midis mesnatës dhe orës 5 të mëngjesit. Por si shenja e mëparshme, ajo paralajmëroi një ngjarje shpirtërore me përmasa të paimagjinueshme. Kush mund ta kishte numëruar numrin e këtyre yjeve që ranë në formën e një ombrellë në të gjithë hapësirën e qiellit nga mesnata deri në orën 5 të mëngjesit? Ky është imazhi që Zoti na jep për rënien e besimtarëve protestantë në vitin 1843, kur ata ishin viktimat të dekretit të Dan.8:14 që hyri në fuqi. Ndërmjet viteve 1828 dhe 1873, veprimi i lumit "Tigri" (Dan.10:4), emri i bishës njeriuvrasëse, konfirmohet kështu në Dan.12:5 deri në 12. Në këtë varg imazhet e " pemës së fikut ". besnikërinë e popullit të Zotit, përveç se kjo besnikëri vihet në dyshim nga imazhi i " *fiqve të gjelbër* " të hedhur në tokë. Po kështu, besimi protestant u prit nga Zoti me rezerva dhe kushte të përkohshme, por përbuzja për mesazhet profetike të William Miller dhe refuzimi i rivendosjes së Shabatit sollën rënien e tij në 1843. Pikërisht përmes këtij refuzimi mbeti " *fiku* ". " *e gjelbër* ", duke refuzuar të piqet duke pranuar dritën e Zotit, ajo do të vdesë. Ajo do të qëndrojë në këtë status, e rënë nga hiri i Zotit deri në kohën e kthimit të saj të lavdishëm, në vitin 2030. Por kujdes, nga refuzimi i dritave të fundit, që nga viti 1994, Adventizmi zyrtar është bërë " *edhe ai* ", një " *fik jeshil* " i destinuar të vdesë dy herë.

Vargu 14: " *Qielli u largua si një rrotull që është mbështjellë; dhe të gjitha malet dhe ishujt u zhvendosën nga vendet e tyre.* »

Ky tërmet këtë herë është universal. Në orën e shfaqjes së tij të lavdishme, Perëndia do të tundë tokën dhe gjithçka që ajo përmban te njerëzit dhe kafshët. Ky veprim do të ndodhë në kohën e " *të shtatës nga shtatë plagët e fundit të zemërimit të Perëndisë* ", sipas Zbulesës 16:18. Do të jetë për të zgjedhurit e vërtetë ora e ringjalljes së tyre, " *e para* ", ajo e " *të bekuarve* ", sipas Zbul.20:6.

Vargu 15: " *Mbretërit e tokës, të mëdhenjtë, komandantët ushtarakë, të pasurit, të fuqishmit, të gjithë skllëverit dhe të lirët, u fshehën në shpella dhe në shkëmbinj të maleve.* »

Kur Zoti Krijues shfaqet me gjithë lavdinë dhe fuqinë e tij, asnjë fuqi njerëzore nuk mund të qëndrojë dhe asnjë strehë nuk mund t'i mbrojë armiqtë e tij nga zemërimi i tij i drejtë. Ky varg tregon: Drejtësia e Zotit terrorizon të gjitha kategoritë fajtoresh të njerëzimit.

Vargu 16: " *Dhe u thanë maleve dhe shkëmbinjve: Bini mbi ne dhe na fshihni nga fytyra e atij që ulet mbi fron dhe nga zemërimi i Qengjit;* »

Është vetë qengji ai që ulet në fronin hyjnor, por në këtë orë nuk është më qengji i therur që u paraqitet atyre, është " *Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve* " që vjen duke shtypur armiqtë e tij të ditëve të mëvonshme.

Vargu 17: “ *Sepse dita e madhe e zemërimit të tij ka ardhur dhe kush mund të qëndrojë?* »

Sfida është në të vërtetë të " *jetosh* ", domethënë të mbijetosh pas ndërhyrjes gjyqësore të Zotit.

Ata që mund të " *mbijetojnë* " në këtë orë të tmerrshme janë ata që do të vdisnin, në përputhje me planin e dekretit të së dielës të përmendur te Zbulesa 13:15, sipas të cilit vëzhguesit e Shabatit të shenjtë hyjnor do të asgjësoheshin më toka. Shpjegohet tmerri i atyre që do t'i vrisnin, i shpallur në ajetin e mëparshëm. Dhe kështu ata që do të jenë në gjendje të mbijetojnë në ditën e kthimit në lavdinë e Jezu Krishtit do të jenë tema e Zbulesës 7, në të cilën Perëndia do të na zbulojë një pjesë të projektit të tij që ka të bëjë me ta.

Adventizmi i ditës së shtatë **vulosur me vulën e Perëndisë: e shtuna**

Vargu 1: “ *Pas kësaj pashë katër engjëj që qëndronin në të katër anët e tokës; I frenuan katër erërat e tokës, që të mos frynte erë mbi tokë, as mbi det, as mbi asnjë pemë.* »

Këta " *katër engjëj* " janë engjëjt qiellorë të Zotit të përfshirë në një veprim universal të simbolizuar nga " *katër anët e tokës* ". " *Katër erërat* " simbolizojnë luftërat, konfliktet universale; Kështu ato “ *frenohen* ”, parandalohen, bllokohen, gjë që rezulton në paqen fetare universale. Simboli “ *deti* ” i katolicizmit dhe simboli “ *toka* ” i besimit të reformuar janë në paqe me njëri-tjetrin. Dhe kjo paqe

ka të bëjë edhe me “ *pemën* ”, imazhin e njeriut si individ. Historia na tregon se kjo paqe u imponua nga dobësimi i pushtetit papal të dërrmuar nga ateizmi kombëtar francez midis 1793 dhe 1799, datë kur Papa Piu VI vdiq i burgosur në burgun e Citadelit në Valence-sur-Rhône, ku unë linda dhe banoja. Ky veprim i atribuohet “ *bishës që ngjitet nga thellësia* ” te Zbulesa 11:7. Quhet gjithashtu “ *boria e 4-të* ” në Zbul. 8:12. Pas saj, në Francë, regjimi perandorak i Napoleonit I ^{i simbolizuar} me “ *Shqiponjën* ” në Apo.8:13, do të ruajë autoritetin e tij mbi fenë katolike të rehabilituar nga Konkordati.

Vargu 2: “ *Dhe pashë një engjëll tjetër që ngjitej drejt diellit që po lind, duke mbajtur vulën e Perëndisë së gjallë; ai u thirri me zë të lartë katër engjëjve të cilëve iu dha për të dëmtuar tokën dhe detin dhe tha :*

“ *Dielli që lind* ” i referohej Perëndisë që vizitoi kopenë e tij tokësore në Jezu Krishtin te Luka 1:78. “ *Vula e Perëndisë së gjallë* ” shfaqet në kampin qiellor të Jezu Krishtit. Me një “ *zë të lartë* ” që konfirmon autoritetin e tij, engjëlli lëshon një urdhër për fuqitë engjëjllore djallëzore universale që kanë marrë autorizimin nga Zoti “ *për të bërë dëm* ”, “ *tokës* ” dhe “ *detit* ”, protestantit. besimit dhe besimit katolik romak. Këto interpretime shpirtërore nuk pengojnë një zbatim fjalë për fjalë që do të ketë të bëjë me “ *tokën, detin dhe pemët* ” e krijimit tonë; gjë që do të ishte e vështirë të shmangej me përdorimin e armëve bërthamore në kohën e “ *borisë së gjashtë* ” të Zbulesës 9:13 deri në 21.

Vargu 3: “ *Mos i bëni dëm tokës, detit, pemëve, derisa të vulosim ballin e shërbëtorëve të Perëndisë tonë.* »

Ky detaj na lejon të vendosim fillimin e veprimit të vulosjes së të zgjedhurve nga pranvera e vitit 1843 deri në vjeshtën e 1844. Pikërisht pas 22 tetorit 1844, Adventisti i parë, kapiteni Joseph Bates, u vulos duke adoptuar, individualisht, pushimi i së shtunës së ditës së shtatë. Ai së shpejti do të imitohej, gradualisht, nga të gjithë vëllezërit dhe motrat e tij adventiste të momentit. Vulosja filloi pas 22 tetorit 1844 dhe do të vazhdonte për “ *pesë muajt* ” e profetizuar në Zbul. 9:5-10; “ *pesë muaj* ” ose 150 vite reale në përputhje me kodin e ditë-vitit të Ezé.4:5-6. Këto 150 vjet u profetizuan për paqen fetare. Paqja e vendosur favorizoi shpalljen dhe zhvillimin universal të mesazhit “Adventisti i Ditës së Shtatë”, i përfaqësuar sot në të gjitha vendet perëndimore dhe kudo që është e mundur. Misioni Adventist është universal dhe si i tillë varet ekskluzivisht nga Zoti. Prandaj, ajo nuk ka asgjë për të marrë nga rrëfimet e tjera të krishtera dhe, për t’u bekuar, duhet të mbështetet vetëm në frymëzimin e dhënë nga Jezu Krishti, Shefi i saj qiellor i krerëve, i cili jep kuptimin e leximit të “Biblës së Shenjtë”; Bibla, fjala e shkruar e Perëndisë që përfaqëson “ *dy dëshmitarët* ” e tij te Zbulesa 11:3. Duke filluar në vitin 1844, koha e paqes e garantuar nga Zoti do të përfundojë në vjeshtën e vitit 1994, siç do të tregojë studimi i Rev.9.

Shënim i rëndësishëm në lidhje me "vulën e Perëndisë": Sabati vetëm nuk mjafton për të justifikuar rolin e tij si “ *vula e Perëndisë* ”. Vulosja nënkupton se shoqërohet nga veprat e përgatitura nga Jezusi për shenjtorët e tij: dashuria për të vërtetën **dhe të vërtetën profetike**, dhe dëshmia e frytit të paraqitur në 1 Kor.13. Shumë që e mbajnë të shtunën pa i plotësuar këto kritere do ta braktisin atë kur të shfaqet kërcënimi me vdekje për praktikën e tij. E shtuna nuk është e trashëguar, është Zoti që ia jep të zgjedhurit, në shenjë **se i përket atij**. Sipas

Eze.20:12-20: “ Unë u dhashë atyre gjithashtu të shtunat e mia si një shenjë midis meje dhe atyre, që të dinë se unë jam Zoti që i shenjtëron.../...Shenjtërojini të shtunat e mia dhe që ato të jenë një një shenjë midis meje dhe teje, me anë të së cilës të njihet se unë jam Zoti, Perëndia yt . ”. Pa kundërshtuar atë që sapo u tha, por më tepër për ta konfirmuar atë, lexojmë te 2 Tim.2:19: “ Megjithatë, themeli i fortë i Perëndisë mbetet në këmbë, me këto fjalë që shërbejnë si vulë e tij : Zoti i njej **ata që i përkasin atij** ; dhe: Kushdo që thërret emrin e Zotit, le të largohet nga paudhësia. »

Vargu 4: “ Dhe dëgjova numrin e atyre që u vulosën, njëqind e dyzet e katër mijë, nga të gjitha fiset e bijve të Izraelit :

Apostulli Pal tregoi në Rom.11, nëpërmjet një imazhi, se paganët e kthyer në besim shartohen në rrënjën e patriarkut Abraham për të cilin judenjtë pretendojnë se janë. Të shpëtuar nga besimi, si ai, këta paganë të kthyer në besim janë një shtrirje shpirtërore e 12 fiseve të Izraelit. Izraeli mishor, shenja e të cilit ishte rrethprerja, ra, iu dorëzua djallit, për shkak të refuzimit të tij ndaj Mesias Jezus. Besimi i krishterë i cili ra në apostazi që nga 7 marsi 321 është gjithashtu një Izrael shpirtëror i cili ka rënë që nga ajo datë. Këtu, Zoti na paraqet një Izrael autentik shpirtëror të bekuar prej tij që nga viti 1843. Është ai që mbart misionin universal të Adventizmit të Ditës së Shtatë. Dhe tashmë, numri, “ 144,000 ”, i cituar, meriton një shpjegim. Nuk mund të merret fjalë për fjalë, sepse duke i krahasuar pasardhësit e Abrahamit me “ yjet e qiellit ”, numri duket shumë i vogël. Për Zotin Krijues, numrat flasin po aq sa shkronjat. Pikërisht atëherë duhet të kuptojmë se termi “ numër ” në këtë varg nuk duhet të interpretohet si një sasi numerike, por si një kod shpirtëror që përcakton një sjellje fetare që Zoti e bekon dhe e veçon (që ai e shenjtëron). Kështu “ 144,000 ” shpjegohet si më poshtë: 144 = 12 x 12, dhe 12 = 7, numri i Zotit + 5, numri i njeriut = aleanca midis Zotit dhe njeriut. Kubi i këtij numri është simboli i përsosmërisë dhe katrori i tij, ai i sipërfaqes së tij. Këto përmasa do të jenë ato të Jeruzalemit të ri të përshkruar në Zbul. 21:16 në një kod shpirtëror. Termi “ mijë ” që vjen më pas simbolizon një turmë të panumërt. Në fakt, “ 144,000 ” do të thotë një mori burrash të përsosur të shpenguar që bënë një besëlidhje me Perëndinë. Kjo referencë për fiset e Izraelit nuk duhet të na habitë sepse Perëndia nuk e braktisi projektin e tij pavarësisht dështimeve të njëpasnjëshme të aleancave të tij me njerëzit. Modeli hebre i paraqitur që nga eksodi nga Egjipti nuk u shtri te Krishti pa arsye. Dhe nëpërmjet të vërtetës së tij të krishterë dhe respektimit të të gjitha urdhërimeve të tij, duke përfshirë atë të Shabatit në veçanti, dhe ordinancave të tij të rivendosura morale, shëndetësore dhe të tjera, Perëndia gjen, në adventizmin disident besnik të ditëve të fundit, modeli i Izraelit përputhet në idealin e saj. Le të shtojmë se në tekstin e urdhërimit të 4-të, Perëndia i thotë të Zgjedhurit të tij për të Shtunën: “ Ke gjashtë ditë për të bërë të gjithë punën tënde ... por dita e 7-të është dita e Zotit, Perëndisë tënd”. Rezulton se 6 ditë 24-orëshe shtohen deri në 144 orë. Kështu, ne mund të nxjerrim përfundimin se 144.000 të vulosurit janë vëzhgues besnikë të kësaj ordinance hyjnore. Jeta e tyre ndikohet nga ky respekt për gjashtë ditët e autorizuara për veprat e tyre laike. Por në ditën e 7-të ata nderojnë pushimin e shenjtëruar objektin e këtij urdhërimi. Karakteri shpirtëror i këtij Izraeli "Adventist" do të demonstron në vargjet 5 deri në 8 që vijojnë. Emrat e

patriarkëve hebrenj të përmendur nuk janë ata që kompozuan Izraelin mishor. Ata që Zoti i ka zgjedhur janë aty vetëm për të bartur një mesazh të fshehur në justifikimin e origjinës së tyre. Ashtu si me emrat e " *shtatë asambleve* ", ato të " *dymbëdhjetë fiseve* " përmbajnë një mesazh të dyfishtë. Më e thjeshta zbulohet nga përkthimi i tyre. Por më e pasura dhe më e ndërlikuara bazohet në deklaratat e bëra nga çdo nënë kur justifikon vendosjen e një emri fëmijës së saj.

Vargu 5: " nga fisi i Judës, dymbëdhjetë mijë të vulosur; nga fisi i Rubenit, dymbëdhjetë mijë; nga fisi i Gadit, dymbëdhjetë mijë; »

Për secilin emër, numri " *dymbëdhjetë mijë të vulosur* " do të thotë: një mori njerëzish aleatë me Perëndinë të vulosur nga e shtuna.

Juda : Lëvduar qoftë Zoti; fjalët e nënës të Zan. 29:35: " *Unë do të lëvdoj Zotin* ".

Ruben : Shih një djalë; fjalët e nënës nga Zanafilla 29:32: " *Zoti e ka parë poshtërimin tim* "

Gad : Lumturia; fjalët e nënës nga Zanafilla 30:11: " *Çfarë lumturie!* »

Vargu 6: " nga fisi i Asherit, dymbëdhjetë mijë; nga fisi i Neftalit, dymbëdhjetë mijë; nga fisi i Manasit, dymbëdhjetë mijë; »

Për secilin emër, numri " *dymbëdhjetë mijë të vulosur* " do të thotë: një mori njerëzish aleatë me Perëndinë të vulosur nga e shtuna.

Asher : Gëzuar: fjalë të nënës nga Zanafilla 30:13: " *Sa i lumtur jam!* »

Neftali : Përpjekja: fjalë nënë nga Zanafilla 30:8: " *Unë luftova në mënyrë hyjnore kundër motrës sime dhe fitova* ."

Manasi : Harrimi: fjalë atërore nga Zanafilla 41:51: " *Zoti më ka bërë të harroj të gjitha dhimbjet e mia* ".

Vargu 7: " nga fisi i Simeonit, dymbëdhjetë mijë; nga fisi i Levit, dymbëdhjetë mijë; nga fisi i Isakarit, dymbëdhjetë mijë; » Për çdo emër, numri " *dymbëdhjetë mijë të vulosur* " do të thotë: një mori burrash aleatë me Perëndinë, të vulosur nga e shtuna.

Simeoni : Dëgjo: fjalët e nënës nga Zanafilla 29:33: " *Zoti dëgjoj që nuk më donin* ".

Levi : Bashkangjitur: fjalë të nënës nga Zanafilla 29:34: " *Për këtë kohë, burri im do të lidhet me mua* ."

Isakari : Paga: fjalët e nënës nga Zanafilla 30:18: " *Perëndia më ka dhënë rrogën time* ".

Vargu 8: " nga fisi i Zabulonit, dymbëdhjetë mijë; nga fisi i Jozefit, dymbëdhjetë mijë; nga fisi i Beniaminit, dymbëdhjetë mijë të vulosur. »

Për secilin emër, numri " *dymbëdhjetë mijë të vulosur* " do të thotë: një mori njerëzish aleatë me Perëndinë të vulosur nga e shtuna.

Zabuloni : Banesa: fjalët e nënës së Zanafillës 30:20: " *Kësaj radhe burri im do të jetojë me mua* ".

Jozefi : Ai heq (ose shton): fjalët e nënës nga Zanafilla 30:23-24: " *Zoti ma hoqi turpin... / (... Zoti më shtoftë një djalë tjetër)* "

Benjamin : Djali i së djathtës: fjalët e nënës dhe të babait nga Zanafilla 35:18: " *Dhe ndërsa ishte gati të jepte frymën sepse po vdiste, ajo i vuri emrin Ben-oni (Biri i pikëllimit tim), por babai e quajti Benjamin (Biri i së Drejtës).*

Këta 12 emra dhe fjalë nga nëna dhe atërore, shprehin përvojën e jetuar nga asambleja e fundit e adventistëve të zgjedhur nga Zoti; “ *nusja përgatiti* ” për Dhëndrin e saj Krishtin të Zbulesa 19:7. Nën mbiemrin e paraqitur, atë të “ *Benjaminit* ”, Perëndia profetizon situatën përfundimtare të të Zgjedhurit të tij, të kërcënuar me vdekje nga njerëzit rebelë. Ndryshimi i emrit i imponuar nga babai, Izraeli, profetizon ndërhyrjen e Perëndisë në favor të të zgjedhurve të tij. Rikthimi i tij i lavdishëm përmbys situatën. Ata që do të vdisnin, përlëvdohen dhe ngrihen në qiell, ku bashkohen me Jezu Krishtin, Perëndinë e plotfuqishëm dhe të lavdishëm krijues. Shprehja “Bijtë e së drejtës” merr kuptimin e saj të plotë profetik: e djathta ishte i Zgjedhuri, ose Izraeli i fundit shpirtëror, dhe bijtë e tij, të zgjedhurit e shpenguar që e përbëjnë atë. Gjithashtu, këto janë delet e vendosura në të djathtën e Zotit (Mat.25:33).

Vargu 9: “ *Pas kësaj pashë, dhe ja, ishte një turmë e madhe, të cilën askush nuk mund ta numëronte, nga çdo komb, fis, popull dhe gjuhë. Ata qëndruan përpara fronit dhe para Qengjit, të veshur me rroba të bardha dhe me degë palme në duar.* »

Kjo “ *turmë e madhe, që askush nuk mund ta numëronte* ” konfirmon natyrën simbolike të koduar shpirtërisht të “ *numrave* ” “144.000” dhe “12.000” të cituara në vargjet e mëparshme. Për më tepër, një aludim për pasardhësit e Abrahamit bëhet me shprehjen: “ *askush nuk mund t’i numëronte ata* ”; sa i përket “ *yjeve të qiellit* ” që i kishte treguar Zoti duke thënë: “ *Të tillë do të jenë pasardhësit e tu* ”. Origjina e tyre është e shumëfishtë, nga çdo komb, çdo fis, çdo popull dhe çdo gjuhë dhe nga çdo epokë. Megjithatë, tema e këtij kapitulli synon veçanërisht mesazhin e fundit adventist të universalitetit të dhënë nga Zoti. Ata veshin “ *peta të bardha* ” sepse ishin gati të vdisnin si martirë, duke u dënuar me vdekje me një dekret të shpallur nga rebelët e fundit sipas Zbulesës 13:15. “ *Pëllëmbët* ” e mbajtura në duar simbolizojnë fitoren e tyre kundër kampit të mëkatarëve.

Vargu 10: “ *Dhe ata bërtitën me zë të lartë, duke thënë: Shpëtimi i përket Perëndisë tonë që ulet në fron dhe Qengjit.* »

Veprimi evokon kontekstin e kthimit në lavdi të Jezu Krishtit, paralelisht me përshkrimin e reagimeve të kampit rebel të përshkruar të Zbulesa 6:15-16. Këtu, vërejtjet e bëra nga të zgjedhurit e shpëtuar janë e kundërta absolute e atyre të rebelëve. Jo t’i frikësojë ata, kthimi i Krishtit i gëzon, i qetëson dhe i shpëton. Pyetja e bërë nga rebelët “ *Kush mund të mbijetojë?* ” » e merr këtu përgjigjen e tij: adventistët që i qëndruan besnikë misionit që Zoti ua besoi deri në fund të botës duke rrezikuar edhe jetën e tyre, nëse ishte e nevojshme. Kjo besnikëri bazohet në lidhjen e tyre ndaj respektimit të Shabatit të shenjtë të shenjtëruar nga Perëndia që nga themelimi i botës dhe dashurisë së tyre të shfaqur për fjalën e tij profetike. Kjo është aq më tepër pasi ata tani e dinë se Shabati profetizon pjesën tjetër të madhe të mijëvjeçarit të shtatë, në të cilin, fitimtarë pas Jezu Krishtit, ata do të mund të hyjnë duke marrë jetën e përjetshme të premtuar në emrin e tij.

Vargu 11: “ *Dhe të gjithë engjëjt u ndalën rreth fronit, pleqtë dhe katër krijesat e gjalla; dhe ata u përkulën me fytyrë përpara fronit, përpara Perëndisë,*

Skena e paraqitur tek ne ngjall hyrjen në prehjen e madhe qiellore të Perëndisë. Gjejmë imazhe nga kapitujt 4 dhe 5 që trajtojnë këtë temë.

Vargu 12: “ *duke thënë: Amen! Lavdia, lavdia, dituria, falënderimi, nderimi, fuqia dhe fuqia i qoftë Perëndisë tonë në shekuj të shekujve. Amen!* »

Të lumtur me këtë fund të bukur të përvojës së shpëtimit tokësor, engjëjt shprehin gëzimin dhe mirënjohjen e tyre ndaj Zotit të mirësisë që është Krijuesi ynë, i tyri, i yni, ai që mori iniciativën në shëlbimin e mëkateve të të zgjedhurve tokësorë , duke ardhur për t'u mishëruar në dobësinë e mishit njerëzor, për të pësuar një vdekje mizore të kërkuar nga drejtësia e tij. Këto mori sysh të padukshëm ndoqën çdo fazë të këtij plani shpëtimi dhe u mrekulluan me shfaqjen sublime të dashurisë së Perëndisë. Fjala e parë që ata thonë është " *Amen!*" Vërtet! Është e vërtetë! Sepse Perëndia është Perëndia i së vërtetës, i Vërteti. Fjala e dytë është " *the lavdërim* " ishte edhe emri i parë i 12 fiseve: " *Juda* " = Lavdërim. Fjala e tretë është " *the lavdi* " dhe Zoti me të drejtë është i shqetësuar për lavdinë e tij, sepse ai do ta kujtojë atë në Apo.14:7 për ta kërkuar atë, në titullin e krijuesit unik Zoti, nga ata që kanë pretenduar shpëtimin e tij që nga viti 1843. Fjala e katërt është " *urtësi* ". Studimi i këtij dokumenti synon ta zbulojë atë nga të gjithë të zgjedhurit e tij. Kjo urtësi hyjnore është përtej imagjinatës sonë. Delikatesë, lojëra të mendjes, gjithçka është atje në format hyjnor. E pesta vjen " *falënderimi* ". Është forma fetare e falënderimit që realizohet me *fjalë dhe vepra të shenjta*. Në klasën e gjashtë vjen " *nderi*". Kjo është ajo me të cilën rebelët e frustruan Perëndinë më shumë. Ata e trajtuan atë me përbuzje duke sfiduar vullnetin e tij të zbuluar. Përkundrazi, të zgjedhurit i dhanë, në masën e mundësisë së tyre, nderin që i takon legjitimisht. Në të shtatën dhe të tetën vijnë " *fuqia dhe forca* ". Këto dy gjëra detyruese ishin të nevojshme për të rrëzuar tiranët e tokës, për të shtypur kryengritësit arrogantë ndërsa ata ende sundonin tokën. Pa këtë *fuqi dhe forcë* , të zgjedhurit e fundit do të kishin vdekur si shumë martirë të tjerë gjatë epokës së krishterë.

Vargu 13: " *Dhe një nga pleqtë u përgjigj dhe më tha: "Këta që janë veshur me rroba të bardha, kush janë dhe nga kanë ardhur?"* »

Pyetja e bërë synon të na zbulojë veçantinë e simbolit të " *rrobave të bardha* " në lidhje me veshjet " *e bardha* " të Zbulesës 3:4 dhe " *lirit të hollë* " që përcakton, te Zbulesa 19:8, " *veprat e drejta të shenjtorëve* " të " *nuses së përgatitur* " të fundit të kohës , qofshin, adventizmi besnik i fundit i gatshëm për rrëmbimin e tij në qiell.

Vargu 14: " *Unë i thashë: Zoti im, ti e di. Dhe ai më tha: Këta janë ata që vijnë nga shtrëngimi i madh; i kanë larë rrobat e tyre dhe i kanë zbardhur në gjakun e qengjit.* »

" *Rrobat e bardha* " të veshura nga disa pleq, Jean, në fakt, mund të shpresojë për një përgjigje nga njëri prej tyre. Dhe përgjigja e pritshme vjen: " *Janë ata që vijnë nga mundimi i madh* ", pra të zgjedhurit, viktimat dhe martirët e luftërave fetare dhe ateizmit siç na zbulohet nga " *vula e 5-të* ". në Zbul. 6:9 deri në 11: " *Secilit prej tyre iu dha një mantel i bardhë; dhe atyre iu tha të qëndronin të qetë edhe për ca kohë, derisa të plotësohej numri i shokëve të tyre dhe i vëllezërve të tyre që do të vriteshin si ata.* » Te Zbulesa 2:22, " *shtrëngimi i madh* " përcakton masakrën e regjimit revolucionar ateist francez, të kryer ndërmjet viteve 1793 dhe 1794. Në konfirmim, te Zbulesa 11:13, lexojmë: " *...shtatë mijë burra u vranë në këtë tërmet* "; " *Shtatë* " për fenë dhe " *mijë* " për turmë.

Revolucioni Francez është si një tërmet që vret edhe shërbëtorët e Zotit. Por kjo “*shtrëngim i madh*” ishte vetëm forma e parë e kësaj arritjeje. Forma e dytë e saj do të realizohet nga “*boria e 6-të*” e Rev.9, një hollësi e redaktimit në Rev.11 do ta zbulojë këtë fakt. Një mori të krishterësh jobesnikë do të vriten gjatë Luftës së Tretë Botërore, të cilën “*boria e 6-të*” simbolizon dhe konfirmon. Por që nga viti 1843, Zoti ka zgjedhur të zgjedhurit që ai shenjtëron dhe të fundit që ai veçon janë shumë të çmuar në sytë e tij për t’u shkatërruar. Ai i përgatit ata për dëshminë e fundit të historisë së shpëtimit tokësor; një dëshmi besnikërie që ata do t’i japin atij duke i qëndruar besnikë sabatit të tij të ditës së shtatë, edhe kur kërcënohen me vdekje nga kampi rebel. Kjo provë përfundimtare e planit të Perëndisë zbulohet në mesazhin e dërguar “*Filadelfias*” të Zbulesa 3:10 dhe të Zbulesa 13:15 (dekretimi i vdekjes). Për Zotin, qëllimi ia vlen të veprohet, dhe në masën që, të vënë në provë, pranojnë rrezikun e vdekjes, ata asimilohen prej tij në grupin e martirëve dhe kështu i atribuohen dëshmorëve të vërtetë “*rrobja e bardhë*”. Ata do t’i shpëtojnë vdekjes vetëm për shkak të ndërhyrjes shpëtuese të Jezu Krishtit. Në këtë sprovë të fundit, pas “*shtrëngimit të madh*” të dytë, me anë të dëshmisë së besnikërisë së tyre, ata, nga ana tjetër, “do t’i lajnë rrobat e tyre dhe do t’i zbardhin në gjakun e qengjit” duke qëndruar besnikë deri në fund ata do të kërcënohen. Në fund të kësaj prove të fundit të besimit, numri i atyre që do të vdisnin kështu si martirë do të jetë i plotë dhe “*pushimi*” i vdekshëm i shenjtorëve martirë të “*vulës së pestë*” do të përfundojë me ringjalljen e tyre. Që nga viti 1843 dhe veçanërisht që nga viti 1994, puna e shenjtërimit të ndërmarrë nga Zoti e bën atë të padobishme, vdekja e të zgjedhurve të vërtetë që mbeten të gjallë dhe besnikë deri në orën e kthimit të tij dhe fundi i kohës së hirit që i paraprin e bën atë akoma më shumë të padobishme.

Vargu 15: “*Për këtë arsye ata janë përpara fronit të Perëndisë dhe i shërbejnë atij ditë e natë në tempullin e tij. Ai që ulet mbi fron do të ngrrejë çadrën e tij mbi ta;*»

Ne e kuptojmë se për Zotin, ky lloj i të zgjedhurve përfaqëson një elitë veçanërisht të lartë. Ai do t’i japë atij nderime të veçanta. Në këtë varg, Fryma përdor dy kohë konjugimi, të tashmen dhe të ardhmen. Foljet e konjuguara në kohën e tashme “*ata janë*” dhe “*i shërbejnë atij*” zbulojnë vazhdimësinë e sjelljes së tyre në trupin e tyre prej mishi, që është tempulli i Perëndisë që banon në to. Dhe ky veprim do të vazhdojë në qiell pas rrëmbimit të tyre nga Jezu Krishti. Në kohën e ardhshme, Zoti i përgjigjet besnikërisë së tyre: “*Ai që është në fron do të ngrrejë tendën mbi ta*” në përjetësi.

Vargu 16: “*Nuk do të kenë më uri, nuk do të kenë më etje, as dielli nuk do t’i godasë, as vapë.*»

Këto fjalë nënkuptojnë për adventistët e zgjedhur të fundit se ata ishin “*të uritur*” duke qenë të privuar nga ushqimi dhe “*të etur*” sepse u privuan nga uji nga torturuesit dhe rojtarët e tyre të burgut. “*Zjarri i diellit*”, “*nxehtësia*” e të cilit është intensifikuar në të katërtën nga shtatë plagët e fundit të Perëndisë, do t’i ketë djegur ato dhe do t’i bëjë të vuajnë. Por ishte gjithashtu nga zjarri i pirave të inkuizicionit papal, lloji tjetër i “*nxehtësisë*” që martirët e “*vulës së pestë*” u konsumuan ose u torturuan. Fjala “*nxehtësi*” lidhet gjithashtu me zjarrin e armëve konvencionale dhe atomike të përdorura në kontekstin e *borisë së gjashtë*

. Të mbijetuarit e këtij konflikti të fundit do të kenë kaluar nëpër zjarr. Këto gjëra nuk do të ndodhin më kurrë në jetën e përjetshme, në të cilën do të hyjnë vetëm të zgjedhurit.

Vargu 17: “ *Sepse Qengji që është në mes të fronit do t'i kullojë dhe do t'i çojë te burimet e ujërave të jetës dhe Perëndia do të fshijë çdo lot nga sytë e tyre.* »

“ *Qengji* ” është në fakt, gjithashtu, Bari i Mirë që do të kullojë delet e tij të dashura. Hyjnia e tij pohohet përsëri këtu nga pozicioni i tij “ *në mes të fronit* ”. Fuqia e tij hyjnore i çon të zgjedhurit e tij “ *në burimet e ujërave të jetës* ”, një imazh simbolik i jetës së përjetshme. Dhe duke synuar kontekstin përfundimtar në të cilin, në kthimin e tij, të zgjedhurit e tij të fundit do të përlohen, ai do të “ *fshijë çdo lot nga sytë e tyre* ”. Por lotët kanë qenë edhe pjesa e të gjithë të zgjedhurve të tij të keqtrajtuar dhe të persekutuar gjatë gjithë historisë së epokës së krishterë, shpesh deri në frymën e tyre të fundit.

Shënim : Pavarësisht nga paraqitjet mashtruese të vërejtura në kohën tonë 2020, në të cilat besimi i vërtetë duket se është zhdukur, Perëndia profetizon kthimin dhe shpëtimin e "turmave" që vijnë nga të gjitha origjinat racore, etnike dhe gjuhësore të tokës. Është një privilegj i vërtetë që ai u jep zyrtarëve të tij të zgjedhur të dinë se, sipas Zbulesës 9:5-10, koha e mirëkuptimit dhe e paqes fetare universale është programuar prej tij vetëm për "150" vjet (ose *pesë profetike muaj*) midis 1844 dhe 1994. Ky kriter dallues i të zgjedhurve të vërtetë citohet nga Shpirti në mesazhin e tij të Zbulesës 17:8: “ *Bisha që patë ishte dhe ajo nuk është më. Ajo duhet të ngjitet nga humnera dhe të shkojë në humbje. Dhe ata që banojnë në tokë, emrat e të cilëve nuk janë shkruar në librin e jetës që nga krijimi i botës, do të mrekullohen kur të shohin bishën , sepse ajo ishte dhe nuk është më, dhe se ajo do të shfaqet përsëri.* » **Të zgjedhurit me të vërtetë nuk do të habiten** kur të shohin se gjërat që Perëndia u ka njoftuar atyre nëpërmjet fjalës së tij profetike po ndodhin.

Zbulesa 8: Katër boritë e para **Katër dënimet e para të Zotit**

Vargu 1: “ *Kur ai hapi vulën e shtatë, në qiell pati heshtje për rreth gjysmë ore.* »

Hapja e “ *vulës së shtatë* ” është jashtëzakonisht e rëndësishme, sepse autorizon hapjen e plotë të librit Zbulesa “ *e vulosur me shtatë vula* ” sipas Zbulesës 5:1. Heshtja që shënon këtë hapje i jep veprimit një solemnitet të jashtëzakonshëm. Ka dy arsye. E para është ideja e prishjes së marrëdhënies midis qiellit dhe tokës, e shkaktuar nga braktisja e së shtunës më 7 mars 321. E dyta shpjegohet si më poshtë: me besim, unë e identifikoj këtë “ *vulë të shtatë* ” me “ *vula e Perëndisë së gjallë* ” të kapitullit 7, i cili përcakton, për mendimin tim, Shabatin e shenjtë të shenjtëruar nga Perëndia që nga themelimi i botës. Ai kujtoi rëndësinë e tij duke e bërë objekt të të katërtit nga dhjetë urdhërimet e tij. Dhe atje, zbulova prova që zbulojnë rëndësinë e saj ekstreme për Perëndinë, Krijuesin tonë sublim. Por tashmë në tregimin e Zanafillës, vura re se dita e shtatë u paraqit veçmas në kapitullin 2. Gjashtë ditët e para trajtohen në kapitullin 1. Për

më tepër, dita e shtatë nuk mbyllet, si ato të mëparshmet, me formulën “ *ka pasur mbrëmje dhe mëngjes* ”. Kjo veçori justifikohet nga roli i saj profetik në mijëvjeçarin e shtatë të projektit shpëtimtar të Zotit. I vendosur nën shenjë e përjetësisë së të zgjedhurve të shpenguar nga gjaku i Jezu Krishtit, mijëvjeçari i shtatë është si një ditë pa fund. Në konfirmim të këtyre gjërave, në paraqitjen e tij në Biblën Hebraike, Tora, teksti i urdhërimit të katërt ndahet nga të tjerët dhe paraprihet nga një shenjë që kërkon një kohë heshtjeje respektuese. Kjo shenjë është shkronja "Pé" nga hebraishtja dhe kështu e izoluar duke shënuar një thyerje në tekst, merr emrin "pétuhot". Prandaj, pushimi sabatik i ditës së shtatë ka çdo justifikim për t'u shënuar nga Perëndia në një mënyrë të veçantë. Që nga pranvera e vitit 1843, ajo ka shkaktuar humbjen e besimit tradicional protestant, trashëgimtarit të "E dielës" katolike. Dhe që nga e njëjta sprovë, por në vjeshtën e vitit 1844, është bërë edhe një herë shenja e përkatësisë ndaj Zotit që Ezé.20:12-20 i jep: “ *Unë u dhashë atyre edhe të shtunat e mia si një shenjë midis meje dhe atyre, për atë ata mund ta dinë se unë jam Zoti që i shenjtëron.../...Shenjtëroni të shtunat e mia dhe që ato të jenë një shenjë midis meje dhe jush, me anë të së cilës të dihet se unë jam Zoti, Perëndia juaj.* » Vetëm nëpërmjet tij, i zgjedhuri mund të hyjë në sekretin e Perëndisë dhe të zbulojë programin e saktë të projektit të tij të zbuluar.

Thënë kështu, në kapitullin 8, Zoti ngjall sekuenca mesazhesh mallkimi. Gjë që më shtyn të shikoj të vërtetën e Shabatit nën aspektin e mallkimeve që braktisja e saj, nga të krishterët që nga 7 marsi 321, ka shkaktuar në zinxhirë gjatë gjithë epokës së krishterë. Këtë do ta vërtetojë edhe vargu që vjen duke e lidhur temën e Shabatit me “ *shtatë boritë* ”, simbole të “shtatë dënimeve hyjnore” që do të godasin pabesinë e krishterë të 7 marsit 321.

Vargu 2: “ *Dhe pushë të shtatë engjëjt që qëndronin përpara Perëndisë dhe atyre iu dhanë shtatë bori.* »

E para nga privilegjet e fituara nga shenjtërimi i Shabatit të ditës së shtatë , të shenjtëruar vetë nga Perëndia, është të kuptojmë kuptimin që ai i jep temës së “ *shtatë borive* ”. Nga forma e qasjes që i është dhënë, kjo temë hap plotësisht inteligjencën e të zgjedhurit. Sepse ofron prova të akuzës për “ *mëkat* ” e cituar në Dan.8:12 kundër Asamblesë së Krishterë, nga Perëndia. Në të vërtetë, këto “shtatë dënime” nuk do të jepeshin nga Zoti nëse ky mëkat nuk do të ekzistonte. Për më tepër, në dritën e Levitikut 26, këto ndëshkime justifikohen nga urrejtja ndaj urdhërimeve të tij. Në besëlidhjen e vjetër, Perëndia kishte miratuar tashmë të njëjtin parim, për të ndëshkuar paudhësinë e Izraelit mishor të pabesë dhe të korruptuar. Zoti krijues dhe ligjvënës që nuk ndryshon, na jep një dëshmi të bukur për këtë. Të dyja besëlidhjet u nënshtrohen të njëjtave kërkesa të bindjes dhe besnikërisë.

Qasja në temën e “ *borive* ” do të bëjë të mundur demonstrimin e dënimeve të njëpasnjëshme të të gjitha feve të krishtera: katolike, ortodokse, protestante që nga viti 1843, por edhe adventistët që nga viti 1994. Gjithashtu zbulon dënimin universal të “ *borisë së gjashtë* ” që do të i bashkojnë ato para përfundimit të periudhës së provës. Kështu mund të matim rëndësinë e tij. “ *Trumpeta e shtatë* ” e lidhur me kthimin e Krishtit, veprimi i drejtpërdrejtë i Perëndisë, do të trajtohet

veçmas, si Shabati, në kapitullin 11, pastaj do të zhvillohet gjerësisht në kapitujt 18 dhe 19.

Gjatë 17 shekujve të fundit që nga viti 321, ose më saktë 1709 vjet, 1522 vjet janë shënuar nga mallkimet e shkaktuara nga shkelja e Shabatit deri në rivendosjen e tij të planifikuar për vitin 1843 në dekretin e Dan.8:14. Dhe që nga ajo datë e restaurimit të saj deri në kthimin e Jezu Krishtit në vitin 2030, e shtuna ofroi bekimin e saj vetëm për 187 vjet. Prandaj, e shtuna për një kohë më të gjatë u ka sjellë dëm njerëzve jobesnikë sesa të mira për të zgjedhurit besnikë. Mallkimi fiton dhe kjo temë e ka vendin e saj në këtë kapitull 8 që paraqet mallkimet hyjnore.

Vargu 3: “ *Dhe një engjell tjetër erdhi dhe u ndal mbi altar, duke pasur një temjanicë ari; dhe i dhanë shumë temjan për ta ofruar, me lutjet e të gjithë shenjtorëve, mbi altarin prej ari që është përpara fronit.* »

Tek Danieli 8:13, pasi përmendën " *mëkatin shkretues* ", shenjtorët e vegimit evokuan " *të përjetshmen* " që kishte të bënte me *priftërinë* "qiellore" të " *pa komunikueshme* " të Jezu Krishtit, sipas Heb.7:23. Në tokë, që nga viti 538, regjimi papnor e ka hequr atë sipas Dan.8:11. Në vitin 1843, pajtimi me Jezu Krishtin kërkonte kthimin e tij. Ky është qëllimi i temës që trajtojmë në këtë varg 3 që hap qiellin dhe na tregon Jezu Krishtin në rolin e tij simbolik si kryepriifti qiellor ndërmjetësues për mëkatet e të zgjedhurve të tij dhe vetëm atyre. Mbani në mend, se në tokë, midis 538 dhe 1843, kjo skenë dhe ky rol parodiohen dhe uzurpohen nga veprimtaria e papëve katolikë romakë, të cilët pasojnë njëri-tjetrin me kalimin e kohës, duke frustruar vazhdimisht Perëndinë për të drejtën e tij legjitime supreme sovrane.

Për shkak se është paraqitur në këtë kapitull 8 dhe për shkak se ka pushuar në të njëjtën kohë me braktisjen e së shtunës, kjo temë e ndërmjetësimit të Jezu Krishtit na paraqitet edhe në aspektin e mallkimit të ndërprerjes së këtij ndërmjetësimi për të krishterët. turma viktime të pavetëdijshme të "ditës së diellit" romake pagane; kjo, madje dhe sidomos, pas ndryshimit mashtrues dhe joshëse të emrit: "E diel": dita e Zotit. Po, por nga cili zot? Mjerisht! Ai më poshtë.

Vargu 4: “ *Tymi i temjanit u ngjii me lutjet e shenjtorëve nga dora e engjellit përpara Perëndisë.* »

" *Parfimet* " që shoqërojnë " *lutjet e shenjtorëve* " simbolizojnë erën e këndshme të flijimit të Jezu Krishtit. Është demonstrimi i Tij i dashurisë dhe besnikërisë që i bën lutjet e të zgjedhurve të Tij të pranueshme për gjykimin e Tij hyjnor. Ne duhet të vërejmë në këtë varg rëndësinë e lidhjes së fjalëve " *tym* " dhe " *lutje të shenjtorëve* ". Ky detaj do të përdoret te Zbulesa 9:2 për të përcaktuar lutjet e të krishterëve protestantë të rremë, që nga situata e re e krijuar në 1843.

Ajo që Zoti evokon në këtë varg është situata që mbizotëronte midis kohës apostolike dhe datës së mallkuar të 7 marsit 321. Përpara braktisjes së Shabatit, Jezusi mori lutjet e të zgjedhurve dhe ndërmjetësoi në emër të tij për ta. Është një imazh mësimor që nënkupton se marrëdhënia vertikale midis Perëndisë dhe të zgjedhurve të tij është ruajtur. Kështu do të jetë për sa kohë që ata të dëshmojnë për besnikërinë ndaj personit të tij dhe mësimin të tij të së vërtetës, deri në vitin 321. Më 1843, priftëria e Jezusit do të *rifillojë* të gjithë veprimtarinë e saj të

bekuar në favor të shenjtorëve të zgjedhur adventistë. Megjithatë, midis 321 dhe 1843, reformatorët përfituan nga falja e tij, si ato të epokës së *Tiatirës*.

Vargu 5: “ *Dhe engjëlli mori temjanicën, e mbushi me zjarr nga altari dhe e hodhi mbi tokë. Dhe pati zëra, bubullima, vetëtima dhe tërmet.* »

Veprimi i përshkruar është dukshëm i dhunshëm. Është ai i Jezu Krishtit në fund të shërbesës së tij ndërmjetësuese, kur vjen koha për fundin e kohës së hirit. Roli i "*altarit*" përfundon dhe "*zjarri*", imazhi i vdekjes shlyese të Jezu Krishtit, "*hedhet në tokë*", duke kërkuar ndëshkim nga ata që e nënvlerësuan, e për disa, të përbuzur. Fundi i botës i shënuar nga ndërhyrja e drejtpërdrejtë e Zotit evokohet këtu nga formula kyçe e zbuluar te Zbulesa 4:5 dhe Ekso.19:16. Vështrimi i përgjithshëm i epokës së krishterë përfundon me këtë ardhje "adventiste" të Jezu Krishtit.

Ashtu si me Shabatin, tema e ndërmjetësimit qiellor të Jezu Krishtit paraqitet nën aspektin e mallkimit të gjykimit të tij midis 321 dhe 1843. Shenjtorët që vënë në dyshim Shpirtin në lidhje me të, në Dan.8:13, kishin arsye të mira për duke dashur të dinë kohën kur priftëria "*e përherëshme*" do të merrej nga Jezu Krishti.

Shënim: Pa vënë në dyshim interpretimin e mëparshëm, një shpjegim i dytë ka kuptim. Në këtë interpretim të dytë, fundi i temës së ndërmjetësimit të Jezu Krishtit mund të lidhet me datën 7 mars 321, momenti kur braktisja e së shtunës nga të krishterët e shtyu Zotin të futej në zemërim, i cili do të shlyhej nga perëndimi. Krishterimi, me anë të "*shtatë borive*" që vijnë nga vargu 6 që vijon. Ky shpjegim i dyfishtë është edhe më i justifikuar pasi braktisja e Shabatit ka pasoja deri në fund të botës, në vitin 2030, vit në të cilin me kthimin e tij të lavdishëm të dukshëm, Jezu Krishti do të largohet përgjithmonë nga regjimi papal romak dhe i fundit amerikan i tij. Mbështetja protestante, pretendimi i tyre i rremë për t'i shërbyer dhe përfaqësuar atë. Jezusi do të rifillojë më pas titullin e tij "*Kreu*" i Kishës së uzurpuar nga papati. Në të vërtetë, ndryshe nga të zgjedhurit besnikë, të krishterët e rënë jobesimtarë do ta shpërfillin dekretin e Dan.8:14 dhe pasojat e tij deri në fund të botës; gjë që justifikon tmerrin e tyre kur Jezusi kthehet sipas mësimin të Zbulesës 6:15-16. Përpara vitit 2030, gjashtë "*boritë*" e para do të realizohen midis viteve 321 dhe 2029. Me "*borinë e gjashtë*", dënimi i fundit paralajmëruar përpara shfarosjes përfundimtare, Zoti i ndëshkon shumë ashpër të krishterët rebelë. Pas këtij dënimi të gjashtë, ai do të organizojë kushtet për provën e fundit universale të besimit dhe në këtë kontekst, drita e shpallur do të shpallet dhe do të njihet për të gjithë të mbijetuarit. Është përballë një të vërtete të demonstruar që të zgjedhurit dhe të rënë do të përparojnë më pas, me zgjedhjen e tyre të lirë, përballë një kërcënimi me vdekje drejt fatit të tyre përfundimtar që do të jetë: jeta e përjetshme për të zgjedhurit, vdekja përfundimtare dhe absolute. për të rënë.

Vargu 6: “ *Dhe shtatë engjëjt që kishin të shtatë boritë u përgatitën për të rënë.* »

Nga ky varg, Fryma na ofron një pasqyrë të re të epokës së krishterë, duke marrë si temë "*shtatë boritë*", domethënë "shtatë dënimet e njëpasnjëshme" të shpërndara në të gjithë epokën e krishterë që nga 7 marsi 321, vit në të cilin "*mëkati*". u krijua zyrtarisht dhe **civilisht**. Më kujtohet se në prologun e Zbulesës

1, "zëri " i Krishtit në vetvete krahasohet tashmë me tingullin e një " borie ". Ky instrument i përdorur për të paralajmëruar njerëzit në Izrael mbart në vetvete kuptimin e plotë të zbulesës së Apokalipsit. Paralajmërimi paralajmëron kurthe të vendosura nga armiku.

Vargu 7: “ *Zilja e parë. Dhe ra breshër dhe zjarr i përzier me gjak, i cili u hodh mbi tokë; dhe një e treta e tokës u dogj, një e treta e drurëve u dogj dhe çdo bar i gjelbër u dogj.* »

Ndëshkimi i parë : ai u krye midis viteve 321 dhe 538, nga pushtimet e ndryshme të Perandorisë Romake nga të ashtuquajturit popuj "barbarë". Më kujtohen veçanërisht njerëzit e "hunëve", udhëheqësi i të cilëve Attila tha se ai ishte, me të drejtë, "mazitja e Zotit". Një plagë që vuri flakën një pjesë të Evropës; Galia veriore, Italia veriore dhe Panonia (Kroacia dhe Hungaria perëndimore). Motoja e tij ishte, O sa i famshëm! "Ku kalon kali im, bari nuk rritet përsëri." Veprimet e tij përmbliidhen në mënyrë të përkryer në këtë varg 7; asgjë nuk mungon, gjithçka është aty. “ *Bresheri* ” është simboli i shkatërrimit të të korrave dhe “ *zjarri* ” është simboli i shkatërrimit të materialeve harxhuese. Dhe sigurisht, “ *gjaku i derdhur në tokë* ” është simboli i jetëve njerëzore që vriten me dhunë. Folja " *hedhur* " tregon zemërimin e krijuesit, ligdhënësit dhe Perëndisë shpëtimtar që frymëzon dhe drejton veprimin pas " *hedhjes së zjarrit nga altari* " në vargun 5.

Në të njëjtën kohë, te Lev.26:14 deri në 17, lexojmë: “ *Por nëse nuk më dëgjoni dhe nuk i zbatoni të gjitha këto urdhërime, nëse përçmon statutet e mia dhe nëse shpirti yt urren gjykimet e mia, kështu që mos i zbatoni të gjitha urdhërimet e mia dhe mos e shkëlpi besëlidhjen time, atëherë këtë do t'ju bëj. Unë do të dërgoj mbi ju tmerr, konsum dhe ethe, që do t'ju bëjnë sytë tuaj të lëngojnë dhe shpirtin tuaj të vuajë; dhe kot do të mbjellësh farat e tua; armiqtë e tu do t'i gllabërojnë. Unë do ta kthej fytyrën time kundër jush dhe ju do të mundeni para armiqtë tuaj; ata që ju urrejnë do të sundojnë mbi ju dhe ju do të ikni pa u ndjekur.* »

Vargu 8: “ *Ziloi i dyti. Dhe diçka si një mal i madh që digjet nga zjarri u hodh në det; dhe një e treta e detit u bë gjak,*

Ndëshkimi i dytë : Çelësi i këtyre imazheve është në Jer.51:24-25: “ *Unë do t'i shpërblej Babilonisë dhe gjithë banorëve të Kaldesë për gjithë të keqen që i kanë bërë Sionit para syve tuaj, thotë Zoti. Ja, unë jam kundër teje, o mal i shkatërrimit, thotë Zoti, ti që shkatërrove gjithë tokën! Do të shtrij dorën time mbi ty, do të të rrokullis nga shkëmbinjtë dhe do të të bëj një mal zjarri.* » Është në këtë varg 8 që Fryma evokon regjimin papnor romak nën emrin e tij simbolik të " *Babilonisë* ", i cili do të shfaqet në formën " *Babilonia e madhështore* " te Zbulesa 14:8, 17:5 dhe 18:2. “Zjarri” i ngjitet personalitetit të saj, duke evokuar po aq atë që do ta përpijë në kthimin e Krishtit dhe në gjykimin e fundit, aq edhe atë që ajo përdor për të ndezur me urrejtje ata që e miratojnë dhe e mbështesin: monarkët evropianë dhe popujt e tyre katolikë. . Ashtu si tek Danieli, " *deti* " përfaqëson njerëzimin që merret me mbulesën profetike; njerëzimi i popujve anonimë që në thelb mbetën paganë pavarësisht konvertimeve të dukshme të krishtera. Pasoja e parë e vendosjes së regjimit papal në vitin 538 ishte sulmi ndaj njerëzve për t'i konvertuar ata me forcë të armatosur ushtarake. Fjala " *mal* " tregon një vështirësi

të madhe gjeografike. Është ai që është i përshtatshëm për të përcaktuar regjimin papal, i cili, armiku i Zotit, megjithatë zgjohet nga vullneti i tij hyjnor; kjo për të ngurtësuar jetën fetare të të krishterëve jobesnikë që rezulton në persekutim, vuajtje dhe vdekje mes tyre dhe jashtë popujve të feve të ndryshme. Feja e detyrueshme është një risi për shkak të shkeljes së Shabatit të shenjtë të Zotit. Ne i detyrohemi atij masakrat e panevojshme të konvertimeve të detyruara të kryera nga Karli i Madh dhe urdhrat e kryqëzatave të drejtuara kundër popujve myslimanë, të nisura nga Papa Urbani II; të gjitha gjërat e profetizuara në këtë " *bori të dytë* ".

Vargu 9: " *Dhe një e treta e krijesave që ishin në det që kishin jetë vdiqën dhe një e treta e anijeve u shkatërruan* " .

Pasojat janë universale dhe do të zgjasin deri në fund të botës. Fjalët " *det* " dhe " *anije* " do të gjejnë kuptimin e tyre në përlëshjet me myslimanët e Detit Mesdhe, por edhe me popujt afrikanë dhe të Amerikës së Jugut, ku besimi katolik pushtues i imponuar do të shkaktojë masakra të tmerrshme të popullsisë indigjene.

Në të njëjtën kohë lexojmë në Lev.26:18 deri në 20: " *Nëse, pavarësisht kësaj, nuk më dëgjoni, unë do t'ju ndëshkoj shtatë herë më shumë për mëkatet tuaja. Do të thyej krenarinë e forcës sate, do ta bëj qiellin tënd si hekur dhe tokën tënde si bronz. Forca jote do të shterohet më kot, toka jote nuk do të japë prodhimet e saj dhe pemët e tokës nuk do të japin frytin e tyre.* » Në këtë varg, Zoti shpall një ngurtësim fetar, i cili në epokën e krishterë realizohet me kalimin e Romës nga paganizmi në poperi. Le të vëmë në dukje interesin se me rastin e këtij ndryshimi, dominimi romak braktisi "Kapitolin" për të instaluar papatin në pallatin Lateran që ndodhet pikërisht në "Caelius", pra në qiell. Regjimi i ashpër papal konfirmon forcimin e profetizuar fetar. Fryti i besimit të krishterë është ndryshuar. Butësia e Krishtit zëvendësohet nga agresioni dhe mizoria; dhe besnikëria për të vërtetën shndërrohet në pabesi dhe zell për gënjeshtren fetare.

Vargu 10: " *E treta ra. Dhe nga qielli ra një yll i madh që digjej si një pishtar; dhe ra mbi një të tretën e lumenjve dhe mbi burimet e ujërave.* »

Ndëshkimi i tretë : E keqja e krijuar intensifikohet dhe arrin kulmin në fund të Mesjetës. Përparimet në shtypjen mekanike favorizuan botimin e Biblës së Shenjtë. Duke e lexuar, zyrtarët e zgjedhur zbulojnë të vërtetat që ai mëson. Ajo justifikon kështu rolin e " *dy dëshmitarëve* " që Perëndia i jep asaj te Zbulesa 11:3: " *Unë do t'u jap dy dëshmitarëve të mi fuqinë të profetizojnë, të veshur me thes, për një mijë e dyqind e gjashtëdhjetë ditë* . » Duke favorizuar dogmat e veta fetare, besimi katolik mbështetet vetëm në Bibël për të justifikuar emrat e shenjtorëve që i bën nënshtetasit e tij të adhurojnë. Sepse zotërimi i Biblës dënohet prej saj dhe e ekspozon zotëruesin ndaj torturave dhe vdekjes. Është zbulimi i së vërtetës biblike që justifikon imazhin e dhënë në këtë varg: " *Dhe ra nga qielli një yll i madh që digjej si një pishtar* ." Zjarri i qëndron ende imazhit të Romës, i simbolizuar këtë herë nga një " *yll i madh i zjarrtë* " si " *mali i madh që digjet* ". Fjala " *yll* " zbulon pretendimin e saj për të " *ndriçuar tokën* " në mënyrë fetare sipas Zanafillës 1:15; dhe kjo në emër të Jezu Krishtit, për të cilin ajo pretendon se është imazhi i " *pishtarit* " të vërtetë, bartësit të dritës me të cilin ai

krahasohet në Apo.21:23. Ajo është ende po aq " e madhe " si kur filloi, por zjarri i saj përndjek është përforcuar, duke kaluar nga gjendja " e djegur " në atë të " djegjes ". Shpjegimi është i thjeshtë, i denoncuar nga Bibla, zemërimi i saj është edhe më i madh pasi detyrohet të kundërshtojë hapur të zgjedhurit e Zotit. Gjë që sipas Zbulesës 12:15-16 e detyron atë të kalojë nga strategjia e "gjarprit " *dinak dhe mashtrues* në atë të " *dragoit* " që përndjek hapur. Kundërshtarët e saj nuk janë vetëm të zgjedhurit paqësorë dhe të bindur të Zotit, por ka gjithashtu dhe mbi të gjitha përballë një protestantizëm të rremë, më shumë politik sesa fetar, sepse ai injoron urdhrat e dhëna nga Jezu Krishti dhe merr armët, vret dhe vret dhe masakrat sa kampi katolik. "E *treta e lumenjve* ", pra një pjesë e popullsisë së Evropës së krishterë, pësoi agresionin katolik ashtu si edhe " *burimet e ujërave* ". Modeli i këtyre burimeve të ujit është vetë Zoti sipas Jer.2:13: " *Sepse populli im ka bërë një mëkat të dyfishtë: më kanë braktisur mua, që jam një burim uji i gjallë, për të gërmuar për vete sterna, sterna të çara, të cilat nuk mbajnë ujë.* » Në shumës, në këtë varg, Fryma përcakton me « *burimet e ujërave* » të zgjedhurit e formuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Gjoni 7:38 konfirmon, duke thënë: " *Kush beson në mua, prej tij do të rrjedhin lumenj uji të gjallë, siç thotë Shkrimi*". » Kjo shprehje tregon edhe për praktikën e pagëzimit të fëmijëve të cilët që nga lindja, pa u konsultuar, marrin një etiketë fetare që do t'i bëjë ata subjekte të një kauze të pazgjedhur fetare. Ndërsa rriten, një ditë do të marrin armët dhe do të vrasin kundërshtarët, sepse etiketa e tyre fetare e kërkon këtë prej tyre. Bibla e dënon këtë parim sepse thotë: " *Kushdo që beson dhe pagëzohet do të shpëtohet, por kush nuk beson do të dënohet* (Marku 16:16).

Vargu 11: " *Emri i këtij ylli është pelin; dhe e treta e ujërave u shndërrua në pelin dhe shumë njerëz vdiqën pranë ujërave, sepse ishin bërë të hidhur.* »

Në kundërshtim me ujin e pastër dhe që shuan etjen, që përcakton Biblën, fjalën e shkruar të Perëndisë, mësimi katolik krahasohet me " *pelin* ", një pije e hidhur, toksike, madje edhe vdekjeprurëse; kjo është e justifikuar pasi rezultati përfundimtar i këtij mësimi do të jetë zjarri i " *vdekjes së dytë të gjykimit të fundit* ". Një pjesë, " *një e treta* " e njerëzve, transformohet nga mësimet katolike ose protestante të rreme. " *Ujërat* " janë edhe burra dhe mësimet biblike. Në ^{shkullin e 16-të}, grupet e armatosura protestante keqpërdorën Biblën dhe mësimet e saj, dhe në imazhin e këtij vargu, burrat u vranë nga burra dhe nga mësimet të rreme fetare. Kjo është për shkak se burrat dhe mësimet fetare janë bërë të hidhur. Duke deklaruar se " *ujërat ishin bërë të hidhura* ", Zoti jep një përgjigje ndaj një akuze për " *dyshim xhelozie* ", e cila ka mbetur e pazgjidhur që nga Zbulesa 6:6 në *vulën e 3-të*. Ai konfirmon, në kohën kur fjala e tij e shkruar për ta bërë këtë, akuzën për tradhti bashkëshortore që ai i bën Asamblesë që nga 7 marsi 321, e cila i parapriu kohës së tradhtisë së zyrtarizuar të quajtur Pergam në Apo 2:12 për 538.

Në të njëjtën kohë, lexojmë te Lev.26:21-22: " *Nëse më kundërshtoni dhe nuk më dëgjoni, unë do t'ju godas shtatë herë më shumë sipas mëkateve tuaja. Unë do të dërgoj kundër teje bishat e fushës, që do të të grabisin fëmijët e tu, do të shkatërrojnë bagëtinë tënde dhe do t'ju bëjnë pak; dhe shtigjet e tua do të jenë të shkreta.* » Studimi paralel i Lev.26 dhe *borisë së 3-të* të Zbulesës zbulon gjykimin që Zoti kryen në fillimin e kohës së Reformimit. Të zgjedhurit e saj të vërtetë mbeten paqësorë dhe të dorëhequr, duke pranuar vdekjen ose robërinë si martirë

të vërtetë. Por përveç shembullit të tyre madhështor, ai sheh vetëm “ *bisha* ” mizore që përballen me njëra-tjetrën, më së shpeshti, nga krenaria personale dhe që vrasin njerëzit me egërsinë e kafshëve të egra grabitqare. Kjo ide do të marrë formë te Zbulesa 13:1 dhe 11. Është kulmi i kohës kur, në normën e **mundimit**, i Zgjedhuri çohet “ *në shkretëtirë* ” (= sprovë) te Zbulesa 12:6 - 14 me “ *dy dëshmitarët* ” biblik të shkruar të Perëndisë nga Zbulesa 11:3. Sundimi intolerant i papatit i profetizuar për 1260 vjet do të marrë fund.

Vargu 12: “ *Zilja e katërt. Dhe u godit një e treta e diellit, një e treta e hënës dhe një e treta e yjeve, kështu që një e treta u errësua dhe dita humbi një të tretën e dritës së saj dhe nata po ashtu.* »

Ndëshkimi i katërt : Shpirti këtu paraqet “ *shtrëngimin e madh* ” të shpallur te Zbulesa 2:22. Në simbole, ai na zbulon efektet e tij: pjesërisht goditet “ *dielli* ”, simboli i dritës së Zotit. Gjithashtu, pjesërisht, “ *hëna* ”, simbol i kampit fetar të errësirës që kishte të bënte, në 1793, katolikët hipokritë dhe protestantët, u godit gjithashtu. Nën simbolin “ *yje* ”, goditen individualisht edhe një pjesë e të krishterëve të thirrur *për të ndriçuar tokën* . Kush mund të godasë kështu dritën e vërtetë dhe të rreme fetare të krishterë? Përgjigje: ideologjia e ateizmit e konsideronte dritën e madhe të kohës. Drita e saj eklipson të gjithë të tjerët. Shkrimtarët që shkruajnë libra mbi këtë temë vlerësohen shumë dhe quhen vetë “iluministë”, si Volteri dhe Montesquieu. Megjithatë, kjo dritë shkatërron, së pari, jetët njerëzore në zinxhir, duke derdhur rrjedha gjaku. Pas kokës së mbretit Louis XVI dhe asaj të gruas së tij Marie-Antoinette, ata të katolikëve praktikantë dhe protestantëve ranë nga ana e tyre nën gijotinat e revolucionarëve. Ky akt i drejtësisë hyjnore nuk e justifikon ateizmin; por qëllimi justifikon mjetet dhe Zoti mund t'i rrëzojë tiranët vetëm duke i kundërshtuar ata me një tirani superiore, më të fuqishme dhe më të fortë. “ *Fuqia dhe fuqia* ” është e Zotit te Zbulesa 7:12.

Në të njëjtën kohë, lexojmë në Lev.26:23 deri në 25: “ *Nëse këto ndëshkime nuk të korrigjojnë dhe nëse më reziston, edhe unë do t'ju rezistoj dhe do t'ju godas shtatë herë më shumë për mëkatet tuaja. Unë do të sjell kundër jush shpatën, e cila do të marrë hak për besëlidhjen time ; Kur të mbledhjeni në qytetet tuaja, unë do të dërgoj një murtajë midis jush dhe do të dorëzoheni në duart e armikut.* ”. “ *Shpata që do të hakmerret për aleancën time* ” është në të vërtetë roli që Zoti i dha regjimit kombëtar ateist francez duke i dorëzuar atij kokat fajtorë për tradhtinë bashkëshortore shpirtërore të kryer kundër tij. Ashtu si murtaja e vargut, ky regjim ateist inicioi një parim të ekzekutimit masiv të tillë që xhelatët e djeshëm u bënë viktima të së nesërme. Sipas këtij parimi, ky regjim skëterrë dukej se do të gëlltiste në vdekje gjithë njerëzimin. Kjo është arsyeja pse Perëndia do t'i japë atij emrin “ *humnerë* ”, “ *bisha që ngrihet nga humnera* ”, në Zbul. 11:7 ku ai zhvillon temën e tij. Kjo sepse në Zanafillën 1:2, ky emër tregon tokën pa jetë, pa formë, kaotike dhe që në planin afatgjatë do të riprodhohej shkatërrimi sistematik i ndërmarrë nga regjimi ateist. Si shembull, ne gjejmë fatin e Vendesë katolike dhe monarkiste të riemërtuar “Venge” nga revolucionarët, projekti i të cilëve ishte ta bënin atë një tokë të shkretë dhe të pabanuar.

Vargu 13: “ *Dhe pashë dhe dëgjova një shqiponjë që fluturonte në mes të qiellit, duke thënë me zë të lartë: “Mjerë, mjerë, mjerë ata që banojnë mbi tokë, për tingujt e tjerë të borive të tre engjëjve. që do të tingëllojë!* »

Revolucioni Francez prodhoi efektet e tij vrastare, por ai arriti qëllimin e dëshiruar nga Zoti. I dha fund tiranisë fetare dhe pas saj mbizotëroi toleranca. Ky është momenti kur, sipas Zbulesës 13:3, "*bisha e detit*" katolike "u plagos për vdekje, por u shërua " për shkak të autoritetit të fuqishëm të "*Shqiponjës*" Napoleonike, të paraqitur në këtë varg, i cili e rehabilitoi atë. përmes Konkordatit të tij. "... një shqiponjë që fluturon në mes të qiellit " simbolizon apogjeun e dominimit të perandorit Napoleon¹. Ai zgjeroi dominimin e tij mbi të gjithë popujt evropianë dhe dështoi kundër Ruisë. Kjo zgjedhje na ofron saktësi të madhe në datimin e ngjarjeve, kështu sugjerohet periudha 1800-1814. Pasojat e mëdha të këtij mbretërimi përbëjnë një pikë referimi të fortë që justifikon ardhjen në datën kryesore të Danielit 8:14, 1843. Ky regjim i rëndësishëm në historinë e vendit të Francës bëhet, për Zotin, bartës i një shpalljeje të tmerrshme, meqë pas tij, besimi universal i krishterë do të hyjë në kohën kur do të goditet nga Zoti nga tre të mëdhenj "*fatkeqësitë*". E përsëritur tre herë, bëhet fjalë për përsosmërinë e "*fatkeqësisë*"; kjo sepse duke hyrë në vitin 1843, siç mëson Apo.3:2, Zoti u kërkon të krishterëve, të cilët pretendojnë shpëtimin e Jezu Krishtit, që të përfundojnë përfundimisht Reformimin e nisur që nga viti 1170, datë kur Pierre Valdo rivendosi plotësisht të vërtetën biblike dhe ata prodhuan "*vepra perfekte*"; kjo përsosmëri kërkohet te Zbulesa 3:2 dhe nga dekreti i Danielit 8:14. Pasojat e hyrjes në zbatim të tij shfaqen këtu në formën e tre "*fatkeqësive*" të mëdha të cilat tani do t'i studiojmë veçmas. Dua të theksoj sërish se ajo që e bën këtë periudhë paqeje fetare, në mënyrë paradoksale, një "*fatkeqësi*" të madhe, është trashëgimia e ateizmit kombëtar francez që përshkon dhe do të përshkojë deri në fund të botës mendjet e njerëzve perëndimorë. Kjo nuk do t'i ndihmojë ata të përmbushin reformat e kërkuara nga Perëndia që nga viti 1843. Por tashmë, "*vula e gjashtë*" e Zbulesës 6:13 kishte ilustruar të parën nga këto "*fatkeqësi*" me imazhin e një "*yjesh që bien*" krahasuar me "*fiq të gjelbër*", pra duke mos pranuar pjekurinë e plotë shpirtërore të kërkuar nga Zoti që nga viti 1843. Dhe shenja qiellore e paralajmërimit të Zotit u dha më 13 nëntor 1833 paralelisht me kohën e sugjeruar të shpalljes së tre të mëdhenjve "*fatkeqësitë*" e vargut të studiuar.

Në zbulesën e tij, Shpirti ngjall shprehjen "*banorë të tokës*" për të përcaktuar njerëzit e shënjestruar nga tre të mëdhenjtë profetizoi "*fatkeqësitë*". Duke qenë të shkëputur nga Perëndia dhe të ndarë nga mosbesimi dhe mëkati i tyre, Shpirti i lidh ata me "*tokën*". Në të kundërt, Jezusi e cakton të zgjedhurin e tij të vërtetë besnik me shprehjen "*qytetarë të mbretërisë së qiejve*"; atdheu i tyre nuk është "*toka*" por "*qielli*" ku Jezusi "*përgatiti një vend*" për ta sipas Gjonit 14:2-3. Pra, sa herë që kjo shprehje "*banorë të tokës*" citohet në Apokalips, është për të përcaktuar njerëzimin rebel të ndarë nga Perëndia në Jezu Krishtin.

Zbulesa 9: boritë^{e 5-të} dhe të^{6-ta}
" Fatkeqësia e parë " dhe " e dyta e madhe "

Bori i 5-të : " Mjerimi i parë i madh "
për protestantët (1843) dhe adventistët (1994)

Shënim : Në leximin e parë, kjo temë e “ *borisë së 5-të* ” paraqet në *imazhe simbolike gjykimin që^{Zoti}* mbart mbi fetë protestante që kanë rënë në turp që nga pranvera e vitit 1843. Por ajo sjell mësim shtesë që konfirmojnë njoftimet profetike të dhëna për motra jonë adventiste e ditës së shtatë, zonja Ellen Gould White, të cilën Jezusi e kishte zgjedhur si të dërguarin e tij. Vepra e tij profetike ndriçoi veçanërisht kohën e provës së fundit përfundimtare të besimit; parashikimet e tij do të konfirmohen në këtë mesazh. Por ajo që motra jonë nuk e dinte ishte se një pritje e tretë adventiste ishte planifikuar nga Perëndia për të testuar vetë kishën Adventiste të Ditës së Shtatë. Sigurisht, kjo pritje e tretë nuk ka marrë zhvillimin publik të dy të mëparshmeve, por madhësia e të vërtetave të reja të zbuluara që i bashkëngjiten asaj e kompenson këtë dobësi të dukshme. Kjo është arsyeja pse, pasi u testua nga Jezu Krishti midis 1983 dhe 1991 në Valence-sur-Rhône, Francë dhe në Mauritius, pas refuzimit të dritave të tij të fundit profetike, mësimi zyrtar institucional i Adventizmit u “ *vjell* ” nga Shpëtimtari i shpirtrave në 1994, një datë e ndërtuar me përdorimin e “ *pesë muajve* ” profetike të vargjeve 5 dhe 10 të këtij kapitulli 9. Është pse, në leximin e dytë, ky gjykim piktural i sjellë nga Zoti kundër aspekteve të ndryshme të besimit protestant zbatohet për adventizmin institucional të ditës së shtatë të rënë në apostazi, nga ana tjetër, nga një refuzim i dritës profetike hyjnore; kjo, pavarësisht paralajmërimeve të dhëna nga Ellen G. White në kapitullin “mohimi i dritës” të librit të saj drejtuar mësuesve adventistë “The Evangelical Service”. Në vitin

1995, aleanca zyrtare e Adventizmit me Protestantizmin konfirmoi gjykimin e drejtë të profetizuar nga Zoti. Vini re faktin se të dy rëniet kanë të njëjtin shkak: refuzimin dhe përbuzjen për fjalën profetike të propozuar nga Zoti, nga një shërbëtor të cilin ai e zgjodhi për këtë detyrë.

“ *Fatkeqësia* ” është ora e së keqes, nxitësi dhe frymëzimi i së cilës është Satani, armiku i Jezusit dhe shenjtorëve të tij të zgjedhur. Shpirti do të na zbulojë në imazhe se çfarë bëhet një dishepull i Jezu Krishtit kur ai refuzohet prej tij për t'i dorëzuar djallit; që më pas përbën një “ *fatkeqësi* ” vërtet të madhe.

Vargu 1: “ *Zilja e pestë. Dhe pashë një yll që kishte rënë nga qielli në tokë. Çelësi i gropës së humnerës iu dha atij* ,

Një paralajmërim “ *i pestë* ”, por i madh u drejtohet të zgjedhurve të Krishtit të veçuar që nga viti 1844. “ *Ylli që kishte rënë nga qielli* ” nuk është “ *ylli*”. Absinthe “nga kapitulli i mëparshëm i cili nuk “ *ra* ”, “ *në atje tokë* ”, por “ *në THE lumenjtë Dhe THE burimet të ujërave* ”. Është ajo e epokës “ *Sardë* ” ku Jezusi kujton se “ *i mban shtatë yjet në duar* ”. Për “ *veprat* ” e tij të shpallura “ *të papërsosura* ”, Jezusi hodhi në tokë “ *yllin* ” e të dërguarit protestant.

Sprova Adventiste u shënuar në pranverën e vitit 1843 nga fundi i një pritjeje të parë të kthimit të Jezu Krishtit. Një pritje e dytë për këtë kthim përfundoi më 22 tetor 1844. Ishte vetëm në fund të kësaj prove të dytë që Perëndia u dha fitimtarëve njohurinë dhe praktikën e së shtunës së tij të shenjtë. Kjo e shtunë më pas mori rolin e “ *vulës së Perëndisë* ”, e cila citohet në vargun 4 të këtij kapitulli 9. Prandaj, vulosja e shërbëtorëve të saj filloi pas përfundimit të provës së dytë, në vjeshtën e vitit 1844. Ideja është si vijon: shprehja “ *që kishte rënë* ” synon datën e pranverës 1843, fundin e dekretit të Danit.8:14 dhe fundin e gjyqit të parë adventist, në kundërshtim me atë të vjeshtës. 1844 që shënon fillimin e vulosjes së fitimtarëve të zgjedhur dhe atë të temës së kësaj “ *borie të 5-të* ”, qëllimi i së cilës për Zotin është të zbulojë rënien e besimit protestant dhe atë të adventizmit që do të bëjë një aleancë me të pas vitit 1994. , termi i “ *pesë muajve* ” i profetizuar në vargjet 5 dhe 10. Kështu, ndërsa “ *pesë muajt* ” e kësaj teme fillojnë në vjeshtën e vitit 1844, konteksti i fillimit të duke vulosur, si temë kryesore, besimin protestant “ *kishte rënë* ” përpara kësaj date, nga pranvera e vitit 1843. Më pas shohim sesi zbulesa hyjnore respekton saktësisht faktet e arritura historike. Dy datat 1843 dhe 1844 kanë secila një rol të veçantë që i bashkangjitet.

I braktisur nga Jezusi që ia dorëzoi djallit, besimi protestant ra në “ *pusin* ” katolik ose “ *thellësitë e Satanait* ” që vetë reformatoret e denoncuan në kohën e Reformimit të Zbulesa 2:24. Në mënyrë delikate, duke thënë se bie “ *në tokë* ”, Shpirti konfirmon identitetin e besimit protestant të simbolizuar me fjalën “ *tokë* ”, e cila kujton daljen e saj nga katolicizmi i quajtur “ *det* ” të Zbulesa 13 dhe 10:2. Në mesazhin “ *Filadelfia* ”, Jezusi paraqet “ *dyert* ” që janë të hapura ose të mbyllura. Këtu, një çelës hap një rrugë shumë të ndryshme për ta, pasi u jep atyre akses në “ *humnerën* ” që simbolizon zhdukjen e jetës. Kjo është ora kur për ta “ *drita* bëhet *errësirë* ” dhe “ *errësira* bëhet *dritë* ”. Duke adoptuar si trashëgimi të tyre parimet e mendimeve filozofike republikane, ata humbasin nga sytë shenjtërinë e vërtetë të besimit të pastruar nga gjaku i Jezu Krishtit. Le të vërejmë saktësinë “ *i është dhënë atij* ”. Ai që i jep kështu secilit sipas veprave të tij është Jezu Krishti, Gjykatësi hyjnor. Sepse ai është gjithashtu rojtari i çelësëve; “ *Çelësi*

i Davidit " për të zgjedhurit e bekuar në 1873 dhe 1994, sipas Zbulesës 3:7, dhe " *Çelësi i gropës pa fund* " për të rënë në 1843 dhe 1994.

Vargu 2: “ *Dhe ajo hapi gropën e humnerës. Dhe nga pusi doli tym, si tymi i një furre të madhe; dhe dielli dhe ajri u errësuan nga tymi i pusit.* »

Besimi protestant ndryshon mjeshtrin dhe fatin dhe ndryshohen edhe veprat e tij. Kështu, ajo i qaset fatit të palakmueshëm për të vuajtur shkatërrimin e gjykimit të fundit nga " *zjarri* " i " *vdekjes së dytë* ", i cili do të përmendet te Zbulesa 19:20 dhe 20:10. Duke marrë imazhin e " *një liqeni zjarri dhe squfuri* ", ky " *zjarr* " i gjykimit të fundit do të jetë një " *furrë e madhe* " që kërcënon shkelësit e urdhërimeve të Perëndisë që nga shpallja e tyre në malin Sinai sipas Ekso.19:18: “ *Mali Sinai ishte i gjithi në tym, sepse Zoti kishte zbritur atje në mes të zjarrit; ky tym doli si tymi i furrës dhe i gjithë mali u drodh fort.* » Më pas, The Spirit përdor teknikën kinematografike të quajtur "flashback", flashback, e cila zbulon veprat e krijuara kur ishin ende gjallë, të rënë i shërbenin djallit. Fjala “ *tym* ” këtu ka një kuptim të dyfishtë: atë të zjarrit të “ *furrës së madhe* ” për të cilën lexojmë te Zbulesa 14:11: “ *Dhe tymi i mundimit të tyre ngjitet në shekuj të shekujve; dhe nuk kanë pushim as ditën as natën, ata që adhurojnë bishën dhe shëmbëlltyrën e saj, dhe kushdo që merr shenjën e emrit të tij* , por edhe atë të " *lutjeve të shenjtorëve* " sipas Zbulesës 5:8, këtu, ato shenjtorë të rremë. Sepse një aktivitet i bollshëm fetar i shfaqur me lutje i justifikon këto fjalë që Jezusi i drejtoi atij në *Sardë* , më 1843: “ *Ti konsiderohesh i gjallë; dhe ti je i vdekur.* ” Vdekje, dhe dy herë e vdekur, pasi vdekja e sugjeruar është " *vdekja e dytë* " e " *gjykimit të fundit* ". Ky aktivitet fetar i mashtron të gjithë përveç Zotit dhe të zgjedhurve të tij të cilët i ndriçon. Ky mashtrim i përhapur është " *mashtrim* " siç thotë bota moderne. Dhe në të vërtetë është ideja e dehjes që Shpirti sugjeron përmes imazhit të " *tymit* " që përhapet në " *ajër* " deri në pikën e errësimit të " *diellit* ". Nëse ky i fundit është simboli i dritës së vërtetë hyjnore, ai i " *ajrit* " përcakton fushën e rezervuar të djallit, të quajtur " *princi i fuqisë së ajrit* " në Efes.2:2 dhe të cilin Jezusi e quan " *princi*". të *kësaj bote* ” te Gjoni 12:31 dhe 16:11. Në botë, qëllimi i keqinformimit është fshehja e të vërtetave që duhet të mbeten sekrete. Në planin fetar, është e njëjta gjë: e vërteta është vetëm për të zgjedhurin. Shumëzimi i grupeve protestante në fakt ka pasur efektivitetin e maskimit të ekzistencës së besimit adventist të ditës së shtatë; kjo deri në vitin 1995 kur e mirëpritën në radhët e tyre për “ *fatkeqësinë e madhe* ”. Në këtë situatë të re shpirtërore, ata do të jenë viktima të *vdekjes së dytë* , e cila do ta shndërrojë sipërfaqen e tokës në një *furrë të zjarrtë*. Mesazhi është i tmerrshëm dhe ne mund ta kuptojmë pse Zoti nuk e ofroi atë qartë. Është e rezervuar për të zgjedhurit që të kuptojnë se çfarë fati kanë shpëtuar.

Vargu 3: “ *Karkalecat dolën me tym dhe u shpërndanë në tokë; dhe atyre iu dha fuqi si fuqia e akrepave të tokës.* »

Lutjet e simbolizuara nga " *tymi* " vijnë nga goja dhe mendjet e protestantëve të rënë, prandaj burrat dhe gratë simbolizohen nga " *karkaleca* " për shkak të numrit të tyre të madh. Në fakt janë një mori krijesash njerëzore që ranë në 1843 dhe ju kujtoj, në vitin 1833, dhjetë vjet më parë, Zoti kishte dhënë një ide për këtë turmë nga " *rënia e yjeve* " të kryer në natën e 13 nëntorit. , 1833 ndërmjet mesnatës dhe orës 5 të mëngjesit, sipas dëshmisë historike të dëshmitarëve

okularë. Edhe një herë, shprehja “ *në tokë* ” mbart kuptimin e dyfishtë të shtrirjes tokësore dhe identitetit protestant. Kujt i pëlqejnë “ *karkalecat* ” shkatërruese dhe shkatërruese ? Jo fermerët, dhe Zoti nuk i vlerëson besimtarët që e tradhtojnë dhe punojnë me kundërshtarin për të shkatërruar të korrat e Tij të zgjedhurve, kështu që ky simbol zbatohet për ta. Më pas, te Ezekieli 2, ky kapitull i shkurtër prej 10 vargjesh, fjala “ *rebel* ” përmendet 6 herë për të përcaktuar “ *rebelët* ” hebrej , të cilët Perëndia i quan “ *gjemba, gjemba dhe akrepa* ”. Këtu, ky term “ *akrep* ” ka të bëjë me rebelët protestantë. Në vargun 3, aludimi për fuqinë e tij përgatit përdorimin e një simboli delikat më të rëndësishëm. Fuqia e “ *akrepëve* ” është që t'i thumbin për vdekje viktimat e tyre me thumbin e “ *bishtit* ” të tyre. Dhe kjo fjalë “ *bisht* ” merr një kuptim themelor në mendimin hyjnor të zbuluar në Isaia 9:14: “ *profeti që mëson gënjeshtër është bishti* ”. Kafshët përdorin “ *bishtin* ” e tyre për të përzënë dhe për të fshikulluar mizat dhe insektet e tjera parazitare që i bezdisin. Këtu gjejmë imazhin e “ *profeteshës Jezebel* ” të rremë. i cili e kalon kohën e tij duke qortuar dhe duke i shkaktuar vuajtje Perëndisë dhe shërbëtorëve të tij të mashtruar jobesnikë. Praktika e flagjellëzimit vullnetar për të shlyer mëkatën është gjithashtu pjesë e mësimëve të besimit katolik. Tek Zbulesa 11:1, Fryma e konfirmon këtë krahasim duke përdorur fjalën “ *kallam* ” të cilës çelësi Isaia 9:14 i jep të njëjtin kuptim si fjala “ *bisht* ”. Ky imazh i kishës papale zbatohet gjithashtu, që nga viti 1844, për besimtarët protestantë të rënë që janë bërë profetë të Zotit që mësojnë gënjeshtër, ose profetë të rremë. Fjala e sugjeruar “ *bisht* ” do të citohet qartë në vargun 10.

Ndërtimi i pritjes së tretë ^{Adventiste} (këtë herë, nga dita e shtatë)

Vargu 4: “ *Atyre iu tha të mos dëmtonin barin e tokës, as ndonjë gjë të gjelbër, as ndonjë pemë, por vetëm ata që nuk kishin vulën e Perëndisë në ballë* .

»

Këto “ *karkaleca* ” nuk gllabërojnë gjelbërimin, por janë të dëmshëm për njerëzit që nuk mbrohen nga “ *vula e Zotit* ”. Ky përmendje e “ *vulës së Perëndisë* ” konfirmon kontekstin e kohërave të mbuluara tashmë në Zbul. 7. Prandaj mesazhet janë paralele, kapitulli 7 në lidhje me të zgjedhurit e vulosur dhe kapitulli 9, të rënë e braktisur. Ju kujtoj se sipas Mat.24:24, është e pamundur të joshni një të zgjedhur autentik. Prandaj profetët e rremë mashtrojnë njëri-tjetrin.

Saktësia, “ *vula e Zotit në ballë* ”, tregon fillimin e vulosjes së shërbëtorëve të zgjedhur adventistë të Zotit, më 23 tetor 1844. Detaji përmendet pak para citimit të periudhës profetike “ *pesë mujore* ” të ajeti që vijon; një kohëzgjatje prej 150 vitesh reale e cila do të bazohet në këtë datë.

Vargu 5: “ *Atyre iu dha, jo për t'i vlarë, por për t'i munduar për pesë muaj ; dhe mundimi që shkaktuan ishte si mundimi i shkaktuar nga akrepi kur thumbon një njeri* . »

Mesazhi i Perëndisë bashkon në imazhin e tij veprime të kryera në kohë të ndryshme; gjë që ngatërron dhe e bën të vështirë interpretimin piktoral. Por kjo teknikë duke u kuptuar dhe marrë, mesazhi bëhet shumë i qartë. Ky varg 5 ishte baza e njoftimit tim për kthimin e Jezu Krishtit për vitin 1994. Aty gjejmë " *pesë muajt* " profetik të çmuar, i cili, duke filluar nga viti 1844, bën të mundur përcaktimin e datës 1994. Megjithatë, realizimi i projektit të Zotit, unë absolutisht duhej ta lidhja kthimin e lavdishëm të Jezu Krishtit me këtë datë. Kështu, pjesërisht i verbuar nga një saktësi në tekst që do ta bënte të pamundur këtë shpresë, ngulmova në drejtimin e dëshiruar nga Krijuesi im. Në të vërtetë, teksti specifikon: " *Atyre iu dha, jo për t'i vrarë, por për t'i munduar për pesë muaj* ". Sqarimi " *jo për t'i vrarë* " nuk e lejonte temën e " ^{6-të} *bori* ", një luftë monstruoze vrasëse, në kohën e mbuluar nga " ⁵ *bori* "; koha e 150 viteve reale. Por në kohën e tij, William Miller ishte tashmë pjesërisht i verbër për të kryer një veprim të dëshiruar nga Zoti; zbuloni një gabim që na lejon të ringjallim shpresën e kthimit të Krishtit për vjeshtën e 1844; një gabim i rremë, pasi llogaritjet fillestare që vendosin pranverën e 1843 janë konfirmuar sot në llogaritjet tona të fundit. Vullneti dhe fuqia e Zotit janë sovrane dhe për fat të mirë për të zgjedhurit e tij, asgjë dhe askush nuk mund ta pengojë projektin e tij. Fakti është se ky gabim i njoftimit bëri që Adventizmi zyrtar të demonstronte, në vitin 1991, një qëndrim përbuzjeje ndaj shpresës së kthimit të Jezu Krishtit të shpallur në vitin 1994. Dhe më e keqja për adventistët është privimi nga drita e fundit profetike që ndriçon, në tërësi, 34 kapitujt e librave Danieli dhe Zbulesa, siç mund të ketë dëshmi të gjithë sot duke lexuar këtë dokument. Duke vepruar kështu, ata janë të privuar edhe nga dritat e tjera të reja që Zoti më ka dhënë që nga pranvera e 2018-ës për ligjin e tij dhe për kthimin e Krishtit që do të kthehet, ne e dimë tani, në pranverën e 2030-ës; dhe kjo mbi baza të reja të ndara nga ndërtimi profetik i Danielit dhe Zbulesës. Midis 1982 dhe 1991, për mua, *pesë muajt* ishin të lidhur me veprimtarinë e profetëve të rremë që do të vazhdonin deri në kthimin e Jezu Krishtit. I bindur nga ky arsyetim, për më tepër i justifikuar, nuk e pashë kufizimin kohor të vendosur nga ndalimi i " *vrasjes* ". Dhe në atë kohë data 1994 përfaqësonte vitin 2000 të lindjes së vërtetë të Jezu Krishtit. Shtoj se askush para meje nuk e identifikoi shkakun e gabimit tim; që konfirmon një arritje në përputhje me vullnetin e Zotit. Tani le ta kthejmë vëmendjen tek sqarimi " *por t'i mundojmë ata për pesë muaj* ". Formula është jashtëzakonisht mashtruese, sepse " *vuajtja* " në fjalë nuk është pësuar nga viktimat gjatë " *pesë muajve* " të profetizuar. " *Vuajtja* " për të cilën aludon Shpirti do t'i shkaktohet të rënëve në gjykimin e fundit, ku do të shkaktohet nga djegia e " *liqenit të zjarrit* ", dënimi i " *vdekjes së dytë* ". Ky " *vuajtje* " shpallet në mesazhin e engjëllit të tretë të Zbulesës 14:10-11, të cilin vargu i mëparshëm e evokoi duke cituar " *tymin* " " *të mundimit të tyre* "; një mesazh që adventistët e dinë mirë pasi përbën një element të misionit të tyre universal. Duke ditur paraprakisht rënien e këtij Adventizmi zyrtar, Shpirti thotë në mënyrë delikate në këtë mesazh: " *Edhe ai do të pijë nga vera e zemërimit të Perëndisë, e derdhur e papërzier në kupën e zemërimit të tij dhe do të mundohet në zjarr e sqfur përpara engjëjt e shenjtë dhe përpara Qengjit .* " Ky sqarim " *edhe ai* " synon, radhazi, besimin protestant, pastaj adventizmin zyrtar të pabesë të refuzuar në vitin 1994 nga vetë Jezu Krishti. Që nga kjo datë, në konfirmim të

mallkimit të tij, ky “ *rebel* ” i ri i është bashkuar aleancës ekumenike që bashkon katolikët dhe protestantët tashmë të shkëputur nga Zoti. Por para rënies së adventizmit zyrtar, formula “ *edhe ai* ” zbatohet për protestantët e rënë, sepse pasi kishin rënë në 1844, ata tani do të kishin fatin e katolikëve, ortodoksëve dhe hebrenjve të rremë. Në fakt, “ *edhe ai* ” ka të bëjë me të gjithë jo-katolikët që nderojnë Kishën Katolike të Romës, duke hyrë në aleancën e saj ekumenike dhe duke nderuar ordinancat e Kostandinit I^ë e diela e tij dhe "dita e diellit" lindore (Krishtlindjet më 25 dhjetor). Duke zgjedhur formën e njëjësit “ *edhe ai* ”, në vend të shumësit “edhe ata”, Shpirti na kujton se zgjedhja fetare është një zgjedhje individuale që e bën njeriun përgjegjës, justifikon ose e bën të ndihet fajtor ndaj Zotit, individit. dhe jo, komuniteti; si “ *Noeu, Danieli dhe Jobi që nuk do të shpëtonin bij apo bija* ” sipas Ezek.14:18.

Mundimet e vdekjes së dytë të gjykimit të fundit

Vargu 6: “ *Në ato ditë njerëzit do të kërkojnë vdekjen dhe nuk do ta gjejnë; ata do të dëshirojnë të vdesin dhe vdekja do të ikë prej tyre.* »

Idetë rrjedhin shumë logjikisht. Sapo evokoi “ *vuajtjet e vdekjes së dytë* ”, Fryma profetizon në këtë varg 6, për ditët e zbatimit të tij, të cilat do të vijnë në fund të ^{mijëvjeçarit të 7-të}, të synuara nga shprehja “ *në ato ditë* ”. Më pas ai na zbulon veçoritë e këtij dënimi përfundimtar jashtëzakonisht të frikshëm. “ *Njerëzit do të kërkojnë vdekjen, por nuk do ta gjejnë; ata do të dëshirojnë të vdesin dhe vdekja do të ikë prej tyre.* ” Ajo që qeniet njerëzore nuk e dinë është se trupi i ringjallur i të ligjve do të ketë karakteristika shumë të ndryshme nga ato të trupave të sotëm mishor. Për dënimin e tyre përfundimtar, Zoti krijues do të rikrijojë jetën e tyre duke e bërë atë të aftë për të vazhduar në një gjendje të vetëdijshme deri në shkatërrimin e atomit të tyre të fundit. Për më tepër, kohëzgjatja e kohës së vuajtjes do të përshtatet individualisht për çdo individ, në varësi të vendimit të shqiptuar për fajësinë e tyre individuale. Marku 9:47-48 konfirmon me këto fjalë: “... *të hidhen në ferr, ku krimbi i tyre nuk vdes dhe zjarri nuk shuhet.* Duhet të theksohet gjithashtu se besimi protestant ndan me Kishën Katolike shumë dogma të rreme fetare, përveç të dielës, ditës së parë kushtuar pushimit, ekziston besimi në pavdekësinë e shpirtit, gjë që i shtyn protestantët të besojnë në ekzistenca e ferrit të mësuar nga katolikët. Kështu, kërcënimi katolik i ferrit, ku përjetësisht, të mallkuarit mundohen në zjarr, kërcënim që i nënshtroi të gjithë monarkët e tokave të krishtera, kishte pak të vërtetë, por mbi të gjitha shumë gënjeshtër. Sepse, së pari, ferri i përgatitur nga Perëndia do të marrë formë vetëm në fund të “ *mijë viteve* ” të gjykimit qiellor të të ligjve nga shenjtorët. Dhe së dyti, vuajtja nuk do të jetë e përjetshme, edhe pse e zgjatur, në krahasim me kushtet aktuale tokësore. Në mesin e atyre që do të shohin vdekjen të largohet prej tyre, do të jenë ndjekësit dhe mbrojtësit e zjarrtë të dogmës pagane greke të pavdekësisë së shpirtit. Kështu Perëndia do t'u ofrojë atyre përvojën e të imagjinuarit se cili do të ishte fati i tyre nëse shpirti i tyre do të kishte qenë vërtet i pavdekshëm. Por mbi të gjitha, janë adhuruesit e “ditës së diellit të pamposhtur” ata që do të takojnë hyjninë e tyre; vetë toka që i barti, pasi u bë një "diell" nga shkrirja e magmës së zjarrit dhe sqfurit.

Pamja mashtruese vdekjeprurëse

Vargu 7: “ *Këta karkaleca ishin si kuaj të përgatitur për betejë; Mbi kokat e tyre kishte kurora si ari dhe fytyrat e tyre ishin si fytyrat e njerëzve.* »

Me simbolet e tij, vargu 7 ilustron planin e veprimit të kampit të rënë protestant. Grupet fetare (*kuajt*) mbliidhen për një “ *betejë* ” shpirtërore e cila do të realizohet vetëm në fund të kohës së hirit, por qëllimi përfundimtar është aty. Kjo betejë merr emrin “ *Harmagedon* ” te Zbulesa 16:16 . Atëherë është e përshtatshme të vërehet këmbëngulja e Shpirtit për krahasimin e tij me realitetin e gjërave; të cilën ai e bën duke shumëzuar përdorimin e termit “ *si* ”. Kjo është mënyra e tij për të mohuar pretendimet e rreme të njerëzve fetarë në fjalë. Gjithçka është vetëm një pamje mashtruese: “ *kurora* ” e premtuar pushtuesit të besimit dhe vetë besimi (*ari*) që ka vetëm një “ *ngjashmëri* ” me besimin e vërtetë. “ *Fytyrat* ” e këtyre besimtarëve të rremë janë vetë mashtruese pasi e vetmja gjë që u ka mbetur është një pamje njerëzore. Ai që e shpreh këtë gjykim heton frerët dhe zemrat. Ai i njeh mendimet sekrete të qenieve njerëzore dhe ndan vizionin e tij të realitetit me të zgjedhurit e tij.

Vargu 8: “ *Ata kishin flokë si flokët e grave dhe dhëmbët e tyre ishin si dhëmbët e luanit.* »

Sipas 1 Kor.11:15, flokët e grave shërbejnë si vello. Dhe roli i një velloje është të fshehë fytyrën, identitetin e subjektit të mbuluar. Ky varg 8 denoncon nëpërmjet simboleve të tij pamjen mashtruese të grupeve fetare të krishtera. Prandaj, ato kanë pamjen e jashtme (*flokët*) e kishave (*gratë* , në Efes. 5:23-32), por shpirtrat e tyre janë të gjallëruar me egërsinë (*dhëmbët*) e “ *luanëve* ”. Ne e kuptojmë më mirë pse fytyrat e tyre kanë vetëm një pamje njerëzore. Jo pa arsye Jezusi i krahason me luanë. Kështu kujton gjendjen shpirtërore të popullit romak që kishte të krishterët e parë të gllabëruar nga luanët në arenat e tyre. Dhe ky krahasim është i justifikuar pasi në fund të botës, ata do të duan edhe një herë të vrasin të zgjedhurin e fundit të vërtetë të Jezu Krishtit.

Vargu 9: “ *Ata kishin parzmore si parzmore hekuri dhe zhurma e krahëve të tyre ishte si zhurma e qerreve me shumë kuaj që vrapojnë në betejë.* »

Ky varg synon falsifikimin e panopolisë së ushtarit të vërtetë të Jezu Krishtit, i cili mban “ *parzmoren* ” e drejtësisë (Efes. 6:14), por këtu, kjo drejtësi është e vështirë si “ *hekuri* ” tashmë një simbol i perandorisë romake në Danieli. “ *Karkalecët* ” bëjnë zhurmë me “ *krahët e tyre* ” kur janë aktivë. Krahasimi që vjen pra ka të bëjë me veprimin. Sqarimi i mëposhtëm konfirmon lidhjen me Romën, garat e karrocave të së cilës me “ *disa kuaj* ” i kënaqën romakët në qarqet e tyre. Në këtë imazh, “ *shumë kuaj* ” do të thotë: disa grupe fetare u mblodhën për të tërhequr “ *qerren* ” romake , për të lavdëruar autoritetin e Romës; Roma e cila dinte të manipulonte udhëheqësit e tjerë fetarë për t'i nënshtuar ata përmes joshjeve të saj. Kështu e përmbledh Shpirti veprimin e kampit rebel. Dhe ky tubim në favor të Romës i përgatit ata për “ *betejën e Harmagedonit* ” përfundimtar të drejtuar kundër kundërshtarëve të së dielës, vëzhguesve besnikë të Shabatit të shenjtëruar nga Zoti dhe në mënyrë të pavetëdijshme, kundër Krishtit, Mbrojtësit të tyre.

Vargu 10: “ *Ata kishin bishta si akrepa dhe thumb, dhe në bishtin e tyre ishte fuqia për të dëmtuar njerëzit për pesë muaj.* »

Ky varg heq velin e vargut 3, ku fjala “ *bisht* ” u sugjerua nën titullin “*fuqia e akrepave*”. Është cituar qartë edhe pse kuptimi i tij nuk është i qartë për atë që nuk e kërkon te Isaia 9:14. Ky nuk është rasti im, ndaj kujtoj këtë çelës të rëndësishëm: “ *Profeti që mëson gënjeshtria është bishti* ”. Unë e sqaroj mesazhin e koduar me këto terma: këto grupe kishin profetë gënjeshtarë (*bishta*) dhe rebelë (*akrepa*) dhe gjuhë gënjeshtare (*thumbime*) dhe ishte në këta profetë të rremë (*bishta*) që *fuqia për t'u bërë dëm njerëzve* . i josh dhe i bind ta nderojnë të dielën romake për 150 vjet (*pesë muaj*) paqe fetare të garantuar nga Zoti; gjë që i ekspozon në mënyrë të pariparueshme ndaj “ *vuajtjeve të vdekjes së dytë* ” të gjykimit të fundit në fund të ^{mijëvjeçarit të VII-të} . Kur mendoj se turmat nuk e shohin rëndësinë e ditës së pushimit! Nëse do të besonin në këtë mesazh të deshifruar të zbuluar, ata do të ndryshonin mendje.

Vargu 11: “ *Ata kishin si mbret engjëllin e gropës pa fund, të quajtur në hebraisht Abaddon dhe në greqisht Apollyon.* »

Gjithnjë e më saktë, akuza hyjnore arrin lartësinë e saj: këto grupe fetare kanë si mbret, Satanin, “ *engjëllin e humnerës* ”. i cili do të jetë i lidhur në shkretëtirë për “ *një mijë vjet* ” sipas Zbulesës 20:3. Fjala “ *thellë* ” në Zanafilla 1:2 i referohet tokës përpara se të mbajë shenjën më të vogël të jetës. Kështu, ky term përcakton tokën e shkretuar, të gjitha format e jetës duke u zhdukur nga kthimi i lavdishëm i Krishtit. Ajo do të jetë në këtë gjendje për “ *një mijë vjet* ”, ku i vetmi banor do të jetë engjëlli Satanai i mbajtur të burgosur mbi të. Të vetmin që Perëndia e quan te Zbulesa 12, “ *dragoi* ” dhe *gjarpri* , *djalli dhe Satani* ”, merr këtu emrin Shkatërrues, që do të thotë fjalët “ *Hebraisht dhe Greqisht* , **Abaddon dhe Apollyon** ”. Në mënyrë të hollësishme, Fryma na tregon se si ky engjëll shkon për të shkatërruar veprën e Perëndisë që po lufton. “ *Hebraisht dhe Greqisht* ” janë gjuhët e shkrimit origjinal biblik. Kështu, që kur besimi protestant ra, në vitin 1844, fillimi i temës së këtij “ ⁵ *bori* ”, ia ktheu djalli me interesin e tij të njohur për Biblën e Shenjtë. Por, ndryshe nga fillimet e lavdishme të Reformacionit, ai tani po përdoret për të shkatërruar planin e Zotit. Satani zbaton me besimin e reformuar të rënë, këtë herë me sukses, atë që ai ishte përpjekur më kot për ta bërë vetë Krishtin të binte, në orën e provës së tij të rezistencës.

Vargu 12: “ *Mjerimi i parë ka kaluar. Këtu vijnë edhe dy fatkeqësi të tjera pas kësaj* . »

Këtu përfundon, në vargun 12, kjo temë shumë e veçantë e “ ^{5-të} *trumbetë* .” Ky moment tregon se njerëzimi ka hyrë në vitin 1994 të kalendarit të tij të zakonshëm. Deri atëherë, paqja fetare ka vazhduar midis të gjitha feve monoteiste. Askush nuk u vra për një motiv shpirtëror të angazhimit fetar. Prandaj, ndalimi kundër vrasjes në vargun 5 u respektua dhe u përmbush siç kishte shpallur Perëndia.

Por më 3 gusht 1994, sulmi i parë fetar mysliman nga GIA vrau pesë zyrtarë francezë pranë ambasadës franceze në Algjer, pasuar në prag të Krishtlindjes së krishterë më 24 dhjetor 1994, nga një sulm kundër një avioni francez, i cili vret. tre persona në Algjer, duke përfshirë një francez. Verën e ardhshme, grupet e armatosura islamike të GIA-s algjeriane filluan sulme vdekjeprurëse në RER të Parisit, kryeqyteti francez. Dhe në vitin 1996, 7 priftërinj katolikë francezë iu pre koka në Tibhirine të Algjerisë. Kështu, këto dëshmi

ofrojnë prova se " *pesë muajt* " e profetizuar janë tejkaluar. Prandaj, luftërat fetare mund të rifillojnë dhe të vazhdojnë deri në fundin e botës, të shënuar nga kthimi i Krishtit të lavdëruar.

Boria e 6-të : E dyta e madhe " *fatkeqësi* "

Ndëshkimi i gjashtë i gjithë shenjtërisë së rreme të krishterë

Lufta e Tretë Botërore

Vargu 13: " *Zilja e gjashtë. Dhe dëgjova një zë nga katër brirët e altarit prej ari që është përpara Perëndisë,*

mjerimin " e madh "të dytë " të shpallur te Zbulesa 8:13. Ai i paraprin fundit të kohës së hirit kolektiv dhe individual dhe kështu do të realizohet ndërmjet viteve 2021 dhe 2029. Me këtë varg 13, hyrja në temën e " ^{6-të} *bori* " do të konfirmojë rikthimin e luftës dhe autorizimin " *për të vrarë* ". Kjo temë e re ka të bëjë me të njëjtat grupe fetare si ato të " ^{5-të} *bori* » paraardhës. Simbolet e përdorura janë identike. Gjithashtu gjërat mund të shpjegohen kështu: popujt e " ^{5-të} *boritë* " janë mësuar të " *mos vrasin* ", duke shkuar deri aty sa të ndalojnë dënimin me vdekje, në Evropë dhe në disa shtete të SHBA-së. Ata gjetën një mënyrë për ta bërë tregtinë ndërkombëtare të funksionojë në mënyrë të favorshme, gjë që i pasuroi ata. Prandaj ata nuk janë më përkrahës të luftës, por mbrojtës të paqes me çdo kusht. Prandaj, lufta midis popujve të krishterë duket e përjashtuar, por fatkeqësisht një fe e tretë monoteiste është shumë më pak paqësore, është Islami që ecën në dy këmbë: atë të terroristëve që veprojnë dhe atë të pasuesve të tjerë që duartrokasin veprimet e tyre vrasëse. Prandaj, ky bashkëbisedues e bën të pamundur perspektivën e paqes së qëndrueshme dhe do të mjaftojë që Zoti krijues të " *shënojë* " autorizimin e tij që përplasja e qytetërimeve dhe feve të ndodhë me efekte të konsiderueshme vdekjeprurëse. Në pjesën tjetër të tokës, çdo popull do të ketë gjithashtu armikun e tij tradicional, ndarjet e përgatitura nga djalli dhe demonët e tij në lidhje me të gjithë planetin.

Megjithatë këtu, profecia synon një territor të caktuar, Perëndimin jobesnik të krishterë.

Ndëshkimi i fundit, para " *shtatë plagëve të fundit* " që i paraprijnë kthimit të Krishtit, vjen në emër të " ⁶ *bori* ." Tashmë, para se të hyjmë në detajet e temës, ne e dimë se kjo temë është me të vërtetë e dyta nga " *fatkeqësitë e mëdha* " të shpallura nga " *shqiponja* " e perandorisë Napoleonike në Apo.8:13. Mirëpo, në një montazh të përshtatur me këtë qëllim, profecia e Apo.11 ia atribuon këtë emër " *mjerë të dytë* " Revolucionit Francez të quajtur " *bisha që ngrihet nga humnera* ". Është gjithashtu tema e " ^{borisë së katërt} " të Rev.8. Prandaj, Fryma na sugjeron ekzistencën e një marrëdhënieje të ngushtë midis ngjarjeve që lidhen me " ⁴ dhe ⁶ *bori* ." Ne do të zbulojmë se cilat janë këto marrëdhënie.

Kur “⁶-të tingëllon *boria*, zëri i Krishtit, ndërmjetësues para altarit të temjanit shpreh një urdhër. (Sipas imazhit të tabernakullit tokësor, i cili profetizonte rolin e tij të ardhshëm qiellor si ndërmjetës për lutjet e të zgjedhurve).

Evropa Perëndimore objektiv i zemërimit të Jezu Krishtit

Vargu 14: “ *Dhe i tha engjëllit të gjashtë që kishte borinë: Zgjidhi katër engjëjt që janë të lidhur në lumin e madh Eufrat.* »

Jezu Krishti deklaroi: “ *Zgjidhni katër engjëjt që janë të lidhur në lumin e madh Eufrat* ”: çliron fuqitë universale demonike me qendër në Evropë të simbolizuar me emrin Eufrat; Evropa Perëndimore dhe zgjerimet e saj amerikane dhe australiane ku ato janë ruajtur që nga viti 1844, sipas Rev.7:2; Këta janë *katër engjëjt të cilëve iu dha për të dëmtuar tokën dhe detin*. Çelësat e interpretimit janë të thjeshtë dhe logjike. "Eufrati" është lumi që ujiti Babiloninë e lashtë të Danielit. Në Zbul. 17, " *prostituta* " e quajtur " *Babilonia e madhe* " ulet " *mbi shumë ujëra* ", simbole " *të popujve, kombeve dhe gjuhëve* ". “ *Babilonia* ” që përcakton Romën, popujt në fjalë janë popujt evropianë. Duke përcaktuar Evropën si objektivin kryesor të zemërimit të tij vrapar, Krishti Zot synon të ndëshkojë ata që e tradhetojnë dhe t'i kushtojë kaq pak vëmendje vuajtjeve që ai duroi në kryqin e tij të dhimbshëm, të cilin vargu i mëparshëm sapo e kujtoi, duke cituar fjalën " *altar* ", e cila e profetizoi atë në ritet simbolike të besëlidhjes së vjetër.

Duke synuar Evropën, Shpirti drejton hakmarrjen e tij kundër dy vendeve që përqendrojnë fajin e tyre ndaj tij. Bëhet fjalë për besimin katolik, kishën nënë dhe vajzën e madhe, siç e quan ajo Francën, e cila e ka mbështetur kaq shumë gjatë shekujve, që nga fillimi i saj, nga Clovis, ^{mbreti i parë} i Frankëve.

Lidhja e parë me “⁴ *trumbetë*” duket, është Franca, një popull revolucionar që mbolli farën e tij të mosbesimit midis të gjitha kombeve të krishtera të tokës, duke përhapur shkrimet e filozofëve të saj, mendimtarëve të lirë ateistë. Por është gjithashtu Roma Papale që Revolucioni Francez do të shkatërronte dhe heshte. Një studim krahasues i borive me ndëshkimet paralajmëruese të paraqitura për hebrenjtë në Levitiku 26 i jep të katërtit rolin e një " *shpate* " hyjnore që " *hakmerret për besëlidhjen e tij* ". Këtë herë, deri në datën “⁶ *bori*”, Jezusi do të hakmerret vetë për aleancën e tij duke goditur dy popujt fajtorë dhe aleatët e tyre evropianë. Sepse sipas Apo.11, ateizmi francez ishte “ *gëzuar* ” dhe i kishte zhytur njerëzit përreth në “ *gëzim* ”: “ *do t'i dërgojnë dhuratat njeri-tjetrit* ” lexojmë në Apo.11:10. Nga ana tjetër, Krishti hyjnor do t'u sjellë atyre dhuratat e tij: bombat konvencionale dhe atomike; të gjithë të paraprirë nga një virus ngjithës vdekjeprurës që u shfaq në fund të vitit 2019 në Evropë. Ndër dhuratat e rëndësishme është ofrimi i Statujës së Lirisë nga Franca për qytetin e Nju Jorkut në SHBA. Modeli ishte aq i mrekullueshëm sa që pas Francës, vendet e tjera evropiane u bënë republika. Në vitin 1917, Rusia do të përsërisë modelin me të njëjtën masakër.

Lufta bërthamore globale

Vargu 15: “ *Dhe katër engjëjt, që ishin gati për orën, ditën, muajin dhe vitin, u zgjidhën për të vrarë një të tretën e njerëzve.* »

Të përgatitur për të " *dëmtuar tokën dhe detin* " sipas Zbulesës 7:2, " *katër engjëjt janë zgjidhur që të mund të vrasin një të tretën e njerëzve* " dhe veprimi është planifikuar dhe i pritur gjatë, siç tregon këtë detaj: " *kush ishin gati për orën, ditën, muajin dhe vitin* ". Tani, që kur u bë i nevojshëm ky dënim? Që nga 7 marsi 321, datë kur " realizua adoptimi i ditës së diellit të imponuar nga Konstandini I. Sipas Rev.17, tema e të cilit është " *Gjykimi i prostitutës Babilonia e Madhe* ", numri 17 simbolizon gjykimin hyjnor. I aplikuar në numër shekujsh nga 7 Mars 321, ky numër 17 rezultoi në 7 Mars 2021; nga kjo datë, 9 vitet e fundit të mallkimit hyjnor do të lejojnë realizimin e " *6-të bori* " e Zv. 9:13.

Le të vëmë re përmendjen e " *të tretës së njerëzve* " që na kujton se sado i tmerrshëm që është, ky konflikt shkatërrues i botës së tretë ruan një karakter të pjesshëm (*të tretë*) paralajmërues; Prandaj është e dobishme për të sjellë konvertime fetare dhe për të udhëhequr zyrtarët e zgjedhur që t'i përkushtohen plotësisht veprës adventiste të udhëhequr nga Jezu Krishti. Ky shkatërrim vjen për të ndëshkuar dhe ftuar në pendim, njerëzimin që ka përfituar nga "150 vite reale" paqeje fetare, të profetizuar nga " *pesë muajt* " e " *borisë së pestë* ".

Për të kuptuar plotësisht kuptimin e këtij dënimi, i treti në luftërat botërore që nga viti 1914, duhet ta krahasojmë atë dhe ta krahasojmë me dëbimin e tretë të hebrenjve në Babiloni. Në këtë ndërhyrje të fundit luftarake, në – 586, mbreti Nabukadnetsar shkatërroi mbretërinë e Judës, mbetjen e fundit të kombit Izrael; Jeruzalemi dhe tempulli i tij i shenjtë janë bërë gërmadha. Rrënojat e lëna nga Lufta e Tretë Botërore do të dëshmojnë se aleanca e krishterë është braktisur po aq sa edhe aleanca hebreje e popullit hebre . Kështu, pas këtij demonstrimi, jobesimtarët ose të mbijetuarit fetarë do t'i nënshtrohen testit të fundit universal të besimit, i cili u jep një shans përfundimtar shpëtimit besimtarëve të të gjitha feve monoteiste; por Zoti Krijues mëson vetëm një të vërtetë që ka të bëjë me Jezu Krishtin dhe të Shtunën e Tij të shenjtë, ditën e vetme të shtatë të vërtetë.

Therja e shpallur për këtë luftë universale përbën një aspekt tjetër të " *fatkeqësisë së dytë* " që e lidh atë me atë të ateizmit revolucionar francez të " *borisë së katërt* ". Franca dhe veçanërisht kryeqyteti i saj, Parisi, është në pistën e Zotit të Plotfuqishëm. Tek Zbulesa 11:8, ai i vë emrat " *Sodoma dhe Egjipt* ", emra të armiqve të lashtë të shkatërruar për shembull në një mënyrë të paharrueshme nga Zoti, njëri nga zjarri nga qielli, tjetri nga fuqia e tij verbuese. Kjo na lejon të kuptojmë se ai do të veprojë kundër saj në të njëjtën mënyrë të tmerrshme dhe përfundimtare. Ne duhet të kuptojmë përgjegjësinë tonë të madhe në zhdukjen e besimit të vërtetë. Pasi mori një urrejtje ndaj fesë, regjimi republikan ra në duart despotike të Napoleonit ¹ për të cilin feja ishte vetëm një petë e dobishme për lavdinë e tij personale. Është krenarisë dhe oportunitetit të tij që besimi katolik i detyrohet mbijetesën e tij nëpërmjet krijimit të Konkordatit, i cili ishte shkatërruesi i parimit të së vërtetës hyjnore.

Saktësia demografike: dyqind milionë luftëtarë

Vargu 16: " *Numri i kalorësve të ushtrisë ishte dy mijëra e mijëra; e dëgjova numrin e tyre.* »

Vargu 16 na jep një sqarim të rëndësishëm për numrin e luftëtarëve që marrin pjesë në konflikt të përfshirë: " *dy mijëra mijëra* " ose dyqind milionë

ushtarë. Deri në vitin 2021 kur po shkruaj këtë dokument, asnjë luftë nuk e ka arritur këtë numër në përballjet e saj. Megjithatë sot, me një popullsi globale prej shtatë miliardë e gjysmë qeniesh njerëzore, profecia mund të përmbushet. **Saktësia e ofruar nga ky varg dënon të gjitha interpretimet që ia atribuojnë këtë konflikt veprimeve të së kaluarës .**

Një luftë ideologjike

Vargu 17: “ *Dhe kështu pashë në vegim kuajt dhe ata që u ulën mbi ta, me parzmore në ngjyrë zjarri, zymbyl dhe sqqfur. Kokat e kuajve ishin si koka luanësh; dhe nga goja e tyre dilte zjarr, tym dhe sqqfur.* »

Në këtë varg 17, numri i gjykimit hyjnor, gjejmë simbolet e “ borisë së 5-të ” : grupet (*kuajt*) dhe ata që i komandojnë (*kalorësit*). Drejtësia e tyre e vetme (*parktori*) është veprimi i djegies me zjarr, dhe çfarë zjarri! Zjarri bërthamor i krahasueshëm me zjarrin e magmës nëntokësore tokësore. Fryma u atribuon atyre karakteristikat e *zymbylit* që korrespondon me përsëritjen e shprehjes në fund të vargut për të *pirë duhan* . Kjo tashmë simbolizon lutjet e shenjtorëve në temën e mëparshme, është karakteri i parfumit të tij që duhet të kujtojmë dhe aty kuptojmë se çfarë do të thotë përmendja e tij. Kjo bimë është toksike, irrituese për lëkurën dhe aroma e saj shkakton dhimbje koke. Ky grup kriteresh përcakton atë të lutjeve të luftëtarëve të përfshirë. Asnjë nga këto lutje nuk pranohet nga Zoti krijues; i bëjnë të përzier dhe i frymëzojnë neveri të thellë. Duhet kuptuar se në këtë konflikt thelbësisht fetar dhe ideologjik përfshihen vetëm fetë, të shkëputura totalisht prej tij, por gjithsesi kryesisht monoteiste: Judaizmi, Katolicizmi, Protestantizmi, Ortodoksia, Islami. Një simbol i ri kyç nga Isaia 9:14 citohet këtu: “ *kryetari është gjykatësi ose plaku* ”. Pra, në krye të grupeve që përballen me njëri-tjetrin janë magjistratë të quajtur sot “presidentë” në republika. Dhe këta presidentë janë të pajisur me forcën e “ *luanit* ”, mbretit të kafshëve dhe mbretit të xhunglës. Kuptimi i forcës i jepet asaj në Gjyqtarët 14:18. Në mesazhin e tij, Shpirti profetizon një angazhim luftarak të pilotuar nga distanca nga krerë shtetesh shumë të fuqishëm, autoritarë dhe të përkushtuar fetarisht, pasi është nga “ *goja* ” e tyre. lëshojnë lutjet e tyre të ilustruara me fjalën “ *tym* ”. Nga e njëjta “ *gojë* ” e tyre vijnë urdhrat e shkatërrimit nga “ *zjarri* ”, lutjet nga “ *tymi* ” dhe asgjësimi i turmave, duke urdhëruar përdorimin e bombave bërthamore të imazhuara nga “ *sqqfuri* ”. Natyrisht, Shpirti dëshiron të nxjerrë në pah rëndësinë e kësaj force bërthamore që është në dispozicion të një njeriu të vetëm. Asnjëherë në historinë e tokës nuk ka qenë një fuqi e tillë shkatërruese varur nga vendimi i një personi të vetëm. Gjëja është me të vërtetë e jashtëzakonshme dhe e denjë për t'u theksuar. Por, për ne që jetojmë në këtë lloj organizimi politik, këto tmerre as që na tronditin. Të gjithë jemi viktima të një lloj çmendurie kolektive.

Vargu 18: “ *Një e treta e njerëzve u vranë nga këto tri plagë, nga zjarri, nga tymi dhe nga sqqfuri, që dilte nga goja e tyre.* »

Vargu 18 thekson këtë fakt nga vargu i mëparshëm duke specifikuar se “ *zjarri* , *tymi* dhe *sqqfuri* ” përbëjnë plagë të dëshiruara nga Perëndia; të cilin vargu e vërtetoi duke i atribuar Krishtit hakmarrës urdhrin për të vranë një të tretën e njerëzve.

Fuqia bërthamore e krerëve të kombeve

Vargu 19: “ *Sepse fuqia e kuajve ishte në gojën dhe në bishtin e tyre; bishtat e tyre ishin si gjarpërinj me kokë dhe me ta bënë të këqija.* »

Vargu 19 konfirmon karakterin ideologjik fetar të konfliktit duke thënë: Sepse fuqia e grupeve luftarake (*kuajt*) ishte në fjalën e tyre (*gojat* e tyre) dhe në profetët e tyre të rremë (*bishtat*) të cilët në dukje ishin mashtrues (*gjarpërinj*) me ndikim. mbi krerët e shtetit, magistratët (*kryetarët*) nëpërmjet të cilëve ata (luftëtarët) bënë dëm. Parimi i përcaktuar kështu korrespondon saktësisht me organizimin e popujve që mbizotëron sot në kohën e fundit.

Kjo Luftë e Tretë Botërore kush vjen mbyllja e temës së " *borive* " ose ndëshkimeve paralajmëruese është aq e rëndësishme sa që Perëndia ua shpalli atë fillimisht judenjve të besëlidhjes së vjetër, radhazi në Dan.11:40-45 dhe Ezekiel 38 dhe 39, dhe më pas, të krishterëve të besëlidhjes së re. besëlidhje, në këtë libër Zbulesa si " *boria e gjashtë* ", si paralajmërimi i fundit hyjnor përpara fundit të kohës së hirit. Pra, le të gjejmë këtu këto mësimë të pasura plotësuese.

Danieli 11:40-45

Shprehja, " *koha e fundit* ", na shtyn të studiojmë këtë konflikt të fundit të kombeve, të zbuluar dhe zhvilluar në profecinë e Danit.11:40 deri në 45. Aty zbulojmë fazat kryesore të organizimit të tij. Fillimisht, i instaluar kryesisht në territorin e Evropës Perëndimore, Islami agresiv i quajtur " *mbreti i jugut* " u përplas me popullin evropian kryesisht katolik; besimi katolik papnor romak është tema që synon profecitë që nga Dan.11:36. Udhëheqësi papal romak i përmendur deri më tani paraqitet me termin " *ai* "; në titullin " *mbret* ", ai sulmohet nga " *mbreti i jugut* ", Islami i cili do të " *përleshet kundër tij* ". Zgjedhja e foljes " *përplasem* " është e saktë dhe e matur, sepse vetëm ata që janë në të njëjtin territor " *përplasen* " me njëri-tjetrin. Pikërisht atëherë, duke përfituar nga begatia e ofruar, pasi situata e ka zhytur Evropën Perëndimore në rrëmujë dhe panik të plotë, " *mbreti i veriut* " (ose i veriut) "do të rrotullohet si një stuhi " mbi këtë gjahun në vështirësi, për ta kapur atë. dhe e zënë atë. Ai përdor " *shumë anije* ", " *tanke* " dhe luftëtarë që nuk janë asgjë më shumë se " *kalorës* " dhe jeton në veri, dhe jo në veri të Evropës Perëndimore, por në veri të kontinentit Euro-Azi. Dhe më saktësisht në veri të Izraelit që vargu 41 sugjeron duke e quajtur atë " *më të bukurit e vendeve* ". Rusia në fjalë është një popull i " *kalorësve* " (kozakëve), mbarështuesve dhe furnizuesve të kuajve për armiq të historikë të Izraelit. Këtë herë, bazuar në të gjitha këto të dhëna, bëhet e lehtë të identifikohet ky " *mbret i veriut* " me Rusinë e fuqishme ortodokse, kundërshtarin fetar lindor të romanizmit papal perëndimor që nga përçarja zyrtare fetare e krishterë e vitit 1054.

Sapo kemi gjetur disa nga aktorët luftarakë të Luftës së Tretë Botërore. Por Evropa ka aleatë të fuqishëm që e kanë lënë disi pas dore për shkak të konkurrencës ekonomike e cila është bërë katastrofike që nga ardhja e një virusi, koronavirusi Covid-19. Pa gjak, ekonomitë po luftojnë për mbijetesën e tyre, secili popull kthehet nga brenda gjithnjë e më shumë. Megjithatë, kur konflikti të fillojë në Evropë, aleati amerikan do të presë kohën e tij për të vepruar.

Në Evropë, trupat ruse përballen me pak kundërshtim. Popujt evropianë të veriut u pushtuan njëri pas tjetrit. Vetëm Franca bëri rezistencë të dobët ushtarake

dhe ushtritë ruse u ndalën në pjesën veriore të vendit. Pjesa jugore po përjeton probleme serioze me Islamin tashmë të vendosur në një numër të madh në këtë zonë. Një lloj marrëveshjeje me interes të përbashkët lidh luftëtarët myslimanë dhe rusët. Të dy janë të pangopur për plaçkë dhe Franca është një vend i pasur, madje i rënë ekonomikisht. Arabët janë grabitës nga trashëgimia tradicionale.

Nga ana izraelite situata është katastrofike, vendi është i pushtuar. Popujt muslimanë arabë që e rrethojnë janë kursyer: Edomi, Moabi, fëmijët e Amonit: Jordania e sotme.

Diçka që nuk mund të realizohej para vitit 1979 kur Egjipti u largua nga kampi arab për të krijuar një aleancë me Izraelin, zgjedhja e bërë në atë kohë, me mbështetjen e fuqishme të SHBA-së, u kthye në disavantazh të tij; është e pushtuar nga rusët. Dhe duke specifikuar “ *nuk do të shpëtojë* ”, Shpirti zbulon natyrën oportuniste të zgjedhjes së bërë në vitin 1979. Duke u anuar me më të fortët e kohës, ajo besonte se do t'i shpëtonte fatkeqësisë që e pushtoi. Dhe fatkeqësia është e madhe, asaj i hiqet pasuria rusët okupatorë. Dhe si të mos mjaftonte kjo, edhe libianët dhe etiopianët po e plaçkitin pas rusëve.

Faza bërthamore e konfliktit botëror

Vargu 44 shënon një ndryshim të madh në situatën e gjërave. Ndërsa pushtojnë Evropën Perëndimore, Izraelin dhe Egjiptin, trupat ruse janë të frikësuar nga “ *lajmet* ” që kanë të bëjnë me territorin e tyre rus. The Spirit citon “ *lindjen* ” në lidhje me pushtimin e Evropës Perëndimore, por gjithashtu “ *veriun* ” në lidhje me pushtimin e Izraelit; Rusia është në “ *lindje* ” të së parës dhe “ *në veri* ” të së dytës. Lajmi është aq i rëndë sa që shkakton një çmenduri vrastare. Pikërisht këtu hyjnë në betejë SHBA-të, duke zgjedhur të asgjësojnë territorin rus me zjarr bërthamor. Pastaj filloi faza bërthamore e konfliktit. Kërpudhat vdekjeprurëse lindin në shumë vende, për të asgjësuar dhe “ *shfarosur* ” turma të jetës njerëzore dhe shtazore. Pikërisht në këtë aksion “ *vriten një e treta e burrave* ” në përputhje me shpalljen e “ *borisë së 6-të* ”. Të shtyrë përsëri në “ *malet* ” e Izraelit, trupat ruse të “ *mbretit të veriut* ” u asgjësuan pa marrë as ndihmën më të vogël: “ *pa ardhur askush në ndihmë* ”.

Ezekieli 38 dhe 39

Ezekieli 38 dhe 39 gjithashtu evokojnë këtë konflikt të fundit në histori në mënyrën e tyre. Ka detaje interesante si ky saktësi që zbulon qëllimin e Zotit për t'i “ *vënë një shtrëngim në nofullën* ” mbretit rus për ta tërhequr dhe për ta përfshirë në konflikt. Ky imazh ilustron një mundësi joshëse për t'u pasuruar me njerëzit e tij, të cilit ai nuk do t'i rezistojë dot.

Në këtë profeci të gjatë, Fryma na jep emra si pika referimi: *Gog, Magog, Rosch* (rusisht), *Meshech* (Moskë), *Tubal* (Tobolsk). Konteksti i ditëve të fundit vërtetohet nga një detaj në lidhje me popujt e sulmuar: “ *Ti do të thuash: Unë do të dal kundër një toke të hapur, do të ndeshem me njerëz që janë të qetë, të sigurt në banesat e tyre, të gjitha në banesa pa mure dhe që nuk kanë as rrufe, as dyer* (Ezek.38:11). Qytetet moderne janë vërtet plotësisht të hapura . Dhe forcat kundërshtarë janë tragjikisht të pabarabarta. Fryma vendos këtu në gojën e “ *mbretit të veriut* ” të Danielit, këtë herë foljen “ *do të vij* ” që sugjeron një agresion

masiv, të shpejtë dhe ajror sipas foljes dhe imazhit " **do të vërtitet si një stuhi.** " e Dan .11:40, nga një vend mjaft i largët. Në këtë profeci të Ezekielit nuk ka asnjë mister për vendet e përfshira; Rusia dhe Izraeli janë identifikuar qartë. Misteri ishte vetëm në Dan.11:36 deri në 45 ku kishte të bënte me papatin romak dhe territorin e tij evropian. Dhe duke i dhënë emrin " *mbreti i veriut* " Ruisë e cila po sulmon Evropën katolike papale, Zoti i referohet zbulesës së tij dhënë Ezekielit. Sepse ju kujtoj, është kryesisht në lidhje me vendndodhjen gjeografike të Izraelit që Rusia ndodhet në " *veri* ". Në fakt, është në " *lindje* " e pozicionit të Evropës Perëndimore Papale Katolike Romake. Prandaj, për të konfirmuar pozicionin e trupave ruse në këtë Evropë papale, të cilën ata e pushtojnë dhe dominojnë, që Fryma e lokalizon ardhjen e lajmeve të këqija nga " *lindja* ". " *Do të bëj shi zjarr dhe squfuri mbi të dhe mbi trupat e tij* (Ezek.38:22)"; " *Unë do të dërgoj zjarr në Magog* ", lexojmë te Eze.39:6. Ja, pra, shkaku i lajmit të keq që zemëron " *mbretin e veriut* " të Danit.11:44. Ashtu si në Daniel, agresori rus do të futet në qoshe dhe do të shkatërrohet në malet e Izraelit: " *Ti dhe të gjitha trupat e tua do të bini në malet e Izraelit* (Ezek.39:4)". Por misteri mbulon identitetin e SHBA-së në origjinën e këtij veprimi. Unë gjej te Eze.39:9 një detaj shumë interesant. Teksti evokon mundësinë e ndezjes së zjarrit për " *shtatë vjet* " duke djegur armët e përdorura në këtë konflikt të tmerrshëm global. Druri nuk është më lënda e parë për armët moderne, por " *shtatë vitet* " e përmendura pasqyrojnë intensitetin e kësaj lufte dhe sasinë e armëve. Që nga 7 marsi 2021, kanë mbetur vetëm nëntë vjet deri në kthimin e Krishtit; 9 vitet e fundit të mallkimit të Zotit gjatë të cilave do të ndodhë konflikti i fundit ndërkombëtar; një luftë tmerrësisht shkatërruese jetësh dhe pronash. Sipas vargut 12, kufomat ruse do të varrosen për " *shtatë muaj* ".
 .

Drejtësi hyjnore e tmerrshme dhe e paepur

Do të ketë shumë kufoma dhe Zoti na paraqet në Ezekiel 9 me një ide të egërsisë masakruese që do të organizojë. Sepse lufta e tretë botërore e pritur për periudhën midis 2021 dhe 2029 është antitipi i ^{luftës së tretë} të udhëhequr nga Nabukadnetsari kundër Izraelit të lashtë në – 586. Ja çfarë urdhëroi krijuesi i madh Zoti, i frustruar dhe i përbuzur nga populli i tij në Ezek.9: 1 deri në 11:

Ezek.9:1 *Atëherë ai thirri me zë të lartë në veshët e mi: Afrohuni, ju që duhet të ndëshkoni qytetin, secili me instrumentin e tij të shkatërrimit në dorë!*

Ezek.9:2 *Dhe ja, gjashtë burra erdhën nga porta e sipërme në anën veriore, secili me instrumentin e tij të shkatërrimit në dorë. Midis tyre ishte një burrë i veshur me liri dhe mbante një kuti shkrimi në brez. Ata erdhën dhe u ndalën pranë altarit prej bronzi.*

Ezek.9:3 *Lavdia e Perëndisë të Izraelit u ngrit nga kerubini mbi të cilin ishte dhe shkoi në pragun e tempullit; dhe thirri njeriun e veshur me liri dhe që mbante në brez një kuti shkrimi.*

EZEK.9:4 *Zoti i tha: "Kalo në mes të qytetit, në mes të Jeruzalemit dhe bëj një shenjë mbi ballin e njerëzve që psherëtin dhe rënkojnë për të gjitha veprimet e neveritshme që kryhen atje".*

Ezek.9:5 *Dhe kur dëgjova, ai u tha të tjerëve: Kaloni pas tij në qytet dhe goditni; syri yt le të jetë pa mëshirë dhe mos ki mëshirë!*

Ezek.9:6 *Vritni dhe shkatërroni pleqtë, të rinjtë, virgjëreshat, fëmijët dhe gratë; por mos iu afroni askujt që ka shenjën mbi të; dhe fillo me shenjtëroren time! Filluan me pleqtë që ishin para shtëpisë.*

Eze.9:7 *Dhe ai u tha atyre: "Ndotni shtëpinë dhe mbushni oborret me të vrrarë; Dilni jashtë!... Ata dolën dhe goditën në qytet.*

EZEK.9:8 *Ndërsa ata goditën, por unë qëndroja akoma, rashë me fytyrë dhe bërtita: "Ah! Zot, Zot, a do të shkatërrosh gjithçka që ka mbetur nga Izraeli duke derdhur tërbimin tënd mbi Jerusalem?"*

EZEK.9:9 *Ai më tha: "Paudhësia e shtëpisë së Izraelit dhe e Judës është e madhe, jashtëzakonisht e madhe; vendi është plot me vrasje, qyteti është plot me padrejtësi, sepse thonë: "Zoti e ka braktisur vendin".*

EZEK.9:10 *Edhe unë nuk do të kem mëshirë dhe nuk do të kem mëshirë; Unë do t'i sjell veprat e tyre mbi kokat e tyre.*

EZEK.9:11 *Dhe ja, njeriu i veshur me liri dhe me një këllëf shkrimi në brez, u përgjigj: "Bëra ashtu siç më ke urdhëruar". »*

Jo kushdo që vritet për arsye fetare është martir i besimit. Në këtë kategori ka shumë fanatikë të gatshëm të japin jetën, mundësisht, për fenë e tyre, por edhe për çdo ideologji politike apo tjetër. Martiri i vërtetë i besimit është, së pari, dhe ekskluzivisht, në Jezu Krishtin. Atëherë, është domosdoshmërisht një i zgjedhur, jeta e të cilit e ofruar si flijim është e pëlqyeshme vetëm për Zotin krijues, nëse vdekja e tij i paraprihej nga një jetë në përputhje me kërkesat e tij të shpallura për kohën e tij.

Le të gjejmë tani, në temën e “^{6-të} bori ” evokimi i kontekstit moral të kohërave pas luftës.

Papendimi i të mbijetuarve

Ndryshe nga ajo që shumica e njerëzve mendojnë dhe frikësohen, sado shkatërruese që janë, armët bërthamore nuk do ta asgjësojnë njerëzimin; sepse “*të mbijetuarit*” do të mbeten pas përfundimit të konfliktit. Lidhur me luftërat, Jezusi tha te Mat.24:6: “*Do të dëgjoni për luftëra dhe për zëra luftërash; kini kujdes që të mos shqetësoheni, sepse këto gjëra duhet të ndodhin. Por nuk do të jetë ende fundi.* » Asgjësimi i njerëzimit do të jetë për shkak të veprimit të Zotit krijues pas kthimit të tij të lavdishëm në personin e Jezu Krishtit. Sepse të mbijetuarit duhet t'i nënshtrohen një prove përfundimtare të besimit. Që nga viti 1945, data e përdorimit të parë të armëve atomike, janë kryer më shumë se dy mijë shpërthime të kryera për prova nga fuqitë tokësore që i zotërojnë ato; është e vërtetë, radhazi, për një kohë të gjatë prej 75 vjetësh dhe toka është e pamasë, megjithëse e kufizuar, ajo duron dhe mbështet goditjet që i bën njerëzimi. Në luftën e ardhshme bërthamore, përkundrazi, do të ndodhin një mori shpërthimesh në një periudhë të shkurtër dhe shpërndarja e radioaktivitetit do ta bëjë të pamundur vazhdimin e jetës në tokë. Me kthimin e tij, Krishti hyjnor do t'i japë fund vuajtjeve të njerëzimit rebel që po vdes.

Vargu 20: " *Pjesa tjetër e njerëzve që nuk u vranë nga këto plagë nuk u penduan për veprat e duarve të tyre, që të mos adhuronin demonët dhe idhujt prej ari, argjendi, bronzi, guri dhe druri, që nuk shohin as dëgjo, as ec; »*

Në vargun 20, Fryma profetizon ngurtësimin e popujve të mbijetuar. " *Burra të tjerë që nuk u vranë nga këto plagë nuk u penduan për veprat e duarve të tyre .*" " *Mjerimi i dytë* " i shpallur në kohën e perandorisë përbën vërtet një " *murtajë* " hyjnore, por ajo i paraprin " *shtatës së fundit* " që do të bjerë mbi mëkatarët fajtorë, pas përfundimit të periudhës së hirit të Zbulesës 15 . Është ende e nevojshme të na kujtojmë këtu se të gjitha këto " *murtaja* " ndëshkojnë agresionin romak kundër rendit kohor të krijuar nga Zoti i Plotfuqishëm Krijues.

"... *ata nuk pushuan së adhuruari demonët dhe idhujt prej ari, argjendi, bronzi, guri dhe druri, që nuk mund të shohin, as të dëgjojnë, as të ecin .*"

Në këtë numërim, Fryma synon imazhet kultike të besimit katolik, të cilat janë objekt adhurimi nga ana e ndjekësve të kësaj feje idhujtare. Këto shëmbëlltyra përfaqësojnë, së pari, "Virgjëreshën Mari", dhe pas saj, në numër të madh, shenjtorë pak a shumë anonimë, sepse i lë të gjithëve shumë liri për të zgjedhur shenjtorin e preferuar. Tregu i madh është i hapur 24 orë në ditë Ne ofrojmë jastëk për të gjitha sjetullat, në të gjitha stilet dhe madhësitë. Dhe kjo lloj praktike acaron veçanërisht atë që vuajti në kryqin e Golgotës; gjithashtu, hakmarja e tij do të jetë e tmerrshme. Dhe tashmë, pasi u bëri të ditur në vitin 2018 të zgjedhurve të tij rikthimin e tij të fuqishëm dhe të lavdishëm për vitin 2030, nga viti 2019, ai goditi mëkatarët e tokës me një virus ngjitës vdekjeprurës. Kjo është vetëm një shenjë shumë e vogël e zemërimit të tij që do të vijë, por ai tashmë e ka efektivitetin në anën e tij, pasi ne i detyrohemi atij një rrënim ekonomik pa precedent në historinë e të krishterëve origjinal. Dhe kur ata shkatërrohen, kombet grinden, pastaj luftojnë dhe luftojnë.

Qortimi i drejtuar nga Perëndia është edhe më i justifikuar, sepse në shfaqjen e Jezu Krishtit, Perëndia i vërtetë erdhi në mish, mes njerëzve dhe atje si njëri prej tyre, ai " *pa, dëgjoi dhe tregoi* ", ndryshe nga idhujt e gdhendur ose të derdhur. të cilat nuk mund ta bëjnë këtë.

Vargu 21: " *Dhe ata nuk u penduan për vrasjet e tyre, as për magjinë e tyre, as për kurvërinë e tyre, as për vjedhjet e tyre. »*

Me vargun 21 mbyllet tema. Duke evokuar " *vrasjet e tyre* ", Shpirti përshkruan ligjin vdekjeprurës të së dielës, i cili në fund do të kërkojë vdekjen e vëzhguesve besnikë të Shabatit të shenjtë të shenjtëruar nga Perëndia. Duke përmendur " *magjepsjet e tyre* ", ai synon masat katolike të nderuara nga ata që justifikojnë "të dielën" e tij, këtë ditë të rreme të Zotit dhe "ditën e diellit" autentike pagane. Duke kujtuar " *paturpësinë e tyre* ", Shpirti vë në dukje besimin protestant si trashëgimtar të " *kurvërisë* " katolike të " *profeteshës Jezebel* " të rremë të Zbulesës 2:20. Dhe duke ua ngarkuar atyre " *vjedhjet e tyre* ", ai sugjeron vjedhjet shpirtërore të kryera, së pari, kundër vetë Jezu Krishtit, të cilit, sipas Danit.8:11, mbreti papal " *hoqi priftërinë e përhershme*" dhe titullin e saj legjitim. justifikuar nga " *Kreu i Asamblesë* ", nga Efes.5:23; por gjithashtu, renditja e tij e " *kohës dhe ligjit të saj* ", sipas Dan.7:25. Këto interpretime shumë shpirtërore nuk përjashtojnë aplikimet e zakonshme të fjalëpërfjalshme, por ato shkojnë shumë përtej tyre në gjykimin e Zotit dhe pasojat e tij për autorët fajtorë.

Zbulesa 10 : libri i vogël i hapur

Kthimi i Krishtit dhe ndëshkimi i rebelëve

i vogël i hapur dhe pasojat e tij

Kthimi i Krishtit në fund të pritjes së katërt Adventist

Vargu 1: “ *Pashë një engjell tjetër të fuqishëm që zbriste nga qielli, i mbështjellë në një re; mbi kokën e tij ishte ylberi, fytyra e tij ishte si dielli dhe këmbët e tij si shtylla zjarri.* »

Kapitulli 10 thjesht konfirmon situatën shpirtërore të krijuar deri në atë pikë. Krishti shfaqet nën aspektin e Zotit të aleancës së shenjtë hyjnore, nën imazhin e " ylberit " dhënë pas përmbytjes Noeut dhe pasardhësve të tij. Ishte një shenjë e premtimit të Perëndisë për të mos shkatërruar më kurrë jetën në tokë me ujëra të rrëmbyeshëm. Perëndia do ta mbajë premtimin e tij, por nëpërmjet gojës së Pjetrit ai shpalli se toka tani është " e rezervuar për zjarrin "; një përmbytje zjarri. Gjëja do të realizohet vetëm për gjykimin e fundit të mijëvjeçarit të shtatë. Megjithatë, zjarri nuk ka përfunduar duke shkatërruar jetë, sepse është një armë që Perëndia e ka përdorur tashmë kundër qyteteve të luginës së Sodomës dhe Gomorrës. Në këtë kapitull aktual, Shpirti ilustron shkurtimisht ngjarjet pas " 6- të bori ." Kapitulli hapet me imazhin e kthimit të lavdishëm të Krishtit hakmarrës.

Profecia e pavulosur plotësisht

Vargu 2: “ Ai kishte *një libër të vogël të hapur në dorë . Ai e vuri këmbën e tij të djathtë në det dhe këmbën e tij të majtë në tokë;* »

Që nga fillimi i librit, sipas Zbulesës 1:16, Jezusi vjen për të luftuar adhuruesit e " *diellit* " të hyjnizuar. Roli i simboleve bëhet më i qartë: " *fytyra e tij ishte si dielli* " dhe çfarë do të bëhet me armiqtë e tij, adhuruesit e " *diellit* "? Përgjigje: hapat e tij dhe mjerë ata! Sepse " *këmbët e tij janë si shtylla zjarri* ". Pra, ky varg i Biblës do të përmbushet: " *Ulu në të djathtën time derisa t'i bëj armiqtë e tu stol të këmbëve të tua* (Psa.110:1; Mat.22:44)". Faji i tyre u shtua nga fakti se përpara kthimit të tij, Jezusi " *hapi librin e vogël* " të Zbulesës duke çvulosur, që nga viti 1844, " *vulën e shtatë* " që e mbante ende të mbyllur në Zbul. 5:1 deri në 7. Midis 1844 dhe 2030, vitin e kontekstit të diskutuar në këtë kapitull 10, kuptimi dhe kuptimi i Shabatit ka evoluar në dritë të plotë. Gjithashtu, burrat e kësaj epoke janë pa justifikim kur zgjedhin të mos e nderojnë atë. " *Libri i vogël* " më pas u " *hap* " nga Fryma e Shenjtë e Krishtit dhe adhuruesit e *diellit* nuk kishin asnjë lidhje me të. Në vargun 2, fati i tyre ilustron. Për të kuptuar kuptimin e simboleve " *det dhe tokë* " që gjenden në këtë varg, duhet të studiojmë Zbulesën 13, në të cilën Perëndia i lidh ato me dy " *bisha* " shpirtërore që do të shfaqen në 2000 vitet e epokës së krishterë. E para " *bisha, që ngrihet nga deti* ", simbolizon regjimin çnjerëzor, pra kafshëror, të koalicionit të pushteteve civile dhe fetare, në formën e tyre të parë historike të monarkive dhe poperisë katolike romake. Këto monarki simbolizohen nga " *dhjetë brirët* " që lidhen me simbolin që përcakton Romën në Dan.7 nga " *briri i vogël* " dhe Zv. 12, 13 dhe 17 nga " *shtatë kokat* ". Kjo " *bishë* ", sipas gjykimit të vlerave hyjnore, shfaq simbolet e përmendura në Danielin 7: perandoritë paraardhëse të perandorisë romake, në rend të kundërt nga ai i Danit.7: *leopardi, ariu, luani* . Prandaj, " *bisha* " është vetë përbindëshi romak i Danit.7:7. Por këtu, në Rev. 13, simboli i " *bririt të vogël* " papal, i cili pason " *dhjetë brirët* ", zëvendësohet nga ai i " *shtatë krerëve* " të identitetit romak. Dhe Fryma i atribuon atij " *blasfemi* ", domethënë gënjeshtër fetare. Prania e " *kurorave* " në " *dhjetë brirët* " tregon kohën kur mbretëruan " *dhjetë brirët* " e Danit.7:24. Prandaj është edhe koha kur " *briri i vogël* " ose " *mbreti i ndryshëm* " është vetë aktiv. Identifikohet " *Bisha* ", vazhdimi shpall të ardhmen e saj. Ajo do të veprojë lirshëm për " *një kohë, herë (2 herë) dhe një gjysmë kohe* ". Kjo shprehje përcakton 3 vite e gjysmë profetike, ose 1260 vite reale, në Dan.7:25 dhe Zbul.12:14; e gjejmë në formën e " *1260 ditëve* "-viteve ose profetike " *42 muaj* " në Zbul.11:2-3, 12:6 dhe Zbul.13:5. Por në vargun 3 të këtij kapitulli 13, Shpirti njofton se ajo do të goditet dhe " *sikur e plagosur për vdekje* ", pikërisht nga ateizmi francez midis 1789 dhe 1798. Dhe falë Konkordatit të Napoleonit I " *plaga e saj mortore do të jetë shëruar* ." Kështu, ata që nuk e duan të vërtetën hyjnore do të jenë në gjendje të vazhdojnë të nderojnë gënjeshtër që vrasin shpirtin dhe trupin.

Në fund të ditëve, do të shfaqet një imazh i " *bishës së parë që doli nga deti* ". Kjo bishë e re dallohet nga fakti se këtë herë do të " *ngrihet nga toka* ". Duke u mbështetur në imazhin e Zanafillës, ku " *toka* " del nga " *deti* ", në mënyrë delikate, Shpirti na thotë se kjo " *bishë* " e dytë doli nga e para, duke e cilësuar kështu të ashtuquajturën Kishë Katolike të reformuar; përkufizimi i saktë i besimit të reformuar protestant. Në vitin 2021, ajo tashmë përfaqëson fuqinë më të madhe ushtarake në planetin tokë dhe ka qenë një autoritet që nga fitorja e saj kundër Japonisë dhe Gjermanisë naziste në 1944-45. Kjo është sigurisht SHBA, fillimisht

kryesisht protestante, por kryesisht katolike sot, për shkak të emigrimit të fortë hispanik të mirëpritur. Duke e akuzuar atë se ka bërë " *adhurimin e bishës së parë në praninë e tij* ", Shpirti denoncon trashëgiminë e tij të së Dielës Romake. Kjo tregon se etiketat fetare janë mashtruese. Besimi modern protestant është aq i lidhur me këtë trashëgimi romake, sa që do të shkojë aq larg sa të shpallë një ligj të detyrueshëm, duke e bërë pushimin e së dielës të detyrueshëm nën dënimin e sanksioneve: fillimisht një bojkot tregtar dhe në fund një dënim me vdekje. E diela është caktuar si " *shenja* " e autoritetit të " *bishës* " romake, " *bishës* " së parë. Dhe numri " 666 " është shuma e përfutur me shkronjat e titullit "VICARIVS FILII DEI", atë që Fryma e quan " *numri i bishës* ". Bëni matematikën, numri është atje:

VICIVILIIDI

$$5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501$$

$$112 + 53 + 501 = 666$$

Një sqarim i rëndësishëm: Shenja merret vetëm " *në dorë* " ose " *në ballë* " në masën që " *dora* " simbolizon punën, veprimin dhe " *balli* " përcakton vullnetin personal të çdo krijese të lirë. zgjedhje siç na thotë Ezé.3:8: " *Unë do ta ngurtësoj ballin tënd që ti ta kundërshtosh me ballin e tyre* ".

Këtu identifikohen qartë " *këmbët* " e ardhshme të Jezu Krishtit, Gjykatësit të Drejtë Hyjnor. Dhe në mënyrë delikate, duke treguar përparësinë " *këmba e djathtë* " ose " *këmba e majtë* ", Shpirti tregon se kë e konsideron më fajtor. " *Këmba e djathtë* " e djegur është për besimin katolik papal romak, të cilit Perëndia ia atribuon derdhjen e gjakut të " *të gjithë atyre që janë vrarë në tokë* ", sipas Zbulesës 18:24. Prandaj, përparësia e tij për zemërimin është e merituar. Pastaj, po aq fajtor, sepse e ka imituar atë, duke krijuar " *imazhin* " e " *bishës* " së parë katolike, besimi protestant, i quajtur " *toka* ", merr zjarrin nga " *këmba e majtë* " e Jezu Krishtit kështu hakmerret për gjakun e shenjtorëve të fundit të zgjedhur që do të derdhej pa ndërhyrjen e tij shpëtuese.

Vargu 3: " *Dhe ai bërtiti me zë të lartë, ashtu si vrumbullon një luan. Kur ai bërtiti, të shtatë bubullimat shqiptuan zërin e tyre.* »

Sekreti i fshehur ose i vulosur në vargjet 4 deri në 7, i shpallur nga " *zëri i shtatë bubullimave* " tani është zbuluar. Kështu, " *zëri* " i Zotit krahasohet me tingullin e " *bubullimës* " që lidhet me numrin " *shtatë* " që simbolizon shenjtërimin e tij. Ky zë shpall një mesazh të fshehur dhe të injoruar prej kohësh nga burrat. Ky është viti i kthimit në lavdi të Zotit tonë hyjnor dhe sublim Jezu Krisht. Data iu zbulua zyrtarëve të saj të zgjedhur në vitin 2018; Kjo është pranvera e vitit 2030, në të cilën, që nga vdekja shlyese e Jezusit më 3, 30 prill, do të përfundojë e treta e 2000 viteve të 6000 viteve të programuara nga Zoti për zgjedhjen e tij të të zgjedhurve.

Vargu 4: " *Dhe kur të shtatë bubullimat shqiptuan zërat e tyre, unë shkova të shkruaj; dhe dëgjova një zë nga qielli që thoshte: "Vulose atë që kanë thënë të shtatë bubullimat dhe mos e shkruaj".* »

Në këtë skenë, Zoti ka dy qëllime. E para është që të zgjedhurit e tij duhet të dinë se Perëndia ka caktuar vërtet një kohë për fundin e botës; nuk është vërtet e fshehur, pasi varet nga besimi ynë në programin e 6000 viteve të profetizuar nga

gjashtë ditët profane të javëve tona. Qëllimi i dytë është të dekurajojë kërkimin e kësaj date deri në kohën kur ajo vetë i hap rrugën mirëkuptimit. Kjo u realizua, për secilin nga tre testet adventiste të dobishme për shqyrtimin dhe përzgjedhjen e të zgjedhurve që gjendeshin të denjë për të përfituar nga drejtësia e përjetshme e ofruar nga Jezu Krishti, në 1843, 1844 dhe 1994.

Vargu 5: " *Dhe engjëlli, të cilin e pashë duke qëndruar në këmbë mbi det dhe mbi tokë, ngriti dorën e tij të djathtë drejt qiellit* "

Në këtë qëndrim të Gjykatësit të madh fitimtar, me këmbët e tij të vendosura mbi armiqtë e tij, Jezu Krishti do të formulojë një betim solemn që e lidh atë në mënyrë hyjnore.

Vargu 6: " *Dhe u betua për atë që jeton në shekuj të shekujve, që krijoj qiellin dhe gjërat në të, tokën dhe gjërat në të, detin dhe gjërat në të, se do të kishte më shumë kohë,* "

Betimi i Jezu Krishtit është bërë në emër të Zotit krijues dhe i drejtohet të zgjedhurve të tij që nderojnë urdhrin e engjëllit të parë të Zbulesës 14:7; këtë, duke demonstruar nëpërmjet bindjes së tyre, " *frikën* " e tyre ndaj Zotit, duke respektuar urdhërimin e tij të katërt që i jep lavdi veprimtari të tij krijues. Deklarata " *që nuk do të kishte më kohë* " konfirmon se në programin e Tij Perëndia kishte planifikuar tre pritjet e kota adventiste të 1843, 1844 dhe 1994. Siç e kam shprehur tashmë, këto pritje të kota ishin të dobishme për të shoshitur besimtarët e krishterë. Sepse, ndërsa ishin të kota, pasojat e tyre ishin për ata që përjetuan, dramatike dhe shpirtërisht të vdekshme ose, për të zgjedhurit, shkaqet e bekimit të tyre dhe të shenjtërimit të tyre nga Perëndia.

Njoftimi i fatkeqësisë së tretë të madhe të profetizuar në Zbul. 8:13.

Vargu 7: " *Por në ditët e zërit të engjëllit të shtatë, kur ai t'i bjerë (borisë), misteri i Perëndisë do të përmbushej, siç u shpalli shërbëtorëve të tij profetët.* »

Koha për ndërtimin e datave profetike ka mbaruar. Ato që u krijuan nga të dhënat e profetizuara e kanë përmbushur rolin e tyre, për të testuar, radhazi, besimin e protestantëve në 1843-44 dhe atë të adventistëve në 1994. Prandaj nuk do të ketë më data të rreme, nuk do të ketë më pritshmëri të rreme. ; lajmet e nisura që nga viti 2018 do të jenë të mira dhe të zgjedhurit do të dëgjojnë, për shpëtimin e tyre, tingullin e " *borisë së shtatë* " që do të shënojë ndërhyrjen e Krishtit të Drejtësisë hyjnore; koha kur sipas Zbulesës 11:15: " *Mbretëria e botës i është dorëzuar Zotit tonë dhe Krishtit të tij* ", dhe për këtë arsye është marrë nga djalli.

Pasojat dhe kohët e shërbesës profetike

Vargu 8: " *Dhe zëri që dëgjova nga qielli më foli përsëri dhe më tha: Shko, merre librin e vogël të hapur në dorën e engjëllit që qëndron mbi det dhe mbi tokë.* »

Vargjet 8 deri 11 ilustrojnë përvojën e misionit të shërbëtorit të ngarkuar me paraqitjen e profecisë së koduar në gjuhë të thjeshtë.

Vargu 9: “ *Dhe shkova te engjëlli, duke i thënë të më jepte librin e vogël. Dhe ai më tha: Merre dhe gëlltite; do të jetë e hidhur për brendësinë tënde, por në gojën tënde do të jetë e ëmbël si mjalti.* ”.

Së pari, " *dhimbjet e zorrëve* " përshkruajnë shumë mirë vuajtjet dhe mundimet e shkaktuara nga refuzimi i dritës së propozuar nga ana e të krishterëve rebelë. Këto vuajtje do të arrijnë kulmin për provën e fundit të besimit, në kohën e ligjit të së dielës, ku jeta e të zgjedhurve do të kërcënohet me vdekje. Sepse deri në fund, drita dhe depozituesit e saj do të luftohen nga djalli dhe demonët e tij qiellorë e tokësorë, aleatë të vetëdijshëm ose të pavetëdijshëm të këtij "Shkatërruesi", " *Abadoni ose Apolioni* " i Zbulesës 9:11. “ *Ëmbëlsia e mjaltë* ” gjithashtu përfytyron në mënyrë të përsosur lumturinë e të kuptuarit të mistereve të Perëndisë, të cilat ai i ndan me të zgjedhurit e tij të vërtetë të etur për të vërtetën. Asnjë produkt tjetër në tokë nuk e përqendron ëmbëlsinë e tij natyrale të ëmbël si ai. Normalisht, qeniet njerëzore e vlerësojnë dhe e kërkojnë këtë shije të ëmbël e cila është e këndshme për ta. Gjithashtu, i zgjedhuri i Krishtit kërkon tek Zoti ëmbëlsinë e një marrëdhënieje të dashur dhe paqësore si dhe udhëzimet e tij.

Duke i dhënë zbulesës së tij "Apokalipsi" (= Zbulesa) " *ëmbëlsinë e mjaltit* ", Fryma e Perëndisë e krahason atë me " *manën qiellore* " që kishte " *shijen e mjaltit* " dhe që ushqeu hebrenjtë, në shkretëtirë, gjatë shek. 40 vjet para hyrjes së tyre në tokën e premtuar të marrë nga Kananejtë. Ashtu si një hebre nuk mund të kishte mbijetuar pa konsumuar këtë " *manë* ", që nga viti 1994, fundi i " *pesë muajve* " të profetizuar në Zbul. 9:5-10, besimi adventist mbijeton vetëm duke u ushqyer nga ky shpirtëror i fundit profetik " *ushqim* " (Mat.24:45) “ *të përgatitur për kohën e duhur të ardhjes së lavdishme*” të Jezu Krishtit. Ky mësim që Perëndia i së vërtetës më jep të kuptoj vetëm në këtë mëngjes të Shabatit në ^{orën} 4 të 16 janarit 2021 (por 2026 për Perëndinë) do të kishte qenë i dobishëm për t'iu përgjigjur atij që më pyeti një ditë për studimin e profecive " Çfarë ka për mua?" » Përgjigjja e Jezusit është e shkurtër dhe e thjeshtë: jeta shpirtërore për t'i shpëtuar vdekjes shpirtërore. Nëse Fryma nuk merr imazhin e një " *torte* ", por vetëm " *ëmbëlsinë e mjaltit* ", kjo është sepse jeta fizike e hebrenjve ishte e lidhur me këtë ushqim " *mana* ". Lidhur me Zbulesën, ushqimi është vetëm për shpirtin e të zgjedhurve. Por, në këtë krahasim, ai del si i nevojshëm, i domosdoshëm dhe i kërkuar nga Zoti i gjallë si kusht për të mbajtur jetën shpirtërore. Dhe kjo kërkesë ka kuptim, sepse Zoti nuk e përgatiti këtë ushqim për t'u shpërfillur dhe përbuzur nga shërbëtorët e Tij të ditëve të fundit. Ai përbën elementin më të shenjtëuar që nga sakrifica e Jezu Krishtit dhe formën e fundit dhe përmbushjen përfundimtare të Darkës së Shenjtë”; Jezusi u jep të zgjedhurit e tij për ushqim, trupin e tij dhe udhëzimet e tij profetike.

Vargu 10: “ *Unë e mora rrotullën e vogël nga dora e engjëllit dhe e gëlltita; ishte në gojë e ëmbël si mjaltë, por kur e gëlltita, brendësia m'u mbush me hidhërim.* »

Në përvojën e jetuar, shërbëtori zbuloi në vetmi dritën verbuese të profetizuar nga Jezusi dhe në të vërtetë, së pari, gjeti " *ëmbëlsinë e mjaltit* ", një kënaqësi e këndshme e krahasueshme me ëmbëlsinë e ëmbël të mjaltit. Por ftohtësia e treguar nga anëtarët dhe mësuesit adventist, të cilëve doja t'ua prezantoja, prodhoi në trupin tim dhimbje autentike barku të quajtura kolit.

Kështu që unë dëshmoj për përmbushjen shpirtërore dhe fjalë për fjalë të këtyre gjërave.

Megjithatë, një shpjegim tjetër ka të bëjë me epokën e fundit në të cilën ndriçohet drita profetike. Fillon në një kohë paqeje, por do të përfundojë në një kohë lufte dhe terrori vrastar. Dan.12:1 e profetizoi atë si " një kohë telashe, siç nuk ka qenë që nga fillimi i kombeve deri në këtë kohë "; kjo është e mjaftueshme për të shkaktuar " dhimbje në zorrë ". Sidomos pasi lexojmë te Lam.1:20: " O Zot, shiko shqetësimin tim! **Brenda** më zien, zemra më është mërzhitur brenda meje, se kam qenë rebel. Jashtë shpata ka bërë kërdrinë e saj, brenda vdekjes. » Gjithashtu në Jer.4:19: « **Zorrët e mia ! Brenda ime** : vuaj brenda zemrës, zemra më rreh, nuk mund të hesht; sepse ti dëgjon, shpirti im, zhurmën e borisë, britmën e luftës. » Hidhërimi i " të brendshmeve " bën një krahasim midis misionit të fundit adventist dhe atij që iu besua profetit Jeremia. Në të dyja përvojat, zyrtarët e zgjedhur punojnë në armiqësinë ambientale të sundimtarëve rebelë të kohës së tyre. Jeremia dhe adventistët e fundit të vërtetë denoncojnë mëkatet e kryera nga udhëheqësit civilë dhe fetarë të kohës së tyre dhe duke vepruar kështu, zemërimi i fajtorëve kthehet kundër tyre, deri në fundin e botës, të shënuar nga kthimi në lavdi të Jezu Krishtit, " Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve " i Zbulesës 19:16.

Fundi i një pjesë të parë të Zbulesës

Në këtë pjesë të parë, gjetëm prologun dhe tre temat paralele, Letrat drejtuar engjëjve të shtatë Kishave, shtatë vultat ose shenjat e kohërave dhe gjashtë boritë ose ndëshkimet paralajmëruese të ngjallura nga indinjata e Perëndisë.

Vargu 11: " Dhe ata më thanë: Duhet të profetizosh përsëri për shumë popuj, kombe, gjuhë dhe mbretër. »

Vargu 11 konfirmon të gjithë mbulimin e 2000 viteve të fundit nga 6000 vitet e programit të përgatitur të Perëndisë. Duke mbërritur në kohën e kthimit të lavdishëm të Jezu Krishtit, evokimi i profecisë do të rifillojë pasqyrën e epokës së krishterë në kapitullin 11 nën një temë tjetër: « Duhet të profetizoni përsëri për shumë popuj, kombe, gjuhë dhe mbretër .»

Hapja e pjesës së dytë të Zbulësës

Në këtë pjesë të dytë, në një vështrim paralel të epokës së krishterë, Shpirti do të synojë ngjarje të rëndësishme të përmendura tashmë në pjesën e parë të librit, por këtu, në pjesën e dytë, ai do të na zbulojë gjykimin e tij në një mënyrë më të zhvilluar mbi secila prej këtyre temave. Këtu përsëri, çdo kapitull do të përdorë simbole dhe imazhe të ndryshme, por gjithmonë plotësuese. Është përmes grupimit të të gjitha këtyre mësimëve që profecia identifikon subjektet e synuara. Që nga libri i Danielit, ky parim i paralelizimit të kapitujve të profecive është zbatuar nga Fryma Zbuluese, siç mund ta shihni.

Zbulesa 11, 12 dhe 13

Këta tre kapituj mbulojnë paralelisht kohën e epokës së krishterë, duke hedhur dritë mbi ngjarje të ndryshme, por që mbeten gjithmonë shumë plotësuese. Unë do të përmbledh, pastaj do të detajoj temat.

Zbulesa 11

Mbretërimi papnor - Ateizmi kombëtar - trumbeta e shtatë

Vargjet 1 deri në 2: Mbretërimi 1260-vjeçar i profetit të rremë papal katolik: Persekutuesi.

Vargjet 3 deri në 6: gjatë këtij mbretërimi intolerant dhe persekutues " *dy dëshmitarët* " e Perëndisë, shkrimet e shenjta të dy besëlidhjeve, do të mundohen dhe persekutohen, nga " *bisha* ", koalicioni fetar romak aleat me monarkitë e Evropës Perëndimore .

Vargjet 7 deri në 13 kanë si temë " *bishën që ngrihet nga humnera* " ose "Revolucioni Francez" dhe ateizmi i tij kombëtar që shfaqet për herë të parë në historinë e njerëzimit.

Vargjet 15 deri 19 do të kenë si temë një zhvillim të pjesshëm të " *borisë së shtatë* ".

Roli i mbretërimit papal

Vargu 1: " *Dhe më dhanë një kallam si një shufër, duke thënë: "Çohu dhe mat tempullin e Perëndisë, altarin dhe ata që adhurojnë në të".* »

Koha e synuar është një kohë ndëshkimi që zbulohet me fjalën " *shkopi* ". Ndëshkimi është i justifikuar " *për shkak të mëkatit* " i rivendosur civilisht që nga viti 321 dhe fetarisht që nga viti 538. Që nga kjo datë e dytë, mëkati është imponuar nga regjimi papnor i simbolizuar këtu nga " *kallami* " i cili përcakton " *profetin e rremë që mëson gënjeshtër* " në Isa. 9:13-14. Ky mesazh përfytyron atë të Danit 8:12: " *ushtria u dorëzua me të përjetshmen për shkak të mëkatit* ", në të cilin " *ushtria* " cakton Asamblenë e Krishterë, " *të përjetshmen* ", priftërinë e Jezusit që u hoq nga regjimi papnor, dhe " *mëkati* ", braktisja e së shtunës që nga viti 321. Kjo është vetëm një përsëritje e një mesazhi të përsëritur shumë herë në aspekte dhe simbole të ndryshme. Ai konfirmon rolin ndëshkues që Zoti i dha vendosjes së regjimit papnor romak. Folja " *masë* " do të thotë "grykues". Prandaj, ndëshkimi është rezultat i gjykimit të Perëndisë kundër " *tempullit* ". i *Zotit* ", Asambleja kolektive e Krishtit, " *altari* " simboli i kryqit të flijimit të tij dhe " *ata që adhurojnë atje* ", domethënë të krishterët që pretendojnë shpëtimin e tij.

Vargu 2: " *Por oborrin e jashtëm të tempullit, lëre atë jashtë dhe mos e mat; sepse u është dhënë kombeve dhe ata do ta shkelin qytetin e shenjtë për dyzet e dy muaj.* »

Fjala e rëndësishme në këtë varg është " *jashtë* ". Vetëm ai tregon besimin sipërfaqësor të katolicizmit romak në lidhje me imazhin e mbretërimit të tij prej 1260 ditë-vitesh të paraqitur këtu si " *42 muaj* ". " *Imazhi i qytetit të shenjtë* " të të zgjedhurve të vërtetë " *do të shkelet nën këmbë nga kombet* " aleatë me regjimin despot papal ose mbretërit e mbretërive evropiane " *që kryejnë kurorëshkelje me "katoliken " Jezebel " gjatë mbretërimit të saj të gjatë intolerant të 1260 vitet reale midis 538 dhe 1798. Në këtë varg, Zoti shënon dallimin midis besimit të vërtetë dhe atij të rremë duke u mbështetur në simbolikën e shenjtërores hebraike: tabernakulli i Moisiut dhe tempullin e ndërtuar nga Solomoni. Ne gjejmë në të dyja rastet, në " *oborrin, jashtë tempullit* ", ritet fetare mishore: altarin e flijimeve dhe legenin e abdesit. Shenjtëria e vërtetë shpirtërore gjendet brenda tempullit: në vendin e shenjtë ku ka: shandani me shtatë llamba, tryeza e 12 bukëve të paraqitjes dhe altari i temjanit i vendosur përpara velit që fsheh vendin më të shenjtë, imazhi i qiellit ku Zoti ulet në fronin e tij mbretëror. Singëriteti i kandidatëve për shpëtimin e krishterë është i njohur vetëm për Zotin, dhe në tokë, njerëzimi mashtrohet nga feja e fasadës " *e jashtëme* " që besimi katolik romak përfaqëson së pari në historinë e fesë së krishterë të epokës sonë.*

Bibla e Shenjtë, fjala e Perëndisë, e persekutuar

Vargu 3: “ *Unë do t'u jap dy dëshmitarëve të mi fuqi të profetizojnë, të veshur me thasë, një mijë e dyqind e gjashtëdhjetë ditë.* »

Gjatë këtij mbretërimi të gjatë të konfirmuar këtu në formën " 1260 ditë ", Bibla e simbolizuar nga " *dy dëshmitarët* " do të shpërfilllet pjesërisht deri në kohën e Reformimit kur edhe do të persekutohet nga ligat katolike të favorshme për papët që ata mbështesin me shpata. Imazhi " *i veshur me thasë* " tregon një gjendje vuajtjeje që Bibla do të durojë deri në vitin 1798. Sepse në fund të kësaj periudhe, ateizmi revolucionar francez do ta djegë atë në vende publike, duke u përpjekur gjithashtu ta shkatërrojë atë plotësisht.

Vargu 4: “ *Këta janë dy pemët e ullirit dhe dy shandanët që qëndrojnë përpara Zotit të dheut.* »

Këto “ *dy pemë ulliri dhe dy shandan* ” janë simbolet e dy aleancave të njëpasnjëshme që Perëndia ka organizuar në planin e tij të shpëtimit. Dy dispensacione të njëpasnjëshme fetare që mbartin Shpirtin e tij, trashëgimia e të cilit është Bibla dhe tekstet e saj të dy aleancave. Projekti i dy aleancave u profetizua në Zek.4:11 deri në 14, nga " *dy pemë ulliri të vendosura në të djathtë dhe në të majtë të shandanit* ". Dhe tashmë, përpara “ *dy dëshmitarëve* ” të vargut 3, Perëndia tha për ta në dëshminë e Zakarias: “ *Këta janë dy bijtë e vajit që qëndrojnë përpara Zotit të gjithë dheut.* » Në këtë simbolikë, “ *vaji* ” tregon Shpirtin hyjnor. “ *Shandani* ” profetizon Jezu Krishtin, i cili në trupin e njeriut do të sjellë dritën e Frymës në shenjtërimin e tij (= 7) dhe do të përhapë njohurinë e tij midis njerëzve, ashtu si shandani simbolik shpërndan dritën duke djegur vajin që përmban vazo shtatë ”.

Shënim: “ *Shandani* ” me llamba “ *shtatë* ” është i përqendruar në vazone e mesme; kjo, si mesi i javës që bën, ^{ditën e 4-} të të javës së Pashkëve, ditë në të cilën, me vdekjen e tij shlyese, Jezu Krishti bëri që " *të ndërpresë flijimin dhe ofertën* ", ritin fetar hebraik, në përputhje me planin hyjnor i profetizuar në Dan.9:27. Prandaj, " *shandani* " me shtatë llambë mbante gjithashtu një mesazh profetik.

Vargu 5: “ *Nëse dikush dëshiron t'i bëjë keq, nga goja e tyre del zjarr dhe gllabëron armiq të tyre; dhe nëse dikush dëshiron t'i bëjë keq, duhet të vritet në këtë mënyrë.* »

Këtu, si te Zbulesa 13:10, Perëndia u konfirmon të zgjedhurve të tij të vërtetë ndalimin e tij kundër ndëshkimit të vetvetes për dëmin që i është bërë Biblës dhe kauzës së saj. Është një veprim që ai e rezervon ekskluzivisht për vete. Të këqijat do të dalin nga goja e Zotit krijues. Zoti e identifikon veten me Biblën që ne e quajmë " *fjala e Perëndisë* ", kështu që kushdo që e dëmton atë e sulmon drejtpërdrejt.

Vargu 6: “ *Ata kanë fuqi të mbyllin qiellin, që të mos bjerë shi në ditët e profecisë së tyre; dhe ata kanë fuqi t'i kthejnë ujërat në gjak dhe ta godasin tokën me çdo lloj murtajeje, sa herë të duan.* »

The Spirit citon fakte të raportuara në Bibël. Në kohën e tij, profeti Elia mori nga Perëndia që nuk do të binte shi përveç fjalës së tij; para tij Moisiu mori nga Perëndia fuqinë për t'i kthyer ujërat në gjak dhe për të goditur tokën me 10 plagë. Këto dëshmi biblike janë edhe më të rëndësishme, sepse në ditët e fundit, përbuzja për fjalën e shkruar dhe të frymëzuar të Perëndisë do të ndëshkohet nga plagë të të njëjtit lloj, sipas Zbulesës 16.

Ateizmi kombëtar i Revolucionit Francez

Dritat e errëta

Vargu 7: “ Kur të kenë mbaruar dëshminë e tyre, bisha që del nga humnera do të luftojë kundër tyre, do t'i mundë dhe do t'i vrasë. »

Shpirti na zbulon këtu, një gjë të rëndësishme për t'u theksuar; data 1793 shënon fundin e dëshmisë biblike, por për kë? Për armiqtë e tij të kohës që e kishin persekutuar Biblën duke hedhur poshtë autoritetin e saj hyjnor në çështjet e mbështetjes së besimit; pra, monarkët, aristokratët monarkistë, regjimi papnor katolik romak dhe gjithë klerikët e tij. Në këtë datë, Zoti dënon gjithashtu besimtarët protestantë të rremë, të cilët në praktikë tashmë nuk i marrin parasysh mësimet e tij. Në Dan.11:34, në gjykimin e tij, Perëndia u jep atyre “ **hipokrizinë** ”: “ Në kohën kur të rrëzohen, do të ndihmohen pak dhe shumë do të bashkohen me ta në **hipokrizi** . » Është vetëm pjesa e parë e dëshmisë së Biblës e cila përfundon, sepse në vitin 1843, roli i saj do të rifillojë një rëndësi jetike duke ftuar të zgjedhurit të zbulojnë profecitë adventiste. Vendosija e ateizmit kombëtar në Francë do të synojë Biblën dhe do të përpiqet ta zhdukë atë. Përdorimi i bollshëm i përgjakshëm i "gijotinës së tij" e bën atë një " bishë " të re, e cila, këtë herë, do të " ngrihej nga humnera ". Me këtë term të huazuar nga historia e krijimit të Zanafilla 1:2, Shpirti na kujton se nëse Zoti, Krijuesi i tij, nuk do të ekzistonte, asnjë jetë nuk do të ishte zhvilluar në tokë. “ *Humnera* ” është simboli i tokës së privuar nga banori, kur ajo është “ *pa formë dhe bosh* ”. Kështu ishte “ *në fillim* ”, sipas Zanafillës 1:2, dhe kështu do të bëhet përsëri për “ *një mijë vjet* ”, në fund të botës, pas kthimit të lavdishëm të Jezu Krishtit, që është tema që Kjo vijon në këtë kapitull 11. Ky krahasim me kaosin fillestar është i merituar për një regjim republikan i cili lind në kaosin politik dhe çrregullimin më të madh. Sepse njerëzit rebelë dinë të bashkohen për të shkatërruar, por janë shumë të ndarë në format që duhet t'i jepen rindërtimit. Kjo dëshmi më pas ofron demonstrimin e frytit që njerëzimi mund të japë kur është krejtësisht i shkëputur nga Perëndia; i privuar nga veprimi i tij i dobishëm.

Por, duke e emërtuar atë “ *humnerë* ”, Fryma e Krijuesit të Zotit sugjeron gjithashtu kontekstin dhe gjendjen e krijimit origjinal të tokës sonë. Kështu, duke synuar ditën e parë të këtij krijimi, ai na tregon një tokë të zhytur në “ *errësirë* ” absolute pasi në atë moment Zoti nuk i kishte dhënë ende tokës dritën e asnjë ylli. Dhe kjo ide e lidh shpirtërisht këtë “ *bishë që ngrihet nga humnera* ” me “ *vulën e katërt* ” të Zbulesës 6:12 të përshkruar si “ *dielli i zi si thasi* ”. Lidhja është bërë edhe me “ *borinë e 4* ” të Zbulesës 8:12 e përshkruar nga “ *goditja e të tretës, e diellit, e së tretës së hënës dhe e së tretës së yjeve* ”. Nëpërmjet këtyre imazheve, Shpirti i atribuon atij një karakter veçanërisht “ **të errët** ”. Megjithatë, pikërisht në këtë aspekt dhe në këtë gjendje “ **të errët** ” Franca do të lavdërojë mendimtarët e saj të lirë duke u dhënë atyre titullin “ **iluminizëm** ”. Më pas kujtojmë fjalët e Jezu Krishtit të cituara në Mat.6:23: “ *por nëse syri yt është i keq, i gjithë trupi yt do të jetë në errësirë. Atëherë, nëse drita që është në ju është errësirë, sa e madhe do të jetë ajo errësirë!* ” Kështu, mendimi i errët i lirë shkon në luftë kundër shpirtit fetar dhe kjo frymë e re **liridashëse** do të shtrihet me kalimin e kohës dhe do të shtrihet në botën perëndimore... të quajtur i krishterë dhe do të ruajë

ndikimin e tij të keq deri në fund të botës. Me Revolucionin Francez, "errësira" u vendos në përjetësi me mëkatit. Sepse, me të shfaqen edhe librat e shkruar nga filozofët e mendimit të lirë; që e lidh atë me "mëkatit" që karakterizon Greqinë në profecitë e Danielit 2-7-8. Këta libra të rinj do të konkurrojnë me Biblën dhe do të kenë sukses ta mbysin atë, në një masë të madhe. Prandaj, "lufta" e denoncuar është mbi të gjitha ideologjike. Pas Revolucionit dhe pas Luftës së Dytë Botërore, kjo errësirë do të marrë aspektin e humanizmit më të lartë, duke u kundërvënë dhe duke thyer kështu intolerancën origjinale, por "lufta" ideologjike vazhdon. Njerëzit perëndimorë do të jenë gati të sakrifikojnë gjithçka për këtë "liri". Në fakt, ata do të sakrifikojnë kombet e tyre, sigurinë e tyre dhe nuk do t'i shpëtojnë vdekjes së planifikuar nga Zoti.

Vargu 8: " *Dhe trupat e tyre të pajetë do të jenë në sheshin e qytetit të madh, i cili quhet, në kuptimin shpirtëror, Sodomë dhe Egjipt, madje aty ku Zoti i tyre u kryqëzua.* »

"Kufomat" e cituara janë ato të "dy dëshmitarëve" sulmuesit e parë të të cilëve u ekzekutuan gjithashtu në "sheshin" e të njëjtit "qytet". Ky "qytet" është Parisi dhe "vendi" i cituar u quajt, me radhë, "vendi Louis XIV", "vendi Louis XV", "vendi de la Révolution" dhe përcakton "vendi de la Concorde" aktual. Ateizmi nuk bën asnjë favor fetar. Viktimat e gjyotinis janë rrahur pikërisht për përkatësinë e tyre fetare. Dhe siç mëson mesazhi i "Trumetës së 4-të", objektivat janë drita e vërtetë (dielli), kolektivi i rremë (hëna) dhe çdo lajmëtar individual fetar (yll). Për më tepër, disa forma të korruptuara fetare pranohen me kusht që ato të jenë në përputhje me normat e ateizmit dominues. Kështu, disa priftërinj e marrin emrin "i zhveshur" me tallje. The Spirit e krahason Parisin, kryeqytetin francez, me "Sodomën" dhe "Egjiptin". Frytet e para të lirisë ishin teprimet seksuale të shoqëruara me prishjen e konventave tradicionale shoqërore dhe familjare. Ky krahasim do të ketë pasoja tragjike me kalimin e kohës. Fryma na thotë se ky qytet do të pësojë fatin e "Sodomës" dhe atë të "Egjiptit" që është bërë për Zotin simboli tipik i mëkatit dhe i rebelimit kundër tij. Lidhja e vendosur më sipër me "mëkatit" filozofik "grek" të denoncuar në Daniel 2-7-8 konfirmohet këtu. Për të kuptuar plotësisht këtë stigmatizim hyjnor të mëkatit grek, le të marrim parasysh faktin se, duke u përpjekur të përdorte fjalë filozofike për t'ua paraqitur Ungjillin banorëve të Athinës, apostulli Pal dështoi dhe u përzu nga vendi. Kjo është arsyeja pse mendimi filozofik do të mbetet përherë armiku i Zotit krijues. Me kalimin e kohës dhe deri në fund, ky qytet i quajtur "Paris" do të ruajë dhe do të dëshmojë me këto veprime saktësinë e krahasimit të tij me këta dy emra, simbole të mëkatit seksual dhe fetar. Pas emrit të tij "Paris", qëndron trashëgimia e "Parisii", një fjalë origjina kelte e së cilës do të thotë "ata të kazanit", një emër dramatik profetik. Në kohën romake vendi ishte një kështjellë e adhuresve paganë të Isis, perëndeshës së Egjiptianëve, pikërisht, por edhe skenën dhe imazhin cinik të Parisit, djalit të mbretit të Trojës, Priamit plak. Autori i tradhtisë bashkëshortore me Helenën e bukur, gruan e mbretit grek Menelaus, ai do të jetë përgjegjës për një luftë me Greqinë. Pas një rrethimi të pasuksesshëm, grekët u tërhoqën, duke lënë një kalë të madh prej druri në plazh. Duke menduar se ishte një zot grek, trojanët e sollën kalin në qytet. Dhe në mes të natës, kur mbaroi vera dhe gostia, ushtarët grekë dolën nga kuajt dhe hapën portat për trupat

greke që po ktheheshin në heshtje; dhe të gjithë banorët e qytetit u masakruan, nga mbreti deri te nënshtetasit. Ky veprim trojan do të shkaktojë humbjen e Parisit në ditët e fundit sepse, duke shpërfillur mësimin, ai do të përsërisë gabimet e tij duke vendosur në territorin e tij armiqtë që kishte kolonizuar. Para se të merrte emrin Paris, qyteti quhej "Lutèce" që do të thotë "kënetë e qelbur"; gjithë programin e fatit të tij të trishtuar. Krahasimi me " *Egjiptin* " është i justifikuar pasi duke adoptuar regjimin republikan, Franca bëhet zyrtarisht regjimi i parë mëkatar në botën perëndimore. Ky interpretim do të konfirmohet te Zbulesa 17:3 nga ngjyra " *skarlat* " e " *bishës* ", imazhi i koalicioneve monarkike dhe republikane të ditëve të fundit, të ndërtuara sipas modelit të Francës. Duke thënë: " *edhe aty ku Zoti i tyre u kryqëzua* ", Fryma vendos krahasimin midis refuzimit të besimit të krishterë të ateizmit francez dhe refuzimit kombëtar hebre të Mesisë Jezu Krisht; sepse të dy situatat janë identike dhe do të sjellin të njëjtat pasoja dhe të njëjtat fryte të pandershmërisë dhe të paudhësisë. Ky krahasim do të vazhdojë në vargjet në vijim.

Duke e quajtur kryeqytetin e tij " *Egjipt* ", Zoti e krahason Francën me Faraonin, një model tipik i rezistencës njerëzore në kundërshtim me vullnetin e tij. Ajo do ta ruajë këtë pozicion rebel deri në shkatërrimin e saj. Nuk do të ketë kurrë ndonjë pendim nga ana e tij. Duke e quajtur " *të keqen e mirë dhe të mirën e keqe* ", ajo do të kryejë mëkatet më të këqija të kryera nga Zoti; kjo duke i quajtur " *drita* ", mendimtarët " *e errët* " që themeluan " *të drejtat e tij njerëzore* ", të cilët janë kundër të drejtave të Zotit. Dhe nga shumë popuj, modeli i saj do të imitohet, madje, në vitin 1917, nga Rusia e fuqishme, e cila do ta shkatërrojë atë me një goditje atomike në kohën e " *borisë së gjashtë* ", siç profetizoi emri i saj " *Parisii* " në kelt. gjuhë, që do të thotë " *ata në kazan* ". Prandaj, ajo do të mbetet deri në fund të paaftë për ta parë Perëndinë në sprovat që do ta shkatërrojnë atë deri në shkatërrimin e saj. Sepse e ka vënë në shënjestër dhe nuk do ta lërë të shkojë derisa të mos jetë më.

Vargu 9: " *Tri ditë e gjysmë burra nga popujt, fiset, gjuhët dhe kombet do të shohin kufomat e tyre dhe nuk do të lejojnë që kufomat e tyre të vendosen në varr.* »

Në Francë, njerëzit hynë në Revolucionin në 1789, dhe në 1793, ata ekzekutuan mbretin e tyre, pastaj mbretëreshën e tyre, të dyve iu pre koka publikisht në sheshin e madh qendror të qytetit të quajtur me radhë " *Vendi Louis XV* ", " *Place de la Révolution* " dhe aktualisht, " *place de la Concorde* ". Duke i atribuar " *tre ditë e gjysmë* " në kohën e veprimit shkatërrues, Fryma duket se përfshin Betejën e Valmy, ku në 1792, revolucionarët u përballën dhe mundën ushtritë mbretërore të mbretërive evropiane që sulmuan Francën Republikane, përfshirë Austrinë. shtëpia e familjes së origjinës së Mbretëreshës Marie Antoinette. Për të kuptuar origjinën e kësaj urrejtjeje, duhet të kemi parasysh se 1260 vjet abuzime të të gjitha llojeve nga koalicioni papal-mbretëror përfunduan duke irrituar popullin francez të shfrytëzuar, keqtrajtuar, persekutuar dhe të rrënuar plotësisht. Dy mbretërimet e fundit të Louis Kujdes! Republika nuk është dhe nuk do të jetë një bekim për Francën. Ajo deri në fund, në formën e saj të pestë, do të mbajë mallkimet e Zotit dhe do të kryejë vetë gabimet që do të shkaktojnë rënien e saj. Ky regjim gjakatar, që nga zanafilla e tij, do të bëhet

vendi i “të drejtave të njeriut” dhe humanizmit, i cili do të përfundojë në mbrojtje të fajtorëve dhe do të frustojë, përmes padrejtësisë, viktimën. Ai madje do t'i mirëpresë armiqtë e tij dhe do t'i vendosë në territorin e tij, duke imituar, në të keq, shembullin e famshëm të qytetit trojan të famshëm për futjen e kalit të drurit të lënë nga grekët, siç u pa më parë.

Vargu 10: " *Dhe për shkak të tyre banorët e tokës do të gëzohen dhe do të gëzohen dhe do t'i dërgojnë dhurata njëri-tjetrit, sepse këta dy profetë i munduan banorët e dheut.* »

Në këtë varg, Shpirti synon kohën kur, si gangrena apo kanceri, e keqja filozofike franceze do të përhapet dhe përhapet si një murtagjë në vendet e tjera perëndimore. Ajo shënon “shenjën e kohërave” me “ *vulën^{e 6-të}* ”; ai ku “ *dielli bëhet i zi si një thes me qime kali* ”: drita e Biblës zhduket, e mbytur nga librat filozofikë të mendimtarëve të lirë.

Në leximin shpirtëror, ndryshe nga “ *qytetarët e mbretërisë së qiejve* ” që përcakton të zgjedhurit e Jezusit, “ *banorët e tokës* ” caktojnë protestantët amerikanë dhe në përgjithësi, njerëzit rebelë ndaj Zotit dhe së vërtetës së tij. Njerëzit e mbretërive evropiane dhe akoma më shumë amerikane shikojnë drejt Francës. Atje, një popull shtyp monarkinë e tij dhe fenë e krishterë katolike, e cila kërcënon njerëzit që lexojnë Biblën, “ *dy dëshmitarët* ”, me “ *vuajtjet* ” e “ferrit” të tij; “ *vuajtjet* ” e vërteta, të cilat megjithatë janë të rezervuara vetëm për gjykimin e fundit, për të asgjësuar fetarët e rremë, të cilët vetë përdorin në mënyrë mashtruese këtë lloj kërcënimi, sipas Zbulesës 14:10-11. Edhe të huajt, viktima të të njëjtave abuzime jashtë Francës, shpresojnë të përfitojnë nga kjo nismë. Kjo, aq më tepër, pasi me mbështetjen franceze të dhënë nga Louis XVI, në botë, disa vite më parë, Shtetet e Bashkuara të reja të Amerikës së Veriut gjetën pavarësinë e tyre, duke u çliruar nga dominimi i Anglisë. Liria është në lëvizje dhe së shpejti do të fitojë mbi shumë njerëz. Si shenjë e kësaj miqësie, “ *ata do t'i dërgojnë dhurata njëri-tjetrit* ”. Një nga këto dhurata ishte dhurata franceze për amerikanët e “Statujës së Lirisë” e ngritur në vitin 1886 në një ishull përballë Nju Jorkut. Amerikanët ia kthyen gjestin duke i ofruar një kopje e cila, e ngritur në vitin 1889, ndodhet në Paris në një ishull në mes të Senës pranë Kullës Eifel. Zoti synon këtë lloj dhurate që zbulon ndarjen dhe shkëmbimin që përbën mallkimin e **lirisë së tepruar** që synon të shpërfillë ligjet e saj shpirtërore.

Vargu 11: “ *Dhe pas tri ditësh e gjysmë fryma e jetës nga Perëndia hyri në ta dhe ata u ngritën në këmbë; dhe një frikë e madhe i zuri ata që i shihnin.* »

Më 20 prill 1792, Franca u kërcënua nga Austria dhe Prusia dhe përmbysi mbretin e saj, Louis XVI, më 10 gusht 1792. Revolucionarët fituan në Valmy më 20 shtator 1792. Mbreti Louis XVI u gijotinë më 21 janar 1793. Diktatori Robespierre dhe miqtë e tij u gijotinë më 28 korrik. 1794. "Konventa" u zëvendësua nga "Drejtoria" më 25 tetor 1795. Dy "Terrorët" e 1793 dhe 1794 së bashku zgjatën vetëm një vit të vetëm. Midis 20 prillit 1792 dhe 25 tetorit 1795, e gjej saktësisht këtë periudhë prej “ *tre ditë e gjysmë* ” të profetizuar ose “tre vite e gjysmë” reale. Por mendoj se kohëzgjatja mbart edhe një mesazh shpirtëror. Kjo periudhë përfaqëson një gjysmë jave, e cila mund të ngjall një aludim për shërbesën tokësore të Jezu Krishtit, e cila zgjati saktësisht “tre ditë e gjysmë profetike” dhe përfundoi me vdekjen e Mesisë Jezu Krisht. Shpirti e krahason

veprimin e tij me atë të Biblës, " *dy dëshmitarët* " e tij, të cilët gjithashtu vepruan dhe mësuan përpara se të digjeshin në Place de la Révolution në Paris. Nga ky krahasim, Bibla, ky besim, identifikohet me Jezus Krishtin, i cili është, në të, i kryqëzuar përsëri dhe i " *shpuar* " siç tregohet te Zbulesa 1:7. Përmbytja e gjakderdhjes përfundoi duke tmerruar popullin francez. Gjithashtu, pas ekzekutimit të liderit të tij të Konventës së Eturve për Gjakë, Maximilien Robespierre dhe miqve të tij Couthon dhe Saint-Just, ekzekutimet përmbledhëse dhe sistematike ndaluan. Fryma e Zotit zgjoi etjen shpirtërore të njerëzve dhe praktikimi i fesë u bë përsëri i ligjshëm dhe mbi të gjitha i lirë. "Frika e Zotit" është rishfaqur dhe interesimi për Biblën është shfaqur përsëri, por deri në fund të botës do të luftohet dhe do të konkurrohet me libra filozofikë të shkruar nga mendimtarë të lirë, modeli grek i të cilëve është në krye të të gjithëve format e saj të ndryshme.

Vargu 12: " *Dhe ata dëgjuan një zë nga qielli duke u thënë atyre: "Ngjituni këtu lart; Dhe ata u ngjitën në qiell në re; dhe armiqtë e tyre i panë. »* *dy dëshmitarët* " biblik pas 1798.

Krahasimi me Jezusin vazhdon, sepse ishte ai që të zgjedhurit e tij e panë (pas profetit Elia) të ngjitej në qiell para shikimit të tyre. Por, nga ana tjetër, të zgjedhurit e tij të kohës së fundit do të veprojnë në të njëjtën mënyrë. Armiqtë e tyre do t'i shohin gjithashtu duke u ngjitur në qiell në re, ku Jezusi do t'i tërheqë drejt vetes. Mbështetja që Zoti i jep kauzës së tij është e njëjtë, për Jezus Krishtin, të zgjedhurin e tij, dhe në këtë kontekst të Revolucionit Francez, Bibla pas vitit 1798. Për të konfirmuar fundin e kohëzgjatjes së profetizuar prej " *1260 ditësh* " – vitesh, në 1799, Papa Piu VI vdiq i burgosur në Valence-sur-Rhône, duke bërë të mundur, midis 1843-44 dhe 1994, një periudhë të gjatë paqeje. 150 vjet të profetizuar si " *pesë muaj* " në Zbul. 9:5-10. Vdekja e Louis XVI, ndërprerja e monarkisë dhe vdekja e një pape të burgosur i japin një goditje vdekjeprurëse intolerancës fetare të " *bishës që ngrihet nga deti* " te Zbulesa 13:1-3. Konkordati i Drejtorisë i shëron plagën por nuk përfiton më nga mbështetja mbretërore e shkatërruar, nuk do të përndjek më deri në kohën e fundit kur intoleranca protestante do të shfaqet nën emrin e " *bishës që ngrihet nga dheu* " në Apo. 13:11.

Vargu 13: " *Në atë orë ra një tërmet i madh dhe ra e dhjeta e qytetit; shtatë mijë burra u vranë në këtë tërmet, dhe të tjerët u trembën dhe i dhanë lavdi Perëndisë së qiellit. »*

Në këtë epokë (*këtë orë*) u realizua, në formë shpirtërore, " *tërmeti* " i profetizuar tashmë nga përmbushja e atij të Lisbonës në 1755, lidhur me temën e " *vulës së gjashtë* " të Apos 6:12. Sipas Frymës së Zotit, qyteti i Parisit humbi " *një të dhjetën* " e popullsisë së tij. Por një kuptim tjetër mund të lidhet sipas Dan.7:24 dhe Zbul.13:1, pjesa e dhjetë e " *dhjetë brirëve* " ose mbretërive të krishtera perëndimore që i nënshtrohen katolicizmit papal romak. Franca, e konsideruar nga Roma si "vajza e madhe" e Kishës Katolike Romake, ra në ateizëm, e privoi atë nga mbështetja e saj dhe shkoi aq larg sa shkatërroi autoritetin e saj.^{Boria} e 4-të e zbuloi atë, " *pjesa e tretë e diellit është goditur* "; mesazhi " *shtatë mijë burra u vranë në këtë tërmet* " e vërteton këtë gjë duke thënë: një mori (*mijë*) " *burra* " fetarë (*shtatë*: shenjtërimi fetar i kohës), u vranë në këtë tërmet politik shoqëror.

Vargu 14: “ *Mjerimi i dytë ka kaluar. Ja, mjerimi i tretë vjen shpejt ”.*

Kështu, derdhja intensive e gjakut ringjalli frikën ndaj Zotit dhe "Terrori" pushoi , duke u zëvendësuar nga perandoria e Napoleonit 1 · " *shqiponja* " që lajmëronte tre " *trombetat* " e fundit, tre " *fatkeqësitë*" e mëdha për banorët të tokës. Duke qenë se njoftimi pason Revolucionin Francez nga viti 1789 deri në 1798, " *fatkeqësia e dytë* " që i atribuohet në vargun 14 nuk mund të lidhet drejtpërdrejt me të. Por për Shpirtin, kjo është mënyra për të na thënë se një formë e re e Revolucionit Francez do të shfaqet pak përpara kthimit në lavdi të Jezu Krishtit. Megjithatë, sipas Zbulesës 8:13, “ *mjerimi i dytë* ” ka të bëjë qartë me temën e ^{datës 6.} *trumbeta* e Zbulesës 9:13, e cila do të " *vrasë një të tretën e njerëzve* " përpara se Jezu Krishti të kthehet për t'u hakmarrë për dënimin e padrejtë të shërbëtorëve të tij të shenjtë besnikë duke shfarosur armiqtë e tyre të vdekshëm, rebelët e fundit. Mund të kuptojmë se si masakra e shkaktuar nga Revolucionarët Francez, Zoti organizon masakrën e Luftës së Tretë Botërore, këtë herë bërthamore, e cila do të zvogëlojë ndjeshëm numrin e banorëve të tokës, përpara se të përfundojë eliminimi i saj Pamja origjinale e " *humnerës* ", pas ndërhyrjes përfundimtare shkatërruese të Jezu Krishtit.

Kuptimi i dyfishtë i " *mjerës së dytë* " lidh *borinë e katërt* me të *gjashtë* për një arsye shpirtërore. Struktura e Zbulesës e ndan kohën e epokës së krishterë në dy pjesë. Në të parën, “ *fatkeqësia* ” dënon fajtorët e dënuar para 1844-ës dhe në të dytën, ata të dënuar pas vitit 1844, pak para fundit të botës. Tani, dy veprimet ndëshkuese ndajnë kuptimin që Perëndia i jep ndëshkimit të tij të katërt në Levitikun 26:25: « *Unë do të dërgoj shpatën që do të hakmerret për beslidhjen time .»* Ndëshkimi i parë ra mbi njerëzit që nuk morën mesazhin e Reformimit, veprën e përgatitur nga Jezusi për të zgjedhurit e tij, dhe i dyti, mbi ata që nuk iu përgjigjën kërkesës së Zotit për të përfunduar këtë Reformim në 1843. Drita e shpallur me të cilin Zoti ndërton këtë Reformim të përhershëm do të paraqitet deri në orën kur mbaron koha e hirit.

Duke marrë parasysh gjërat dhe veprimet që Zoti ua atribuoi njerëzve të Revolucionit Francez nga 1789 deri në 1795, ne gjejmë ato që ai mund t'ua atribuojë njerëzve perëndimorë të ditëve të fundit. Ne gjejmë të njëjtin përbuzje, të njëjtën pandershmëri dhe urrejtje ndaj ordinancave fetare dhe ndaj atyre që i mësojnë ato; sjellje e cila këtë herë rezulton nga zhvillimi i jashtëzakonshëm i shkencës dhe teknologjisë. Gjatë viteve të paqes, ateizmi dhe feja e rreme pushtuan botën perëndimore. Prandaj, Perëndia ka një arsye të mirë për të na ofruar, për këtë temë, një lexim të dyfishtë; sjellja e " *të mbijetuarve* " bën dallimin kryesor midis epokës revolucionare dhe kohës shkencore të ditëve të fundit të njerëzimit. Për të qenë më të qartë, sipas Zbulesës 11:11 deri në 13, " *të mbijetuarit* " e leximit të parë që ka të bëjë me " *borinë e katërt* " " *u penduan* ", ndërsa " *të mbijetuarit* " e të dytës që ka të bëjë me " *borinë e gjashtë* " " *u penduan. jo* », sipas Zbul. 9:20-21.

“ *Mjerimi i madh* ” i tretë (për mëkatarët): Kthimi i lavdishëm i Krishtit Drejtues

Vargu 15: “ *Engjëlli i shtatë i ra. Dhe u dëgjuan zëra të mëdhenj në qiell që thoshin: "Mbretëritë e botës i janë besuar Zotit tonë dhe Krishtit të tij; dhe ai do të mbretërojë përgjithmonë e përgjithmonë.* »

Tema e fundit e kapitullit është ajo e " *borisë së shtatë* ", e cila tregon, ju kujtoj, momentin kur krijuesi i padukshëm Zoti e bën veten të dukshëm për sytë e armiqve të tij duke konfirmuar Apo.1:7: " *Ja, ai vjen me do ta shohë retë dhe çdo sy; edhe ata që e shpuan atë.* ” “ *Ata që e shpuan atë* ”, që e shpuan Jezusin, janë armiqtë e tij nga të gjitha periudhat e epokës së krishterë, përfshirë ato të fundit. Ata e shpuan, duke persekutuar dishepujt e tij besnikë, për të cilët ai deklaroi: " *Meqenëse i ke bërë këto gjëra njërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, ia ke bërë mua* (Mat.25:40). Nga qielli ngrihen zëra të fortë për të festuar ngjarjen. Këta janë ata nga banorët e qiellit që janë shprehur tashmë për të festuar dëbimin nga qielli të djallit dhe demonëve të tij nga Krishti fitimtar, i quajtur " *Michael* " te Zbulesa 12:7 deri në 12. Ata marrin pjesë në gëzimin e i zgjedhur, nga ana tjetër i çliruar dhe fitimtar nga Jezu Krishti. Historia e mëkatit tokësor do të pushojë për shkak të mungesës së mëkatarëve të shkatërruar nga goja e Krishtit hyjnor. Djalli, " *princi i kësaj bote* " sipas Jezusit, humbet zotërimin e tij të botës mëkatore të shkatërruar nga Perëndia. Ai do të qëndrojë edhe për një mijë vjet në tokën e shkretë pa dëmtuar askënd, ndërsa pret eliminimin e tij total në gjykimin e fundit me të gjithë mëkatarët e tjerë që Zoti do t'i ringjallë për këtë qëllim.

Lumturia e Madhe Qiellore e të zgjedhurve të shpënguar nga gjaku i Jezu Krishtit

Vargu 16: " *Dhe të njëzet e katër pleqtë, që u ulën përpara Perëndisë në fronet e tyre, ranë me fytyrë për tokë dhe adhuruan Perëndinë* "

Të zgjedhurit kanë hyrë në mbretërinë celestiale të Perëndisë, të ulur në frone në prani të Perëndisë, ata do të mbretërojnë ose do të gjykojnë të ligjtë sipas Zbul.20:4. Ky varg ngjall kontekstin e fillimit qiellor të të shpënguarve në Zbul.4. Ky varg paraqet formën që duhet të marrë adhurimi i vërtetë i Perëndisë. Sexhdja, gjunjëzimi, me fytyrë poshtë, është forma e legjitimuar nga Zoti.

Vargu 17: “ *Duke thënë: Ne të falënderojmë, o Zot Perëndi i Plotfuqishëm, që je dhe që ishe, sepse ti ke pushtuar fuqinë tënde të madhe dhe zotërove mbretërinë tënde.* »

Të shpënguarit ripërtërijnë falënderimet e tyre dhe përuan përpara Jezu Krishtit, “ *Perëndisë së Plotfuqishme që është dhe që ishte* ” “ **dhe që ka ardhur** ”, siç njoftoi Zbulesa 1:4. “ *Ti e ke kapur fuqinë tënde të madhe* ” nga e cila kishe hequr dorë për të shpëtuar të zgjedhurit e tu dhe e shlyeje me vdekjen tënde çmimin e mëkateve të tyre në shërbesën tënde të “ *qengjit* ”; “ *Qengji i Perëndisë që heq mëkatet e botës.* ” Ju keni “ *pushtuar mbretërinë tuaj* ”; konteksti i sugjeruar është me të vërtetë ai ku Shpirti e çoi Gjonin te Zbulesa 1:10; historia e Asamblesë së Krishtit në tokë është në të kaluarën. Në këtë fazë, “ *shtatë kuvendet* ” janë prapa të zgjedhurve. Mbretërimi i Jezusit, objekti i shpresës së besimit të të zgjedhurve, është bërë realitet.

Vargu 18: “ *Kombet u zemëruan; dhe ka ardhur zemërimi yt dhe ka ardhur koha për të gjykuar të vdekurit, për të shpërblyer shërbëtorët e tu, profetët,*

shenjtorët dhe ata që kanë frikë nga emri yt, të vegjël e të mëdhenj, dhe të shkatërrosh ata që shkatërrojnë tokën. »

Ne gjejmë në këtë varg 18 informacion shumë të dobishëm rreth radhës së ngjarjeve të profetizuara . E 6ta bori e vrarë një e treta e burrave janë, " Kombet u acaruan ", dhe para syve tanë, në 2020-2021, ne jemi dëshmitarë të shkaqeve të këtij acarimi: Covid-19 dhe rrënimi ekonomik i shkaktuar, agresioni islamik dhe menjëherë, ofensiva ruse. me aleatët e saj. Pas këtij konflikti të tmerrshëm dhe shkatërrues, pas shpalljes së ligjit të së dielës nga " bisha e tokës ", pra koalicioni protestant dhe katolik i të mbijetuarve amerikanë dhe evropianë, Zoti derdhi mbi ta " shtatë plagët e fundit të zemërimit të tij ". përshkruar në Rev.16. Në kohën e të shtatës, Jezusi u shfaq për të shpëtuar të zgjedhurit e tij dhe për të shkatërruar të rënët. Më pas vjen programi i përgatitur për " mijë vjetët " e mijëvjeçarit të shtatë. Në qiell, sipas Zbulesës 4:1, do të bëhet gjykimi i të ligjve: " dhe ka ardhur koha për të gjykuar të vdekurit ". Shenjtorët marrin shpërblimin e tyre: jetën e përjetshme të premtuar nga Jezu Krishti për të zgjedhurit e tij. Ata më në fund marrin yllin e mëngjesit dhe kurorën e premtuar për të zgjedhurit e gjetur fitimtarë në betejën e besimit: " Të shpërbleni shërbëtorët tuaj, profetët ". Perëndia kujton këtu rëndësinë e profecisë për të gjitha epokat (Sipas 2 Pjetrit 1:19) dhe veçanërisht në ditët e fundit. "Shenjtorët dhe ata që kanë frikë nga emri yt " janë ata që iu përgjigjën pozitivisht mesazheve të tre engjëjve të Zbulesës 14:7 deri në 13; nga e cila i pari kujton urtësinë që konsiston në frikën ndaj tij, bindje ndaj tij dhe mosdiskutim të urdhërimeve të tij, duke thënë: " *Kini frikë Perëndinë dhe jepini lavdi atij* ", në aspektin e tij të Zotit krijues, " *sepse ka ardhur ora e gjykimit të tij, dhe adhuroni atë që krijoi qiellin, detin, tokën dhe burimet e ujërave ."*

Vargu 19: " *Dhe tempulli i Perëndisë në qiell u hap dhe arka e besëlidhjes së tij u shfaq në tempullin e tij. Dhe pati vetëtimën, dhe zëra, dhe bubullima, dhe një tërmet dhe breshër i madh. »*

Të gjitha temat e evokuara në këtë libër të Zbulesës konvergojnë drejt këtij momenti historik të kthimit të madh të lavdishëm të Zotit tonë hyjnor Jezu Krisht. Ky varg synon kontekstin ku plotësohen dhe përfundojnë temat e mëposhtme:

Rev.1: Adventizëm:

Vargu 4: " *Gjoni shtatë kishave që janë në Azi: hir për ju dhe paqe nga ai që është, që ishte dhe që do të vijë, dhe nga shtatë frymërat që janë përpara fronit të tij "*

Vargu 7: " *Ja, ai vjen me retë. Dhe çdo sy do ta shohë, edhe ata që e shpuan; dhe të gjitha fiset e dheut do të vajtojnë për të. po. Amen! »*

Vargu 8: " *Unë jam alfa dhe omega, thotë Zoti, Zoti, ai që është, që ishte dhe që do të vijë, i Plotfuqishmi. »*

Vargu 10: " *Unë isha në Frymë në ditën e Zotit dhe dëgjova pas meje një zë të lartë, si tingulli i një borie "*

Apo.3: Asambleja e shtatë: fundi i epokës " Laodiceane " (= njerëzit e gjykuar).

Zbul.6:17: Dita e madhe e zemërimit të Perëndisë kundër njerëzve rebelë " sepse dita e madhe e zemërimit të tij ka ardhur dhe kush mund të qëndrojë? »

Apo.13: “ *bisha që ngrihet nga dheu* ” (koalicioni protestant dhe katolik) dhe ligji i saj të së dielës; vargu 15: “ *Dhe iu dha të bënte të gjallë shëmbëlltyrën e bishës, që shëmbëlltyra e bishës të mund të fliste dhe të gjithë ata që nuk do të adhuronin shëmbëlltyrën e bishës, të vriteshin.* »

Apo.14: Dy temat e “ të korrave ” (fundi i botës dhe ngazëllimi i të zgjedhurve) dhe “ *vjelja* ” (masakrat e barinjve të rremë nga ndjekësit e tyre të joshur dhe të mashtruar).

Zbul.16: Vargu 16: “ dita e madhe e betejës së Harmagedonit ”

Në këtë varg 19, ne gjejmë formulën kyçe të ndërhyrjes së drejtpërdrejtë dhe të dukshme të Perëndisë, “ *dhe pati vetëtima, zëra, bubullima, një tërmet* ”, të cituar tashmë te Zbulesa 4:5 dhe 8:5. Por këtu Fryma shton “ *dhe breshër i madh* ”; një “ *breshëri* ” me të cilin përfundon tema e së shtatës nga “ *shtatë plagët e fundit* ” në Zbul. 16:21.

Prandaj, konteksti i kthimit të Jezu Krishtit shënohet nga tema e fundit adventiste, e cila këtë herë sjell , në pranverën e vitit 2030, shpëtimin e vërtetë të ofruar për të zgjedhurit, të marrë nga gjaku i derdhur nga Jezu Krishti. Është ora e përballjes së tij me rebelët që po përgatiten të vrasin të zgjedhurit e tij, të cilët refuzojnë të dielën romake dhe mbajnë besnikërinë e tyre për Shabatën e shenjtëruar nga Zoti që në javën e parë të krijimit të botës. “ *Vula e gjashtë* ” e Zbulesës 6 ilustron sjelljen dhe tmerrin e këtyre rebelëve të kapur nga Zoti në aktin e qëllimshëm të gjenocidit të të zgjedhurve të tij të bekuar dhe të dashur. Tema e mosmarrëveshjes ngrihet në këtë varg 19. Ka të bëjë me ligjin hyjnor të ruajtur në “ *arkën e dëshmisë* ” në vendin më të shenjtë të tabernakullit dhe në “ *tempullin* ” hebraik. Arka i detyrohet prestigjit dhe shenjtërisë së saj shumë të lartë vetëm sepse përmban tabelat e ligjit të gdhendura nga gishti i vetë Perëndisë, personalisht, në prani të Moisiut, shërbëtorit të tij besnik. Bibla na lejon të kuptojmë se çfarë e shkakton terrorin e rebelëve në kohën e kthimit të Jezu Krishtit. Sepse kjo është ajo që deklarojnë vargjet 1 deri në 6 të Psalmi 50:

“ Psalmi i Asafit. Zoti, Zoti, Zoti, flet dhe thërret tokën, nga lindja e diellit deri në perëndim të diellit. Nga Sioni, bukuri e përsosur, Zoti shkëlqen. Ai vjen, Zoti ynë, nuk rri në heshtje; para tij është një zjarr gllabërues, rreth tij një stuhi e furishme . Ai i thërret lart qiejve dhe tokës për të gjykuar popullin e tij : Mblidhni pranë meje besnikët e mi, që kanë bërë një besëlidhje me mua me flijim! -Dhe qiejt do të shpallin drejtësinë e tij , sepse është Perëndia ai që është gjykatësi. »

Në një kontekst tmerri, rebelët do të shohin tekstin e katërt nga dhjetë urdhërimet e Zotit të shfaqur në qiell me shkronja zjarri. Dhe nëpërmjet këtij veprimi hyjnor, ata do të dinë se Zoti i dënon ata me *vdekjen e parë dhe të dytë* .

Ky varg i fundit i temës së “ *borisë së shtatë* ” zbulon dhe konfirmon rëndësinë që Perëndia i jep ligjit të tij të sfiduar nga krishterimi i rremë rebel. Ligji hyjnor është nënçmuar nën pretekstin e një kundërshtimi të pretenduar të ligjit dhe hirit. Ky gabim vjen nga një keqlexim i fjalëve të bëra nga apostulli Pal në letrat e tij. Kështu që këtu unë do të largoj dyshimin duke dhënë shpjegime të

qarta dhe të thjeshta. Në Rom.6, Pali vë në kontrast ata që janë " nën ligj " me ata që janë " nën hir ", vetëm për shkak të kontekstit të kohës së tij kur fillon besëlidhja e re. Me formulën " *sipas ligjit* ", ai përcakton hebrenjtë e besëlidhjes së vjetër që refuzojnë besëlidhjen e re bazuar në drejtësinë e përsosur të Jezu Krishtit. Dhe i cakton të zgjedhurit që hyjnë në këtë aleancë të re me formulën " *me ligjin* ". Sepse ky është dobia e sjellë nga hiri, në emër të të cilit Jezu Krishti, në Frymën e Shenjtë, e ndihmon të zgjedhurin e tij dhe e mëson të dojë dhe t'i bindet ligjit të shenjtë hyjnor. Duke iu bindur atij, ai është atëherë " *me ligjin* " dhe duke qenë " *nën hir* ", ai nuk është as " *nën ligj* ". Më kujtohet përsëri se Pali thotë për ligjin hyjnor se ai është " *i shenjtë dhe se urdhërimi është i drejtë dhe i mirë* "; atë që ndaj me të në Jezu Krishtin. Ndërsa Pali e qorton mëkatit, duke u përpjekur të bindë lexuesit e tij se ata nuk duhet të mëkatojnë ndërsa janë në Krishtin, rebelët modernë përdorin tekstet e tij për ta kundërshtuar atë duke e bërë Jezu Krishtin, të cilin ata pretendojnë se është, një " ministër i mëkatit ". 7 mars 321. Ndërsa Pali deklaroi në Gal.2:17: " *Por, ndërsa ne kërkojmë të shfaqësohemi nëpërmjet Krishtit, nëse edhe ne do të gjendeshim mëkatarë, a do të ishte Krishti një shërbëtor i mëkatit? Larg asaj!* » Le të vëmë re rëndësinë e saktësisë, « ***larg saj*** ", i cili dënon konceptin fetar të besimit të rremë rebel modern të krishterë, dhe kjo që nga 7 marsi 321, data kur " *mëkati* " romak hyri në besimin e krishterë përëndimor dhe lindor me autoritetin e një perandori romak pagan, Konstandinit ¹

Në këtë kontekst të " *borisë së shtatë* " përfundojnë gjashtë mijë vitet e para të caktuara nga Zoti për zgjedhjen e tij të të zgjedhurve tokësorë, në projektin e tij të përgjithshëm prej shtatë mijë vjetësh. Më pas hapet mijëvjeçari i shtatë, ose " *mijë vjet* " i Zbulesës 20, kushtuar gjykimit çelestial të rebelëve nga të zgjedhurit e shpënguar nga Jezu Krishti, tema e Zbulesës 4.

Zbulesa 12 : Plani i Madh Qendror

Gruaja - Agresori romak - Gruaja në shkretëtirë - Parantezë: një luftë në parajsë - Gruaja në shkretëtirë - Reformimi - Ateizmi - Mbetja adventiste

Gruaja fitimtare, nusja e Krishtit, Qengjit të Perëndisë

Vargu 1: “ *Një shenjë e madhe u shfaq në qiell: një grua e mbështjellë në diell, me hënën nën këmbët e saj dhe një kurorë me dymbëdhjetë yje në kokë.* »

Këtu përsëri, disa tema ndjekin njëra-tjetrën në disa piktura ose skena. Tabela e parë ilustron Asamblenë e Zgjedhur e cila do të përfitojë nga fitorja e Jezu Krishtit, Kreu i saj i vetëm, sipas Efes.5:23. Në simbolin e një " *gruaje* ", " *Nusja* " e Krishtit është e mbështjellë nga " *dielli i drejtësisë* " i profetizuar në Mal.4:2. Në aplikim të dyfishtë, simboli i errësirës " *hëna* " është " *nën këmbët e tij* ". Këta armiq janë historikisht dhe sipas rendit kronologjik, hebrenjtë e besëlidhjes së vjetër, dhe të krishterët e rënë, katolikë, ortodoksë, protestantë dhe adventistë, të së resë. Në kokën e tij, " *një kurorë me dymbëdhjetë yje* " simbolizon fitoren e tij në aleancën me Zotin, 7, me njeriun, 5, që do të thotë numri 12.

Gruaja e përndjekur para fitores përfundimtare

Vargu 2: “ *Ajo ishte shtatzënë dhe bërtiti duke qenë në lindje dhe në dhimbje.* »

Në vargun 2, " *dhembjet e lindjes* " ngjallin përndjekjen tokësore që i parapriu kohës së lavdisë qiellore. Ky imazh u përdor nga Jezusi te Gjoni 16:21-22: “ *Gruaja kur lind pikëllohet, sepse i erdhi ora; por kur lindi fëmijën, nuk i kujtohet më vuajtja, për shkak të gëzimit që ka për faktin që ka lindur një burrë në botë. Prandaj edhe ju tani jeni në trishtim; por unë do t'ju shoh përsëri dhe zemra juaj do të gëzohet dhe askush nuk do t'jua heqë gëzimin.* »

Persekutuesi pagan i grave: Roma, qyteti i madh perandorak

Vargu 3: “ *Dhe një tjetër shenjë u shfaq në qiell; dhe ja, ishte një dragua i madh i kuq, që kishte shtatë krerë dhe dhjetë brirë dhe mbi kokat e tij shtatë diadema.* »

Vargu 3 e identifikon persekutuesin e tij: djallin, sigurisht, por ai vepron nëpërmjet fuqive tokësore të mishit që persekutojnë të zgjedhurit, sipas vullnetit të tij. Në veprimin e tij, ai përdor dy strategji të njëpasnjëshme; atë të " *dragoit* " dhe atë të " *gjarprit* ". I pari, ai i " *dragoit* ", është sulmi i hapur i përdorur nga Roma perandorake pagane. Kështu, ne gjejmë simbolet e parë tashmë në Dan.7:7 ku Roma u shfaq në pamjen e një kafshe të katërt monstruoze me " *dhjetë brirë* ". Konteksti pagan vërtetohet nga prania e " *diademave* " që janë vendosur këtu mbi " *shtatë kokat* ", simboli i qytetit romak sipas Apo.17. Ky saktësi meriton vëmendjen tonë të plotë, sepse na tregon, sa herë që paraqitet ky imazh, me vendndodhjen e " *diademave* ", kontekstin e profetizuar historik.

Persekutuesi fetar i grave: Papa Katolike Roma

Vargu 4: “ *Bishti i tij tërhoqi zvarrë një të tretën e yjeve të qiellit dhe i hodhi në tokë. Dragoi qëndroi para gruas që do të lindte, për të gllabëruar fëmijën e saj kur ajo lindi.* »

Ky varg merr, nën simbole të reja, mesazhin e Zbulesës 11:1 deri në 3, ku Roma papnore autorizohet nga Perëndia, nën titullin " *shkopi* ", " *të shkelë me këmbë qytetin e shenjtë për 42 muaj* ".

Në Daniel, " *dhjetë brirët* " e perandorisë romake do të pasoheshin nga " *briri i vogël* " papal (nga 538 deri në 1798). Kjo vazhdimësi konfirmohet këtu te Zbulesa 12, në vargun 4.

Termi " *bisht* " që synon të remën " *profeteshë Jezebela* " e Zbulesës 2:20, ilustron këtë vazhdimësi të Romës fetare papale të rreme të krishterë. Akuza e përmendur në Dan.8:10 është rinovuar këtu. Viktimat e mashtrimeve dhe joshjeve të tij, të denja për " *gjarperin* " e Zanafillës, shkelen nën simbolin e " *yjeve të qiellit* " ose nën titullin " *qytetarë të mbretërisë së qiellit* " që Jezusi ua atribuon dishepujve të tij. . " *Pala e tretë tërhiqet zvarrë në rënien e saj* ." E treta nuk përmendet për kuptimin e saj të drejtpërdrejtë, por, si kudo në profeci, si një pjesë e rëndësishme e numrit të përgjithshëm të të krishterëve të testuar. Viktimat madje mund ta tejkalojnë këtë proporcion fjalë për fjalë me një të tretën.

Vargu 5: “ *Ajo lindi një djalë, i cili do të sundonte të gjitha kombet me një shufër hekuri. Dhe fëmija i saj u kap para Perëndisë dhe fronit të tij.* »

Në një aplikim të dyfishtë, profecia kujton se si djalli luftoi kauzën e Mesisë që nga lindja e tij deri në vdekjen e tij fitimtare. Por kjo fitore është ajo e të parëlindurit, pas të cilit do të kenë sukses të gjithë të zgjedhurit e tij, për të vazhduar të njëjtën luftë derisa të arrihet fitorja përfundimtare. Në atë moment, duke marrë një trup qiellor, ata do të ndajnë me të, gjykimin e tij për të ligjtë dhe është aty që së bashku, " *ata do të kullotin kombet me një shufër hekuri* " që do të japë verdiktin e " *mundimeve të vdekja e dytë* " e gjykimit të fundit. Përvoja e Krishtit dhe ajo e të zgjedhurve të tij shkrihen në një përvojë të vetme të përbashkët, dhe imazhi i " *fëmijës së çuar te Perëndia dhe te froni i tij* ", pra në qiell, është ai i " *shpëtimit* " tokësor të të zgjedhurve do të realizohet në vitin 2030, në kthimin e Krishtit hakmarrës. Ata do të çlirohen nga " *dhimbjet e lindjen e fëmijës* ". Fëmija është simboli i një konvertimi autentik të krishterë të suksesshëm dhe fitimtar .

Vargu 6: “ *Dhe gruaja iku në shkretëtirë, ku kishte një vend të përgatitur nga Perëndia, që të ushqehet atje për një mijë e dyqind e gjashtëdhjetë ditë.* »

Asambleja e persekutuar është paqësore dhe e çarmatosur, arma e vetme e saj është Bibla, fjala e Perëndisë, shpata e Shpirtit, ajo mund të ikë vetëm përpara agresorëve të saj. Vargu 6 kujton kohën e mbretërimit papnor përndjek për " *1260 ditë* " profetike, ose 1260 vite reale sipas kodit të Ezé.4:5-6. Kjo kohë për besimin e krishterë është një kohë sprove e dhimbshme, e sugjeruar nga përmendja e fjalës " *shkretëtirë* " ku " *udhëhiqet nga Zoti* ". Kështu, ajo ndan pikëllimin e « *dy dëshmitarëve* » të Zbulesës 11:3. Në Dan.8:12, kjo fjali hyjnore u formulua kështu: “ *Ushtria u dorëzua me të përjetshmen për shkak të mëkatit* ”; mëkati i kryer nga braktisja e respektit për ditën e pushimit sabatik që nga 7 marsi 321.

Hapja e kllapave: një luftë në qiell

Vargu 7: “ *Dhe pati luftë në qiell. Michael dhe engjëjt e tij luftuan kundër dragoit. Dhe dragoi dhe engjëjt e tij luftuan,*

Rrëmbimi i shpallur i shenjtoreve meriton një shpjegim që Shpirti na e paraqet në një lloj paranteze. Kjo do të bëhet e mundur për shkak të fitores së Jezu Krishtit mbi mëkatet dhe vdekjen. Kjo fitore u konfirmua pas ringjalljes së tij, por Fryma na zbulon këtu pasojat që pati për banorët e qiellit që u fërkuan me demonët dhe vetë Satanin deri në këtë moment.

Shumë e rëndësishme : ky konflikt qiellor, i cili mbeti i padukshëm për sytë e njeriut, hedh dritë mbi kuptimin e fjalëve enigmatike të folura nga Jezusi kur ishte në tokë. Tek Gjoni 14:1-3, Jezusi tha: “ *Zemra juaj mos u tronditë. Besoni në Zot dhe besoni në mua. Ka shumë pallate në shtëpinë e Atit tim. Nëse nuk do të ishte, do t'ju kisha thënë. Unë do të përgatis një vend për ju . Dhe kur të shkoj e t'ju përgatis një vend , do të vij përsëri dhe do t'ju marr pranë vetes, që ku jam unë, të jeni edhe ju.* » Kuptimi që i jepet “ përgatitjes ” së këtij “ vendi ” do të shfaqet në vargun që vijon.

Vargu 8: “ *Por ata nuk ishin të fortë dhe vendi i tyre nuk gjendej më në qiell.* »

Kjo luftë qiellore nuk ka asgjë të përbashkët me luftërat tona tokësore; nuk shkakton menjëherë vdekje dhe dy kampet kundërshtarë nuk janë të barabarta. Krijuesi i madh Zot, i cili paraqitet në aspektin e përlurur dhe vëllazëror të kryeengjellit “ *Michael* ”, është njësoj Zoti i plotfuqishëm para të cilit të gjitha krijesat e tij duhet të përulen dhe t'i binden. Satani dhe demonët e tij janë ato krijesa rebele, të cilët binden vetëm me detyrim dhe së fundi, ata nuk mund të rezistojnë dhe detyrohen të binden, kur i madhi Zot i dëbon nga qielli me gjithëfuqinë e tij. Gjatë shërbesës së tij tokësore, Jezusi u frikësua nga engjëjt e këqij që iu bindën dhe dëshmuar se ai ishte me të vërtetë “ *Biri i Perëndisë* ” i projektit hyjnor, duke e caktuar kështu atë.

Në këtë varg Shpirti specifikon: “ *Vendi i tyre nuk gjendej më në qiell* ”. Ky “ *vend* ” i zënë nga rebelët qiellorë në mbretërinë e Perëndisë duhej të çlirohej në mënyrë që kjo mbretëri çelestiale të mund të “ *pastrohet* ” dhe “ *të përgatitej* ” për të marrë të zgjedhurit e Krishtit në ditën e betejës së tij të fundit kundër rebelëve tokësorë gjatë ardhjes së tij. në lavdi. Është atëherë që, duke marrë me vete të zgjedhurit e tij, “ *ata do të jenë gjithmonë me të, kudo që të jetë ai* ” ose, në qiellin e pastruar kështu “ *të përgatitur* ” për t'i pritur ata. Pjesa e tokës do të jetë atëherë një shkreti e tipit të profetizuar nga fjala “ *thellë* ” që nga Zanafilla 1:2. Në dritën e kësaj lufte, projekti i shpëtimit hyjnor ndriçohet dhe çdo fjalë kyçe e planit të tij zbulon kuptimin e saj. Ky është rasti me këto vargje të cituara në Heb.9:23: “ *Prandaj ishte e nevojshme, meqë imazhet gjërat që janë në qiej do të pastroheshin në këtë mënyrë, nëse vetë gjërat qiellore ishin më të shkëlqyera se këto me anë të flijimeve. Kështu, “ sakrifica më e shkëlqyer ” e nevojshme ishte ajo e vdekjes vullnetare të Mesisë së quajtur Jezus, i ofruar për të shlyer mëkatet e të zgjedhurve të tij, por mbi të gjitha, për të marrë për krijesat e tij dhe për veten e tij të drejtën legjitime ligjore për të dënuar deri në vdekje rebelët qiellorë dhe tokësorë. Është në këtë mënyrë që “ *shenjtëria qiellore* e Perëndisë u “ *pastruar* ”, së pari dhe më pas, me kthimin e Krishtit fitimtar, do të jetë radha e tokës, të cilën*

ai e cakton si " *shtrekun e këmbëve* " të tij, por jo si "të tijën". shenjtërorja” në Isa.66:1-2: “ *Kështu thotë Zoti: Qielli është froni im **dhe toka stoli i këmbëve të mia*** . Çfarë shtëpie mund të më ndërtonit dhe në cilin vend do të më jepnit të jetoja? Të gjitha këto gjëra dora ime i ka bërë dhe të gjitha kanë ardhur në jetë, thotë Zoti. Ky është ai që do të shikoj: tek ai që vuan dhe është i dobët në shpirt, tek ai që ka frikë nga fjala ime. » ; ose, sipas Ezek.9:4, mbi " *ata që psherëtin dhe rënkojnë për shkak të neverive* " të kryera.

Vargu 9: “ *Dhe dragoi i madh u hodh jashtë, gjarpëri i lashtë, i quajtur djall dhe Satana, që mashtron gjithë tokën; ai u hodh në tokë dhe engjëjt e tij u dëbuan me të.* »

Qeniet qiellore ishin të parat që përfituan nga pastrimi shpirtëror i ndërmarë nga Krishti fitimtar. Ai dëboi nga parajsa djallin dhe demonët e tij engjëllorë, të cilët ishin " *të hedhur* " për dy mijë vjet në tokë. Kështu djalli e di “ *kohën* ” që i mbetet atij personalisht dhe demonëve të tij për të vepruar kundër shenjtorëve të zgjedhur dhe të vërtetës hyjnore.

Shënim : Jezusi jo vetëm që ia zbuloi njerëzimit karakterin e Zotit, ai gjithashtu paraqiti këtë karakter të frikshëm që është djalli për të cilin besëlidhja e vjetër tha pak, duke e lënë atë pothuajse të injoruar. Që nga fitorja e Jezusit kundër djallit, lufta midis dy kampeve është intensifikuar për shkak të izolimit të demonëve që tani jetojnë në mënyrë të padukshme mes njerëzve në tokë dhe në të gjithë dimensionin tonë tokësor që përfshin planetët dhe yjet e qiellit. Këta janë të vetmit jashtëtokësorë në dimensionin tonë tokësor.

Këtu më duhet t'ju kujtoj se kuptimi i drejtë i projektit të përgjithshëm shpëtimtar të programit të hartuar nga Zoti është një privilegj ekskluziv i rezervuar për të zgjedhurit e tij. Sepse besimi i rremë njihet në atë që është gjithmonë i gabuar në interpretimet e tij të projektit të tij. Kjo është demonstruar që kur judenjët që i dhanë Mesias profetizuan në Shkrimet e Shenjta rolin e sjelljes së çlirimit trupor, ndërsa Perëndia kishte planifikuar vetëm një çlirim shpirtëror; atë të mëkatit. Po kështu, sot, besimi i rremë i krishterë pret me kthimin e Jezu Krishtit, vendosjen e mbretërisë së tij dhe fuqinë e tij në tokë; gjëra që Perëndia nuk i ka vendosur në programin e tij siç na mëson Zbulesa e tij profetike. Përkundrazi, ardhja e tij e lavdishme do të shënojë fundin e jetës së tyre, e cila mbetet bartëse e mëkateve dhe e gjithë fajit ndaj tij.

I zgjedhuri i Krishtit e di se jeta e lirë filloi në qiell dhe se pas kllapave tokësore të nevojshme për shfaqjen e përsosur të dashurisë dhe drejtësisë së tij, Zoti krijues do t'ua zgjasë jetën krijesave të tij që qëndrojnë besnike në qiell dhe në tokë, përjetësisht në formën e tij qiellore. Rebelët qiellorë dhe tokësorë më pas do të gjykohen, shkatërrohen dhe asgjësohen.

Mbretëria e qiejve është çliruar

Vargu 10: “ *Dhe dëgjova një zë të madh në qiell që thoshte: Tani ka ardhur shpëtimi dhe fuqia dhe mbretëria e Perëndisë tonë dhe autoriteti i Krishtit të tij; sepse është hedhur poshtë paditësi i vëllezërve tanë, i cili i akuzonte para Perëndisë tonë ditë e natë.* »

Ky “ *Tani* ” synon datën 7 prill, 30, dita e parë e javës pas së mërkurës, 3 prill, në të cilën duke pranuar kryqin, Jezusi mundi djallin, mëkatin dhe vdekjen.

Atë ditë të parë të javës, ai i tha Marisë: “ *Mos më prek; Unë ende nuk jam ngjitur tek Ati im .*” Fitorja e tij duhej ende të zyrtarizohej në parajsë dhe që atëherë, me gjithë fuqinë e tij hyjnore, nën emrin e tij engjëllor të rizbuluar “ *Michael* ”, ai përzuri djallin dhe demonët e tij nga qielli. Duhet të vëmë re citimin “ *akuzuesi i vëllazërve tanë, ai që i akuzonte para Perëndisë tonë ditë e natë* ”. Ai na zbulon vëllazërinë e pamasë universale të kampit të Perëndisë, i cili ndan refuzimin e tij ndaj kampit rebel me të zgjedhurit e tokës. Kush janë këta “ *vëllazër* ”? Ata në qiell dhe ata në tokë, si Jobi, i cili pjesërisht i dorëzohet djallit për t'i provuar atij se “ *akuzat* ” e tij janë të pabaza.

Vargu 11: “ *Ata e mundën për shkak të gjakut të Qengjit dhe për shkak të fjalës së dëshmisë së tyre, dhe nuk e deshën aq shumë jetën e tyre sa t'i frikësoheshin vdekjes.* »

Modeli i diskutuar në këtë varg gjendet në mesazhin e epokës “ *Smirna* ” dhe ky mesazh tregon standardin e besimit të kërkuar nga Jezu Krishti për të gjitha epokat e profetizuara deri në kthimin e tij të lavdishëm.

Fitorja e “ *Michaelit* ”, emrit hyjnor qiellor të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht, justifikon deklaratat e tij solemne të bëra në Mat.28:18 deri në 20: “ *Jezusi erdhi dhe u foli atyre kështu: **I gjithë autoriteti më është dhënë në qiell dhe në tokë**. Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjitha kombet, duke i pagëzuar në emër të Atit dhe të Birit dhe të Frymës së Shenjtë dhe duke i mësuar të zbatojnë gjithçka që ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju gjithmonë, madje deri në fund të botës.* »

Kështu, në themelin e besëlidhjes së tij të parë, Zoti i zbuloi Moisiut historinë e origjinës së dimensionit tonë tokësor, por vetëm neve që po jetojmë ditët e fundit të njerëzimit ai zbulon kuptimin e projektit të tij të përgjithshëm shpëtimtar, duke duke mbyllur kllapat e përvojës së mëkatit tokësor që do të ketë zgjatur gjashtë mijë vjet. Prandaj, ne ndajmë me Perëndinë pritjen e një ribashkimi të përjetshëm të të gjithë të zgjedhurve të tij besnikë qiellorë dhe tokësorë. Prandaj është një privilegj i zgjedhur që nga ana tjetër të përqendrojmë vëmendjen tonë te qielli dhe banorët e tij. Nga ana e tyre, ata nuk kanë reshtur së interesuari për fatin e të zgjedhurve dhe historinë tonë tokësore, që nga Krijimi deri në fund të botës, siç shkruhet në 1 Kor.4:9: “ *Për Perëndinë, duket se mua, apostujt, na ka bërë të fundit të njerëzve, të dënuar me vdekje në njëfarë mënyre, pasi **kemi qenë një spektakël për botën, për engjëjt** dhe për njerëzit.* »

Gjendja e tokës është përkeqësuar

Vargu 12: “ *Prandaj gëzohuni, ju qiej dhe ju që banoni në qiej. Mjerë toka dhe deti! Sepse djalli ka zbritur te ju me zemërim të madh, duke e ditur se ai ka pak kohë.* »

“ *Banorët në qiell* ” ishin të parët që “ *gëzuan* ” për fitoren e Krishtit. Por homologu i këtij gëzimi është intensifikimi i “ *fatkeqësisë* ” për “ *banorët e tokës* ”. Sepse djalli e di se ai dënohet me vdekje me kusht dhe se ai ka “ *pak kohë* ” për të vepruar kundër planit të tij të shpëtimit. Veprimet e kryera për 2000 vjet nga kampi demonik i mbyllur në tokë janë zbuluar të gjitha nga Jezu Krishti në Zbulesën ose Apokalipsin e tij. Kjo është tema e kësaj vepre që po shkruaj për ju. Dhe që nga viti 2018, të zgjedhurit e Jezu Krishtit kanë ndarë këtë njohuri për

fundin e kohës të rezervuar për djallin për punën e tij të joshjes; do të përfundojë në pranverën e vitit 2030 me kthimin e lavdishëm të Mjeshtrit të tyre hyjnor. Kllapa e kësaj teme mbyllet me vargun 12.

Mbyllja e kllapave të luftës në qiell

Rifillimi i temës së një gruaje që vozis në shkretëtirë

Vargu 13: “ *Kur dragoi pa që ishte hedhur në tokë, ndoqi gruan që kishte lindur mashkullin.* »

Kjo kllapa e lejon Shpirtin të marrë temën e mbretërimit papal nga vargu 6. Termi " *dragua* " në këtë varg ende përcakton vetë djallin, Satanin. Por lufta e tij kundër " *gruas* " zhvillohet përmes veprimit romak, të njëpasnjëshëm, perandorak, pastaj papnor.

Vargu 14: “ *Dhe dy krahët e shqiponjës së madhe iu dhanë gruas, që ajo të mund të fluturonte në shkretëtirë, në vendin e saj, ku ushqehet për një kohë, kohë dhe gjysmë kohe, shumë larg fytyra e gjarprit.* »

Në këtë varg 14, ai rifillon mesazhin duke treguar kohëzgjatjen e mbretërimit papal në formën e "tre vjet e gjysmë", " *një kohë, kohë e gjysmë* ", e përdorur tashmë në Dan.7:25. Në këtë rifillim, detaje të reja do të zbulohen në një sekuencë kronologjike të ngjarjeve. Duhet theksuar një detaj: " *dragoi* " i vargut 4 zëvendësohet nga " *gjarpri* " në të njëjtën mënyrë që " *dragoi* " i vargut 3 zëvendësohet me " *bishtin* ". Termat " *gjarpër dhe bisht* " na zbulojnë një ndryshim në taktikat aktive që Zoti, " *Shqiponja e madhe* ", frymëzon te djalli dhe demonët e tij. Pas agresionit të hapur të " *dragoit* " pason hileja dhe gënjeshtërare fetare e " *gjarprit* " që përmbushet nga mbretërimi papal i 1260 viteve të profetizuara. Përmendja e " *gjarprit* " e lejon Perëndinë të na sugjerojë një krahasim me rrethanat e mëkatit fillestar. Ashtu si Eva u josh nga " *gjarpri* " përmes të cilit foli djalli; " *Gruaja* ", " *nusja* " e Krishtit, i nënshtrohet sprovës së fjalëve gënjeshtërare që djalli i paraqet asaj nëpërmjet " *gojës* " së agjentëve të tij të katolicizmit papal romak.

Vargu 15: “ *Dhe gjarpri dërgoi ujë nga goja e tij si një lumë pas gruas, për ta tërhequr pranë lumit.* »

Vargu 15 ilustron persekutimin katolik të cilit i nënshtrohet besimi jobesnik i krishterë; si " *uji i një lumi* " që " *mbart* " gjithçka që ka në dorë. " *Goja* " e papës katolike romake nisi ligat e saj fanatike dhe mizore katolike kundër kundërshtarëve të tyre fetarë. Arritja perfekte e këtij veprimi është krijimi i korpusit të "dragonjve" nga Louis XIV i këshilluar nga peshkopi Le Tellier. Ky trup ushtarak, i krijuar për të përndjekur rezistencën paqësore protestante, kishte për qëllim të " *stërvite* " të gjithë të zgjedhurit e dobët dhe zemërbutë të Krishtit në dogmat e tij, duke i detyruar ata të zgjidhnin midis konvertimit në katolicizëm, robërisë ose vdekjes pas abuzimeve dhe torturave të tmerrshme. .

Vargu 16: “ *Dhe toka e ndihmoi gruan, dhe toka hapi gojën dhe përpiu lumin që dragoi kishte nxjerrë nga goja e tij.* »

Fryma na ofron dy interpretime të mbivendosura për këtë varg të vetëm. Vini re se " *gruaja* " dhe " *toka* " janë këtu dy entitete të dallueshme dhe se " *toka* " mund të simbolizojë besimin protestant ose tokën e mirëfilltë, tokën e planetit

tonë. Kjo do t'i japë këtij vargu dy interpretime që pasojnë njëra-tjetrën në mënyrë kronologjike në Revelacionin hyjnor.

i parë : protestantizëm i rremë kafshëror : Në rend kronologjik, së pari, “ *gruaja* ” korrespondon me përshkrimin piktorial të protestantëve paqësorë të Reformacionit, “ *goja* ” zyrtare e të cilëve (ajo e Martin Luterit në 1517) denoncoi mëkatet katolikët; të cilat e justifikonin emrin e tyre: “Protestantë” janë ata që protestojnë kundër padrejtësisë fetare katolike e cila mëkaton kundër Zotit dhe vret shërbëtorët e tij të vërtetë. Një përbërës tjetër hipokrit i protestantizmit i simbolizuar me fjalën “ *tokë* ” gjithashtu hapi “ *gojën* ” për të denoncuar besimin katolik, por ai mori armët dhe goditjet e tij të dhunshme “ *gëlltiti* ” një pjesë të konsiderueshme të luftëtarëve të ligave katolike. Fjala “ *tokë* ” simbolizon “hugjenotët” e famshëm, luftëtarët protestantë të Cévennes dhe ato të bastioneve ushtarake si La Rochelle gjatë “luftërave të feve” në të cilat Zoti as nuk u shërbeu dhe as nuk u nderua nga dy grupet e njerëzve kundërshtarë luftëtarët.

i dytë : shpata hakmarrëse e ateizmit kombëtar francez . Në leximin e dytë, dhe sipas rendit kronologjik, ky varg 16 zbulon se si Revolucioni Francez do të gëlltisë plotësisht agresionin papal të monarkive katolike. Ky është mesazhi kryesor i këtij vargu. Dhe është ai që Zoti i jep rolin të “^{4-të} *boria* ” e Zbulesës 8:12, dhe “ *bisha që ngrihet nga humnera* ” e Zbulesës 11:7, në analogji me Lev.26:25, vjen, thotë Perëndia, si “ *shpatë, për t'u hakmarrë për aleancën time* ” të tradhtuar nga mëkatarët rebelë katolikë. Ky imazh bazohet në dënimin e rebelit “ *Koah* ” në Num.16:32: “ ***Toka hapi gojën dhe i përpiu ata dhe shtëpitë e tyre, me gjithë njerëzit e Korahut dhe të gjitha pasuritë e tyre .*** ” Në harmoni të përsosur me Zbulesën hyjnore dhe arritjet historike, ky imazh krahasues kujton refuzimin e ligjit hyjnor nga rebelët në të dyja situatat.

Armiku i fundit i Dragoit : Mbetja Adventiste e Grave

Vargu 17: “ *Dhe dragoi u zemërua me gruan dhe shkoi të luftojë kundër mbetjes së pasardhësve të saj, që zbatojnë urdhërimet e Perëndisë dhe që kanë dëshminë e Jezusit.* »

Duke kaluar në heshtje 150 vitet e veprimtarisë së protestantëve të goditur nga mallkimi hyjnor, tema e “ *borisë së 5-të* ”, Shpirti ngjall luftën e fundit tokësore të djallit dhe pasardhësve të tij qiellorë e tokësorë dhe na tregon objektivat e urrejtjen e tyre të përbashkët. Këto objektiva të fundit do të jenë të Zgjedhurit, pasardhësit dhe trashëgimtarët e fundit të pionierëve Adventistë të vitit 1873, të cilëve iu njoftua kjo provë e fundit sipas Zbulesës 3:10 . Pionierë, misionin e të cilëve do ta përfundojnë, duke bartur të njëjtin bekim hyjnor. Ata do të duhet të mbështesin me vendosmëri dhe besnikëri punën që Jezusi u besoi atyre: duke refuzuar të nderojnë në asnjë mënyrë “ *shenjen e bishës* ” të dielën romake, duke mbajtur me besnikëri, pavarësisht nga kostoja, praktikën e pushimit sabator, gjatë së shtunës, dita e shtatë e vërtetë e javës, kohë e organizuar dhe e vendosur nga Krijuesi i madh dhe i gjithëfuqishëm Zoti. Është kjo e vërtetë që shfaqet në këtë përshkrim të “ *mbetjes së farës së gruas* ” në këtë varg: “ *ata që zbatojnë urdhërimet e Perëndisë* ”, dhjetë dhe jo nëntë; “ *dhe që e ruajnë dëshminë e Jezusit* ”, sepse nuk lejojnë askënd t'ua marrë atë; as “ *dragonjtë* ”, as “ *gjarpërinjtë* ”. Dhe kjo “ *dëshmi e Jezusit* ” është ajo që është më e çmuara, pasi,

sipas Zbulesës 19:10, “ *dëshmia e Jezusit është fryma e profecisë* ”. Është kjo dëshmi profetike që e bën “ *të pamundur që djalli të mashtrojë të zgjedhurit e vërtetë* ” të Krishtit, Perëndisë të së vërtetës, siç mëson Mat.24:24: “ *Sepse do të dalin krishtër të rremë dhe profetë të rremë; ata do të bëjnë mrekulli dhe mrekulli të mëdha, deri në atë pikë sa të joshin, po të ishte e mundur, edhe të zgjedhurit* ”.

Një fitore pothuajse e plotë për Satanin

Vargu 18: " *Dhe ai qëndroi në rërën e detit* " .

Ky varg i fundit na tregon një djall triumfues që ka arritur të sjellë me vete në rënien e tij dhe dënimin e tij vdekshëm, **të gjitha institucionet fetare të krishtera** që ai dominon dhe i mban nën autoritetin e tij. Në Isa.10:22, Perëndia deklaroi: “ *Edhe sikur populli yt, o Izrael, të jetë si rëra e detit, vetëm një mbetje do të kthehet; shkatërrimi zgjidhet, do të bëjë që drejtësia të vërshojë.* » Kështu, sipas kësaj profecie, në fund të botës, vetëm adventistët disidentë, që përbëjnë " *mbetjen e gruas* ", " *të zgjedhurin, nusja e Krishtit* " dhe " *Izraelin* " shpirtëror të Zotit, ikin në këtë. dominimi satanik. Më kujtohet se nën emrin "Adventist", Shpirti përcakton standardin e besimit për shpëtimin e të zgjedhurve të fundit të zgjedhur që nga viti 1843; në vitin 2020, është sjellje fetare, por jo më një institucion që Zoti e gjykoi, e dënoi dhe e refuzoi (" *vjelli* ") në 1994.

Zbulesa 13 : Vëllëzërit e rremë të fesë së krishterë

Bisha e detit – Bisha e dheut

Numri 13 përfaqëson për njerëzit idhujtarë supersticiozë një sharmë fati ose një sharmë fati të keq, në varësi të opinionëve dhe vendeve të secilit person. Këtu, në Zbulësën e Tij të lavdishme, Perëndia na zbulon kodin e Tij të numrave, bazuar në numrat 1 deri në 7 dhe kombinimet e tyre të ndryshme. Numri 13 fitohet nga shtimi i numrit "6", numri i engjëllit Satan dhe numri "7", numri i Zotit dhe rrjedhimisht i fesë legjitime që i është dhënë Zotit krijues në Jezu Krishtin.

Kështu do të gjejmë në këtë kapitull "vëllezërit e rremë të fesë së krishterë", por armiq të vërtetë të vdekshëm të të zgjedhurve të vërtetë. Ky "tarsh" fshihet në mes të "drithit të mirë" nën paraqitjet mashtruese fetare që demaskon ky kapitull.

Bisha e parë : që ngrihet nga deti

Beteja e Parë e Dragoit të Gjarprit

Vargu 1: "Pastaj pashë një bishë që po dilte nga deti, që kishte **dhjetë brirë dhe shtatë krerë**, dhe **mbi brirët e saj dhjetë diadema dhe mbi kokat e saj emra blasfemik**."

Siç e pamë në studimin e Zbulesës 10, gjejmë në këtë kapitull dy të ashtuquajturat "bishë" të krishtera të epokës sonë. E para, "që ngrihet nga deti", si në Dan.7:2, ka të bëjë me besimin katolik dhe mbretërimin e tij përndjek të "42 muajve" profetikë, ose 1260 vite reale. Duke marrë simbolet e perandorive që i paraprijnë në Dan.7, gjejmë mbretërimin e "bririt të vogël" që do të shfaqej pasi "dhjetë brirët" kishin marrë mbretëritë e tyre sipas Dan.7:24. "Diademat" e vendosura në "dhjetë brirët" tregojnë se është pikërisht ky kontekst historik që synohet. Këtu, Roma papale simbolizohet nga "shtatë koka", të cilat e karakterizojnë veçanërisht atë në një kuptim të dyfishtë. Më e drejta është ajo e "shtatë kodrave" mbi të cilat është ndërtuar Roma sipas Zbul.17:9. Tjetra, më shpirtërore, ka përparësi; Shprehja "shtatë krerë" tregon shenjtërimin e magjistraturës: "shtatë" është numri i shenjtërimin dhe "krerët" që tregojnë magjistratin ose plakun në Isa.9:14. Kjo magjistratë superiore i atribuohet Romës papale sepse merr formën e një shteti të pavarur, civil dhe fetar, kreu i të cilit është Papa. Fryma specifikon: "dhe mbi kokat e tij emra blasfemie". Fjala "blasfemi" është në njëjës dhe duhet të përkthehem si: "emra të gënjeshtërs", sipas kuptimit të fjalës "blasfemi". Jezu Krishti ia atribuon "gënjeshtërs" regjimit papnor romak. Prandaj, ai i atribuon atij titullin "ati i gënjeshtërs" me të cilin ai e caktoi djallin, vetë Satanain te Gjoni 8:44: "Ti je nga djalli, ati yt, dhe dëshiron të bësh dëshirat e atit tënd. Ai ishte vrasës që në fillim dhe nuk qëndron në të vërtetë, sepse nuk ka të vërtetë në të. Kur thotë një gënjeshtër, ai flet nga zemra e tij; sepse ai është gënjeshtar dhe **babai i gënjeshtërs**."

Vargu 2: "Bisha që pashë ishte si një leopard; këmbët e tij ishin si ato të ariut dhe goja e tij si goja e luanit. Dragoi i dha fuqinë e tij, fronin e tij dhe autoritet të madh. »

"Bisha e katërt" e Dan.7:7 e thënë "e tmerrshme, e tmerrshme dhe jashtëzakonisht e fortë" merr një përshkrim më të saktë këtu. Në fakt, vetëm ajo paraqet kriteret e tre perandorive që i paraprijnë që nga Perandoria Kaldease. Ai zotëron shkathtësinë e "leopardit", fuqinë dërrmuese të "ariut" dhe forcën mizore mishngrënëse të "luanit". Në Zbul. 12:3, "dragoi" i vargut 3, ku "diademat" ishin në "shtatë kokat" përfaqësonte Romën në fazën e saj perandorake pagane duke persekutuar të krishterët e hershëm. Kështu, ashtu si "briri i vogël" i Dan.7:8-24 pason atë të Dan.8:9, këtu papati e merr fuqinë e tij nga perandoria romake; të cilën historia e vërteton me dekretin perandorak për shkak të Justinianit I në 533 (shkrim) dhe 538 (aplikim). Por, ki kujdes! "Dragoi"

i referohet gjithashtu “ *djallit* ” te Zbulesa 12:9, që do të thotë se papati e merr fuqinë e tij, “ *fuqinë, fronin dhe autoritetin e tij të madh* ” nga vetë djalli. Ne e kuptojmë pse Zoti i bën dy entitetet “ *etër të gënjeshtërs* ” në vargun e mëparshëm.

Shënim : Në nivelin ushtarak, Roma papale ruan forcën dhe fuqinë e formës së saj perandorake, sepse ushtritë mbretërore evropiane i shërbejnë asaj dhe kënaqin vendimet e saj. Siç mëson Dan.8:23 deri në 25, forca e tij mbështetet në “ *suksesin e hileve të tij* ”, të cilat konsistojnë në pretendimin se përfaqësojnë Perëndinë në tokë, dhe si të tillë, të qenit në gjendje të hapë ose mbyllë aksesin në jetën e propozuar të përjetshme Ungjilli i Krishtit: “ *Në fund të sundimit të tyre, kur mëkatarët të konsumohen, do të dalë një mbret i pafytyrë dhe dinak . Fuqia e tij do të rritet, por jo nga forca e tij ; ai do të bëjë kërdi të pabesueshme, ai do të ketë sukses në ndërmarrjet e tij , ai do të shkatërrojë të fuqishmit dhe njerëzit e shenjtoreve. Për shkak të prosperitetit dhe suksesit të mashtrimeve të tij , ai do të ketë arrogancë në zemrën e tij, do të shkatërrojë shumë njerëz që jetuan në paqe dhe do të ngrihet kundër prijësit të sundimtarëve; por do të thyhet, pa përpjekjen e asnjë dore. »*

Në fund të viteve 1260, ateizmi i Revolucionit Francez i dha fund pushtetit të tij despotik të krijuar që nga viti 538 .

Vargu 3: “ *Dhe pashë një nga kokat e tij si të plagosur për vdekje; por plaga e tij mortore u shërua. Dhe gjithë dheu ishte i trembur pas bishës. »*

Asnjëherë e penduar në të gjithë historinë e saj, është përmes shtrëngimit që magjistratura papale do të duhet të heqë dorë nga pushteti i saj persekutues. Kjo do të realizohet nga viti 1792 kur monarkia, mbështetja e saj e armatosur, të përmbysset dhe të prehet koka nga ateizmi francez. Siç njoftohet te Zbulesa 2:22, kjo “ *shtrëngim i madh* ” ateist dëshiron të shkatërrojë fuqinë fetare romake të “ *gruas Jezebel* ” dhe objektivat e saj janë “ *ata që kryejnë kurorëshkelje me të* ”; monarkët, monarkistët dhe priftërinjtë katolikë. Kështu ajo duhet të ketë qenë “ *sikur e plagosur për vdekje* ”. Por për arsye oportuniste, perandori Napoleoni I ^{e rivendosi} atë në 1801 në emër të Konkordatit të tij. Ajo kurrë nuk do të persekutojë më drejtpërdrejt. Por fuqia e saj joshëse do të vazhdojë për një mori besimtarësh katolikë, të cilët të gjithë do të besojnë në gënjeshttrat dhe pretendimet e saj deri në kthimin në lavdinë e Jezu Krishtit: “ *Dhe e gjithë toka ishte në admirim pas bishës* ”. “ *E gjithë toka ndoqi bishën* ”, dhe kjo fjalë tokë , në një kuptim të dyfishtë, ka të bëjë me planetin, por edhe besimin protestant të reformuar që buronte prej tij. Aleanca ekumenike (= tokësore, greqisht) e bërë që atëherë konfirmon këtë njoftim. Nëse Shpirti do të kishte dashur ta shprehte këtë mesazh me një gjuhë të qartë, ne do të lexonim: “ *E gjithë feja protestante e ndoqi atë feja katolike intolerante* . Kjo deklaratë do të konfirmohet nga studimi i “ *bishës* ” së dytë, e cila këtë herë “ *zbret nga toka* ” në vargun 11 të këtij kapitulli 13.

Vargu 4: “ *Dhe ata adhuruan dragoin, sepse ai i kishte dhënë autoritet bishës; adhuruan bishën duke thënë: "Kush është si bisha dhe kush mund të luftojë kundër saj?"* . »

Duke përcaktuar si Romën perandorake, por edhe Satanin, sipas Zbulesës 12:9, *dragoi*, pra vetë *djalli* , *adhurohet* nga ata që nderojnë regjimin papnor; kjo

si rezultat dhe në injorancë të plotë, pasi është ai që " i dha fuqinë e tij bishës ". Kështu, " *suksesi i sipërmarrjes* " papnor i profetizuar në Dan.8:24 konfirmohet nga historia. Ajo mbretëron mbi mbretërit me fuqinë e saj fetare, në një mënyrë absolute, të pakontestueshme prej kohësh. Ajo ndan toka dhe nderon me tituj ata që i shërbejnë për t'i shpërblyer, siç mund të lexojmë në Dan.11:39: " *Është me perëndinë e huaj që ai do të veprojë kundër vendeve të fortifikuara; dhe do t'i mbushë me nder ata që e njohin, do t'i bëjë sundues mbi shumë veta, do t'u shpërndajë tokat si shpërblim* ". Kjo gjë u realizua fjalë për fjalë në një mënyrë të njohur kur Papa Aleksandri VI Borgia (vrasësi famëkeq) ndau tokën në 1494 dhe ia ndau Portugalisë, pikës lindore të avancuar të Brazilit dhe Indisë, dhe Spanjës, të gjithë pjesën tjetër të të sapo zbuluarve. tokat. Shpirti këmbëngul. **I zgjedhuri i Jezu Krishtit duhet të jetë plotësisht i bindur se besimi katolik është djallëzor dhe se të gjitha veprimet e tij agresive ose humaniste drejtohen nga Satanai, kundërshtari i Zotit dhe i zgjedhuri.** Ky theksim është i justifikuar pasi ai profetizon në Dan.8:25, " *suksesin e sipërmarrjeve të tij dhe suksesin e dredhive të tij* ". Autoriteti i saj fetar i njohur nga mbretërit, të fuqishmit dhe popujt e krishterë të Evropës i jep asaj një prestigj të bazuar në besim, pra në realitet jashtëzakonisht të brishtë. Por kur Zoti dhe djalli bashkohen për veprime ndëshkuese, turmat, masat njerëzore ndjekin me bindje rrugën e rreme të gjurmuar dhe mbi të gjitha të imponuar. Në tokë, pushteti kërkon pushtet, sepse njerëzve u pëlqen të ndihen të fuqishëm, dhe në këtë fushë, regjimi papal, i cili pretendon se përfaqëson Zotin, është një mjeshtër i zhanrit. Ashtu si te Zbulesa 6, tema shtron një pyetje: " *Kush është si bisha dhe kush mund të luftojë kundër tij?* ". Kapitujt 11 dhe 12 dhanë përgjigjen: Zoti në Krishtin që do të lindë në 1793 ateizmin revolucionar francez, i cili do ta përfshijë atë në një gjakderdhje. Por deri në shfaqjen e kësaj " *shpate hakmarrëse* " (roli që i atribuohet ^{dënim} të 4-të në Lev.26:25), protestantët e armatosur tashmë po e luftonin atë, por megjithatë nuk ishin në gjendje ta mposhtnin. Burra, protestantë, francezë e gjermanë dhe anglikanët, të gjithë po aq të ashpër sa ajo, do ta luftojnë atë nga ^{shekulli i 16-të}, duke ia kthyer goditjet vdekjeprurëse, sepse besimi i tyre është mbi të gjitha politik.

Vargu 5: " *Dhe atij iu dha një gojë që thoshte fjalë arrogante dhe blasfemi; dhe iu dha pushteti për të vepruar për dyzet e dy muaj.* »

Këto fjalë janë identike me ato që lexojmë në Dan.7:8 që kanë të bëjnë me " *bririn e vogël* " të papës romake që ngrihet pas " *dhjetë brirëve* " të mbretërive evropiane. Këtu gjejmë " *arrogancën* " e tij, por këtu Fryma shton " *blasfemitë* " apo pretendimet e rreme dhe gënjeshtërta fetare mbi të cilat u ndërtua " *suksesi i tij* ". Perëndia e konfirmon mbretërimin e tij të " *1260* " viteve aktuale të paraqitura në formën profetike biblike " *dyzet e dy muaj* ", sipas kodit " *një ditë për një vit* " të Ezk.4:5-6.

Vargu 6: " *Dhe ajo hapi gojën për të blasfemuar kundër Perëndisë, për të blasfemuar emrin e tij, tabernakullin e tij dhe ata që banojnë në qiell.* »

Këtu më duhet të tërheq vëmendjen për kuptimin e përbashkët që njerëzimi i jep fjalës " *blasfemi* " ose fyerje. Ky koncept është mashtrues, sepse, duke përcaktuar gënjeshtërta, " *blasfemitë* " nuk kanë aspak pamjen e fyerjes, dhe për sa u përket atyre që Zoti ia ngarkon Romës papnore, ato kanë, përkundrazi, pamjen e një shenjtërie të rreme dhe mashtruese.

Goja e papës “ *shpreh blasfemi kundër Zotit* ”; që konfirmon identitetin e tij në Dan.11:36 ku lexojmë: “ *Mbreti do të bëjë çfarë të dojë; ai do të lartësojë veten, do të lavdërohet mbi të gjithë perënditë dhe do të thotë gjëra të pabesueshme kundër Perëndisë së perëndive ; do të ketë mbarësi derisa të përfundojë zemërimi, sepse ajo që është vendosur do të realizohet.* » Fryma i atribuon regjimit papnor gënjeshtër ose “ *blasfemi* ”, të cilat karakterizojnë të gjitha doktrinat e tij fetare; “ *Kundër Zotit, për të blasfemuar emrin e tij* ”, ajo merr emrin e Zotit kot, shtrembëron karakterin e tij, duke ia ngarkuar veprimet e tij djallëzore vrastare; “ *tabernakulli i tij* ”, domethënë shenjtërorja e tij shpirtërore që është Asambleja e tij, e Zgjedhurit e tij; “ *dhe ata që banojnë në parajsë* ”, sepse i paraqet qiellin dhe banorët e tij në mënyrën e tij mashtruese, duke evokuar në dogmat e tij, ferret qiellore, një trashëgimi të grekëve që i vendosën në tokë, parajsë dhe purgator. “ *Banorët e qiellit* ”, të pastër dhe të shenjtë, vuajnë dhe indinjohen nga fakti se atyre u atribuohet padrejtësisht modeli i ligësisë dhe mizorisë, i frymëzuar te njerëzit nga kampi demonik tokësor.

Vargu 7: “ *Dhe atij iu dha të bënte luftë kundër shenjtëve dhe t'i mundte ata. Dhe atij iu dha autoriteti mbi çdo fis, popull, gjuhë dhe komb.* »

Ky varg konfirmon mesazhin e Danit 7:21: “ *Pashë këtë bri që luftonte kundër shenjtëve dhe mbizotëronte mbi ta .*” Krishterimi evropian dhe global është me të vërtetë objektiv, pasi besimi katolik romak iu imponua të gjithë popujve evropianë të përbërë, në fakt, nga “ *fise, popuj, gjuhë dhe kombe* ” që ishin civilisht të pavarur. “ *Autoriteti i saj mbi çdo fis, popull, gjuhë dhe komb* ” konfirmon imazhin e saj si “ *prostituta Babilonia e madhe* ”, nga Zbulesa 17:1 që e paraqet atë “ *të ulur mbi shumë ujëra* ”; “ *ujërat* ” që simbolizojnë “ *popujt, turmat, kombet dhe gjuhët* ” sipas Zbulesës 17:15. Mund të vërejmë me interes mungesën e fjalës “ *fis* ” në këtë kapitull 17. Arsyeja është konteksti përfundimtar i epokës së synuar që ka të bëjë me Evropën dhe krishterimin perëndimor në të cilin forma fisnore u zëvendësua nga forma të ndryshme kombëtare.

Nga ana tjetër, në kontekstin e fillimit të vendosjes së regjimit papnor, popullsitë evropiane në thelb ishin të organizuara në “ *fise* ” si Galia romake, të përçarë dhe të ndarë nga “ *gjuhë* ” dhe dialekte të ndryshme. Kronologjikisht, Evropa u popullua nga “ *fise* ”, më pas nga “ *popuj* ” të nënshtruar ndaj mbretërve dhe së fundi, me ^{shekullin e 18-të, nga} “ *kombe* ” republikane , si Shtetet e Bashkuara të Amerikës së Veriut, të cilat përbëjnë rrjedhën e rëndësishme të saj. Kushtetuta e “popujve” është për shkak të nënshtrimit ndaj regjimit papnor romak, sepse është ai që njih dhe vendos autoritetin e mbretërve të Evropës së krishterë, që nga Klovizi i 1-rë ^{mbreti} i Frankëve.

Vargu 8: “ *Dhe të gjithë banorët e dheut do ta adhurojnë atë, emri i të cilit nuk është shkruar që nga krijimi i botës në librin e jetës së Qengjit që u the.* »

Në fund të kohës, ku simboli “ *toka* ” tregon besimin protestant, ky mesazh merr një kuptim të saktë: të gjithë protestantët do të adhurojnë besimin katolik; të gjithë, me përjashtim të të zgjedhurve, të cilëve Fryma u jep me mjeshtëri këtë përkufizim: “ *Ata emri i të cilëve nuk u shkrua që nga krijimi i botës në librin e jetës së Qengjit që u the.* Dhe ju kujtoj këtu, përfaqësuesit e saj të zgjedhur janë “ *qytetarët e mbretërisë së qiejve* ” në krahasim me rebelët që janë “ *banorët e tokës* ”. Faktet dëshmojnë të vërtetën e këtij njoftimi profetik të formuluar nga Fryma e

Perëndisë. Sepse që nga fillimi i Reformacionit, me përjashtim të rastit të Pierre Valdos në vitin 1170, protestantët e kanë adhuruar besimin katolik duke nderuar "të dielën" e tij të trashëguar nga perandori pagan Kostandini 1^{që më} 7 mars 321. Kjo akuzë përgatit temën e " *bisha* " e dytë e paraqitur në vargun 11.

Vargu 9: " *Nëse dikush ka veshë, le të dëgjojë!*" »

Ai që ka " *veshin* " e aftësisë dalluese të hapur nga Perëndia, do ta kuptojë mesazhin e propozuar nga Shpirti.

Njoftimi i dënimit të ekzekutuar nga shpata hakmarrëse e ateizmit kombëtar francez

Vargu 10: " *Nëse dikush e çon në robëri, ai do të shkojë në robëri; nëse dikush vret me shpatë, duhet të vritet me shpatë. Kjo është këmbëngulja dhe besimi i shenjtorëve.* »

Jezu Krishti kujton bindjen paqësore që ai kërkon nga të zgjedhurit e tij në çdo kohë. Ashtu si martirët e parë, zyrtarët e zgjedhur të mbretërimit mizor papnor duhet të pranojnë fatin që Zoti ka përgatitur për ta. Por ai shpall se cila do të jetë drejtësia e tij, e cila do të ndëshkojë në kohën e duhur, detyrimet fetare të mbretërve dhe papëve si dhe klerikëve të tyre. Pasi " *i çuan* " zyrtarët e zgjedhur në robëri, ata vetë do të shkojnë në burgjet e revolucionarëve francezë. Dhe duke " *vrarë me shpatë* " të zgjedhurit që Jezusi i donte, ata vetë do të vriten nga " *shpata* " hakmarrëse e Zotit, roli i së cilës do të realizohet nga gijotina e të njëjtëve revolucionarë francezë. Është nëpërmjet Revolucionit Francez që Zoti do t'i përgjigjet dëshirës për *hakmarrje* të shprehur nga gjaku i martirëve në Zbul. 6:10: " *Ata thirrën me zë të lartë, duke thënë: Sa kohë, Mjeshtër i shenjtë dhe i vërtetë, vono për të gjykuar dhe për të marrë hak për gjakun tonë mbi banorët e dheut?* ". Dhe gijotina revolucionare "do të *godasë me vdekje* fëmijët katolikë" të monarkisë dhe klerit romak papal, siç njoftohet te Zbulesa 2:22. Por ndër viktimat e saj do të gjejmë edhe protestantë hipokritë që ngatërruan besimin me opinionet politike civile dhe mbrojtën me " *shpatën* " në dorë mendimet e tyre personale dhe trashëgiminë e tyre fetare e materiale. Kjo sjellje ishte e John Calvin dhe e bashkëpunëtorëve të tij të këqij e gjakatarë në Gjenevë. Duke evokuar veprimet e kryera në 1793 dhe 1794, profecia na sjell në kontekstin e paqes së gjatë fetare të vendosur për "150" vitet e profetizuar nga " *pesë muajt* " profetikë të Zbulesës 9:5-10. Por pas vitit 1994, përfundimi i kësaj periudhe, nga viti 1995, u rivendos e drejta për të " *vrarë* " për arsye fetare. Më pas, armiku i mundshëm bëhet qartë feja islame deri në shtrirjen e saj luftarake që do të çojë në "Luftën e Tretë Botërore" midis 2021 dhe 2029. Pak para kthimit të Krishtit që pritet në pranverën e vitit 2030, do të shfaqet " *bisha* " e dytë në këtë kapitull 13.

Bisha e dytë: që ngrihet nga toka

Qëndrimi i fundit i *Dragoit-Qengji*

Vargu 11: " *Pastaj pashë një bishë tjetër që po dilte nga toka, e cila kishte dy brirë të ngjashëm me brirët e qengjit dhe që fliste si një dragua.* »

Çelësi për të identifikuar fjalën " *tokë* " gjendet në Zanafilla 1:9-10: " *Perëndia tha: Ujërat që janë nën qiell të mblidhen së bashku në një vend dhe të*

shfaqet toka e thatë. Dhe kështu ishte. Perëndia e quajti tokë të thatë tokë, dhe masën e ujit e quajti det. Zoti e pa që ishte mirë. »

Pra, ashtu si “ toka ” e thatë doli nga “ deti ” në ditën e dytë të krijimit tokësor, ashtu edhe kjo “ bishë ” e dytë doli nga e para. Kjo “ bishë ” e parë që përcakton fenë katolike, e dyta, e dalë prej saj, ka të bëjë me fenë protestante, domethënë kishën e reformuar. Megjithatë, kjo zbulesë befasuese nuk duhet të na habitë më, pasi studimet e kapitujve të mëparshëm na kanë zbuluar, në mënyrë plotësuese, statusin shpirtëror që Zoti i jep në gjykimin e tij hyjnor kësaj feje protestante, e cila, pas periudhës së quajtur “ Thyatira ”, nuk pranoi të përfundonte Reformën e ndërmarrë. Megjithatë, kjo përfundim kërkohej nga dekreti i Dan.8:14, të cilit ajo i detyrohet mesazhit të Zotit të Zbulesës 3:1: “ *Ti thuhet se je gjallë; dhe ti je i vdekur .*” Kjo vdekje shpirtërore e hedh atë në duart e djallit, i cili e përgatit atë me frymëzimimin e tij për “ *betejën e tij të Harmagedonit* ”, të Zbulesës 16:16, të orës së fundit të mëkatit tokësor. Pikërisht në orën e kësaj prove të fundit të besimit, e profetizuar në mesazhin drejtuar shërbëtorëve të saj adventistë në atë kohë në *Filadelfia*, ajo do të ndërmarrë iniciativa intolerante që do ta bëjnë atë, “ *bishën që ngrihet nga toka* ”. Ajo ka “ *dy brirë* ” të cilët vargu 12 vijues do t'i justifikojë dhe identifikojë. Sepse të bashkuar në aleancën ekumenike, fetë protestante dhe katolike janë të bashkuara në luftën e tyre kundër ditës së pushimit të shenjtëruar nga Zoti në ditën e shtatë autentike të javës; të shtunën ose të shtunën e hebrenjve, por edhe të Adamit, Noeut, Moisiut dhe Jezu Krishtit, të cilët nuk e vunë në dyshim atë gjatë shërbesës së tij dhe mësimin të tij në tokë, sepse akuzat për shkelje të së shtunës, të ngritura kundër Jezusit nga hebrenjtë rebelë, ishin të pabaza. dhe të pajustificuara. Duke kryer qëllimisht mrekulli në Shabat, motivimi i tij ishte të ripërcaktonte konceptin e vërtetë të Perëndisë për pushimin e Shabatit. Këto dy fe, të cilat pretendojnë shpëtimin e marrë nga “ *qengji që heq mëkatet e botës* ”, meritojnë, për kriteret e tyre përshkruese, imazhin e një “ *qingji që flet si dragoi* ”. Sepse mbrojtja e intolerancës ndaj vëzhguesve të Shabatit, të cilët do të arrijnë deri aty sa t'i dënojnë me vdekje, është me të vërtetë një luftë e hapur, strategjia e “ *dragoit* ”, e cila rishfaqet.

Vargu 12: “ *Ajo ushtroi të gjithë autoritetin e bishës së parë në praninë e saj dhe bëri që toka dhe banorët e saj të adhuronin bishën e parë, plaga vdekjeprurëse e së cilës ishte shëruar. »*

Jemi dëshmitarë të një lloj stafeteje, besimi katolik nuk dominon më, por autoriteti i tij i mëparshëm i jepet fesë protestante. Kjo, sepse kjo fe protestante është zyrtarisht ajo e vendit më të fuqishëm në tokë: Shtetet e Bashkuara të Amerikës së Veriut ose SHBA-të. që nga viti 1995. “ *Babeli* ” i ri i tokës detyrohet të përzihet fetar, pasi ato janë ndërtuar nga mikpritja e emigrantëve të besimeve të ndryshme fetare. Nëse njerëzit i shohin këto gjëra normale, për shkak të mendjes së tyre sipërfaqësore dhe mosinteresimit të tyre fetar, nga ana e tij, Zoti krijues që nuk ndryshon, nuk ndryshon mendje as dhe ai e ndëshkon këtë mosbindje që shpërfill mësimet e tij historike të dëshmuara në Bibël. . Duke mbrojtur nga ana tjetër, të dielën romake të ditës së parë, ditën e pushimit të vendosur nga Kostandini I “ *bisha* ” e dytë protestante “ *krijoi bishën e parë katolike*” adhurimin që e njohu atë si një status zyrtar fetar dhe i dha emrin “ të dielën” mashtruese. Fryma na kujton se kjo aleancë e fundit midis protestantëve

dhe katolikëve u bë e mundur sepse " *plaga vdekjeprurëse* " e shkaktuar nga " *bisha që ngjitet nga humnera* " u " *shëruar* ". Ai e thërret përsëri sepse bisha e dytë nuk do ta ketë këtë mundësi për t'u shëruar. Ajo do të shkatërrohet nga ardhja e lavdishme e Jezu Krishtit.

Vargu 13: " *Ajo bëri mrekulli të mëdha, madje bëri që zjarri të zbriste nga qielli në tokë në sytë e njerëzve.* »

Që nga fitorja e saj kundër Japonisë në 1945, Amerika protestante është bërë fuqia e parë bërthamore në tokë. Teknologjia e saj shumë e lartë imitohet vazhdimisht, por nuk barazohet kurrë; është gjithmonë një hap përpara konkurrentëve apo kundërshtarëve të saj. Kjo epërsi do të konfirmohet në kontekstin e "Luftës së Tretë Botërore" ku sipas Dan.11:44, ajo do të shkatërrojë armikun e saj, Rusinë, vendin e "mbretit të veriut" në këtë profeci. Prestigji i tij atëherë do të jetë i jashtëzakonshëm dhe të mbijetuarit e konfliktit, të habitur dhe të admiruar, do t'ia besojnë jetën e tyre dhe do të njohin autoritetin e tij mbi gjithë jetën njerëzore. " *Zjarri nga parajsja* " i përkiste vetëm Zotit, por që nga viti 1945, Amerika e ka zotëruar dhe kontrolluar atë. Ajo i detyrohet atij fitoren e saj dhe gjithë prestigjin e saj aktual, i cili do të rritet më tej me fitoren e saj në luftën e ardhshme bërthamore.

Vargu 14: " *Dhe ajo i mashtroi banorët e dheut me shenjat që iu dha të bënte në prani të bishës, duke u thënë banorëve të tokës t'i bënin një shëmbëlltysë bishës që kishte plagën e shpatës. dhe kush jetoi.* »

" *Prodigies* " teknike të kryera janë të panumërta. " *Banorët e tokës* " janë bërë të varur nga të gjitha shpikjet e saj që thithin jetën dhe mendimet e tyre. Për sa kohë që Amerika nuk u kërkon atyre të privojnë veten nga këto vegla që pushtojnë shpirtin e tyre, si të varur nga droga, " *njerëzit e tokës* " janë gati të legjitimojnë intolerancën fetare ndaj një "grupi shumë të vogël", " *mbetja e gruas*". " i Zbul.12:17. "... *bërja e një imazhi të bishës* " përfshin kopjimin e veprimeve të fesë katolike dhe riprodhimin e tyre nën autoritetin protestant. Ky rikthim në ashpërsinë e mendjes do të bazohet në dy veprime. "Të mbijetuarit " do të kenë mbijetuar akte të tmerrshme lufte dhe Zoti do t'i godasë vazhdimisht dhe gradualisht me " *shtatë plagët e fundit të zemërimit të tij* ", të përshkuara në Zbul. 16.

Dekreti i vdekjes të së dielës

Vargu 15: " *Dhe iu dha të bënte të gjallë shëmbëlltysën e bishës, që shëmbëlltysa e bishës të fliste dhe të gjithë ata që nuk do të adhuronin shëmbëlltysën e bishës, të vriteshin.* »

Plani i djallit, i frymëzuar nga Zoti, do të marrë formë dhe do të realizohet. Fryma zbulon formën e masës ekstreme që do të merret në të gjashtë nga "shtatë plagët e fundit". Me dekret zyrtar të pranuar nga të gjithë rebelët e mbijetuar në tokë, do të vendoset që në një datë midis fillimit të pranverës dhe 3 prillit 2030, do të vriten adventistët e fundit të mbetur të ditës së shtatë që mbajnë Sabatin. Logjikisht, kjo datë shënon vitin e kthimit në lavdi të Jezu Krishtit. Pranvera e këtij viti 2030 është domosdoshmërisht momenti kur ai ndërhyr për të parandaluar realizimin e projektit katastrofik të rebelëve kundër të zgjedhurve të

tij, të cilët ai vjen t'i shpëtojë duke " shkurtuar ditët " e " dëshpërimin të madh " të tyre (Mat.24: 22).

Vargu 16: " Dhe ajo bëri që të gjithë, të vegjël e të mëdhenj, të pasur e të varfër, të lirë e robër, të merrnin një shenjë në dorën e tyre të djathtë ose në ballë. "

Masa e miratuar i ndan të mbijetuarit e epokës në dy kampe. Ajo e rebelëve identifikohet nga " një shenjë " e autoritetit njerëzor që shënon "Ditën" katolike, "ditën e lashtë të diellit të pamposhtur" të imponuar nga një prej adhuruesve të tij, perandori romak Konstandini I që nga 7 marsi 321. " Shenja " merret " në dorë ", sepse ajo përbën një "vepër" njerëzore që Jezusi e gjykon dhe e dënon. Ai merret gjithashtu " në ballë " që simbolizon vullnetin personal të çdo krijese njerëzore, përgjegjësia e së cilës përfshihet kështu plotësisht nën gjykimin e drejtë të Zotit krijues. Për të vërtetuar nga Bibla këtë interpretim të simbolikës së " dorës " dhe " ballit ", është ky varg nga Ligji i Përtërirë 6:8, ku Zoti thotë për urdhërimet e tij: " Do t'i lidhni si një shenjë në duart tuaja. , dhe ato do të jenë si ballina midis syve tuaj. »

Hakmarrjet e mëparshme

Vargu 17: " dhe se askush nuk mund të blinte apo shiste pa pasur shenjën, emrin e bishës ose numrin e emrit të saj. »

Pas kësaj fjale " person " qëndron kampi i shenjtorëve adventistë, të cilët i kanë qëndruar besnikë Shabatit të shenjtëruar nga Zoti. Sepse duke refuzuar të nderojnë " shenjën ", të dielën, pjesa tjetër e ditës së parë pagane, ata lihen mënjanë . Fillimisht, ata ishin viktimat të një "bojkoti" të njohur në masat amerikane ndaj kundërshtarëve që i rezistonin. Për të pasur të drejtën e tregtisë, duhet të nderohet " marka ", të dielën, e cila ka të bëjë me protestantët, " emri i bishës ", "vendari i Birit të Zotit", që ka të bëjë me katolikët, ose " numrin e tij. emrin ", ose numrin 666.

Vargu 18: " Kjo është urtësia. Ai që ka mend le të llogarisë numrin e bishës. Sepse është numri i një njeriu dhe numri i tij është gjashtëqind e gjashtëdhjetë e gjashtë. »

Mençuria njerëzore nuk mjafton për të kuptuar mesazhin e Frymës së Perëndisë. Duhet të trashëgohet medoemos prej tij, si rasti i Solomonit, mençuria e të cilit e kaloi atë të të gjithë njerëzve dhe e bëri reputacionin e tij në mbarë tokën e njohur. Para adoptimit të numrave arabë, të hebrenjtë, grekët dhe romakët, edhe shkronjat e alfabetit të tyre kishin vlerën e shifrave, kështu që shtimi i vlerave të shkronjave që përbëjnë një fjalë përcakton numrin e saj. Ne e marrim atë me një "llogaritje" siç specifikon vargu. "... numri i emrit të tij " është " 666 ", pra numri i përfutur duke shtuar vlerën numerike të shkronjave romake që përmban emri i tij latin "VICARIVS FILII DEI"; diçka e demonstruar në studimin e kapitullit 10. Ky emër përbën në vetvete " blasfeminë " apo " gënjeshtëri " më të madhe të pretendimeve të tij, sepse Jezusi në asnjë mënyrë nuk i dha vetes një "zëvendësim", kuptimin e fjalës "vikar".

Zbulesa 14 : Koha e Adventizmit të Ditës së Shtatë

Mesazhet e tre engjëjve - korrja - vjela

Ky është një kapitull që synon kohën midis 1843 dhe 2030.

Në 1843, përdorimi i veçantë i profecisë së Dan.8:14 i shtyu "adventistët" të prisnin kthimin e Jezu Krishtit të caktuar për pranverën e asaj date. Është fillimi i një sërë provash besimi ku interesi për frymën e profecisë, domethënë, "*dëshmia e Jezusit*" sipas Zbulesës 19:10, do të demonstron individualisht nga të krishterët që pretendojnë se janë të shpëtimit të Jezusit Krishti nën etiketa të shumta fetare. Të vetmet "**punimet**" e demonstruara lejojnë përzgjedhjen ose jo. Këto vepra mund të përmbliken në dy zgjedhje të mundshme: pranimi ose refuzimi i dritës së marrë dhe kërkesave të saj hyjnore.

Në 1844, pas një pritjeje të re të vendosur për vjeshtën e 1844, Jezusi do t'i udhëheqë të zgjedhurit e tij drejt një misioni të përfundimit të punës së Reformimit, i cili fillon me rivendosjen e praktikës së Shabatit të shenjtëruar nga Zoti që nga krijimi i botës. . Kjo është tema më e rëndësishme e "*shenjtërisë*" e cila është "*justifikuar*" që nga viti 1844, kur ky shkelje u soll në vëmendjen e shërbëtorëve të tij. Ky përkthim i Dan.8:14, i përkthyer deri në shërbësën time si: "*dymijë e treqind në mëngjes dhe shenjtërorja do të pastrohet*", është autentikisht, në përputhje me tekstin origjinal hebraik: "*dymijë e treqind mëngjes në mbrëmje dhe shenjtëria do të justifikohet*". Të gjithë mund të zbulojnë se

shkelja e Shabatit hyjnor që nga viti 321 shoqërohet me braktisje të tjera të shumta të të vërtetave doktrinale të vendosura nga Perëndia në kohën e apostujve. Pas 1260 vjetësh mbretërimi të gënjeshtres, pasardhësve shkatërrues të besimit, poperi la në doktrinën protestante shumë gënjeshtër të padurueshme për Zotin e së vërtetës. Kjo është arsyeja pse, në këtë kapitull 14, Shpirti paraqet tre tema kryesore që janë, radhazi: misioni ose mesazhi adventist i “ *tre engjëjve* ”; “ *të korrat* ” e fundit të botës, renditja dhe ngazëllimi i të zgjedhurve; “ *Vjelja e rrushit* ” e rrushit të zemërimit, ndëshkimi përfundimtar i barinjve të rremë, mësuesve fetarë të rremë të krishterimit.

I mësuar që nga viti 1844 për të mbrojtur të zgjedhurit nga zemërimi hyjnor, sprova e fundit është rezervuar për fundin ekstrem të kohës që i është dhënë njerëzimit për t'u pozicionuar midis vullnetit të zbuluar hyjnor dhe kërkesës rebele njerëzore të rënë në braktisje më të plotë. Por, zgjedhja e bërë ka pasoja për të gjithë ata që kanë vdekur që nga viti 1844. Vetëm të zgjedhurit e ndritur dhe besnikë “ *vdesin në Zotin* ” sipas mësimit të vargut 13 ku shpallen “ *të bekuar* ”, domethënë përfitues të hirit të Krishti, me gjithë bekimin e tij tashmë të konfirmuar në mesazhin drejtuar engjëllit të “ *Filadelfias* ” që i përket atyre, sepse nuk mjafton të pagëzohesh “Adventist” për t'u konsideruar nga Zoti si i zgjedhur.

Nëse detajet e braktisjeve mbeten për t'u zbuluar, nga ana tjetër, pikat thelbësore nënvizohen dhe përmbledhen nga Shpirti në formën e “mesazheve të tre engjëjve” të vargjeve 7 deri në 11. Këto mesazhe pasojnë njëra-tjetrën në vazhdimësi e pasojave.

Më kujtohet këtu, pas shënimit në kopertinën në faqen 2 të kësaj vepre, këto tre mesazhe nxjerrin në pah tre mesazhe të zbuluara tashmë në imazhe simbolike në librin e Danielit në Dan.7 dhe 8. Përkujtimi i tyre, në këtë kapitull 14 të Zbulesës , nënvizon dhe konfirmon rëndësinë e jashtëzakonshme që Zoti u jep atyre.

Adventistët e shpënguar fitues

Vargu 1: “ *Unë pashë, dhe ja, Qengji qëndronte në malin e Sionit, dhe me të njëqind e dyzet e katër mijë [njerëz], të cilët kishin të shkruar mbi ballin e tyre emrin e tij dhe emrin e Atit të tij.* »

“ *Mali i Sionit* ” i referohet vendit në Izrael ku u ndërtua Jeruzalemi. Ai simbolizon shpresën e shpëtimit dhe formën që do të marrë ky shpëtim në fund të sprovave të besimit tokësor dhe qiellor. Ky projekt do të realizohet plotësisht në ripërtëritjen e të gjitha gjërave, në lidhje me *tokën dhe qiellin* sipas Zbulesës 21:1. “ *144,000 [njerëzit]* ” simbolizojnë të zgjedhurit e Krishtit të zgjedhur midis 1843 dhe 2030, domethënë të krishterët adventistë të testuar, provuar dhe miratuar nga Jezu Krishti, gjykimi i të cilëve zbatohet kolektivisht dhe individualisht. Gjykimi kolektiv gjykon institucionin dhe gjykimi individual ka të bëjë me çdo krijesë. “ *144,000 [njerëzit]* ” përfaqësojnë të zgjedhurit e zgjedhur nga Jezu Krishti nga radhët e ndjekësve të besimit adventist. Ky numër është rreptësisht simbolik dhe numri aktual i të përzgjedhurve është një sekret i njohur dhe i ruajtur nga Zoti. Arsyen e përzgjedhjes së tyre mund ta kuptojmë nga përkufizimi i imazhit të propozuar. “ *Në ballin e tyre* ”, simbol i vullnetit dhe mendimeve të tyre, “ *emri i qengjit* ”, Jezusi dhe “ *ai i Atit të tij* ”, Perëndia i zbuluar në aleancën e vjetër, janë të gdhendura. Kjo do të thotë se ata gjetën dhe riprodhuan imazhin e Zotit që

krijuesi Zoti i kishte dhënë njeriut të parë përpara mëkatit, kur ai e formoi dhe i dha jetë; dhe ky imazh është ai i karakterit të tij. Ato përbëjnë frytin që Perëndia donte të merrte duke shëlbuar në Jezu Krishtin mëkatet e të zgjedhurve të tij të vetëm besnikë. Duket se në ballin e të zgjedhurve, ose në shpirtin e tyre, gjendet mendimi dhe vullneti i tyre, vula e Zotit të Zbulesës 7:3 ose, e shtuna e urdhërimit të katërt të Dekalogut dhe karakteri i pandashëm. të Qengjit Jezu Krisht dhe atë të zbulesës së tij në besëlidhjen e vjetër si Atë, Perëndi krijues. Kështu, besimi i vërtetë i krishterë nuk kundërshton normat fetare që i bashkëngjiten Birit dhe Atit, siç pretendojnë ndjekësit e së dielës romake, nëse jo me fjalë, të paktën me vepra.

Vargu 2: “ *Dhe dëgjova një zë nga qielli, si zhurma e shumë ujërave, si zhurma e bubullimës së madhe; dhe zëri që dëgjova ishte si zëri i harpistëve që u binin harpave të tyre.* »

Personazhet kontradiktore të përmendura në këtë varg janë në realitet plotësues. “ *Ujërat e mëdha* ” simbolizojnë një mori krijesash të gjalla, të cilat kur shprehen, marrin pamjen e një “ *bubullimash të madhe* ”. Përkundrazi, përmes imazhit të “ *harpës* ”, Zoti zbulon harmoninë e përsosur që bashkon krijesat e tij fitimtare.

Vargu 3: “ *Dhe ata kënduan një këngë të re përpara fronit, përpara katër qenieve të gjalla dhe para pleqve. Dhe askush nuk mund ta mësonte këngën, përveç njëqind e dyzet e katër mijëve, që u shpenguan nga toka.* »

Zoti konfirmon dhe nënvizon këtu shenjtërimin shumë të lartë të besimit "adventist" të vendosur që nga 1843-44. Përfaqësuesit e saj të zgjedhur dallohen nga grupet e tjera të simbolizuara; “ *Froni, katër krijesat e gjalla dhe pleqtë* ”; ky i fundit përcakton të gjithë të shpenguarit nga përvoja e jetuar në tokë. Por Zbulesa hyjnore e quajtur Zbulesa synon vetëm dy mijë vjetët e besimit të krishterë që dekreti i Danit.8:14 i ndan në dy faza të njëpasnjëshme. Deri në 1843-1844, të zgjedhurit simbolizoheshin nga 12 " *pleq* " nga " 24 " të cituar në Zbul. 4:4. 12 " *pleqtë* " e tjerë janë " 12 *fise* " adventiste " *të vulosura* " në Zbul. 7:3-8 nga 1843-44.

Vargu 4: “ *Këta janë ata që nuk janë ndotur me gra, sepse janë të virgjëra; e ndjekin qengjin kudo që shkon. Ata u shpenguan midis njerëzve, si fryti i parë për Perëndinë dhe për Qengjin;* »

Fjalët e këtij vargu zbatohen vetëm në kuptimin shpirtëror; fjala " *gratë* " që përcakton kishat e krishtera që kanë rënë në apostazi që nga origjina e tyre, si besimi katolik romak, ose që nga viti 1843-44, për besimin protestant dhe që nga viti 1994, për besimin institucional adventist. " *Ndotja* " e përmendur synon mëkatit që rezulton nga shkelja e ligjit hyjnor dhe " *paga e të cilit është vdekja* ", sipas Rom.6:23. Është për t'i shpëtuar ata nga praktika e mëkatit që Jezu Krishti shenjtëroi, përveç " *144,000 [njerëzve]* " simbolikë ". " *Virgjëria* " e tyre është gjithashtu shpirtërore dhe i përcakton ata si qenie "të pastra", drejtësia e të cilave është zbardhur nga gjaku i derdhur nga Jezu Krishti në emër të tyre. Trashëgimtarët e mëkatit dhe të ndotjes së tij, si të gjithë pasardhësit e Adamit dhe Evës, besimi i tyre i njohur nga Jezu Krishti i "pastroi" në mënyrë të përsosur. Por që ky besim të njihet në mënyrë efektive nga Jezu Krishti, ky pastrim duhet të jetë real dhe i konkretizuar në “ *veprat* ” e tyre. Prandaj, kjo nënkupton braktisjen e mëkateve të trashëguara nga fetë e rreme të krishtera ose çifute ose, më gjerë,

monoteiste. Dhe në zbulesën e tij profetike, Zoti synon veçanërisht dështimin për të respektuar rendin e kohës që ai vendosi që nga java e parë e krijimit të tokës dhe sistemit të saj qiellor.

Pas imazhit të “ *të këndosh një këngë të re* ” është një përvojë specifike e përjetuar vetëm nga “ *144,000 [njerëzit]* ” të vulosur. Pas “ *këngës së Moisiut* ” që kremtoi daljen e lavdishme nga Egjipti, simbol i mëkatit, “ *kënga* ” e të zgjedhurve të “ *144,000* ” feston çlirimin e tyre nga mëkati sepse ata iu bindën dekretit të Danit.8:14 dhe kanë bashkëpunuar në shenjtërimin e dëshiruar, madje edhe të kërkuar, nga Zoti që nga viti 1843-1844. Në këtë datë, një vegim qiellor kujtonte pastrimin e mëkateve të kryera në kryqin e Golgotës me vdekjen e Jezu Krishtit. Ky mesazh ishte njëkohësisht një qortim dhe një mësim që Zoti ia paraqiti një lloji besimtar protestant që ishte trashëgimtar i të Dielës Romake dhe disa prej mëkateve të tij të tjera gënjeshtare. Në tipologjinë e riteve hebraike, ky “ *pastrim i mëkateve* ” ishte një festë fetare në vjeshtë, gjatë së cilës gjaku i dhisë së vrarë sillej në vendin më të shenjtë në pallatin e mëshirës, i vendosur në këtë vend të paarrtshëm dhe i ndaluar për pjesën tjetër të koha e vitit. Gjaku i kësaj cjapi, imazh simbolik i mëkatit, profetizoi gjakun e Jezu Krishtit, i cili vetë ishte bërë bartës i mëkateve të të zgjedhurve të tij, për të shlyer në vend të tyre dënimin që meritonin; Vetë Jezusi u bë mëkat. Në këtë ceremoni cjapi përfaqëson mëkatin dhe jo Krishtin që e mbart atë. Është kjo lëvizje fizike e kryepriftit nga vendi i shenjtë i autorizuar në vendin më të shenjtë të ndaluar për pjesën tjetër të vitit që aludon ky varg kur thotë: “ *ata ndjekin qengjin kudo që ai shkon* ”. Duke kujtuar këtë skenë në vegimin e 23 tetorit 1844, Shpirti i Krishtit u kujtoi trashëgimtarëve të tij të zgjedhur të pavetëdijshëm gënjeshtat doktrimore, ndalimin e mëkatit. Kështu, që nga viti 1844, mëkati me origjinë vullnetare i praktikuar, siç është rasti i së dielës romake, e bën të pamundur marrëdhënien me Zotin dhe mëkati i braktisur lejon zgjerimin e kësaj marrëdhënieje që e çon të zgjedhurin e interesuar në plotësinë e shenjtërimit të tij nëpërmjet pranimit, kuptimit dhe vënias në veprim e së vërtetës hyjnore të shpallur.

Duke u konsideruar “ *frytet e para për Perëndinë dhe për Qengjin* ”, ato përbëjnë më të mirën që Perëndia ka gjetur në përzgjedhjen e tij të të zgjedhurve tokësorë. Në ritet hebraike, “ *frytet e para* ” u shpallën “ *të shenjta* ”. Ofertat e këtyre frutave të para të kafshëve ose perimeve iu rezervuan Zotit për ta nderuar atë dhe për të shënuar mirënjohjen njerëzore ndaj mirësisë dhe bujarisë së tij. Një arsye tjetër, në fakt për “ *frutet e para të shenjta* ”, është marrja e dritës hyjnore që u është shpallur në tërësi, sepse ata jetojnë në kohën e fundit ku drita e reveluar arrin apogjeun e saj, zenitin e saj shpirtëror.

Vargu 5: “ *dhe nuk u gjet asnjë gënjeshtër në gojën e tyre, sepse janë të paqortueshëm.* »

I zgjedhuri me të vërtetë, i linduri nga e vërteta nga lindja e re, mund të urrejë vetëm “ *gënjeshtera* ” në të cilën nuk gjen kënaqësi. Gënjeshtera është e neveritshme sepse sjell vetëm pasoja të dëmshme dhe i bën njerëzit e mirë të vuajnë. Ai që beson në “ *gënjeshtër* ”, atëherë përjeton dhimbjen e zhgënjimit, hidhërimin e të qenit i mashtruar. Askush i zgjedhur nga Krishti nuk mund të kënaqet duke joshur dhe mashtruar qeniet e tij njerëzore. Nga ana tjetër, e vërteta qetëson, ajo ndërton pozitivisht marrëdhëniet me vëllezërit e vërtetë, por mbi të

gjitha në radhë të parë, me Zotin krijues dhe shpengues të shpëtimit tonë, i cili pretendon dhe lartëson emrin e tij si “ *Zot i së vërtetës* ”. Kështu, duke mos praktikuar më mëkatit doktrinor, duke iu bindur të vërtetës së zbuluar, të zgjedhurit gjykohen “ *të paqortueshëm* ” nga vetë Perëndia i së vërtetës.

Mesazh nga engjëlli i parë

Vargu 6: “ *Pashë një engjëll tjetër që fluturonte në mes të qiellit, që kishte një ungjill të përjetshëm, për t’ua predikuar banorëve të dheut, çdo kombi, çdo fisi, çdo gjuhe dhe çdo populli.* »

“ *Një engjëll tjetër* ” ose një lajmëtar tjetër shpall një dritë të plotë hyjnore të simbolizuar nga “ *mesi i qiellit* ” ose zeniti i diellit. Kjo dritë lidhet me “ *ungjillin* ” ose “ *lajmin e mirë* ” të shpëtimit të sjellë nga Jezu Krishti. Quket “ *i përjetshëm* ” sepse mesazhi i tij është autentik dhe nuk ndryshon me kalimin e kohës. Në këtë mënyrë, Perëndia e vërteton atë si në përputhje me atë që iu mësua apostujve të Jezu Krishtit. Ky kthim në të vërtetën erdhi nga viti 1843 pas shtrembërimeve të shumta të trashëguara nga besimi katolik romak. Shpallja është universale në analogji me mesazhin e paraqitur në Daniel 12:12, i cili zbulon bekimin hyjnor të punës adventiste. “ *Ungjilli i përjetshëm* ” përmendet këtu nën aspektin e frytit të vërtetë të besimit, duke ndjekur kërkesën hyjnore të zbuluar nga dekreti i Danielit 8:14. Interesi për fjalën profetike është fryt legjitim i normës së “ *ungjilli i përjetshëm* ”.

Vargu 7: “ *Ai tha me zë të lartë: Frikësojuni Perëndisë dhe jepini lavdi, sepse ka ardhur ora e gjykimit të tij; dhe adhuroni atë që krijoi qiellin, tokën, detin dhe burimet e ujërave.* »

Në vargun 7, engjëlli i parë denoncon shkeljen e Shabatit që lavdëron, në dekalogun hyjnor, lavdinë e Zotit krijues. Kështu ai kërkoi restaurimin e tij nga tetori 1844, por fajësoi protestantët për shkeljen e tij që nga pranvera e 1843.

Mesazh nga engjëlli i dytë

Vargu 8: “ *Dhe një tjetër engjëll i dytë e ndoqi, duke thënë: "Ra Babilonia e madhe; ajo ka pirë të gjitha kombet me verën e zemërimit të kurvërisë së saj".* »

Në vargun 8, engjëlli i dytë zbulon fajin e madh të kishës katolike papale romake, e cila ka joshur dhe mashtruar njerëzit duke e riemërtuar paganin "ditën e diellit" të Konstandinit I ^{sipas} përkthimit "Dita e Zotit" të montazhit në latinisht. është origjina e “E dielës” së saj: dies dominica. E përsëritur dy herë, shprehja, “ *Babilonia e Madhe ra, ra* ”, konfirmon se për të dhe për ata që e trashëgojnë, koha e durimit hyjnor ka përfunduar përfundimisht. Individualisht, kthimi në besim mbetet i mundur, por vetëm me koston e prodhimit të frutave, ose “ **veprave** ” të pendimit.

Përkujtim: “ *ka rënë* ” do të thotë: merret dhe mposhtet nga Zoti i së **vërtetës**, ndërsa një qytet bie në duart e armikut të tij. Ai ngre dhe ndriçon pas vitit 1843, midis viteve 1844 dhe 1873, për shërbëtorët e tij besnikë adventistë të ditës së shtatë, “ *misterin* ” që e karakterizon atë te Zbulesa 17:5. Joshja e **gënjeshtrave të tij** e humb efektivitetin e saj.

Në vargun 8, gjykimi i bërë në mesazhet e mëparshme konfirmohet, me një paralajmërim të tmerrshëm. Zgjedhja e vetëdijshme dhe **vullnetare** e ditës së

pushimit të vendosur nga Kostandini I^{në} vitin 321, që nga viti 1844, i bën rebelët që e justifikojnë atë, pasivë ndaj dënimit hyjnor të *mundimeve të vdekjes së dytë* të gjykimit të fundit. Për të maskuar akuzën e tij kundër të dielës, Zoti e fsheh atë nën emrin e një "shenje" famëkeqe që kundërshton "vulën" e tij hyjnore. Kjo shenjë e autoritetit njerëzor, e cila vë në pikëpyetje rendin e saj kohor, përbën një zemërim të madh që ia vlen të ndëshkohet nga Ai. Dhe dënimi i shpallur, në fakt, do të jetë i tmerrshëm: "ai do të mundohet me zjarr dhe squfur" që do të shkatërrojë rebelët, por vetëm në momentin e gjykimit të fundit.

Mesazh nga engjëlli i tretë

Vargu 9: "Dhe një tjetër, një engjëll i tretë i ndoqi duke thënë me zë të lartë: "Nëse dikush adhuron (përulet) bishën dhe figurën e saj dhe merr një shenjë në ballë ose në dorë,

Natyra plotësuese dhe e njëpasnjëshme e këtij mesazhi të tretë me dy mesazhet e mëparshme specifikohet me formulën "ata u ndoqën". "Zëri i lartë" konfirmon autoritetin shumë të lartë hyjnor të atij që e shpall atë.

Kërcënimi u drejtohet rebelëve njerëzorë që mbështesin dhe miratojnë sundimin e "bishës që ngrihet nga toka" dhe që adoptojnë dhe nderojnë, nëpërmjet bindjes së tyre, të dielën, "shenjën" e autoritetit të saj, cituar në Rev. 13 : 16 që është, aktualisht, e gjithë popullsia e krishterë.

Kundërshtimi i drejtpërdrejtë i kësaj "shenje" me "vulën e Zotit", domethënë nga e diela e ditës së parë deri në të shtunën e ditës së shtatë, konfirmohet nga fakti se të dyja priten "në ballë", selia e do, sipas Zbul.7:3 dhe 13:16. Vini re se "vula e Perëndisë" e Zbulesës 7:3 bëhet te Zbulesa 14:1: "emri i Qengjit dhe ai i Atit të tij". Pritja "në dorë" sqarohet nga këto vargje nga Ligji i Përtërirë 6:4 deri në 9:

"Dëgjo, Izrael! YaHWéH, Perëndia ynë, është i vetmi YaHWéH. **Do ta duash Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemër, me gjithë shpirt dhe me gjithë forcën tënde. Dhe këto urdhërime që po ju jap sot, do të jenë në zemrën tuaj. Do t'ua futni fëmijëve tuaj dhe do të flisni për ta kur jeni në shtëpinë tuaj, kur shkoni në një udhëtim, kur shtrihen dhe kur ngriheni. Do t'i lidhësh si një shenjë në duart e tua dhe do të jenë si ballina midis syve të tu. Do t'i shkruani në shtyllat e shtëpisë tuaj dhe në dyert tuaja. "Dora" tregon veprimin, praktikën dhe "para", vullnetin e mendimit. Në këtë varg, Fryma thotë: "Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë forcën tënde"; ajo që citon Jezusi në Mat.22:37 dhe të cilën ai e paraqet si "urdhërimin e parë dhe më të madh". Prandaj, zyrtarët e zgjedhur që mbajnë "vulën e Zotit" duhet të plotësojnë këto tre kritere: "Duajnë Zotin me gjithë zemër"; për ta nderuar duke e praktikuar atë pushimin e Shabatit të ditës së shtatë të shenjtëruar të saj; dhe duke pasur në mendjen e tij "emrin e Qengjit" Jezu Krishtin dhe atë të Atit të tij" Jahveh. Duke specifikuar "dhe emrin e Atit të tij", Shpirti konfirmon nevojën për t'iu bindur dhjetë urdhërimeve të Perëndisë dhe parimeve e ordinancave që promovojnë shenjtërinë e të zgjedhurve në besëlidhjen**

e vjetër. Edhe në kohën e tij, apostulli Gjon i konfirmoi këto gjëra duke thënë në 1 Gjonit 5:3-4:

“ *Sepse kjo është dashuria e Perëndisë, për të zbatuar urdhërimet e tij. Dhe urdhërimet e tij nuk janë të rënda, sepse çdo gjë që ka lindur nga Perëndia e mund botën; dhe fitorja që triumfon mbi botën është besimi ynë.* »

Vargu 10: “ *Ai gjithashtu do të pijë nga vera e zemërimit të Perëndisë, e derdhur pa përzierje në kupën e zemërimit të tij dhe do të mundohet me zjarr e squfur përpara engjëjve të shenjtë dhe përpara Qengjit.* »

Zemërimi i Perëndisë do të justifikohet plotësisht, sepse ata që marrin " *damkën e bishës* " nderojnë mëkatin njerëzor ndërsa pretendojnë drejtësinë e Jezu Krishtit. Tek Zbulesa 6:15-17, Shpirti përfytyroi pasojat e përballjes së tyre përfundimtare me zemërimin e drejtë shkatërrues të Jezu Krishtit.

Shënim jashtëzakonisht i rëndësishëm : Për ta kuptuar më mirë këtë zemërim hyjnor, duhet të kuptojmë pse shpërfillja e të shtunës së shenjtë ngjall kaq shumë zemërimin e Perëndisë. Ka mëkate dënuese, por Bibla na paralajmëron kundër mëkatit të kryer kundër Frymës së Shenjtë, duke na thënë se nuk ka më asnjë sakrificë për të marrë faljen hyjnore. Në kohën e apostujve, i vetmi shembull që na u dha për këtë lloj mëkati ishte refuzimi i Krishtit nga një i krishterë i konvertuar. Por ky është vetëm një shembull, sepse në realitet blasfemia kundër Frymës së Shenjtë konsiston në mohimin dhe refuzimin e një dëshmie të dhënë nga Fryma e Perëndisë. Për të bindur dhe mësuar qeniet njerëzore, Fryma frymëzoi shkrimet e shenjta të Biblës. Prandaj, kushdo që kundërshton dëshminë e dhënë nga Fryma në Bibël, tashmë kryen blasfemi kundër Frymës së Perëndisë. A mund të bëjë Perëndia më mirë të bëjë të njohur vullnetin e tij sesa t'i udhëheqë ata që janë thirrur te Bibla dhe shkrimet e saj? A mund të shprehë më qartë vullnetin, mendimet dhe gjykimin e tij sovran? Në ^{shekullin e 16-të}, kjo përbuzje për Biblën kundër së cilës ajo zhvilloi luftë shënoi fundin përfundimtar të durimit të Perëndisë për fenë katolike romake; fundi i durimit të tij për një doktrinë që ai nuk e njohu kurrë. Më pas, në vitin 1843, përbuzja për fjalën profetike shënoi fundin e marrjes së besimit protestant në të gjitha format e tij të shumta, trashëgimtarë të së dielës romake, domethënë " *shenja e bishës* ". Dhe së fundi, nga ana tjetër, Adventizmi kreu blasfemi kundër Frymës së Shenjtë duke hedhur poshtë zbulesën përfundimtare profetike që Jezusi i paraqiti atij nëpërmjet shërbëtorit të tij të përlulur, të cilin unë e mishërova; blasfemia e cila është konfirmuar dhe përforcuar nga aleanca e tyre me vëzhguesit e së dielës që nga viti 1995. Blasfemia kundër Shpirtit merr çdo herë nga Perëndia përgjigjen e drejtë që meriton; një dënim i drejtë dënimi për *vdekjen e parë dhe "të dytë"* të konfirmuar në këtë varg 10.

Vargu 11: “ *Dhe tymi i mundimit të tyre ngjitet në shekuj të shekujve; dhe nuk kanë pushim as ditën as natën, ata që adhurojnë bishën dhe figurën e saj dhe kushdo që merr damkën e emrit të saj.* »

“ *Tymi* ” do të jetë vetëm në kohën e gjykimin të fundit, orën kur të rënë rebelë do të “ *torturohen në zjarrin dhe squfurin* ” e “ *liqenit të zjarrit* ” të Zbulesës 19:20 dhe 20:14; kjo, në fund të mijëvjeçarit të shtatë. Por tashmë para këtij momenti të tmerrshëm, ora e kthimit të lavdishëm të Jezu Krishtit do të konfirmojë fatin e tyre përfundimtar. Mesazhi i këtij vargu prek temën e " *pushimit* ". Nga ana e tyre, të zgjedhurit janë të vëmendshëm ndaj kohës së

pushimit të shenjtëruar nga Zoti, por të rënë nuk kanë të njëjtin shqetësim, sepse nuk u japin deklaratave hyjnore rëndësinë dhe seriozitetin që meritojnë. Prandaj, në përgjigje të përbuzjes së tyre, në orën e dënimit të tyre përfundimtar, Zoti nuk do t'u japë atyre pushim për t'ua lehtësuar vuajtjet.

Vargu 12: “ *Kjo është këmbëngulja e shenjtorëve, të cilët zbatojnë urdhërimet e Perëndisë dhe besimin e Jezusit.* »

Fjalët " *këmbëngulje ose durim* " karakterizojnë shenjtorët e vërtetë të Mesisë hyjnore Jezus nga 1843-44 deri në kthimin e tij në lavdi. Në këtë varg, " *emri i Atit* " nga vargu 1 bëhet " *urdhërimet e Perëndisë* " dhe " *emri i Qengjit* " zëvendësohet me " *besimin e Jezusit* ". Ndryshohet edhe radha e prioriteteve. Në këtë varg, Fryma citon së pari " *urdhërimet e Perëndisë* ", dhe së dyti, " *besimin e Jezusit* "; që është historikisht dhe në nivelin e vlerës së rendit të miratuar nga Zoti në projektin e tij të shpëtimit. Vargu 1 i dha përparësi " *emrit të Qengji* " për të lidhur " *144,000* " të zgjedhurit me besimin e krishterë.

Vargu 13: “ *Dhe dëgjova një zë nga qielli që thoshte: Shkruaj: Lum tani e tutje të vdekurit që vdesin në Zotin! Po, thotë Fryma, që ata të pushojnë nga mundimet e tyre, sepse veprat e tyre i ndjekin.* »

Shprehja " *tani e tutje* " meriton një shpjegim të detajuar pasi është kaq e rëndësishme. Sepse ai synon datën e pranverës së 1843 dhe atë të vjeshtës së 1844, në të cilat, respektivisht, hyn në fuqi dekreti i Danielit 8:14 dhe dy gjyqet adventiste të organizuara nga William Miller marrin fund.

Me kalimin e kohës, Adventizmi zyrtar institucional e ka humbur vëmendjen nga implikimet e kësaj fraze " *tani* ". Vetëm pionierët themelues të besimit adventist i kuptuan pasojat e kërkesës së Perëndisë për Shabatën që nga viti 1843. Për të adoptuar këtë praktikë të ditës së shtatë, ata u udhëhoqën të kuptonin se e diela e praktikuar deri atëherë ishte e mallkuar nga Perëndia. Pas tyre, adventizmi i trashëguar u bë tradicional dhe formalist, dhe për shumicën dërrmuese të adhuruesve dhe mësuesve, e diela dhe e shtuna u vendosën padrejtësisht në një nivel barazie. Kjo humbje e ndjenjës së të shenjtës dhe shenjtërisë së vërtetë rezultoi në mosinteresimin për fjalën profetike dhe mesazhin e tretë adventist që dhashë midis viteve 1983 dhe 1994. Meqenëse ky përbuzje u shfaq në Adventizëm në Francë, institucioni bota adventiste hyri në një aleancë me klanit ekumenik në 1995, për mallkimin e tij më të madh. Kërcënimi i " *vuajtjeve* " në vargun 10 e shqetëson atë nga ana tjetër, me sugjerimin e shprehjes " dhe ai do të pijë "; që nga viti 1994, adventizmi institucional, sipas besimit protestant, gjykohet dhe dënohet që nga viti 1843.

Siç sugjeron ky varg, dekreti i Danielit 8:14 shkakton ndarjen e të krishterëve protestantë të vitit 1843 në dy kampe, duke përfshirë grupin Adventist, përfituesit e lumturisë që shqiptuan: " *Të lumtë të vdekurit që vdesin në Zotin!* ". Vetëkuptohet që Jezusi duke shpallur në " *Laodice* " se do ta " *vjellte* ", institucioni adventist, i dërguari zyrtar i Krishtit në vitin 1991, data e refuzimit zyrtar të dritës, e quajtur " *i zhveshur* ", nuk mund të përfitojë më. nga kjo lumturi.

Koha e korrjes

Vargu 14: “ *Unë pashë, dhe ja, ishte një re e bardhë dhe mbi re ishte ulur një i ngjashëm me një bir njeriu, me një kurorë ari në kokë dhe një drapër të mprehtë në dorë.* »

Ky përshkrim evokon Jezu Krishtin në momentin e kthimit të tij të lavdishëm. “ *Reja e bardhë* ” kujton kushtet e nisjes së saj dhe ngritjen e saj në qiell, të përjetuara dy mijë vjet më parë. “ *Reja e bardhë* ” tregon pastërtinë e tij, “ *kurora e tij e artë* ” simbolizon besimin e tij fitimtar dhe “ *drapëri i mprehtë* ” përfytyron “ *fjalën prerëse* ” të Perëndisë nga Hebr.4:12, zbatuar nga “ *dora e tij* ”.

Vargu 15: “ *Dhe një engjëll tjetër doli nga tempulli, duke i thirrur me zë të lartë atij që ishte ulur mbi re: “Nxirre drapërin tënd dhe korr; sepse ka ardhur ora e korrjes, sepse të korrat e tokës janë pjekur.* »

Në aspektin e “ *të korrave* ”, si në shëmbëlltyrën e tij, Jezusi kujton se në këtë do të vinte koha për të ndarë përfundimisht “ *grurin nga byku* ”. Nëpërmjet Zbulesës së tij, ai na bën të zbulojmë këtë temë që ndan dy kampet: Shabatit e të zgjedhurve dhe të Dielën e të rënëve, sepse pas këtij emri fetar fshihet adhurimi dhe autoriteti i një hyjnie diellore pagane. Dhe pavarësisht nga evolucionet e kohës njerëzore, Zoti vazhdon ta shikojë atë për atë që ai është në të vërtetë për të. Mendimet e ndryshme të njerëzve nuk ndikojnë në gjykimin e tij; sipas radhës së saj kohore, dita e parë është profane, nuk mund të marrë në asnjë mënyrë shenjtërinë hyjnore. Kjo lidhet ekskluzivisht me ditën e shtatë të shenjtëruar në rendin e saj kohor të gdhendur nga fillimi i kohës së përhershme tokësore; kjo për një kohëzgjatje prej 6000 vitesh diellore.

Vargu 16: “ *Dhe ai që ulej mbi re hodhi drapërin e tij mbi tokë. Dhe toka u korr.* »

Shpirti konfirmon përmbushjen e ardhshme të “ *të korrave të tokës* ”. Krishti, Shpëtimtari dhe Hakmarrësi do ta ruajnë atë dhe do ta përmbushin atë në përputhje me njoftimin e tij të bërë në shëmbëlltyrë, drejtuar apostujve të tij, në Mat.13:30 deri në 43. “ *Të korrat* ” kanë të bëjnë kryesisht me rrëmbimin në qiell të shenjtoreve të zgjedhur që mbetën besnik ndaj Zotit Krijues.

Koha e korrjes (dhe hakmarrja)

Vargu 17: “ *Dhe një engjëll tjetër doli nga tempulli që është në qiell, i cili kishte edhe një drapër të mprehtë.* »

Nëse “ *engjëlli* ” i mëparshëm kishte një mision të favorshëm për të zgjedhurit, përkundrazi, ky “ *engjëll tjetër* ” ka një mision ndëshkues të drejtuar kundër rebelëve të rënë. Ky “ *drapër* ” i dytë simbolizon gjithashtu “ *fjalën prerëse të Perëndisë* ” të vënë në veprim me vullnetin e tij, por jo me dorën e tij, pasi, ndryshe nga vjelja, për vjeljen e rrushit, shprehja “ *në dorën e tij* ” mungon. Prandaj, veprimi ndëshkues do t'u besohet agjentëve që zbatojnë vullnetin hyjnor; në fakt, viktimat e joshjeve të tij.

Vargu 18: “ *Dhe një engjëll tjetër, që kishte pushtet mbi zjarrin, doli nga altari dhe i foli me zë të lartë atij që kishte drapërin e mprehtë, duke thënë: Fërkoje drapërin tënd të mprehtë dhe mblidhe rrushin hardhia e dheut; sepse rrushi i tokës është i pjekur.* »

Pastaj vjen, pas rrëmbimit të të zgjedhurve në qiell, momenti i “ *vjeljes së rrushit* ”. Në Isa.63:1 deri në 6, Shpirti zhvillon veprimin e synuar nga ky term simbolik. Në Bibël, lëngu i rrushit të kuq krahasohet me gjakun e njeriut. Përdorimi i tij nga Jezusi në Darkën e Shenjtë konfirmon këtë ide. Por “ *vjelja* ” lidhet me “ *zemërimin e Zotit* ” dhe do të shqetësojë ata që punuan padenjësisht nën petkun e shërbëtorëve të tij, sepse gjaku i derdhur vullnetarisht nga Krishti nuk i meritonte tradhtitë e tyre të shumta. Sepse Jezusi mund të ndihet i tradhtuar nga ata që e shtrembërojnë projektin e tij të shpëtimit deri në atë pikë sa të justifikojnë mëkatën për të cilin dha jetën dhe vuajti, në mënyrë që praktikimi i tij të pushonte. Prandaj, shkelësit me dashje të ligjit të tij duhet t'i përgjigjen atij. Në çmendurinë e tyre të verbër, ata do të shkojnë aq larg sa të duan të vrasin të zgjedhurit e tyre të vërtetë, për të zhdukur nga toka, praktikën e së shtunës së ditës së shtatë të shenjtëruar dhe të kërkuar nga Zoti që nga viti 1843-44. Të zgjedhurit nuk kishin autorizimin e Zotit për të përdorur forcën kundër armiqve të tyre fetarë; Zoti e kishte rezervuar këtë veprim ekskluzivisht për Vetën e Tij. “ *Hakmarrja është e imja, hakmarrja është e imja* ”, u tha ai të zgjedhurve të tij dhe ka ardhur koha për ta vënë në ekzekutim këtë hakmarrje.

Në këtë kapitull 14, vargjet 17 deri në 20 evokojnë këtë temë të “ *të korrave* ”. Rrushi mëkatar shpallet i pjekur, sepse ata kanë demonstruar plotësisht me veprat e tyre natyrën e tyre të vërtetë. Gjaku i tyre do të rrjedhë si lëngu i rrushit në një kazan kur të shkelen nga këmbët e vjelësve të rrushit.

Vargu 19: “ *Dhe engjëlli hodhi drapërin e tij në tokë. Dhe ai mblodhi hardhinë e tokës dhe e hodhi vjeljen e rrushit në vozën e madhe të zemërimit të Perëndisë.* »

Aksioni vërtetohet nga ky njoftim i zbuluar nga kjo skenë. Zoti profetizon me siguri ndëshkimin e arrogancës katolike dhe protestante. Ata do të vuajnë pasojat e zemërimit të Zotit, të ilustruar nga vazoja në të cilën rrushi i vjelë shtypet nga këmbët e shtypësve.

Vargu 20: “ *Dhe shtypja e verës u shkel jashtë qytetit; dhe gjaku doli nga vazoja, deri te frerët e kuajve, në një distancë prej një mijë e gjashtëqind stade.* »

Isa.63:3 specifikon: “ *Isha vetëm për të shkelur shtypjen e verës; asnjë burrë nuk ishte me mua...* ”. Vjeshta përmbush dënimin e Babilonisë së qytetit të Madh në Zbul.16:19. Ajo e ka mbushur kupën me zemërim hyjnor, të cilin tani duhet ta pijë deri në fund. “ *Shtypja e verës u shkel jashtë qytetit* ”, domethënë pa praninë e të zgjedhurve të ngritur tashmë në parajsë. Në Jeruzalem, ekzekutimet e të dënuarve me vdekje u kryen jashtë mureve të qytetit të shenjtë, për të mos e ndotur atë. Ky ishte rasti i kryqëzimit të Jezu Krishtit, i cili kujton, përmes këtij mesazhi, çmimin që duhet paguar për ata që e nënvlerësuan vdekjen e tij. Ka ardhur koha që armiqtë e tij të derdhen gjakun e tyre për të shlyer mëkatet e tyre të shumta. “ *Dhe gjaku doli nga vazoja në copat e kuajve.* ” Objektivat e zemërimit janë mësuesit fetarë të krishterë dhe Zoti i referohet atyre me imazhin e “ *pushtit* ” që kalorësit vendosin “ *në gojën e kuajve* ”, për t'i drejtuar ata. Ky imazh propozohet te Jakobi 3:3, tema e të cilit është pikërisht: mësuesit fetarë. Jakobi specifikon në fillim të kapitullit 3: “ *Vëllezërit e mi, të mos fillojnë shumë prej jush të mësojnë, sepse ju e dini se ne do të gjykojemi më ashpër.* ” Veprimi i “ *të korrave* ” justifikon këtë paralajmërim të mençur. Duke specifikuar “ *deri në*

bishtet e kuajve ", Fryma sugjeron se vaska ka të bëjë, së pari, me klerin katolik romak të " *Babilonisë së Madhe* ", por që ajo shtrihet edhe *tek* mësuesit protestantë, të cilët, që nga viti 1843, përdorin "shkatërrues" Bibla e Shenjtë sipas akuzës së bërë nga Fryma në Zbul. 9:11. Këtu gjejmë zbatimin e paralajmërimit të dhënë te Zbulesa 14:10: " Ai **gjithashtu do të pijë** nga vera e zemërimit të Perëndisë, e derdhur pa përzierje në kupën e zemërimit të tij... ”.

Për mesazhin " *mbi një mijë e gjashtëqind stadiume* ", në vazhdimësi me mesazhin e mëparshëm, dënimi shtrihet në besimin e reformuar që nga ^{shekulli i 16-të}, për të cilin aludon numri 1600. Kjo është koha kur Martin Luteri zyrtarizoi akuzën kundër besimit katolik në vitin 1517. Por ishte gjithashtu në këtë ^{shekull të 16-të} që u formuan doktrinat protestante të " *krishterëve të rremë* " dhe të *krishterëve të rremë* , të cilat legjitimuan dhunën dhe shpatën e ndaluar nga Jezu Krishti. . Apokalipsi ofron çelësat e tij të interpretimit dhe ky ^{shekull i 16-të} është caktuar në Zbulesën 2:18 deri në 29 me emrin simbolik të epokës " *Tyatira* ". Fjala " *stadium* " zbulon aktivitetin e tyre fetar, pjesëmarrjen e tyre në garën, çmimi i së cilës në lojë është kurora e fitores që i është premtuar fituesit. Ky është mësimi i Palit tek 1 Kor.9:24: " *A nuk e dini se ata që vrapojnë në stadium vrapojnë të gjithë, por një e merr çmimin? Vraponi në mënyrë që ta fitoni atë .* " Prandaj, çmimi i thirrjes qiellore nuk fitohet në asnjë mënyrë; besnikëria dhe këmbëngulja në bindje është e vetmja mënyrë për të fituar në betejën e besimit. Ai konfirmon në Phi.3:14 duke thënë: " *Unë ngutem drejt qëllimit për çmimin e thirrjes lart të Perëndisë në Krishtin Jezus .* " Në kohën e " *korrijës* " këto fjalë të Jezusit do të vërtetohen: " *Sepse shumë janë të thirrur, por pak të zgjedhur (Mat.22:14)* ”.

Zbulesa 15: Fundi i provës

Përpara se të kryhen “ *të korrat dhe të vjelave* ” vjen momenti i frikshëm, fundi i kohës së hirit. Një ku zgjedhjet njerëzore janë gdhendur në gurin e kohës, pa asnjë mundësi për t'i kthyer këto zgjedhje. Në atë pikë, oferta e shpëtimit në Krishtin përfundon. Kjo është tema e këtij kapitulli shumë të shkurtër 15 të Apokalipsit të Jezu Krishtit. Fundi i kohës së hirit ndodh pas gjashtë “ *borive* ” të para të kapitujve 8 dhe 9, dhe përpara “ *shtatë plagëve të fundit të Perëndisë* ” të kapitullit 16. Është e vetëkuptueshme se ajo ndjek zgjedhjen e fundit të rrugës që Zoti i jep njeriut të bëjë. Nën patronazhin autoritar të “ *bishës që ngjitet nga toka* ” e Zbulesës 13:11 deri në 18, dy shtigjet e fundit të çojnë, njëra, në të Shtunën ose Shabatin e shenjtë të Perëndisë, tjetra në të Dielën, të autoritetit papal romak . Kurrë nuk kanë qenë kaq të qarta zgjedhjet midis jetës dhe së mirës, vdekjes dhe së keqes. Nga kush ka më shumë frikë njeriu? Zoti apo njeriu? Kjo është e dhënë e situatës. Por mund të them edhe: Kë do njeriu më shumë? Zot apo njeri? Të zgjedhurit do të përgjigjen në të dyja rastet: Zoti, duke ditur përmes zbulesës së tij profetike detajet e përfundimit të projektit të tij. Jeta e përjetshme atëherë do të jetë shumë afër, brenda mundësive të tyre.

Vargu 1: “ *Pastaj pashë një shenjë tjetër në qiell, të madhe dhe të mrekullueshme: shtatë engjëj që mbanin shtatë plagët e fundit, sepse në to u përmbush zemërimi i Perëndisë.* »

Ky varg paraqet “ *shtatë plagët e fundit* ” që do të godasin besimtarët e rremë për zgjedhjen e tyre të së dielës romake. Tema e këtij kapitulli, fundi i kohës së provës, hap kohën e “ *shtatë plagëve të fundit të zemërimit të Zotit* ”.

Vargu 2: “ *Dhe pashë si një det prej qelqi, të përzier me zjarr, dhe ata që kishin mundur bishën, shëmbëlltyrën e saj dhe numrin e emrit të saj, që qëndronin në këmbë mbi detin prej qelqi, duke pasur harpat e Zotit.* »

Për të inkurajuar shërbëtorët e tij, të zgjedhurit e tij, Zoti më pas paraqet një skenë që ngjall fitoren e tyre të afërt përmes imazheve të ndryshme të marra nga pasazhe të tjera të profecisë. “ *Në detin e qelqtë, të përzier me zjarr, ata qëndrojnë* ”, sepse kaluan një sprovë besimi në të cilën u persekutuan (*të përzier me zjarr*) dhe dolën fitimtarë. “ *Deti prej qelqi* ” i referohet pastërtisë së njerëzve të zgjedhur, si tek Zbulesa 4:1.

Vargu 3: “ *Dhe ata kënduan këngën e Moisiut, shërbëtorit të Perëndisë, dhe këngën e Qengjit, duke thënë: Të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e tua, o Zot, Perëndi i Plotfuqishëm; Të drejta dhe të vërteta janë rrugët e tua, Mbret i Kombeve!* »

“ *Kënga e Moisiut* ” festoi daljen e lavdishme të Izraelit nga Egjipti, vendi dhe simboli tipik i mëkatit. Hyrja në Kanaanin tokësor, e cila pasoi 40 vjet më vonë, parashikoi hyrjen e të zgjedhurve të fundit në Kanaanin qiellor. Nga ana tjetër, pasi dha jetën e tij për të shlyer mëkatet e të zgjedhurve, Jezusi, “ *qengji* ”, u ngjit në qiell, në lavdinë e tij dhe fuqinë e tij hyjnore qiellore. Dëshmitarët e fundit besnikë të Jezusit, të gjithë adventistë me besim dhe punë, përjetojnë

ngjitjen në qiell kur Jezusi kthehet për t'i shpëtuar. Duke lartësuar “ *veprat e tij të mëdha dhe të admirueshme* ”, të zgjedhurit i japin lavdi Zotit krijues që mishëroi vlerat e tij në Jezu Krishtin: “ *drejtësinë* ” e tij të përsosur dhe “ *të vërtetën* ” e tij. Evokimi i fjalës “ *e vërtetë* ” e lidh kontekstin e veprimit me fundin e epokës “ *Laodiceane* ” në të cilën ai e paraqiti veten si “ *Ameni dhe i Vërteti* ”. Është atëherë ora e “ *çlirimit* ” që shënon fundin e kohës së “ *gruas që lind* ” të Zbulesës 12:2. “ *Fëmija* ” sillet në botë në formën e pastërtisë së karakterit qiellor të zbuluar në dhe nëpërmjet Jezu Krishtit. Të zgjedhurit mund të lavdërojnë Perëndinë për gjendjen e tij “ *të gjithëfuqishme* ”, sepse pikërisht kësaj fuqie hyjnore ata i detyrohen shpëtimin dhe çlirimin e tyre. Pasi mbloodhi dhe zgjodhi të shpenguarit e tij nga të gjitha kombet tokësore, Jezu Krishti është me të vërtetë “ *Mbreti i kombeve* ”. Ata që e kundërshtuan atë dhe të zgjedhurit e tij nuk janë më.

Vargu 4: “ *Kush nuk do të ketë frikë, o Zot, dhe nuk do të lëvdojë emrin tënd? Sepse vetëm ju jeni të shenjtë. Dhe të gjitha kombet do të vijnë dhe do të të adhurojnë, sepse gjykimet e tua janë zbuluar.* »

E thënë thjesht, kjo do të thotë: Kush do të refuzojë të të ketë frikë, o Perëndi Krijues, dhe të guxojë të të mashtrojë lavdinë tënde të drejtë duke refuzuar të nderojë Shabatin tënd të shenjtë të ditës së shtatë? Sepse **vetëm ti je i shenjtë** dhe vetëm ti e ke shenjtëruar ditën tënde të shtatë dhe ata të cilëve ua ke dhënë, në shenjë miratimi të tyre dhe përkatësisë së shenjtërisë sate. Në të vërtetë, duke ngjallur “ *frikën e tij* ”, Fryma aludon në mesazhin e “ *engjëllit* ” të parë të Zbulesës 14:7: “ *Kini frikë Perëndinë dhe jepini lavdi sepse ka ardhur ora e gjykimit të tij; dhe adhuroni (përuleni) atë që krijoi qiellin dhe tokën, detin dhe burimet e ujërave.* ” Në planin e Perëndisë, kombet rebele të shkatërruara do të ringjallen për një qëllim të dyfishtë: atë për t'u përulur përpara Perëndisë dhe për t'i dhënë atij lavdi, dhe atë për të vuajtur dënimin e tij të drejtë të fundit që do t'i asgjësojë ata përfundimisht, në “ *liqenin e zjarrit* ”. *squfuri* ” i gjykimit të fundit, i shpallur në mesazhin e “ *engjëllit të tretë* ” të Zbulesës 14:10. Përpara se këto gjëra të kryhen, të zgjedhurve do t'u duhet të kalojnë kohën e gjykimeve hyjnore, të cilat do të manifestohen nga veprimi i “ *shtatë plagëve* ” të shpallura në vargun e parë.

Vargu 5: “ *Pas kësaj pashë dhe tempulli i tabernakullit të dëshmisë u hap në qiell.* »

tempulli ” qiellor sinjalizon ndërprerjen e ndërmjetësimit të Jezu Krishtit, sepse koha e thirrjes së shpëtimit po përfundon. “ *Dëshmia* ” i referohet dhjetë urdhërimeve të Perëndisë që u vendosën në arkën e shenjtë. Kështu, që nga ky moment, ndarja midis të zgjedhurit dhe të humburit është përfundimtare. Në tokë, rebelët sapo kanë vendosur, me një dekret ligjor, detyrimin për të respektuar pushimin javor të ditës së parë të vendosur civilisht dhe fetarisht, radhazi, nga perandorët romakë, Kostandini I dhe Justiniani I, të cilët e bënë Vigilus I Papa i parë, kreu i përkohshëm i besimit universal të krishterë, pra katolik, në vitin 538. Dekreti i fundit i vdekjes u profetizua në Rev.13:15 17 dhe vihet nën veprimin dominues të besimit protestant amerikan të mbështetur nga besimi katolik evropian.

Vargu 6: *“Dhe të shtatë engjëjt që kishin të shtatë plagët dolën nga tempulli, të veshur me li të pastër e të shndritshëm dhe me rripa ari rreth kraharorit. »*

Në simbolikën e profecisë , " shtatë engjëjt " përfaqësojnë Jezu Krishtin vetëm ose " shtatë engjëjt " besnikë ndaj kampit të tij të ngjashëm me të. *“ Liri i hollë, i pastër, i ndritshëm ”* paraqet *“ veprat e drejta të shenjtorëve ”* te Zbulesa 19:8. *“ Rripi i artë rreth gjoksit ”*, pra në lartësinë e zemrës, ngjall dashurinë për të vërtetën, tashmë të cituar në imazhin e Krishtit të paraqitur në Zbul. 1:13. Zoti i së vërtetës po përgatitet të ndëshkojë kampin e gënjeshtreve. Me këtë përkujtues, Shpirti sugjeron *“ fatkeqësinë e madhe ”*, forma e së cilës u zbulua nga fytyra e tij në krahasim me *“ diellin kur shkëlqen me forcën e tij ”*. Ka ardhur ora e përballjes përfundimtare mes Jezu Krishtit dhe rebelëve paganë që adhurojnë diellin.

Vargu 7: *“ Dhe një nga katër krijesat e gjalla u dha shtatë engjëjve shtatë kupa ari, plot me zemërimin e Perëndisë që jeton në shekuj të shekujve. »*

Jezusi ishte vetë modeli i përfytyruar nga *“ katër qeniet e gjalla ”* të Rev.4. Ai është gjithashtu, *“ Perëndia që jeton në shekuj të shekujve ”*, i *“ zemëruar ”*. Pra, hyjnia e tij ia atribuon atij të gjitha rolet: Krijues, Shëlbues, Ndërmjetësues dhe përgjithmonë, Gjykatës, pastaj duke i dhënë fund ndërmjetësimit të tij, ai bëhet Zoti drejtësi që godet dhe dënon me vdekje kundërshtarët e tij rebelë, sepse ata kanë përmbushur *“ kupën ”* të zemërimit të tij *“ të drejtë. ”* *“ Kupa ”* tani është plot dhe ky zemërim do të marrë formën e *“ shtatë dënimeve të fundit ”* në të cilat mëshira hyjnore nuk do të ketë më vendin e saj.

Vargu 8: *“ Dhe tempulli u mbush me tym për shkak të lavdisë së Perëndisë dhe fuqisë së tij; dhe askush nuk mund të hynte në tempull derisa të plotësoheshin të shtatë plagët e të shtatë engjëjve. »*

Për të ilustruar këtë temë të ndërprerjes së hirit, Shpirti paraqet në këtë varg imazhin e një *“ tempulli të mbushur me tym për shkak të ”* pranisë *“ të Perëndisë ”* dhe ai saktëson: *“ dhe askush nuk mund të hynte në tempull, derisa të plotësoheshin të shtatë plagët e shtatë engjëjve ”*. Kështu, Perëndia i paralajmëron të zgjedhurit e tij se ata do të qëndrojnë në tokë gjatë kohës së *“ shtatë plagëve të fundit ”* të zemërimit të tij. Të zgjedhurit e fundit do të rijetojnë përvojën e hebrenjve në kohën e *“ dhjetë murtajave ”* që goditën Egjiptin rebel. Plagët nuk janë për ta, por për rebelët, objektiva të zemërimit hyjnor. Por kështu konfirmohet afërsia e hyrjes së tyre në *“ tempull ”*, do të jepet mundësia, që nga fundi i *“ shtatë plagëve të fundit ”*.

Zbulesa 16 : Shtatë Plagët e Fundit të zemërimit të Perëndisë

Kapitulli 16 paraqet derdhjen e këtyre “ *shtatë plagëve të fundit* ” përmes të cilave shprehet “ *zemërimi i Perëndisë* ”.

Studimi i të gjithë kapitullit do ta vërtetojë këtë, por duhet theksuar se objektivat e “ *zemërisë së Zotit* ” do të jenë identike me ata që u goditën nga ndëshkimet e gjashtë “ *borive* ” të para. Kështu Fryma zbulon se dënimet e “ *shtatë plagëve të fundit* ” dhe ato të “ *shtatë borive* ” ndëshkojnë të njëjtin mëkat: shkeljen e pushimit sabatik të “ *ditës së shtatë*”. *i shenjtëruar* ” nga Zoti që nga themelimi i botës.

Po hap një parantezë këtu, me vonesë. Vini re ndryshimin që karakterizon “ *boritë* ” hyjnore dhe “ *plagët ose plagët* ”. “ *Trumpetat* ” janë të gjitha vrasje njerëzore të kryera nga njerëzit, por të urdhëruara nga Zoti, qenia e pestë me natyrë shpirtërore. “ *Murtajat* ” janë veprime të pakëndshme të imponuara drejtpërdrejt nga Zoti nëpërmjet mjeteve natyrore të krijimit të Tij të gjallë. Zbulesa 16 na paraqet “ *shtatë plagët e fundit* ” që na sugjeron, në mënyrë delikate, se ato u paraprinë nga “ *plagë* ” të tjera të vuajtura nga njerëzit përpara fundit të kohës së hirit, e cila ndan, shpirtërisht, në dy pjesë, “ *kohën* ”. *e fundit* ” cituar në Dan.11:40. Në të parën, ky fund është ai i kohës së kombeve, dhe në të dytin, ai i kohës së qeverisë universale botërore të organizuar nën mbikëqyrjen dhe iniciativën e SHBA-së. Në këtë përditësim, të kryer në Sabbath 18 Dhjetor 2021, mund të konfirmoj këtë shpjegim, pasi që nga fillimi i vitit 2020, i gjithë njerëzimi është goditur nga rrënimi ekonomik për shkak të një virusi ngjitës, Coronavirus Covid-19, i cili u shfaq për herë të parë në Kinë. Në një kontekst të shkëmbimeve dhe njohurive globaliste, duke përforcuar mendërisht efektet e saj reale, në panik, liderët e popullit kanë ndalur zhvillimin dhe rritjen e vazhdueshme të të gjithë ekonomisë europianoperëndimore dhe amerikane. I konsideruar, padrejhtësisht, si një pandemi, Perëndimi, i cili mendoi se një ditë do ta mposhte vdekjen, është i tronditur dhe i shqetësuar. Në panik, të pazotët ia kanë dorëzuar trupin dhe shpirtin fesë së re që e zëvendëson atë: shkencës së plotfuqishme mjekësore. Dhe vendi i mashtuesve, më i pasuri në tokë, përfitoi nga rasti për t'i bërë njerëzit robër dhe skllëvër të diagnozave të tyre, vaksinave të tyre, ilaçeve të tyre dhe vendimeve të tyre korporative. Në të njëjtën kohë, në Francë dëgjojmë direktiva, për të mos thënë paradoksale, të cilat i përmbledh si më poshtë: “Këshillohet ajrimi i apartamenteve dhe vendosja e maskës mbrojtëse për orë të tëra, pas së cilës ai mbytet”. Theksoni “ndjenjën e shëndoshë” të liderëve të rinj të Francës dhe vendeve të tjera imituese. Vërejmë me interes se vendi që drejtoi këtë sjellje destruktive ishte fillimisht Izraeli; vendi i parë i mallkuar nga Zoti, në historinë fetare. Mbajtja e një maske, e ndaluar fillimisht kur ajo nuk ishte e disponueshme, më pas u bë e detyrueshme, për të mbrojtur kundër një sëmundjeje që prek sistemin e frymëmarrjes. Mallkimi i Zotit jep fryte të papritura, por shumë

të efektshme në mënyrë shkatërruese. Jam i bindur se midis vitit 2021 dhe fillimit të “ *borisë së gjashtë* ”, Luftës së Tretë Botërore, “ *plagët e tjera të Zotit* ” do të godasin njerëzimin fajtor në vende të ndryshme të tokës, dhe veçanërisht në rrënojat. "Murtaja" si " *uria* " dhe pandemi të tjera të vërteta universale, të njohura tashmë si murtaja dhe kolera. Zoti e pretendon këtë lloj ndëshkimi te Eze.14:21: “ *Po, kështu thotë Zoti, JAHWÉH: Edhe pse unë dërgoj kundër Jerusalemit katër dënimet e mia të tmerrshme, shpatën, urinë, kafshët e egra dhe murtajën, për të shfarosur njerëzit dhe kafshët . Vini re se kjo listë nuk është shteruese, sepse në kohët moderne, ndëshkimet hyjnore marrin forma të shumëfishta: Kanceri, SIDA, Chikungunya, Alzheimer... etj... Vëre edhe shfaqjen e frikës për shkak të ngrohjes globale. Masat e njerëzimit janë të frikësuar dhe në panik nga mendimi i shkrirjes së akullit dhe përmblytjeve që mund të rezultojnë. Përsëri, një fryt i mallkimit hyjnor që godet mendjet njerëzore dhe ndërton mure ndarjeje dhe urrejtjeje. E mbyll këtë parantezë për të rifilluar studimin në këtë kontekst të pasfundit të hirit që karakterizon " *shtatë plagët e fundit të zemërimit të Perëndisë* " .*

Një arsye tjetër justifikon zgjedhjen e objektivave. “ *Shtatë plagët e fundit* ” realizojnë shkatërrimin e krijimit në fund të botës. Për Zotin, Krijuesin, ka ardhur koha për shkatërrimin e veprës së tij. Pra, ai ndjek procesin e krijimit, por në vend që të krijojë, ai shkatërron. Me “ *murtajën e shtatë të fundit* ”, në tokë, jeta njerëzore do të shuhet, duke lënë pas saj, toka do të kthehet sërisht në një “ *greminë* ” në një gjendje kaotike, me të vetmin banor, Satanin, autorin e mëkatit; toka e shkretë do të jetë burgu i tij për “ *një mijë vjet* ” deri në gjykimin e fundit ku ai dhe të gjithë rebelët e tjerë do të shkatërrohen sipas Zbulesës 20.

Vargu 1: “ *Dhe dëgjova një zë të madh që vinte nga tempulli, duke u thënë të shtatë engjëjve: Shkoni dhe derdhni shtatë kupat e zemërimit të Perëndisë mbi tokë.* »

Ky “ *zë i lartë që erdhi nga tempulli* ” është ai i krijuesit Perëndi i frustruar në të drejtën e tij më legjitime. Si Zot krijues, autoriteti i tij ka një karakter suprem dhe nuk është as e drejtë dhe as e mençur të kundërshtohet dëshira e tij për t'u adhuruar dhe lavdëruar me respektimin e ditës së pushimit, të cilën ai e ka “ *shenjtëruar* ” për këtë qëllim. Në urtësinë e tij madhështore dhe hyjnore, Perëndia ka siguruar që kushdo që sfidon të drejtat dhe autoritetin e tij do të shpërfillë sekretet e tij më të rëndësishme përpara se të shlyejë në “ *vdekjen e dytë* ” çmimin e zemërimit të tij kundër Perëndisë së Plotfuqishëm.

Vargu 2: “ *I pari shkoi dhe e derdhi kupën e tij mbi tokë. Dhe një ulçerë malinje dhe e dhimbshme goditi njerëzit që kishin shenjë e bishës dhe që adhuronin figurën e saj.* »

Duke qenë fuqia dominuese dhe autoriteti udhëheqës i rebelimit të fundit, objektivi parësor në këtë kontekst është simboli “ *toka* ” i besimit të rënë protestant.

Plaga e parë është “ *një ulçerë malinje* ” që shkakton vuajtje fizike në trupat e rebelëve që kanë zgjedhur t'i binden ditës së pushimit të imponuar nga burrat. Objektivat janë katolikët dhe protestantët të mbijetuarit e konfliktit bërthamor, të cilët kanë, me këtë zgjedhje të ditës së parë, të dielën romake, “ *shenja e bishës* .”

Vargu 3: “ *I dyti e derdhi kupën e tij në det dhe u bë gjak si ai i një të vdekuri. dhe çdo gjë e gjallë vdiq, gjithçka që ishte në det .* ”

“ *E dyta* ” godet “ *detin* ” të cilin e shndërron në “ *gjak* ”, siç ndodhi me Nilin egjiptian në kohën e Moisiut; “ *Deti* ”, simbol i katolicizmit romak, i cili synon Detin Mesdhe. Në atë moment, Zoti fshin të gjithë jetën e kafshëve në “ *det* ”. Ai angazhon procesin e krijimit në të kundërt, në fund të fundit, “ *toka* ” do të bëhet përsëri “ *pa formë dhe bosh* ”; do të kthehet në gjendjen e tij origjinale “ *të humnerës* ”.

Vargu 4: “ *I treti e derdhi kupën e tij në lumenj dhe burime uji. Dhe u bënë gjak.* »

“ *E treta* ” godet “ *ujin* ” e ëmbël të “ *lumenjve dhe burimeve* ” që befash bëhen “ *gjak* ”. Më shumë ujë për të shuar etjen. Ndëshkimi është i ashpër dhe i merituar sepse po përgatiteshin të derdhnin “*gjak*” të të zgjedhurve. Ky ishte dënimi i parë që Zoti ua bëri me shufrën e Moisiut egjiptianët, “pirësit e gjakut ” të hebrenjve, të cilët trajtoheshin si kafshë në skllavërinë e ashpër ku vdiqën shumë.

Vargu 5: “ *Dhe dëgjova engjëllin e ujërave duke thënë: “I drejtë je, që je dhe që ishe; ti je i shenjtë, sepse ke ushtruar këtë gjykim.* »

Vini re tashmë, në këtë varg, termat “ *i drejtë* ” dhe “ *i shenjtë* ” që konfirmojnë përkthimin tim të saktë të tekstit të dekretit të Danit.8:14: “ *Mëngjesi 2300 i mbrëmjes dhe shenjtëria do të justifikohet* ”; “ *shenjtëria* ” që përfshin gjithçka që Perëndia e shenjton. Në këtë kontekst të fundit, sulmi ndaj të shtunës së tij të “ *shenjtëruar* ” me të drejtë meriton gjykimin e Zotit që e kthen “ *ujin* ” për t’u pirë në “ *gjak* ”. Fjala “ *ujëra* ” simbolikisht dhe dyfish tregon masat njerëzore dhe mësimet fetare. Të çoroditur nga Roma Papale, te Zbulesa 8:11 të dyja u ndryshuan në “ *pelin* ”. Duke thënë “ *je i drejtë...sepse ke ushtruar këtë gjykim* ” engjëlli justifikon masën e kërkuar nga drejtësia e vërtetë e përsosur që vetëm Perëndia mund ta përmbushë. Në mënyrë delikate dhe shumë të saktë, Fryma e bën të zhduket nga emri i Perëndisë formën “ *dhe kush vjen* ”, sepse ai ka ardhur; dhe shfaqja e tij i hap një dhuratë të përhershme atij dhe të shpenguarve të tij, pa harruar, botët që mbetën të pastra dhe engjëjt e shenjtë që i qëndruan besnikë.

Vargu 6: “ *Sepse ata kanë derdhur gjakun e shenjtorëve dhe të profetëve dhe ti u ke dhënë të pinë gjak; ata janë të denjë.* »

Rebelët duke qenë të gatshëm të vrasin të zgjedhurit që ia detyrojnë shpëtimin e tyre vetëm ndërhyrjes së Jezusit, Zoti ua ngarkon atyre edhe krimet që do të kryenin. Për të njëjtat shkaqe, ata trajtohen si egjiptianët e Eksodit. Kjo është hera e dytë që Zoti thotë: “ *Ata janë të denjë* ”. Në këtë fazë përfundimtare, ne gjejmë si agresorin e të zgjedhurve adventistë, lajmëtarin nga Sarde, të cilit Jezusi i kishte thënë: “ *Ti mendohet se je i gjallë dhe je i vdekur* ”. Por në të njëjtën kohë, ai tha për të zgjedhurit e viteve 1843-1844: “ *ata do të ecin me mua, me rroba të bardha, sepse janë të denjë* ”. Kështu, çdo njeri ka dinjitetin që i vjen sipas veprave të besimit të tij: “ *rroba të bardha* ” për të zgjedhurit besnikë, “ *gjak* ” për të pirë për të rënë, rebelët e pabesë.

Vargu 7: “ Dhe dëgjova nga altari një engjëll tjetër duke thënë: Po, Zot, Perëndi i Plotfuqishëm, gjykimet e tua janë të vërteta dhe të drejta. »

Ky zë që vjen nga “altari”, simboli i kryqit, është ai i Krishtit të kryqëzuar, i cili ka arsye të veçanta për ta miratuar këtë gjykim. Sepse ata që ai i ndëshkon në këtë moment, guxuan të kërkojnë shpëtimin e tij, ndërsa justifikuan një mëkat të urryer, duke preferuar t'i binden urdhrin të një njeriu; kjo pavarësisht paralajmërimeve të Shkrimeve të Shenjta: në Isa.29:13 “ Zoti tha: Kur ky popull më afrohet, më nderon me gojën dhe me buzët e tij; por zemra e tij është larg meje dhe frika që ka nga unë është vetëm një urdhër i traditës njerëzore. Mat.15:19: “ Më kot më nderojnë, duke mësuar urdhërime që janë urdhërime të njerëzve. »

Vargu 8: “ I katërti e derdhi kupën e tij mbi diell. Dhe iu dha t'i djegë njerëzit me zjarr; »

E katërta vepron " në diell " dhe e bën atë të nxehtë më shumë se zakonisht. Mishi i rebelëve " digjet " nga kjo nxehtësi e fortë. Pasi të ketë ndëshkuar shkeljen e " shenjtërisë ", Zoti tani do të ndëshkojë idhujtarin e "ditës së diellit" të trashëguar nga Kostandini ¹. “ Dielli ” që shumëkush e nderon pa e ditur, aktualisht fillon të “ digjet ” lëkurën e rebelëve. Zoti e kthen idhullin kundër idhujtarëve. Ky është kulmi i " fatkeqësisë së madhe " të shpallur në Rev.1. Momenti kur ai që urdhëron “ diellin ” e përdor atë për të ndëshkuar adhuruesit e tij.

Vargu 9: “ Dhe njerëzit u dogjën nga nxehtësia e madhe dhe blasfemuan emrin e Perëndisë që ka autoritet mbi këto plagë, dhe u penduan që të mos i jepnin lavdi. »

Në shkallën e ashpërsisë që kanë arritur, kryengritësit nuk pendohen për fajin e tyre dhe nuk e poshtërojnë veten para Zotit, por e shajnë atë duke “ blasfemuar ” emrin e tij. Tashmë ishte në natyrën e tyre një sjellje e zakonshme, e cila gjendet tek besimtarët sipërfaqësorë; ata nuk kërkojnë të dinë të vërtetën e tij dhe e interpretojnë heshtjen e tij përçmuese në avantazhin e tyre. Dhe kur lindin vështirësi, ata mallkojnë " emrin " e tij. Paaftësia për të " penduar " konfirmon kontekstin e " të mbijetuarve " të " borisë së gjashtë " të Zbulesës 9:20-21. Jobesimtarët rebelë janë njerëz, fetarë ose jo, të cilët nuk besojnë në Zotin e Plotfuqishëm krijues. Sytë e tyre ishin një kurth vdekjeje për ta.

Vargu 10: “ I pesti e derdhi kupën e tij mbi fronin e bishës. Dhe mbretëria e tij u mbulua nga errësira; dhe burrat kafshonin gjuhën e tyre nga dhimbja,

“ I pesti ” merr si objektiv specifik, “ fronin e bishës ”, pra, rajonin e Romës ku ndodhet Vatikani, një shtet i vogël fetar prej poperie ku qëndron Bazilika e Shën Pjetrit. Megjithatë, siç e pamë, “ froni ” i vërtetë i Papës ndodhet në Romën e lashtë, në malin Caelius në kishën mëmë të të gjitha kishave në botë, Bazilikën e Shën Gjon Lateranit. Zoti e zhyt atë në " errësirën " e zezë, e cila e vendos çdo person me shikim në situatën e një njeriu të verbër. Efekti është tmerrësisht i dhimbshëm, por për këtë pikënisje të gënjeshtres fetare të paraqitur nën titullin e dritës së një Zoti dhe në emër të Jezu Krishtit, është plotësisht i merituar dhe i justifikuar. “ Pendimi ” nuk është më i mundur, por Zoti thekson ngurtësimin e mendjeve të objektivave të tij të gjalla.

Vargu 11: “ *Dhe ata blasfemuan Perëndinë e qiellit për shkak të dhembjeve dhe ulcerave të tyre dhe nuk u penduan për veprat e tyre.* »

Ky varg na lejon të kuptojmë se plagët shtohen dhe nuk ndalen. Por duke këmbëngulur në mungesën e " *pendimit* " dhe në vazhdimësinë e " *blasfemive* ", Fryma na jep të kuptojmë se zemërimi dhe ligësia e rebelëve vetëm sa shtohen. Është qëllimi i kërkuar nga Zoti që i shtyn ata në kufi, në mënyrë që ata të dekretojnë vdekjen e të zgjedhurve.

Vargu 12: “ *I gjashti e derdhi kupën e tij mbi lumin e madh Euftrat. Dhe uji i tij u tha, me qëllim që të përgatitej rruga e mbretërve që vinin nga lindja.* »

" *E gjashta* " synon Evropën, e përcaktuar me emrin simbolik " *Lumi Euftrat* ", i cili tregon kështu, në dritën e imazhit të Zbulesës 17:1-15, popujt që adhurojnë " *prostitutën Babilonia e Madhe* ", Papa Katolike. Romën. " *Tharja e ujit të saj* " mund të sugjerojë asgjësimin e popullsisë së saj, e cila është me të vërtetë e afërt, por është ende shumë herët që të jetë kështu. Në fakt, kjo gjë është një kujtesë historike, pasi ishte përmes tharjes së pjesshme të " *Lumit Euftrat* " që mbreti medes Dari pushtoi " *Babiloninë* " kaldease. Prandaj, mesazhi i Shpirtit është njoftimi i humbjes së afërt të plotë të " *Babilonisë* " katolike romake, e cila ende ruan përkrahje dhe mbrojtës, por për një kohë të shkurtër. " *Babilonia e madhe* " këtë herë do të " *bie* " vërtetë , e mundur nga Zoti i Plotfuqishëm Jezu Krisht.

Konsultimi i tre shpirtëve të papastër

Vargu 13: “ *Dhe pashë të dilnin nga goja e dragoit, nga goja e bishës dhe nga goja e profetit të rremë, tre frymë të ndyra, si bretkosat.* »

Vargjet 13 deri në 16 ilustronë përgatitjet për « *betejën e Harmagedonit* », e cila simbolizon vendimin për të vrarë rojtarët rebelë të Shabatit, të cilët janë besnikë pa kompromis ndaj Perëndisë krijues. Fillimisht, nëpërmjet spiritualizmit, djalli, duke simuluar personin e Jezu Krishtit, u shfaq për të bindur rebelët se zgjedhja e tyre e së dielës ishte e justifikuar. Prandaj ai i inkurajon ata të marrin jetën e luftëtarëve besnikë të rezistencës që nderojnë Shabatin. Prandaj, treshja djallëzore bashkon në të njëjtën luftë, djallin, besimin katolik dhe besimin protestant, domethënë, " *dragoin, bishën dhe profetin e rremë* ". Këtu realizohet " *beteja* " e përmendur te Zbulesa 9:7-9. Përmendja e " *gojëve* " konfirmon shkëmbimet verbale të konsultimeve që çojnë në dekretimin e vrasjes së të zgjedhurve të vërtetë; atë që ata injorojnë ose kontestojnë plotësisht. " *Bretkosat* " janë padyshim, për Zotin, kafshë të klasifikuara si të papastra, por në këtë mesazh, Shpirti aludon për kërcimet e mëdha që kjo kafshë është në gjendje të bëjë. Midis " *bishës* " evropiane dhe " *profetit të rremë* " amerikan është Oqeani i gjerë Atlantik dhe takimi i të dyve përfshin kërcime të mëdha. Midis anglezëve dhe amerikanëve, francezët janë karikaturuar si " *bretkosa* " dhe " *bretkosa-ngrënës* ". E papastërta është një specialitet i Francës, vlerat morale të së cilës janë shembur me kalimin e kohës, që nga Revolucioni i saj i vitit 1789, ku e vendosi lirinë mbi gjithçka tjetër . Fryma e papastër që gjallëron treshen është ajo e lirisë që nuk do " *as Zot as Zotërues* ". Ata të gjithë i kanë rezistuar vullnetit dhe autoritetit të Zotit, prandaj janë të bashkuar për këtë çështje. Ata bëhen bashkë sepse ngjajnë.

Vargu 14: “ Sepse ata janë shpirtrat e demonëve, që bëjnë mrekulli dhe vijnë te mbretërit e gjithë dheut, për t'i mbledhur për betejën e ditës së madhe të Perëndisë së Plotfuqishëm. »

Që nga mallkimi i dekretit të Dan.8:14, shpirtrat e demonëve janë shfaqur me sukses të madh në Angli dhe SHBA. Spiritualizmi ishte në modë në atë kohë dhe burrat u mësuan me këtë lloj marrëdhënieje me shpirtra të padukshëm, por aktivë. Në besimin protestant, shumë grupe fetare mbajnë marrëdhënie me demonët, duke besuar se kanë një marrëdhënie me Jezusin dhe engjëjt e tij. Demonët e kanë shumë të lehtë t'i mashtrojnë të krishterët e refuzuar nga Zoti dhe ata do të jenë ende në gjendje t'i bindin me lehtësi të mblidhen së bashku për të vrarë, deri në të fundit, të krishterët e devotshëm dhe hebrenjtë që respektojnë Shabatit. Kjo masë ekstreme që kërcënon vdekjen për të dy grupet do t'i bashkojë ata në bekimin e Jezu Krishtit. Për Zotin, ky tubim ka për qëllim të bashkojë rebelët " për betejën e ditës së madhe të Zotit të Plotfuqishëm ". Ky tubim ka për qëllim t'u japë rebelëve një qëllim për të vrarë që do t'i bëjë ata vetë të meritojnë vdekjen nga duart e atyre që janë joshur dhe mashtruar nga gënjeshtret e tyre fetare. Arsyeja kryesore për betejën e zhvilluar ishte, pikërisht, zgjedhja e ditës së pushimit, dhe në mënyrë të hollësishme, Shpirti thekson se ditët e propozuara nuk janë të barabarta. Sepse ajo që ka të bëjë me Shabatit e shenjtë nuk është asgjë më pak sipas natyrës së saj sesa " dita e madhe e Perëndisë së Plotfuqishëm ". Ditët nuk janë të barabarta dhe as forcat kundërshtare. Ndërsa dëboi djallin dhe demonët e tij nga parajsa, Jezu Krishti, në " Michael " të fuqishëm, do t'ua imponojë fitoren e tij armiqve të tij.

Vargu 15: “ Ja, unë vij si hajdut. Lum ai që ruan dhe mban rrobat e tij, që të mos ecë lakuriq dhe t'i duket turpi! »

Kampi që lufton kundër vëzhguesve të Shabatit hyjnor është ai i të krishterëve të remë jobesnikë, duke përfshirë edhe ata të protestantizmit, të cilëve Jezusi u tha, te Zbulesa 3:3: “ Kujtoni, pra, se si pranuat dhe dëgjuat, ruajuni dhe pendohuni . Nëse nuk ruani, unë do të vij si një hajdut dhe nuk do ta dini se në çfarë ore do të vij kundër jush .” Në të kundërt, Shpirti u deklaroi të zgjedhurve adventistë që përfitojnë nga drita e tij e plotë profetike në epokën e fundit të " Laodicea ": " Lum ai që shikon dhe ruan rrobat e tij " dhe duke aluduar në institucionin adventist të vjellur që nga viti 1994, ai thotë gjithashtu: “ që të mos ecë lakuriq dhe të mos e shohim turpin e tij! ” ". E shpallur dhe e lënë "lakuriq", në kthimin e Krishtit, ajo do të jetë në kampin e turpit dhe të refuzimit, në përputhje me 2 Kor.5:2-3: " Prandaj ne rënkojmë në këtë tendë, duke dashur të veshim qiellin tonë. në shtëpi, nëse të paktën na gjenden të veshur dhe jo lakuriq .”

Vargu 16: “ Ata i mblodhën në vendin që në hebraisht quhet Harmagedon. »

"Tubimi" në fjalë nuk ka të bëjë me një vendndodhje gjeografike, sepse është një "mbledhje" shpirtërore që bashkon në projektin e tij vdekshëm kampin e armiqve të Perëndisë. Për më tepër, fjala "har" do të thotë mal dhe rezulton se ka vërtet një luginë të Megidos në Izrael, por nuk ka mal me atë emër.

Emri " Harmagedon " do të thotë: "mal i çmuar", një emër që përcakton, për Jezu Krishtin, Asamblenë e tij, të Zgjedhurin e tij që mbledh të gjithë të

zgjedhurit e tij. Dhe vargu 14 na ka zbuluar pothuajse qartë se për çfarë bëhet fjalë beteja “ *Harmagedon* ”; për rebelët, objektivi është Shabati hyjnor dhe vëzhguesit e tij; por për Zotin, objektivi janë armiqtë e të zgjedhurve të tij besnikë.

Ky «mali i çmuar» përcakton, në të njëjtën kohë, «malin e Sinait» nga i cili Perëndia i shpalli ligjin e tij Izraelit për herë të parë pas eksodit nga Egjipti. Sepse objektivi i rebelëve është sabati i ditës së shtatë, i shenjtëruar nga urdhërimi i tij i katërt, ashtu edhe vëzhguesit besnikë të tij. Për Zotin, karakteri "i çmuar" i këtij "mali" është i padiskutueshëm, sepse ai nuk ka të barabartë në të gjithë historinë njerëzore. Për ta mbrojtur atë nga idhujtaria njerëzore, Perëndia i lejoi njerëzit të shpërfillnin vendndodhjen e tij reale. E vendosur në mënyrë të rreme në jug të gadishullit egjiptian sipas traditës, është në të vërtetë, në veri-lindje të " *Madianit* ", ku jetoi " *Jetro* ", babai i " *Zeforahut* ", gruas së Moisiut, thuhet në veriuin e Arabisë Saudite të sotme. Banorët e tij i japin malit të vërtetë Sinai emrin "al Lawz" që do të thotë "Ligji"; një emër i justifikuar që dëshmon në favor të tregimit biblik të shkruar nga Moisiu. Por nuk është në këtë " *vend* " gjeografik që rebelët do të përballen me Krishtin e lavdishëm dhe hyjnor fitues. Sepse kjo fjalë " *vend* " është mashtruese dhe në realitet merr një aspekt universal, pasi të zgjedhurit në këtë kohë janë ende të shpërndarë nëpër tokë. Të zgjedhurit e gjallë dhe ata që ringjallen do të "mblidhen" nga engjëjt e mirë të Jezu Krishtit për t'u bashkuar me Jezusin në retë e qiellit.

Vargu 17: “ *I shtati e derdhi kupën e tij në ajër. Dhe doli nga tempulli, nga froni, një zë i madh që thoshte: U krye!* »

Nën shenjën e " *murtajes së shtatë të derdhur në ajër* ", përpara se rebelët të ekzekutojnë planin e tyre kriminal, Jezu Krishti, i vërteti, shfaqet i plotfuqishëm dhe i lavdishëm, në lavdi të paimitueshme qiellore, i shoqëruar nga një mori engjëjsh. **Gjejmë momentin e “ borisë së shtatë ”** ku sipas Zbulesës 11:15, Jezu Krishti, Perëndia i Plotfuqishëm, i heq mbretërinë e botës nga djalli. Tek Efes.2:2, Pali i referohet Satanait si " *princi i fuqisë së ajrit* ". " *Ajri* " është elementi i përbashkët i gjithë njerëzimit tokësor mbi të cilin ai dominon deri në kthimin në lavdi të Jezu Krishtit. Momenti i ardhjes së tij të lavdishme është kur fuqia e tij hyjnore ia heq djallit këtë sundim dhe pushtet mbi qeniet njerëzore dhe i jep fund.

Kuptoni durimin e Zotit që ka pritur për 6000 vjet momentin kur do të thotë: “ *U bë!* » dhe më pas kuptoni vlerën që ai i jep “ditës së shtatë të shenjtëruar” që profetizon ardhjen e këtij momenti kur liria e lënë për krijesat e tij jobesnike do të pushojë. Krijesat rebele do të pushojnë së frustruari, acaruar, përbuzur dhe çnderuar sepse do të shkatërrohen. Në Dan.12:1, Shpirti profetizoi këtë ardhje të lavdishme, të cilën ai ia atribuon “ *Michaelit* ”, emrit engjëllor qiellor të Jezu Krishtit: “ *Në atë kohë do të dalë Mikaeli , udhëheqësi i madh, mbrojtësi i fëmijëve të popullit tënd; dhe do të jetë një kohë telashe, siç nuk ka qenë që nga ekzistimi i kombeve deri në atë kohë. Në atë kohë ata nga populli yt që do të gjenden të shkruar në libër do të shpëtohen .”* Zoti nuk e lehtëson kuptimin e projektit të tij shpëtimtar, sepse Bibla nuk e përmend emrin "Jezus" për të përcaktuar Mesinë dhe i jep emra simbolikë që zbulojnë hyjninë e tij të fshehur: " *Emmanuel* " (Zoti me ne) Isa.7 :14 : “ *Prandaj vetë Zoti do t'ju japë një shenjë, ja, vajza do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t'i vërë emrin Emanuel* ”; “ *Ati i Përjetshëm* ” në Isa.9:5: “ *Sepse neve na ka lindur një*

fëmijë, na është dhënë një djalë dhe sundimi do të jetë mbi supet e tij; ai do të quhet i Mrekullueshëm, Këshilltar, Perëndi i Fuqishëm, **Atë i Përjetshëm**, Princi i Paqes .”

Vargu 18: “ Dhe pati vetëtima, dhe zëra, dhe bubullima dhe një tërmet i madh, i cili nuk kishte ndodhur kurrë që kur njeriu ishte në tokë, një lëkundje kaq e madhe. »

Këtu gjejmë frazën nga vargu kryesor i referencës së Zbulesës 4:5 të rinovuar te Zbulesa 8:5. Zoti ka dalë nga padukshmëria e tij, besimtarët dhe jobesimtarët jobesimtarë, por edhe adventistët besnikë të zgjedhur, mund ta shohin Krijuesin Perëndinë Jezu Krisht në lavdinë e kthimit të tij. Rev. 6 dhe 7 na zbuluan sjelljet e kundërta të dy kampeve në këtë kontekst të tmerrshëm dhe të lavdishëm.

Dhe duke përjetuar një tërmet të fuqishëm, ata dëshmojnë të tmerruar ringjalljen e parë të rezervuar për të zgjedhurit e Krishtit, sipas Zbulesës 20:5, dhe rrëmbimin e tyre në qiell ku bashkohen me Jezusin. Gjërat po ndodhin ashtu siç ishin parathënë në 1 Thesalonikasve 4:15-17: “ Kjo është ajo që po ju shpallim sipas fjalës së Zotit : ne që jemi të gjallë dhe qëndrojmë për ardhjen e Zotit, nuk do të shkojmë përpara atyre që kanë vdekur. Sepse vetë Zoti do të zbresë nga qielli me një urdhër, me zërin e kryeengjellit dhe me borinë e Perëndisë, dhe të vdekurit në Krishtin do të ringjallen të parët. Atëherë ne që jemi të gjallë dhe që kemi mbetur do të kapen bashkë me ta në retë për të takuar Zotin në ajër , dhe kështu do të jemi gjithmonë me Zotin .” Përfitoj nga ky varg për të vënë në dukje konceptimin apostolik të gjendjes së "të vdekurve ": " Ne të gjallët, duke mbetur për ardhjen e Zotit, nuk do t'ia dalim përpara ata që vdiqën .” Pali dhe bashkëkohësit e tij nuk menduan si të krishterët e rremë sot se të zgjedhurit “ të vdekur ” ishin në praninë e Krishtit, sepse reflektimi i tij tregon se përkundrazi, të gjithë mendonin se të zgjedhurit “ të gjallë ” do të hynin në parajsë përpara “të vdekurve ”.

Vargu 19: " Dhe qyteti i madh u nda në tri pjesë, dhe qytetet e kombeve ranë, dhe Perëndisë iu kujtua Babilonia e madhe, për t'i dhënë asaj kupën e verës së zemërimit të tij të furishëm. »

“ Tri pjesët ” kanë të bëjnë me “ dragoin, bishën dhe profetin e rremë ” të mbledhura në vargun 13 të këtij kapitulli. Një interpretim i dytë bazohet në këtë tekst nga Zak.11:8: “ Unë do t'i shkatërroj tre pastorët brenda një muaji; shpirti im ishte i padurueshëm për ta dhe shpirtrat e tyre ishin gjithashtu të neveritur me mua . Në këtë rast, “ tre pastorët ” përfaqësojnë tre përbërësit e popullit të Izraelit: mbretin, klerin dhe profetët. Duke marrë parasysh kontekstin përfundimtar, në të cilin besimi protestant dhe besimi katolik janë aleat dhe bashkuar, " tri pjesët " identifikohen nga: " dragoi " = djalli; “ bisha ” = popujt e joshur katolikë dhe protestantë; “ profeti i rremë ” = kleri katolik dhe protestant.

Në kampin e mundur, mirëkuptimi pushon, " qyteti i madh u nda në tre pjesë "; mes viktimave të mashtruara dhe të joshur, kampet e bishës dhe profetit të rremë, urrejtja dhe pakënaqësia frymëzojnë hakmarrjen kundër joshësve mashtrues përgjegjës për humbjen e tyre të shpëtimit. Pikërisht atëherë, tema e “të korrave ” plotësohet nga një llogaritje e përgjakshme, objektivi kryesor i të cilit janë, me gjithë logjikën dhe drejtësinë, mësuesit fetarë. Ky paralajmërim nga

Jakobi 3:1 merr më pas kuptimin e tij të plotë: “ Vëllezërit e mi, shumë prej jush të mos fillojnë të mësojnë, sepse **ju e dini se ne do të gjykohe mi më ashpër** ”. Në këtë kohë të “ *murta* ”, ky veprim ngjallet nga ky citim: “ *Dhe Perëndia u kujtua për Babiloninë e Madhe për t'i dhënë asaj kupën e verës së zemërimit të tij të egër* ”. Apo.18 do t'i kushtohet tërësisht evokimit të këtij dënimi të besimtarëve të pabesë.

Vargu 20: “ *Dhe të gjithë ishujt ikën dhe malet nuk u gjetën.* »

Ky varg përmbledh ndryshimin e tokës, i cili, i nënshtruar dridhjeve të mëdha, merr një aspekt kaosi universal, tashmë “ *pa formë* ” dhe së shpejti “ *bosh* ” ose “ *i shkretë* ”. Është rezultat, pasojë e “ *mëkatit shkretuesi* ” i denoncuar te Danieli 8:13 dhe dënimi përfundimtar i të cilit është profetizuar në Dan.9:27.

Vargu 21: “ *Dhe breshër i madh, breshri i të cilit peshonte një talent , ra nga qielli mbi njerëzit; dhe njerëzit blasfemuan Perëndinë për fshikullimin e breshërit, sepse fatkeqësia ishte shumë e madhe.* »

Detyra e tyre e keqe e kryer, banorët e tokës, nga ana e tyre, do të zhduken nga një plagë nga e cila do të jetë e pamundur për ta të shpëtojnë: gurë “ *breshëri* ” do të bien mbi ta. Fryma u jep atyre peshën e “ *një talenti* ”, d.m.th., 44,8 kg. Por kjo fjalë “ *talent* ” është më shumë një përgjigje shpirtërore e bazuar në “shëmbëlltyrën e *talenteve* ”. Në këtë mënyrë, ai ua ngarkon të rënëve rolin e atyre që nuk e realizuan “ *talentin* ”, pra dhuratat që u dha Zoti në shëmbëlltyrë. Dhe kjo sjellje e keqe përfundon duke u kushtuar atyre jetën, e para dhe e dyta që ishte e aksesueshme vetëm për të zgjedhurit e vërtetë. Deri në frymën e tyre të fundit të jetës, ata vazhdojnë të “ *blasfemojnë* ” (fyerin) “ *Zotin* ” e qiellit që i ndëshkon.

“Shëmbëlltyra e *talenteve* ” atëherë do të jetë përmbushur fjalë për fjalë. Perëndia do t'i japë çdo personi, sipas dëshmisë së veprave të besimit të tij; të krishterëve jobesnikë, ai do t'u japë vdekjen dhe do të tregohet po aq i ashpër dhe mizor sa menduan dhe e gjykan. Dhe të zgjedhurve besnikë ai do t'u japë jetë të përjetshme sipas besimit që ata kishin vendosur në dashurinë e tij të përsosur dhe besnikërinë e lartësuar në Jezu Krishtin për ta; e gjithë kjo sipas parimit të cituar nga Jezusi në Mat.8:13: “ *Të bëhet sipas besimit tënd* ”.

Pas kësaj fatkeqësie të fundit, toka bëhet e shkretë, e privuar nga të gjitha format e jetës njerëzore. Kështu gjen karakteristikën e “ *humnerës* ” të Zanafillës 1:2.

Kapitulli 17: Prostituta demaskohet dhe identifikohet

Vargu 1: “ *Atëherë një nga të shtatë engjëjt që mbanin të shtatë kupat erdhi dhe më foli, duke më thënë: Eja, unë do të të tregoj gjykimin e prostitutës së madhe që ulet mbi shumë ujëra.* »

Nga ky varg i parë, Fryma tregon qëllimin e këtij kapitulli 17: " gjkimi " i " prostitutës së madhe ". i cili është " ulur në ujëra të mëdha " ose, që mbizotëron, sipas vargut 15, " popuj, turma, kombe dhe gjuhë ", të cilat, nën simbolin " Euftrat ", tashmë caktuan Evropën dhe zgjerimet e saj planetare të fesë së krishterë në " trumbeta e gjashtë " e Zbulesës 9:14: SHBA, Amerika e Jugut, Afrika dhe Australia. Puna e gjykimit është e lidhur me kontekstin e " shtatë plagëve të fundit ", ose " shtatë shisheve " të derdhura nga " shtatë engjëjt " në kapitullin e mëparshëm 16.

Ky kuptim i numrit të " gjkimit " të numrit 17 konfirmohet nga Danieli 4:17: " Kjo fjalë është një dekret i atyre që shikojnë, kjo rezolutë. është një urdhër i shenjtoreve, në mënyrë që të gjallët të mund të dinë se Shumë i Larti ka sundimin mbi mbretërinë e njerëzve, që ia jep atë kujt të dojë dhe se ai lartëson aty njerëzit më të poshtër. "

" Gjkimi " në fjalë është ai i sjellë nga Zoti i Plotfuqishëm ndaj të cilit çdo krijesë në qiell dhe në tokë ka dhe do të jetë përgjegjëse; Kjo tregon nëse ky kapitull është i rëndësishëm. Ne pamë në mesazhin e ^{engjëllit të tretë} të kapitullit 14 se ky identifikim rezulton në jetë ose vdekje të përrjetshme. Prandaj, konteksti i këtij " gjkimi " është ai i " bishës që ngrihet nga toka " në kapitullin 13.

Pavarësisht paralajmërimeve historike dhe profetike, nga ana tjetër, besimi protestant në 1843 dhe besimi zyrtar adventist në 1994, u gjykuan nga Zoti i padenjë për shpëtimin e ofruar nga Jezu Krishti. Në konfirmim të këtij gjykimi, ata të dy hynë në aleancën ekumenike të propozuar nga besimi katolik romak, ndërsa pionierët e të dy grupeve kishin denoncuar natyrën e saj djallëzore. Për të shmangur këtë gabim, i zgjedhuri duhet të jetë absolutisht i bindur për identitetin e armikut kryesor të Jezu Krishtit: Romës, në të gjithë historinë e saj pagane dhe papnore. Faji i feve protestante dhe adventiste është edhe më i madh, sepse pionierët e të dyjave denoncuan dhe mësuan këtë natyrë djallëzore të katolicizmit romak. Ky ndryshim zemre nga të dy përbën një akt tradhtie kundër Jezu Krishtit, të vetmit Shpëtimtar dhe Gjykatësit të madh. Si u bë e mundur kjo? Të dyja fetë i kushtuan rëndësi vetëm paqes tokësore dhe mirëkuptimit mes njerëzve; gjithashtu, pasi besimi katolik nuk persekutoi më, ai bëhet për ta, i frekuentueshëm ose akoma më mirë, i shoqërueshëm deri në atë pikë sa të lidhin një pakt dhe të bëjnë aleancë me të. Kështu, mendimi i shpallur dhe gjykimi i drejtë i Perëndisë përçmohen dhe shkelen. Gabimi ishte të besosh se Perëndia në thelb kërkon paqe mes njerëzve, sepse në të vërtetë, ai dënon gabimet që i bëhen personit të tij, ligjit të tij dhe parimeve të tij të së mirës të zbuluara në ordinancat e tij. Fakti është edhe më serioz sepse Jezusi u shpreh shumë qartë për këtë temë duke thënë në Mat. 10:34 deri në 36: " Mos mendoni se kam ardhur për të sjellë paqen në tokë; Unë nuk erdha për të sjellë paqen, por shpatën. Sepse erdha të bëj një ndarje midis burrit dhe babait të tij, midis vajzës dhe nënës së saj, midis nuses dhe vjehrrës së saj; dhe armiqte e njeriut do të jenë ata të shtëpisë së tij. " Nga ana e tij, Adventizmi zyrtar nuk e dëgjoi Frymën e Zotit, i cili, nëpërmjet rivendosi së Shabatit të ditës së shtatë midis 1843 dhe 1873, i tregoi të dielën romake të cilën e ka quajtur " shenja e bishës " që nga themelimi i saj në mars. 7, 321. Misioni i adventizmit institucional dështoi sepse me kalimin e kohës përpara, gjykimi i tij të dielën romake u bë miqësor dhe vëllazëror, ndryshe nga ai i Perëndisë e cila

mbetet **pa ndryshim e njëjtë**, e diela e krishterë e trashëguar nga paganizmi diellor përbën shkakun kryesor të zemërimit të tij. I vetmi gjykim që ka rëndësi është ai i Perëndisë dhe Revelacioni i tij profetik synon të na shoqërojë me gjykimin e tij. Si rezultat, paqja nuk duhet të maskojë acarimin legjitim të Zotit të gjallë. Dhe ne duhet të gjykojmë siç gjykon ai dhe të identifikojmë regjimet civile ose fetare sipas vështrimit të tij hyjnor. Si rezultat i kësaj qasjeje, ne shohim " *bishën* " dhe veprimet e saj, edhe në kohë paqeje mashtruese.

Vargu 2: " *Me të mbretërit e dheut kanë kurvëruar dhe me verën e kurvërisë së saj banorët e tokës janë dehur.* »

Në këtë varg, vendoset një lidhje me veprimet e " *gruas Jezebel* " e akuzuar nga Jezu Krishti se i bëri shërbëtorët e tij të pinin një " *verë kurvërie (ose shthurjeje)* " *shpirtërore te Zbulesa 2:20*; gjëra të konfirmuara në Zbul.18:3. Këto veprime lidhin gjithashtu " *prostitutën* " me " *yllin e pelinit* " të Zbulesës 8:10-11; pelini është vera e tij helmuese me të cilën Fryma e krahason mësimet e tij fetare katolike romake.

Në këtë varg, qortimi që Zoti i bën fesë katolike është i justifikuar edhe në kohën tonë të paqes, sepse faji i qortuar sulmon autoritetin e tij hyjnor. Shkrimet e Biblës së Shenjtë që përbëjnë " *dy dëshmitarët* " e saj dëshmojnë kundër mësimëve të rreme fetare të kësaj feje romake. Por është e vërtetë se mësimi i tij i rremë do të ketë pasojat më të këqija për viktimat e tij të joshur: vdekjen e përrjetshme; të cilat do të justifikojnë veprimin e tyre hakmarrës të " *të korrave* " të Zbulesës 14:18 deri në 20.

Vargu 3: " *Ai më çoi në frymë në një shkretëtirë. Dhe pashë një grua të ulur mbi një bishë të kuqe flakë, plot me emra blasfemie, që kishte shtatë krerë dhe dhjetë brirë.* »

" *... në një shkretëtirë* ", simbol i provës së besimit, por edhe i klimës shpirtërore "të thatë" të kontekstit të " *kohës sonë të fundit* (Dan.11:40)", kësaj here, sprova e fundit e besimit të tokësorit. historia, Shpirti përfytyron situatën shpirtërore që mbizotëron në këtë kontekst përfundimtar. " *Gruaja dominon një bishë të kuqe të ndezur* ". Në këtë imazh, Roma dominon " *bishën që ngrihet nga toka* " që shënon SHBA-në protestante në momentin kur ata bëjnë katolikët të " *adhurojnë shenjë e bishës* " duke imponuar ditën e saj të pushimit të trashëguar nga perandori Kostandini ¹. Në këtë kontekst përfundimtar, nuk ka më diadema, as në " *shtatë kokat* " e Romës fetare, as në " *dhjetë brirët* " simbole, në këtë rast, të dominuesve civilë të popujve të krishterë evropianë dhe botërorë që ajo manipulon. Por e gjithë kjo lidhje është në ngjyrën e mëkatit: " *skarlat* ".

Te Zbulesa 13:3 lexojmë: " *Dhe pashë një nga kokat e tij si të plagosur për vdekje; por plaga e tij mortore u shërua. Dhe e gjithë toka ishte e trembur pas bishës.* " Ne e dimë se ky shërim është falë Konkordatit të Napoleonit ¹. Që nga ky moment, poperia katolike romake nuk persekuton më, megjithatë, le të vërejmë për nga rëndësia, Zoti vazhdon ta quajë atë " *bisha* ": " *Dhe e gjithë toka ishte në admirim pas bishës* ". Kjo konfirmon shpjegimin e dhënë më sipër. Armiku i Perëndisë mbetet armiku i tij, sepse mëkatet e saj kundër ligjit të tij nuk pushojnë, në kohë paqeje si në kohë lufte. Dhe armiku i Perëndisë është, pra, edhe ai i të zgjedhurve të tij besnikë në kohë paqeje ose lufte.

Vargu 4: “ Gruaja ishte e veshur me të purpurta dhe të kuqe flakë dhe e stolisur me ar, gurë të çmuar dhe perla. Ajo mbante në dorë një filxhan të artë, të mbushur me neveri dhe papastërti të prostitucionit të saj. »

Këtu përsëri, përshkrimi i paraqitur synon gabimet doktrimore shpirtërore. Zoti i dënon ritet e tij fetare; masat e saj dhe eukaristët e saj të urreyer dhe para së gjithash shija e saj për luksin dhe pasurinë që e çon në kompromiset e dëshiruara nga mbretërit, fisnikët dhe të gjithë të pasurit e tokës. " *Prostituta* " duhet të kënaqë "klientët" ose të dashurit e saj.

ngjyrë “ e kuqe e ndezur ” e ka origjinën tek vetë “ *prostituta* ”: “ *vjollcë dhe e kuqe e ndezur* ”. Termi " *grua* " që përcakton një " *kishë* ", një asamble fetare, sipas Efes.5:23, por gjithashtu, " *qyteti i madh që ka mbretërinë mbi mbretërit e tokës* ", siç mëson vargu 18 i këtij kapitulli 17. Në përmbledhje, ne mund të njohim ngjyrat e uniformave të "kardinalëve dhe peshkopëve" të Vatikanit romak. Zoti përshkruan masat katolike, me përdorimin e kupës " *të artë* ", në të cilën vera alkoolike supozohet të përfaqësojë gjakun e Jezu Krishtit. Por çfarë mendon Zoti për të? Ai na thotë: në vend të gjakut të tij shëlbues, ai sheh vetëm “ *të neveritë dhe papastërtitë e prostitucionit të tij* ”. Në Dan.11:38, " *ari* " u përmend si zbukurimi i kishave të tij, të cilin Shpirti ia atribuon " *zotit të fortesave* ”.

Vargu 5: “ Në ballin e saj ishte shkruar një emër, një mister: Babilonia e madhe, nëna e kurvarëve dhe e neverive të tokës. »

“ *Misteri* ” i cituar në këtë varg është një “ *mister* ” vetëm për ata që Fryma e Jezu Krishtit nuk i ndriçon; janë gjithashtu, për fat të keq, më të shumtët. Sepse, " *suksesi dhe sukcesi i dredhive* " të regjimit papal të shpallur që nga Dan.8:24-25 do të konfirmohen deri në orën e gjykimit të tij, në fund të botës. Për Perëndinë, është “ *misteri i paudhësisë* ” i cili u shpall dhe u zbatua tashmë nga djalli në kohën e apostujve, sipas 2 Thesalonikasve 2:7: “ *Sepse misteritë i paudhësisë tashmë po funksionon; është e nevojshme vetëm që ai që ende e mban prapa duhet të jetë zhdukur.* ” “ *Misteri* ” lidhet me vetë emrin “ *Babiloni* ”, gjë që ka kuptim, pasi qyteti antik me atë emër nuk ekziston më. Por Pjetri tashmë ia dha këtë emër Romës, në 1 Pjetrit 5:13 dhe për fat të keq për turmat e mashtruara, vetëm të zgjedhurit janë të vëmendshëm ndaj këtij saktësie të ofruar nga Bibla. Kujdes nga kuptimi i dyfishtë i fjalës “ *tokë* ” që shënon edhe këtu bindjen protestante, sepse sado që besimi katolik është i njësuar, besimi protestant është i shumëfishtë, për t’u cilësuar si “ *prostituta* ”, bijat e katolikëve të tyre”. *nënë* ” . Vajzat ndajnë " *neveritë* " e " *nënës* " së tyre. Dhe kryesorja prej këtyre " *neverive* " është e diela, " *shenja* " e autoritetit të saj fetar që i është bashkangjitur.

Kuptimi i fjalëpërfjalshëm i fjalës " *tokë* " është gjithashtu i justifikuar sepse intoleranca fetare katolike është nxitësi i agresioneve të mëdha fetare ndërkombëtare. Ajo e ndoti dhe e bëri të urreyer besimin e krishterë duke nxitur mbretërit që t'i kthenin popujt e tokës në bindjen e saj. Por, pasi humbi fuqinë e tij, " *neveritë* " e tij vazhduan duke bekuar ata që Perëndia i mallkon dhe duke mallkuar ata që ai bekon. Natyra e saj pagane zbulohet kur ajo i quan muslimanët “*vëlla*”, feja e të cilëve e paraqet Jezu Krishtin si një nga profetët më të vegjël.

Vargu 6: “ Dhe pashë gruan të dehur nga gjaku i shenjtorëve dhe nga gjaku i dëshmitarëve të Jezusit. Dhe, duke e parë atë, më kapi një habi e madhe. »

Ky varg merr një citat nga Dan.7:21, duke specifikuar këtu se " *shenjtoret* " të cilëve ajo lufton dhe dominon, janë me të vërtetë " *dëshmitarët e Jezusit* ". Kjo hedh shumë dritë mbi misterin e " *Babilonisë së Madhe* ". Feja romake pi " *gjaku* " të të zgjedhurve deri në dehje. Kush do të dyshonte se një kishë e krishterë, si Roma e sotme papale, ishte kjo " *prostitutë* " e " *dehur me gjakun e derdhur nga dëshmitarët e Jezusit* "? Të zgjedhurit, por vetëm ata. Sepse, me anë të profecisë, Fryma ua bëri të njohura planet vrasëse të armikut të tyre. Ky kthim në natyrën e tij të ligë dhe mizore do të jetë pasoja e dukshme e fundit të kohës së hirit. Por kjo ligësi do të jetë mbi të gjitha, në një mënyrë edhe më të habitshme, natyra e besimit dominues protestant të kësaj kohe të fundit të botës. Fryma citon veçmas " *shenjtoret* " dhe " *dëshmitarët e Jezusit* ". " *Shenjtoret* " e parë pësuan persekutime pagane republikane dhe perandorake romake; " *Dëshmitarët e Jezusit* " goditen nga Roma pagane perandorake dhe papnore. Sepse prostituta është një qytet: Roma; " *qyteti i madh që ka mbretërinë mbi mbretërit e tokës* " që nga mbërritja e tij në Izrael, në Jude në vitin – 63, sipas Dan.8:9: " *më e bukura e vendeve* ". Historia e shpëtimit do të përfundojë me një provë besimi në të cilën " *dëshmitarët e Jezusit* " do të shfaqen dhe do të veprojnë për të justifikuar këtë shprehje; kështu ata do t'i japin Perëndisë një arsye të mirë për të ndërhyrë për t'i shpëtuar ata nga vdekja e planifikuar. Në kohën e tij, Gjoni kishte arsye të mira për t'u habitur nga " *misteri* " që kishte të bënte me qytetin e Romës. Ai e njihte atë vetëm në aspektin e saj të ashpër dhe të pamëshirshëm pagan perandorak që e kishte dërguar në paraburgim në ishullin Patmos. Simbolet fetare si " *kupa e artë* " e mbajtur nga " *prostituta* " me të drejtë mund ta habisin atë.

Vargu 7: " *Dhe engjëlli më tha: Pse je i habitur? Unë do t'ju tregoj misterin e gruas dhe bishës që e mbart atë, e cila ka shtatë koka dhe dhjetë brirë.* »

" *Misteri* " nuk ka për qëllim të zgjasë përgjithmonë dhe nga vargu 7, Fryma do të japë detaje që do të lejojnë Gjonin dhe ne të heqim " *misterin* " dhe të identifikojmë qartë qytetin e Romës dhe rolin e tij në imazhin e vargu 3, simbolet e të cilit, përsëri, citohen.

" *Gruaja* " përcakton natyrën fetare të Romës papale, pretendimin e saj se është " *gruaja e Qengjit* ", Jezu Krishti. Por Zoti e mohon këtë pretendim duke e quajtur atë një " *prostitutë* ".

" *Bisha që e mbart* " përfaqëson regjimet dhe popujt që njohin dhe legjitimojnë pretendimet e saj fetare. Ato e kanë origjinën e tyre historike në " *dhjetë brirët* " e mbretërive të formuara në Evropë pasi u çliruan nga dominimi i Romës perandorake sipas figurës së dhënë në Dan.7:24. Ata pasojnë Romën perandorake të " *kafshës së katërt* ". Dhe këto territore në fjalë mbeten të njëjta deri në fund. Kufijtë lëvizin, regjimet ndryshojnë, kalojnë nga monarkia në republika, por norma e krishterimit papnor romak i bashkon për keq. Gjatë ^{shekullit të 20-të}, ky bashkim nën kujdesin romak u konkretizua nga Bashkimi Evropian i krijuar në "Traktatet e Romës" të 25 marsit 1957 dhe 2004.

Vargu 8: " *Bisha që pe ishte dhe nuk është më*". **Ajo duhet të ngjitet nga humnera** dhe të shkojë në humbje. Dhe ata që banojnë në tokë, emrat e të cilëve nuk janë shkruar që nga krijimi i botës në librin e jetës, do të mrekullohen kur të shohin bishën, sepse ai ishte dhe nuk është më, dhe se ajo do të shfaqet përsëri. »

" *Bisha që patë ishte dhe nuk është më* ." Përkthim: Intoleranca fetare e krishterë ishte që nga viti 538, dhe nuk është më, që nga viti 1798. Fryma sugjeron kohëzgjatjen e profetizuar në forma të ndryshme për sundimin papnor intolerant që nga Dan.7:25: " *një kohë, kohë dhe gjysmë rrahje; 42 muaj; 1260 ditë* ." Megjithëse intoleranca e saj u dha fund me veprimin e " *bishës që ngrihet nga thellësia* ", e cila i referohet Revolucionit Francez dhe ateizmit të tij kombëtar në Zbul. 11:7, këtu termi " *thellë* " paraqitet si një aktivitet i lidhur me djalli, " *Shkatërruesi* ", që shkatërron jetë dhe çnjerëzon planetin tokë, dhe të cilin Zbulesa 9:11 e quan " *engjëlli i humnerës* ". Zbulesa 20:1 do të japë shpjegimin: " *djalli* " do të jetë i lidhur për " *një mijë vjet* " në tokën e çnjerëzuar të quajtur " *humnera* ". Duke ia atribuar origjinën e tij në " *humnerë* ", Zoti zbulon se ky qytet **nuk ka pasur kurrë** një marrëdhënie me të; qoftë gjatë dominimit të tij pagan, gjë që është shumë e logjikshme, por edhe gjatë gjithë veprimtarisë së tij fetare papale, në kundërshtim me atë që një mori njerëzish të mashtruar besojnë **për rënien e tyre , pasi ata do të ndajnë me të,** " *humbjen* " e tij përfundimtare të zbuluar këtu. Duke e përcëmuar fjalën profetike, viktimat e joshjeve të Romës do të habiten sepse intoleranca fetare do të " *rishfaqet* " në këtë kontekst përfundimtar të shpallur dhe të zbuluar. Kështu Zoti na kujton se ai i ka njohur emrat e të zgjedhurve që nga " *themelimi i botës* ". " *Emrat* " e tyre u shkruan në " *Librin e jetës së Qengjit* " Jezu Krishti. Dhe për t'i shpëtuar, ai ua hapi mendjen mistereve të profecive të tij biblike.

Unë propozoj këtu një analizë të dytë të këtij vargu në lidhje me fjalën " *humnerë* ". Në këtë reflektim, unë marr parasysh kontekstin përfundimtar të synuar nga Shpirti sipas përshkrimit të tij për " *bishën e kuqe të ndezur* " të vargut 3. Ne e kemi parë atë, mungesën e " *diademave* " në " *dhjetë brirët* " dhe " *shtatë koka* " e vendos atë në " *kohën e fundit* "; atë të kohës sonë. Prej kohësh e kam konsideruar se nocioni " *budalla* " mund të ketë të bëjë vetëm me një veprim intolerant dhe despotik, dhe që rrjedhimisht mund t'i atribuohet vetëm regjimit intolerant të ditëve të fundit të shënuara nga sprova e fundit e besimit universal. Por në fakt, në fund të dimrit 2020 në kohën hyjnore, një ide tjetër është frymëzuar nga unë. " *Bisha* " në fakt po vret vazhdimisht shpirtat njerëzorë dhe viktimat e mësimave të saj të ekzagjeruara dhe të egra humaniste janë shumë më të shumta se ato të intolerancës së saj. Nga vjen kjo sjellje e re joshëse dhe mashtruese humaniste? Është fryt i trashëgimisë së mendimit të lirë që vjen nga filozofët revolucionarë, të cilët Perëndia i vë në shënjestër te Zbulesa 11:7 nën emrin e " *bishës që ngrihet nga humnera* ". Ngjyra e " *skarlatit* " që i është ngjitur " *bishës* " së kohës sonë, nga vargu 3 i këtij kapitulli, denoncon mëkatën e krijuar nga liria e tepërt që njeriu i ka dhënë vetes. Kë përfaqëson ajo? Dominantët perëndimorë me origjinë të krishterë, bazat fetare të të cilëve janë trashëguar nga katolicizmi evropian: SHBA dhe Europa të joshur tërësisht nga feja katolike. " *Bisha* " që na tregon Perëndia është rezultati përfundimtar i veprimeve të profetizuara në mesazhin e " *borisë së pestë* ". Besimi protestant, i joshur nga besimi katolik i bërë paqësor, bashkon protestantizmin dhe katolicizmin e mallkuar nga Zoti, të bashkuar nga Adventizmi zyrtar institucional në 1994, për " *përgatitjen për betejë* " të Zbulesës 9:7-9, " *të Harmagedonit* ", sipas Zbulesës 16:16, se ata së bashku, pas " *borisë së gjashtë* ", do të udhëheqin kundër

shërbëtorëve të fundit besnikë të Perëndisë, të cilët ruajnë dhe praktikojnë Sabati; pushimi i ditës së shtatë, i urdhëruar nga i katërti nga dhjetë urdhërimet e tij. Në kohë paqeje, fjalimet e tyre lartësojnë dashurinë vëllazërore dhe lirinë e ndërgjegjes. Por kjo liri e egër dhe e rreme e bërë liritare i çon në “ *vdekjen e dytë* ” turmat që popullojnë botën perëndimore; e cila karakterizohet, pjesërisht, nga ateizmi, pjesërisht nga indiferenca dhe në një pjesë më të vogël, nga angazhimet fetare të pavlefshme, sepse ato janë të dënuara nga Zoti, për shkak të mësimave të tyre të rreme fetare. Në këtë mënyrë, kjo “ *bishë* ” humaniste e ka origjinën e saj në “ *greminën* ” siç zbulon Fryma në këtë varg, në kuptimin që feja e krishterë është bërë imazh dhe zbatim i mendimit humanist, grekëve, francezëve apo revolucionarëve të huaj . **Ashtu si puthja e Judës për Jezusin, dashuria joshëse e rreme humaniste e kohës së paqes vret më shumë se shpata .** “ *Bisha* ” e kohës sonë të paqes trashëgon gjithashtu karakterin e “ *errësirës* ” që i jep fjala “ *thellë* ” në Zanafilla 1:2: “ *Toka ishte pa formë dhe e zbrazët: kishte errësirë mbi faqen e humnerës dhe Fryma i Perëndisë lëvizi mbi ujëra* . Dhe ky karakter “ *errësirë* ” i shoqërive me origjinë të krishterë është trashëguar në mënyrë paradoksale nga “ **iluminizmi** ”, emri i dhënë mendimtarëve të lirë revolucionarë francezë.

Duke propozuar këtë sintezë, Shpirti e arrin qëllimin e tij që konsiston në zbulimin e shërbëtorëve të tij besnikë gjykimin e tij mbi botën tonë perëndimore dhe qortimet që i drejton asaj. Kështu ai denoncon mëkatet e tij të shumta dhe tradhtitë e tij ndaj Jezu Krishtit, të vetmit Shpëtimtar të cilin veprimet e tyre e çnderojnë.

Vargu 9: “ *Kjo është zgjuarsia që ka dituri: shtatë kokat janë shtatë male, mbi të cilat ulet gruaja.* »

Ky varg konfirmon shprehjen me të cilën Roma ishte caktuar prej kohësh: “ Roma, qyteti i shtatë kodrave ”. Këtë emër e gjeta të cituar në një atlas gjeografik të shkollës së vjetër të vitit 1958. Por kjo gjë nuk është e diskutueshme; “ *shtatë malet* ” të quajtura “kodra” mbeten edhe sot që mbajnë emrat: Kapitolinë, Palatinë, Caelius, Aventine, Viminal, Esquiline dhe Quirinal. Në fazën e saj pagane, këto kodra “vende të larta” të gjitha mbështetnin tempuj kushtuar idhujve të hyjnizuar të dënuar nga Zoti. Dhe për të nderuar “ *zotin e fortesave* ”, besimi katolik nga ana e tij ngriti bazilikën e tij, në Caelius që përcakton “parajsën” sipas Romës. Në Kapitol, “koka”, ngrihet Pallati i Bashkisë, aspekti civil i gjyqësorit. Të theksojmë se aleati i ditëve të fundit, Amerika, dominon edhe nga një “Kapitol” i vendosur në Uashington. Edhe këtu, simboli i “kokës” justifikohet nga kjo magji e lartë që do të zëvendësojë Romën dhe do të dominojë, nga ana tjetër, banorët e tokës, “ *në praninë e saj* ” sipas Zbul.13:12.

Vargu 10: “ *Janë edhe shtatë mbretër: pesë kanë rënë, njëri është, tjetri nuk ka ardhur ende dhe kur të vijë, do të qëndrojë për pak kohë.* »

Në këtë varg, me shprehjen “ *shtatë mbretër* ”, Fryma i atribuon Romës “ *shtatë* ” regjime qeverisjeje, të cilat janë radhazi, për gjashtë të parët: monarkia nga – 753 deri në – 510; Republika, Konsullata, Diktatura, Triumvirati, Perandoria që nga Oktaviani, Cezar Augusti nën të cilin lindi Jezusi dhe Tetrarkia (4 perandorë të lidhur) në pozitën e shtatë midis 284 dhe 324, gjë që konfirmon saktësinë “ *ai duhet të zgjasë një kohë të shkurtër* ”; në fakt 30 vjet. Perandori i ri

Konstandini ¹ do të largohet shpejt nga Roma dhe do të vendoset në Lindje në Bizant (Kostandinopoja u riemërua Stamboll nga turqit). Por nga viti 476, perandoria perëndimore e Romës u shpërbë dhe " *dhjetë brirët* " e Danielit dhe Apokalipsit fituan pavarësinë e tyre duke formuar mbretëritë e Evropës Perëndimore. Që nga viti 476, Roma mbeti nën pushtimin e barbarëve Ostrogot, nga të cilët u dorëzua në vitin 538, nga gjenerali Belisarius i dërguar me ushtritë e tij nga perandori Justinian që banonte në Lindje në Kostandinopojë.

Vargu 11: " *Dhe bisha që ishte dhe nuk është më, është vetë mbreti i tetë dhe është në numrin e të shtatëve dhe shkon në humbje.* »

"Mbreti i tetë" është qeverisja fetare papale e vendosur në 538 me dekretin e favorshëm perandorak të perandorit Justinian ¹. Ai iu përgjigj kështu një kërkesë të gruas së tij Theodora, një ish-"prostitutë", e cila ndërhyri në emër të Vigile, një prej miqve të saj. Siç specifikon vargu 11, regjimi papal shfaqet në kohën e "shtatë" qeverisjeve të cituara ndërsa përbënte një formë të re, të paprecedentë që Danieli e tregoi si një mbret " *ndryshe* ". Ajo që i paraprin kohës së "shtatë" mbretërve të mëparshëm është titulli i udhëheqësit fetar romak që i atribuohet tashmë perandorëve të tij dhe që nga origjina e tij: "Pontifex Maximus", një shprehje latine e përkthyer si "Pap sovran", i cili gjithashtu ka qenë, që nga koha. 538, titulli zyrtar i Papës Katolike Romake. Regjimi romak që ekziston në kohën kur Gjoni merr vizionin është Perandoria, qeverisja e gjashtë romake; dhe në kohën e tij, titullin "Pap sovran" e mbante vetë perandori.

Kthimi i Romës në skenën historike është për shkak të mbretit frank, Clovis I ' i "konvertuar" në besimin e rremë të krishterë të kohës, në vitin 496; domethënë katolicizmit romak që i ishte bindur Kostandinut I ^{dhe} që ishte goditur tashmë nga mallkimi i Zotit që më 7 mars 321. Pas dominimit perandorak, Roma u pushtua dhe u dominua nga popuj të huaj që erdhën në shpërngulje masive. Keqkuptimi i gjuhëve dhe kulturave të ndryshme është baza e trazirave dhe betejave të brendshme që shkatërruan unitetin dhe forcën romake. Këtë veprim Zoti e zbaton sot në Evropë për ta dobësuar dhe për t'ia dorëzuar armiqtë të saj. Kështu, mallkimi i përvojës së "Kullës së Babelit" ruan gjatë shekujve dhe mijëvjeçarëve të gjitha efektet dhe efektivitetin e tij për ta çuar njerëzimin në fatkeqësi. Në lidhje me Romën, së fundi, ajo ra nën dominimin e Ostrogotëve Arian, doktrinalisht kundër besimit katolik romak të mbështetur nga perandorët bizantinë. Prandaj duhej të çlirohej nga ky dominim në mënyrë që vendosja e regjimit papnor romak në vitin 538 u bë i mundur në tokën e tij Për ta realizuar këtë sipas Danit.7:8-20, " *tre brirë u sollën poshtë* para popery (*briri i vogël*); janë popujt armiqësorë ndaj katolicizmit romak të peshkopëve të Romës, radhazi, më 476, Herulët, më 534, vandalët dhe më 10 korrik 538, "nga një stuhi dëbore", të çliruar nga pushtimi i ostrogotëve nga gjenerali Belisarius i dërguar nga Justiniani I ' Roma mund të hynte në regjimin e saj papnor ekskluziv, dominues dhe intolerant, të krijuar nga ky perandori, me kërkesë të intrigantit Vigilius, papës së parë në fuqi. Nga ky moment, Roma është **bërë** " *qyteti i madh që ka mbretërinë mbi mbretërit e tokës* ", nga vargu 18, **i cili shkon në "humbje"**, siç specifikon Fryma, këtu, për herë të dytë, pas vargut 8.

Prandaj, Popery nuk i referohet Shën Pjetrit siç pretendon ai, por dekretit të Justinianit I, ^{perandorit} bizantin që i dha atij titullin dhe autoritetin e tij fetar. Kështu,

e diela u urdhërua nga perandori romak Konstandini I ^{më} 7 mars 321 dhe papa që e justifikoi atë u vendos nga perandori bizantin Justiniani I ^{në} vitin 538; dy data me pasojat më të tmerrshme për mbarë njerëzimin. Ishte gjithashtu në vitin 538 që peshkopi i Romës mori titullin e Papës për herë të parë.

Vargu 12: “ *Dhjetë brirët që patë janë dhjetë mbretër, të cilët nuk kanë marrë ende një mbretëri, por që marrin autoritet si mbretër për një orë me bishën.* »

Këtu, ndryshe nga Dan.7:24, mesazhi synon një kohë shumë të shkurtër të vendosur në fund të " *kohës së fundit* ".

Ashtu si në kohën e Danielit, në kohën e Gjonit, " *dhjetë brirët* " e perandorisë romake ende nuk e kishin fituar apo rifituar pavarësinë e tyre. Por, konteksti i synuar në këtë kapitull 17, duke qenë ai i fundit të botës, është roli që luajnë " *dhjetë brirët* " në këtë kontekst të saktë që evokohet nga Shpirti, siç do të konfirmojnë vargjet që vijojnë. " *Ora* " e profetizuar i referohet kohës së provës përfundimtare të besimit të shpallur, te Zbulesa 3:10, pionierëve besnikë të Adventizmit të Ditës së Shtatë në 1873. Mesazhi ishte për ne, trashëgimtarët e tyre, besnikët e Adventistit drita e dhënë nga Jezu Krishti për të zgjedhurit e tij në 2020.

Sipas kodit profetik të dhënë profetit Ezekiel (Ezek.4:5-6), një " *ditë* " profetike vlen një " *vit* " të vërtetë dhe për rrjedhojë, një " *orë* " profetike vlen 15 ditë reale. Këmbëngulja e madhe e mesazhit të Shpirtit, i cili do të citojë tre herë shprehjen " *në një orë të vetme* " në kapitullin 18, më shtyn të nxjerr përfundimin se kjo " *orë* " synon kohën midis fillimit të datës 6 ^{të} " *shtatë plagëve të fundit* ". dhe kthimin në lavdi të Zotit tonë hyjnor Jezu, i cili kthehet në lavdinë e Kryeengjellit " *Michael* " për të shpëtuar të zgjedhurit e tij nga vdekja e programuar. Prandaj, kjo " *orë* " është ajo gjatë së cilës zgjat " *beteja e Harmagedonit* ".

Vargu 1 3: “ *Ata kanë një qëllim, dhe ia japin fuqinë dhe autoritetin e tyre bishës.* »

Duke synuar kohën e kësaj sprove përfundimtare, Shpirti thotë për " *dhjetë brirët* ": " *Ata kanë një qëllim dhe ia japin fuqinë dhe autoritetin e tyre bishës* ." Ky qëllim që ata ndajnë konsiston në garantimin që pushimi i së dielës të respektohet nga të gjithë të mbijetuarit e Luftës së Tretë Bërthamore. Rrënimimi e zvogëloi shumë fuqinë ushtarake të kombeve të lashta evropiane. Por, fitimtarët e konfliktit, protestantët amerikanë morën nga të mbijetuarit, një braktisje totale të sovranitetit të tyre. Motivi është djallëzor, por të rënët nuk janë të vetëdijshëm për të dhe shpirtat e tyre të dorëzuara ndaj Satanit mund të përmbushin vetëm vullnetin e tij.

Vetëm nga koalicioni i " *dragoit* ", " *bishës* " dhe " *profetit të rremë* " " *dhjetë brirët* " ia dorëzojnë autoritetin e tyre " *bishës* ". Dhe kjo heqje dorë është shkaktuar nga intensiteti i vuajtjes që godasin mbi ta fshikullimet e Zotit. Midis shpalljes së dekretit të vdekjes dhe zbatimit të tij, një periudhë prej 15 ditësh u jepet vëzhguesve të Shabatit për të marrë " *shenjen e bishës* ", " *të dielën* " e saj romake të ndotur nga adhurimi pagan diellor. Rikthimi i Jezu Krishtit që planifikohet për pranverën që i paraprin 3 prillit 2030, përveç nëse ka ndonjë gabim në interpretimin e termit " *orë* ", dekreti i vdekjes duhet të shpallet për këtë

datë ose një datë që ndodhet midis saj dhe ditës. e pranverës 2030 të kalendarit tonë të zakonshëm aktual.

Për të kuptuar plotësisht se si do të jetë situata përfundimtare kohore, merrni parasysh faktet e mëposhtme. Fundi i kohës së hirit është i identifikueshëm vetëm nga zyrtarët e zgjedhur që e lidhin atë me shpalljen e ligjit të së dielës; më saktë, pas saj. Për grumbullimin e popujve jobesimtarë dhe rebelë ende gjallë, shpallja e ligjit të së dielës shfaqet vetëm si masë e interesit të përgjithshëm pa pasoja për ta. Dhe vetëm pasi kanë vuajtur pesë plagët e para, zemërimi i tyre hakmarrës i shtyn ata të miratojnë plotësisht vendimin për të “*vratur*” ata që u paraqiten si përgjegjës për ndëshkimin e tyre qiellor.

Vargu 14: “*Ata do të luftojnë kundër Qengjit dhe Qengji do t'i mundë, sepse ai është Zot i zotërve dhe Mbreti i mbretërve, dhe ata që janë thirrur, të zgjedhur dhe besnikë që janë me të, do t'i mundin gjithashtu.* »

“*Ata do të luftojnë kundër Qengjit dhe Qengji do t'i mundë ata ...*”, sepse ai është Perëndia i Plotfuqishëm të cilit asnjë fuqi nuk mund t'i rezistojë. “*Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve*” do të imponojë forcën e tij hyjnore mbi mbretërit dhe zotërit më të fuqishëm të tokës. Dhe të zgjedhurit që e kuptojnë këtë do të kapërcejnë me të. Shpirti kujton këtu tre kriteret e kërkuara nga Zoti nga ata që ai shpëton dhe që janë përkushtuar në rrugën e shpëtimit që fillon për ta me statusin shpirtëror të “*të thirrurit*” dhe që më pas transformohet, kur është kështu, në Statusi i “*zgjedhur*”, nga “*besnikëria*” e shfaqur ndaj Zotit krijues dhe gjithë dritës së tij biblike. Beteja e përmendur është beteja e “*Harmagedonit*”, e Zbul. 16:16; “*ora*” kur “*besnikëria*” e “*të zgjedhurve*” “*të thirrurit*” vihet në provë. Tek Zbulesa 9:7-9, Shpirti zbuloi përgatitjen e besimit protestant për këtë “*luftë*” shpirtërore. Të dënuar me vdekje, për shkak të besnikërisë së tyre ndaj Shabatit, të zgjedhurit dëshmojnë për besimin e vendosur në premtimet e profetizuara nga Perëndia dhe kjo dëshmi që i jepet, i jep atij “*lavdinë*” që ai kërkon në mesazhin e engjëllit të parë. nga Zbul.14:7. Mbrojtësit dhe mbështetësit e të dielës të detyrueshme do të gjejnë, në këtë përvojë, vdekjen që do të përgatiten t'i japin të zgjedhurve të Jezu Krishtit. I kujtoj këtu, atyre që janë skeptikë dhe dyshues se Zoti u jep kaq shumë rëndësi ditëve të pushimit, se njerëzimi ynë e humbi përjetësinë për shkak të rëndësisë që u dha “*dy pemëve*” të kopshtit tokësor. “*Harmagedoni*” bazohet në të njëjtin parim në zëvendësimin e “*dy pemëve*” sot kemi “*ditën e njohjes së së mirës dhe të keqes*”, të dielën dhe “*ditën e jetës së shenjtëruar*”, të shtunën ose të shtunën.

Vargu 15: “*Dhe ai më tha: Ujërat që pe, mbi të cilat ulet prostituta, janë popuj, turma, kombe dhe gjuhë.* »

Vargu 15 na jep çelësin që na lejon t'i atribuojmë “*ujrave*” mbi të cilët “*ulet prostituta*”, identitetin e popujve evropianë të quajtur “*të krishterë*”, por mbi të gjitha, në mënyrë të rreme dhe mashtruese “*të krishterë*”. Evropa ka karakteristikën e bashkimit të popujve që flasin “*gjuhë*” të ndryshme ; gjë që dobëson sindikatat dhe aleancat e bëra. Por në kohët e fundit, gjuha angleze shërben si urë lidhëse dhe nxit shkëmbimet ndërkombëtare; edukimi i përhapur i qenieve njerëzore zvogëlon efektivitetin e armës së mallkimit hyjnor dhe kundërshton projektin e Krijuesit të saj. Prandaj, përgjigja e tij do të jetë më e

tmerrshme: vdekja nga lufta dhe në fund, nga shkëlqimi i ardhjes së tij të lavdishme.

Vargu 16: “ *Dhjetë brirët që pe dhe bisha do ta urrejnë prostitutën, do ta zhveshin dhe do ta zhveshin lakuriq, do të hanë mishin e saj dhe do ta hanë me zjarr.* »

Vargu 16 shpall programin e kapitullit të ardhshëm 18. Ai konfirmon përmbysjen e “ *dhjetë brirëve dhe bisha* ”, e cila pasi e mbështet dhe e miraton, përfundon duke shkatërruar “ *prostitutën* ”. Kujtoj këtu se “ *bisha* ” është regjimi i shoqatës së pushteteve civile dhe fetare dhe që përcakton në këtë kontekst, pushtetin e popullit zyrtarisht protestant amerikan dhe të popujve katolik dhe protestantë evropianë, ndërsa “ *prostituta* ” përcakton kleri, pra autoritetet mësimore të pushtetit fetar katolik: murgjit, priftërinjtë, peshkopët, kardinalët dhe Papa. Kështu, në përmbysje, popujt katolikë evropianë dhe populli protestant amerikan, dy viktimat e gënjeshtërisë romake, qëndrojnë kundër klerit të katolicizmit papal romak. Dhe ata do ta “ *përpijnë me zjarr* ” kur, nëpërmjet ndërhyrjes së tij të lavdishme, Jezusi do të shembë maskën e tij mashtruese djallëzore joshëse. “ *Dhjetë brirët* ” do ta “ *zhveshin dhe do ta nxjerrin zhveshur* ” sepse ajo jetoj në luks, do të zhvishet dhe për shkak se u vesh me një pamje shenjtërie, do të shfaqet edhe “ *lakuriq* ”, në turp shpirtëror, pa asnjë drejtësi qiellore për ta veshur atë. Saktësia, “ *ata do të hanë mishin e tij* ”, shpreh egërsinë e përgjakshme të ndëshkimit të tij. Ky varg konfirmon temën “ *të cilësisë së mirë* ” të Zbulesës 14:18 deri në 20: Mjerë rrushi i zemërimit!

Vargu 17: “ *Sepse Perëndia e ka vënë në zemrat e tyre të përmbushin qëllimin e tij dhe të kryejnë një qëllim, dhe t'i japin mbretërinë e tyre bishës, derisa të përmbushen fjalët e Perëndisë.* »

Vargu 17, nën numrin e gjykimit, na zbulon një mendim të rëndësishëm të Perëndisë qiellor që njerëzit e përçmojnë ose e trajtojnë me indiferencë gabimisht. Zoti këmbëngul këtu, në mënyrë që të zgjedhurit e tij të binden, se ai është i vetmi Mjeshtër i “ *lojës së tmerrshme* ” që do të vendoset në kohën e pritur. Programi nuk u hartua nga djalli, por nga vetë Zoti. Gjithçka që ai shpalli në Zbulesën e tij madhështore dhe sublime që ka të bëjë me Danielin dhe Zbulesën, ose është kryer tashmë, ose mbetet për t'u përmbushur. Dhe për shkak se “ *fundi i një gjëje është më i mirë se fillimi i tij* ” sipas Ecc.7:8, Perëndia synon për ne, këtë provë të fundit besnikërie që do të na ndajë nga të krishterët e rremë dhe do të na bëjë të denjë për të hyrë në përjetësinë e tij qiellore pas shkatërrimi bërthamor i Luftës së Tretë Botërore. Prandaj, na mbetet vetëm të presim me besim, pasi gjithçka që do të organizohet në tokë është një “ *dizajn* ” i projektuar nga vetë Perëndia. Dhe nëse Zoti është me ne, kush do të jetë kundër nesh, nëse jo ata, “ *mendimet* ” vrastare të të cilëve do të kthehen kundër tyre?

të thotë “ *derisa të përmbushen fjalët e Perëndisë* ” ? Fryma i referohet fatit përfundimtar të rezervuar për “ *bririn e vogël* ” të papës, siç është profetizuar tashmë, në Dan.7:11: “ *Atëherë pashë, për shkak të fjalëve arrogante që tha bri; dhe ndërsa shikoja, kafsha u vra dhe trupi i saj u shkatërrua, u dorëzua në zjarr për t'u djegur* ”; në Dan.7:26: “ *Atëherë do të vijë gjykimi dhe sundimi i tij do t'i hiqet dhe do të shkatërrohet e shkatërrohet përgjithmonë* ”; dhe Dan.8:25: “ *Për shkak të begatisë së tij dhe suksesit të dredhive të tij, ai do të ketë arrogancë në*

zemrën e tij dhe do të shkatërrojë shumë njerëz që kanë jetuar në paqe dhe do të ngrihet kundër kreut të krerëve; **por do të thyhet, pa përpjekjen e asnjë dore.**” Pjesa tjetër e " fjalëve të Perëndisë " në lidhje me fundin e Romës do të paraqitet te Zbulesa 18, 19 dhe 20.

Vargu 18: " *Dhe gruaja që pe është qyteti i madh që sundon mbi mbretërit e dheut.* »

Vargu 18 na ofron provën më bindëse se " *qyteti i madh* " është me të vërtetë Roma. Le ta kuptojmë, engjëlli po i flet Gjonit personalisht. Gjithashtu, duke i thënë: " *Dhe gruaja që pe është qyteti i madh që ka mbretërinë mbi mbretërit e dheut* ", Gjoni i jepet të kuptojë se engjëlli po flet për Romën, "qytetin e shtatë kodrave". e cila, në kohën e saj, dominonte në mënyrë perandorake mbretëritë e ndryshme të gjithë Perandorisë së saj të madhe koloniale. Në aspektin e saj perandorak, ajo tashmë ka " *mbretërinë e mbretërve të tokës* " dhe do ta mbajë atë nën dominimin e saj papal.

Në këtë kapitull 17, mund të shihni, Zoti i ka përqendruar zbulesat e tij duke na lejuar të identifikojmë me siguri " *prostitutën* ", armikun e tij të "tragjedisë së shekujve" të krishterë. Kështu ai i jep numrit 17 një kuptim autentik të gjykimit të tij. Pikërisht ky vëzhgim më bëri të vlerësoj përvjetorin e 17-^{vjetorit} të themelimit të mëkatit që përbën adoptimin e ditës së diellit të 7 marsit 321 (datë zyrtare por 320 për Zotin) që përjetuam në këtë vit 2020. e cila tani ka kaluar. Mund të shohim se Zoti me të vërtetë e ka shënuar me një mallkim të paprecedentë në historinë e epokës së krishterë (Covid-19) që ka shkaktuar një kolaps ekonomik global më katastrofik se Lufta e Dytë Botërore. Mallkimet e tjera të gjykimit të drejtë hyjnor vijnë më pas, ne do t'i zbulojmë ato ditë pas dite.

Zbulesa 18: prostituta merr dënimin e saj

Pas zbulimit të detajeve që lejojnë identifikimin e prostitutës, kapitulli 18 do të na çojë në kontekstin shumë të veçantë të fundit të " *betejës së Harmagedonit* ". Fjalët zbulojnë përmbajtjen e saj: " *ora e ndëshkimit të Babilonisë së madhe, nënës së prostitutave të dheut* "; koha e " *korries* " së përgjakshme .

Vargu 1: " *Pas kësaj pashë një engjëll tjetër që zbriste nga qielli, me autoritet të madh; dhe toka u ndriçua nga lavdia e tij.* »

Engjëlli që mban autoritet të madh është në anën e Zotit, në fakt, vetë Zoti. Mikaeli, kreu i engjëjve, është një emër tjetër që Jezui Krishti mbajti në qiell përpara shërbesës së tij tokësore. Ishte nën këtë emër dhe me autoritetin e njohur

nga engjëjt e shenjtë, që ai dëboi djallin dhe demonët e tij nga parajsa, pas fitores së tij në kryq. Prandaj është nën këta dy emra që ai kthehet në tokë, në lavdinë e Atit, për të tërhequr prej saj të zgjedhurit e tij të çmuar; të çmuara sepse janë besnikë dhe kjo besnikëri e provuar është demonstruar. Është në këtë kontekst që ai nderon me besnikërinë e tij ata që i janë bindur me mençuri duke i dhënë " *lavdinë* " që ai kërkoi që nga viti 1844 sipas Zbulesës 14:7. Duke mbajtur të shtunën, të zgjedhurit e tij e lavdëruan atë si Zotin krijues që vetëm ai zotëron në mënyrë legjitime që nga krijimi i jetës qiellore dhe tokësore.

Vargu 2: " *Ai bërtiti me zë të lartë, duke thënë: "Ra Babilonia e madhe, ra ajo! Ajo është bërë një banesë e demonëve, një strofkë e çdo fryme të ndyrë, një strofkë e çdo zogu të ndyrë dhe të urryer."* "

" *Ajo ka rënë, ka rënë, Babilonia e madhe!* ". Ne e gjejmë citimin nga Zbulesa 14:8 në këtë varg 2, por këtë herë, ai nuk flitet në mënyrë profetike, sepse provat e rënies së tij u jepen njerëzve të mbijetuar të këtij momenti përfundimtar të veprimtarisë së saj mashtruese joshëse. Bie edhe maska e shenjtërisë së Babilonisë papnore romake. Është në fakt " *një banesë e demonëve, një strofkë e çdo shpirti të papastër, një strofkë e çdo zogu të papastër dhe të urryer* " . Përmendja e " *zogut* " na kujton se pas veprimeve tokësore fshihen frymëzimet qiellore të engjëjve të këqij nga kampi i Satanait, udhëheqësi i tyre dhe rebeli i parë i krijimit hyjnor.

Vargu 3: " *Sepse të gjitha kombet kanë pirë verën e zemërimit të kurvërisë së saj, dhe mbretërit e dheut kanë kurvëruar me të dhe tregtarët e tokës janë pasuruar nga fuqia e luksit të saj.* »

"... *sepse të gjitha kombet kanë pirë verën e tërbimit të kurvërisë së tij...* " Agresioni fetar u shfaq me nxitjen e pushtetit papal katolik romak, i cili, duke pretenduar se ishte në shërbim të Jezu Krishtit, shfaqti përbuzje totale për mësimet e sjelljes që ai i mësoi dishepujt dhe apostujt e tij në tokë. Jezusi plot butësi, papët plot tërbim; Jezusi, modeli i përlësisë, papët, modelet e kotësisë dhe krenarisë, Jezusi që jeton në varfëri materiale, papët që jetojnë në luks dhe pasuri. Jezusi shpëtoi jetë, papët vranë pa të drejtë dhe pa nevojë turma të panumërta jetësh njerëzore. Prandaj, ky krishterim katolik papal romak nuk kishte asnjë ngjashmëri me besimin e dhënë si model nga Jezusi. Tek Danieli, Perëndia profetizoi « *suksesin e dredhive të tij* », por pse u arrit ky sukses? Përgjigja është e thjeshtë: sepse Zoti ia dha. Sepse ne duhet të kujtojmë se është nën titullin e ndëshkimit të " *borisë së dytë* " të Zbulesës 8:8, që ai zgjoi këtë regjim mizor dhe të ashpër për të ndëshkuar shkeljen e Shabatit të braktisur që më 7 mars 321. Në një krahasim studioni me plagët që do të goditnin Izraelin për mosbesnikërinë e tyre ndaj urdhërimeve të Perëndisë, në Lev.26:19, Perëndia tha: " *Unë do të thyej krenarinë e forcës suaj, unë do të kthejë qiellin tënd si hekuri dhe toka jote si tunxh ."* Në besëlidhjen e re, regjimi papal u ngrit për të përmbushur të njëjtat mallkime. Në projektin e tij, Zoti është në të njëjtën kohë Viktimë, Gjykatës dhe Ekzekutues për të kënaqur kërkesat e ligjit të tij të dashurisë dhe drejtësisë së tij të përsosur. Që nga viti 321, shkelja e Shabatit i ka kushtuar shtrenjtë njerëzimit, i cili ka paguar çmimin e tij në luftëra dhe masakra të panevojshme dhe në epidemi vdekjeprurëse shkatërruese të krijuara nga Zoti krijues. Në këtë varg, " *kurvëria* " (ose " *shthurja* ") është shpirtërore dhe përshkruan sjellje të padenjë fetare. " *Vera* " simbolizon

mësimin e saj që distilon, në emër të Krishtit, “ *tërbim* ” dhe urrejtje djallëzore mes të gjithë njerëzve që janë bërë, për shkak të saj, viktima sulmi apo agresorë.

Faji i mësimin katolik nuk duhet të fshehë fajin e gjithë njerëzimit, pothuajse të gjithë nuk ndajnë vlerat e lartësuar nga Jezu Krishti. Nëse mbretërit e dheut pinin “ *verën e kurvërisë* ” (*shthurjes*) të “ *Babilonisë* ”, kjo ndodh sepse si “ *prostitutë* ”, shqetësimi i saj i vetëm ishte të kënaqte klientët; ky është rregulli, klienti duhet të jetë i kënaqur përndryshe nuk do të kthehet. Dhe katolicizmi e lartësoi në nivelin më të lartë lakminë, deri në krim dhe dashurinë për pasurinë dhe jetën luksoze. Siç mësoi Jezusi, si kope së bashku. Burrat e ligj dhe krenarë do të kishin humbur në çdo rast me të ose pa të. Kujtesë: ligësia hyri në jetën njerëzore nëpërmjet Kainit vrasës të vëllait të tij Abelit që nga fillimi i historisë tokësore. “ *Tregtarët e tokës janë pasuruar nga fuqia e luksit të saj* .” Kjo shpjegon suksesin e regjimit papnor katolik romak. Tregtarët e tokës besojnë vetëm në para, ata nuk janë fanatikë fetarë, por nëse feja i pasuron ata, bëhet një partner i pranueshëm, madje edhe i vlerësuar. Konteksti i fundit i temës më shtyn të identifikoj kryesisht tregtarët protestantë amerikanë meqenëse toka përcakton shpirtërisht besimin protestant. Që nga ^{shekulli i 16-të}, Amerika e Veriut, në thelb protestante në origjinën e saj, ka mirëpritur katolikët hispanikë dhe që atëherë, besimi katolik është përfaqësuar po aq sa besimi protestant. Për këtë vend, ku vetëm "biznesi" ka rëndësi, dallimet fetare nuk kanë më rëndësi. Të fituar nga kënaqësia e pasurimit që inkurajoi reformatori i Gjenevës, John Calvin, tregtarët protestantë gjetën në besimin katolik mjetet për t'u pasuruar që norma origjinale protestante nuk i ofronte. Tempujt protestantë janë bosh me mure të zhveshura, ndërsa kishat katolike janë të mbingarkuara me relike të bëra me materiale të çmuara, ari, argjendi, fildishi, të gjitha materialet që kjo temë rendit në vargun 12. Prandaj, pasuria e adhurimit katolik është, për Zotin Perëndi, shpjegimi i dobësimin të besimit protestant amerikan. Dollari, Mamoni i ri, ka ardhur për të zëvendësuar Zotin në zemrat dhe tema e doktrinave ka humbur çdo interes. Opozita ekziston por vetëm në formë politike.

Vargu 4: “ *Dhe dëgjova një zë tjetër nga qielli, duke thënë: “Dilni prej saj, o populli im, që të mos jeni pjesëmarrës në mëkatet e saj, as në plagët e saj.* »

Vargu 4 evokon momentin e ndarjes përfundimtare: “ *Dilni nga mesi i saj, populli im* ”; është ora kur të zgjedhurit do të kapen në qiell, për të takuar Jezusin. Ajo që ilustron ky varg është koha e “ *korrijës* ”, tema e Zbulesës 14:14 deri në 16. Ato trajtohen, sepse siç specifikon vargu, ato nuk duhet “të kenë pjesë” në “të korrrat”. ” që do të godasë Romën papale dhe klerin e saj. Por, teksti saktëson se për të qenë në mesin e të zgjedhurve që hiqen, nuk duhet “të ketë marrë pjesë në mëkatet e tij”. Dhe duke qenë se mëkati kryesor është pushimi i së dielës, “ *shenja e bishës* ” e nderuar nga katolikët dhe protestantët në provën përfundimtare të besimit, besimtarët në këto dy grupe të mëdha fetare nuk mund të marrin pjesë në rrëmbimin e të zgjedhurve. **Nevoja për të “Dalur nga Babilonia” është konstante**, megjithatë në këtë varg Fryma synon momentin kur paraqitet mundësia e fundit për t’iu bindur këtij urdhri të Perëndisë, sepse shpallja e ligjit të së dielës shënon fundin e kohës së hirit. Kjo shpallje nxit ndërëgjegjësimin e të gjithë të mbijetuarve të “ *borisë së gjashtë* ” (Luftës së Tretë Botërore), e cila fuqizon zgjedhjen e tyre nën syrin vigjilent të Zotit krijues.

Vargu 5: “ *Sepse mëkatet e saj u grumbulluan në qiell dhe Perëndia i kujtoi paudhësitë e saj.* »

Sipas fjalëve të tij, Fryma sugjeron imazhin e "kullës së Babelit", emri i së cilës i ka rrënjët në atë të "Babilonisë". Që nga viti 321 dhe 538, Roma, " *qyteti i madh* " ku " *prostituta* " ka " *fronin* " e saj, selinë e saj "të shenjtë" papale që nga viti 538, ka shumëfishuar mëkatet e saj kundër Zotit. Nga qielli ai mbajti numërimin dhe regjistroi mëkatet e tij të grumbulluara për 1709 vjet (që nga viti 321). Me kthimin e tij të lavdishëm, Jezusi demaskoi regjimin papnor dhe për Romën dhe shenjtërinë e saj të rreme, është koha për të paguar për krimet e tyre.

Vargu 6: “ *Shpërbleji ashtu siç ka paguar dhe shpërbleji dyfishin sipas veprave të saj. Në filxhanin ku ajo derdhi, derdhni dyfishin e saj.* »

Pas përparimit të temave të Rev.14, pas *korrijes vjen vjela* . Dhe është për viktimat më të liga të katolikëve dhe protestanëve të gënjeshtreve të katolicizmit që Zoti ua drejton fjalët e tij: " *Paguajeni atë siç ka paguar dhe kthejini asaj dyfish sipas veprave të saj* ". Kujtojmë nga historia se veprat e tij ishin kunjat dhe torturat e gjykatave të tij inkuizitore. Prandaj është ky lloj fati që mësuesit fetarë katolikë do ta pësojnë dy herë më shumë, nëse është e mundur. I njëjti mesazh përsëritet në formën: " *Në filxhanin ku ajo ka derdhur, derdh dyfishin e saj* ". Imazhi i kupës së pirjes u përdor nga Jezusi për të përcaktuar torturën që do t'i nënshtrohej trupi i tij, deri në agoninë e fundit në një kryq, tashmë të ngritur nga Roma, rrëzë malit Golgota. Në këtë mënyrë, Jezui kujton se besimi katolik tregoi përbuzje të urryer për vuajtjet që pranoi të duronte, prandaj është radha e tij t'i përjetojë ato. Një fjalë e urtë e vjetër do të marrë vlerën e saj të plotë në këtë pikë: mos u bëj kurrë të tjerëve atë që nuk do të doje që të tjerët të të bëjnë ty. Në këtë veprim, Zoti përmbush ligjin e hakmarrjes: sy për sy, dhëmb për dhëmb; një ligj krejtësisht i drejtë të cilit ai rezervoi përdorimin individual. Por në nivel kolektiv, zbatimi i tij u autorizua te qeniet njerëzore, të cilët megjithatë e dënuan, duke menduar se mund të ishin më të drejtë dhe më të mirë se Zoti. Pasoja është katastrofike, e keqja dhe fryma e saj rebele janë përkeqësuar dhe dominuar mbi popujt perëndimorë me origjinë të krishterë.

Te Zbulesa 17:5, « *Babilonia e madhe* », « *prostituta* », « *mbante një kupë ari plot me neveritë e saj* ». Ky sqarim synon veprimtarinë e tij fetare dhe përdorimin e veçantë të kupës së Eukaristisë. Mosrespektimi i tij ndaj këtij riti të shenjtë, të mësuar dhe të shenjtëruar nga Jezu Krishti, i dha atij një dënim po aq të veçantë. Perëndia i dashurisë i hap rrugën Perëndisë së drejtësisë dhe mendimi i gjykimit të tij u zbulohet qartë njerëzve.

Vargu 7: “ *Aq sa e ka lavdëruar veten dhe është zhytur në luks, jepini asaj mundim dhe zi. Sepse ajo thotë në zemër të saj: Unë jam ulur si mbretëreshë, nuk jam e ve dhe nuk do të shoh zi!* »

Në vargun 7, Shpirti thekson kundërshtimin e jetës dhe vdekjes. Jeta e paprekur nga fatkeqësia e vdekjes është e gëzuar, e shkujdesur, joserioze, në kërkim të kënaqësive të reja. Papnor Romak "Babilonia" kërkonte pasurinë që blen jetesë luksoze. Dhe për ta marrë atë nga të fuqishmit dhe mbretërit, ajo përdori dhe përdor ende emrin e Jezu Krishtit për të shitur faljen e mëkateve si "indulgenca". Ky është një detaj që rëndon shumë në peshoren e gjykimit të Zotit për të cilin ajo tani duhet të shlyejë psikologjikisht dhe fizikisht. Qortimi për këtë

pasuri dhe luks qëndron në faktin se Jezusi dhe apostujt e tij jetuan keq, duke qenë të kënaqur me atë që ishte e nevojshme. Prandaj, " *vuajtja* " dhe " *vajtimi* " zëvendësojnë " *pasurinë dhe luksin* " e klerit katolik papal.

Gjatë veprimtarisë së saj mashtruese, Babilonia tha në zemrën e saj: " *Ulem si mbretëreshë* "; që konfirmon " *mbretërimin e tij mbi mbretërit e tokës* " të Zbulesës 17:18. Dhe sipas Zbulesës 2:7 dhe 20, " *froni* " i tij është në Vatikan (vaticinate = profetizoj), në Romë. " *Unë nuk jam e ve* "; burri i saj, Krishti, gruaja e të cilit ajo pretendon se është, është gjallë. " *Dhe nuk do të shoh zi* ." Nuk ka shpëtim jashtë Kishës, u tha ajo të gjithë kundërshtarëve të saj. Ajo e përsëriti aq shumë sa përfundoi duke e besuar. Dhe ajo është vërtet e bindur se mbretërimi i saj do të zgjasë përgjithmonë. Që kur ajo banonte atje, Romës nuk i është vënë emri "qytet i përjetshëm"? Për më tepër, duke u mbështetur nga fuqitë perëndimore të tokës, ajo kishte arsye të forta për ta besuar veten e paprekshme dhe të paprekshme nga ana njerëzore. As ajo nuk i frikësohej fuqisë së Perëndisë që kur pretendonte se i shërbente atij dhe e përfaqësonte atë në tokë.

Vargu 8: " *Për shkak të kësaj, në një ditë do të vijnë plagët e saj, vdekja, zia dhe zia e bukës, dhe ajo do të konsumohet nga zjarri. Sepse i fuqishëm është Zoti Perëndi që e gjykoj.* »

Ky varg u jep fund të gjitha iluzioneve të tij: " *për këtë, në një ditë* "; ai ku Jezusi kthehet në lavdi, " *do të mbërrijnë plagët e tij* " ose, do të arrijë dënimi nga Zoti; " *vdekja, zia dhe zia e bukës* " në fakt, është në rendin e kundërt që gjërat realizohen. Ne nuk vdesim nga uria në një ditë të vetme, prandaj, së pari, " *uria* " shpirtërore është humbja e bukës së jetës, e cila është baza e besimit fetar të krishterë. Më pas vihet " *zia* " për të shënuar vdekjen e njerëzve të afërt, me të cilët ndajmë ndjenjat familjare. Dhe së fundi, " *vdekja* " godet mëkatarin fajtor, pasi " *paga e mëkatit është vdekja* ", sipas Rom.6:23. " *Dhe do të konsumohet nga zjarri* ", në përputhje me shpalljet profetike të përsëritura të Danieli dhe Zbulesa. **Ajo vetë bëri që kaq shumë krijesa të digjen në pirat e saj, padrejtësisht, sa që është në drejtësi të përsosur hyjnore që ajo vetë të humbasë në zjarr.** " *Sepse i fuqishëm është Zoti që e gjykoj* "; gjatë veprimtarisë së tij joshëse, besimi katolik adhuronte Marinë, nënën e Jezusit që shfaqej vetëm në formën e fëmijës së vogël që mbante në krahë. Ky aspekt u pëlqeu mendjeve njerëzore të prirura ndaj sentimentalizmit. Një grua, më mirë akoma, një nënë, sa qetësuese u bë feja! Por është ora e së vërtetës dhe Krishti që e gjykoj sapo është shfaqur në lavdinë e Perëndisë së Plotfuqishëm; dhe kjo fuqi hyjnore e Jezu Krishtit, që e demaskoi, e shkatërron, duke e dorëzuar në zemërimin hakmarrës të viktimave të saj të mashtruara.

Vargu 9: " *Dhe të gjithë mbretërit e dheut, që kanë kryer kurvëri dhe luks me të, do të qajnë dhe do të vajtojnë për të, kur të shohin tymin e saj që digjet.* »

Ky varg zbulon sjelljen e " *mbretërve të tokës që iu dorëzuan kurvërisë dhe luksit* ." Të përfshirë janë mbretër, presidentë, diktatorë, të gjithë udhëheqësit e kombeve që kanë promovuar suksesin dhe veprimtarinë e besimit katolik dhe që, në sprovën e fundit, miratuan vendimin për të vrarë rojtaret e së shtunës. Ata " *do të qajnë dhe do të vajtojnë për të, kur të shohin tymin e djegies së saj* ". Natyrisht, mbretërit e tokës e shohin situatën duke u larguar prej tyre. Ata nuk drejtojnë më askënd dhe vetëm vënë re zjarrin e Romës të ndezur nga viktimat e mashtruara,

instrumentet ekzekutuese të hakmarrjes hyjnore. Lotët dhe vajtimet e tyre justifikohen me faktin se vlerat e botës, që i çuan në fuqinë më të lartë, po shemben papritmas.

Ajeti 10: " *Duke qëndruar larg, nga frika e mundimit të tij, do të thonë: Mjerë! Mjerë! Qyteti i madh, Babilonia, qyteti i fuqishëm! Në një orë të vetme ka ardhur gjykimi juaj!* »

"Qyteti i përjetshëm" vdes, digjet dhe mbretërit e tokës qëndrojnë larg Romës. Ata tani kanë frikë se duhet të ndajnë fatin e tij. Kjo që po ndodh përbën, **për ta**, një **fatkeqësi të madhe**: " *Fatkeqësi! Mjerë! Qyteti i madh, Babilonia, mjerimi përsëritet dy herë, " ajo ra, ra, Babilonia e madhe ". " Qyteti i fuqishëm!"* » ; aq e fuqishme saqë ajo sundoi botën nëpërmjet ndikimit të saj mbi udhëheqësit e kombeve të krishtera; Është pikërisht për shkak të kësaj lidhjeje të dënuar nga Zoti, që Mbreti Luigji XVI dhe gruaja e tij austriake Marie-Antoinette hipën në skelën e gijotinës, si dhe mbështetësit e tyre, viktimat të " *shtrëngimit të madh* ", siç e kishte shpallur Fryma. , në Zbul. 2:22-23. " *Në një orë ka ardhur gjykimi juaj!*" » ; kthimi i Jezusit shënon kohën e fundit të botës. Prova e fundit shënoi një " *orë* " simbolike të profetizuar te Zbulesa 3:10, por do të mjaftojë që Jezu Krishti të shfaqet që e gjithë situata aktuale të përmbysset dhe këtë herë, " *një orë* " në kuptimin e mirëfilltë do të jetë mjafton për të marrë këtë ndryshim mahnitës.

Vargu 11: " *Dhe tregtarët e tokës qajnë dhe vajtojnë për të, sepse askush nuk ua blen më ngarkesën* " .

Fryma këtë herë synon " *tregtarët e tokës* " veçanërisht duke synuar shpirtin tregtar amerikan të adoptuar nga të mbijetuarit në të gjithë tokën, siç u përmend në studimin e kapitullit të mëparshëm 17. Edhe ata " *qajnë dhe vajtojnë për të, sepse askush nuk ua blen më ngarkesën ; ...*". Ky varg nënvizon fajin e afeksonit të protestantëve për besimin katolik për të cilin ai *mban zi*, duke dëshmuar kështu lidhjen e tyre personale me të për interesa ekonomike. Pastaj, në të kundërtën absolute, puna e reformimit u ngrit nga Perëndia për të denoncuar fajin katolik papal romak dhe për të rivendosur të vërtetat e kuptuara; çfarë bënë reformatorët e vërtetë në kohën e tyre si Pierre Valdo, John Wicleff dhe Martin Luther. Tregtarët shohin me trishtim edhe vlerat e dashura që u shemben para syve, pasi jetojnë vetëm për kënaqësinë e pasurimit me veprimtaritë e tyre tregtare; të bërit biznes përmbledh gëzimet e ekzistencës së tyre.

Vargu 12: " *ngarkesë ari, argjendi, gurësh të çmuar, perla, liri të hollë, të purpurt, mëndafshi, flakë të kuqe, çdo lloj druri ëmbëlsirash, çdo lloj objekti prej fildishi, të gjitha llojet e objekteve prej druri shumë të çmuar, bronzi, hekuri dhe mermeri* ,

Përpara se të rendit materialet e ndryshme që janë baza e fesë idhujtare katolike romake, kujtoj këtu këtë pikë të veçantë të besimit të vërtetë të mësuar nga Jezu Krishti. Ai i kishte thënë gruas samaritane: " *Grua,* " *i tha Jezusi, "më beso, po vjen ora kur nuk do të jetë as në këtë mal as në Jeruzalem që nuk do të adhuroni Atin. Ju adhuroni atë që nuk e dini; ne adhurojmë atë që dimë, sepse shpëtimi vjen nga Judenjët . Por ora po vjen dhe tashmë ka ardhur, kur adhuresit e vërtetë do ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetë; sepse këta janë adhuresit që kërkon Ati. Perëndia është Frymë dhe ata që e adhurojnë duhet ta adhurojnë në frymë dhe në të vërtetë . (Gjoni 4:21-23). Pra, besimi i*

vërtetë nuk ka nevojë për materiale dhe materiale, sepse ai bazohet vetëm në gjendjen shpirtërore. Dhe për rrjedhojë, ky besim i vërtetë nuk i intereson pak botës lakmitare dhe hajdute, sepse nuk pasuron askënd përveç, shpirtërisht, të zgjedhurve. Të zgjedhurit e adhurojnë Perëndinë në frymë, pra në mendimet e tyre, por edhe në vërtetën, që do të thotë se mendimet e tyre duhet të ndërtohen mbi standardin e treguar nga Zoti. Çdo gjë jashtë këtij standardi është një formë e paganizmit idhujtar ku Zoti i vërtetë shërbehet si idhull. Gjatë pushtimeve të saj, Roma Republikane adoptoi fetë e vendeve të mundura. Dhe shumë nga dogmat e tij fetare ishin me origjinë greke, qytetërimi i parë i madh i antikitetit. Në epokën tonë, në formën papale, e gjejmë të gjithë këtë trashëgimi të bashkuar me "shenjtorët" e rinj "të krishterë", duke filluar nga 12 apostujt e Zotit. Por, duke shkuar aq larg sa të shtypte urdhërimin e dytë të Zotit që dënon këtë praktikë idhujtare, besimi katolik përjetëson adhurimin e imazheve të gdhendura, të pikturuara ose të shfaqjes në vizione demonike. Prandaj është në ritet e kulteve të saj që gjejmë këta idhuj të gdhendur që kërkojnë materiale për të marrë formë; materialet e të cilave vetë Zoti e paraqet listën: "...; ... ngarkesë ari, argjendi, gurë të çmuar, perla, liri të hollë, vjollcë, mëndafsh, flakë të kuqe, çdo lloj dru i ëmbël, çdo lloj fildishi, të gjitha llojet e objekteve prej druri shumë të çmuar, bronzi, hekuri dhe mermeri,..." ". " Ar, argjend, gurë të çmuar dhe objekte të kushtueshme " " i bëjnë homazh perëndisë së fortesave " të mbretit papal të Danit.11:38. Më pas, " vjollca dhe flaka e kuqe " vesh prostitutën Babiloninë e Madhe te Zbulesa 17:4; " ari, gurët e çmuar dhe perlat " janë stolitë e saj ; Sipas Zbulesës 19:8, « liri i hollë » tregon pretendimin e tij për shenjtorët: « Sepse liri i hollë janë veprat e drejta të shenjtorëve .» Materialet e tjera të përmendura janë ato nga të cilat ajo ka bërë idhujt e saj të gdhendur. Këto materiale luksoze shprehin nivelin e lartë të përkushtimit të adhuruesit idhujtar katolik.

Vargu 13: " kanellë, erëza, parfume, mirrë, temjan, verë, vaj, miell të imët, grurë, qe, dele, kuaj, karroca, trupa dhe shpirtra njerëzish. »

Parfimet , të mirrës, temjanit, verës dhe vajit ", citohet sugjeron ritet e tij fetare. Gjërat e tjera janë lëndë ushqyese dhe mallra që aludojnë në mbretërimin e Solomonit, birit të Davidit, ndërtuesit të tempullit të parë të ndërtuar për Perëndinë, sipas 1 Mbretërve 4:20 deri 28. Në këtë mënyrë, Fryma e denoncon përpjekjen e tij të paligjshme për të riprodhoni ndërtimin e " tempullit të Perëndisë ", të cilin ai " blasfemon ", në Zbul. 13:6, dhe që ai " e rrëzon ", në Dan.8:11. Saktësia e fundit e vargut, në lidhje me " trupat dhe shpirtrat e njerëzve ", denoncon bashkëpunimin e saj me monarkët me të cilët ndan, në mënyrë të paligjshme, pushtetin kohor. Në emër të Krishtit, ajo justifikoi fetarisht veprime të neveritshme, si skllavëria, tortura dhe vrasja e krijesave të Zotit; diçka që Zoti e rezervon për vete në fushën fetare; kjo deri në pikën që ai i përmbledh veprimet e tij në këto terma: " Gjaku i të gjithë atyre që u vranë në tokë u gjet në të ", në vargun 18 të këtij kapitulli 18. Duke cituar " shpirtrat e njerëzve ", i atribuon Zoti atij humbjen e " shpirtrave " të dorëzuar te djalli nga veprimtaria e tij dhe pretendimet e tij të rreme fetare.

Kujtesë : Në Bibël dhe në mendimin hyjnor, fjala " shpirt " përcakton një person në të gjitha aspektet e tij, trupin e tij fizik dhe mendimin e tij mendor ose psikik, intelektin dhe ndjenjat e tij. Teoria që paraqet "shpirtin " si një element të

jetës, i cili shkëputet nga trupi në vdekje dhe i mbijeton atij, është thjesht me origjinë pagane greke. Në besëlidhjen e vjetër, Perëndia e identifikon "shpirtin me gjakun" e krijesave të tij njerëzore ose shtazore: Lev.17:14: "***Sepse shpirti i çdo mishi është gjaku i tij që është në të. Prandaj u thashë bijve të Izraelit: Nuk do të hani gjakun e asnjë mishi; sepse shpirti i çdo mishi është gjaku i tij ; kushdo që do ta hajë do të shfaroset.***". Kështu, ai ka pikëpamjen e kundërt të teorive të ardhshme greke dhe përgatit një paradë biblike kundër mendimeve filozofike që do të lindin midis popujve paganë. Jeta e njeriut dhe e kafshëve mbështetet në funksionimin e gjakut. I derdhur ose i ndotur nga mbytja, gjaku nuk furnizon më me oksigjen elementët e trupit fizik, duke përfshirë trurin, mbështetjen e mendimit. Dhe nëse ky i fundit nuk oksigjenohet, parimi i mendimit ndalet dhe asgjë nuk mbetet e gjallë pas kësaj faze përfundimtare; nëse jo kujtimi i përbërjes së "shpirtit" të vdekur në mendimin e përjetshëm të Zotit me synimin për "ringjalljen" e tij të ardhshme, kur ai do ta "ringjallë" atë ose, kur do ta "ringjallë përsëri", sipas rasti, për jetën e përjetshme ose për shkatërrimin përfundimtar të "vdekjes së dytë".

Vargu 14: "*Frytet që dëshironte shpirti yt janë larguar prej teje; dhe të gjitha gjërat delikate dhe të bukura janë të humbura për ju dhe nuk do t'i gjeni më kurrë.*" »

Në konfirmim të asaj që u shpjegua në vargun e mëparshëm, Fryma ia ngarkon "dëshirat" e Romës papnore "shpirtit" të saj, personalitetit të saj joshës dhe mashtrues. Trashëgimtari i filozofive greke, besimi katolik ishte i pari që shtroi pyetjen e atribuimit të shpirtit ndaj kafshëve dhe njerëzve të zbuluar në toka të reja. Në fakt pyetja ka përgjigjen e saj; bazohet në zgjedhjen e foljes së drejtë ndihmëse: njeriu nuk **ka** shpirt, sepse **është** shpirt.

Shpirti përmbledh pasojat e vdekjes së vërtetë të cilat Ai vendosi dhe zbuloi në Ecc.9:5-6-10. Këto detaje nuk do të rinovohen në shkrimet e aleancës së re. Prandaj, ne shohim rëndësinë e studimit të gjithë Biblës. E shkatërruar, « Babilonia » do të ketë « humbur » përgjithmonë « frutet që dëshironte shpirti i saj » dhe « të gjitha gjërat delikate dhe madhështore » që ajo vlerësoi dhe kërkoi. Por Fryma gjithashtu specifikon: "për ju"; sepse të zgjedhurit, ndryshe nga ajo, do të jenë në gjendje të zgjerojnë përjetësisht vlerësimin e mrekullive që Zoti do të ndajë me ta.

Vargu 15: "*Tregtarët e këtyre gjërave, të pasuruar prej saj, do të qëndrojnë larg, nga frika e mundimit të tij; ata do të qajnë dhe do të vajtojnë,*"

Në vargjet 15 deri në 19, Fryma synon "tregtarët që u pasuruan prej tij". Përsëritjet zbulojnë një theksim të shprehur "në një orë të vetme", e përsëritur tre herë në këtë kapitull, si dhe thirrjen "Mjerë! Mjerë!". Numri 3 simbolizon përsosmërinë. Prandaj, Zoti këmbëngul, për të pohuar karakterin e pakthyesëm të shpalljes profetike; ky dënim do të realizohet në të gjithë përsosmërinë e tij hyjnore. Thirrja, "Mjerë! Mjerë!", e lëshuar nga tregtarët, i bën jehonë thirrjes paralajmëruese të lëshuar nga të zgjedhurit e saj te Zbulesa 14:8: "Ajo ka rënë! Ajo ra! Babilonia e Madhe." Këta tregtarë e shikojnë shkatërrimin e tij nga larg, "nga frika e mundimit të tij". Dhe ata kanë të drejtë të kenë frikë nga ky fryt i zemërimit të drejtë të Zotit të gjallë, sepse duke u penduar për shkatërrimin e tij, ata vendosen në kampin e tij dhe nga ana tjetër do të shkatërrohen nga zemërimi

njerëzor vrasar i viktimave të pangushëllueshme të mashtrimit fetar. Ky varg na bën të vetëdijshëm për përgjegjësinë e madhe të interesave tregtare për suksesin e Kishës Katolike Romake. “ *Tregtarët* ” mbështetën prostitutën dhe vendimet e saj më mizore dhe despotike, thjesht nga oreksi për pasurim financiar dhe material. Ata mbyllën një sy ndaj të gjitha abuzimeve të tij shumë të neveritshme dhe meritojnë të ndajnë fatin e tij përfundimtar. Një shembull historik ka të bëjë me parisienët që morën anën e besimit katolik kundër besimit të reformuar që nga fillimi i reformës në kohën e mbretit Françesku I^{dhe} pas tij.

Ajeti 16: “ *Dhe do të thotë: Mjerë! Mjerë! Qyteti i madh, i veshur me li të hollë, të purpurt dhe flakë të kuqe, dhe i stolitur me ar, me gurë të çmuar dhe me perla! Në një orë të vetme u shkatërrua aq shumë pasuri!* »

Ky ajet konfirmon objektivin; “ *Babilonia e madhe, e veshur me li të hollë, të purpurt dhe flakë të kuqe* ”; ngjyrat e manteleve të mbretërve, pasi është për këtë arsye që ushtarët romakë tallës i mbuluan shpatullat e Jezusit me një mantel “ *vjollcë* ”. Ata nuk mund ta imagjinojnë domethënien që Perëndia i dha veprimit të tyre: si një viktimë shlyese, Jezusi u bë bartës i mëkateve të të zgjedhurve të tij, të përcaktuara nga këto ngjyra, *të kuqërremta ose vjollcë*, sipas Isa.1:18. “ *Një orë e vetme* ” do të mjaftojë për të shkatërruar Romën, papën dhe klerin e saj, pas kthimit në lavdi të Jezu Krishtit që vjen për të parandaluar vdekjen e të zgjedhurve të tij. Në këtë sprovë përfundimtare, besnikëria e tyre do të bëjë të gjithë ndryshimin, kështu që ne mund të kuptojmë pse Perëndia insiston veçanërisht për të forcuar besimin e tyre dhe besimin absolut që ata duhet të mësohen të vendosin tek ai. Për një kohë të gjatë, njeriu mund të ishte i bindur vetëm se një shkatërrim i tillë “ *në një orë të vetme* ” ishte një mrekulli dhe për rrjedhojë një ndërhyrje e drejtpërdrejtë e Zotit, si me Sodomën dhe Gomorrën. Në kohën tonë kur njeriu ka zotëruar zjarrin bërthamor, kjo është më pak e habitshme.

Vargu 17: “ *Dhe të gjithë pilotët, të gjithë ata që lundrojnë në këtë vend, marinarët dhe të gjithë ata që punonin në det, qëndruan larg* ”,

Ky varg synon veçanërisht “ *ata që shfrytëzojnë detin, pilotët, marinarët që lundrojnë në këtë vend, të gjithë të mbajtur larg* ”. Ishte duke përfutur nga dëshira e mbretërve për t'u pasuruar që vetë kisha papale u pasurua. Ajo mbështeti dhe justifikoi pushtimin e tokave të panjohura për njerëzit deri në kohën e zbulimit të tyre, kur shërbëtorët e saj katolikë kryen masakra të tmerrshme të popullsisë në emër të Jezu Krishtit. Ky ishte kryesisht rasti i Amerikës së Jugut dhe ekspeditave të përgjakshme të udhëhequra nga gjenerali Cortes. Ari i nxjerrë nga këto territore u kthye në Evropë për të pasuruar mbretërit katolikë dhe papatin bashkëfajtor. Për më tepër, theksi në aspektin detar na kujton se pikërisht si regjimi i “ *bishës që ngrihet nga deti* ” u forcua lidhja e tij me “ *detarët* ” për pasurimin e tyre të përbashkët.

Vargu 18: “ *Dhe ata bërtitën kur panë tymin e djegies së tij: “Cili qytet i ngjante qytetit të madh? »*

“ *Cili qytet ishte si qyteti i madh?* » bërtasin marinarët kur shohin “ *tymin e flakjes së tij* ”. Përgjigja është e shpejtë dhe e thjeshtë: asnjë. Sepse asnjë qytet nuk ka përqendruar kaq shumë pushtet, civil sa një qytet perandorak, pastaj fetar që nga viti 538. Katolicizmi është eksportuar në të gjitha vendet e planetit, përveç në Rusi, ku besimi ortodoks lindor e refuzoi atë. Pasi e mirëpriti, edhe Kina e

luftoi dhe e persekutoi. Por sot ajo ende dominon të gjithë Perëndimin dhe ekskrencat e tij të Amerikës, Afrikës dhe Australisë. Është vendi i parë turistik fetar në botë që tërheq vizitorë nga e gjithë bota. Disa vijnë për të parë "rrënojat e lashta", të tjerët shkojnë atje për të parë vendin ku banon Papa dhe kardinalët e tij.

Vargu 19: “ *Dhe ata hodhën pluhur mbi kokat e tyre, qanë, vajtuan dhe bërtitën dhe thanë: “Mjerë! Mjerë! Qyteti i madh, ku të gjithë ata që kishin anije në det u pasuruan nga pasuria e tij, u shkatërrua në një orë të vetme! »*

Kjo është përsëritja e tretë ku bashkohen të gjitha shprehjet e mëparshme, si dhe sqarimi “ *në një orë u shkatërrua* ”. “ *Qyteti i madh ku të gjithë ata që kanë anije në det janë pasuruar me begatinë e tij .*” Akuza bëhet shumë e qartë, është në të vërtetë nga bujaria e regjimit papnor që pronarët e anijeve detare u pasuruan duke sjellë pasuritë e botës në Romë. Roma e merr pasurimin e saj nga ndarja e pronës së kundërshtarëve të saj të vlarë nga aleati i saj i përhershëm, pushteti monarkik civil, krahu i saj i armatosur. Si shembull historik kemi vdekjen e “Templarëve”, pasuria e të cilëve u nda mes kurorës së Philippe Le Bel-it dhe klerit katolik romak. Më vonë ky do të ishte rasti për "protestantët".

Vargu 20: “ *Qiell, gëzohu për të! Edhe ju, shenjtorë, apostuj dhe profetë, gëzohuni! Sepse Perëndia ka bërë drejtësi me ju duke e gjykuar atë. »*

Fryma i fiton banorët e qiellit dhe shenjtorët e vërtetë, apostujt dhe profetët, të tokës, të gëzohen për shkatërrimin e Babilonisë Romake. Prandaj, gëzimi do të jetë në përpjesëtim me dhimbjet dhe vuajtjet që ajo bëri ose donte t'i bënte të duronin shërbëtorët e Perëndisë së së vërtetës, në lidhje me të zgjedhurit e fundit besnikë ndaj Shabatit të shenjtëruar.

Vargu 21: “ *Atëherë një engjëll i fuqishëm mori një gur të ngjashëm me një gur të madh mulliri dhe e hodhi në det duke thënë: “Kështu Babilonia, qyteti i madh do të rrëzohet me dhunë dhe nuk do të gjendet më. »*

Krahasimi i Romës me një " gur " sugjeron tre ide. Së pari, poperi konkurron me Jezu Krishtin, i cili simbolizohet nga një " gur " në Dan. 2:34: " *Po shikonit, kur një gur u zgjidh pa ndihmën e asnjë dore dhe goditi këmbët prej hekuri dhe balte të imazhin dhe i copëtoi. »* Vargje të tjera të Biblës ia atribuojnë atij simbolin e “ *gurit* ” në Zak.4:7; “ *Këndi kryesor* ” në Psa.118:22; Mat.21:42; dhe Vepra.4:11: “ *Jezusi është guri i hedhur poshtë nga ju që ndërtoni dhe që është bërë guri i qoshes* ”. Ideja e dytë është aludimi për pretendimin papal për të pasuar apostullin “ *Pjetër* ”; shkaku kryesor i “ *suksesit të sipërmarrjeve të tij dhe suksesit të dredhive të tij* ”, gjëra të denoncuara nga Perëndia në Dan.8:25. Kjo është aq më tepër pasi Apostulli Pjetër nuk ishte kurrë kreu i Kishës së Krishterë, sepse ky titull i shkon vetë Jezu Krishtit. Prandaj, “ *marshtrimi* ” papal është gjithashtu një “ *gënjeshtër* ”. Sugjerimi i tretë ka të bëjë me emrin e kalasë fetare papale, bazilikën e saj prestigjioze të quajtur "Shën Pjetri i Romës", ndërtimi shumë i shtrenjtë i së cilës çoi në shitjen e "indulgjencave" që e demaskuan atë në sytë e murgut reformator Martin Luter. Ky shpjegim mbetet i lidhur ngushtë me idenë e dytë. Vendi i Vatikanit shërbeu si varrezë, por varri i supozuar i Pjetrit Apostullit të Zotit ishte në realitet ai i "Simon Pjetrit Magjistari", një adhurues dhe prift i perëndisë së gjarprit të quajtur Aesculapius.

Duke u kthyer në ditët tona, Fryma profetizon kundër « *Babilonisë* » romake. Ai e krahason shkatërrimin e tij në të ardhmen me imazhin e një « *guri të*

madh mulliri » prej « *guri* » që një « *engjell e hedh në det* ». Me këtë ilustrim, ai sjell kundër Romës një akuzë të identifikuar në Mat.18:6: “ *Por nëse dikush skandalizon një nga këta të vegjël që besojnë në mua, do të ishte më mirë për të që t'i vareshin një mulli në qafë. dhe e hodhi në fund të detit* . Dhe në rastin e tij, ajo nuk skandalizoi vetëm një nga këta të vegjël që besojnë tek ai, por turma. Një gjë mbetet e sigurt, është se pasi të “ *shkatërrohet, nuk do të gjendet më kurrë* ”. Ajo nuk do të lëndojë kurrë më askënd.

Vargu 22: “ *Dhe tingujt e harpistëve, muzikantëve, flautistëve dhe trumbetësve nuk do të dëgjohen më mes jush, as nuk do të gjendet asnjë mjeshtër i ndonjë zeje midis jush, nuk do të dëgjojë më zërin e mullirit në shtëpinë tuaj në shtëpi,* ’

Më pas Shpirti ngjall tingujt muzikorë që shprehnin shkujdesjen dhe gëzimin e banorëve të Romës. Pasi të shkatërrohen, nuk do t'i dëgjojmë më atje. Në kuptimin shpirtëror, ai aludon për lajmëtarët e Zotit, fjalët e të cilëve u dëgjuan me të njëjtin efekt si tingujt muzikorë të “ *fyellit ose trumbetësve* ”; një imazh i dhënë në shëmbëlltyrë në Mat.11:17. Ai përmend edhe “ *zhurmat* ” që bënin mjeshtrit e mbingarkuar me urdhra pune, sepse nga një qytet i lashtë dilnin vetëm “ *zhurmat* ” e aktiviteve profesionale, duke përfshirë “ *zhurmën e gurit të mullirit* ” që kthehej për të bluar kokrrën e drithërave ose për të mprehur. instrumente prerëse si drapër dhe kosë, thika dhe shpata; kjo, tashmë në Babiloninë e lashtë Kaldease, sipas Jer.25:10.

Vargu 23: “ *Drita e llambës nuk do të shkëlqejë më mes jush dhe zëri i dhëndrit dhe i gruas nuk do të dëgjohet më mes jush, sepse tregtarët tuaj ishin më të mëdhenjtë e tokës, sepse të gjitha kombet ishin të joshur nga magjtitë e tua,*

“ *Drita e llambës nuk do të shkëlqejë më në shtëpinë tuaj.* » Në gjuhën shpirtërore, Fryma e paralajmëron Romën se drita e Biblës nuk do të vijë më për t'i ofruar asaj mundësinë për t'u ndriçuar në mënyrë që të njohë të vërtetën sipas Perëndisë. Imazhet nga Jer.25:10 përsëriten, por “ *këngët e dhëndrit dhe të nuses* ” bëhen këtu “ *zëri i dhëndrit dhe i nuses që nuk do të dëgjohet më në shtëpinë tuaj* ”. Shpirtërisht, ata janë zërat e thirrjeve të bëra nga Krishti dhe Asambleja e tij e Zgjedhur për shpirtat e humbur që të konvertohen dhe të shpëtohen. Kjo mundësi do të zhduket përgjithmonë, pas shkatërrimit të saj. “ *Sepse tregtarët tuaj ishin më të mëdhenjtë e tokës.* ” Pikërisht nëpërmjet joshjes së njerëzve të mëdhenj të tokës Roma ishte në gjendje të shrinte fenë e saj katolike në shumë popuj të tokës. Ajo i përdori ato si përfaqësuese të biznesit të saj fetar. Dhe rezultati është se “ *të gjitha kombet janë mashtruar nga magjtitë tuaja* ”. Këtu, Zoti i referohet masave katolike si “ *magjepsje* ” që karakterizojnë kultet pagane të magjistareve dhe shtrigave të liga. Është e vërtetë se duke përdorur formula të përsëritura formaliste, përsëritje të kota, feja katolike i lë pak hapësirë Zotit krijues për t'u shprehur. Ai as nuk përpiqet ta bëjë këtë, sepse i atribuon asaj një “ *zot të huaj* ” në Dan.11:39 dhe nuk e njohu kurrë si shërbëtores; “Vikari i Birit të Zotit”, titulli i Papës, nuk është kështu famullitari i tij. Vargu vijues do të japë arsye.

Vargu 24: “ *dhe sepse në të u gjet gjaku i profetëve, i shenjtorëve dhe i të gjithë atyre që u vranë në tokë.* »

“... dhe për shkak se në të u gjet gjaku i profetëve, i shenjtorëve ”: E ashpër, e papërkulur, e pandjeshme dhe mizore gjatë gjithë historisë së saj, Roma

ka bërë rrugën e saj përmes gjakut të viktimave të saj. Kjo ishte e vërtetë për Romën pagane, por edhe për Romën papale, e cila i vriste mbretërit kundërshtarët e saj, shërbëtorët e ndriçuar nga Zoti që guxuan të denonconin natyrën e saj djallëzore. Disa u mbrojtën nga Zoti si Valdo, Uiklifi dhe Luteri, të tjerë jo dhe i dhanë fund jetës si martirë të besimit, në shtylla, blloqe, shtylla apo trekëmbëshe. Perspektiva profetike për të parë përfundimin e veprimit të saj mund të gëzojë vetëm banorët e qiellit dhe shenjtorët e vërtetë të tokës. “... dhe për të gjithë ata që janë vrarë në tokë ”: Kushdo që e bën këtë gjykim e di se për çfarë po flet, sepse ai ka ndjekur veprimet e Romës që nga themelimi i saj në 747 pes. Situata botërore e ditëve të fundit është fryti i fundit që ka sjellë Perëndimi pushtues dhe dominues i popujve të tjerë të tokës. Roma republikane monarkike e atëhershme gllabëroi popujt e tokës që ajo nënshtroi. Modeli i kësaj shoqërie ka mbetur ai i 2000 viteve të krishterimit të vërtetë dhe të rremë. Më pas, Roma pagane, Roma papale shkatërroi imazhin e paqes së Krishtit dhe ia hoqi njerëzimit modelin që do t'u sillte lumturi popujve. Duke justifikuar therjen e dishepujve të vërtetë të qengjit të Jezu Krishtit, ajo i ka hapur rrugën përplasjeve fetare që po e çojnë njerëzimin drejt një lufte të tmerrshme gjenocidale të tretë botërore. Jo pa arsye norma e prerjes së fytit shfaqet publikisht nga grupet e armatosura islamike. Kjo urrejtje ndaj Islamit është një përgjigje e vonë ndaj luftërave të kryqëzatave të nisura nga Urban II nga Clermont-Ferrand më 27 nëntor 1095.

Zbulesa 19: Beteja Harmagedoni i Jezu Krishtit

Vargu 1: “ *Pas kësaj dëgjova si zë të lartë të një turme të madhe në qiell, duke thënë: “Aleluja! Shpëtimi, lavdia dhe fuqia i perkasin Perëndisë tonë”* .

Duke vazhduar nga kapitulli 18 i mëparshëm, të zgjedhurit e shpënguar dhe të shpëtuar e gjejnë veten në qiell, bartës të “ *emrit të ri* ” që përcakton natyrën e tyre të re qiellore. Gëzimi dhe gëzimi mbretërojnë dhe engjëjt besnikë qiellorë lartësojnë Perëndinë shpëtimtar. Kjo “ *turmë* ” i shumtë ” ndryshon nga “ *turma që askush nuk mund ta numëronte* ” e cituar te Zbulesa 7:9. Ai përfaqëson një mbledhje të engjëjve të shenjtë qiellorë të Perëndisë që lartësojnë “ *lavdinë* ” e tij, sepse në vargun 4, të zgjedhurit tokësorë të simbolizuar nga “ *24 pleqtë* ” do të përgjigjen dhe do të konfirmojnë respektimin e tyre ndaj vërejtjeve të bëra, duke thënë: “ *Amen!* » Që do të thotë: Vërtet!

Renditja e termave “ *shpëtim, lavdi, fuqi* ” ka logjikën e vet. “ *Shpëtimi* ” iu dha të zgjedhurve tokësorë dhe engjëjve të shenjtë që i dhanë “ *lavdi* ” Zotit krijues, i cili, për t'i shpëtuar ata, thirri “ *fuqinë* ” e tij hyjnore për të shkatërruar armiqtë e përbashkët.

Vargu 2: “ *sepse gjykimet e tij janë të vërteta dhe të drejta; sepse ai ka gjykuar prostitutën e madhe që ka korrupuar tokën me kurvërinë e saj dhe ka marrë hak për gjakun e shërbëtorëve të saj duke e kërkuar nga dora e tij.* »

Të zgjedhurit që kishin të përbashkët etjen për të vërtetën dhe drejtësinë e vërtetë tani janë plotësisht të kënaqur dhe të përmbushur. Në çmendurinë e tij të verbër, njerëzimi i shkëputur nga Zoti mendoi se mund t'u sillte lumturi popujve të fundit duke zbutur standardin e drejtësisë së tij; vetëm e keqja përfitoi nga kjo zgjedhje dhe si gangrena pushtoi gjithë trupin e njerëzimit. Zoti i mirë dhe i mëshirshëm tregon në gjykimin e tij për “ *Babiloninë e madhe* ” se ai që jep vdekjen duhet të vuajë vdekjen. Ky nuk është një akt ligësie, por një veprim drejtësie. Kështu, kur nuk di të ndëshkojë më fajtorët, drejtësia bëhet padrejtësi.

Vargu 3: “ *Dhe ata thanë për të dytën herë: Aleluja! ...dhe tymi i tij ngrihet përgjithmonë e përgjithmonë.* »

Imazhi është mashtues, sepse “ *tymi* ” nga zjarri që shkatërroi Romën do të zhduket pas shkatërrimit të saj. “ *Epokat e epokave* ” përcaktojnë parimin e përjetësisë që ka të bëjë vetëm me fitimtarët e sprovave universale qiellore dhe tokësore. Në këtë shprehje, fjala “ *tym* ” sugjeron shkatërrim dhe shprehja “ *shekuj shekujsh* ” i jep një efekt të përjetshëm, domethënë shkatërrim përfundimtar; ajo nuk do të ngrihet më kurrë. Në fakt, në rastin më të keq, “ *tymi* ” mund të ngrihet në mendjet e të gjallëve si një kujtim i një veprimi të lavdishëm hyjnor të kryer nga Zoti kundër Romës, armikut gjakatar.

Vargu 4: “ *Dhe të njëzet e katër pleqtë dhe të katër qeniet e gjalla ranë përmbys dhe adhuruan Perëndinë ulur në fron, duke thënë: Amen! Halleluja!* »

Vërtet! Lavdi Zotit! ...thoni së bashku të shpënguarit e tokës dhe të botëve që kanë mbetur të pastra. Adhurimi i Zotit karakterizohet me sexhde; një formë legjitime e rezervuar ekskluzivisht për të.

Vargu 5: “ *Dhe një zë erdhi nga froni, duke thënë: Lëvdoni Perëndinë tonë, të gjithë ju shërbëtorë të tij, që keni frikë prej tij, të vegjël dhe të mëdhenj!* »

Ky zë është ai i “ *Michaelit* ”, Jezu Krishtit, dy shprehjeve qiellore dhe tokësore nën të cilat Zoti u zbulohet krijësive të tij. Jezusi thotë: “ *Ti që kishë frikë prej tij* ”, ai kujton kështu “ *frikën* ” e Perëndisë që kërkohej në mesazhin e

engjëllit të parë të Zbulesës 14:7. “ *Frika ndaj Zotit* ” përmbledh vetëm qëndrimin inteligjent të një krijese ndaj Krijuesit të saj, i cili ka fuqinë e jetës dhe vdekjes mbi të. Siç na mëson Bibla tek 1 Gjonit 4:17-18: “ *dashuria e përsosur nxjerr frikën* ”: “ *Ashtu siç është ai, ashtu jemi edhe ne në këtë botë: në këtë është dashuria e përsosur në ne, që të kemi besim në ditë, të gjykimit. Frika nuk është në dashuri, por dashuria e përsosur e dëbon frikën; sepse frika përfshin ndëshkim dhe ai që ka frikë nuk është i përsosur në dashuri .*” Kështu, sa më shumë që i zgjedhurit e do Zotin, aq më shumë i bindet atij dhe aq më pak arsye ka për t'u frikësuar prej tij. Të zgjedhurit zgjidhen nga Zoti midis të vegjëlve, si apostujt dhe dishepujt e përlur, por edhe nga të mëdhenjtë si mbreti i madh Nabukadnetsar. Ky mbret i mbretërve të kohës së tij është një shembull i përsosur se sado i madh të jetë ai mes njerëzve, një mbret është vetëm një krijesë e dobët përpara Zotit të Plotfuqishëm krijues.

Vargu 6: “ *Dhe dëgjova si zërin e një turme të madhe, si zhurmën e shumë ujërave dhe si zhurmën e bubullimës së madhe, duke thënë: “Aleluja! Sepse Zoti, Perëndia ynë i Plotfuqishëm, ka hyrë në mbretërinë e tij.* »

Ky varg bashkon shprehjet e parë tashmë. “ *Turma e shumë* ” krahasuar me “ *tingëllimin e shumë ujërave* ” përfaqësohet nga Krijuesi i saj te Zbulesa 1:15. “ *Zërat* ” që shprehen janë aq “ *të shumë* ” sa mund të krahasohen vetëm me gjësimet, “ *zhurmën e bubullima* ”. “ *Alleluja! Sepse Zoti, Perëndia ynë i Plotfuqishëm, ka hyrë në mbretërinë e tij.* » Ky mesazh shënonte veprimin e “ *borisë së shtatë* ” te Zbulesa 11:17: “ *Të falënderojmë, o Zot Perëndi i Plotfuqishëm, që je dhe që ishe, sepse ke kapur fuqinë tënde të madhe dhe ke pushtuar mbretërinë tënde .*

Vargu 7: “ *Le të gëzohemi dhe të gëzohemi dhe t'i japim lavdi; sepse ka ardhur martesja e Qengjit dhe nusja e tij është bërë gati ,*

“ *Gëzimi* ” dhe “ *gëzimi* ” janë plotësisht të justifikuar, sepse koha e “ *luftimit* ” ka kaluar. Në “ *lavdinë* ” qiellore , “ *nusja* ”, Asambleja e të zgjedhurve të shpenguar të tokës ka bashkuar “ *Dhëndrin* ” e saj, Krishtin, Perëndinë e gjallë “ *Michael* ”, YaHWéH. Në prani të të gjithë miqve të tyre qiellorë, të shpenguarit dhe Jezu Krishti do të kremtojnë festën e “ *dasmës* ” që i bashkon. “ *Nusja u përgatit* ” duke rivendosur të gjitha të vërtetat hyjnore që besimi katolik i zhduku në versionin e tij të besimit të krishterë. “ *Përgatitja* ” ishte e gjatë, e ndërtuar mbi 17 shekuj histori fetare, por sidomos që nga viti 1843, data e fillimit të kërkesës hyjnore për restaurimet e ndryshme që ishin bërë thelbësore, pra të gjitha të vërtetat që nuk u rivendosën nga reformatorët e përndjekur protestantë. Përfundimi i kësaj përgatitje u arrit nga adventistët e fundit disidentë të ditës së shtatë, të cilët qëndruan në miratimin e Zotit dhe dritës që Jezusi i dha atij deri në fund dhe tashmë deri në fillim të vitit 2021 kur po shkruaj këtë version të dritave të tij.

Vargu 8: “ *Dhe iu dha të vishej me li të hollë, të ndritshëm dhe të pastër. Sepse liri i hollë është vepra e drejtë e shenjtoreve.* »

“ *Liri i hollë* ” përcakton “ *veprat e drejta të shenjtoreve* ” të fundit të vërtetë “. Këto “ *vepra* ” që Zoti i quan “ *të drejta* ” janë fryt i zbulesave hyjnore të sjella radhazi që nga viti 1843 dhe 1994. Kjo vepër është fryti më i fundit që zbulon frymëzimet hyjnore të dhëna që nga viti 2018 për ata që ai do dhe i bekon

dhe “ *përgatit* ” për “ *dasma* ” e përmendur në këtë ajet. Nëse Zoti i bekon “ *veprat e drejta* ” të “ *shenjtorëve* ” të tij të vërtetë, përkundrazi, ai mallkoi dhe luftoi, derisa e shkatërroi atë, kampin e shenjtorëve të rremë, “ *veprat* ” e të cilëve ishin “të padrejta”.

Vargu 9: “ *Dhe engjëlli më tha: Shkruaj: Lum ata që janë thirrur në darkën e dasmës së Qengjit! Dhe ai më tha: Këto fjalë janë fjalët e vërteta të Zotit* ”

Kjo lumturi u jepet shenjtorëve të shpenguar nga gjaku i Jezu Krishtit, pionierët e të cilëve ishin të shqetësuar nga ai i Danit.12:12 (*Lum ata që presin deri në 1335 ditë*) të pionierëve që do të simbolizohen pikërisht nga “ 144,000 ” ose “144,000” ose 12 X 12 X 1000 të Apo.7. Hyrja në parajsë përgjithmonë është me të vërtetë një arsye për lumturi të madhe që do t’i bëjë ata që e kanë këtë mundësi hyjnisht “ *të lumtur* ”. Fati nuk është i vetmi faktor për të përfituar nga ky privilegj, por oferta e shpëtimit na ofrohet nga Zoti si një “shans i dytë” pas trashëgimisë dhe dënimit të mëkatit fillestar. Premtimi i shpëtimit dhe i gëzimeve të ardhshme qiellore vërtetohet si ai i zotimit gojor të Perëndisë, i denjë për besimin tonë, sepse ai i mban përgjithmonë zotimet e tij. Sprovat e ditëve të fundit do të kërkojnë siguri në të cilat dyshimi nuk do të ketë më vend. Të zgjedhurit do të duhet të mbështeten në besimin e ndërtuar mbi premtimet e zbuluara të Perëndisë, sepse ajo që është shkruar është thënë më parë. Kjo është arsyeja pse Bibla, Shkrimi i Shenjtë, quhet: Fjala e Perëndisë.

Vargu 10: “ *Dhe rashë në këmbët e tij për ta adhuruar; por ai më tha: Kujdes mos e bëj! Unë jam bashkëshërbëtori yt dhe i vëllezërve të tu që kanë dëshminë e Jezusit. Adhuroni Zotin. Sepse dëshmia e Jezusit është fryma e profecisë.* »

Zoti e shfrytëzon gabimin e Gjonit për të na zbuluar dënimin e tij ndaj besimit katolik, i cili u mëson anëtarëve të tij këtë lloj adhurimi të krijesës. Por ajo synon gjithashtu besimin protestant, i cili gjithashtu kryen këtë gabim duke nderuar “ditën e diellit” pagane të trashëguar nga Roma. Engjëlli që i flet atij është padyshim “Gabrieli” udhëheqësi i misionit hyjnor pranë Zotit, i cili tashmë iu shfaq Danielit dhe Marisë, nënës “zëvendësuese” të Jezusit. Sado i lartë që është, «Gabrieli» tregon të njëjtën përlulësi si Jezui. Ai pretendon vetëm titullin e “ *shokut në shërbim* ” të Gjonit deri në adventistët e fundit të zgjedhur kundërshtues të kohës së fundit. Që nga viti 1843, të zgjedhurit kanë me vete “ *dëshminë e Jezusit* ”, e cila, sipas këtij vargu, përcakton “shpirtin e profecisë”. Adventistët , për humbjen e tyre, e kanë kufizuar këtë “ *frymë profecie* ” në veprën e kryer nga Ellen G. White, e dërguara e Zotit midis 1843 dhe 1915. Kështu ata vetë i kanë vendosur një kufi dritës së dhënë nga Jezusi. Megjithatë, “ *fryma e profecisë* ” është një dhuratë e përhershme që rezulton nga një marrëdhënie autentike midis Jezusit dhe dishepujve të tij dhe që bazohet mbi të gjitha në vendimin e tij për t’ia besuar një mision një shërbëtori të cilin ai e zgjedh me gjithë autoritetin e hyjnisë së tij. Kjo vepër dëshmon për këtë: “ *fryma e profecisë* ” është ende shumë aktive dhe mund të vazhdojë deri në fund të botës.

Vargu 11: “ *Pastaj pashë qiellin e hapur dhe ja, u shfaq një kalë i bardhë. Ai që hipi mbi të quhet Besnik dhe i Vërtetë, dhe ai gjykon dhe lufton me drejtësi.* »

Në këtë skenë, Shpirti na kthen në tokë përpara fitores dhe shkatërrimit përfundimtar të " *Babilonisë së Madhe* ". Fryma ilustron momentin kur, në kthimin e tij, Krishti i lavdishëm përballet me rebelët tokësorë. Në Jezu Krishtin e lavdëruar, Zoti del nga padukshmëria e tij: " *qielli është i hapur* ". Ai shfaqet në imazhin e " *vulës së parë* " të Zbulesës 6:2, si një kalorës, Udhëheqës, duke u nisur " *si fitimtar dhe për të pushtuar* " i hipur mbi një " *kalë të bardhë* " imazhi i kampit të tij të shënuar nga pastërtia dhe shenjtëria . Emri " *besnik dhe i vërtetë* " që ai i jep vetes në këtë skenë e vendos veprimin në zgjatjen e kohës së fundit të profetizuar me emrin " *Laodicea* " në Zbul.3:14. Ky emër do të thotë "njerëz të gjykuar" që vërtetohet këtu me saktësinë: " *Ai gjykon* ". Duke specifikuar se ai " *lufton me drejtësi* ", Shpirti evokon momentin e " *betejës së Harmagedonit* " të Zbulesës 16:16, në të cilën ai lufton kundër kampit të padrejtësisë të udhëhequr nga djalli dhe të bashkuar nga nderimi që i bëhet "Dita e diellit" e trashëguar nga Kostandini I ^{dhe} papët katolikë romakë.

Vargu 12: " *Sytë e tij ishin si një flakë zjarri; në kokën e saj kishte disa diadema; ai kishte një emër të shkruar, të cilin askush nuk e di përveç vetes; »*

Duke ditur kontekstin e skenës, ne mund të kuptojmë se " *sytë e tij* " në krahasim me një " *flakë zjarri* " shikojnë objektivat e zemërimit të tij, rebelët e bashkuar " *të përgatitur për betejë* " që nga Zbul. 9:7-9 d.m.th. 1843. Kuptimi i " *disa diademave* " të veshura në " *kokën e tij* " do të jepet në vargun 16 të këtij kapitulli: ai është " *Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve* ". " *Emri i tij i shkruar që askush nuk e njeh përveç vetes së tij* " tregon natyrën e tij të përjetshme hyjnore.

Vargu 13: " *Dhe ai ishte i veshur me një rrobë të lyer me gjak. Emri i tij është Fjala e Perëndisë. »*

Kjo « *rrobë e njollosur me gjak* » tregon dy gjëra. E para është drejtësia e tij të cilën ai e fitoi duke derdhur " *gjak* " të tij për shëlbimin e të zgjedhurve të tij. Por kjo sakrificë e bërë vullnetarisht prej tij për të shpëtuar të zgjedhurit e tij kërkon vdekjen e agresorëve dhe persekutorëve të tyre. " *Rroba* " e tij do të mbulohet përsëri me " *gjak* ", por këtë herë do të jetë ajo e armiqve të tij " *të shkelur në vozën e rrushit të zemërimit të Perëndisë* " sipas Isaisë 63 dhe Zbulesës 14:17 deri në 20. Ky emër « *Fjala e Perëndisë* » zbulon rëndësinë jetike të shërbimit tokësor të Jezusit dhe të zbulesave të tij të dhëna radhazi në tokë dhe nga qielli pas ringjalljes së tij. Shpëtimtari ynë ishte vetë Perëndia i fshehur në një pamje tokësore. Mësimi i tij i përhershëm i marrë nga zyrtarët e tij të zgjedhur do të bëjë të gjithë ndryshimin midis kampit të shpëtuar dhe kampit të humbur.

Vargu 14: " *Ushtritë që janë në qiell e ndiqnin me kuaj të bardhë, të veshur me li të hollë, të bardhë, të pastër. »*

Imazhi është i lavdishëm, "e *bardha* " e pastërtisë karakterizon shenjtërinë e kampit të Zotit dhe turmat e tij të engjëjve që kanë qëndruar besnikë. « *Liri i hollë* » zbulon veprat e tyre « *të drejta* » dhe të *pastra* .

Vargu 15: " *Nga goja e tij doli një shpatë e mprehtë për të goditur kombet; ai do t'i kullojë me një shufër hekuri; dhe ai do të shkelë shtypjen e verës së zemërimit të zjarrtë të Perëndisë së Plotfuqishëm .* "

" *Fjala e Perëndisë* " caktoi Biblën, " *fjalën* " e saj të shenjtë, e cila bashkoi mësimet e saj që i udhëhoqi të zgjedhurit në të vërtetën e saj hyjnore. Në

ditën e kthimit të tij, “ *Fjala e Perëndisë* ” vjen si një “ *shpatë e mprehtë* ” për të vrarë armiqtë e tij rebelë, protestues, kundërshtues, gati për të derdhur gjakun e të zgjedhurve të tij të fundit. Shkatërrimi i armiqve të tij ndriçon shprehjen “ *ai do t’i sundojë ata me një shufër hekuri* ”, e cila tregon gjithashtu veprën e gjykimit të kryer nga të zgjedhurit që do të mposhtin sipas Zbulesës 2:27. Plani i hakmarrjes hyjnore i quajtur “ *vintage* ” te Zbulesa 14:17 deri në 20 konfirmohet përsëri këtu. Kjo temë është zhvilluar në Isa.63 ku Fryma specifikon se Zoti vepron i vetëm pa asnjë njeri me të. Arsyeja është se zyrtarët e zgjedhur tashmë të marrë në parajsë nuk shohin dramën që godet rebelët.

Vargu 16: “ *Ai kishte mbi rrobën dhe mbi kofshën e tij një emër të shkruar: Mbret i mbretërve dhe Zoti i zotërve.* »

“ *Veshja* ” tregon veprat e një qenieje të gjallë dhe “ *kofsha e tij* ” sugjeron forcën dhe fuqinë e tij, sepse një detaj i rëndësishëm, ai shfaqet si një kalorës dhe për të qëndruar mbi një kalë, muskujt e “ *kofshëve* ”, shumica e njerëzve, vihen në provë dhe bëjnë të mundur ose jo veprimin. Imazhi i tij si kalorës ishte domethënës në të kaluarën pasi kjo ishte pamja që kishin luftëtarët luftëtarë. Sot na mbetet simbolika e këtij imazhi që na tregon se kalorësi është një mësues që dominon një grup njerëzish të simbolizuar nga “ *kali* ” i hipur. Ajo që Jezusi ngjitet ka të bëjë me të zgjedhurit e tij të shpërndarë aktualisht nëpër tokë. Emri i tij “ *Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve* ” përbën temën e ngushëllimit të vërtetë për të zgjedhurit e tij të dashur, të nënshtruar ndaj diktatit të padrejtë të mbretërve dhe zotërve të tokës. Kjo temë meriton sqarim. Modeli i mbretërimit tokësor nuk u hartua mbi parime të miratuara nga Perëndia. Në të vërtetë, Perëndia i dha Izraelit, **sipas kërkesës së tij**, që të sundohej në tokë nga një mbret, citoj unë, “si kombet e tjera pagane” që ekzistonin në atë kohë. Zoti iu përgjigj vetëm kërkesës së zemrave të tyre të liga. Sepse në tokë, më i miri i mbretërve është vetëm një qenie “e neveritshme” që “ *korn atje ku nuk mbolli* ” dhe ai që e njuh Perëndinë nuk pret të rrëzohet nga populli i tij përpara se të reformohet. Modeli i paraqitur nga Jezusi dënon modelin e transmetuar në tokë brez pas brezi nga njerëz budallenj, injorantë dhe të ligj. Në botën qiellore të Perëndisë, udhëheqësi është një shërbëtor i popullit të tij dhe ai e merr gjithë lavdinë e tij prej tyre. Çelësi i lumturisë së përsosur është aty, sepse asnjë qenie e gjallë nuk vuan për shkak të të afërmit të tij. Në kthimin e tij të lavdishëm, Jezusi vjen për të shkatërruar mbretërit dhe zotërit e ligj, dhe ligësinë e tyre, të cilën ata ia atribuojnë atij duke pretenduar se mbretërimi i tyre është një e drejtë hyjnore. Jezusi do t’u mësojë atyre se nuk është kështu; ndaj tyre, por edhe masave njerëzore që justifikojnë padrejtësinë e tyre. Ky është shpjegimi i “shëmbëlltyrës së talenteve”, i cili më pas përmbushet dhe zbatohet.

Pas përballjes

Vargu 17: “ *Dhe pashë një engjëll që qëndronte në diell. Dhe ai bërtiti me zë të lartë, duke u thënë të gjithë zogjve që fluturonin në mes të qiellit: Ejani, mblihduni për darkën e madhe të Perëndisë,* ”

Jezu Krishti “ *Michael* ” vjen në imazhin e diellit simbol të dritës hyjnore për të luftuar të krishterët e rremë adhuruesit e perëndisë dielli që justifikon ndryshimin e ditës së pushimit të bërë nga Perandori Konstandin ¹. Në përballjen e tyre me Krishtin Perëndinë, ata do të zbulojnë se Zoti i gjallë është më i

frikshëm se perëndia i tyre i diellit. Me një zë të lartë, Jezu Krishti thërret një grumbull zogjsh grabitqarë.

Shënim : Më duhet të specifikoj përsëri këtu se rebelët nuk dëshirojnë të adhurojnë hyjinë diellore në mënyrë të vetëdijshme dhe vullnetare, por ata nënvlerësojnë faktin se për Zotin, dita e parë që ata nderojnë për pushimin e tyre javor ruan ndotjen e paganëve të tij. përdorimi i kohës së shkuar. Po kështu, zgjedhja e tyre zbulon një përbuzje të madhe për rendin e kohës që ai vendosi që nga fillimi i krijimit të tokës. Zoti numëron ditët e shënuara nga rrotullimi i tokës rreth boshtit të saj. Gjatë ndërhyrjeve të tij për popullin e tij Izrael, ai kujtoi rendin e javës duke treguar, duke e emërtuar atë, ditën e shtatë të quajtur "Sabat". Shumë besojnë se mund të justifikohen nga Zoti për shkak të singeritetit të tyre. As singeriteti dhe as bindja nuk kanë vlerë për ata që sfidojnë të vërtetën e shprehur qartë nga Perëndia. E vërteta e tij është standardi i vetëm që lejon pajtimin nëpërmjet besimit në sakrificën vullnetare të Jezu Krishtit. Mendimet personale nuk dëgjohen apo njihen nga Perëndia krijues, Bibla e konfirmon këtë parim me këtë varg nga Isaia 8:20: “ *Për ligjin dhe për dëshminë! Nëse nuk flasim kështu, nuk do të ketë agim për njerëzit .*”

Dy “ *festa* ” përgatiten nga Zoti: “ *Darka e dasmës së Qengjit* ”, të ftuarit e së cilës janë vetë të zgjedhurit individualisht, pasi, së bashku, ata përfaqësojnë “ *Nusjen* ”. “ *Festa* ” e dytë është e tipit makabër dhe përfitues të saj janë vetëm “ *zogjtë* ” grabitqarë, shkaba, kondoret, qiftet dhe lloje të tjera të këtij lloji.

Vargu 18: “ *Për të ngrënë mishin e mbretërve, mishin e komandantëve ushtarakë, mishin e njerëzve të fuqishëm, mishin e kuajve dhe të atyre që hipin mbi ta, mishin e të gjithëve, të lirë dhe skllëverit, të vegjël dhe të mëdhenj.* ” »

Pas shkatërrimit të gjithë njerëzimit, nuk do të mbetet askush që t'i vendosë trupat nën tokë dhe sipas Jer.16:4, “ *ato do të përhapen si pleh mbi tokë* ”. Le të gjejmë të gjithë vargun që na mëson fatin që Zoti rezervon për ata që mallkon: “ *Ata do të vdesin të konsumuar nga sëmundja; atyre nuk do t'u jepen lot ose varrosje; do të jenë si pleh mbi tokë; do të vdesin nga shpata dhe nga uria; dhe kufomat e tyre do të jenë ushqim për zogjtë e qiellit dhe për kafshët e tokës .*” Sipas numërimit të paraqitur nga Shpirti në këtë varg 18, asnjë njeri nuk i shpëton vdekjes. Ju kujtoj se “ *kuajt* ” simbolizojnë njerëzit e udhëhequr nga udhëheqësit e tyre civilë dhe fetarë sipas Jakobit 3 :3: “ *Nëse kuajve u fusim kafshatën në gojë që ata të na binden, ne drejtojmë edhe gjithë trupin e tyre.* »

Vargu 19: “ *Dhe pashë bishën dhe mbretërit e tokës dhe ushtritë e tyre të mbledhura për të luftuar kundër atij që kalëronte kalin dhe kundër ushtrisë së tij.* »

Kemi parë se « *beteja e Harmagedonit* » ishte shpirtërore dhe se në tokë, aspekti i saj konsistonte në dekretimin e vdekjes së të gjithë skllëverve të fundit të vërtetë të Jezu Krishtit. Ky vendim u mor përpara kthimit të Jezu Krishtit dhe rebelët ishin të sigurt për zgjedhjen e tyre. Por në kohën e hyrjes së tij në zbatim, qielli u hap duke zbuluar Krishtin hyjnor hakmarrës dhe ushtritë e tij engjëjlore. Prandaj nuk ka më asnjë luftë të mundshme. Askush nuk mund të luftojë kundër Perëndisë kur ai shfaqet dhe rezultati është ajo që na zbuloi Zbulesa 6:15-17: “ *Mbretërit e tokës, të mëdhenjtë, komandantët ushtarakë, të pasurit, të fuqishmit, të gjithë skllëverit dhe njerëzit e lirë u fshehën nëpër shpella dhe në shkëmbinj të e*

maleve. Dhe u thanë maleve dhe shkëmbinjve: Bini mbi ne dhe na fshihni nga fytyra e atij që ulet mbi fron dhe nga zemërimi i Qengjit; sepse dita e madhe e zemërimit të tij ka ardhur dhe kush mund të qëndrojë? » Pyetjes së fundit, përgjigja është: të zgjedhurit që do të vriteshin nga rebelët; të zgjedhur të shenjtëruar nga besnikëria e tyre ndaj të shtunës së shenjtë, e cila profetizoi fitoren e Jezusit mbi të gjithë armiqtë e tij dhe ata të të shpënguarve të tij.

Vargu 20: “ *Dhe bisha u kap dhe bashkë me të profeti i rremë, i cili kishte bërë shenja përpara saj, me të cilat kishte mashtruar ata që merrnin damkën e bishës dhe adhuronin figurën e saj. Të dy u hodhën të gjallë në liqen të djegur me zjarr dhe sqfur.* »

Kujdes! Fryma na zbulon fatin përfundimtar të gjykimit të fundit ndërsa Zoti e përgatit atë për " *bishën dhe profetin e rremë* ", pra besimin katolik dhe besimin protestant të bashkuar nga adventistët e rremë që nga viti 1994. Për " *liqenin që digjet me zjarr dhe sqfuri* " do të mbulojë tokën vetëm në fund të mijëvjeçarit të shtatë për të shkatërruar dhe asgjësuar mëkatarët, përfundimisht, pas gjykimit të fundit. Ky varg na zbulon ndjenjën e mrekullueshme të drejtësisë së përsosur të Zotit tonë krijues. Ai përcakton dallimin midis autorëve të vërtetë dhe viktimave që janë të mashtruar, por fajtorë sepse janë përgjegjës për zgjedhjen e tyre. Sundimtarët fetarë " *hidhen të gjallë në liqenin e zjarrit* " sepse sipas Zbulesës 14:9, ata i nxitën burrat dhe gratë e tokës të nderonin " *shenjen e bishës* " ndëshkimi i së cilës u shpall.

Vargu 21: “ *Dhe të tjerët u vranë nga shpata që doli nga goja e atij që kalëronte kalin; dhe të gjithë zogjtë u ngopën me mishin e tyre* "

Këto " *të tjera* " kanë të bëjnë me njerëz jo të krishterë ose jobesimtarë që ndoqën lëvizjen ndërkombëtare dhe iu bindën urdhrin të përgjithshëm pa përfshirje personale në aksionin e kryer nga rebelët fetarë të krishterë. Duke mos u mbuluar nga drejtësia e gjakut të derdhur nga Jezu Krishti, ata nuk i mbijetojnë kthimit të Krishtit, por megjithatë vriten nga fjala e tij e simbolizuar nga " *shpata që doli nga goja e tij* ". Këto qenie të rënë që janë dëshmitarë okularë të shfaqjes së Zotit të vërtetë do të vijnë në gjykimin e fundit, por nuk do të vuajnë vuajtjen e vdekjes së zgjatur të " *liqenit të zjarrit* " të rezervuar për fajtorët e mëdhenj fetarë aktivë në rebelim. Pasi të ballafaqohen me lavdinë e krijuesit të madh Zotit, Gjykatësit të Madh, ata do të asgjësohen papritur.

Zbulesa 20: **një mijë vjetët e mijëvjeçarit të shtatë** **dhe gjykimi i fundit**

Ndëshkimi i Djallit

Vargu 1: “ *Pastaj pashë një engjëll që zbriste nga qielli, me çelësin e gropës pa fund dhe një zinxhir të madh në dorë.* »

“ *Një engjëll* ” ose i dërguar i Zotit “ *zbret nga qielli* ” në tokë, i cili, i privuar nga të gjitha format e jetës tokësore, njerëzore dhe shtazore, merr këtu emrin e tij “ *humnerë* ” që e përcakton atë në Zanafilla 1:2. " *Çelësi* " hap ose

mbyll hyrjen në këtë tokë të shkretë. Dhe “ *zinxhiri i madh* ” i mbajtur në “ *dorën e tij* ” na lejon të kuptojmë se një qenie e gjallë do të lidhet me zinxhirë në tokën e shkretë që do të bëhet burgu i tij.

Vargu 2: “ *Ai kapi dragoin, gjarprin e lashtë, që është djalli dhe Satani, dhe e lidhi për një mijë vjet.* »

Shprehjet që përcaktojnë “ *Satani* ”, engjëlli rebel, te Zbulesa 12:9 citohen përsëri këtu. Na kujtojnë përgjegjësinë e tij shumë të lartë për vuajtjet e shkaktuara nga karakteri i tij rebel; vuajtjet fizike dhe morale dhe dhimbjet e imponuara mbi qeniet njerëzore nga dominuesit që i nënshtroheshin frymëzimeve dhe ndikimeve të tij, sepse ata ishin po aq të ligj sa ai. Si një “ *dragua* ” ai udhëhoqi Romën perandorake pagane dhe si “ *gjarpër* ”, Romën e krishterë papale, por i demaskuar në kohën e reformimit, ai u soll përsëri si një “ *dragua* ” i shërbyer nga ligat e armatosura katolike dhe protestante dhe “ *dragonadat* ”. ” e Louis XIV. Nga kampi i engjëjve demonikë, “ *Satani* ” është i vetmi i mbijetuar, ndërsa në pritje të vdekjes së tij shlyese në gjykimin e fundit, ai do të mbetet i gjallë edhe për “ *mijë vjet* ” të izoluar, pa asnjë kontakt me asnjë krijesë, në tokë që ka bëhet një burg pa formë dhe i shkretë bosh, i populluar vetëm nga dekompozimi i kufomave dhe eshtrave të njerëzve dhe kafshëve.

Engjëlli i humnerës në tokën e shkretë: Shkatërruesi i Zbulesës 9:11 .

Vargu 3: “ *Dhe ai e hodhi në humnerë, e mbylli dhe vulosi hyrjen sipër tij, që të mos i mashtrojë më kombet, derisa të mbushen një mijë vjet. Pas kësaj, ai duhet të zgjidhet për pak kohë.* »

Imazhi i dhënë është i saktë, Satani është vendosur në tokën e shkretë nën një mbulesë që e pengon atë të hyjë në qiell; kështu që ai e gjen veten subjekt të kufizimeve të normës njerëzore, humbjen e së cilës ai e shkaktoi ose e inkurajoi. Qeniet e tjera të gjalla, engjëjt qiellorë dhe njerëzit që janë bërë engjëj nga ana e tyre janë mbi të, në qiell në të cilin ai nuk ka më akses që nga fitorja e Jezu Krishtit mbi mëkatën dhe vdekjen. Por situata e tij është përkeqësuar sepse ai nuk ka më asnjë shoqëri, asnjë engjëll, asnjë burrë. Në qiell janë “ *kombet* ” të cilat ky varg i citon pa përmendur “ *tokën* ”. Kjo ndodh sepse të shpenguarit e këtyre kombeve janë të gjithë në qiell në mbretërinë e Perëndisë. Roli i “ *zinxhirit* ” zbulohet kështu; e detyron të mbetet vetëm dhe i izoluar në tokë. Në programin hyjnor, djalli do të mbetet i burgosur për “ *një mijë vjet* ” në fund të të cilave do të lirohet, duke pasur akses dhe kontakt me të vdekurit e ligj të ringjallur në një ringjallje të dytë, për “ *vdekjen e dytë* ” të të fundit. gjykimi, në tokë e cila pastaj, për momentin, do të popullohet përsëri. Ai do të nënshtrojë edhe një herë kombet rebele të dënuara në përpjekjet e kota për të luftuar kundër engjëjve të shenjtë të shpenguar dhe Jezu Krishtit Gjykatësit të madh.

I shpenguari gjykon të ligun

Vargu 4: “ *Dhe pashë frone; dhe atyre që rrinin aty iu dha pushteti për të gjykuar. Dhe pashë shpirtrat e atyre që u ishte prerë koka për shkak të dëshmisë së Jezusit dhe për shkak të fjalës së Perëndisë, dhe të atyre që nuk e kishin adhuruar bishën as figurën e saj dhe nuk kishin marrë shenjë në ballin e tyre dhe në duart. Ata erdhën në jetë dhe mbretëruan me Krishtin një mijë vjet .”*

" *Ata që ulen në frone " kanë " fuqi " mbretërore për të gjykuar . Ky është një çelës i rëndësishëm për të kuptuar kuptimin që Zoti i jep fjalës " mbret " . Tani, në mbretërinë e tij, në Jezu Krishtin " Michael ", Perëndia ndan gjykimin e tij me të gjitha krijesat e tij njerëzore të shpenguara nga toka. Gjykimi i të ligjve tokësorë dhe qiellorë do të jetë kolektiv dhe i përbashkët me Perëndinë. Ky është aspekti i vetëm i mbretërimit të të zgjedhurve të shpënuar. Dominimi nuk është i rezervuar për një kategori të zgjedhursh, por për të gjithë, dhe Fryma na kujton se në kohën që ka kaluar në tokë, fillimisht ka pasur persekutime të tmerrshme vrasare që ai ngjall duke cituar: “ *shpirtrat e atyre që u ishin prerë koka sepse për dëshminë e Jezusit dhe për shkak të fjalës së Perëndisë* ”; Pali ishte një prej tyre. Kështu Fryma evokon viktimat e krishtera të paganizmit romak dhe besimit papnor romak intolerant, aktiv midis viteve 30 dhe 1843. Më pas ai synon të zgjedhurit e fundit të kërcënuar me vdekje nga " *bisha që ngrihet nga toka* " e Apos.13:11 -15, në orën e fundit të kohës së tokës; gjatë vitit 2029 deri në ditën e parë të pranverës që i paraprin Pashkës në vitin 2030.*

Në përputhje me shpalljen e " *borisë së shtatë* " në Zbul. 11:18, " *ka ardhur koha për të gjykuar të vdekurit* " dhe kjo është dobia e kohës së " *mijë viteve* " të cituar në këtë varg 4. Kjo do të jetë profesioni i të shpënuarve që kanë hyrë në përjetësinë çelestiale të Perëndisë. Ata do të duhet të " *gjykojnë* " njerëzit e ligj dhe engjëjt e rënë qiellorë. Pali thotë në 1 Kor.6:3: “ *A nuk e dini se ne do t'i gjykojmë engjëjt? Dhe sa më tepër të mos gjykojmë gjërat e kësaj jete?* »

Ringjallja e dytë për rebelët e rënë

Vargu 5: “ *Të vdekurit e tjerë nuk u kthyen në jetë derisa të plotësoheshin një mijë vjet. Kjo është ringjallja e parë.* »

Kujdes nga kurthi! Frazja “ *Të vdekurit e tjerë nuk u kthyen në jetë derisa u plotësuan një mijë vjet* ” përbën një parantezë dhe shprehja që pason atë “ *Është ringjallja e parë* ”, ka të bëjë me të vdekurit e parë në Krishtin e ringjallur në fillim të “Krishtit të ringjallur. *mijë vjet* ”, cituar. Kllapa ngjall pa e emërtuar shpalljen e një " *ringjalljeje* " të dytë të rezervuar për të vdekurit e ligj që do të ringjallen në fund të " *mijë vjetëve* " për gjykimin e fundit dhe dënimin mortor të " *liqenit të zjarrit dhe squfurit* "; që realizon “ *vdekjen e dytë* ”.

Vargu 6: “ *Lum dhe të shenjtë janë ata që marrin pjesë në ringjalljen e parë! Vdekja e dytë nuk ka fuqi mbi ta; por ata do të jenë priftërinj të Perëndisë dhe të Krishtit dhe do të mbretërojnë me të një mijë vjet.* »

Ky varg shumë thjesht përmbledh gjykimin e drejtë të shpallur nga Perëndia. Lumturia u drejtohet të zgjedhurve të vërtetë që marrin pjesë në fillim të " *mijë vjetëve* " në " *ringjalljen e të vdekurve në Krishtin* ". Ata nuk do të vijnë në gjyq, por do të jenë vetë gjykatësit në gjykimin e organizuar nga Perëndia, në qiell, për " *një mijë vjet* ". " *Mbretërimi* " i shpallur i " *njëmijë vjetëve* " është vetëm një " *mbretërim* " i veprimtarisë së gjyqtarëve dhe kufizohet në këto " *mijë vjet* ". Duke hyrë në përjetësi, të zgjedhurit nuk duhet të kenë frikë ose të vuajnë " *vdekjen e dytë* ", sepse përkundrazi, janë ata që do të bëjnë të vdekurit e ligj që gjykohen ta vuajnë atë. Dhe ne e dimë se këta janë fajtorët fetarë më të mëdhenj dhe më të këqij, mizorë dhe vrasës. Gjyqtarët e zgjedhur do të duhet të përcaktojnë kohëzgjatjen e kohës së vuajtjes që secila prej qenieve të gjykuara

duhet të përjetojë, individualisht, në procesin e shkatërrimit të tyre të " *vdekjes së dytë* ", e cila nuk ka asgjë të përbashkët me vdekjen aktuale të parë tokësore. . Sepse është Zoti krijues ai që i jep zjarrit formën e veprimit të tij shkatërrues. Zjarri nuk ka asnjë efekt kundër trupave qiellorë dhe trupave tokësorë të mbrojtur nga Zoti, siç provon përvoja e tre shokëve të Danielit te Danieli 3. Për gjykimin e fundit, trupi i ringjalljes do të reagojë ndryshe nga trupi aktual tokësor. Tek Marku 9:48, Jezusi na zbulon veçantinë e tij duke thënë: " *ku krimbi i tyre nuk vdes dhe ku zjarri nuk shuhet* ". Ashtu si unazat e trupit të një krimbi toke mbeten të animuara individualisht, trupi i të mallkuarve do të ketë jetë deri në atomin e tij të fundit. Prandaj, shpejtësia e konsumimit të tyre do të varet nga kohëzgjatja e kohës së vuajtjes së vendosur nga gjykatësit e shenjtë dhe Jezu Krishti.

Përballja përfundimtare

Vargu 7: " *Kur të plotësohen një mijë vjet, Satani do të lirohet nga burgu i tij.* »

Në fund të "mijë viteve", për një kohë të shkurtër, ai do të gjejë sërish shoqëri. Ky është momenti i " *ringjalljes* " së dytë të rezervuar për rebelët tokësorë.

Vargu 8: " *Dhe ai do të dalë për të mashtruar kombet që janë në të katër anët e tokës, Gogun dhe Magogun, për t'i mbledhur për luftë; numri i tyre është si rëra e detit .*

Kjo shoqëri është ajo e " *kombeve* " të ringjallur në të gjithë tokën, siç tregohet nga formula e " *katër qoshet*". të tokës " ose katër pika kardinal të cilat i japin veprimit një karakter universal. Një mbledhje e tillë nuk ka asgjë për të krahasuar, përveçse në nivelin e strategjisë së luftës, një ngjashmëri me konfliktin e Luftës së Tretë Botërore të " *borisë së gjashtë* " të Zbul. 9:13. Është ky krahasim që e shtyn Zotin t'u japë atyre që u mblodhën në gjykimin përfundimtar emrat "Gog dhe Magog" të cituar fillimisht në Ezek.38:2, dhe më parë në Zanafilla 10:2 ku "Magogu" është djali i dytë i Jafetit. ; por një detaj i vogël zbulon vetëm aspektin krahasues të këtij evokimi, sepse te Ezekieli, Magogu është vendi i Gogut dhe cakton Rusinë, e cila do të vërë në veprim, gjatë Luftës së Tretë Botërore, numrin më të madh të ushtarëve të të gjitha kohërave historia e luftës; gjë që justifikon zgjerimin e madh dhe pushtimin e shpejtë të tokave të kontinentit të Evropës Perëndimore.

Fryma i krahason ato me " *rërën e detit* ", duke theksuar kështu rëndësinë e numrit të viktimave të gjykimin të fundit. Është gjithashtu një aludim për nënshkrimin e tyre ndaj djallit dhe agjentëve të tij njerëzorë të zbuluar në Zbulesa 12:18 ose 13:1 (në varësi të versionit biblik): duke folur për " *dragoin* " lexojmë: " *Dhe ai qëndroi në rërë të detit* " .

Një rebel i pandreqshëm, Satani fillon të shpresojë përsëri se ai do të jetë në gjendje të mposht ushtrinë e Zotit dhe ai josh njerëzit e tjerë të dënuar duke i bindur ata të angazhohen në luftë kundër Perëndisë dhe të zgjedhurve të tij.

Vargu 9: " *Dhe ata u ngjitën mbi faqen e dheut dhe rrethuan kampin e shenjtorëve dhe qytetin e dashur. Por nga qielli zbriti zjarr dhe i përpiu.* » Por një pushtim i tokës nuk do të thotë më asgjë kur ne nuk mund ta kapim kundërshtarin sepse ai është bërë i paprekshëm; ashtu si shokët e Danielit, as zjarri dhe asgjë

tjetër nuk mund t'i dëmtojë ata. Dhe përkundrazi, " *zjarri nga qielli* " i godet edhe në " *kampin e shenjtoreve* " mbi të cilin nuk ka asnjë ndikim. Por ky zjarr " *përpin* " armiq të Zotit dhe të zgjedhurit e tij. Tek Zakaria 14, Fryma profetizon dy luftërat e ndara nga " *mijë vjetët* ". Ajo që i paraprin dhe realizohet nga "boria e gjashtë" paraqitet në vargjet 1 deri në 3, pjesa tjetër ka të bëjë me luftën e dytë të zhvilluar në orën e gjykimit të fundit dhe pas saj, me rendin universal të vendosur në tokën e re. Në vargun 4, profecia evokon zbritjen në tokë të Krishtit dhe të të zgjedhurve të tij në këto terma: " *Këmbët e tij do të qëndrojnë sot në malin e ullinjve, që është përballë Jeruzalemit, në anën e lindjes; mali i ullinjve do të çahet në mes, në lindje dhe në perëndim dhe do të formohet një luginë shumë e madhe: gjysma e malit do të tërhiqet drejt veriut dhe gjysma drejt jugut. Kështu është identifikuar dhe vendosur kampi i shenjtoreve të gjykimit të fundit. Le të vërejmë se vetëm në fund të " *mijë viteve* " qiellore " *këmbët* " e Jezusit do të " *vendosen* " në tokë, " *në malin e ullinjve që është përballë Jeruzalemit, në anën e lindjes* ". . I keqinterpretuar, ky varg shkaktoi besimin e gabuar të mbretërimit tokësor të Jezu Krishtit gjatë «mijëvjeçarit».*

Vargu 10: " *Dhe djalli, që i mashtroi, u hodh në liqenin e zjarrit dhe të sqfurit, ku janë bisha dhe profeti i rremë. Dhe ata do të mundohen ditë e natë në shekuj të shekujve.* »

Ka ardhur koha për të zbatuar gjykimin e rebelëve fetarë të zbuluar në Zbul. 19:20. Në përputhje me shpalljen e këtij vargu, " *djalli, bisha dhe profeti i rremë* " janë së bashku, " *të hidhen të gjallë në liqenin e zjarrit dhe sqfurit* " që rezulton nga veprimi i " *zjarrit nga qielli* " të cilit i shtohet për këtë është magma e shkrirë nëntokësore e lëshuar nga thyerjet në koren e kores së Tokës në të gjithë sipërfaqen e planetit. Më pas, toka merr pamjen e "diellit" "zjarri" i të cilit gllabëron mishin e rebelëve, duke qenë vetë adhurues (të pavetëdijsëm, por fajtorë) të diellit të krijuar nga Zoti. Është në këtë veprim që fajtorët tokësorë dhe qiellorë vuajnë " *vuajtjet* " e " *vdekjes së dytë* " të profetizuar që nga Zbul. 9:5-6. Mbështetja e padrejtë që iu dha ditës së rreme të pushimit shkaktoi këtë fund të tmerrshëm. Sepse fatmirësisht për të dënuarit, sado e gjatë të jetë, edhe " *vdekja e dytë* " ka një fund. Dhe shprehja " *përgjithmonë e përgjithmonë* " nuk vlen për vetë " *vuajtjet* " por për pasojat shkatërruese të " *zjarrit* " që i shkakton ato, sepse këto janë pasoja që do të jenë përfundimtare dhe të përjetshme.

Parimet e gjykimit të fundit

Vargu 11: " *Pastaj pashë një fron të madh të bardhë dhe atë që ishte ulur mbi të. Toka dhe qielli ikën nga fytyra e tij dhe nuk u gjet vend për ta.* "

" *E bardhë* " e pastërtisë së përsosur, " *froni i saj i madh* " është imazhi i karakterit krejtësisht të pastër dhe të shenjtë të Zotit krijues të të gjitha jetëve dhe gjërave. Përsosmëria e saj nuk mund të tolerojë praninë e " *tokës* " në aspektin e saj të shkatërruar dhe të konsumuar që i dha gjykimi i fundit. Për më tepër, zuzarët e të gjitha origjinave janë shkatërruar, koha e simboleve ka mbaruar dhe universi qiellor dhe miliarda yjet e tij nuk kanë më asnjë arsye të ekzistojnë; Prandaj, " *qielli* " i dimensionit tonë tokësor dhe gjithçka që ai përmban eliminohen, zhduken në hiç. Është koha për jetën e përjetshme në një ditë të përjetshme.

Vargu 12: “ *Dhe pashë të vdekurit, të mëdhenj e të vegjël, që qëndronin përpara fronit. Librat u hapën. Dhe u hap një libër tjetër, që është libri i jetës. Dhe të vdekurit u gjykuan sipas veprave të tyre, sipas asaj që ishte shkruar në këto libra.* »

Këta " të vdekur " të shpallur fajtorë u ringjallën për gjykimin përfundimtar. Zoti nuk bën përjashtim për askënd, gjykimi i tij i drejtë prek " të mëdhenjtë " dhe " të vegjëlit ", të pasurit dhe të varfërit dhe u imponon të njëjtin fat, vdekjen, për herë të parë në jetën e tyre, barazi.

Këto vargje që vijojnë japin detaje mbi veprimin e gjykimit të fundit. Tashmë të profetizuar në Dan.7:10, " *librat* " e dëshmimeve të engjëjve janë " të hapur " dhe këta dëshmitarë të padukshëm vunë re gabimet dhe krimet e kryera nga të dënuarit dhe pas gjykimit të çdo rasti nga të zgjedhurit dhe Jezu Krishti, u miratua njëzëri një aktgjykim i formës së prerë, i formës së prerë. Në kohën e aktgjyimit të formës së prerë, aktgjykimi i shqiptuar do të ekzekutohet.

Vargu 13: “ *Deti i dorëzoi të vdekurit që ishin në të dhe ferri i dorëzoi të vdekurit që ishin në ta; dhe secili u gjykua sipas veprave të tij.* »

Parimi i përcaktuar në këtë varg zbatohet për të dyja ringjalljet. “ *Të vdekurit* ” zhduken në “ *det* ” ose në “tokë”; Janë këto dy mundësi që përcaktohen në këtë ajet. Le të vëmë re formën " *had* " me të cilën evokohet entiteti "tokë". Sepse në të vërtetë, ky emër është i justifikuar, pasi Perëndia i tha njeriut mëkatar: " *Ti je pluhur dhe në pluhur do të kthehesh* " në Zanafilla 3:19. Pra, " *kishte* " është " *pluhuri* " i "tokës". Nganjëherë vdekja ka djegur nga zjarri qeniet njerëzore, të cilët nuk “ *kthehen në pluhur* ” sipas ritit normal të varrimit. Kjo është arsyeja pse, duke mos përjashtuar këtë rast, Fryma specifikon se vetë " *vdekja* " do t'i kthejë ata që ka goditur në çfarëdo forme; duke kuptuar shpërbërjen e shkaktuar nga zjarri bërthamor i cili nuk lë asnjë gjurmë të një trupi njerëzor plotësisht të shpërbërë.

Vargu 14: “ *Dhe vdekja dhe ferri u hodhën në liqenin e zjarrit. Kjo është vdekja e dytë, liqeni i zjarrit.* »

" *Vdekja* " ishte një parim absolutisht i kundërt me atë të jetës dhe qëllimi i saj ishte të eliminonte krijesat, përvoja jetësore e të cilave gjykohej dhe dënohej nga Zoti. Qëllimi i vetëm i jetës është t'i paraqesë Perëndisë një kandidat të ri për përzgjedhjen e tij të miqve të përjetshëm. Pasi u bë kjo përzgjedhje dhe të ligjtë duke u shkatërruar, " *vdekja* " dhe "toka" " *kishin të vdekur* " nuk kanë më asnjë arsye të ekzistojnë. Parimet shkatërruese të këtyre dy gjërave janë shkatërruar vetë nga Zoti. Pas “ *liqenit të zjarrit* ”, bëhet vend për jetën dhe dritën hyjnore që ndriçon krijesat e tij.

Vargu 15: " *Kush nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u hodh në liqenin e zjarrit*". »

Ky varg e vërteton atë, Zoti ka vendosur me të vërtetë përpara njeriut vetëm dy rrugë, dy zgjedhje, dy fate, dy fate (Ligj.30:19). Emrat e të zgjedhurve janë njohur nga Zoti që nga themelimi i botës apo edhe më tej, nga programimi i projektit të tij që synonte sigurimin e krijesave të lira dhe të pavarura për shoqërinë. Kjo zgjedhje do t'i kushtonte atij vuajtje të tmerrshme në një trup mish, por dëshira e tij për dashuri, duke qenë më e madhe se frika e tij, ai nisi projektin e tij dhe e dinte paraprakisht përmbushjen e detajuar të historisë sonë të

jetës qiellore dhe jetës tokësore. Ai e dinte se krijesa e tij e parë një ditë do të bëhej armiku i tij i vdekshëm. Por ai i dha atij, pavarësisht nga kjo njohuri, çdo shans për të braktisur projektin e tij. Ai e dinte se ishte e pamundur, por e la të ndodhte. Ai i njihte kështu emrat e të zgjedhurve, veprimet e tyre, dëshminë e gjithë jetës së tyre dhe i udhëzoi e udhëhoqi tek ai secili në kohën dhe epokën e tij. Vetëm një gjë është e pamundur për Zotin: befasia.

Ai dinte gjithashtu emrat e morisë së krijesave njerëzore indiferente, rebele, idhujtare që ka krijuar procesi i riprodhimit njerëzor. Dallimi në gjykimin e Perëndisë i zbuluar te Zbulesa 19:19-20 vlen për të gjitha krijesat e tij. Disa prej tyre që janë më pak fajtorë do të vriten nga “ *fjala e Zotit* ” pa ditur “ *vuajtjet e zjarrit të vdekjes së dytë* ”, të cilat janë të destinuara ekskluzivisht për fajtorët fetarë të krishterë dhe hebrenj. Por “ *ringjallja* ” e dytë ka të bëjë me të gjitha krijesat e tij njerëzore të lindura në tokë dhe engjëjlore të krijuara në qiell, sepse Perëndia deklaroi në Rom.14:11: “ *Sepse është shkruar: Ashtu siç rroj unë, thotë Zoti, çdo gju do të përkulet para meje. dhe çdo gjuhë do t'i japë lavdi Perëndisë.* ”

Zbulesa 21: simbolizohet Jeruzalemi i Ri i lavdëruar

Vargu 1: “ *Atëherë pashë një qiell të ri dhe një tokë të re; sepse qielli i parë dhe toka e parë kishin kaluar dhe deti nuk ishte më.* »

Shpirti ndan me ne ndjenjat e frymëzuara nga vendosja e rendit të ri shumëdimensional pas fundit të mijëvjeçarit të 7-të. Nga ky moment koha nuk do të numërohet më, gjithçka që jeton hyn në përjetësinë e pafund. Gjithçka është e re ose më saktë e rinovuar. “ *Qielli dhe toka* ” e epokës së mëkatit janë zhdukur dhe simboli i “ *vdekjes* ”, “ *deti* ” nuk është më. Si Krijues, Zoti ndryshoi pamjen e planetit Tokë, duke bërë që çdo gjë që përfaqësonte një rrezik apo rrezik të zhdukej për banorët e tij; kështu që nuk ka më oqeane, jo më male me maja të thepisura shkëmbore. Është bërë një kopsht i madh si “ *Edeni* ” i parë ku çdo gjë është lavdi dhe paqe; e cila do të konfirmohet në Rev.22.

Vargu 2: “ *Dhe pashë qytetin e shenjtë, Jeruzalemin e ri, që zbriste nga qielli nga Perëndia, i përgatitur si një nuse e stolisur për burrin e saj.* »

Ky rekreacion i ri do të mirëpresë asamblenë e shenjtoreve të zgjedhur të shpenguar nga vendi i quajtur në këtë varg “ *qyteti i shenjtë* ”, si në Zbul. 11:2, “ *Jeruzalemi i Ri* ”, “ *nusja* ” e Jezu Krishtit “ *burri* ” i saj. Ajo “ *zbret nga qielli* ”,

nga mbretëria e Perëndisë ku hyri në kthim në lavdi të Shpëtimtarit të saj. Më pas ajo zbriti në tokë për herë të parë në fund të " *mijë viteve* " të gjykimit qiellor për gjykimin e fundit. Pas kësaj, duke u kthyer në parajsë, ajo priti derisa " *qielli i ri dhe toka e re* " të ishin gati për ta pritur. Vini re se fjala " *qiell* " është në njëjës, sepse ngjall unitet të përsosur, në kundërshtim me shumësin, " *qiejt* ", që sugjeronte në Zanafilla 1:1, ndarjen e qenieve qiellore në dy kampe të kundërta.

Vargu 3: " *Dhe dëgjova një zë të madh nga froni që thoshte: Ja tabernakulli i Perëndisë me njerëzit! Ai do të banojë me ta dhe ata do të jenë populli i tij dhe vetë Perëndia do të jetë me ta.* »

" *Toka e re* " pret një mysafir të shquar, pasi " *Vetë Zoti* ", duke braktisur fronin e tij të lashtë qiellor, vjen të vendosë fronin e tij të ri në tokë ku ka mundur djallin, mëkatin dhe vdekjen. " *Tabernakulli i Perëndisë* " përcakton trupin qiellor të Perëndisë Jezu Krisht " *Michael* " (= që është si Perëndia). Por është gjithashtu simboli i Asamblesë së të zgjedhurve mbi të cilin mbretëron Shpirti i Jezu Krishtit. " *Tabernakull, tempull, sinagogë, kishë* ", të gjitha këto terma janë simbole të njerëzve të shenjtoreve të shpenguar përpara se të ishin ndërtesa të ndërtuara nga njeriu; secila prej tyre shënon një fazë në ecurinë e projektit hyjnor. Dhe së pari, " *tabernakulli* " shënon daljen nga Egjipti të hebrenjve të udhëhequr dhe të çuar në shkretëtirë nga Zoti, e shfaqur dukshëm nga reja e cila zbriste si një kolonë mbi tendën e shenjtë. Ai atëherë ishte tashmë " *me burra* "; që justifikon përdorimin e këtij termi në këtë varg . Pastaj " *tempulli* " shënon ndërtimin e fortë të " *tabernakullit* "; puna e urdhëruar dhe e kryer nën Mbretin Solomon. Në hebraisht, ekskluzivisht, fjala " *sinagogë* " do të thotë: kuvend. Tek Zbulesa 2:9 dhe 3:9, Fryma e Krishtit i referohet kombit rebel hebre si " *sinagoga e Satanait* ". Fjala e fundit " *kishë* " tregon kuvendin në greqisht (eklesia); gjuha e përhapjes së mësimin të krishterë të Biblës. Jezusi e krahasoi " *të tijën trupi* " në " *tempullin* " e " *Jerusalemit* ", dhe sipas Efes.5:23, Asambleja, " *Kisha* " e tij, është " *trupi i tij* ": " *Sepse burri është kreu i gruas, ashtu si Krishti është kreu i Kishës, që është trupi i tij dhe i së cilës ai është Shpëtimtari* . Kujtojmë trishtimin që përjetuan apostujt e Jezuit kur i la ata për t'u ngjitur në qiell. Këtë herë, " *burri im do të jetojë me mua* " mund të thotë E Zgjedhura në instalimin e saj në " *tokën e re* ". Pikërisht në këtë kontekst mesazhet e dymbëdhjetë emrave të " *dymbëdhjetë fiseve* " të Rev.7 mund të shprehin gëzimin dhe lumturinë e pandryshuar të fitores së tyre.

Vargu 4: " *Ai do të fshijë çdo lot nga sytë e tyre dhe vdekja nuk do të ketë më dhe nuk do të ketë më zi, as klithma, as dhimbje, sepse gjërat e mëparshme kanë kaluar*". »

Lidhja me Zbul.7:17 vërtetohet duke gjetur këtu premtimin hyjnor me të cilin përfundon Zbulesa 7: " *Ai do të fshijë çdo lot nga sytë e tyre* ". Ilaçi për të qarë është gëzimi dhe gëzimi. Ne flasim për orën kur premtimet e Perëndisë do të mbahen dhe do të përmbushen. Shikoni me kujdes këtë të ardhme të mrekullueshme, sepse para nesh është koha e planifikuar për " *vdekje, zi, klithma, dhimbje* ", e cila nuk do të jetë më, vetëm, ripërtëritja e të gjitha gjërave nga Zoti ynë krijues sublim dhe i mrekullueshëm. Theksoj se këto gjëra të tmerrshme do të zhduken vetëm pas gjykimit të fundit që do të kryhet në fund të " *mijë vjetëve* ". Për të zgjedhurit, por vetëm ata, efektet e së keqes do të pushojnë me kthimin në lavdi të Zotit, Perëndisë së Plotfuqishëm.

Vargu 5: “ *Dhe ai që rrinte mbi fron tha: Ja, unë i bëj të gjitha gjërat të reja. Dhe ai tha: Shkruaj; sepse këto fjalë janë të sigurta dhe të vërteta.* »

Zoti Krijues, personalisht, angazhohet me premtim dhe dëshmon për këtë fjalë profetike: “ *Ja, unë i bëj të gjitha gjërat të reja* ”. Nuk ka kuptim të kërkojmë një imazh në lajmet tona tokësore për t'u përpjekur të marrim një ide se çfarë po përgatit Zoti, sepse ajo që është e re nuk mund të përshkruhet. Dhe deri atëherë, Zoti na ka kujtuar vetëm gjërat e dhimbshme të kohës sonë duke na thënë se ato nuk do të jenë më në “ *tokën e re dhe qiellin e ri* ”, të cilët ruajnë kështu të gjithë misterin dhe të papriturat e tyre. Engjëlli i shton kësaj deklaratë: “ *sepse këto fjalë janë të sigurta dhe të vërteta* ”. Thirrja e hirit të Perëndisë në Jezu Krishtin kërkon besim të palëkundur për të marrë shpërblimin e premtimeve të Perëndisë. Është një rrugë e vështirë që shkon kundër normave të botës. Kërkon një shpirt të madh sakrifice, vetëmohimi, në përvetësimin e një skllavi të nënshtruar ndaj Zotërisë së tij. Prandaj, përpjekjet e Perëndisë për të forcuar besimin tonë janë të justifikuar: «siguria në të vërtetën e zbuluar dhe të shprehur» është standardi i besimit të vërtetë.

Vargu 6: “ *Dhe ai më tha: U bë! Unë jam alfa dhe omega, fillimi dhe fundi. Atij që ka etje do t'i jap falas nga burimi i ujit të jetës.* ”

Zoti Krijues Jezu Krisht krijon “ *çdo gjë të re* ”. “ *U krye!* » ; Psa.33:9: “ *Sepse ai tha dhe gjëja ndodhi; ai urdhëron dhe ekziston.* ” Fjala e tij krijuese realizohet sapo fjalët dalin nga goja e tij. Që nga viti 30, pas nesh, programi i epokës së krishterë të zbuluar te Danieli dhe Zbulesa është përmbushur deri në detajet më të vogla. Perëndia na fton të shohim përsëri në të ardhmen që ka përgatitur për të zgjedhurit e tij; gjërat e shpallura do të realizohen në të njëjtën mënyrë, me siguri të plotë. Jezusi na thotë si te Zbulesa 1:8: “ *Unë jam alfa dhe omega, fillimi dhe fundi* ”. Ideja e “ *fillimit dhe fundit* ” ka kuptim vetëm në përvojën tonë të mëkatit tokësor, i cili do të përfundojë plotësisht në “ *fundin* ” e mijëvjeçarit të shtatë pas shkatërrimit të mëkatarëve dhe vdekjes. Bijve të Perëndisë të shpërndarë nëpër një tokë tregtare, Jezusi u ofron, “ *falas* ”, “ *nga burimi i ujit të jetës* ”. Ai është vetë, “ *burimi* ” i këtij “ *uji të jetës* ” që simbolizon jetën e përjetshme. Dhurata e Zotit është falas, ky sqarim dënon shitjen e “indulgjencave” katolike romake që caktuan një falje të marrë me një çmim nga papati.

Vargu 7: “ *Ai që fiton do t'i trashëgojë këto gjëra; Unë do të jem Perëndia i tij dhe ai do të jetë djali im.* ”

Të zgjedhurit e Perëndisë janë bashkëtrashëgimtarë me Jezu Krishtin. Së pari, nëpërmjet « *fitores* » së tij, Jezui « *trashëgoi* » një lavdi mbretërore të njohur nga të gjitha krijesat e tij qiellore. Pas tij, të zgjedhurit e tij, gjithashtu “ *fitimtarë* ”, por përmes “ *fitores* ” së tij, “ *do të trashëgojnë këto gjëra të reja* ” të krijuara posaçërisht nga Zoti për ta. Jezusi ia konfirmoi hyjninë e tij apostullit Filip, te Gjoni 14:9: “ *Jezusi i tha: Unë kam qenë me ty kaq gjatë dhe ti nuk më njeh, Filip! Ai që më ka parë mua, ka parë Atin; si thua: Na trego Atin?* » Burri Mesia e prezantoi veten si « *Ati i Përjetshëm* », duke konfirmuar kështu shpalljen e profetizuar në Isa.9:6 (ose 5) që kishte të bënte me të. Prandaj Jezu Krishti është për të zgjedhurit e tij, si vëllanë e tyre ashtu edhe Atin e tyre. Dhe ata vetë janë vëllezërit e tij dhe bijtë e tij. Por thirrja është individuale, kështu thotë Fryma, si

në fund të 7 epokave të temës "Letrat": " *atij që kapërcen* ", " *ai do të jetë djali im* ". Fitorja mbi mëkatën kërkohet për të përfituar nga statusi i " *birin* " të Zotit të gjallë.

Vargu 8: " *Por frikacakët, jobesimtarët, të neveritshmit, vrasësit, imoralët, magjistarët, idhujtarët dhe të gjithë gënjeshtarët, pjesa e tyre do të jetë në liqenin që digjet me zjarr dhe squfur, që është vdekja e dytë. . »*

Këto kritere të karaktereve njerëzore gjenden në mbarë njerëzimin pagan, megjithatë, Fryma synon këtu frytet e fesë së rreme të krishterë; dënimi i fesë hebraike duke u shprehur dhe zbuluar qartë nga Jezusi te Zbulesa 2:9 dhe 3:9.

Sipas Zbulesës 19:20, "... *liqeni që digjet me zjarr dhe squfur* " do të jetë, në gjykimin e fundit, pjesa e rezervuar për " *bishën dhe profetin e rremë* ": besimi katolik dhe besimi protestant. Feja e rreme e krishterë nuk është e ndryshme nga feja e rreme çifute. Vlerat e tij prioritare janë të kundërta me ato të Zotit. Kështu, ndërsa farisenjtë judenj i qortonin dishepujt e Jezusit se nuk i lanë duart para se të hanin (Mat.15:2), Jezusi nuk ua kishte bërë kurrë këtë qortim atyre dhe më pas tha, në Mat.15:17 deri në 20: " *Bëjeni nuk e kuptoni se çdo gjë që hyn në gojë shkon në bark dhe pastaj hidhet në vendet e fshehta? Por ajo që del nga goja vjen nga zemra dhe kjo është ajo që e ndot njeriun. Sepse nga zemra dalin mendimet e liga, vrasja, kurorëshkelja, kurvëria, vjedhja, dëshmia e rreme, shpifja . Këto janë gjërat që e ndotin njeriun; por të hash pa i larë duart nuk e ndot njeriun "*. Në mënyrë të ngjashme, feja e rreme e krishterë i maskon mëkatet e saj kundër Frymës duke ndëshkuar kryesisht mëkatet e mishit. Jezusi dha mendimin e tij duke u thënë judenjve në Mat.21:3: " *Tagrambledhësit dhe prostitutat do të shkojnë përpara jush në mbretërinë e qiejve* "; padyshim, me kusht që të gjithë të pendohen dhe të kthehen te Zoti dhe pastërtia e tij. Është fe e rreme që Jezusi trajton " *udhërrëfyes të verbër* " të cilët i qorton në Mat.23:24, për " *filtrimin e mushkonjës dhe gëlltitjen e deveve* ", ose përndryshe, për " *duke parë kashtën në sy të fqinjit pa parë tra që është në të tijën* " sipas Lukës 6:42 dhe Mat.7:3 deri në 5.

Ka pak shpresë për këdo që identifikohet me të gjitha këto kritere të personalitetit që rendit Jezusi. Nëse vetëm një përputhet me natyrën tuaj, do t'ju duhet të luftoni kundër tij dhe të kapërceni të metën tuaj. Beteja e parë e besimit është kundër vetvetes; dhe është fatkeqësia më e vështirë për t'u kapërcyer.

Në këtë numërim, duke favorizuar kuptimin e tyre shpirtëror, Jezu Krishti, gjykatësi i madh hyjnor, përmend gabimet e akuzuara për besimin e rremë të krishterë të llojit të katolicizmit romak papnor. Duke vënë në shënjestër «frikacakët», ai cakton ata që refuzojnë të fitojnë në betejën e tyre të besimit, sepse premtimet e tij i rezervohen të gjitha « *atij që kapërcen* ». Megjithatë, nuk ka fitore të mundshme për ata që refuzojnë të luftojnë. " *Dëshmitari besnik* " duhet të jetë i guximshëm; dal frikacak. " *Pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Perëndisë* " (Hebr.11:6); dalja, " *jobesimtari* ". Dhe besimi që nuk përputhet me besimin e Jezusit të dhënë si model për t'u imituar, është vetëm mosbesim. " *Të neveritshmet* " janë të neveritshme për Zotin dhe ato mbeten frytet e paganëve ; dalje, " *e neveritshme* ". Është një rrjedhje që i atribuohet " *Babilonisë së madhe, nënës së prostitutave dhe të neverive të tokës* " sipas Zbulesës 17:4-5. " *Vrasësit* " shkelin urdhërimin e gjashtë; dalja, " *vrasi* ". Vrasja i atribuohet besimit katolik dhe

besimit protestant të " hipokritëve " sipas Dan.11:34. " I pamodestët " mund të ndryshojnë sjelljen e tyre dhe ta mposhtin të keqen, përndryshe; dil nga " i paturpi ". Por " paturpësia " shpirtërore që i atribuohet besimit katolik në krahasim me një " prostitutë " ia mbyll plotësisht derën e parajsës. Për më tepër, Zoti dënon në " papastërtinë " e saj që çon në " tradhti bashkëshortore " shpirtërore: tregti me djallin. " Magjistarët " janë priftërinj katolikë dhe ndjekës protestantë të spiritualizmit demonik; dalja, " magjistari "; ky veprim i atribuohet " Babilonisë së madhe " te Zbulesa 18:23. " Idhujtarët " shënon gjithashtu besimin katolik, idhujt e tij të gdhendur objekte adhurimi dhe lutjeje; dalja, " idhujtari ". Dhe së fundi, Jezusi përmend " gënjeshtarët " të cilët kanë si babanë e tyre shpirtëror " djallin, një gënjeshtar dhe vrasës që nga fillimi dhe atë të gënjeshtërës " sipas Gjonit 8:44; dilni nga " gënjeshtari ".

Vargu 9: " Atëherë një nga të shtatë engjëjt që mbanin shtatë kupat e shtatë plagëve të fundit erdhi dhe më foli duke më thënë: Eja, do të të tregoj nusen, gruan e Qengjit. »

Në këtë varg, Shpirti u dërgon një mesazh inkurajimi të zgjedhurve që do të kalojnë me fitore në kohën tragjike dhe të tmerrshme të " shtatë plagëve të fundit " hyjnore. Shpërblimi i tyre do të jetë të shohin (" Unë do të të tregoj ") lavdinë e rezervuar për të zgjedhurit fitimtarë që përbëjnë dhe përfaqësojnë, në këtë fazë të fundit historike të tokës së mëkatit, " nusen, gruan e Qengjit ", Jezu Krishtin. .

" Shtatë engjëjt që mbanin shtatë kupat e mbushura me shtatë plagët e fundit " synonin qeniet njerëzore që plotësonin kriteret e fesë së rreme të krishterë të cituar në vargun e mëparshëm. Këto « shtatë plagët e fundit » ishin pjesa që Perëndia do t'i jepte së shpejti kampit të rënë. Ai do të na tregojë tani, në imazhe simbolike, pjesën që do t'i shkojë të zgjedhurve fitimtarë të shpenguar. Në një simbolikë që zbulon ndjenjat që Zoti ka për ta, engjëlli do t'u tregojë të zgjedhurve asambleja e të cilëve përbën, së bashku, " nusen e qengjit ". Duke specifikuar, " gruaja e Qengjit ", Fryma konfirmon mësimin e dhënë në Efesianëve 5:22 deri në 32. Apostulli Pal përshkruan një marrëdhënie ideale burrë e grua, e cila fatkeqësisht do të gjejë përmbushjen e saj vetëm në marrëdhënien e të zgjedhurve me Krishtin. . Dhe ne duhet të mësojmë të rilexojmë historinë e Zanafillës, nën dritën e këtij mësimi të dhënë nga Shpirti i Perëndisë së gjallë, krijuesi i gjithë jetës dhe shpikësi i shkëlqyer i vlerave të saj të përsosura. Fjala " grua " lidh " nusen ", "të Zgjedhurin " e Krishtit me imazhin e " gruas " të paraqitur në Zbulesën 12.

Përshkrimi i përgjithshëm i të Zgjedhurit të Lavdëruar

Vargu 10: " Dhe ai më çoi në frymë në një mal të madh e të lartë. Dhe më tregoi qytetin e shenjtë Jeruzalemin, që zbriti nga qielli nga Perëndia, duke pasur lavdinë e Perëndisë. »

Në shpirt, Gjoni transportohet në momentin kur Jezu Krishti dhe të zgjedhurit e tij zbresin nga qielli pas gjykimit qiellor të " mijë vjetëve " të mijëvjeçarit të shtatë. Në Zbulesën 14:1, " 144.000 " adventistët " të vulosur " të " dymbëdhjetë fiseve " shpirtërore të krishterë u shfaqën në " Malin Sion ". Pas " mijë vjetëve " gjëja e profetizuar përmbushet në realitetin e " tokës së re ". Që nga kthimi i Jezu Krishtit, të zgjedhurit kanë marrë nga Perëndia një trup të lavdëruar

qiellor të përjetshëm. Kështu ata pasqyrojnë " *lavdinë e Perëndisë* ". Ky transformim shpallet nga apostulli Pal në 1 Kor.15:40 deri në 44: " *Ka edhe trupa qiellorë dhe trupa tokësorë; por shkëlqimi i trupave qiellorë është i ndryshëm, ai i trupave tokësorë është i ndryshëm. Njëri është shkëlqimi i diellit, tjetri shkëlqimi i hënës dhe tjetri shkëlqimi i yjeve; edhe një yll ndryshon në shkëlqim nga një yll tjetër. Kështu është edhe me ringjalljen e të vdekurve. Trupi është mbjellë i korruptueshëm; ai ngrihet i pakorruptueshëm; mbillet e përbuzur, ngrihet e lavdishme; mbillet i dobët, ngrihet plot forcë; mbillet si trup kafshe, ringjallet si trup shpirtëror. Nëse ka një trup kafshësh, ka edhe një trup shpirtëror ."*

Vargu 11: " *Shkëlqimi i tij ishte si ai i një guri shumë të çmuar, një gur diaspri i tejdukshëm si kristali.* »

Cituar në vargun e mëparshëm, " *lavdia e Perëndisë* " që e karakterizon është konfirmuar pasi " *guri diaspri* " tregon gjithashtu aspektin e " *Atij që ulet në fron* " te Zbulesa 4:3. Midis dy vargjeve, vëmë re një ndryshim pasi në Zbul. 4, për kontekstin e gjykimit, ky " *gur diaspri* " që simbolizon Zotin ka edhe pamjen e një " *sardoniksi* ". Këtu, pasi problemi i mëkatit është zgjidhur, e Zgjedhura paraqitet në një aspekt të pastërtisë së përsosur " *transparente si kristali* ".

Vargu 12: " *Ai kishte një mur të madh e të lartë. Ai kishte dymbëdhjetë dyer dhe mbi dyert dymbëdhjetë engjëj dhe emrat e shkruar, ata të dymbëdhjetë fiseve të bijve të Izraelit:* "

Imazhi i propozuar nga Fryma e Jezu Krishtit bazohet në simbolikën e " *tempullit* ". **shenjtori shpirtëror** i përmendur në Efes.2:20 deri në 22.: " *Ju jeni ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe profetëve, ku guri i themelit është vetë Jezu Krishti. Në të e gjithë ndërtesa, e koordinuar mirë, ngrihet për të qenë një tempull i shenjtë në Zotin. Në të, ju gjithashtu po ndërtoheni në një banesë të Perëndisë në Frymë.* ". Por ky përkufizim kishte të bënte vetëm me të Zgjedhurit e kohës apostolike. " *Muri i lartë* " paraqet evolucionin e besimit të krishterë nga viti 30 deri në vitin 1843; le të vërejmë se deri në këtë datë, standardi i së vërtetës i kuptuar dhe i mësuar nga apostujt mbetet i pandryshuar. Kjo është arsyeja pse ndryshimi i ditës së pushimit, i vendosur në vitin 321, thyen **besëlidhjen** e shenjtë të bërë me Perëndinë me anë të gjakut të Jezu Krishtit. Lidhur me marrësit e vërtetë të Zbulesës së kësaj profecie, simbolet që përfytyrojnë besimin adventist, të veçuar nga Zoti që nga viti 1843, përfytyrohen nga " *dymbëdhjetë dyer* ", " *të hapura* " përpara zyrtarëve të zgjedhur të " *Filadelfias* " (Zbul. 3: 7) dhe " *të mbyllura* " përpara "të vdekurve të gjallë " të rënë të " *Sardës* " (Zbul. 3:1). Ata " *mbajnë emrat e 12 fiseve të vulosura me vulën e Perëndisë* " në Zbul. 7.

Vargu 13: " *Në lindje tri porta, në veri tri porta, në jug tri porta dhe në perëndim tri porta.* »

Ky orientim i " *dyerve* " në katër pikat kryesore ilustron karakterin e tij universal; që dënon dhe e bën të paligjshme fenë që pretendon universalizëm të përkthyer nga rrënja greke "katholikos" ose "katolike". Kështu, që nga viti 1843, për Zotin, Adventizmi është feja e vetme e krishterë të cilës ai ia ka besuar " *Ungjillin e tij të përjetshëm* " (Zbul. 14:6) për një mision universal të mësimit të popullatës së tokës. Përveç të vërtetës që ai i zbulon të Zgjedhurit të tij shpirtëror deri në fund të botës, nuk ka shpëtim. Adventizmi lindi në formën e një lëvizjeje ringjalljeje fetare të motivuar nga shpallja e kthimit të Jezu Krishtit që pritej,

herën e parë, në pranverën e 1843-shit; dhe duhet ta ruajë këtë karakter deri në kthimin e vërtetë përfundimtar të Jezu Krishtit të planifikuar për pranverën e vitit 2030. Sepse një "lëvizje" është një aktivitet në evolucion të vazhdueshëm, përndryshe nuk është më një "lëvizje", por një institucion i "bllokuar" dhe i vdekur, që favorizon traditën dhe formalizmin fetar; ose, gjithçka që Perëndia urren dhe dënon; dhe tashmë ka dënuar midis hebrenjve rebelë, jobesimtarët e parë.

Përshkrimi i detajuar sipas rendit kronologjik

Bazat e besimit të krishterë

Vargu 14: " *Muri i qytetit kishte dymbëdhjetë themele dhe mbi to dymbëdhjetë emrat e dymbëdhjetë apostujve të Qengjit.* »

Ky varg përfytyron besimin e krishterë apostolik që mbulon, siç e kemi parë, periudhën kohore midis viteve 30 dhe 1843, dhe mësimet e të cilit u shtrembëruan nga Roma në 321 dhe 538. " *Muri i lartë* " është formuar nga kuvendi shekullor i " *gurëve të gjallë* " sipas 1 Pie.2:4-5: " *Afrohuni pranë tij, një gur të gjallë , të hedhur poshtë nga njerëzit, por të zgjedhur dhe të çmuar përpara Perëndisë; dhe ju vetë, si gurë të gjallë , ndërtoni veten për të formuar një shtëpi shpirtërore , një priftëri të shenjtë , për të ofruar viktimë shpirtërore, të pranueshme për Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit .*

Vargu 15: " *Ai që më foli kishte si masë një kallam ari për të matur qytetin, portat dhe muret e tij.* »

Këtu, si te Zbulesa 11:1, bëhet fjalë për " *matjen* " ose gjykimin mbi vlerën e të Zgjedhurve të lavdëruar, në epokën Adventiste (*12 portat*) dhe mbi besimin apostolik (*themeli dhe muri*). Nëse " *kallami* " i Zbulesës 11:1 ishte " *si një shufër* ", një mjet ndëshkimi, e kundërta absolute, ajo e këtij vargu është një " *kallam ari* "; " *ari* " duke qenë simboli i " *besimit të pastruar me anë të sprovës* ", sipas 1 Pjetrit 1:7: " *kështu që sprova e besimit tuaj, më e çmuar se ari që priset (i cili megjithatë sprovohet me zjarr), të sjellë lavdërim, lavdi dhe nder, kur shfaqet Jezu Krishti . Prandaj, besimi është standardi i gjykimit të Perëndisë.*

Vargu 16: " *Qyteti ishte në formën e një sheshi dhe gjatësia e tij ishte e barabartë me gjerësinë e tij. Mati qytetin me kallam dhe gjeti dymbëdhjetë mijë stade; gjatësia, gjerësia dhe lartësia ishin të barabarta.* »

" *Katrori* " është në sipërfaqe forma ideale perfekte. Fillimisht gjendet në aspektin "e shenjta e të shenjtëve" ose "vendi më i shenjtë" i tabernakullit të ndërtuar në kohën e Moisiut. Forma e " *katrorit* " është dëshmi e përfshirjes inteligjente, natyra nuk paraqet " *katror* " të përsosur . Inteligjenca e Zotit shfaqet në përmasat e shenjtërores hebraike e cila u formua nga një rreshtim prej tre " *katrore* ". Dy u përdorën për " *vendin e shenjtë* " dhe i treti, për " *të shenjtët e të shenjtëve* " ose " *vendi më i shenjtë* ", i cili ishte ekskluzivisht i rezervuar për praninë e Zotit dhe për këtë arsye, i ndarë nga " *një vello* ", imazhi i mëkatit. Jezusi do të shlyejë në orën e tij. Këto përmasa prej tre të tretave ishin imazhi i 6000 ose tre herë 2000 viteve kushtuar përzgjedhjes së të zgjedhurve në projektin e shpëtimit të hartuar nga Zoti. Në fund të kësaj përzgjedhjeje, të zgjedhurit përfytyrohen kështu nga " *sheshi* " i " *vendit më të shenjtë* " që profetizoi

rezultatit e projektit të shpëtimit; ky vend shpirtëror bëhet i arritshëm për shkak të pajtimit të sjellë nga besëlidhja në Krishtin. Dhe “ *katrori* ” shpirtëror i tempullit i përshkruar kështu mori themelin e tij më 3 prill 30, kur shpëtimi filloi me vdekjen shlyese vullnetare të Shëlbuesit tonë Jezu Krisht. Imazhi i “ *sheshit* ” nuk mjafton për të përsosur këtë përkufizim të përsosmërisë së vërtetë, numri simbolik i të cilit është “tre”. Gjithashtu, është ai i një “kubi” që na paraqitet. Duke pasur të njëjtën masë, në “ *gjatësi, gjerësi dhe lartësi* ”, kemi këtë herë simbolin “tre” të përsosmërisë “kubike” të përsosur, të asamblesë së të zgjedhurve të shpenguar nga Jezu Krishti. Në vitin 2030 do të përfundojë ndërtimi i “ *qytetit katror* (dhe madje kub: “ *lartësia e tij* ”), *themeli dhe dymbëdhjetë portat e tij* ”. Duke i dhënë një formë kubike, Fryma ndalon interpretimin fjalë për fjalë të “qytetit” që turmat i japin atij.

Numri i matur , “ *12,000 stadiume* ”, ka të njëjtin kuptim si “ *12,000 të vulosurat* ” të Zbul. 7. Për kujtesë: 5 + 7 x 1000, domethënë njeriu (5) + Zoti (7) x në turmë (1000). Fjala “ *stadiume* ” sugjeron pjesëmarrjen e tyre në garën qëllimi i së cilës është “ *të fitojë çmimin e thirrjes qiellore* ” sipas mësimit të Palit, në Fi.3:14: “ *Unë vrapoj drejt qëllimit, për të fituar çmimin e thirrjes qiellore të Perëndisë në Jezu Krishtin.* » ; dhe tek 1 Kor.9:24: “ *A nuk e dini se ata që vrapojnë në stadium vrapojnë të gjithë, por njëri e merr çmimin? Vraponi në mënyrë që ta fitoni.* » I Zgjedhuri fitimtar vrapoi dhe fitoi çmimin e dhënë nga Perëndia në Jezu Krishtin.

Vargu 17: “ *Dhe ai mati murin dhe gjeti njëqind e dyzet e katër kubitë, përmasat e një njeriu, që ishte ajo e engjëllit.* »

Pas “ *kubitëve* ”, matjeve mashtruese, Zoti na zbulon gjykimin e tij dhe na zbulon se vetëm burrat e simbolizuar nga numri “5” që kanë bërë aleancë me Zotin, numri i të cilëve është “7”. Totali i këtyre dy numrave jep “12”, i cili, kur “katror”, jep numrin “144”. Saktësia “ *Masa e njeriut* ” konfirmon gjykimin e “ *burrave* ” të zgjedhur të shpenguar nga gjaku i derdhur nga Jezu Krishti. Kështu, numri “12” është i pranishëm në të gjitha fazat e projektit të aleancës së shenjtë të lidhur me Zotin: 12 patriarkë hebrej, 12 apostuj të Jezu Krishtit dhe 12 fise për të përfytyruar besimin adventist të krijuar që nga 1843-1844.

Vargu 18: “ *Muri ishte prej diaspri dhe qyteti ishte prej ari të kulluar, si qelqi i pastër.* »

Nëpërmjet këtyre simboleve, Perëndia zbulon vlerësimin e tij për besimin e treguar nga të zgjedhurit e tij deri në vitin 1843. Ata shpesh kishin pak dritë, por dëshmia e tyre ndaj Perëndisë e kompensoi dhe e mbushi atë me dashuri. “ *Ari i pastër dhe xhami i pastër* ” i këtij vargu ilustron pastërtinë e shpirtave të tyre. Ata shpesh kanë hequr dorë nga jeta e tyre për hir të besimit te premtimet e Perëndisë të zbuluara nëpërmjet Jezu Krishtit. Besimi i vendosur tek ai nuk do të zhgënjehet, ai vetë do t'i mirëpresë në “ *ringjalljen e parë* ”, atë të “ *të vdekurve në Krishtin* ” të vërtetë në pranverën e vitit 2030.

Themeli apostolik

Vargu 19: “ *Themelet e murit të qytetit ishin stolisur me gurë të çmuar të çdo lloji: themeli i parë ishte prej diaspri, i dyti prej safiri, i treti prej kalcedoni, i katërti prej smeraldi.* ”

Vargu 20: “ e pesta e sardoniksit, e gjashta e sardoniksit, e shtata e krisolitit, e teta e berilit, e nënta e topazit, e dhjeta e krizoprazës, e njëmbëdhjeta e zymbylit, e dymbëdhjeta e ametistit. »

Zoti i njeh mendimet e qenieve njerëzore dhe atë që ata ndjejnë kur admirojnë bukurinë e gurëve të çmuar kur ata priten ose lustrohen. Për t'i fituar këto gjëra, disa shpenzojnë pasuri deri në atë pikë sa të shkatërrojnë veten, e tillë është dashuria e tyre për ta. Në të njëjtin proces, Zoti do ta përdorë këtë ndjenjë njerëzore për të shprehur ndjenjat që ai ndjen për të zgjedhurin e tij të dashur dhe të bekuar.

Këta “ gurë të çmuar ” të ndryshëm na mësojnë se të zgjedhurit nuk janë klone identikë, sepse çdo person ka personalitetin e tij, në planin fizik, padyshim, por veçanërisht në atë shpirtëror, në nivelin e karakterit të tij. Shembulli i dhënë nga “ dymbëdhjetë apostujt ” e Jezusit konfirmon këtë mendim. Midis Jean dhe Pierre, çfarë ndryshimi! Megjithatë, Jezusi i donte ata me dhe për shkak të dallimeve të tyre. Pasuria e vërtetë e jetës së krijuar nga Zoti qëndron në këto larmi personalitetesh që të gjithë kanë qenë në gjendje t'i japin atij vendin e parë në zemrat dhe në të gjithë shpirtrat e tyre.

Adventizmi

Vargu 21: “ Dymbëdhjetë portat ishin dymbëdhjetë perla; çdo derë ishte prej një margaritari të vetëm. Sheshi i qytetit ishte flori i pastër, si xhami transparent. »

Që nga viti 1843, të zgjedhurit nuk kanë treguar një besim më të madh se ai i atyre që i paraprinë në gjykimin e Gjykatësit Shpëtimtar. Simboli “ një margaritar ” është për shkak të aksesit të bekuar të Adventizmit në kuptimin e plotë të planit të shpëtimit të Perëndisë. Për Zotin, që nga viti 1843, të zgjedhurit adventistë e kanë treguar veten të denjë për të marrë gjithë dritën e tij. Por kjo duke u dhënë në rritje të vazhdueshme, vetëm adventistët e fundit disidentë marrin formën e fundit të përsosur të shpjegimeve profetike. Ajo që dua të them është se Adventisti i fundit i zgjedhur nuk do të ketë vlerë më të madhe se të tjerët të shpenguar nga kohët apostolike. “ Perla ” sinjalizon kulmin e projektit të shpëtimit të vënë në lëvizje nga Perëndia. Ai zbulon një përvojë specifike e cila konsistonte në rivendosjen e **të gjitha** të vërtetave doktrimore të shtrembëruara dhe të sulmuara nga besimi katolik papal romak dhe besimi protestant që kishte rënë në apostazi. Dhe së fundi, na zbulon rëndësinë e jashtëzakonshme që Zoti i jep hyrjes në zbatim të dekretit të Danielit 8:14 në pranverën e vitit 1843: “ Deri në dy mijë e treqind në mbrëmje dhe shenjtëria do të shfajësohet ”. “ Perla ” është imazhi i kësaj “ shenjtërie të justifikuar ”, e cila, ndryshe nga gurët e tjerë të çmuar, nuk duhet të pritët për të zbuluar bukurinë e saj. Në këtë kontekst përfundimtar, asambleja e të zgjedhurve të shenjtëruar duket harmonike, “ e paqortueshme ” sipas Zbulesës 14:5, duke i dhënë Perëndisë gjithë lavdinë që meriton. Shabati profetik dhe mijëvjeçari i shtatë i profetizuar prej tij bashkohen dhe realizohen në të gjithë përsosmërinë e projektit shpëtues të konceptuar nga krijuesi i madh Perëndi. “ Perla e tij me vlerë të madhe ” e Mat.13:45-46 shpreh gjithë shkëlqimin që ai donte t'i jepte.

Ndryshimet e mëdha të Jeruzalemit të ri

Fryma specifikon: “ *Sheshi i qytetit ishte prej ari të pastër, si xhami transparent.* » Duke përmendur këtë “ *vend prej ari të pastër* ” ose besim të pastër, ai sugjeron një krahasim me atë të Parisit që mban imazhin e mëkatit duke marrë emrat “ *Sodoma dhe Egjipti* ” te Zbulesa 11:8.

Vargu 22: “ *Nuk pashë asnjë tempull në qytet; sepse Zoti Perëndi i Plotfuqishëm është tempulli i tij, ashtu si Qengji.* »

Koha e simboleve ka kaluar, të zgjedhurit kanë hyrë në realizimin e vërtetë të projektit të shpëtimit hyjnor. Siç e kuptojmë sot në tokë, “ *tempulli* ” i mbledhjes nuk do të ketë më asnjë përdorim. Hyrja në përjetësi dhe në realitet do t'i bëjë të padobishme “ *hijet* ” që profetizuan sipas Kol. 2:16-17: “ *Prandaj askush të mos ju gjykojë për të ngrënë ose për të pirë, për një festë, për hënën e re ose për të shtunat. : ishte **hija** e gjërave që do të vinin, por trupi është në Krishtin .” Kujdes! Në këtë varg, formula “ *e Shabateve* ” ka të bëjë me “ *të shtunat* ” që shkaktohen nga festat fetare dhe jo “ *sabatin javor* ” të vendosur dhe të shenjtëruar nga Zoti në ditën e shtatë që nga krijimi i botës. Ashtu si ardhja e parë e Krishtit i bëri të padobishme ritet festive që i profetizonin në besëlidhjen e vjetër, hyrja në përjetësi do t'i bëjë të vjetruara simbolet tokësore dhe do t'i lejojë të zgjedhurit të shohin, dëgjojnë dhe ndjekin 'Qengjin qoftë, Jezu Krishti, “ *Tempulli* ” i vërtetë i shenjtë hyjnor , i cili do të jetë përjetësisht shprehja e dukshme e Shpirtit krijues.*

Vargu 23: “ *Qytetit nuk i duhet as dielli as hëna për ta ndezur; sepse lavdia e Perëndisë e ndriçon dhe Qengji është pishtari i tij.* »

Në përjetësinë hyjnore, të zgjedhurit jetojnë në një dritë të përhershme pa një burim drite si dielli ynë aktual, ekzistenca e të cilit justifikohet vetëm nga ndërrimi i “ *ditës dhe natës* ”; “ *Nata apo errësira* ” e justifikuar për shkak të mëkatit. Me mëkatin të zgjidhur dhe të zhdukur, mbetet vetëm vend për “ *dritën* ” që Perëndia e kishte shpallur “ *të mirë* ” në Zanafilla 1:4.

Fryma e Perëndisë mbetet e padukshme dhe Jezu Krishti është aspekti në të cilin krijesat e tij mund ta shohin atë. Është për këtë arsye që ai paraqitet si “ *pishtari* ” i Zotit të padukshëm.

Por interpretimi shpirtëror zbulon një ndryshim të madh. Duke hyrë në qiell, të zgjedhurit do të mësohen drejtpërdrejt nga Jezusi, atëherë ata nuk do të kenë më nevojë për “ *diellin* ”, simbolin e aleancës së re, as “ *hënën* ”, simbol i aleancës së vjetër çifute; të dyja duke qenë, sipas Zbulesës 11:3, në Shkrim, “ *dy dëshmitarët* ” biblikë të Perëndisë, të dobishëm në ndriçimin e njerëzve në zbulimin dhe kuptimin e projektit të tij shpëtimtar. Si përmbledhje, të zgjedhurit nuk do të kenë më nevojë për Biblën e Shenjtë.

Vargu 24: “ *Kombet do të ecin në dritën e tij dhe mbretërit e tokës do të sjellin lavdinë e tyre në të.* »

“ *Kombet* ” në fjalë janë “ *kombet* ” që janë qiellorë ose janë bërë qiellorë. “ *Toka e re* ” pasi është bërë gjithashtu mbretëria e re e Perëndisë, është aty ku çdo krijesë e gjallë mund të gjejë Perëndinë krijues. “ *Mbretërit e tokës* ” që përbëjnë të zgjedhurit do të “ *sjellin lavdinë* ” e pastërtisë së tyre të shpirtit në këtë jetë të përjetshme të instaluar në “ *tokën e re* ”. Kjo shprehje “ *mbretërit e tokës* ”, e cila më së shpeshti synon, në mënyrë poshtëruese, autoritetet rebele tokësore,

përcakton, në një mënyrë delikate, të zgjedhurit të Zbulesa 4:4 dhe 20:4 ku ata paraqiten " të ulur " në " frone ". . Po kështu, në lexojmë të Zbulesa 5:10: " i ke bërë mbretëri dhe priftërinj të Perëndisë tonë dhe ata do të mbretërojnë mbi tokë . "

Vargu 25: *Portat e tij nuk do të mbyllën ditën, sepse atje nuk do të ketë natë. »*

Mesazhi thekson zhdukjen e pasigurisë aktuale. Paqja dhe siguria do të jenë të përsosura në dritën e një dite të përjetshme pa fund. Në historinë e jetës, imazhi i errësirës u krijua vetëm në tokë për shkak të betejës midis " dritës " hyjnore dhe " errësirës " së kampit të djallit.

Vargu 26: " *Lavdia dhe nderi i kombeve do të sillet atje. »*

Për 6000 vjet njerëzit janë organizuar në fise, popuj dhe kombe. Gjatë epokës së krishterë, në Perëndim, njerëzit ndryshuan mbretëritë e tyre në kombe dhe të zgjedhurit e krishterë u zgjodhën nga mesi i tyre për shkak të "lavdisë dhe nderit " që i dhanë Perëndisë në Krishtin.

Vargu 27: " *Asgjë e papastër nuk do të hyjë në të, as ndonjë që praktikon neveri ose gënjeshtria; do të hyjnë vetëm ata që janë shkruar në librin e jetës së Qengjit . "*

Zoti e konfirmon, shpëtimi është objekt i një kërkese të madhe nga ana e tij. Vetëm shpirtat krejtësisht të pastër, që tregojnë dashuri për të vërtetën hyjnore, mund të zgjidhen për jetën e përjetshme. Edhe një herë, Shpirti rinovon refuzimin e tij ndaj " të ndoturve " që tregojnë besimin e rënë protestant në mesazhin e " Sardës " të Zbulesa 3:4 dhe besimin katolik, pasuesi i të cilit " e dorëzon veten në neveri dhe gënjeshtria fetare e civile. . Sepse ata që nuk i përkasin Zotit e lejojnë veten të manipulohen nga djalli dhe demonët e tij.

Edhe një herë, Fryma na kujton, surprizat janë të rezervuara për njerëzit, sepse Perëndia i ka njohur që nga themelimi i botës emrat e të zgjedhurve të tij, sepse ata " janë të shkruar në librin e tij të jetës ". Dhe duke specifikuar " në librin e jetës së qengjit ", Perëndia përjashton çdo fe jo të krishterë nga plani i tij i shpëtimit . Pasi zbuloi në Zbulesën e tij përjashtimin e feve të rreme të krishtera, rruga drejt shpëtimit duket si " e ngushtë dhe e ngushtë " siç e deklaroi Jezusi në Mat.7:13-14: " *Hyni nga porta e ngushtë. Sepse e gjerë është porta dhe e gjerë është udha që të çon në shkatërrim, dhe shumë janë ata që hyjnë prej saj. Por e ngushtë është porta dhe e ngushtë është rruga që të çon në jetë, dhe të paktë janë ata që e gjejnë atë . "*

Zbulesa 22: Dita e pafundme e Përjetësisë

Përsosja e kohës tokësore të përzgjedhjes hyjnore përfundoi me Apo.21: 7 x 3. Numri 22 shënon në mënyrë paradoksale fillimin e historisë edhe pse përbën, në këtë libër, epilogun e saj. Kjo ripërtëritje, që ka të bëjë me “ *gjithçka* ” sipas Zotit, është e lidhur me “ *tokën e re dhe qiellin e ri* ”, që të dyja janë të përjetshme.

Vargu 1: “ *Dhe ai më tregoi një lumë uji të jetës, të pastër si kristali, që dilte nga froni i Perëndisë dhe i Qengjit.* »

Në këtë imazh sublim, gjallërues të freskisë, Shpirti na kujton se asambleja e të zgjedhurve, e cila është bërë e përjetshme, e përfytyruar nga “ *lumi i ujit të jetës* ”, është një krijim, një vepër e Perëndisë e rikrijuar shpirtërisht në Krishtin, prania e të cilit është e dukshme. sugjerohet nga “ *froni* ” i tij; dhe kjo, me anë të flijimit të “ *qengjit* ”, Jezu Krishtit; përjetësia duke qenë fryt i lindjes së re që prodhoi kjo sakrificë tek të zgjedhurit.

“ *Lumi* ” është një rrjedhë me vëllim të madh të ujit të ëmbël. Ai përfytyron jetën e cila, si ai, është në aktivitet të vazhdueshëm. Uji i freskët përbën 75% të trupit tonë tokësor të njeriut; kjo do të thotë se uji i ëmbël është thelbësor për të, dhe kjo është arsyeja pse Zoti e krahason fjalën e tij, po aq thelbësore për marrjen e jetës së përjetshme, me “ *një burim të ujërave të jetës* ” sipas Apo.7 :17, duke qenë vetë ky “ *burimi i ujit të gjallë* ” sipas Jer.2:13. Në Zbulesën e Tij, ne pamë te Zbulesa 17:15 se “ *ujërat* ” simbolizojnë “ *popujt* ”; këtu, “ *lumi* ” është një simbol i të zgjedhurve të shpenguar që bëhen të përjetshëm.

Vargu 2: “ *Në mes të sheshit të qytetit dhe në dy brigjet e lumit ishte një pemë e jetës, që jepte fryte dymbëdhjetë herë, që jepte frytin e saj çdo muaj dhe gjethet e saj ishin për shërimin e kombeve.* »

Në këtë imazh të dytë, Jezu Krishti, “ *pema e jetës* ” gjendet “ *në mes* ” të asamblesë së tij të të zgjedhurve të mbledhur rreth tij në “ *vendin* ” e mbledhjes. Ai është “ *në mes* ” të tyre, por edhe në anët e tyre, i përfaqësuar nga “ *dy brigjet e lumit* ”. Sepse Shpirti hyjnor i Jezu Krishtit është i kudondodhur; e pranishme kudo dhe në këdo. Fryti i kësaj “ *peme* ” është “ *jeta* ” e cila përtërihet vazhdimisht, pasi “ *fruti i saj* ” merret në secilin nga “ *12 muajt* ” e vitit tonë

tokësor. Kjo është një tjetër pamje e bukur e jetës së përjetshme dhe një kujtesë se ajo mbahet e përjetshme me vullnetin e Perëndisë.

Jezui shpesh e krahasoi njeriun me « pemët » frutore që « *ne i gjykojmë nga fryti i tyre* ». Ai i atribuoi vetes, që në fillim në Zanafilla 2:9, imazhin simbolik të një « *peme të jetës* ». Por pemët kanë si « *veshje* » zbukurimin e « *gjetheve* » të tyre. Për Jezusin, « *veshja* » e tij simbolizon veprat e tij të drejta dhe për rrjedhojë shëlbimin e tij nga mëkatet e të zgjedhurve të tij që ia detyrojnë shpëtimin e tyre atij. Pra, ashtu si « *gjethët* » e « *pemëve* » shërojnë sëmundjet, veprat e drejta të kryera nga Jezu Krishti « *shëron* » sëmundjen e vdekshme të mëkatit fillestar të trashëguar nga të zgjedhurit që nga Adami dhe Eva që kishin përdorur « *gjethe* » të pemëve për të mbuluar trupin e tyre. dhe lakuriqësia shpirtërore e zbuluar nga përvoja e mëkatit.

Vargu 3: « *Nuk do të ketë më mallkim. Froni i Perëndisë dhe i Qengjit do të jetë në qytet; shërbëtorët e tij do t'i shërbejnë dhe do të shohin fytyrën e tij* ».

Nga ky varg, Shpirti shprehet në kohën e ardhshme, duke i dhënë mesazhin e tij kuptimin e inkurajimit për të zgjedhurit, të cilët do të duhet të luftojnë ende të keqen dhe pasojat e saj deri në kthimin e Krishtit dhe largimin e tyre nga toka.

Është « *anatema* », mallkimi i mëkatit të kryer nga Eva dhe Adami, i cili e kishte bërë Zotin të padukshëm për sytë e njeriut. Krijimi i Izraelit të besëlidhjes së vjetër nuk kishte ndryshuar asgjë, sepse mëkati e bënte akoma Perëndinë të padukshëm. Atij i duhej ende të fshihej nën pamjen e një reje gjatë ditës, duke u bërë vezulluese natën. Vendi më i shenjtë i shenjtërores ishte rezervuar ekskluzivisht për të, me dënim me vdekje për një shkelës. Por këto kushte tokësore nuk janë më. Në tokën e re, Perëndia është i dukshëm për të gjithë shërbëtorët e tij, se cili do të jetë shërbimi i tyre mbetet ende një mister, por ata do të kenë kontakt me të ndërsa apostujt fërkuan supet me Jezu Krishtin dhe biseduan me të; ballë për ballë.

Vargu 4: « *Dhe emri i tij do të jetë mbi ballin e tyre.* »

Emri i Perëndisë përbën « *vulën e vërtetë të Perëndisë së gjallë* ». Pushimi i së shtunës është vetëm « *shenja* » e jashtme e kësaj. Sepse « *emri* » i Zotit përcakton karakterin e tij të cilin ai e simbolizon me fytyrat e « *katër kafshëve* »: « *luani, viçi, njeriu dhe shqiponja* », të cilat ilustrojnë në mënyrë të përsosur kontrastet harmonike të karakterit të Zotit. : mbretëror dhe i fortë, por gati për sakrificë, pamje njerëzore, por natyrë qiellore. Fjalët e Jezusit janë përmbushur; ata që janë të ngjashëm grumbullohen së bashku. Gjithashtu, ata që ndajnë vlerat hyjnore janë përzgjedhur nga Zoti për jetën e përjetshme dhe janë mbledhur pranë tij. « *Balli* » strehon trurin e njeriut, qendrën motorike të mendimit dhe personalitetit të tij. Dhe ky tru i animuar studion, reflekton dhe miraton ose refuzon standardin e së vërtetës që Zoti i paraqet për ta shpëtuar. Truri i të zgjedhurve e donte shfaqjen e dashurisë të organizuar nga Zoti në Jezu Krishtin dhe ata luftuan, sipas rregullave të vendosura, për ta mposhtur të keqen me ndihmën e tij, për të fituar të drejtën për të jetuar me të.

Në fund të fundit, të gjithë ata që ndajnë karakterin e Perëndisë të zbuluar nga Jezu Krishti e gjejnë veten me të për t'i shërbyer atij përjetësisht. Prania e « *emrit* » të Zotit « *të shkruar në ballin e tyre* » shpjegon fitoren e tyre; dhe kjo, veçanërisht, në provën e fundit të besimit adventist, në të cilin njerëzit kishin

zgjedhjen të shkruanin në " ballin e tyre ", " emrin e Zotit " ose atë të " bishës " rebele.

Vargu 5: “ Nuk do të ketë më natë; dhe ata nuk do të kenë nevojë për llambë as dritë, sepse Zoti Perëndi do t'u japë dritë. Dhe ata do të mbretërojnë përgjithmonë e përgjithmonë. »

Sipas Zanafillës 1:5, pas fjalës “ natë ” qëndron fjala “ errësirë ”, simbol i mëkatit dhe i së keqes. “ Lampa ” tregon Biblën, fjalën e shenjtë të shkruar të Perëndisë që zbulon standardin e “ dritës së tij ”, atë të së mirës dhe të së mirës. Nuk do të jetë më i dobishëm, të zgjedhurit do të kenë akses të drejtpërdrejtë në frymëzimin e tij hyjnor, por aktualisht ruan, në tokën e mëkatit, rolin e tij thelbësor “ ndriçues ”, i cili vetëm të çon në jetën e përjetshme.

Vargu 6: “ Dhe ai më tha: Këto fjalë janë të vërteta dhe të vërteta; dhe Zoti, Perëndia i shpirtrave të profetëve, dërgoi engjëllin e tij për t'u treguar shërbëtorëve të tij atë që duhet të ndodhë shpejt ”.

Për herë të dytë gjejmë këtë pohim hyjnor: “ Këto fjalë janë të sigurta dhe të vërteta ”. Perëndia përpiqet të bindë lexuesin për profecinë, sepse jeta e tij e përjetshme është në rrezik në zgjedhjet e tij. Përballë pohimeve të tij hyjnore, njeriu kushtëzohet nga pesë shqisat që i dha Krijuesi i tij. Tundimet janë të shumta dhe efektive për ta larguar atë nga spiritualiteti. Prandaj, këmbëngulja e Zotit është plotësisht e justifikuar. Rreziku për shpirtrat është real dhe gjithmonë i pranishëm.

Është e përshtatshme të përditësojmë leximin tonë të këtij vargu, i cili paraqet një karakter të rrallë fjalë për fjalë në këtë profeci. Nuk ka asnjë simbol në këtë varg, por pohimi se Zoti është frymëzimi i profetëve që kanë shkruar librat e Biblës dhe se si zbulesë përfundimtare, ai i dërgoi "Gabrielit" Gjonit, në mënyrë që ai t'i zbulojë atij në imazhe se çfarë , në vitin 2020, do të ndodhë “ menjëherë ”, ose tashmë është realizuar, në një masë të madhe. Por midis 2020 dhe 2030, do të duhet të kapërcehet epoka më e tmerrshme; kohë të tmerrshme të shënuara nga vdekja, shkatërrimi bërthamor dhe “ shtatë plagët e fundit të zemërimit të Zotit ” të tmerrshme; njeriu dhe natyra do të vuajnë tmerrësisht derisa të zhduken.

Vargu 7: “ Dhe vini re, unë vij shpejt . Lum ai që i ruan fjalët e profecisë së këtij libri! »

Kthimi i Jezusit lajmërohet për pranverën e vitit 2030. Lumturia është për ne, në masën që ne “ mbajmë ”, deri në fund , “ fjalët e profecisë së këtij libri ” Zbulesa.

Ndajfolja “ menjëherë ” përcakton shfaqjen e papritur të Krishtit në orën e kthimit të tij, sepse koha kalon rregullisht pa nxitim ose ngadalësim. Që nga Danieli 8:19, Perëndia na kujton: “ është një kohë e caktuar për fundin ”: “ Atëherë ai më tha: Unë do të të mësoj atë që do të ndodhë në fund të zemërimit, sepse ka një kohë të shënuar për fundin. . Ajo mund të ndërhyjë vetëm në fund të 6000 viteve të programuara nga Zoti për zgjedhjen e tij të të zgjedhurve, pra në ditën e parë të pranverës që i paraprin 3 prillit 2030.

Vargu 8: “ Unë jam Gjoni, që i kam dëgjuar dhe parë këto gjëra. Dhe kur dëgjova dhe pashë, rashë te këmbët e engjëllit që më tregoi për ~~ta~~ dhe për t'u përlulur para tij. »

Për herë të dytë, Shpirti vjen për të na dërguar paralajmërimin e tij. Në tekstet origjinale greke folja "proskuneo" përkthehet si "të përulësh përpara". Folja "të adhurosh" është një trashëgimi e versionit latin të quajtur "Vulgate". Me sa duket, ky përkthim i keq përgatiti rrugën për braktisjen e sexhdes fizike në praktikën fetare të krishterimit apostat deri në pikën e lutjes "në këmbë", për shkak të një përkthimi tjetër të rremë të foljes greke "istemi", në Marku 11:25. Në tekst, forma e tij "stékété" ka kuptimin "të qëndroj i vendosur ose të ngulmoj", por përkthimi Oltramare i përdorur në versionin L.Segond e përktheu atë në "stasis" që do të thotë "qëndrim" në kuptimin e mirëfilltë. Kështu, një përkthim i rremë i Biblës legjitimon, në mënyrë mashtruese, një qëndrim të padenjë, arrogant dhe të egër ndaj krijuesit të madh Zotin, të Plotfuqishmit, nga ana e njerëzve që humbasin ndjenjën e të shenjtës me të vërtetë. Dhe kjo nuk është e vetmja... Kjo është arsyeja pse qëndrimi ynë ndaj përkthimeve biblike duhet të jetë i dyshimtë dhe i kujdesshëm, veçanërisht pasi në Zbul. 9:11, Zoti zbulon përdorimin "shkatërrues" (*Abaddon-Apollyon*), të Biblës së shkruar. " në hebraisht dhe greqisht ". E vërteta gjendet vetëm në tekstet origjinale, të ruajtura në hebraisht, por të zhdukura dhe të zëvendësuara nga shkrimet greke të besëlidhjes së re. Dhe atje, duhet pranuar, lutja "në këmbë" u shfaq midis besimtarëve protestantë, të shënjestruar nga fjalët hyjnore të " *Boria e 5-të* ." Sepse, në mënyrë paradoksale, lutja në gjunjë ka vazhduar më gjatë mes katolikëve, por ne nuk duhet të habitemi, sepse pikërisht në këtë fe katolike djalli i shtyn ndjekësit e tij dhe viktimat e tij të përulën përpara shëmbëlltyrave të gdhendura të ndaluara nga i dyti nga dhjetë urdhërimet e Zotit; urdhërim që katolikët e shpërfillin, pasi në versionin romak, ai fshihet dhe zëvendësohet.

Vargu 9: " *Por ai më tha: Ki kujdes që të mos e bësh këtë! Unë jam bashkëshërbëtori yt dhe i vëllezërve të tu profetëve dhe i atyre që i ruajnë fjalët e këtij libri. Adhuroni para Zotit bini në sexhde.* »

Faji i bërë nga Gjoni propozohet nga Zoti si një paralajmërim drejtuar të zgjedhurve të tij: "Kujdes që të mos bini në idhujtari!" që përbën fajin kryesor të feve të krishtera të refuzuara nga Zoti në Jezu Krishtin. Ai e organizon këtë skenë në të njëjtën mënyrë që organizoi mësimin e tij të fundit duke urdhëruar apostujt që të merrnin armët në orën e arrestimit të tij. Kur erdhi koha, i ndaloj ta përdornin. Mësimi u dha dhe ajo tha: " *Kini kujdes që të mos e bëni* ." Në këtë varg, Gjoni merr shpjegimin: « *Unë jam bashkëshërbëtori yt* .» " *Engjëjt* ", duke përfshirë " *Gabrielin* ", janë, si njerëzit, krijesa të Zotit krijues, i cili në të dytin nga dhjetë urdhërimet e tij e ka ndaluar të përulën para krijesave të tij, para shëmbëlltyrave të gdhendura ose imazheve të pikturuara; të gjitha format që mund të marrë idhulli. Kështu, ne mund të mësojmë nga ky varg duke vënë në dukje sjelljet e kundërta të engjëjve. Këtu Xhebraili, krijesa më e denjë qiellore pas Mikaelit, ndalon sexhden para tij. Nga ana tjetër, Satani, në paraqitjet e tij joshëse, me petkun e "Virgjëreshës", kërkon që të ngrihen monumente dhe vende kulti për ta adhuruar dhe për t'i shërbyer asaj... bie maska ndriçuese e errësirës.

Më tej, engjëlli specifikon " *dhe atë të vëllezërve tuaj, të profetëve dhe të atyre që mbajnë fjalët e këtij libri* ". Midis kësaj fjalie dhe asaj të Zbulesës 1:3 vërejmë ndryshimin për shkak të kohës që ka kaluar midis fillimit të kohës së deshifrimit, 1980, dhe asaj të versionit aktual të vitit 2020. Midis këtyre dy

datave, " ai që lexon » i bëri fëmijët e tjerë të Perëndisë të ndajnë dritën e deshifruar dhe ata nga ana e tyre hynë në veprën e " profetëve ". Ky shumëzim i lejon edhe një numër më të madh të thirrurve të tjerë të hyjnë në zgjedhje duke dëgjuar të vërtetën e zbuluar dhe duke e vënë atë në praktikë konkrete.

Vargu 10: " Dhe ai më tha: Mos i vulos fjalët e profecisë së këtij libri. Sepse koha është afër. »

Mesazhi është mashtrues, sepse i drejtohet Gjonit, të cilin Perëndia e ka transportuar në epokën tonë të fundit që nga fillimi i librit , sipas Zbulesës 1:10. Gjithashtu, duhet të kuptojmë se urdhri për të mos vulosur fjalët e librit më drejtohet drejtpërdrejt në momentin kur libri është çvulosur plotësisht; pastaj bëhet " libri i vogël i hapur " i Zbulesës 10:5. Dhe kur "hapet " me ndihmën dhe autorizimin e Zotit, nuk ka më asnjë pyetje për ta mbyllur me "vula". Dhe kjo, " sepse koha është afër "; në pranverën e vitit 2021, kanë mbetur edhe 9 vite, para kthimit të lavdishëm të Zotit Perëndi Jezu Krisht.

Megjithatë, hapja e parë e " librit të vogël " filloi pas dekretit të Dan.8:14, d.m.th., pas 1843 dhe 1844; sepse kuptimi i rëndësishëm i temës së testit të fundit adventist të besimit është për shkak të zbulesave të dhëna drejtpërdrejt nga vetë Jezu Krishti, ose nga engjëlli i tij, motrës sonë Ellen.G.White, gjatë shërbesës së saj.

Vargu 11: " Kush është i padrejtë le të bëhet përsëri i padrejtë, ai që është i papastër le të bëhet përsëri i papastër; dhe i drejti le të vazhdojë të praktikojë drejtësinë, dhe ai që është i shenjtë do të shenjtërohet. »

Në leximin e parë, ky varg konfirmon hyrjen në zbatim të dekretit të Dan.8:14. Ndarja e adventistëve të zgjedhur nga Zoti midis 1843 dhe 1844 konfirmon mesazhin e " Sardës " ku ne i gjejmë protestantët " të gjallë ", por " të vdekur " dhe " të ndotur " shpirtërisht, dhe pionierët adventistë " të denjë për bardhësi " të quajtur në këtë varg. drejtësinë dhe shenjtërimin ". Por hapja e " librit të vogël " është progresive si " rruga e të drejtëve që vazhdon duke u rritur si drita e ditës, nga agimi në zenitin e saj ". Dhe adventistët pionierë nuk ishin të vetëdijshëm se ^{një provë besimi do t'i shoshiste midis 1991 dhe 1994 siç} na zbuloi studimi i " borisë së 5-të ". Si rezultat, leximet e tjera të këtij ajeti bëhen të mundshme.

Koha e vulosjes është gati të përfundojë siç lexojmë te Zbulesa 7:3: " Mos i bëni dëm tokës, as detit, as pemëve, derisa të vulosim ballin e shërbëtorëve të Perëndisë tonë. » Ku duhet të vendosim autorizimin për të dëmtuar tokën, detin dhe pemët? Ekzistojnë dy mundësi. Përpara " borisë së gjashtë " apo përpara " shtatë plagëve të fundit "? " Buria e gjashtë " që përbën një dënim të gjashtë paralajmërues të dhënë nga Zoti për mëkatarët tokësorë, më duket logjike në këtë rast të ruaj mundësinë e dytë. Sepse " shtatë plagët e fundit të zemërimit të Zotit " kanë si objektiv " tokën " protestante dhe " detin " katolik. Le të mendojmë se shkatërrimet e kryera nga " boria e gjashtë " nuk e pengojnë, por e nxisin kthimin në besim të të zgjedhurve të thirrur të shpenguar me anë të gjakut të Jezu Krishtit.

Prandaj, pas " borisë së gjashtë " dhe pak para " shtatë plagëve të fundit " dhe në kohën e ndalimit të vulosjes që shënon fundin e kohës së hirit kolektiv dhe individual, ne mund të vendosim ende fjalët nga ky varg: " Kush është i padrejtë le të bëhet përsëri i padrejtë, ai që është i ndotur le të bëhet përsëri i ndotur; dhe i drejti le të vazhdojë të praktikojë drejtësinë, dhe ai që është i shenjtë do të

shenjtërohet. » Të gjithë do të mund të shohin këtu mënyrën se si Fryma konfirmon në këtë varg përkthimin e mirë që paraqita për vargun themelor "Adventist" që është Danieli 8:14: "... shenjtëria do të shfajësohet ". Fjalët "drejtësi dhe shenjtëri" mbështeten fort dhe për këtë arsye konfirmohen nga Perëndia. Prandaj, ky mesazh parashikon kohën e përfundimit të periudhës së hirit, por një shpjegim tjetër është si më poshtë. Duke arritur në fund të librit, Shpirti synon kohën kur libri i deshifruar plotësisht bëhet "libri i vogël i hapur" dhe që nga ky moment, pranimi ose refuzimi i tij do të bëjë dallimin midis "atij që është i drejtë dhe atij që ndot veten". Dhe Zoti ynë e fton "shenjtin që të shenjtërohet më tej". Kujtoj sërish se "ndotja" i atribuohet protestantizmit në mesazhin "Sardes". Fryma vë në shënjestër me fjalët e saj këtë protestantizëm dhe adventizëm institucional, i cili ka ndarë mallkimin e tij që nga viti 1994, kur u bashkua me të duke hyrë në aleancën ekumenike. Pranimi i mesazhit të deshifruar të këtij libri do të "përsëri", por i fundit, do të bëjë dallimin midis atij që i shërben Perëndisë dhe atij që nuk i shërben atij" sipas Mal.3:18.

Kështu që unë i përmbledh mësimet e këtij vargu. Së pari, ai konfirmon ndarjen adventiste nga protestantizmi midis 1843 dhe 1844. Në leximin e dytë, ai zbatohet kundër adventizmit zyrtar i cili u kthye në aleancën protestante dhe ekumenike pas vitit 1994. Dhe unë propozoj një lexim të tretë që do të zbatohet në fund të kohës së provë në 2029 para kthimit të Jezu Krishtit të caktuar për fillimin e pranverës që vjen para 3 prillit të Pashkës 2030.

Na mbetet pas këtyre shpjegimeve të kuptojmë se shkaku i rënies së adventizmit institucional, i cili bëri që ai të "vjellet" nga Jezu Krishti në mesazhin e tij drejtuar Laodicesë, është më pak refuzimi për të besuar në rikthimin e tij për vitin 1994. refuzimi për të marrë parasysh kontributin e dritës që ka ardhur për të ndriçuar përkthimin e vërtetë të Danielit 8:14; një dritë e demonstruar në një mënyrë të pakontestueshme nga vetë teksti origjinal biblik hebraik. Ky mëkat mund të dënohej vetëm nga Zoti i drejtësisë, i cili nuk e konsideron fajtorin të pafajshëm.

Vargu 12: "Ja, unë vij shpejt dhe shpërblimi im është me mua, për t'i dhënë secilit sipas veprës së tij."

Në 9 vjet, Jezusi do të kthehet në lavdi të papërshkrueshme hyjnore. Në Zbulesën 16 deri në 20, Perëndia na zbuloi natyrën e pjesës së ndëshkimit të Tij të rezervuar për mëkatarët rebelë katolikë, protestantë dhe adventistë të padrejtë dhe intolerantë. Ai na paraqiti gjithashtu pjesën e rezervuar për adventistët e tij të zgjedhur, të cilët qëndruan besnikë dhe që nderojnë fjalën e tij profetike dhe të shtunën e tij të shenjtë të ditës së shtatë, në Zbul. 7, 14, 21 dhe 22. "Ndëshkimi" do t'i kthehet secilit sipas cila është "puna e tij", e cila i lë pak hapësirë fajtorëve që të justifikohen në sytë e Krishtit. Fjalët vetë-justifikuese bëhen të padobishme sepse atëherë do të jetë tepër vonë për të transformuar gabimet e zgjedhjeve të së kaluarës.

Vargu 13: "Unë jam alfa dhe omega, i pari dhe i fundit, fillimi dhe fundi. »

Ajo që ka një fillim ka edhe një fund. Ky parim zbatohet për gjatësinë e kohës tokësore të siguruar nga Perëndia për zgjedhjen e tij të të zgjedhurve. Midis alfa dhe omega, do të kenë kaluar 6000 vjet. Në vitin 30 më 3 prill, vdekja shlyese vullnetare e Jezu Krishtit do të ketë shënuar gjithashtu kohën alfa të aleancës së

krishterë prej 2000 vjetësh; Pranvera e vitit 2030 do të shënojë kohën e saj omega në fuqi të plotë.

Por alfa është gjithashtu 1844 me omegën e tij 1994. Dhe së fundi, alfa është për mua dhe të zgjedhurit e fundit, 1995 me omegën e tij, 2030.

Vargu 14: “ *Lum ata që zbatojnë urdhërimet e tij* (dhe jo ~~*lajmë rrobat e tyre*~~), në mënyrë që të kenë të drejtën e pemës së jetës dhe të hyjnë nga portat në qytet! »

Forma e dytë e " *shtrëngimit të madh* " është para nesh me pasojat e saj të një morie vdekjesh. Prandaj, bëhet urgjente për të marrë mbrojtje dhe ndihmë nga Perëndia nëpërmjet Jezu Krishtit. Siç sugjeron imazhi, mëkatari duhet " *të mbajë urdhërimet e tij* » ; **ato të Perëndisë dhe ato të Jezusit, " Qengji i Perëndisë ", që do të thotë se ai duhet të heqë dorë nga të gjitha format që mund të marrë mëkati.** Përkthimi i mbuluar i këtij vargu i ruajtur në Biblat tona aktuale është për shkak të katolicizmit romak të udhëhequr nga Vatikani. Dorëshkrimet e tjera, më të vjetrat, dhe për këtë arsye më besnikët, sugjerojnë: " *Lum ata që zbatojnë urdhërimet e tij* ". Dhe duke qenë se mëkati është shkelje e ligjit, mesazhi shtrembërohet dhe zëvendëson bindjen e nevojshme dhe jetike me pretendimin e thjeshtë të përkatësisë së krishterë. Kush përfiton nga krimi? Për ata që do të luftojnë Shabatit deri në kthimin e lavdishëm të Jezu Krishtit. Mesazhi i vërtetë përmbledhet si vijon: "Lum ai që i bindet Krijuesit të tij". Ky mesazh përsërit vetëm atë që citohet në Zbulesën 12:17 dhe 14:12, domethënë: " *ata që zbatojnë urdhërimet e Perëndisë dhe besimin e Jezusit* ". Këta janë marrësit e mesazhit të fundit të dërguar nga Jezusi. Ai që gjykon rezultatit e marrë është vetë Jezu Krishti dhe kërkesa e tij është e barabartë me vuajtjet e duruara në martirizimin e tij. Shpërblimi për të përzgjedhurit do të jetë shumë i madh; ata do të fitojnë pavdekësinë dhe do të hyjnë në jetën e përjetshme përmes rrugës adventiste të simbolizuar nga " *dymbëdhjetë portat* " e " *Jeruzalemit të ri* " simbolik".

Vargu 15: “ *Jashtë me qentë, magjistarët, kurvarët, vrasësit, idhujtarët dhe këdo që do dhe praktikon gënjeshtren!* »

Cilët janë ata që Jezusi i emëron kështu? Kjo akuzë e fshehur ka të bëjë me të gjithë besimin e krishterë që ka braktisur; besimi katolik, besimi protestant shumëformësh duke përfshirë besimin adventist, i cili ka hyrë në aleancën e tij që nga viti 1994; besimi adventist i bekuar aq shumë prej tij në fillim të ekzistencës së tij, dhe aq më tepër në lidhje me përfaqësuesit e tij të fundit të detyruar në disidencë. " *Qentë* " janë paganët, por edhe, mbi të gjitha, ata që pretendojnë se janë vëllezër të tij **dhe e tradhtojnë**. Ky term " *qen* " është paradoksalisht për njerëzit bashkëkohorë perëndimorë ai i kafshës që mbahet si simbol i besnikërisë, por për lindorët vetë imazhi i përdhosjes. Dhe këtu, Jezusi madje sfidon natyrën e tyre njerëzore dhe i konsideron ata si kafshë jo të besueshme. Termat e tjera konfirmojnë këtë gjykim. Jezusi konfirmon fjalët e bëra te Zbulesa 21:8 dhe këtu shtimi i termit " *qentë* " shpreh gjykimin e tij personal. Pas shfaqjes sublime të dashurisë që ai u dha njerëzve, asgjë nuk është më e tmerrshme sesa të tradhtohesh nga ata që pretendojnë se i përkasin atij dhe sakrificës së tij.

Më pas, Jezusi i quan ata " *magjistarë* " për shkak të tregtisë së tyre me engjëjt e këqij, spiritualizmit, i cili së pari joshi besimin katolik me shfaqjet e "Virgjëreshës Mari", diçka e pamundur biblikisht. Por mrekullitë e kryera nga

demonët janë të ngjashme me atë që " *magjistarët* " e faraonit bënë përpara Moisiut dhe Aaronit.

Duke i quajtur ata " *të padëlirë* ", Jezusi dënon çlirimin e moralit, por veçanërisht aleancat e panatyrshme fetare që bëhen nga kishat protestante me besimin katolik të denoncuar nga profetët e Zotit si shërbëtor i djallit. Ato riprodhojnë, «si bija», «*kurvërinë* » e « *nënës së tyre prostitutë Babilonia e Madhe* », të denoncuar te Zbulesa 17:5.

Apostatët janë gjithashtu " *vrasës* " të cilët do të përgatiten të vrasin të zgjedhurit e Jezusit nëse ai nuk ndërhyr për t'i parandaluar ata nëpërmjet ardhjes së tij të lavdishme.

Ata janë " *idhujtarë* " sepse ai i jep më shumë interes jetës materiale sesa jetës shpirtërore. Ata mbeten indiferentë kur Zoti u ofron dritën e tij, të cilën ata e refuzojnë me paturpësi duke demonizuar lajmëtarët e tij të vërtetë.

Dhe për të përfunduar këtë varg, ai saktëson: " *dhe kushdo që do dhe praktikon gënjen!* » Duke vepruar kështu, ai denoncon ata, natyra e të cilëve është e lidhur me gënjeshtat, deri në atë pikë sa janë krejtësisht të pandjeshëm ndaj së vërtetës. Për shijet dhe ngjyrat është thënë se nuk mund të diskutohet; është e njëjta gjë me dashurinë për të vërtetën ose gënjeshtren. Por për përjetësinë e tij, Zoti zgjedh, ekskluzivisht, midis krijesave të tij që riprodhimi njerëzor i lind, ata që kanë këtë dashuri për të vërtetën.

Rezultati përfundimtar i planit të shpëtimit të Perëndisë është i tmerrshëm. Janë flakur jashtë, radhazi, mëkatarët e papenduar të ngurtësuar paradiluvianëve, aleanca e lashtë jobesimtare çifute, besimi i neveritshëm katolik papal romak, besimi ortodoks idhujtar, besimi protestant kalvinist dhe së fundi, besimi institucional adventist, viktima e fundit e shpirtit të traditë që të mëparshmet e kanë favorizuar të gjithë njëloj.

Mesazhi "adventist" pati pasoja fatale, së pari, për hebrejtë, të cilët ranë nga refuzimi i tyre për të besuar në **ardhjen e parë** të Mesisë së shpallur në Dan. 9:24 deri në 27. Së dyti, të krishterët e dëbuar nga Jezusi, të cilët të gjithë ndajnë faji i shfaqjes së mungesës së interesit për mesazhin e fundit "Adventist" që shpall **ardhjen e tij të dytë** . Mungesa e dashurisë së tyre për të vërtetën e saj është fatale për ta. Në vitin 2020, këto fe të mëdha zyrtare ndajnë të gjitha këtë mesazh të tmerrshëm që Jezusi i drejtoi në vitin 1843 protestantizmit të epokës " *Sardë* " në Zbul. 3:1: " *Thuhet se je gjallë dhe je i vdekur* ".

Vargu 16: " *Unë, Jezusi, dërgova engjëllin tim që t'ju dëshmojë këto gjëra në kisha. Unë jam rrënja dhe fara e Davidit, yllit të ndritshëm të mëngjesit.* »

Jezusi dërgoi engjëllin e tij Gabriel te Gjonit dhe nëpërmjet Gjonit tek ne, shërbëtorët e tij besnikë të ditëve të fundit. Sepse vetëm sot ky mesazh i deshifruar plotësisht na lejon të kuptojmë mesazhet që ai u drejton shërbëtorëve dhe dishepujve të tij të shtatë epokave ose shtatë Asambleve. Jezusi heq dyshimin mbi evokimin e tij simbolik të Apo.5: " *rrënja dhe pasardhësit e Davidit* ". Ai shton: " *Ylli i ndritshëm i mëngjesit* ". Ky yll është dielli por ai identifikohet me të vetëm si simbol. Sepse, në mënyrë të pandërgjegjshme, qeniet e sinqerta që e duan Jezu Krishtin për sakrificën e tij, nderojnë diellin tonë, këtë yll të hyjnizuar nga paganët. Nëse shumë nuk janë të vetëdijshëm për këtë, turmat, madje edhe të ndritura për këtë temë, nuk janë gati dhe as të afta të kuptojnë seriozitetin e këtij

veprimi idhujtar pagan. Njeriu duhet të harrojë veten, për ta vënë veten në vendin e Zotit që i ndjen gjërat shumë ndryshe për faktin se mendja e tij ka ndjekur tashmë veprimet e njerëzve për gati 6000 vjet. Ai identifikon çdo veprim për atë që përfaqëson në të vërtetë; që nuk është rasti i njerëzve, jetët e shkurtra të të cilëve kryesisht kanë të bëjnë me plotësimin e dëshirave të tyre, kryesisht trupore dhe tokësore, por është gjithashtu rasti i atyre që janë shpirtërorë dhe shumë fetarë dhe që mbeten të bllokuar për shkak të traditave të respektit të etërve.

Në fund të mesazhit të *Tiatirës*, Shpirti i tha " *ai që fiton* ": " *Dhe unë do t'i jap yllin e mëngjesit* ". Këtu Jezusi e paraqet veten si " *ylli i mëngjesit* ". Prandaj fituesi do të marrë Jezusin dhe bashkë me të gjithë dritën e jetës që e ka burimin tek ai. Përkujtimi i këtij termi sugjeron vëmendjen e plotë të "adventistëve" të fundit të vërtetë në këto vargje të 1 Pjetrit. 2:19-20-21: " *Dhe ne e mbajmë fjalën profetike edhe më të sigurt, të cilës ju bëni mirë t'i paguani vëmendje, si një llambë që ndriçon në një vend të errët, derisa dita të zbardhë dhe ylli i mëngjesit të lindë në zemrat tuaja; duke e ditur para së gjithash vetë se asnjë profeci e Shkrimit nuk mund të jetë objekt interpretimi privat, sepse nuk ishte me vullnetin e njeriut që u soll ndonjëherë një profeci, por nxitet nga Fryma e Shenjtë që njerëzit kanë folur nga Perëndia.* » Nuk mund ta themi më mirë. Pasi i dëgjon këto fjalë, i zgjedhuri i shndërron ato në vepra të marra parasysh nga Jezu Krishti.

Vargu 17: " *Dhe Fryma dhe nusja thanë: Ejani. Dhe ai që dëgjon le të thotë: Eja! Dhe ai që ka etje le të vijë; kush të dojë, le ta marrë falas ujin e jetës.* "

Që nga fillimi i shërbesës së tij tokësore, Jezusi ka nisur këtë thirrje: " *Eja* ". Por duke marrë imazhin e " *etjes* ", ai e di se ai që nuk është " *i etur* " nuk do të vijë të pijë. Thirrja e tij do të dëgjohet vetëm nga ata që janë " *të etur* " për këtë jetë të përjetshme që drejtësia e tij e përsosur na ofron vetëm me hirin e tij, si një shans të dytë. Vetëm Jezusi e pagoi çmimin; prandaj ai e ofron atë " *falas* ". Asnjë "kënaqësi" katolike apo hyjnore nuk lejon që ajo të merret për para. Kjo thirrje universale përgatit një mbledhje të zyrtarëve të zgjedhur nga të gjitha kombet dhe të gjitha origjinat. Thirrja " *Eja* " bëhet çelësi i këtij grupimi të të zgjedhurve që do të krijojnë prova e besimit të ditëve të fundit. Por, ata do të përjetojnë sprovën e shpërndarë në tokë dhe do të ribashkohen vetëm kur Jezu Krishti të kthehet në lavdinë e tij për t'i larguar nga toka e mëkatit.

Vargu 18: " *Unë i deklaroj kujtdo që dëgjon fjalët e profecisë së këtij libri: nëse dikush i shton diçka, Perëndia do ta godasë me plagët e përshkruara në këtë libër;* »

Zbulesa nuk është një libër i zakonshëm biblik. Është një vepër letrare e koduar hyjnisht në gjuhën biblike që mund të njihet nga ata që kërkojnë të gjithë Biblën nga fillimi në fund. Shprehjet bëhen të njohura përmes leximit të përsëritur. Dhe "përputhjet biblike" bëjnë të mundur gjetjen e shprehjeve të ngjashme. Por pikërisht për shkak se kodi i tij është shumë i saktë, përkthyesit dhe transkriptuesit paralajmërohen: " *Nëse dikush i shton diçka, Zoti do ta godasë me plagët e përshkruara në këtë libër* ".

Vargu 19: " *Dhe nëse dikush heq diçka nga fjalët e librit të kësaj profecie, Perëndia do t'i heqë pjesën e tij nga pema e jetës dhe nga qyteti i shenjtë, i përshkruar në këtë libër.* »

Për të njëjtat arsye, Perëndia kërcënon këdo që « heq ndonjë gjë nga fjalët e librit të kësaj profecie ». Kushdo që merr këtë rrezik gjithashtu paralajmërohet: " Zoti do ta presë pjesën e tij nga pema e jetës dhe nga qyteti i shenjtë, i përshkruar në këtë libër ." Prandaj, ndryshimet e vërejtura do të kenë pasojë të tmerrshme për ata që i kanë kryer ato.

Unë tërheq vëmendjen tuaj në këtë mësim. Nëse modifikimi i këtij libri të koduar të pakuptueshëm ndëshkohet nga Jezu Krishti në këto dy mënyra rigoroze, çfarë do të jetë për ata që refuzojnë mesazhin e tij të deshifruar krejtësisht të kuptueshëm?

Perëndia ka arsye të mira për ta paraqitur qartë këtë paralajmërim, sepse kjo Zbulesë, fjalët e së cilës janë zgjedhur prej tij, ka të njëjtën vlerë me tekstin e "dhjetë urdhërimeve" të tij "të gdhendur me gishtin e tij në pllaka guri". Tani, në Dan.7:25, ai profetizoi se " ligji " i tij mbretëror do të " ndryshohej " si dhe " kohët ". Veprimi u krye, siç e pamë, nga autoriteti romak, në mënyrë të njëpasnjëshme perandorake në vitin 321, pastaj papnor, në 538. Ky veprim që ai e gjykoj si " arrogant " do të dënohet me vdekje dhe Zoti na këshillon të mos e riprodhojmë, ndaj profecisë, ky lloj faji të cilin ai e dënon me vendosmëri.

Puna e Zotit mbetet vepra e tij pavarësisht nga koha në të cilën kryhet. Deshifrimi i profecisë së tij është i pamundur pa udhëzimin e tij. Kjo do të thotë se puna e deshifruar ka të njëjtën vlerë me atë që është e koduar. Pra, kuptoni se kjo vepër ku zbulohet qartë mendimi i Zotit është me " shenjtëri " shumë të lartë. Ajo përbën " dëshminë e Jezusit " përfundimtare që Perëndia ua drejton shërbëtorëve të tij të fundit disidentë adventistë të ditës së shtatë; dhe në të njëjtën kohë, me praktikën e së shtunës së vërtetë të së shtunës, është në vitin 2021, " shenjtëria e justifikuar " e fundit e planifikuar që nga hyrja në fuqi e dekretit të Dan.8:14 në 1843.

Vargu 20: " Ai që dëshmon këto gjëra thotë: Po, unë vij shpejt. Amen! Eja, Zoti Jezus! »

Për shkak se përmban fjalët e fundit që Jezu Krishti u drejtoi dishepujve të tij, ky libër i Zbulesës është i shenjtërisë shumë të lartë. Tek ai gjejmë ekuivalentin e tabelave të ligjit, të gdhendura me gishtin e Zotit dhe që i janë dhënë Moisiut. Jezusi dëshmon; kush do të guxojë ta kundërshtojë këtë vërtetim hyjnor? Gjithçka thuhet, gjithçka zbulohet, ai nuk ka asgjë tjetër për të thënë përveçse: " Po, po vij shpejt ". Një " Po " e thjeshtë që përfshin të gjithë personin e tij hyjnor, do të thotë se ardhja e tij e afërt është e sigurt, sepse ai rinovon premtimin e tij: " Unë vij shpejt "; a " menjëherë » datë që merr kuptimin e plotë: në pranverën e vitit 2030. Dhe ai e konfirmon deklaratën e tij duke thënë " Amen "; që do të thotë: "Në të vërtetë".

Kush thotë atëherë: " Eja, Zot Jezus " ? Sipas vargut 17 të këtij kapitulli, ata janë " Shpirti dhe nusja ".

Vargu 21: " Hiri i Zotit Jezus qoftë me të gjithë shenjtoret! »

Ky varg i fundit i Zbulesës e mbyll librin duke evokuar " hirin e Zotit Jezus ". Kjo është një temë që shpesh kundërshtohet me ligjin në fillim të Asamblesë së Krishterë. Në atë kohë, hiri ishte i zbatueshëm kundër ligjit nga ata që refuzuan ofertën e Krishtit. Trashëgimia e ligjit nga judenjtë nënkuptonte se ata e shihnin drejtësinë hyjnore vetëm nëpërmjet tij. Jezusi nuk donte t'i largonte ata nga bindja

ndaj ligjit, por ai erdhi të " **përbush**te " atë që i kishin profetizuar flijimet e kafshëve. Kjo është arsyeja pse ai tha në Mat.5:17: " *Mos mendoni se unë kam ardhur të shkatërroj ligjin ose profetët; Unë nuk kam ardhur për të shfuqizuar, por për të përbushur .*"

Gjëja më e habitshme është të dëgjosh të krishterët që kundërshtojnë ligjin dhe hirin. Sepse, siç shpjegon apostulli Pal, hiri synon ta ndihmojë njeriun të përbushë ligjin deri në atë pikë sa thotë Jezusi te Gjoni 15:5: " *Unë jam hardhia, ju jeni degët. Ai që qëndron në mua dhe tek i cili qëndroj unë, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë .*" Për çfarë gjërash "për të bërë " po flet dhe çfarë " *fruti* " është? Me respekt për ligjin që hiri i tij bën të mundur falë ndihmës së tij në Frymën e Shenjtë.

Do të kishte qenë e dëshirueshme dhe e dobishme nëse " *hiri i Zotit Jezus do të kishte qenë* " dhe do të kishte vepruar " *në të gjitha* "; por ky varg i shtrembëruar shpreh vetëm një dëshirë të porealizueshme. Le të shpresojmë të gjithë tashmë se do të ketë shumë prej tyre; sa më shumë që të jetë e mundur; Perëndia, Krijuesi dhe Shpëtimtari ynë i admirueshëm e meriton atë; ai është jashtëzakonisht i denjë për të. Duke specifikuar " *me të gjithë shenjtorët* ", teksti origjinal heq çdo paqartësi; hiri i Zotit, duke qenë në gjendje të përfitojë ekskluzivisht nga ata, " *të cilët ai i shenjtëron me të vërtetën e tij* " (Gjoni 17:17). Dhe atyre që mendojnë të arrijnë jetën e përjetshme duke marrë rrugën e pretenduar nga Jezu Krishti, ju kujtoj se midis " *shtegut* " dhe " *jetës* ", ekziston " *e vërteta* " thelbësore, sipas Gjoni 14:6. Asnjë ofendim për rebelët që pretendojnë bekimin e këtij vargu, që nga viti 1843, hiri i Zotit u ka sjellë dobi vetëm atyre që ai shenjtëron me rivendosjen e pushimit të tij të shenjtë të Shabatit të Shtunën. Është ky veprim që lidhet me dëshminë e dashurisë për " *të vërtetën* " e saj, i bën shenjtorët e zgjedhur të denjë për hirin në fjalë. Prandaj hiri nuk mund t'u kushtohet " *të gjithëve* ". Pra, kini kujdes nga përkthimet e këqija, mashtruese të Biblës, të cilat çojnë në zhgënjim të tmerrshëm përfundimtar për ata që mbështeten në to për fatkeqësinë e tyre!

Zbulesa hyjnore e paraqitur në këtë vepër ka konfirmuar mësimet e profetizuara në historinë e Zanafillës, rëndësinë jetike të së cilës kemi mundur ta vërejmë. Në fund të kësaj pune, duket e dobishme të kujtohen këto mësimet kryesore. Kjo është e justifikuar dhe dua të theksoj gjithashtu se në botën tonë bashkëkohore, besimi i krishterë paraqitet masivisht në një formë të shtrembëruar për shkak të trashëgimisë së kultit të katolicizmit romak. E vërteta e kërkuar nga Zoti ka mbetur në gjendjen e thjeshtë dhe logjike të kuptuar nga apostujt e parë të Jezu Krishtit, por kjo thjeshtësi e shpërfillur shpesh bëhet komplekse, për nga karakteri i saj i pakicës, për të painiciuarit. Në të vërtetë, për të identifikuar shenjtorët e mëvonshëm të ditëve të mëvonshme të Jezu Krishtit dhe strukturën shpirtërore të Zbulesës, dekreti i Danielit 8:14 është i domosdoshëm. Por për të identifikuar këtë dekret, studimi i të gjithë librit të Danielit dhe deshifrimi i profecive të tij janë gjithashtu thelbësore. Kuptohen këto gjëra, Apokalipsi na zbulon sekretet e tij. Këto studime të nevojshme shpjegojnë vështirësinë që hasim kur përpiqemi të bindim njeriun jobesimtar të kohës sonë në Perëndim dhe veçanërisht në Francë.

Jezusi tha se askush nuk mund të vijë tek ai përveç Atit që e prin dhe tha gjithashtu, lidhur me të zgjedhurit e tij, se ata duhet të lindin nga uji dhe nga Fryma. Këto dy mësimë në mënyrë plotësuese nënkuptojnë se Perëndia e njeh natyrën shpirtërore të të zgjedhurve të tij midis të gjitha krijesave të tij. Për rrjedhojë, secili prej tyre do të reagojë sipas natyrës së vet; gjithashtu ata që kanë paragjykime të favorshme për Shabatit e praktikuar tashmë nga çifutët do të pranojnë pa shumë vështirësi zbulesat profetike që tregojnë se ajo kërkohet nga Zoti që nga viti 1843. Në të kundërt, ata që kanë paragjykime të pafavorshme për të do të refuzojnë të gjitha argumentet e paraqitura biblike dhe ai do të gjejë arsye të mira për të justifikuar refuzimin e tij. Kuptimi i këtij parimi na mbron që të mos zhgënjehemi me ata të cilëve u prezantojmë të vërtetën e Krishtit. Duke zbuluar të vërtetën e mendimit hyjnor, profecia i jep të gjithë fuqinë e saj "*ungjillit të përjetshëm*" që dishepujt e Jezusit duhet "*të mësojnë kombet deri në fund të botës*".

" Kafshët " e Apokalipsit

Kronologjikisht dhe radhazi, armiqtë e Zotit dhe të zgjedhurit e tij u shfaqën në imazhin e "*bishave*".

E para përcakton Romën perandorake të imazhuar nga "*dragoi me dhjetë brirë dhe shtatë koka të veshur me diadema*", te Zbulesa 12:3; "*The Nikolaitans*" në Zbul. 2:6; "*djalli*" te Zbulesa 2:10.

E dyta ka të bëjë me Romën katolike papnore të imazhuar nga "*bisha që ngrihet nga deti, me dhjetë brirë të veshur me diadema dhe shtatë koka*" të Zbulesës 13:1; "*Froni i Satanait*" te Zbulesa 2:13; "*Gruaja Jezebel*" në Zbul. 2:20; "*hëna e lyer me gjak*" në Zbul. 6:12; "*treta me hënë*" e "*borisë së katërt*" në Zbul. 8:12; "*deti*" në Zbul. 10:2; "*kallami si një shufër*" në Zbul. 11:1; "*bishti*" i "*dragoit*" te Zbul.12:4; "*gjarpri*" në Zbul. 12:14; dhe "*dragoi*" i vargjeve 13, 16 dhe 17; "*Babilonia e madhe*" te Zbulesa 14:8 dhe 17:5.

E treta synon ateizmin revolucionar francez, i përfytyruar nga "*bisha që ngrihet nga humnera*" te Zbulesa 11:7; "*shtrëngimi i madh*" te Zbul.2:22; "*boria e katërt*" në Zbul. 8:12; "*Gojë që gëlltit lumin*" që simbolizon popullin katolik, në Zb.12:16. Kjo ka të bëjë me formën e parë të "*mjerës së dytë*" të cituar në Zbul. 11:14. Forma e dytë e saj do të realizohet nga "*boria e gjashtë*" e Apo.9:13, sipas Apo.8:13 nën titullin "*Mjerimi i dytë*", midis 7 marsit 2021 dhe 2029, nën aspektin real të një Bote. Lufta III përfundon në luftë bërthamore. Gjenocidi njerëzor që shpopullon tokën (*humnerën*) është lidhja e vendosur midis "*borisë së katërt dhe të gjashtë*". Detajet e zhvillimit të kësaj lufte janë zbuluar në Dan.11:40 deri në 45.

Bisha" e katërt përcakton besimin protestant dhe besimin katolik, aleatin e tij, në provën e fundit të besimit në historinë tokësore. Ajo "*ngjitet nga toka*", te Zbulesa 13:11; që do të thotë se ajo është vetvetja, e dalë nga besimi katolik i simbolizuar nga "*deti*". Në mënyrë dërrmuese, epoka e Reformacionit krijoi një fe protestante, me aspekte të shumta, të shënuara nga braktisja, duke dëshmuar në veprat e Gjon Kalvinit, për një karakter luftarak, të ashpër, mizor dhe persekutues. Hyrja në fuqi e dekretit të Dan.8:14 e dënoi atë globalisht nga pranvera e 1843-shit.

Besimi institucional adventist, i dalë i gjallë nga prova protestante e besimit të viteve 1843-1844, ka rënë mbrapa dhe është kthyer në statusin e besimit protestant dhe mallkimit të tij hyjnor që nga vjeshta e vitit 1994; kjo për shkak të refuzimit zyrtar të dritës profetike hyjnore të zbuluar në këtë vepër nga viti 1991. Kjo vdekje shpirtërore e formës institucionale është profetizuar në Zbul.3:16: “*Do të të vjell nga goja ime*”.

Përmbushjet përfundimtare të profecive janë para nesh dhe besimi i të gjithëve do të vihet në provë. Zoti Jezu Krisht do të njohë, mes të gjitha qenieve njerëzore, ata që i përkasin, ata që i mirëpresin zbulesat e tij jetësore, frytin e dashurisë hyjnore, me gëzim dhe besnikëri mirënjohëse.

Në orën e zgjedhjes së fundit, të zgjedhurit do të dallohen nga fakti se ata do të dinë pse rënia e rënë, Zbulesa hyjnore do të bëjë kështu dallimin midis të shpëtuarve dhe të humburve, të cilëve nga epoka apostolike “*Efesi*”, në Apo. 2:5, Perëndia tha: “*Kujtohu, pra, nga ke rënë*”. dhe në vitin 1843, në epokën e “*Sardës*”, ai u tha gjithashtu protestantëve, te Zbulesa 3:3: “*Mos harroni se si keni pritur dhe dëgjuar; dhe mbaje dhe pendohu*”; kjo shtrihet tek adventistët e rënë që nga viti 1994, të cilët edhe pse vëzhgues të Shabatit, marrin nga Jezusi këtë mesazh të Zbulesës 3:19: “*Unë qortoj dhe ndëshkoj të gjithë ata që dua; prandaj jini të zellshëm dhe pendohuni*.”

Në përgatitjen e këtij Revelacioni profetik, Perëndia krijues, që u ndesh në personin e Jezu Krishtit, i dha vetes synimin që të lejonte të zgjedhurit e tij të identifikonin qartë armiqtë e tyre; puna është bërë dhe qëllimi i Zotit është arritur. Kështu e pasuruar shpirtërisht, e Zgjedhura e saj bëhet “*Nusja e përgatitur për Darkën e Martesës së Qengjit*”. Ai “*e veshi me li të hollë të bardhë, që janë veprat e drejta të shenjtorëve*” te Zbulesa 19:7. Ju që keni lexuar përmbajtjen e kësaj vepre, nëse keni mundësinë dhe bekimin të jeni mes tyre, “*përgatituni të takoni Perëndinë tuaj*” (Amosi 4:12), në të vërtetën e tij!

Ndërsa deshifrimi i profecive misterioze të Danielit dhe Zbulesës është i plotë dhe koha e kthimit të vërtetë të Krishtit është tashmë e njohur për ne, kjo pyetje nga Jezu Krishti e cituar te Luka 18:8 lë një dyshim disi shqetësues: “*Unë ju them se ai do sjellë drejtësi për ta shpejt. Por, kur të vijë Biri i njeriut, a do të gjejë besim në tokë?*”. Sepse bollëku i njohurive intelektuale të së vërtetës nuk mund të kompensojë dobësinë e cilësisë së këtij besimi. Njerëzimi që do të përballlet me kthimin e Jezu Krishtit është zhvilluar në një klimë të favorshme për të gjitha format e egoizmit të inkurajuar fuqishëm. Suksesi individual është bërë qëllimi që duhet arritur me çdo kusht, qoftë edhe duke dërrmuar fqinjin, dhe kjo gjatë një periudhe të gjatë paqeje botërore mbi më shumë se 70 vjet. Kur e dimë se vlerat e qiellit të propozuara nga Jezu Krishti janë në kundërshtim absolut me këtë normë të kohës sonë, pyetja e tij duket tragjikisht e justifikuar, sepse mund të shqetësojë njerëz që besonin se ishin “të zgjedhur”, por do të mbeten vetëm për fatkeqësia e tyre e “të thirrurve”; sepse Jezusi nuk do të ketë gjetur tek ata cilësinë e besimit që kërkohet për të qenë të denjë për hirin e tij.

Letra vret, por Fryma jep jetë

Ky kapitull i fundit përfundon deshifrimin e Zbulesës së Apokalipsit. Në të vërtetë, sapo kam paraqitur kodet biblike që bëjnë të mundur identifikimin e simboleve që Zoti përdor në profecitë e tij, por ndërsa qëllimi i tyre është të zbulojnë kërkesën e tij për kthimin e Shabatit që nga viti 1843-1844, fjala e shtunë nuk shfaqet. Vetëm një herë në këto tekste profetike të Danielit ose Zbulesës. Gjithmonë sugjerohet, por nuk citohet qartë. Arsyeja për të mos e emërtuar qartë është se praktika e Shabatit është një normalitet bazë i besimit të krishterë apostolik, sepse të gjithë mund të shohin se tema e Shabatit nuk ishte kurrë një çështje polemikash midis judenjve dhe apostujve të parë, dishepuj të Jezu Krishti. Mirëpo, djalli nuk ka pushuar së sulmuari atë, së pari duke i nxitur hebrenjtë që ta "ndotin" atë, së dyti të krishterët, duke e bërë plotësisht "të injorojë". Për të arritur këtë rezultat, ai frymëzoi përkthime të rreme të teksteve origjinale që e përmendnin atë. Gjithashtu, kjo paraqitje e së vërtetës hyjnore nuk do të ishte e plotë pa denoncimin e këtyre veprave të urryera, viktimat e të cilave janë, së pari, Perëndia në Jezu Krishtin, pastaj ata të cilëve vdekja e tij shlyese mund t'u kishte ofruar jetën e përjetshme.

Unë pohoj, përpara Perëndisë, se nuk ekziston në shkrimet e besëlidhjeve të vjetra dhe të reja, domethënë në të gjithë Biblën, **asnjë** varg që mëson një ndryshim në statusin e Shabatit nga i katërti nga dhjetë urdhërimet e tij; për më tepër, i shenjtëruar nga Zoti, që nga fillimi i krijimit të tij të botës sonë tokësore.

Që nga braktisja protestante për shkak të hyrjes në fuqi të dekretit të Danielit 8:14, në pranverën e vitit 1843 e deri më sot, leximi i Biblës vret. Unë do të doja të theksoja se nuk është Bibla ajo që vret qëllimisht, është përdorimi i saj bazuar në gabimet e përkthimit që shfaqen në versionet e përkthyer të teksteve origjinale " hebraisht dhe greqisht "; por mbi të gjitha është edhe problem për shkak të interpretimeve të këqija. Vetë Zoti e konfirmon këtë gjë, në imazhe, te Zbulesa 9:11: *Ata kishin mbi ta si mbret engjëllin e humnerës, të quajtur në hebraisht Abaddon dhe në greqisht Apollyon* ". Kujtoj këtu mesazhin e fshehur në këtë varg: " *Abadoni dhe Apollyon* " do të thotë, " *në hebraisht dhe greqisht* ": shkatërrues. " *Engjëlli i humnerës* " shkatërron besimin duke përdorur " dy dëshmitarët " biblik të Zbulesës 11:3.

Gjithashtu, që nga viti 1843, besimtarët e rremë kanë bërë dy gabime në leximin e dëshmisë historike të Biblës. E para është t'i ketë dhënë më shumë rëndësi lindjes së Jezu Krishtit sesa vdekjes së tij dhe e dyta e përforcon këtë gabim, duke i dhënë më shumë rëndësi ringjalljes së tij sesa vdekjes së tij. Ky gabim i dyfishtë dëshmon kundër tyre, sepse shfaqja e dashurisë së Perëndisë për krijesat e tij qëndron, në thelb, në vendimin e tij vullnetar për të dhënë, në Krishtin, jetën e tij për shëlbimin e të zgjedhurve të tij. Dhënia e përparësisë ndaj ringjalljes së Jezusit konsiston në shtrembërimin e projektit të shpëtimit të Perëndisë, dhe kjo sjell për fajtorët pasojat e shkëputjes nga ai dhe thyerjes së aleancës së tij të shenjtë, të drejtë dhe të mirë. Fitorja e Krishtit qëndron në pranimin e vdekjes, ringjallja e tij është vetëm pasoja e lumtur dhe e drejtë e përsosmërisë së tij hyjnore.

Kolosianëve 2:16-17: " *Prandaj askush të mos ju gjykojë për të ngrënë ose për të pirë, për festë, për hënë të re ose për të shtunat; këto ishin hija e gjërave që do të vijjnë, por trupi është në Krishtin.* »

Ky varg përdoret shpesh për të justifikuar ndalimin e praktikës së të përjavshmes " *Sabbath* ". Dy arsye e dënojnë këtë zgjedhje. E para është se shprehja " *të shtunë* " përcakton " *të shtunat* " të shkaktuara nga " *festat* " vjetore fetare të përcaktuara nga Perëndia në Levitiku 23. Këto janë " *të shtuna* " lëvizëse të cilat vendosen në fillim dhe nganjëherë në fund gjatë " *festave* " fetare. ". Ato ngjallen nga shprehja " *nuk do të bësh asnjë punë servile atë ditë* ". Ata nuk kanë asnjë lidhje me të përjavshmen " *Sabbath* " përveç emrit të tyre " *Sabbath* " që do të thotë "të pushosh, të pushosh" dhe që shfaqet për herë të parë në Zanafilla 2:2: " *Perëndia pushoi* ". Duhet të theksohet gjithashtu se fjala " *sabat* " e cituar në tekstin hebraik të urdhërimit të katërt nuk shfaqet në përkthimin L.Segond që e përcakton atë, vetëm nën emrin " *ditë pushimi* " ose " *dita e shtatë* ". Megjithatë, ajo e merr rrënjën e saj nga folja e cituar në Zanafilla 2:2: " *pushim* " ose " *e shtuna* ", e cila është emërtuar qartë në versionin JNDarby të Biblës.

Arsyeja e dytë është kjo: Pali tha për " *festat dhe të shtunat* " se ato janë " *hijet e gjërave që do të vijjnë* ", domethënë gjëra që profetizojnë një realitet që ishte ose do të jetë. Duke supozuar se në këtë varg bëhet fjalë për " *Sbatatin e ditës së shtatë* ", mbetet një " *hije që vjen* " deri në ardhjen e mijëvjeçarit të shtatë, të cilin ai e profetizon. Vdekja e Jezu Krishtit zbuloi kuptimin e " *Sbatit të ditës së shtatë* ", e cila profetizon, për shkak të fitores së Tij mbi mëkatit dhe vdekjen, " *mijë vjetët* " qiellorë gjatë të cilave të zgjedhurit e Tij do të gjykojnë të vdekurit e rënë tokësorë dhe qiellorë.

Në këtë varg, " *festat, hënat e reja* " dhe " *të shtunat* " e tyre ishin të lidhura me ekzistencën e formës kombëtare të Izraelit të besëlidhjes së vjetër. Duke vendosur, nëpërmjet vdekjes së tij, besëlidhjen e re, Jezu Krishti i bëri të padobishme këto gjëra profetike; ata duhej të pushonin dhe të zhdokeshin si një " *hije* " që zbehet përpara realitetit të shërbesës së tij tokësore të kryer. Ndërsa e përjavshmjia " *Sabbath* " pret ardhjen e mijëvjeçarit të shtatë për të përmbushur realitetin e saj të profetizuar dhe për të humbur dobinë e saj.

Pavli përmend gjithashtu « *ngrënjen dhe pirjen* ». Si një shërbëtor besnik, ai e di se Perëndia ka folur për këto gjëra në Levitiku 11 dhe Ligji i Përtërirë 14,

ku ai përshkruan ushqimet e pastra të lejuara dhe ushqimet e papastra të ndaluara. Vërejtjet e Palit nuk synojnë të sfidojnë këto ordianca hyjnore, por vetëm mendimet njerëzore (*të cilat askush nuk...*) i ka shprehur mbi këtë temë, të cilat ai do t'i zhvillojë te Romakëve 14 dhe 1 Kor. 8 ku mendimet e tij shfaqen më qartë. Tema ka të bëjë me ushqimet e flijuara për idhujt dhe hyjnitë e rreme. Ai u kujton të zgjedhurve që formojnë Izraelin shpirtëror të Perëndisë për detyrat e tyre ndaj tij, duke thënë në 1 Kor.10:31: “ *Nëse hani, nëse pini, ose bëni ndonjë gjë tjetër, bëni gjithçka për lavdinë e Perëndisë .*” A lavdërohet Perëndia nga ata që shpërfillin dhe përçmojnë urdhëresat e tij të reveluara për këto çështje?

Është Jakobi, vëllai i Jezusit që flet në emër të apostujve **për temën e rrethprerjes** , te Veprat e Apostujve 15:19-20-21: “ *Prandaj, unë jam i mendimit se ne nuk duhet të shqetësojmë ata nga kombet që i drejtohen Perëndia, por t'u shkruani atyre që të përmbahen nga ndyrësia e idhujve, nga kurvëria, nga gjërat e mbytura dhe nga gjaku; sepse Moisiu, që nga brezat e lashtë, ka në çdo qytet ata që e predikojnë, të cilët lexohen në sinagoga **çdo të shtunë** .*”

Të përdorura shpesh për të justifikuar lirinë e të konvertuarve paganë drejt Shabatit, këto vargje përbëjnë përkundrazi provën më të mirë të praktikës së saj të inkurajuar dhe mësuar nga apostujt. Në të vërtetë, Zhaku konsideron se nuk është e dobishme t'u imponohet rrethprerja dhe ai përmbledh parimet thelbësore, sepse mësimet e thelluara fetare do t'u prezantohen kur të shkojnë “ **çdo të shtunë** ” në sinagogat hebreje në lokalitetet e tyre.

Një pretekst tjetër i përdorur për të justifikuar ndërprerjen e klasifikimit të pastër dhe të papastër të ushqimeve: vizioni i dhënë Pjetrit në Veprat 10. Shpjegimi i tij zhvillohet në Veprat e Apostujve 11 ku ai identifikon "kafshët e papastra" të vegimit me "burrat" paganë që erdhi t'i lutej që të shkonte te centurioni romak "Korneli". Në këtë vizion, Perëndia përshkruan natyrën e papastër të paganëve që nuk i shërbejnë Atij dhe u shërbejnë hyjnitë të rreme. Megjithatë, vdekja dhe ringjallja e Jezu Krishtit sjell një ndryshim të madh për ta, sepse dera e hirit u hapet atyre nëpërmjet besimit në sakrificën shlyese të Jezu Krishtit. Është nëpërmjet këtij vizioni që Perëndia i mëson Pjetrit këtë gjë të re. Rrjedhimisht, klasifikimi i pastër dhe i papastër i vendosur nga Perëndia në Levitikun 11 mbetet dhe vazhdon deri në fund të botës. Përveç se, që nga viti 1843, me dekretin e Dan.8:14, dieta e qenieve njerëzore ka marrë normën e " *shenjtërimin* " origjinal të vendosur dhe urdhëruar në Zanafilla 1:29: “ *Dhe Zoti tha: Ja, unë Unë kam dhënë çdo bimë farë që është mbi faqen e gjithë dheut dhe çdo pemë në të cilën ka fryt të një peme që jep farë; ky do të jetë ushqim për ju .*”

Jezusi dha jetën e tij në tortura fizike dhe mendore për të shpëtuar të zgjedhurit e tij. Mos dyshoni në nivelin shumë të lartë të shenjtërisë që kjo vdekje pasionante kërkon në këmbim nga ai që shpëton. Vërtet!

Koha tokësore e Jezu Krishtit

Perla e Shabatit të 20 Marsit 2021

Që në fillim të shërbimit tim, isha i bindur dhe e këndova, se "Jezusi lindi në pranverë". Në këtë të shtunë të 20 marsit 2021, ekuinoksi pranveror u gjend në orën 10:37 në fillim të një mbledhjeje shpirtërore. Më pas Shpirti më udhëhoqi të kërkoja provat e asaj që deri atëherë ishte vetëm një bindje e thjeshtë besimi. Një kalendar hebre na lejoi të vendosim kohën e ekuinoksit pranveror të vitit - 6 para datës sonë zyrtare të krishterë të lindjes së Shpëtimtarit tonë, në "Sabat" të 21 Marsit.

Pse viti - 6?

Sepse data jonë zyrtare e lindjes së Jezu Krishtit u ndërtua mbi dy gabime. Vetëm në shekullin e VI pas Krishtit murgu katolik Dionisi i Vogël u nis për të krijuar një kalendar. Në mungesë të detajeve biblike apo historike, ai e vendosi këtë lindje në datën e vdekjes së mbretit Herod, të cilën e vendosi në vitin 753 të themelimit të Romës. Që atëherë, historianët kanë konfirmuar një gabim prej 4 vitesh në llogaritjen e tij; që vendos vdekjen e Herodit në vitin 749 nga themelimi i Romës. Por, Jezusi lindi para vdekjes së Herodit dhe Mat. 2:16 na jep saktësi që e vendos moshën e Jezusit në " dy vjet " në kohën e "masakrës së të pafajshmëve" të urdhëruar nga mbreti i zemëruar Herod, sepse ai vuajti dhe ndjeu vdekjen që po vinte e cila do ta largonte nga gëzimet e pushtetit. Detajet janë të rëndësishme, sepse teksti specifikon, " dy vjet, sipas datës së të cilave ai kishte pyetur me kujdes me njerëzit e mençur ". Shtuar katër viteve të gabimit të mëparshëm, viti - 6, ose 747 i themelimit të Romës, është vendosur në mënyrë biblike.

Ekuinoksi pranveror i vitit - 6

Duke rënë në një Sabat, në këtë vit – 6, Bibla na thotë se një engjell iu paraqiti " *barinjve që ruanin kopetë e tyre* ". Shabati ndalon tregtinë, por jo mbajtjen dhe kujdesin që u jepet kafshëve; Jezusi e konfirmoi këtë duke thënë: " *Kush nga ju ka një dele që bie në një gropë dhe nuk vjen ta dorëzojë, qoftë edhe ditën e Shabatit?* ". Kështu, me anë të një engjëlli, lindja e " *Bariut të Mirë* ", shpëtimtarit dhe udhërrëfyesit të deleve njerëzore iu njoftua, së pari, barinjve njerëzorë, kujdestarëve dhe mbrojtësve të deleve të kafshëve. Engjëlli sqaroi: " *...sepse sot në qytetin e Davidit ju ka lindur një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti* ." Prandaj, kjo " *sot* " ishte dita e Shabatit dhe njoftimi që bëhej natën, lindja e Jezusit ndodhi midis orës 18:00, fillimi i Shabatit dhe orës së natës të shpalljes që engjëlli u bëri barinjve. Tani duhet të përcaktojmë kohën e saktë kur, në numrin e

kohës së Izraelit, u përmbush ekuinoksi pranveror i vitit - 6. Por kjo ende nuk është e mundur pasi nuk kemi asnjë informacion për këtë periudhë.

Lindja e Jezusit në Sabat e bën planin e shpëtimit të Perëndisë të ndritshëm dhe krejtësisht logjik. Jezusi e shpalli veten " *Biri i Njeriut* " , " *Mjeshtër i Shabatit* ". Sepse e shtuna është e përkohshme dhe dobia e saj vazhdon deri në ditën e ardhjes së dytë, këtë herë e fuqishme dhe e lavdishme. Jezusi i jep Sabatit kuptimin e tij të plotë pasi ai profetizon pjesën tjetër të mijëvjeçarit të shtatë të fituar vetëm për të zgjedhurit e tij nga fitorja e tij mbi mëkatin dhe vdekjen.

Për të shënuar hyrjen e tij në moshën madhore, në moshën «dymbëdhjetë vjeç», Jezui ndërhyr shpirtërisht me njerëzit fetarë, të cilët i pyet për Mesian të shpallur në Shkrimet e Shenjta. I ndarë nga prindërit e tij që e kërkuan për tre ditë, ai dëshmoi për pavarësinë e tij hyjnore dhe ndërgjegjësimin e tij për misionin e tij në favor të njerëzve tokësorë.

Pastaj vjen koha për shërbesën e tij aktive dhe zyrtare tokësore. Mësimet e Danielit 9:27 e paraqesin atë në formën e një " *besëlidhjeje* " të " *a java* " e cila simbolizon shtatë vjet midis vjeshtës 26 dhe vjeshtës 33. Midis këtyre dy vjeshtës është, në një pozicion qendror, pranvera dhe festa e Pashkës së vitit 30 ku, në orën 15:00, "në mes të javës së Pashkëve, e mërkurë. 3 prill 30, Jezu Krishti bëri që të pushonte "sakrifica dhe oferta" e kafshëve të ritit hebraik , duke ofruar jetën e tij për të shlyer mëkatet e tij. vetëm zyrtarë të zgjedhur. Ditën e vdekjes së tij, Jezusi ishte 35 vjeç e 13 ditë. Duke vdekur fitimtar mbi mëkatin dhe vdekjen, Jezusi mund t'ia dorëzonte frymën e tij Perëndisë, duke thënë: " *U krye* ". Fitorja e tij mbi vdekjen u konfirmua më vonë nga ringjallja e tij. Kështu ai i shoqëroi dhe i udhëzoi apostujt dhe dishepujt e tij derisa, ndërsa ata shikonin, ai u ngjiti në qiell përpara festës së Rrëshajëve, sipas dëshmisë së dhënë në Veprat 1:1 deri në 11. Por engjëjt përgatitën në këtë rast shpalljen e tij kthimi i lavdishëm, duke thënë: " *Burra Galileas, pse qëndroni këtu dhe shikoni drejt qiellit? Ky Jezus , që u mor nga ju në qiell, do të vijë në të njëjtën mënyrë siç e patë duke shkuar në qiell.* ". Në Rrëshajë, ai filloi shërbesën e tij qiellore të "Frymës së Shenjtë", e cila e lejon atë të veprojë deri në fund të botës, në të njëjtën kohë, në frymën e secilit prej të zgjedhurve të tij të shpërndarë në tokë. Është atëherë që emri i tij i profetizuar në Isa.7:14, 8:8 dhe Mat.1:23, " *Emmanuel* " që do të thotë, "Perëndia me ne", merr, edhe më shumë, kuptimin e tij të vërtetë.

Detajet e dhëna në këtë dokument përbëjnë shpërblime që Jezusi u jep të zgjedhurve të tij si shenjë vlerësimi për demonstrimin e besimit të tyre. Kështu na lejon data e vdekjes së tij të dimë dhe të ndajmë me të atë të kthimit të tij të fundit të lavdishëm, të cilin ai e kishte caktuar për ditën e parë të pranverës në vitin 2030; domethënë 2000 vjet pas pranverës së kryqëzimit të tij më 30 prill.

Shenjtëri dhe shenjtërim

Shenjtëria dhe shenjtërimi janë të pandashme dhe kushte shpëtimi të ofruara nga Perëndia në Jezu Krishtin. Pali e kujton këtë në Hebr.12:14: “ *Kërkoni paqen me të gjithë dhe shenjtërinë, pa të cilat askush nuk do ta shohë Zotin .”*

Ky koncept hyjnor i " **shenjtërimit** " duhet të kuptohet në mënyrë të përsosur, sepse ka të bëjë me "gjithçka që i përket Zotit" dhe si të gjithë pronarët, ai nuk mund të shpronësohet pa pasoja për ata që guxojnë ta bëjnë këtë. Tani, nuk ka nevojë të identifikojë dhe të krijojë një listë të gjërave që i përkasin; Krijuesi i jetës dhe gjithçka në të, gjithçka i përket atij. Prandaj ai ka të drejtën e jetës dhe vdekjes mbi të gjitha krijesat e tij të gjalla. Megjithatë, duke i lënë të gjithëve të drejtën të jetojnë me të ose të vdesin pa të, të zgjedhurit e tij i bashkohen atij me një zgjedhje të lirë dhe vullnetare për t'i përkitur atij përjetësisht. Ky pajtim me të i bën të zgjedhurit pronë të tij. Ata që ai i mirëpret dhe i njeh hyjnë në konceptin e tij të **shenjtërimit** , i cili tashmë kishte të bënte me të gjitha ligjet të cilave u nënshtrohet jeta në tokë. Prandaj, shenjtërimi konsiston në pranimin për t'iu nënshtuar ligjeve fizike dhe morale të vendosura, dhe për rrjedhojë, të miratuara nga Zoti. Është për këtë arsye të dyfishtë që Shabati dhe Dhjetë Urdhërimet shprehin konkretisht këtë shenjtërim hyjnor, shkelja e të cilit do të kërkojë vdekjen e Mesisë Jezus.

Ky koncept i shenjtërimit është aq themelor saqë Perëndia e pa të arsyeshme ta përkufizonte që nga fillimi i Biblës në Zanafilla 2:3, duke shenjtëruar ditën e shtatë. Prandaj nuk është për t'u habitur që ky numër shtatë bëhet "vula mbretërore" e tij në të gjithë Biblën dhe më veçanërisht në Zbul. 7:2: " *Dhe pashë një engjëll tjetër që po ngjitej drejt lindjes së diellit dhe që mbante vulën i Zotit të gjallë ; ai u thirri me zë të lartë katër engjëjve të cilëve iu dha për të dëmtuar tokën dhe detin dhe tha : Ata që kanë veshë për të dëgjuar sugjerimin e Shpirtit të hollë të Perëndisë, do të kenë vënë re se kjo " **vulë e Perëndisë së gjallë** " është cituar në këtë kapitull "7" të Zbulesës.*

Në këtë ditë Pashkë dhe Sabat të 3 Prillit 2021, në përvjetorin e vdekjes së Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht, Shpirti i Perëndisë i drejtoi mendimet e mia drejt shenjtërores hebraike të Moisiut dhe tempullit të ndërtuar nga Mbreti Solomon në Jerusalem. Aty vura re një detaj që vërteton fort interpretimin që bëra për këtë shenjtërore; domethënë, një rol profetik i projektit të madh shpëtimtar të përgatitur për të zgjedhurit e shpenguar nga Perëndia.

Që nga viti 1948, duke mbajtur ende mallkimin hyjnor për shkak të refuzimit të tyre për të njohur Jezu Krishtin si "Mesia" të dërguar nga Zoti, hebrejtë kanë rifituar tokën e tyre kombëtare. Që atëherë, një ide, një mendim i vetëm i ka fiksuar ata: rindërtimi i Tempullit në Jerusalem. Mjerisht për ta, kjo gjë

nuk do të ndodhë kurrë, sepse Zoti ka një arsye të mirë për ta parandaluar; roli i tij përfundoi me vdekjen dhe ringjalljen e Jezu Krishtit. Shenjtëria e tempullit e gjeti të gjithë përmbushjen e saj në shpirtin e "Mesias", në mishin dhe shpirtin e tij, të përsosur dhe pa asnjë njollë. Jezusi e zbuloi këtë mësim kur tha te Gjoni 2:14, duke folur për trupin e tij: " *Shkatërrohi këtë tempull dhe për tri ditë unë do ta ngre atë* ".

Fundi i dobisë së tempullit u konfirmua nga Perëndia në disa mënyra. Së pari, ai e shkatërroi atë në vitin 70 pas Krishtit nga trupat romake të Titit, siç ishte profetizuar te Danieli 9:26. Pastaj, pasi i dëboi hebrenjtë, ai ia dorëzoi vendin e tempullit fesë islame, e cila ndërtoi dy xhami atje; më i vjetër "Al-Aksa" dhe Kupola e Shkëmbit. Prandaj, Izraeli nuk ka, nga Perëndia, as mundësinë dhe as autorizimin për të rindërtuar tempullin e tij. Sepse ky rindërtim do të shtrembëronte projektin e tij të profetizuar të shpëtimit.

Koha e vlefshmërisë së tempullit të Jeruzalemit ishte gdhendur në formën e ndërtimit të tij. Por për të parë më qartë, ne duhet të shqyrtojmë tashmë detajet e zbuluara të kësaj ndërtese fetare që mbart shenjtëri. Le të vërejmë se tempulli do të ndërtohej nga mbreti David, i cili shprehu dëshirën dhe kishte zgjedhur Jeruzalemin për ta mirëpritur; Zoti ra dakord. Për ta bërë këtë, ai kishte zbuluar dhe fortifikuar këtë qytet të lashtë të quajtur "Jebus" që nga koha e Abrahamit. Kështu, midis Davidit dhe "birit të Davidit", "Mesia", kaluan "një mijë vjet". Por Perëndia nuk e lejoi atë dhe ia bëri të ditur arsyen; ai ishte bërë një burrë gjaku duke vrarë shërbëtorin e tij besnik «Hitetin Urijah» për të marrë gruan e tij, «Bathsheba», e cila më vonë u bë nëna e mbretit Solomon. Kështu Davidi mbajti çmimin e fajit të tij, i dënuar me vdekjen e djalit të tij të parë, të lindur nga Bathsheba, më pas, pasi bëri pa urdhrin e Perëndisë numrin e popullit të tij, ai u ndëshkua dhe Zoti i propozoi të zgjidhte dënimin e tij midis tre zgjedhje. Sipas 2 Sam.24:15, ai zgjodhi vdekshmërinë e murtajës epidemike e cila vrau 70,000 viktima në tre ditë.

Tek 1 Mbretërve 6 gjejmë përshkrimin e tempullit të ndërtuar nga Solomoni. Ai i jep emrin, "shtëpia e YaHWéH". Ky term "shtëpi" sugjeron një vend bashkimi familjar. Shtëpia e ndërtuar profetizon familjen e Zotit krijues shëlbues. Ai përbëhet nga dy elementë të lidhur: shenjtërorja dhe tempulli.

Në tokë kryhen ritet fetare të cilat praktikohen në zonën e autorizuar për njeriun. Solomoni e quan atë: tempull. Si një zgjatim i vendit shumë të shenjtë, të cilin ai e quan shenjtërore, dhe nga i cili ndahet vetëm me një vello, dhoma e tempullit është dyzet kubitë e gjatë, ose dy herë më e madhe se shenjtërorja. Kështu, tempulli mbulon 2/3 e të gjithë shtëpisë.

Edhe pse u ndërtua më vonë në kohën e Moisiut, besëlidhja hebraike është tërësisht nën ombrellën e besëlidhjes së bërë midis Perëndisë dhe Abrahamit në fillim të mijëvjeçarit të tretë që nga Adami. "Mesia do t'i paraqitet popullit hebre në fillim të mijëvjeçarit të pestë, 2000 vjet më vonë. Megjithatë, koha e caktuar nga Zoti në tokë për zgjedhjen e saj të të zgjedhurve është 6000 vjet. Ne gjejmë kështu për kohën, proporcionin 2/3 + 1/3 e shtëpisë së YaHWéH. Dhe në këtë krahasim, 2/3 e besëlidhjes së Abrahamit korrespondon me 2/3 e shtëpisë së YaHWéH që përfundon në velin ndarës. Kjo vello luan një rol kryesor pasi shënon kalimin nga tokësorja në qiellore; kjo duke ditur se ky ndryshim shënon

përfundimin e rolit profetik të tempullit tokësor. Këto nocione i japin velit ndarës kuptimin e mëkatit që ndan Zotin e përsosur qiellor nga njeriu i papërsosur dhe mëkatar tokësor që nga Adami dhe Eva. Velloja ndarëse ka një karakter të dyfishtë, sepse duhet të përputhet me përsosmërinë qiellore dhe papërsosmërinë tokësore të dy pjesëve të lidhura. Pikërisht atëherë shfaqet roli i Mesisë, sepse ai mishëron në mënyrë të përsosur këtë karakteristikë. Në përsosmërinë e tij hyjnore, Jezu Krishti u bë mëkat duke i mbajtur të zgjedhurit e tij në vendin e tyre për të shlyer për ta dhe për të paguar çmimin e vdekshëm.

Kjo analizë na bën të shohim në shenjtërore imazhin e një vazhdimësie profetike të fazave të mëdha shpirtërore të shënuara çdo 2000 vjet: sakrifica e parë e ofruar nga Adami - Sakrifica e ofruar nga Abrahami në malin Moriah, Golgota e ardhshme - Sakrifica e Krishtit në këmbë. i Malit të Golgotës - Sakrifica e të zgjedhurve të fundit e penguar nga kthimi i lavdishëm i shpëtimtarit Jezu Krisht në Mikael.

Për Perëndinë, për të cilin sipas 2 Pjetrit 3:8, " një ditë është si një mijë vjet dhe një mijë vjet si një ditë ", (shih gjithashtu Psalmin 90:4), programi tokësor është ndërtuar mbi imazhin e javë në një radhë prej: 2 ditë + 2 ditë + 2 ditë. Dhe pas kësaj vazhdimësie hapet një " ditë e shtatë " e përjetshme.

Përmbajtja e dy dhomave të shtëpisë së shenjtë është jashtëzakonisht zbuluese.

Shenjtoria ose vendi më i shenjtë

Dy kerubinët me krahë të shtrirë

Shenjtërorja e quajtur vendi më i shenjtë ka një gjatësi prej 20 kubitë dhe gjerësi 20 kubitë. Është një shesh perfekt. Lartësia e tij është gjithashtu njëzet kubitë; që e bën atë një kub; imazhi i trefishtë i përsosmërisë ($= 3 : L = l = H$); ky si përshkrimi i " *Jerusalemi të ri që zbrit nga qielli nga Perëndia* " në Zbul. 20. Ky vend shumë i shenjtë është i ndaluar nga Zoti për njeriun me dënim me vdekje. Arsyja është e thjeshtë dhe logjike; ky vend mund të mirëpresë vetëm Zotin sepse simbolizon parajsën dhe imazhin e karakterit qiellor të Zotit. Në mendimet e tij është plani i tij i shpëtimtimit, në të cilin të gjithë elementët simbolikë që janë instaluar në këtë shenjtërore luajnë rolin e tyre. Realiteti është te Zoti në dimensionin qiellor dhe në tokë ai e jep ilustrimin e këtij realiteti përmes simboleve. Kështu arrij te tema e këtij zbulimi specifik të kësaj Pashke 2021. Ne lexojmë te 1 Mbretërve 6:23 deri në 27: " *Ai bëri në shenjtërore dy kerubinë prej druri të ullirit të egër, dhjetë kubitë të lartë. Secili nga dy krahët e njërit prej kerubinëve kishte pesë kubitë, që ishte dhjetë kubitë nga maja e njërit krah deri te maja e tjetrit. Edhe kerubini i dytë kishte dhjetë kubitë. Masa dhe forma ishin të njëjta për të dy kerubinët. Lartësia e secilit prej dy kerubinëve ishte dhjetë kubitë. Solomoni i vendosi kerubinët në mes të shtëpisë, brenda. Krahët e tyre ishin të hapur: krahu i të parit prekte njërin nga muret dhe krahu i të dytit prekte murin tjetër; dhe krahët e tjerë të tyre u takuan në fund në mes të shtëpisë ."*

Këta kerubinë nuk ekzistonin në tabernakullin e Moisiut, por duke i vendosur në tempullin e Solomonit, Zoti ndriçon kuptimin e këtij vendi shumë të shenjtë. Në drejtim të gjerësisë së saj, pjesa kryqëzohet nga dy palë krahë të dy

kerubinëve, duke i dhënë kështu një standard qiellor, efektivisht të paarrtshëm për qenien njerëzore që jeton vetëm në tokë. Përfitoj nga rasti këtu për të denoncuar dhe rivendosur një të vërtetë në lidhje me këto kerubinë, të cilëve, në një deliri mistik pagan, piktorët e famshëm si "Michelangelo" u kanë dhënë pamjen e foshnjave me krahë që luajnë instrumente ose qëllonjë shigjeta me duar. Nuk ka fëmijë në parajsë. Dhe për Perëndinë, sipas Psa.51:5 ose 7: " *Ja, unë linda në paudhësi dhe nëna ime më ngjiz në mëkat* " dhe Rom.3:23: " *Sepse të gjithë kanë mëkatuar dhe janë privuar nga lavdia të Zotit* ", nuk ka gjë të tillë si një foshnjë e pafajshme apo e pastër, sepse që nga Adami, njeriu ka lindur mëkatari nga trashëgimia. Engjëjt qiellorë u krijuan të gjithë si të rinj, siç ishte Adami në tokë. Ata nuk plaken dhe mbeten përherë të njëjtë. Pleqësia është një karakteristikë unike tokësore, pasojë e mëkatit dhe e vdekjes, paga e saj përfundimtare, sipas Rom.6:23.

Arka e Aleancës së Shenjtë

1 Mbretërve 8:9: " *Në arkë ishin vetëm dy pllakat prej guri , që Moisiu i vendosi atje në Horeb, kur Zoti bëri një besëlidhje me bijtë e Izraelit, kur ata dolën nga vendi i Egjiptit* " .

Në shenjtërore ose në vendin më të shenjtë ka, pra, dy kerubinë gjigantë me krahë të shtrirë, simbole të karakterit aktiv qiellor, por gjithashtu dhe mbi të gjitha, **arka e besëlidhjes** e cila është vendosur **në qendër** të dhomës midis dy kerubinëve të mëdhenj. Sepse për ta strehuar është ndërtuar shtëpia. Në rendin në të cilin Perëndia i paraqet Moisiut gjërat fetare që ai do të duhet të kryejë, gjendet së pari, arka e besëlidhjes. Por kjo enë është më pak e çmuar se përmbajtja e saj: dy tavolinat prej guri mbi të cilat Zoti ka gdhendur me gishtin e tij ligjin e tij ultra të shenjtë të dhjetë urdhërimeve. Është pasqyrimi i të menduarit të tij, norma e tij, karakteri i tij i pandryshueshëm. Në një studim të veçantë (2018-2030, pritshmëria përfundimtare adventiste), unë kam demonstruar tashmë karakterin e tij profetik për epokën e krishterë. Në shenjtërore lexojmë mendimet e fshehta të Zotit. Aty gjejmë elementet që favorizojnë dhe bëjnë të mundur komunikimin me të. Mjafton të thuhet se mëkatari që mbetet shkelës i qëllimshëm i dhjetë urdhërimeve të tij, mashtron veten nëse beson se mund të kërkojë shpëtimin e tij. Marrëdhënia mbështetet vetëm në besimin e vendosur në realitetet e simbolizuara që gjenden në këtë vend shumë të shenjtë. Në dhjetë urdhërime, Perëndia përmbledh standardin e tij të jetës të përshkruar për qeniet njerëzore të formuara sipas imazhit të tij; që do të thotë se vetë Zoti i nderon dhe i zbaton urdhërimet e tij. Jeta e dhënë njeriut bazohet në respektimin e këtyre urdhërimeve. Dhe shkelja e tyre shkakton mëkat të dënueshëm me vdekjen e palës fajtoare. Dhe që nga Adami dhe Eva, mosbindja e ka vendosur të gjithë njerëzimin nën këtë gjendje të vdekshme. Prandaj, vdekja ra mbi njerëzit si një sëmundje pa shërim.

Selia e mëshirës

Në shenjtërore, sipër pallatit të mëshirës, imazhi simbolik i altarit mbi të cilin duhet të flijohet Qengji i Perëndisë, dy engjëjt të tjerë më të vegjël shikojnë altarin dhe krahët e tyre takohen në mes. Në këtë imazh, Perëndia tregon interesin që engjëjt besnikë i japin planit të shpëtimit që mbështetet në vdekjen shlyese të

Jezu Krishtit. Sepse Jezusi zbriti nga qielli për të marrë pamjen e një foshnjeje njeriu. Ai që dha jetën në kryqin e Golgotës ishte fillimisht miku i tyre qiellor "Michaeli", shefi i engjëjve dhe shprehje e dukshme qiellore e krijuesit të Zotit Shpirt dhe engjëjt me të drejtë e konsiderojnë veten " *bashkëshërbëtorë* " të të zgjedhurve të tij.

Në vendin më të shenjtë, arka e mbuluar nga pajtuesja vendoset nën krahët e dy kerubinëve të mëdhenj dhe më të vegjël. Në këtë imazh, gjejmë ilustrimin e këtij vargu nga Mal.4:2: " Por për ju që keni frikë nga emri im, ***dielli i drejtësisë do të lindë dhe shërimi do të jetë nën krahët e tij***; do të dilni dhe do të hidheni si viçat në stallë ." Fituesi i mëshirës, një simbol që parafytyron kryqin mbi të cilin u kryqëzua Jezusi, do të sjellë vërtet shërim kundër sëmundjes vdekjeprurëse të mëkatit. Jezusi vdiq për të çliruar nga mëkati dhe u ringjall për të çliruar të zgjedhurit e tij nga duart e liga të mëkatarëve të papenduar dhe rebelë. Shkelja e ligjit të përfshirë në arkë solli vdekjen për të gjitha krijesat njerëzore në tokë. Dhe për të zgjedhurit e zgjedhur nga Perëndia në Krishtin, vetëm për ta, fronti i mëshirës i vendosur mbi arkën që përmban ligjin e shkelur ka sjellë triumfin e jetës së përjetshme në të cilën ata do të hyjnë në orën e ringjalljes së parë; atë të shenjtorëve të shpenguar nga gjaku i derdhur nga Jezu Krishti në këtë fron mëshirë. Shërimi i tyre nga vdekja atëherë do të jetë i plotë. Sipas Mal.4:2, kerubinët janë shëmbëlltyra e Perëndisë Shpirt qiellor, të cilin Zbulesa 4 e përcakton me simbolin e " *katër krijesave të gjalla* ". Sepse shërimi i bashkangjitur në pallatin e mëshirës është vendosur mirë nën dy krahët qendrorë të dy kerubinëve të mëdhenj.

Ashtu si në ritin vjetor hebraik të "ditës së shlyerjes", gjaku i kafshëve të dhisë spërkatej në pjesën e përparme dhe në pallatin e mëshirës, në drejtim të Lindjes, ishte e nevojshme që gjaku i Jezu Krishtit të rridhte në të vërtetë edhe ai. në të njëjtën vend mëshirë. Për këtë qëllim, Zoti nuk thirri shërbimin e një prifti njerëzor. Ai kishte planifikuar dhe organizuar gjithçka paraprakisht, duke transportuar arkën dhe gjërat e shenjta nga vendi më i shenjtë dhe vendi i shenjtë në kohën e profetit Jeremia në një shpellë që ndodhej nën tokë, rrëzë malit të Golgotës, nën tokë shkëmbore, gjashtë metra e thellë, pak nën zgavrën 50 cm kubike, e gërmuar në sipërfaqe në shkëmb, në të cilën ushtarët romakë ngritën kryqin mbi të cilin u kryqëzua Jezusi. Nëpërmjet një defekti të gjatë dhe të thellë të krijuar nga tërmeti i përmendur në Bibël, gjaku i tij rrodhi fjalë për fjalë në anën e majtë të pallatit të mëshirës, domethënë në anën e djathtë të Krishtit të kryqëzuar. Kështu, jo pa arsye Mat.27:51 dëshmon për këto gjëra: " *Dhe ja, veli i tempullit u nda në dysh, nga lart poshtë, toka u drodh, shkëmbinjtë u çanë*, ...". Në vitin 1982, një ekzaminim shkencor zbuloi se gjaku i tharë i mbledhur nga Ron Wyatt ishte i përbërë në mënyrë jonormale nga 23 kromozome X dhe një kromozom të vetëm Y. Krijuesi hyjnor donte të linte pas tij, provë e natyrës së tij hyjnore, e cila i shtohet qefinit të tij të shenjtë. të cilat imazhi i fytyrës dhe trupit të tij shfaqen negativisht. Kështu, ligji i shkelur që përmbahej në arkë mori dëmshpërblimin e tij të plotë duke marrë në altarin e saj gjakun vërtet të pastër nga çdo mëkat i Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht. Sepse duke i zbuluar këto gjëra Ron Uajati, Perëndia nuk kërkoi të kënaqte kureshtjen njerëzore, por donte të forconte doktrinën e shenjtëritimit të hyjnisë së tij në Jezu Krishtin. Sepse duke

pasur një gjak të ndryshëm nga njerëzit e tjerë, ai jep arsye për të besuar në natyrën e tij të përsosur dhe të pastër, të lirë nga çdo lloj mëkati. Kështu ai konfirmon se ai erdhi për të mishëruar një *Adam të ri ose "të fundit"*, siç thotë Pali te 1 Kor.15:45, sepse megjithëse u pa, u dëgjua dhe u vra në një trup mishi të ngjashëm me tonin, ai nuk ishte pa asnjë lidhje gjenetike me specien njerëzore. Një vëmendje e tillë ndaj detajeve në përmbushjen e projektit të tij shpëtimtar zbulon rëndësinë që Perëndia u jep simboleve të mësimin të tij. Dhe ne e kuptojmë më mirë pse, Moisiu u ndëshkua për shtrembërimin e këtij projekti të shpëtimit hyjnor duke goditur dy herë shkëmbin e Horebit. Herën e dytë, sipas urdhrin të dhënë nga Zoti, i duhej vetëm të fliste me të për të marrë ujë.

Shufra e Moisiut, mana, rrotulla e Moisiut

Num.17:10: “ *Zoti i tha Moisiut: Ktheje shkopin e Aaronit përpara dëshmisë , që të ruhet si një shenjë për fëmijët e rebelimit, që ti t'i japësh fund murmuritjes së tyre para meje dhe që ata të jo pikë vdekjeje* ”.

Ekso.16:33-34: “ *Dhe Moisiu i tha Aaronit: Merr një enë, vëri në të një omer plot me mana dhe vendose përpara Zotit, që të ruhet për pasardhësit e tu. Sipas urdhrin të dhënë nga Zoti Moisiut, Aaroni e vendosi atë përpara dëshmisë , që të ruhej .»*

Ligji i Përtërirë 31:26: “ *Merre këtë libër të ligjit dhe vendose pranë arkës së besëlidhjes së Zotit, Perëndisë tënd, dhe ai do të jetë atje si dëshmi kundër teje* ”.

Bazuar në këto vargje, le t'i falim apostullit Pal gabimin e tij që e shtyu atë t'i vendoste këto elemente në arkë dhe jo pranë ose përpara saj, në Hebr. 9:3-4: “ *Pas velit të dytë ishte pjesa i tabernakullit që quhet i shenjtë i të shenjtëve , që përmban altarin e artë për temjanin dhe arkën e besëlidhjes, të mbuluar tërësisht me ar. Përpara arkës kishte një enë ari që përmbante mana, shufrën e Aaronit që kishte lulëzuar dhe pllakat e besëlidhjes . Gjithashtu, altari i temjanit nuk ishte në shenjtërore, por në anën e tempullit, përballë velit. Por elementët e vendosur pranë arkës ishin aty për të dëshmuar për mrekullitë e kryera nga Perëndia për popullin e tij hebre, i cili ishte bërë Izrael, një komb i lirë dhe i përgjegjshëm.*

Pranë arkës, shkopi i Moisiut dhe Aaronit, kërkon besim te profetët e vërtetë të Perëndisë. Sipas Ligjit të Përtërirë 8:3, mana u kujton të zgjedhurve përpara Jezuit se « *njeriu nuk do të jetojë vetëm me bukë dhe me ujë, por me çdo fjalë që del nga goja e Jehovait* ». Dhe kjo fjalë paraqitet aty edhe në formën e rrotullës së shkruar nga Moisiu, nën diktimin e Zotit. Mbi arkë , altari i fronit të mëshirës mëson se pa besim në sakrificën vullnetare të jetës së Jezu Krishtit, lidhja me Perëndinë është e pamundur. Ky grup gjërash përbën bazën teologjike të besëlidhjes së re të vendosur mbi gjakun njerëzor të derdhur nga Jezu Krishti. Dhe shumë logjikisht, dita kur tek ai u arrit dhe u realizua projekti i Zotit, roli i simboleve dhe festës së "Yom Kippur" ose "ditës së shlyerjes" që e profetizonte u vjetërua dhe u bë i padobishëm. Përballë realitetit, hijet zbehen. Kjo është arsyeja pse tempulli, në të cilin praktikoheshin ritet profetike, duhej të zhdukej dhe të mos shfaqej më. Siç mësoi Jezusi, adhuresi i Perëndisë duhet ta adhurojë atë “ *në frymë dhe në të vërtetën* ”, duke pasur “ *qasje të lirë* ” te Shpirti i tij qiellor nëpërmjet ndërmjetësimit të Jezu Krishtit. Dhe ky adhurim nuk është i lidhur me

asnjë vend tokësor, as në Samari, as në Jerusalem, e aq më pak në Romë, Santiago de Compostela, Lourdes apo Mekë.

Megjithëse nuk është i lidhur me një vend tokësor, besimi tregohet nga veprat që Perëndia i ka përgatitur paraprakisht për të zgjedhurit e Tij ndërsa ata jetojnë në tokë. Simbolika e shenjtërores pushoi në fillim të mijëvjeçarit të pestë pas 4000 vjetësh mëkati. Dhe nëse projekti i Perëndisë do të ishte ndërtuar mbi 4000 vjet, të zgjedhurit do të kishin hyrë në pjesën tjetër të Perëndisë të profetizuar nga e shtuna e përjavshme. Por nuk ishte kështu, sepse që nga Zakaria, Perëndia ka profetizuar dy aleanca. Ai shtjellon të dytën, duke thënë në Zek.2:11: “ *Shumë kombe do të bashkohen me Zotin atë ditë dhe do të bëhen populli im; Unë do të banoj mes jush dhe ju do të pranoni që Zoti i ushtrive më ka dërguar te ju.* » Dy aleancat ilustrohen nga “ *dy pemë ulliri* ” në Zak.4:11 deri në 14: “ *Unë iu përgjigja dhe i thashë: Çfarë kuptimi kanë këta dy pemë ulliri, në të djathtë të shandanit dhe në të majtë të tij? Unë fola për herë të dytë dhe i thashë: Çfarë kuptimi kanë dy degët e ullirit, të cilat janë afër dy kanaleve të arta nga rrjedh ari? Ai m'u përgjigj: Nuk e di se çfarë do të thonë? Unë them: Jo, zoti im. Dhe ai tha: "Këta janë dy të vajosurit që qëndrojnë përpara Zotit të gjithë dheut".* Leximi i këtyre vargjeve më bën të zbuloj një hollësi sublime të Zotit krijues, Shpirtit të Shenjtë që frymëzon fjalën biblike. Zakaria detyrohet të pyesë dy herë se çfarë kuptimi kanë « *dy ullinjte* » që Perëndia t'i përgjigjet atij. Kjo sepse projekti i aleancës hyjnore do të përjetojë dy faza të njëpasnjëshme, por faza e dytë mësohet nga mësimet e së parës. Janë dy prej tyre, por në realitet janë vetëm një, sepse i dyti është vetëm kulmi i të parit. Në të vërtetë, çfarë vlen besëlidhja e vjetër pa vdekjen shlyese të Mesia Jezus? Asgjë, as bishti i dardhës, siç do të thoshte murgu Martin Luther. Dhe ky është shkaku i tragjedisë që ende prek hebrenjtë kombëtarë sot. Në këto vargje Perëndia profetizon gjithashtu refuzimin e tyre të besëlidhjes së re me përgjigjen që Zakaria i jep pyetjes " *A nuk e dini se çfarë nënkuptojnë ato?*" Unë them: Jo, zoti im. Sepse në fakt, hebrenjtë kombëtarë do ta shpërfillin këtë kuptim deri në momentin e provës së fundit që i paraprin kthimit të Jezu Krishtit, ku ata do të konvertohen ose konfirmojnë refuzimin e tyre me koston e ekzistencës së tyre.

Natyrisht, konvertimi i krishterë i popujve paganë ka vërtetuar se plani hyjnor u realizua me të vërtetë në personin e Jezu Krishtit dhe kjo është e vetmja shenjë që Zoti u ofron ende hebrenjve kombëtarë për të qëndruar në aleancën e tij të shenjtë. E konfirmuar kështu, kjo besëlidhje e dytë ose e re do të shtrihej në të tretën e fundit të 6000 viteve të kohës së mëkatit tokësor. Dhe është vetëm me kthimin e tij të lavdishëm përfundimtar që Jezu Krishti do të shënojë kohën e përfundimit të besëlidhjes së dytë; sepse deri në këtë kthim, mësimi i profetizuar nga simbolet mbetet i dobishëm për të kuptuar projektin global të përgatitur nga Zoti meqenëse i detyrohemi atij njohjen e kohës së kthimit të tij të lavdishëm: fillimi i pranverës 2030. Kështu, në vitin 1844, duke dhënë Sabatin për të zgjedhurit e Tij, Perëndia merr mësimet e gdhendura në simbolikën e shenjtërores hebraike dhe të tempullit të Solomonit. Ai denoncon mëkatin e së dielës katolike të trashëguar nga perandori Kostandin që më 7 mars 321, duke sugjeruar nevojën për një "pastrim të shenjtërores" së re, e cila u krye me të vërtetë një herë e përgjithmonë në Jezu Krishtin e kryqëzuar dhe të ringjallur. Perëndia në fakt priti

deri në vitin 1844 për të denoncuar më qartë dënimin e tij të "E Dielës Romake". Sepse adoptimi i tij e vendosi besimin e krishterë fillimisht të pastër nën mallkimin e mëkatit që prish marrëdhënien me Perëndinë në përputhje me njoftimin e dhënë në Dan.8:12.

Prandaj, shenjtërimi nënkupton domosdoshmërisht respektimin e Shabatit të shenjtë, vetë i shenjtëruar nga Perëndia që nga fundi i javës së parë të krijimit të sistemit tokësor. Sidomos pasi profetizon hyrjen e të zgjedhurve në pjesën tjetër të fituar nga fitorja e Jezusit dhe është e pranishme në të katërtin nga dhjetë urdhërimet e Perëndisë që gjenden në arkën e dëshmisë në vendin më të shenjtë, shenjtëroren, simbol i Shpirti i Perëndisë qiellor trefish i shenjtë, i shenjtë në përsosmërinë e tre roleve të tij të njëpasnjëshme të Atit, Birit dhe Frymës së Shenjtë. Të gjitha gjërat që gjenden atje janë të dashura për zemrën e Perëndisë dhe duhet të jenë po aq të dashura në mendimet dhe zemrat e të zgjedhurve të tij, fëmijëve të tij, njerëzve të "shtëpisë" së tij. Kështu vendoset dhe identifikohet përzgjedhja e shenjtërisë autentike të të zgjedhurve.

Ndryshe nga ligji i Moisiut, i cili i nënshtrohet përshtatjeve për përparimin e projektit të Zotit, ajo që është gdhendur në gurë merr një vlerë të përhershme deri në fund të botës. Dhe ky është rasti me dhjetë urdhërimet e tij, asnjëra prej të cilave nuk mund të modifikohet dhe aq më pak të hiqet, siç guxoi të bënte Roma papale për të dytin nga këto dhjetë urdhërimet. Synimi djallëzor për të mashtruar kandidatët në përjetësi shfaqet në shtimin e një urdhërimi për të mbajtur numrin dhjetë. Por ndalimi hyjnor për t'u përkulur para krijesave, shëmbëlltyrave të gdhendura ose paraqitjeve është hequr me të vërtetë. Mund të pendohej për këtë lloj gjëje, por megjithatë na lejon të demaskojmë besimin e rremë. Ai që nuk kërkon të kuptojë dhe mbetet sipërfaqësor logjikisht vuan pasojën e sjelljes së tij; ai i shpërfill kushtet e gjykimit të tij deri në dënimin e tij nga Zoti.

Tempulli ose vendi i shenjtë

Le të lëmë aspektin fetar qiellor të parë nga qielli për ta parë atë nën atë që shenjtëria fetare i jep në tokë. Ne e zbulojmë atë në elementët e vendosur në pjesën e "tempullit" të "shtëpisë së YaHWéH". Në tabernakullin e kohës së Moisiut, kjo dhomë ishte tenda e mbledhjes. Janë tre prej këtyre elementeve dhe kanë të bëjnë me tryezën e bukës së paraqitjes, shandanin me shtatë tuba dhe shtatë llamba dhe altarin e temjanit të vendosur pikërisht përballë velit në mes të dhomës. Duke ardhur nga jashtë, tryeza e bukës është në të majtë, në veri dhe shandani është në të djathtë, në jug. Këto simbole janë ato të një realiteti që merr formë në jetën e të zgjedhurve të shpenguar nga gjaku i derdhur nga Jezu Krishti. Ato janë krejtësisht plotësuese dhe të pandashme.

Shandani i artë me shtatë llamba

Ekso.26:35: “ *Do ta vendosësh tryezën jashtë velit dhe shandanin përballë tryezës, në anën jugore të tabernakullit; dhe do ta shtrosh tryezën në anën veriore* .”

Në tempull, ai është vendosur në të majtë, në anën jugore. Simbolet lexohen me kalimin e kohës, nga Jugu në Veri. Shandani përfytyron Shpirtin dhe dritën e Perëndisë që nga fillimi i besëlidhjes së vjetër. Aleanca e shenjtë tashmë

bazohet në flijimin e "Qengjit të Zotit" të Pashkëve, të simbolizuar dhe të paraprirë nga qengja ose desh të rinj të ofruar si flijim që nga Adami. Në Zbul. 5:6 simbolet e shandanit janë bashkangjitur me të: " *shtatë sy që janë shtatë shpirtrat e Perëndisë të dërguar nëpër gjithë tokën* " dhe " *shtatë brirë* " që i atribuojnë atij shenjtërimin e fuqisë.

Shandani është aty për të plotësuar nevojën për dritë të të zgjedhurve. Ata e marrin atë në emër të Jezu Krishtit në të cilin është shenjtërimi (= 7) i dritës hyjnore. Ky shenjtërim simbolizohet nga numri "shtatë" i pranishëm në zbulesën biblike që nga krijimi i javës shtatëditore që nga fillimi. Tek Zakaria, Fryma i atribuon « *shtatë sy* » gurit kryesor mbi të cilin Zorobabeli do të rindërtojë tempullin e Solomonit të shkatërruar nga babilonasit. Dhe ai thotë për këta " *shtatë sy* ": " *Këta të shtatë janë sytë e Zotit, që përshkojnë gjithë tokën.* » Tek Zbulesa 5:6, ky mesazh i atribuohet Jezu Krishtit, " *Qengjit të Perëndisë* ": " *Dhe pashë, në mes të fronit dhe të katër krijesave të gjalla dhe në mes të pleqve, një qengj e cila ishte aty si e djegur. Ai kishte shtatë brirë dhe shtatë sy, të cilët janë shtatë frymërat e Perëndisë të dërguar nëpër gjithë tokën.* " Ky varg pohon fuqishëm shenjtërimin e hyjnisë së Mesisë Jezus. Krijuesi i madh Zoti dërgoi veten në tokë për të përmbushur sakrificën e tij shlyese vullnetare në Jezusin. I detyrohem veprimit të këtij Shpirti hyjnor shpjegimet e paraqitura në veprat e mia. Drita është progresive dhe njohuria rritet me kalimin e kohës. Ne i detyrohemi atij gjithë kuptimin tonë të fjalëve të tij profetike.

Altari i parfumeve

Duke ofruar trupin e tij fizik për vdekje, në normën e përsosur të shpirtit të tij dhe të gjithë shpirtit të tij, Jezu Krishti sjell para Perëndisë një erë të këndshme që riti hebraik simbolizon me parfume. Krishti përfaqësohet në këto parfume por edhe në rolin e nëpunësit që i ofron.

Pikërisht përballë velit dhe përballë arkës së dëshmisë dhe fronit të saj të mëshirës, ndodhet altari i temjanit që i jep shërbëtorit, kryepriiftit, rolin e tij si ndërmjetës për gabimet e kryera vetëm nga të zgjedhurit e tij. Sepse Jezusi nuk mori mbi vete mëkatet e gjithë botës, por vetëm ata të të zgjedhurve të tij, të cilëve u dha shenja mirënjohjeje. Në tokë, kryepriifti ka vetëm një vlerë profetike simbolike, sepse e drejta e ndërmjetësimit i takon vetëm Krishtit Shpëtimtar. Ndërmjetësimi është e drejta e saj ekskluzive dhe ka një karakter " *të përhershëm* " sipas urdhrit të Melkisedekut siç sqarohet më tej në Dan. 8:11-12: " *Ajo u ngrit në krye të ushtrisë, i hoqi sakrificën e përhershme dhe përmbysi vendin e shenjtërores së tij. Ushtria u dorëzua me flijimin e përjetshëm, për shkak të mëkatit; briri hodhi të vërtetën në tokë dhe ia doli në ndërmarrjet e tij* "; dhe në Hebr.7:23. Fjalët « *sakrificë* » të kryqëzuara nuk citohen në tekstin origjinal hebraik. Në këtë varg, Zoti denoncon pasojat e sundimit papnor romak. Marrëdhënia e drejtpërdrejtë e të krishterit me Jezusin devijohet për të mirën e udhëheqësit papnor; Zoti humbet shërbëtorët e tij që humbasin shpirtrat e tyre. Në përsosmërinë e tij hyjnore, vetëm Zoti në Krisht mund të legjitimojë ndërmjetësimin e tij, sepse ai ofron, si shpërblim për ata për të cilët ndërmjetëson, sakrificën e tij vullnetare dhembshurore, e cila mbart një erë të këndshme për Zotin gjykatës dashurinë dhe drejtësinë që ai përfaqëson në të njëjtën kohë. koha .

Ndërmjetësimi i tij nuk është automatik, ai e ushtron atë apo jo, varësisht nëse lutësi e meriton apo jo. Ndërmjetësimi i Jezu Krishtit është i motivuar nga dhembshuria e tij për dobësitë natyrore trupore të të zgjedhurve të tij, por askush nuk mund ta mashtrrojë atë, ai gjykon dhe lufton me drejtësi dhe drejtësi dhe njëjdhësisht dhe skllëvërit e tij të vërtetë; cilët janë dishepujt e tij të vërtetë. Në ritual, parfimet simbolizojnë erën e këndshme të Jezusit, i cili mund të ofrojë lutjet e shenjtorëve të tij besnikë me parfumin e tij personal të këndshëm për Zotin. Parimi është i ngjashëm me erëzimin e një pjate që duhet të hahet. Imazhi profetik i Krishtit fitimtar, Kryepriifti tokësor bëhet i vjetëruar dhe duhet të zhduket së bashku me tempullin në të cilin ai praktikon ritet e tij fetare. Parimi i ndërmjetësimit mbetet edhe pas kësaj, sepse lutjet që i drejtohen Zotit nga shenjtorët paraqiten në emër dhe merita të ndërmjetësuesit qiellor Jezu Krishtit dhe Zotit në të njëjtën kohë në plotësi.

Tavolina e bukës së paraqitjes

Në tempull është vendosur në të djathtë, në anën veriore. Buka e paraqitjes përfaqëson ushqimin shpirtëror që përbën jetën e Jezu Krishtit, mana e vërtetë qiellore që u jepet të zgjedhurve. Janë dymbëdhjetë bukë ashtu siç ka dymbëdhjetë fise në aleancën hyjnore dhe njerëzore të realizuar në Jezu Krishtin plotësisht Perëndi (= 7) dhe plotësisht Njeriu (= 5); numri dymbëdhjetë duke qenë numri i kësaj aleance midis Zotit dhe njeriut, Jezu Krishti është zbatimi dhe modeli i përsosur. Është mbi të që Perëndia ndërton aleancat e tij mbi 12 patriarkët, 12 apostujt e Jezusit, 12 fiset e vulosura në Zbul. 7. Në leximin e orientimit të saj në veri të "tempullit", kjo tryezë është në anën e besëlidhjes së re dhe në anën e kerubinit të madh të vendosur në të majtë në shenjtërore.

Sheshi

Altari i sakrificave

Tek Zbulesa 11:2, Shpirti i atribuon një fat të veçantë "oborrit " të shenjtërores: " *Por oborri i jashtëm i tempullit, lëre jashtë dhe mos e mat; sepse u është dhënë kombeve dhe ata do ta shkelin qytetin e shenjtë për dyzet e dy muaj* ". " *Oborri* " përcakton oborrin e jashtëm që ndodhet përpara hyrjes në vendin e shenjtë ose në tempullin e mbuluar. Aty gjejmë elemente të ritualit fetar që kanë të bëjnë me aspektin fizik të qenieve. Së pari, është altari i flijimeve mbi të cilin digjen kafshët e flijuara. Që nga ardhja e Jezu Krishtit, i cili erdhi për të kryer sakrificën e përsosur, ky ritual u vjetërua dhe përfundoi në përputhje me profecinë e Danit.9:27: " *Ai do të bëjë një besëlidhje të fortë me shumë njerëz për një javë dhe për gjysmën e javës ai do të bëjë që flijimi dhe oferta të pushojnë ; shkatërruesi do të kryejë gjërat më të neveritshme, derisa shkatërrimi dhe ajo që është zgjidhur të bjerë mbi shkatërruesin .* " Në Heb. 10:6 deri në 9, vërtetohet gjëja: « **Ti nuk ke pranuar olokauste ose flijime për mëkatin . Pastaj thashë: Ja, unë vij (në rrotullën e librit flet për mua) për të bërë vullnetin tënd, o Zot. Pasi tha fillimisht: flijime dhe flijime që nuk deshe dhe nuk pranove, as olokauste as flijime për mëkatin (të cilat ofrohen sipas ligjit), më pas tha: Ja, unë vij të bëj vullnetin tënd. Kështu ai anulon gjënë e parë për të vendosur të dytën. Është në sajë të këtij vullneti që ne jemi shenjtëruar, nëpërmjet ofrimit të trupit të Jezu**

Krishtit, një herë e përgjithmonë .” Duket se Pali, autori i supozuar i kësaj letre drejtuar "hebrenjve", e ka shkruar atë nën diktimin e Jezu Krishtit; e cila justifikon dritën e saj të pamasë dhe saktësinë e saj të pakrahasueshme. Në të vërtetë, vetëm Jezu Krishti personalisht mund t'i thoshte: "(Në rrotullën e librit bëhet fjalë për mua) ". Por vargu 8 i tekstit të Psalmit 40 thotë, " *me rrotullën e librit të shkruar për mua* ". Prandaj, ky modifikim mund të justifikohet nga ky veprim personal i Krishtit me Palin, i cili qëndroi i izoluar për tre vjet në Arabi, i përgatitur dhe i udhëzuar drejtpërdrejt nga Fryma. Dhe ju kujtoj, kjo ishte tashmë rasti me rrotullën e shkruar nga Moisiu, i cili e shkroi atë nën diktimin e Zotit.

Deti, rezervuari i abdesit

Elementi i dytë i sheshit është rezervuari i abdesit, një parafytyrim i ritualit të pagëzimit. Zoti i jep fjalën "det" për emrin e tij. Në përvojën njerëzore, deti është sinonim i "vdekjes". Ajo gëlltiti paradiluvianët me përmbytjen e saj dhe mbyti të gjithë kalorësinë e Faraonit që po ndiqte Moisiun dhe popullin e tij hebre. Në pagëzim, domosdoshmërisht në zhytje totale, njeriu i vjetër mëkatar supozohet të vdesë për të dalë nga uji si një krijesë e re e shpënuar dhe rigjeneruar nga Jezu Krishti, i cili i ngarkon atij drejtësinë e tij të përsosur. Por ky është vetëm një parim teorik, zbatimi i të cilit do të varet nga natyra e kandidatit që prezantohet. A vjen ai, si Jezusi, në pagëzim, për të bërë vullnetin e Perëndisë? Përgjigja është individuale dhe Jezusi e imponon ose nuk e imponon drejtësinë e tij në varësi të rastit. E sigurt është se kushdo që dëshiron të bëjë vullnetin e tij, do të respektojë me gëzim dhe mirënjohje ligjin e shenjtë hyjnor, shkelja e të cilit përbën mëkat. Nëse ai duhet të vdesë në ujin e pagëzimit, nuk bëhet fjalë që ai të rilindë në shërbim të Krishtit, përveç rastësisht për shkak të dobësisë trupore të qenies njerëzore.

Kështu, i pastruar nga mëkatet e tij dhe duke u veshur me drejtësinë e llogaritur të Jezu Krishtit, si prifti i besëlidhjes së vjetër, të zgjedhurit e krishterë mund të hyjnë në vendin e shenjtë ose në tempull për t'i shërbyer Perëndisë në Jezu Krishtin. Rruga e fesë së vërtetë hyjnore zbulohet kështu nga ky konstruksion piktoral, sepse këto janë vetëm simbole, realiteti do të shfaqet në veprat që të zgjedhurit e justifikuar do të sjellin përpara njerëzve, engjëjve dhe Zotit krijues.

Plani i Perëndisë ishte profetizuar në imazhe

Në planin e tij, Perëndia hoqi mëkatin e të zgjedhurve nëpërmjet gjakut të Jezu Krishtit të sjellë në pallatin e mëshirës së shenjtërores ose vendit më të shenjtë. I dhënë leje për gërmime të jashtëzakonshme në vendin e malit Golgota në Jerusalem deri në vitin 1982, arkeologu infermier adventist Ron Wyatt zbuloi se gjaku i Jezusit në të vërtetë rridhte në anën e majtë të sediljes së mëshirës që ndodhej në një shpellë nëntokësore në gjashtë metra nën kryq. të kryqëzimit të Krishtit; gjëja që ndodhi rrëzë malit të Golgotës. Në ritin priftëror, prifti i vendosur në vendin e shenjtë përballet me pajtuesin dhe gjërat qiellore të vendosura në vendin më të shenjtë, shenjtëroren. Prandaj, ajo që është në të majtë të njeriut është në të djathtë të Zotit. Po kështu, shkrimi i hebraishtes bëhet nga e djathta në të majtë të njeriut, duke marrë drejtimin Veri-Jug, pra, nga e majta në të

djathtë të Zotit. Kështu, plani i dy besëlidhjeve është shkruar në leximin e këtij vendi shumë të shenjtë, nga e djathta e njeriut në të majtë; ose e kundërta për Zotin. Judenjtë e besëlidhjes së vjetër i shërbenin Perëndisë nën imazhin simbolik të kerubinit të vendosur në shenjtëroren në të djathtë të tyre. Gjatë aleancës së tyre, gjaku i cjamin të vranë në "ditën e shlyerjes" u spërkat në pjesën e përparme dhe në pallatin e mëshirës. Spërkatja u bë shtatë herë me gisht nga kryepriifti drejt Lindjes. Është e vërtetë që aleanca e vjetër ishte faza lindore e projektit të tij të shpëtimit. Mëkatarët për t'u falur ishin vetë në Lindje, në Jerusalem. Ditën që Jezusi derdhi gjakun e tij, ai ra në të njëjtën fron mëshirë dhe besëlidhja e re e vendosur mbi gjakun e tij dhe drejtësinë e tij filloi nën shenjë të kerubinit të dytë që ndodhej në anën e majtë, në jug. Kështu, e parë nga Perëndia, ky përparim u bë nga e majta e tij në "djathtas", në anën e bekimit të tij, siç shkruhet në Psalmet 110:1: " *E Davidit. Psalmi. Fjala e Zotit drejtuar Zotit tim: Ulu në të djathtën time, derisa t'i bëj armiq të tu stol të këmbëve të tua* . Dhe duke konfirmuar Heb.7:17, vargjet 4 deri në 7 specifikojnë: " *Zoti është betuar dhe nuk do të pendohet: Ti je prift përgjithmonë, sipas mënyrës së Melkisedekut. Zoti në të djathtën tënde thyen mbretërit ditën e zemërimit të tij. Ai ushtron drejtësi midis kombeve: gjithçka është plot me kufoma; ai thyen kokat në të gjithë vendin. Ai pi nga përrua ndërsa është duke ecur; prandaj ngrre kokën lart ."* Kështu, Jezu Krishti i butë, por i drejtë, i bën tallësit dhe rebelët të paguajnë çmimin e përbuzjes së tyre për dëshminë sublime të dashurisë së tij të dhembshur për të zgjedhurit e tij të shpenguar.

Kështu që kur hyjnë në oborr ose në tempull, hebrenjtë ia paraqesin shpinën "diellit që po lind", i adhuroar gjatë gjithë kohës nga paganët në vende të ndryshme të tokës, Zoti donte që shenjtërorja të ndërtohej, përgjatë gjatësisë së saj, në Lindje- Boshti perëndimor. Prandaj, në gjerësinë e tij, muri i djathtë i vendit shumë të shenjtë ndodhej në "Veri" dhe muri i majtë ishte në anën "Jug".

Në Mat.23:37, Jezusi i dha vetes imazhin e një " *pule që mbron zogjtë e saj nën krahë* ": " *Jeruzalem, Jeruzalem, që vret profetët dhe vret me gurë ata që janë dërguar te ti, Sa herë kam dashur të mbledhni fëmijët tuaj, ashtu siç i mbledh një pulë zogjtë e saj nën krahë, dhe ju nuk deshët!* ". Kjo është ajo që mësojnë krahët e shtrirë të dy kerubinëve, për secilën nga dy aleancat e njëpasnjëshme. Sipas Ekso.19:4, Zoti e krahason veten me një " *shqiponjë* ": " *Ti e ke parë atë që i bëra Egjiptit dhe se si të mbajta mbi krahët e shqiponjës dhe të solla tek unë* ". Tek Zbulesa 12:14, ai specifikon " *Shqiponjën e madhe* ": " *Dhe dy krahët e shqiponjës së madhe iu dhanë gruas që ajo të mund të fluturonte në shkretëtirë, në vendin e saj, ku ushqehet për një kohë, kohë, dhe gjysmë kohe, larg fytyrës së gjarprit* . Këto imazhe ilustrojnë të njëjtin realitet: Zoti mbron ata që do, sepse ata e duan atë, në dy aleancat e njëpasnjëshme, para dhe pas Jezu Krishtit.

Së fundi, simbolikisht, tempulli hebraik përfaqësonte trupin e Krishtit, atë të të zgjedhurve dhe kolektivisht, Nusen e Krishtit, të Zgjedhurit e tij, kuvendin e të zgjedhurve. Për të gjitha këto arsye, Perëndia ka vendosur rregulla dietike sanitare në mënyrë që këto forma të ndryshme të tempullit të shenjtërohen dhe të respektohen; 1 Kor.6:19: " *A nuk e dini se trupi juaj është tempulli i Frymës së Shenjtë që është në ju, të cilin e keni nga Perëndia dhe se nuk jeni i juaji?* »

Ar, asgjë tjetër veç arit

Duhet të theksojmë gjithashtu rëndësinë e këtij kriteri: të gjitha mobiljet dhe enët, kerubinët dhe vetë muret e brendshme janë prej ari ose të mbuluara me ar të rrahur. Karakteristika e arit është karakteri i tij i pandryshueshëm; kjo është e vetmja vlerë që i jep Zoti. Nuk është për t'u habitur që ai e bëri arin simbolin e besimit të përsosur, modeli unik dhe i përsosur i të cilit ishte Jezu Krishti. Brendësia e tempullit dhe imazhi i shenjtërores aspekti i brendshëm i shpirtit të Jezu Krishtit i banuar nga shenjtërimi, pastërtia e Frymës së Shenjtë të Perëndisë; karakteri i tij ishte i pandryshueshëm dhe ky ishte shkaku i fitores së tij mbi mëkatin dhe vdekjen. Shembulli i dhënë nga Jezusi paraqitet nga Perëndia si model për t'u imituar për të gjithë të zgjedhurit e tij; kjo është kërkesa e saj, kushti i vetëm për t'u bërë individualisht dhe kolektivisht në përputhje me jetën e përjetshme qiellore, rrogën dhe shpërblimin e fitimtarëve. Vlerat që ishin të tija duhet të bëhen tonat, ne duhet t'i ngjajmë atij si klone, siç shkruhet në 1 Gjonit 2:6: " Ai që thotë se qëndron në të, duhet të ecë ashtu siç eci - madje ". Kuptimi i arit na jepet në 1 Pjetrit 1:7: " që testimi i besimit tuaj, i cili është më i çmuar se ari që humbet (i cili, megjithatë, provohet me zjarr), të sjellë lavdi, lavdi dhe nder. , kur shfaqet Jezu Krishti . Perëndia sprovon besimin e të zgjedhurve të tij. Edhe pse i pandryshueshëm, ari mund të përmbajë gjurmë të materialeve të papastra, dhe për ta hequr atë, ai duhet të nxehet dhe shkrihet. Më pas skorja ose papastërtitë ngrihen në sipërfaqe dhe mund të hiqen. Është imazhi i përvojës së jetës tokësore të dishepujve të shpenguar, gjatë së cilës Krishti e çrrënjos të keqen dhe i pastron ata, duke i nënshtruar sprovave të ndryshme. Dhe vetëm me kushtin e fitores së tyre në sprovë, në fund të jetës së tyre, fati i tyre i përjetshëm vendoset nga gjykatësi i madh Jezu Krishti. Kjo fitore mund të arrihet vetëm me mbështetjen dhe ndihmën e tij, siç deklaroi ai te Gjoni 15:5-6 dhe 10 deri në 14: " Unë jam hardhia, ju jeni degët. Ai që qëndron në mua dhe tek i cili qëndrojnë unë, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë. Nëse dikush nuk qëndron në mua, hidhet jashtë si një shermend dhe thahet; pastaj i mbledhim degët, i hedhim në zjarr dhe digjen ." Kërkohej bindja ndaj urdhërimeve hyjnore: " Nëse i zbatoni urdhërimet e mia, do të qëndroni në dashurinë time, ashtu si unë i kam zbatuar urdhërimet e Atit tim dhe qëndrojnë në dashurinë e tij. ". Vdekja për miqtë bëhet kulmi i përsosur i normës së dashurisë së sublimuar: " Ky është urdhërimi im: Duajeni njëri-tjetrin, siç ju kam dashur unë." Nuk ka dashuri më të madhe se sa të japësh jetën për miqtë e tij ." Por kjo njohje nga Jezusi është e kushtëzuar: " **Ju jeni miqtë e mi, nëse bëni atë që ju urdhëroj** ".

Nga ana e tij, shandani me shtatë llamba ishte prej ari të fortë. Ai atëherë mund të simbolizonte vetëm përsosmërinë e Jezu Krishtit. Ari i gjetur më pas në kishat e katolicizmit romak pasqyron pretendimin e besimit të tij të rremë. Kjo është arsyeja pse, në të kundërt, tempujt protestantë u zhveshën nga të gjitha stolitë, të përulura dhe të ashpra. Në simbolikën e shenjtërores dhe tempullit, prania e arit dëshmon se shenjtërorja mund të përfaqësojë vetëm Jezu Krishtin hyjnor. Por në vazhdim, është shkruar se ai është Kreu, kreu i Kishës që është trupi i tij në Efes. 5:23-24: " sepse burri është kreu i gruas, ashtu si Krishti është kreu i Kishës. , i cili është trupi i tij dhe i të cilit ai është Shpëtimtari. Tani, ashtu si Kisha i nënshtrohet Krishtit, po ashtu edhe gratë duhet t'u nënshtrohen burrave të tyre në çdo gjë. Por më pas Shpirti specifikon: " Burra, duajini gratë tuaja,

ashtu si Krishti e deshi Kishën dhe e dha veten për të, që ta shenjtërojë me fjalën, pasi ta pastrojë me pagëzim në ujë, për të bërë këtë kishë. paraqituni para tij i lavdishëm, pa njollë, rrudhë ose ndonjë gjë të tillë, por i shenjtë dhe i paqortueshëm.". Këtu pra, e shprehur qartë, është ajo nga e cila përbëhet feja e vërtetë e krishterë. Standardi i tij nuk është vetëm teorik sepse është një praktikë e zbatuar në të gjithë realitetin e saj. Kërkohet marrëveshje me standardin e "fjalës " së tij të shpallur; që përfshin mbajtjen e urdhërimeve dhe ordinancave të Perëndisë dhe njohjen e mistereve të zbuluara në profecitë e tij biblike. Ky kriter, " i paqortueshëm ose i paqortueshëm " i të zgjedhurve, kujtohet dhe konfirmohet në Zbuluesin 14:5 ku u atribuohet shenjtërorëve "adventistë" të kthimit të vërtetë përfundimtar të Krishtit. Ato përcaktohen me simbolin e " 144,000 " të vulosur me "vulën e Perëndisë" në Zbul. 7. Përvoja e tyre është ajo e të gjithëve shenjtërim. Ky studim tregon se tabernakulli, shenjtërorja, tempulli dhe të gjitha simbolet e tyre profetizuan projektin e madh shpëtimtar të Perëndisë. Ata e gjetën qëllimin dhe përmbushjen e tyre në shfaqjen e shërbesës tokësore të Jezu Krishtit që iu zbulua qenieve njerëzore. Pra, marrëdhënia që mban i zgjedhuri me të është e natyrës dhe e karakterit profetik; njeriu injorant ia beson veten Zotit krijues që di gjithçka; i cili ndërton të ardhmen e tij dhe ia zbulon atë.

Studimi i tempullit të ndërtuar nga mbreti Solomon sapo na ka treguar se ne nuk duhet të ngatërrojmë pjesën e "tempullit" të aksesueshme për njerëzit me "shenjtërorën" e rezervuar ekskluzivisht për Perëndinë qiellor. Si rezultat i kësaj, fjala "shenjtërore" e përdorur në vend të fjalës "shenjtëri" në Dan.8:14 këtë herë humbet çdo ligjshmëri, sepse ka të bëjë me një vend qiellor ku nuk është i nevojshëm pastrimi në vitin 1843. Dhe përkundrazi, fjala "shenjtëri" ka të bëjë me shenjtërorët që duhet të shkëputen nga praktika e mëkatit në tokë për t'u shenjtëruar ose për t'u zgjedhur për t'u zgjedhur nga Perëndia.

Me vdekjen e Jezu Krishtit, veli që ndante "tempullin" nga "shenjtërorja" u gris nga Perëndia, por vetëm lutjet e shenjtërorëve do të fitonin hyrje shpirtërore në shenjtëroren qiellore ku Jezusi do të ndërmjetësonte për ta. Pjesa e tempullit duhej të vazhdonte rolin e saj si një shtëpi grumbullimi për të zgjedhurit në tokë. Ishte e njëjta gjë në 1843, parimi u rinovua. "Tempulli" i shenjtërorëve mbetet në tokë dhe në "shenjtoren", vetëm qiellore, ndërmjetësimi i Krishtit rifillon zyrtarisht në favor të vetëm të zgjedhurve adventistë. Prandaj, në aleancën e re nuk ka më një "shenjtore" në tokë, ku simboli i saj zhduket. Gjithçka që mbetet është "tempulli" shpirtëror i të zgjedhurve të shpenguar.

E vetmja ndotje që kërkonte pastrim ishin mëkatet e njerëzve në tokë, sepse asnjë nga mëkatet e tyre nuk erdhi për të ndotur qiellin. Vetëm prania e djallit dhe demonëve të tij rebelë mund ta bënte këtë, prandaj, fitimtar, te Mikaeli, Jezu Krishti i dëboi nga parajsja dhe i hodhi në tokën e mëkatit ku duhet të qëndrojnë deri në vdekjen e tyre.

Ka edhe një gjë për të kuptuar pas diskutimit të simbolikës së shenjtërisë. Sado të shenjta që janë këto simbole, ato janë vetëm gjëra materiale. Shenjtëria e vërtetë është tek të gjallët, prandaj Jezu Krishti ishte më shumë se tempulli që ekzistonte në vetvete vetëm për të mbrojtur ligjin e Perëndisë, imazhin e karakterit të tij dhe drejtësinë e tij të fyer nga mëkatari tokësor. Është vetëm për të shërbyer si një mbështetje për mësimin e të zgjedhurve të tij që Perëndia i kishte kryer këto

gjëra nga Moisiu dhe punëtorët e tij. Është për të shmangur sjelljen idhujtare që Perëndia autorizoi një njeri, shërbëtorin e tij, Ron Wyatt, të gjente dhe të prekte arkën e dëshmisë së tij në vitin 1982. Sepse " *dëshmia e Jezusit* ", e cila " *është fryma e profecisë* " është shumë më e lartë. për të dhe më e dobishme pasi ai erdhi personalisht për të zbuluar domethënien e projektit të shpëtimit të përgatitur për të zgjedhurit e tij të zgjedhur në tokë. Ron Wyatt u lejua të filmonte Dhjetë Urdhërimet e nxjerra nga arka nga engjëjt, por ai refuzoi ta mbante filmin. Këto fakte vërtetojnë se Perëndia e dinte paraprakisht refuzimin e tij, por kjo zgjedhje na mbron nga idhujtaria që një regjistrim i tillë mund të kishte prodhuar te disa prej të zgjedhurve të tij më të pambrojtur. Ky realitet na është zbuluar, në mënyrë që ta mbajmë në mendimet e zemrave tona si një privilegj të ëmbël të dhënë nga Zoti ynë i Dashurisë.

Ndarjet e Zanafillës

Ndërsa studimi i kësaj vepre na ka zbuluar sekretet e fshehura në profecitë e Danielit dhe Zbulesës, tani duhet t'ju ndihmoj të zbuloni profecitë që u zbuluan në librin e Zanafillës, një fjalë që do të thotë "fillim".

Kujdes!!! Dëshmia që do të shënojmë në këtë studim të librit të Zanafillës erdhi drejtpërdrejt nga goja e Perëndisë që ia diktoi shërbëtorit të tij Moisiut. Të mos besosh në këtë histori përbën zemërimin më të madh që mund t'i bëhet drejtpërdrejt Zotit, një zemërim që mbyll përfundimisht derën e parajsës sepse zbulon mungesën totale të " *besimit, pa të cilin është e pamundur të jesh i këndshëm për Zotin* ", sipas Hebrenjve 11:6.

Në prologun e Apokalipsit të tij, Jezusi këmbënguli me forcë në këtë shprehje: " *Unë jam alfa dhe omega, fillimi dhe fundi* ", të cilën ai e citon sërish në fund të Zbulesës së tij te Zbulesa 22:13. Ne kemi vërejtur tashmë karakterin profetik të librit të Zanafillës, veçanërisht në lidhje me javën shtatëditore që profetizon shtatë mijë vjet. Këtu, unë i qasem këtij libri të Zanafillës nga aspekti i temës së " **ndarjes** ", e cila e karakterizon veçanërisht atë siç do ta shohim.

Zanafilla 1

Dita ° 1

Zanafilla 1:1: " *Në fillim Perëndia krijoi qiejt dhe tokën* "

tregon fjala " *fillim* " , " *toka* " u krijua me të vërtetë nga Zoti si qendër dhe bazë e një dimensionit të ri, paralel me format e jetës qiellore që i paraprinë. Për të përdorur imazhin e një piktori, për të ka të bëjë me krijimin dhe zbatimin e krijimit të një pikturë të re. Por le të vërejmë tashmë se, nga origjina e tyre, " *qiejt dhe toka* " janë të **ndara** . " *Qiejtë* " përcaktojnë kozmosin bosh, të errët dhe të pafund ndëryjor; dhe " *toka* " më pas shfaqet në formën e një topi të mbuluar nga uji. " *Toka* " nuk kishte paraekzistencë deri në javën e krijimit pasi ajo është krijuar në fillim ose " *fillim* " të krijimit të këtij dimensionit specifik tokësor. Ajo del nga hiçi dhe merr formë me urdhrin e Zotit për të përmbushur një rol që u bë i nevojshëm për shkak të lirisë që është në origjinën e mëkatit të kryer në qiell nga krijesa e tij e parë; ai që Isaia 14:12 e emërton me emrat " *ylli i mëngjesit* " dhe " *biri i agimit* " është bërë Satana që nga sfida e tij ndaj autoritetit të Perëndisë. Që atëherë, ai ka qenë udhëheqësi i kampit ekzistues rebel qiellor dhe i kampit të ardhshëm tokësor.

Zanafilla 1:2: " *Toka ishte pa formë dhe bosh; ishte errësirë mbi faqen e humnerës dhe Fryma e Perëndisë lëvizte mbi ujërat* . "

Ndërsa një piktor fillon duke aplikuar shtresën e sfondit në kanavacë, Zoti paraqet situatën që mbizotëron në jetën qiellore të krijuar tashmë dhe në jetën tokësore që do të krijojë. Kështu ai e cakton me fjalën " *errësirë* " gjithçka që nuk është në miratimin e tij, të cilën ai do ta emërojë " *dritë* " në kundërshtim absolut. Le të vëmë re lidhjen që vendos ky varg midis fjalës " *errësirë* ", gjithmonë në shumës, pasi aspektet e saj janë të shumëfishta, dhe fjalës " *humnerë* " që tregon

se toka nuk mbart asnjë formë jete. Zoti e përdori këtë simbol për të përcaktuar armiqtë e tij: revolucionarët dhe mendimtarët e lirë "të pazotë" të Zbulesa 11:7 dhe rebelët e katolicizmit papal të Zbulesa 17:8. Por protestantët rebelë iu bashkuan atyre në 1843, duke kaluar me radhë nën dominimin e Satanit, "engjëllit të humnerës" të Zbulesës 9:11; të cilave iu bashkua adventizmi jobesnik në 1995.

Në imazhin e ofruar në këtë varg, ne shohim se " *errësira* " **ndan** " *shpirtin e Perëndisë* " nga " *ujërat* " që do të profetizojnë në simbol, të Danieli dhe Zbulesa, masat e " *popujve, kombeve dhe gjuhëve* " nën simbolet " *deti* " në Dan.7:2-3 dhe Zbul.13:1, dhe nën atë të " *lumenjve* " në Zbul.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Ndarja së shpejti **do t'i atribuohet " mëkatit "** origjinal që do të kryhet nga Eva dhe Adami. Ashtu si në imazhin e dhënë, Perëndia fërkon supet me botën e errësirës të lidhur me engjëjt rebelë që ndjekin Satanin në zgjedhjen e tij për të sfiduar autoritetin e Perëndisë.

Zanafilla 1:3: " *Perëndia tha: U bëftë drita! Dhe drita ishte* "

Perëndia vendos standardin e Tij të " *të mirës* " sipas gjykimit të Tij dhe sovran. Ky opsion i " *të mirës* " lidhet me fjalën " *dritë* " për shkak të aspektit të saj të lavdishëm, të dukshëm për të gjithë dhe nga të gjithë, sepse e mira nuk gjeneron " *turp* " që e çon njeriun të fshihet për të kryer veprat e tij të liga. Ky "turp" do të ndihet nga Adami pas mëkatit sipas Zanafillës 3, krahasuar me Zanafilla 2:25.

Zanafilla 1:4: " *Perëndia pa që drita ishte e mirë; dhe Zoti e ndau dritën nga errësira .* "

Ky është **gjykimi i parë** i shprehur nga Zoti. Ai zbulon zgjedhjen e tij për të **mirën** e shkaktuar nga fjala " *dritë* " dhe dënimin e tij të së **keqes** të përcaktuar nga fjala " *errësirë* ".

Zoti na zbulon qëllimin e krijimit të tij tokësor dhe për rrjedhojë rezultatin përfundimtar që do të arrijë projekti i tij: **ndarjen përfundimtare** të atyre që e duan " *dritën* " e tij nga ata që preferojnë " *errësirën* ". " *Drita dhe errësira* " janë dy zgjedhjet e bëra të mundshme nga parimi i lirisë që Zoti donte t'u jepte të gjitha krijesave të tij qiellore dhe tokësore. Këto dy kampe kundërshtare kanë në fund të fundit dy liderë; Jezu Krishti për " *dritën* " dhe Satani për " *errësirën* ". Dhe këto dy kampe kundërshtare, si dy polet e tokës, do të kenë gjithashtu dy skaje të ndryshme absolute; të zgjedhurit do të jetojnë përgjithmonë në dritën e Perëndisë sipas Zbulesës 21:23; dhe të shkatërruar nga kthimi i Krishtit, rebelët do të përfundojnë si " *pluhur* " në tokën e shkretë, e cila përsëri bëhet " *humnera* " e Zanafillës 1:2. Të ringjallur për gjykim, ata do të asgjësohen përfundimisht duke u konsumuar në " *liqenin e zjarrit* " të " *vdekjes së dytë* " sipas Zbulesës 20:15.

Zanafilla 1:5: " *Drita Perëndia e quajti ditë dhe errësirën natë. Kështu erdhi mbrëmja dhe erdhi mëngjesi: ajo ishte dita e parë .* "

Kjo " *ditë e parë* " e Krijimit i kushtohet ndarjes përfundimtare të dy kampeve të formuara nga zgjedhjet " *drita dhe errësira* " që do të përballen me njëri-tjetrin në tokë deri në fitoren përfundimtare të Jezu Krishtit dhe ripërtëritjen e krijimit. Kështu, « *dita e parë* » « *shënohet* » nga autorizimi që Perëndia u jep rebelëve për të luftuar kundër tij gjatë «shtatë mijë» viteve të profetizuara gjatë gjithë javës. Prandaj, është ideale për t'u bërë shenja , ose " *shenja* " e adhurimit të

rremë hyjnor që gjendet gjatë gjashtë mijëvjeçarëve midis popujve jobesnikë paganë ose hebrej, por veçanërisht në epokën e krishterë, që nga miratimi i "ditës së Dielli i Papushtuar" si një ditë pushimi javore e imponuar nga autoriteti perandorak i Kostandin I më 7 mars 321. Kështu që nga kjo datë, e diela aktuale "e krishterë" është bërë " *marka i bishës* " pas mbështetjes fetare që i dha besimi papnor katolik romak nga viti 538. Natyrisht, "*alfa*" e Zanafillës kishte shumë për t'u ofruar shërbëtorëve besnikë të Jezu Krishtit të kohës "*omega*". Dhe ende nuk ka mbaruar.

Dita e 2

Zanafilla 1:6: " *Perëndia tha: "Le të jetë një hapësirë midis ujërave dhe le t'i ndajë ujërat nga ujërat* ".

Edhe këtu bëhet fjalë për **ndarje** : " *ujërat nga ujërat* ". Veprimi profetizon **ndarjen** e krijesave të Zotit të simbolizuara nga " *ujërat* ". Ky varg konfirmon **ndarjen natyrore** të jetës qiellore nga jeta tokësore dhe në të dyja, **ndarjen** e "bijve të Perëndisë" nga "bijtë e djallit" megjithatë të thirrur për të bashkëjetuar së bashku deri në gjykimin e shënuar, nga vdekja e Jezu Krishtit për engjëjt e këqij rebelë dhe deri në kthimin në lavdinë e Jezu Krishtit për Tokësorët. Kjo **ndarje** do të justifikojë faktin se njeriu do të krijohet pak më inferior ndaj engjëjve qiellorë pasi dimensionin qiellor do të jetë i paarritshëm për të. Historia e tokës do të jetë ajo e një renditjeje të gjatë deri në fund të saj. Mëkati vendosi çrregullim dhe Zoti e organizon këtë çrregullim përmes renditjes selektive.

Zanafilla 1:7: " *Dhe Perëndia krijoi kupën qiellore dhe ndau ujërat që janë nën kupën qiellore nga ujërat që janë mbi kupën qiellore. Dhe kështu ishte ."*

Imazhi i dhënë **ndan** jetën tokësore të profetizuar nga " *ujërat që janë poshtë* " nga jeta qiellore që është " *mbi hapësirën e jashtme* ".

Zanafilla 1:8: " *Perëndia e quajti hapësirën qiell. Kështu erdhi mbrëmja dhe erdhi mëngjesi: kjo ishte dita e dytë ."*

Ky qiell përcakton shtresën atmosferike e cila, e formuar nga dy gazet (hidrogjeni dhe oksigjeni) që përbëjnë ujin, rrethon të gjithë sipërfaqen e tokës dhe e cila nuk është e natyrshme e aksesueshme për njeriun. Perëndia e lidh atë me praninë e një jete qiellore të padukshme, gjë që është kështu pasi vetë djalli do të marrë emrin " *princi i fuqisë së ajrit* " në Efes. 2:2: " *... në të cilën ju keni ecur dikur, sipas rruga e kësaj bote, sipas princit të fuqisë së ajrit, të shpirtit që tani vepron në bijtë e rebelimit* "; qëndrim që ai kishte tashmë në botën qiellore.

Dita e 3

Zanafilla 1:9: " *Perëndia tha: Ujërat që janë nën qiell të mbliidhen në një vend të vetëm dhe të shfaqet toka e thatë. Dhe kështu ishte ."*

Deri në këtë kohë, " *ujërat* " mbulonin të gjithë tokën, por ato nuk përmbanin ende asnjë formë të jetës shtazore detare që do të krijohet në ditën e 5-të . Ky saktësi do t'i japë të gjithë autenticitetin e tij veprimit të përmbajtjes së Zanafillës 6, e cila do të jetë në gjendje të përhapë formën e jetës detare të

kafshëve në tokën e zhytur; gjë që më pas do të justifikojë gjetjen e fosileve dhe predhave detare atje.

Zanafilla 1:10: “ *Toka e thatë Perëndia e quajti tokë dhe masën e ujërave e quajti dete. Zoti e pa që ishte mirë .*”

Kjo **ndarje e re** vlerësohet “ *e mirë* ” nga Zoti, sepse përtej oqeanëve dhe kontinenteve, ai u jep këtyre dy termave “ *det dhe tokë* ” rolin e dy simboleve që do të përcaktojnë përkatësisht Kishën e Krishterë Katolike dhe Kishën e Krishterë Katolike të lënë të parën me emrin Kisha e Reformuar. Prandaj, **ndarja** e tyre e kryer midis 1170 dhe 1843 vlerësohet “ *e mirë* ” nga Zoti. Dhe inkurajimi i tij për shërbëtorët e tij besnikë në kohën e Reformimit u zbulua te Zbulesa 2:18 deri në 29. Në këto vargje, gjejmë këtë sqarim të rëndësishëm të vargjeve 24 dhe 25, të cilët dëshmojnë për një situatë të jashtëzakonshme të përkohshme: “ *Për ju . të gjithë të tjerëve në Tiatirë, që nuk e pranojnë këtë doktrinë dhe që nuk i kanë njohur thëllësitë e Satanait, siç i quajnë ata, unë ju them: Unë nuk ju ngarkoj asnjë barrë tjetër ; mbaj vetëm atë që ke derisa të vij unë .*” Edhe një herë, përmes këtij rigrupimi, Zoti vendos rregull në çrregullimin e krijuar nga shpirtrat rebelë engjëllorë dhe njerëzorë. Le të vëmë re këtë mësim tjetër, “ *toka* ” do t'i japë emrin e saj të gjithë planetit sepse “ *e thata* ” është përgatitur të jetë mjedisi natyror për jetën e njeriut për të cilin ky krijim është bërë nga Zoti. Sipërfaqja detare duke qenë katër herë më e madhe se sipërfaqja e tokës së thatë, planeti mund të kishte marrë emrin “ *det* ” më mirë të merituar, por jo të justifikuar në projektin hyjnor. Fjalët e kësaj “thënieje”: “zogjtë grumbullohen së bashku dhe zogjtë e një pendë grumbullohen së bashku”, gjenden në këto grupime. Kështu, ndërmjet viteve 1170 dhe 1843, protestantët besnikë dhe paqësorë u shpëtuan nga drejtësia e Krishtit, e cila iu ngarkua atyre në mënyrë të jashtëzakonshme pa iu bindur pushimit sabatik të ditës së shtatë të vërtetë: të shtunën. Dhe është kërkesa e kësaj prehjeje që e bën “ *tokën* ” simbolin e një besimi të rremë të krishterë nga viti 1843, sipas Dan.8:14. Prova e këtij gjykimi hyjnor shfaqet te Zbulesa 10:5 pasi Jezusi i vendos “ *këmbët e tij* ” mbi “ *det dhe tokë* ” për t'i shtypur me zemërimin e tij.

Zanafilla 1:11: “ *Atëherë Perëndia tha: "Të prodhojë toka gjelbërim, bar që të japë farë dhe pemë frutore që të japin fruta sipas llojit të tyre, duke pasur farën e tyre në tokë". Dhe kështu ishte .* »

Vërtetohet përparësia që Zoti i ka dhënë tokës së thatë: së pari, ajo merr fuqinë të “ **prodhojë** ” “ *gjelbërim, farë bari, pemë frutore që japin fruta sipas llojit të tyre* ”; të gjitha gjërat janë prodhuar së pari për nevojat e njeriut dhe së dyti për kafshët tokësore dhe qiellore që do ta rrethojnë atë. Këto prodhime të tokës do të përdoren nga Perëndia si imazhe simbolike për t'u zbuluar mësimet e tij shërbëtorëve të tij. Njeriu, si “ *pema* ”, do të japë fryte, të mira apo të këqija.

Zanafilla 1:12: « *Toka prodhoi gjelbërim, bar që jepte farë sipas llojit të vet dhe pemë që jepnin fruta dhe kishin farën e tyre sipas llojit të tyre. Zoti e pa që ishte mirë.* »

Në këtë ^{ditë të tretë}, asnjë faj nuk e njolloset punën e krijuar nga Zoti, natyra është e përsosur, konsiderohet “ *e mirë* ”. Në pastërtinë e përsosur atmosferike dhe tokësore, toka i shumëfishon prodhimet e saj. Frutat janë të destinuara për qeniet

që do të jetojnë në tokë: burrat dhe kafshët që nga ana e tyre do të japin fruta sipas personalitetit të tyre.

Zanafilla 1:13: " *Kështu erdhi mbrëmja dhe erdhi mëngjesi: ishte dita e tretë* " .

Dita ° 4

Zanafilla 1:14: " *Perëndia tha: Le të ketë drita në kupë qiellore për të ndarë ditën nga nata; le të jenë shenja për të shënuar kohët, ditët dhe vitet .*"

Shfaqet një **ndarje e re**: " *dita nga nata* ". Deri në këtë ditë të katërt, drita e ditës nuk merrej nga një trup qiellor. Ndarja e ditës nga nata ekzistonte tashmë në një formë virtuale të krijuar nga Zoti. Për ta bërë krijimin e tij të pavarur nga prania e tij, Zoti do të krijojë në ditën e katërt yje qiellorë të cilët do t'i lejojnë njerëzit të krijojnë kalendarët bazuar në pozicionin e këtyre yjeve në kozmosin ndëryjor. Kështu do të shfaqen shenjat e Zodiakut, astrologjia para kohës së saj, por pa parashikimin aktual që i është bashkangjitur, pra astronomia.

Zanafilla 1:15: " *Dhe le të jenë drita në kupën qiellore për të ndriçuar tokën. Dhe kështu ishte .*"

" *Toka* " duhet të ndriçohet nga " *dita* " si dhe nga " *nata* " , por " *drita* " e " *ditës* " duhet të kalojë atë të " *natës* " sepse është imazhi simbolik i Zotit të së vërtetës, krijuesit të gjithçkaje. që jeton. Dhe pasardhja në rendin " *ditë nate* " profetizon fitoren e tij përfundimtare kundër të gjithë armiqve të tij, të cilët janë edhe ata të të zgjedhurve të tij të dashur dhe të bekuar. Ky rol që konsiston në " *ndriçimin e tokës* " do t'u japë këtyre yjeve një kuptim simbolik të veprimit fetar që mëson të vërtetat ose gënjeshtat e paraqitura në emër të Zotit krijues.

Zanafilla 1:16: " *Perëndia krijoi dy dritat e mëdha, dritën e madhe për të sunduar ditën dhe dritën e vogël për të sunduar natën; ai bëri edhe yjet .*"

Vini re me kujdes këtë detaj: duke evokuar " *diellin* " dhe " *hënën* " , " *dy ndriçuesit e mëdhenj* " , Zoti e cakton diellin me shprehjen " *më i madhi* " , ndërsa eklipset e vërtetojnë këtë, na shfaqen dy disqet diellore dhe hënore. nën të njëjtën madhësi, njëra që mbulon tjetrën në mënyrë reciproke. Por Zoti që e krijoi e di para njeriut se pamja e tij e vogël është për shkak të distancës së tij nga toka, dielli është 400 herë më i madh, por 400 herë më i madh se hëna. Me këtë saktësi ai konfirmon dhe pohon titullin e tij suprem të Zotit krijues. Për më tepër, në një nivel shpirtëror, ajo zbulon "madhështinë" e saj të pakrahasueshme në krahasim me vogëlsinë e hënës , simbol të natës dhe errësirës. Zbatimi i këtyre roleve simbolike do të ketë të bëjë me Jezu Krishtin të quajtur " *drita* " në Gjoni 1:9: " *Kjo dritë ishte drita e vërtetë, e cila, duke ardhur në botë, ndriçon çdo njeri* ". Le të vërejmë se aleanca e lashtë e popullit mishor hebre, e ndërtuar mbi një kalendar hënor, u vendos nën shenjën e një epoke "të errët"; kjo deri në ardhjen e parë dhe të dytë të Krishtit. Ashtu si kremtimi i "festave të hënës së re", një kohë kur hëna që zhduket bëhet e padukshme, profetizoi ardhjen e epokës diellore të Krishtit, të cilën Mal.4:2 e krahason me një " *diell drejtësie* ": " *Por për ju që keni frikë nga emri im, dielli i drejtësisë do të lindë dhe shërimi do të jetë nën krahët e tij; do të*

dilni dhe do të hidheni si viçat nga stalla ...”. Pas aleancës së vjetër hebraike, " *hëna* " u bë simboli i besimit të rremë të krishterë, radhazi katolik që nga viti 321 dhe 538, pastaj protestant që nga viti 1843 dhe... adventist institucional që nga viti 1994.

Ajeti përmend gjithashtu " *yjet* ". Drita e tyre është e dobët, por ato janë aq të shumta sa që megjithatë ndriçojnë qiellin e netëve tokësore. " *Ylli* " bëhet kështu simboli i lajmëtarëve fetarë që qëndrojnë në këmbë ose që bien si shenja e " *vulës së 6-të* " të Zbulesës 6:13 në të cilën rënia e yjeve erdhi për të profetizuar më 13 nëntor 1833 për të zgjedhurit. ' rënia masive e protestantizmit në vitin 1843. Kjo rënie në të njëjtën kohë kishte të bënte me lajmëtarët e Krishtit, marrës të mesazhit nga " *Sarda* " të cilëve Jezusi u tha: " *Ju konsideroheni të gjallë dhe ju Unë kam vdekur* ." Kjo rënie kujtohet te Zbulesa 9:1: " *Engjëlli i pestë i ra borisë. Dhe pashë një yll që kishte rënë nga qielli në tokë . Çelësi i gropës së humnerës iu dha atij .*” Përpara rënies së protestantëve, Zbulesa 8:10 dhe 11 evokojnë atë të katolicizmit të dënuar përfundimisht nga Perëndia: " *Engjëlli i tretë i ra borisë. Dhe nga qielli ra një yll i madh që digjej si një pishtar ; dhe ra mbi një të tretën e lumenjve dhe mbi burimet e ujërave.* » Vargu 11 i jep emrin " *Pelini* ": " **Emri i këtij ylli është pelin ; dhe e treta e ujërave u shndërrua në pelin dhe shumë njerëz vdiqën pranë ujërave, sepse ishin bërë të hidhur** ". Kjo gjë vërtetohet te Zbulesa 12:4: " **Bishti i tij tërhoqi zvarrë një të tretën e yjeve të qiellit dhe i hodhi në tokë. Dragoi qëndroi para gruas që do të lindte, për të gllabëruar fëmijën e saj kur ajo kishte lindur . Lajmëtarët fetarë më pas do të jenë viktima të ekzekutimeve të revolucionarëve francezë te Zbulesa 8:12: " *Engjëlli i katërt i ra borisë. Dhe një e treta e diellit u godit, një e treta e hënës dhe një e treta e yjeve, kështu që një e treta u errësua , dhe dita humbi një të tretën e dritës së saj, dhe nata po ashtu .* Objektivat e revolucionarëve të mendimit të lirë armiqësor ndaj të gjitha formave të fesë janë gjithashtu, gjithmonë pjesërisht (*e treta*), " *dielli* " dhe " *hëna* " .**

Në Zanafilla 15:5, " *yjet* " simbolizojnë " *farën* " e premtuar Abrahamit: " *Dhe, pasi e nxori jashtë, ai tha: Shikoni nga qielli dhe numëroni yjet, nëse mund t'i numëroni. Dhe ai i tha: Kjo do të jetë pasardhja jote .* Kujdes! Mesazhi tregon një sasi të madhe, por nuk thotë asgjë për cilësinë e besimit të kësaj turme, në të cilën Perëndia do të gjejë " *shumë të thirrur, por pak të zgjedhur* " sipas Mat.22:14. " *Yjet* " përsëri simbolizojnë të zgjedhurit në Dan.12 :3: " *Ata që janë inteligjentë do të shkëlqejnë si shkëlqimi i qiellit dhe ata që u mësojnë drejtësinë shumë njerëzve do të shkëlqejnë si yjet përgjithmonë e përgjithmonë* ”.

Zanafilla 1:17: " *Perëndia i vendosi në kupën qiellore për t'i dhënë dritën tokës.* " .

Këtu shohim për një arsye shpirtërore këmbënguljen e Zotit për këtë rol të yjeve: " *të ndriçojë tokën* ”.

Zanafilla 1:18: " *për të qeverisur ditën dhe natën dhe për të ndarë dritën nga errësira. Zoti e pa që ishte mirë .*”

Këtu Zoti konfirmon rolin simbolik shpirtëror të këtyre yjeve duke lidhur së bashku " *ditën dhe dritën* " nga njëra anë dhe " *natën dhe errësirën* " nga ana tjetër.

Zanafilla 1:19: " *Kështu erdhi mbrëmja dhe erdhi mëngjesi: ishte dita e katërt .* " .

Toka tani mund të përfitojë nga drita dhe nxehtësia diellore për të siguruar pjellorinë e saj dhe prodhimin e ushqimeve bimore. Por roli i diellit do të bëhet i rëndësishëm vetëm pas mëkatit që do të bëjnë Eva dhe Adami. Jeta deri në këtë moment tragjik mbështetet në fuqinë e mrekullueshme të fuqisë krijuese të Zotit. Jeta tokësore është organizuar nga Zoti për këtë kohë kur mëkati do ta godasë tokën me gjithë mallkimin e tij.

Dita^{e 5- të}

Zanafilla 1:20: " *Perëndia tha: "Lërinia ujërat të prodhojnë me bollëk qenie të gjalla dhe zogjtë të fluturojnë mbi tokë deri në kupën e qiellit ."*

Në këtë ^{ditë të 5-të}, Zoti u jep " *ujërave* " fuqinë për të " *prodhuar me bollëk kafshë të gjalla* " aq të shumta dhe kaq të ndryshme saqë shkenca moderne e ka të vështirë t'i renditë të gjitha. Në fund të humnerës në errësirë totale, ne zbulojmë një formë jete të panjohur të kafshëve të vogla fluoreshente që vezullojnë, vezullojnë dhe ndryshojnë intensitetin e dritës dhe madje edhe ngjyrën. Po kështu, hapësira e qiellit do të marrë animacionin e fluturimit të " *zogjve* ". Këtu shfaqet simboli i " *krahëve* ", të cilët lejojnë kafshët trupore me krahë të lëvizin nëpër ajër. Simboli do t'u bashkëngjitet shpirtrave qiellorë që nuk kanë nevojë për të, sepse nuk u nënshtrohen ligjeve fizike tokësore dhe qiellore. Dhe në speciet me krahë të tokës, Zoti do t'i atribuojë vetes imazhin e " *shqiponjës* " e cila ngrihet në lartësinë më të lartë midis të gjitha llojeve të shpendëve dhe kafshëve fluturuese. " *Shqiponja* " bëhet gjithashtu simboli i perandorisë, i mbretit Nebukadnetsar në Dan.7:4 dhe ai i Napoleonit 1te Zbulesa 8:13: " *Pashë dhe dëgjova një shqiponjë që fluturonte në mes nga qielli , duke thënë me zë të lartë: Mjerë, mjerë, mjerë ata që banojnë në tokë, për tingujt e tjerë të borisë së tre engjëjve që do të bien! »* Shfaqja e këtij regjimi perandorak profetizoi tre " *fatkeqësitë* " e mëdha që do të godasin banorët e vendeve perëndimore nën simbolin e tre " *borive* " të fundit të Apos. 9 dhe 11, nga viti 1843, kur hyri në fuqi dekreti i Dan.8:14.

Përveç " *shqiponjës* ", " *zogjtë e tjerë të qiellit* " do të simbolizojnë engjëjt qiellorë, të mirët dhe të këqijtë.

Zanafilla 1:21: " *Perëndia krijoi peshq të mëdhenj dhe çdo krijesë të gjallë që lëviz, të cilat ujërat i dhanë me bollëk sipas llojit të tyre; ai gjithashtu krijoi çdo zog me krahë sipas llojit të tij. Zoti e pa që ishte mirë ."*

Zoti përgatit jetën detare për gjendjen e mëkatit, kohën kur " *peshqit më të mëdhenj* " do të bëjnë ushqimin më të vogël, ky është fati i programuar dhe dobia e bollëkut të tyre në çdo specie. " *Zogjtë me krahë* " nuk do t'i shpëtojnë këtij parimi, sepse edhe ata do të vrasin njëri-tjetrin për ushqim. Por para mëkatit, asnjë kafshë deti apo zog nuk dëmton një tjetër, jeta i gjallëron të gjithë dhe ata jetojnë së bashku në harmoni të përsosur. Kjo është arsyeja pse Zoti e gjykon situatën " *të mirë* ". " *Kafshët* " dhe " *zogjtë* " detarë do të luajnë një rol simbolik pas mëkatit. Luftimet e vdekshme midis specieve do t'i japin më pas " *detit* " kuptimin e "vdekjes" që Zoti i jep në ritualin e abdesit të priftërinjve hebrej. Vapa e përdorur për këtë qëllim do të marrë emrin " *det* " në kujtim të kalimit të "detit të kuq", të dyja këto janë një parathënie e pagëzimit të krishterë. Kështu, duke i dhënë emrin " *bishë që ngrihet nga deti* " te Zbulesa 13:1, Perëndia e identifikon fenë katolike

romake dhe monarkinë që e mbështet atë me një asamble të "të vdekurve" që vrasin dhe gllabërojnë fqinjët e tyre si peshqit. nga " *deti* ". Po kështu shqiponjat, skifterët dhe skifterët do të gllabërojnë pëllumbat dhe pëllumbat, për shkak të mëkatit të Evës dhe Adamit dhe shumë të tjerëve nga pasardhësit e tyre njerëzorë deri në kthimin në lavdi të Krishtit.

Zan.1:22: “ *Perëndia i bekoji duke thënë: "Të jeni të frytshëm dhe shumëzohuni dhe mbushni ujërat e deteve; le të shumëohen zogjtë mbi tokë .*

Bekimi i Zotit materializohet nga shumëzimi, në këtë kontekst, i kafshëve dhe shpendëve detarë, por së shpejti edhe i njerëzve. Edhe Kisha e Krishtit është thirrur të shumëfishojë numrin e ndjekësve të saj, por aty nuk mjafton bekimi i Zotit, sepse Zoti thërret, por nuk detyron askënd t'i përgjigjet ofertës së tij të shpëtimit.

Zanafilla 1:23: " *Kështu erdhi mbrëmja dhe erdhi mëngjesi: ishte dita e pestë* ".

Vini re se jeta detare krijohet në ditën e pestë, **duke u ndarë kështu** nga krijimi i jetës tokësore, për shkak të simbolizmit të saj shpirtëror që ka të bëjë me formën e parë të krishterimit të mallkuar dhe apostat; çfarë do të përfaqësojë feja katolike e Romës që nga 7 marsi 321, data e miratimit të ditës së rreme pagane të pushimit, dita e parë dhe "dita e diellit", e quajtur më pas: e diela, dita e Zotit. Ky shpjegim konfirmohet nga shfaqja e katolicizmit romak gjatë mijëvjeçarit të 5-të dhe ai i protestantizmit që u shfaq gjatë mijëvjeçarit të 6-të .

Dita ° 6

Zanafilla 1:24: " *Perëndia tha: "Të prodhojë toka kafshë të gjalla sipas llojit të tyre, bagëti, rrëshqanorë dhe kafshë të tokës, sipas llojeve të tyre". Dhe kështu ishte ."*

Dita e 6- të shënohet nga krijimi i jetës tokësore e cila, nga ana tjetër, pas detit, “ **prodhon** kafshë të gjalla . sipas llojit të tyre, të bagëtive, të rrëshqanorëve dhe të kafshëve tokësore, sipas llojit të tyre . Zoti vë në lëvizje një proces riprodhimi të të gjitha këtyre krijesave të gjalla . Ata do të përhapen në sipërfaqen e tokës.

Zanafilla 1:25: “ *Perëndia krijoi kafshët e tokës sipas llojit të tyre, bagëtinë sipas llojit të tyre dhe çdo rrëshqanor mbi tokë sipas llojit të tyre. Zoti e pa që ishte mirë ."*

Ky ajet konfirmon veprimin e urdhëruar në ajetin e mëparshëm. Le të vërejmë këtë herë se Zoti është krijuesi dhe drejtuesi i kësaj jete shtazore tokësore të prodhuar në tokë. Ashtu si me ato të detit, kafshët tokësore do të jetojnë në harmoni deri në kohën e mëkatit njerëzor. Zoti e gjen “ *të mirë* ” këtë krijesë shtazore në të cilën krijohen role simbolike dhe do t'i përdorë në mesazhet e tij profetike pas vendosjes së mëkatit. Ndër zvarranikët, " *gjarpri* " do të luajë një rol kryesor si një mjet nxitës i mëkatit të përdorur nga djalli. Pas mëkatit, kafshët e tokës do të shkatërrojnë njëra-tjetrën specie kundër specieve. Dhe ky agresivitet do të justifikojë, te Zbulesa 13:11, emrin " *bishë që ngrihet nga toka* " që përcakton fenë protestante në statusin e saj të fundit të mallkuar nga Zoti në kontekstin e provës përfundimtare të besimit adventist të justifikuar nga kthimi i

vërtetë të Jezu Krishtit të planifikuar për pranverën e vitit 2030. Megjithatë, vini re se protestantizmi mbart këtë mallkim të shpërfillur nga turmat që nga viti 1843.

Zanafilla 1:26: " *Atëherë Perëndia tha: "Ta bëjmë njeriun sipas shëmbëlltyrës sonë, sipas ngjashmërisë tonë, dhe ai të sundojë mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit, mbi bagëtinë dhe mbi gjithë tokën dhe mbi të gjitha rrëshqanorët që zvarriten mbi tokë."*

Duke thënë " *Le të bëjmë* ", Zoti lidh me veprën e tij krijuese botën besnike engjëjlore, e cila e dëshmon veprimin e tij dhe e rrethon plot entuziazëm. Nën temën e **ndarjes**, vini re këtu, të grupuar në ditën e 6-të, krijimin e kafshëve tokësore dhe atë të njeriut që përmendet në këtë varg 26, numri i emrit të Perëndisë, numri i marrë nga shtimi i katër shkronjave hebraike "Yod = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; shkronjat që përbëjnë emrin e tij të transliteruara "YaHWéH". Kjo zgjedhje është edhe më e justifikuar pasi, " *i bërë sipas shëmbëlltyrës së Zotit* ", " *njeri* " Adami vjen për ta përfaqësuar atë në mënyrë simbolike në krijimin tokësor si imazh i Krishtit. Zoti i jep atij aspektin e tij fizik dhe mendor, domethënë aftësinë për të gjykuar midis së mirës dhe së keqes, gjë që do ta bëjë atë përgjegjës. I krijuar në të njëjtën ditë me kafshët, " *njeriu* " do të marrë zgjedhjen e " *ngjashmërisë* " së tij: Zotin ose kafshën, " *bishën* ". Megjithatë, është duke lejuar veten të joshen nga "një kafshë", " *gjarpri* ", që Eva dhe Adami do të shpëputen nga Perëndia dhe do të humbasin " *ngjashmërinë* " e tyre. Duke i dhënë njeriut sundimin mbi « *zvarranikët që zvarriten në tokë* », Perëndia e fton njeriun të ketë sundim mbi «gjarprin» dhe për këtë arsye të mos e lërë veten të mësohet prej tij. Mjerisht për njerëzimin, Eva do të izolohet dhe ndahet nga Adami kur të joshet dhe të bëhet fajtorë për mëkatin e mosbindjes.

Zoti ia beson njeriut të gjithë krijimin e tij tokësor me jetët që ai përmban dhe prodhon në dete, në tokë dhe në qiell.

Zanafilla 1:27: " *Perëndia e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së tij, sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë, ai krijoi mashkullin dhe femrën.* "

Dita e 6-të zgjat si të tjerat, 24 orë dhe duket se krijimet e burrit dhe gruas janë grupuar këtu për qëllime edukative për të përmbledhur krijimin e tyre. Në të vërtetë, Zanafilla 2 merr përsipër këtë krijim të njeriut duke zbuluar shumë veprime të cilat ndoshta janë kryer gjatë disa ditëve. Kështu, historia e këtij kapitulli 1 merr një karakter normativ duke zbuluar vlerat simbolike që Zoti donte t'u jepte gjashtë ditëve të para të javës.

Kjo javë ka edhe më shumë vlerë simbolike pasi përfytyron projektin shpëtimtar të Perëndisë. "Burri" simbolizon dhe profetizon Krishtin dhe "gruan", "Kishën e Zgjedhur" që do të ngrihet prej tij. Për më tepër, para mëkatit, koha reale nuk ka rëndësi sepse në gjendjen e përsosmërisë, koha nuk llogaritet dhe numërimi mbrapsht i "6000 viteve" do të fillojë në pranverën e parë të shënuar nga mëkati i parë njerëzor. Në rregullsi të përsosur, netët 12-orëshe dhe ditët 12-orëshe ndjekin njëra-tjetrën vazhdimisht. Në këtë varg, Zoti thekson ngjashmërinë e njeriut të krijuar sipas imazhit të tij. Adami nuk është i dobët, ai është plot forcë dhe është krijuar i aftë t'i rezistojë tundimeve të djallit.

Zanafilla 1:28: " *Dhe Perëndia i bekoj dhe Perëndia u tha atyre: "Të jeni të frytshëm, shumëzohuni, mbushni tokën dhe nënshetrojeni; dhe kini sundim mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit dhe mbi çdo qenie të gjallë që lëviz mbi tokë."*

Mesazhi i drejtohet nga Zoti gjithë njerëzimit, modeli origjinal i të cilit janë Adami dhe Eva. Ashtu si kafshët, ata nga ana e tyre janë të bekuar dhe të inkurajuar të riprodhohen në mënyrë që të shumohen qeniet njerëzore. Njeriu e merr sundimin mbi krijesat shtazore nga Zoti, që do të thotë se ai nuk duhet të lejojë që të dominohet prej tyre, për shkak të sentimentalitetit dhe dobësisë sentimentale. Ai nuk duhet t'i dëmtojë ata, por të jetojë në harmoni me ta. Kjo, në kontekstin që i paraprin mallkimit të mëkatit.

Zanafilla 1:29: " *Dhe Perëndia tha: "Ja, unë ju jap çdo bar që jep farë, që është mbi faqen e gjithë dheut dhe çdo pemë që ka në të frytin e një peme, që jep farë. do të jetë ushqimi juaj ."*

Në krijimin e tij bimor, Zoti zbulon të gjithë mirësinë dhe bujarinë e tij duke shumëzuar numrin e farave të çdo lloji të bimëve, pemëve frutore, drithërave, barishteve dhe perimeve. Zoti i ofron njeriut modelin e të ushqyerit të përsosur që promovon shëndet të mirë fizik dhe mendor të favorshëm për të gjithë organizmin dhe shpirtin e njeriut, edhe sot si në kohën e Adamit. Kjo temë është paraqitur që në vitin 1843 nga Zoti si një kërkesë e të zgjedhurve të tij dhe merr një rëndësi edhe më të madhe në ditët tona të fundit ku ushqimi është viktimë e kimisë, plehrave, pesticideve dhe të tjerave që shkatërrojnë jetën në vend që ta promovojnë atë.

Zanafilla 1:30: " *Dhe çdo bishe të tokës, çdo zog të qiellit dhe çdo gjëje që lëviz mbi tokë që ka në të frymën e jetës, unë u jap si ushqim çdo bar të gjelbër. Dhe kështu ishte ."*

Ky varg paraqet çelësin që justifikon mundësinë e kësaj jete harmonike. Të gjitha gjallesat janë vegane, ndaj nuk kanë arsye për të dëmtuar veten. Pas mëkatit, kafshët më së shpeshti do të sulmojnë njëra-tjetrën për ushqim, pastaj vdekja do t'i godasë të gjitha në një mënyrë ose në një tjetër.

Zanafilla 1:31: " *Perëndia pa gjithëcka që kishte bërë dhe ja, ishte shumë mirë. Kështu erdhi mbrëmja dhe erdhi mëngjesi: ishte dita e gjashtë ."*

Në fund të ^{ditës së 6-të}, Zoti është i kënaqur me krijimin e tij, i cili, me praninë e njeriut në tokë, vlerësohet këtë herë " **shumë i mirë** ", **ndërsa** " i mirë " ishte vetëm në fund të ^{ditës së pestë}.

Synimi i Perëndisë për të **ndarë** 6 ditët e para të javës nga data 7 ^{tregohet} nga grupimi i tyre së bashku në këtë kapitull 1 të Zanafillës. Në këtë mënyrë ai përgatit strukturën e ^{urdhërimit të 4-} të të ligjit të tij hyjnor, të cilin ai do t'ua paraqesë në kohën e tyre hebrenjve të çliruar nga skllavëria egjiptiane. Që nga Adami, qeniet njerëzore kanë pasur 6 ditë në javë, çdo javë, për të kryer punët e tyre tokësore. Për Adamin, gjërat filluan mirë, por pasi të krijohet prej tij, gruaja, " *ndihmësja* " e tij e dhënë nga Perëndia, do të sjellë mëkatin në krijimin tokësor siç do të zbulojë Zanafilla 3. Nga dashuria për gruan e tij, Adami nga ana e tij do të hajë frutin e ndaluar dhe i gjithë çifti do ta gjejë veten të goditur nga mallkimi i mëkatit. Në këtë veprim, Adami profetizon Krishtin, i cili do të vijë të ndajë dhe të paguajë në vend të tij fajin e Kishës së tij të dashur të Zgjedhur. Vdekja e tij në kryq, rrëzë malit Golgota, do të shlyejë mëkatin e kryer dhe fitues i mëkatit dhe vdekjes, Jezu Krishti do të marrë të drejtën për t'i bërë të zgjedhurit e tij të përfitojnë nga drejtësia e tij e përsosur. Kështu, Ai mund t'u ofrojë atyre jetën e përjetshme të humbur që nga Adami dhe Eva. Të zgjedhurit do të hyjnë së bashku

në të njëjtën kohë në këtë jetë të përjetshme në fillim të mijëvjeçarit të 7-të, pikërisht atëherë do të përmbushet roli profetik i Shabatit. Prandaj, mund ta kuptoni pse kjo temë e pushimit në ditën e 7-të është paraqitur në kapitullin 2 të Zanafillës, e ndarë nga 6 ditët e para të grupuara së bashku në kapitullin 1.

Zanafilla 2

Ditën e shtatë

Zanafilla 2:1: " *Kështu u përfunduan qiejt dhe toka dhe gjithë ushtria e tyre ."*

Gjashtë ditët e para ndahen nga " *e shtata* ", sepse vepra krijuese e Perëndisë për tokën dhe qiejt merr fund. Kjo ishte e vërtetë, për hedhjen e themeleve të jetës së krijuar në javën e parë, por aq më tepër, për 7000 vitet që ajo profetizoi gjithashtu. Gjashtë ditët e para njoftojnë se Zoti do të punojë në fatkeqësi duke u përballur me kampin e djallit dhe veprimet e tij shkatërruese për 6000 vjet. Puna e tij do të konsistojë në tërheqjen e të zgjedhurve të tij drejt tij, në mënyrë që t'i përzgjedhë ata nga të gjitha qeniet njerëzore. Ai do t'u japë atyre prova të ndryshme të dashurisë së tij dhe do të mbajë ata që e duan dhe e miratojnë atë në të gjitha aspektet dhe të gjitha fushat e tij. Sepse ata që nuk e bëjnë këtë do t'i bashkohen kampit të mallkuar të djallit. " *Ushtria* " e cituar përcakton forcat e gjalla të dy kampeve që do të kundërshtojnë dhe do të luftojnë njëra-tjetrën në " *tokë* " dhe në " *qiej* " ku " *yjet e qiellit* " i simbolizojnë ato. Dhe kjo luftë për përzgjedhje do të zgjasë 6000 vjet.

Zanafilla 2:2: " *Ditën e shtatë Perëndia e mbaroi veprën që kishte bërë dhe ditën e shtatë u çlodh nga gjithë vepra që kishte bërë* " .

Në fund të javës së parë të historisë tokësore, pushimi i Perëndisë jep mësimin e parë: Adami dhe Eva nuk kanë mëkatuar ende; që shpjegon mundësinë që Zoti të përjetojë prehje të vërtetë. Prandaj, prehja e Perëndisë kushtëzohet nga mungesa e mëkatit në krijesat e tij.

Mësimi i dytë është më delikat dhe fshihet në aspektin profetik të kësaj " *dite të shtatë* " që është një imazh i mijëvjeçarit të " *shtatit* " të projektit të madh shpëtimtar të programuar nga Zoti.

Hyrja në mijëvjeçarin " *e shtatë* ", të quajtur " *një mijë vjet* " në Zbul. 20:4-6-7, do të shënojë përfundimin e përzgjedhjes së të zgjedhurve. Dhe për Perëndinë dhe të zgjedhurit e tij të shpëtuar të gjallë ose të ringjallur, por të gjithë duke u lavdëruar, pjesa tjetër e fituar do të jetë pasojë e fitores së Perëndisë në Jezu Krishtin mbi të gjithë armiqtë e tij. Në tekstin hebraik, folja " *i pushuar* " është "shavat" nga e njëjta rrënjë me fjalën " *sabat* " .

Zanafilla 2:3: " *Perëndia e bekoj ditën e shtatë dhe e shenjtëroi, sepse në të ai u çlodh nga gjithë vepra e tij që kishte krijuar duke e bërë atë* ."

Fjala e shtunë nuk përmendet, por imazhi i saj gjendet tashmë në **shenjtërimin** e " *ditës së shtatë* ". Prandaj kuptoni mirë shkaku e këtij **shenjtërimi** nga Zoti. Ajo profetizon momentin kur sakrifica e saj në Jezu Krishtin do të marrë shpërblimin e saj përfundimtar: lumturinë e rrethimit nga të gjithë të zgjedhurit e saj që në kohën e tyre dëshmuar për besnikërinë e tyre në

martirizim, vuajtje, privim, më së shpeshti, deri në vdekje. Dhe në fillim të mijëvjeçarit " **të shtatë** ", ata do të jenë të gjithë gjallë dhe nuk do të kenë më frikë nga vdekja. Për Perëndinë dhe kampin e Tij besnik, a mund të imagjinohet shkaku i një " **prehjeje** " më të madhe se kjo? Perëndia nuk do t'i shohë më ata që e duan të vuajnë, ai nuk do të ketë më nevojë të ndajë vuajtjet e tyre, është kjo " **pushim** " që ai feston çdo " **ditë të shtatë të Sabatit** " të javëve tona të përjetshme. Ky fryt i fitores së tij përfundimtare do të jetë marrë nga fitorja e Jezu Krishtit mbi mëkatin dhe vdekjen. Në vetvete, në tokë dhe midis njerëzve të tjerë, ai kreu një punë mezi të besueshme: ai mori mbi vete vdekjen për të krijuar popullin e tij të zgjedhur dhe Shabati shpalli nga Adami për njerëzimin se ai do të mposhte mëkatin për t'u ofruar atyre drejtësinë dhe jetën e tij të përjetshme. që e duan dhe i shërbejnë me besnikëri; diçka që Zbulesa 6:2 shpall dhe konfirmon: " *Unë pashë dhe ja, u shfaq një kalë i bardhë. Ai që e hipi kishte një hark; iu dha një kurorë dhe ai u nis fitimtar dhe për të pushtuar .* "

Hyrja në mijëvjeçarin e shtatë shënon hyrjen e të zgjedhurve në përjetësinë e Zotit, prandaj, në këtë histori hyjnore, dita e shtatë nuk mbyllet me shprehjen " *kishte një mbrëmje, ishte Kishte mëngjes, ishte ...ditë .* " Në Apokalipsin e tij dhënë Gjonit, Krishti do të evokojë këtë mijëvjeçar të shtatë dhe ai do të zbulojë se ai gjithashtu do të përbëhet nga " *një mijë vjet* " sipas Zbulesës 20:2-4, si gjashtë të parët që i paraprinë. Do të jetë një kohë e gjykimit qiellor gjatë së cilës të zgjedhurit do të duhet të gjykojnë të vdekurit e kampit të mallkuar. Prandaj, kujtimi i mëkatit do të ruhet në këto " *mijë vitet* " e fundit të Shabatit të madh të profetizuar çdo fundjavë. Vetëm gjykimi i fundit do t'i japë fund mendimit të mëkatit kur, në fund të mijëvjeçarit të shtatë, të gjithë të rënë do të jenë shkatërruar në " *liqenin e zjarrit të vdekjes së dytë* " .

Perëndia jep shpjegime për krijimin e tij tokësor

Paralajmërim: Njerëzit e devijuar mbjellin dyshim duke e paraqitur këtë pjesë të Zanafillës 2 si një dëshmi të dytë që do të kundërshtonte atë të historisë së Zanafillës 1. Këta njerëz nuk e kanë kuptuar metodën narrative të përdorur nga Zoti. Ai paraqet në Zanafillën 1, tërësinë e gjashtë ditëve të para të krijimit të tij. Më pas, nga Zanafilla 2:4, ai kthehet për të dhënë detaje shtesë për disa tema që nuk shpjegohen në Zanafilla 1.

Zanafilla 2:4: " *Këto janë origjina e qiejve dhe e tokës, kur u krijuan* " .

Këto shpjegime shtesë janë absolutisht të nevojshme sepse tema e mëkatit duhet të marrë shpjegimet e veta. Dhe siç e pamë, kjo temë e mëkatit është e gjithëpranishme në format që Zoti u ka dhënë arritjeve të tij tokësore dhe qiellore. Vetë ndërtimi i javës shtatëditore mbart shumë mistere që vetëm koha do t'ua zbulojë të zgjedhurve të Krishtit.

Zanafilla 2:5: " *Kur Zoti Perëndi krijoi tokën dhe qiejt, asnjë kaçubë e fushës nuk kishte ende mbi tokë, as bar i fushës nuk kishte mbirë akoma, sepse Zoti Perëndi nuk kishte dërguar shi mbi tokë dhe nuk kishte njeri që të punonte tokën .* "

Vini re pamjen e emrit " *YHWÉH* " me të cilin Perëndia e quajti veten me kërkesën e Moisiut sipas Eksodit 3:14-15. Moisiu e shkruan këtë zbulesë nën

diktatin e Zotit të cilin ai e quan " *Jahveh* ". Zbulesa hyjnore këtu e merr referencën e saj historike nga eksodi nga Egjipti dhe krijimi i kombit Izrael.

Pas këtyre detajeve në dukje shumë logjike qëndrojnë ide të profetizuara. Zoti evokon rritjen e jetës së bimëve, " *shkurreve dhe barishteve të fushave* ", të cilave u shton " *shiu* " dhe praninë e " *njeriut* " që do të " *punojë tokën* ". Në vitin 1656, pas mëkatit të Adamit, në Zanafilla 7:11, " *shiu* " i " *përmbytjes* " do të shkatërrojë jetën e bimëve, " *shkurret dhe barishtet e fushës* ", si dhe " *njeriun* " dhe " *të korrat* " e tij për shkak të intensifikimi i mëkatit.

Zanafilla 2:6: " *Por një avull doli nga toka dhe ujiti tërë sipërfaqen e tokës* " .

Para se të shkatërrojë ndonjë gjë, përpara mëkatit, Zoti bën që " *toka të ujitet në të gjithë sipërfaqen e saj nga një avull* ". Veprimi është i butë dhe efektiv dhe i përshtatet jetës së pamëkat, të lavdishme dhe krejtësisht të pastër. Pas mëkatit, qielli do të dërgojë stuhi shkatërruese dhe shira të rrëmbyeshëm si shenjë e mallkimit të tij.

Formimi i njeriut

Zanafilla 2:7: " *Zoti Perëndi e krijoi njeriun nga pluhuri i tokës, i fryu në vrimat e hundës një frymë jete, dhe njeriu u bë një krijesë e gjallë .* " .

Krijimi i njeriut bazohet në një **ndarje të re** : atë të " *pluhurit të tokës* " , një pjesë e të cilit është marrë për të formuar një jetë të bërë sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Në këtë veprim, Perëndia zbulon planin e tij për të marrë dhe në fund të përzgjedhë njerëz të zgjedhur me origjinë tokësore, të cilët do t'i bëjë të përjetshëm.

Kur Zoti e krijon atë, njeriu është objekt i vëmendjes së veçantë nga Krijuesi i tij. Vini re se ai e " *formon* " atë nga " *pluhuri i tokës* " dhe kjo origjinë e vetme profetizon mëkatin e tij, vdekjen e tij dhe kthimin e tij në gjendjen e " *pluhurit* ". Ky veprim hyjnor është i krahasueshëm me atë të një " *poçari* " që formon një " *enë balte* "; imazhin që Perëndia do të pretendojë në Jer.18:6 dhe Rom.9:21 . Për më tepër, jeta e " *njeriut* " do të varet nga " *fryma* " e tij që Zoti e thith në " *vrimat e hundës* ". Prandaj, është me të vërtetë " *fryma* " pulmonare dhe jo fryma shpirtërore për të cilën mendojnë shumë njerëz. Të gjitha këto detaje zbulohen për të na kujtuar se sa e brishtë është jeta njerëzore, e varur nga Zoti për zgjatjen e saj. Mbetet fryt i një mrekullie të përhershme sepse jeta gjendet vetëm tek Zoti dhe vetëm tek ai. Ishte me vullnetin e tij hyjnor që " *njeriu u bë një qenie e gjallë .* " Nëse i zgjatet jeta e një njeriu të mirë apo të keq, kjo ndodh vetëm sepse e lejon Zoti. Dhe kur e godet vdekja, është ende vendimi i tij që është në pikëpyetje.

Para mëkatit, Adami u krijua i përsosur dhe i pafajshëm, i zotëruar nga vitaliteti i fuqishëm dhe hyri në jetën e përjetshme, i rrethuar nga gjëra të përjetshme. Vetëm forma e krijimit të tij profetizon fatin e tij të tmerrshëm.

Zanafilla 2:8: " *Atëherë Zoti Perëndi mbolli një kopsht në Eden, në anën lindore, dhe vendosi atje njeriun që kishte formuar .* " .

Kopshti është imazhi i vendit ideal për njeriun që gjen aty të mbledhura të gjitha elementet magjepsëse ushqyese dhe vizuale; lulet madhështore që nuk zbehen dhe nuk humbasin kurrë parfumet e tyre të aromave të këndshme të shumëzuara deri në pafundësi. Ky ushqim i ofruar në kopsht nuk ndërton jetën e

dikujt, e cila, para mëkatit, nuk varet nga ushqimi. Prandaj, ushqimi konsumohet nga njeriu për kënaqësinë e tij të vetme. Saktësia " *Zoti mbolli një kopsht* " dëshmon për dashurinë e tij për krijesën e tij. Ai bëhet një kopshtar për t'i ofruar njeriut këtë vend të mrekullueshëm për të jetuar.

Fjala Eden do të thotë "kopsht i kënaqësive" dhe duke marrë Izraelin si pikë qendrore referimi, Zoti e vendos këtë Eden në lindje të Izraelit. Për "kënaqësitë" e tij, njeriu vendoset në këtë kopsht të shijshëm nga Zoti, Krijuesi i tij.

Zanafilla 2:9: " *Zoti Perëndia krijoi pemë të çdo lloji që të rriten nga toka, të këndshme për t'u parë dhe të mira për t'u ngrënë, dhe pemën e jetës në mes të kopshtit dhe pemën e njohjes së së mirës dhe të së keqes.* "

Karakter i një kopshti është prania e pemëve frutore të cilat ofrojnë "gati për të ngrënë" që përbëjnë frutat e tyre me shije të shumta të buta dhe të ëmbla. Ata janë të gjithë atje për kënaqësinë e vetme të Adamit, ende vetëm.

Në kopsht ka edhe dy pemë me karaktere diametralisht të kundërta: " *pema e jetës* " që zë vendin qendror, " *në mes të kopshtit* ". Në këtë mënyrë kopshti dhe oferta e tij harlisur janë të lidhura tërësisht me të. Pranë tij është " *pema e njohjes së së mirës dhe së keqes* ". Tashmë, në emërtimin e saj, fjala " *e keqe* " profetizon hyrjen në mëkat. Atëherë mund të kuptojmë se këto dy pemë janë imazhet e dy kampeve që do të përballen me njëri-tjetrin në tokën e mëkatit: kampi i Jezu Krishtit i imazhuar nga " *pema e jetës* " kundër kampit të djallit që, si emri i " *pemës* " tregon, ka njohur ose përjetuar, radhazi, " *të mirën* " që nga krijimi i saj deri në ditën kur " *e keqja* " e bëri atë të rebelohej kundër Krijuesit të saj; atë që Zoti e quan " *mëkati kundër tij* ". Ju kujtoj se këto parime të " *të mirës dhe të keqes* " janë dy zgjedhjet ose dy frytet e mundshme ekstreme të kundërta që prodhon **liria totale** e një " *qenieje të gjallë* ". Nëse engjëlli i parë nuk do ta kishte bërë këtë, engjëjt e tjerë do të kishin shkuar ende në rebelim, siç e ka vërtetuar tashmë përvoja tokësore e sjelljes njerëzore.

Në të gjithë ofertën bujare të kopshtit të përgatitur nga Perëndia për Adamin është kjo pemë " *e njohjes së së mirës dhe së keqes* ", e cila është atje për të provuar besnikërinë e njeriut. Ky term " *dije* " duhet kuptuar mirë sepse për Zotin folja " *të dish* " merr një kuptim ekstrem të përjetimit të " *të mirës apo të keqes* " që do të bazohet në aktet e bindjes ose të mosbindjes. Pema në kopsht është vetëm mbështetja materiale për provën e bindjes dhe fruti i saj transmeton vetëm të keqen sepse Zoti ia dha këtë rol duke e paraqitur si ndalim. Mëkati nuk është në fruta, por në ngrënia e tij duke e ditur se Zoti e ka ndaluar atë.

Zanafilla 2:10: " *Një lumë doli nga Edeni për të ujitur kopshtin dhe prej andej u nda në katër degë.* "

një mesazh i ri **ndarjeje**, ashtu si lumi që del nga Edeni ndahet në " *katër krahë* ", ky imazh profetizon lindjen e njerëzimit, pasardhësit e të cilit do të përhapen në mënyrë universale ose në katër pikat kryesore, ose katër erëra nga qielli në të gjithë toka. " *Lumi* " është simbol i një populli, uji është simbol i jetëve njerëzore. Me këtë ndarje " *në katër krahë* ", lumi që del nga Edeni do të përhapë ujin e tij të jetës në të gjithë tokën dhe kjo ide profetizon dëshirën e Zotit për të përhapur njohurinë e tij në të gjithë sipërfaqen e tij. Projekti i tij do të realizohet sipas Gen.10 nga ndarja e Noeut dhe tre djemve të tij pas përfundimit të

përmbytjes së ujërave. Këta dëshmitarë të përmbytjes do të përcjellin brez pas brezi kujtimin e dënimit të tmerrshëm hyjnor.

Ne nuk e dimë pamjen vizuale që kishte toka përpara përmbytjes, por para ndarjes së popujve, toka e banuar duhet të ishte shfaqur si një kontinent i vetëm i ujitur vetëm nga ky burim uji që buronte nga kopshti i Edenit. Detet aktuale të brendshme nuk ekzistonin dhe janë pasojë e përmbytjes që mbuloi gjithë tokën për një vit. Deri në përmbytjen, i gjithë kontinenti ujitej nga këta katër lumenj dhe degët e tyre shpërndanin ujë të freskët në të gjithë sipërfaqen e tokës së thatë. Gjatë përmbytjes, Ngushticat e Gjibraltarit dhe Deti i Kuq u shembën, duke përgatitur formimin e Detit Mesdhe dhe Detit të Kuq të pushtuar nga uji i kripur nga oqeanet. Dijeni se në tokën e re ku Perëndia do të vendosë mbretërinë e tij, nuk do të ketë det sipas Zbulesës 21:1, ashtu si nuk do të ketë më vdekje. Ndarja është pasojë e mëkatit dhe forma më e fortë e tij do të ndëshkohet nga ujërat shkatërruese të përmbytjes. Duke lexuar këtë mesazh, vetëm në aspektin e tij profetik, “ *katër krahët* ” e lumit përcaktojnë katër popuj që karakterizojnë njerëzimin.

Zan.2:11: “ *Emri i të parit është Pishon; është ajo që rrethon gjithë vendin e Havilahut, ku gjendet ari.* ”

Emri i lumit të parë me emrin Pishon ose Phison do të thotë: bollëk uji. Zona ku ndodhej Edeni i mbjellë nga Zoti duhet të ketë qenë aty ku Tigri dhe Eufrati aktual e kanë burimin; nga Eufrati deri në malin Ararat dhe nga Tigri deri në Demi. Në lindje dhe në mes të Turqisë ekziston ende liqeni i madh Van, i cili përbën një rezervë të madhe uji të ëmbël. Me bekimin e tij hyjnor, uji i bollshëm nxiti pjellorinë ekstreme të kopshtit të Perëndisë. Vendi i Havilës, i njohur për arin e tij, sipas disave ndodhej në verilindje të Turqisë së sotme . Ai shtrihej në brigjet e Gjeorgjisë së sotme. Por ky interpretim përbën një problem sepse sipas Zanafillës 10:7, “ *Havila* ” është vetë “ *biri i Kushit* ” . “ *biri i Kamit* ” , dhe tregon Etiopinë që ndodhet në jug të Egjiptit. Kjo më shtyn të gjej vendin e “*Havilës* ” në Etiopi, ose në Jemen, ku kishte minierat e arit që Mbretëresha e Shebës i ofroi mbretit Solomon.

Zanafilla 2:12: “ *Ari i këtij vendi është i pastër; Aty gjenden edhe gurë bdelium dhe oniks .* ”

“ *Ari* ” është simboli i besimit dhe Zoti profetizon për Etiopinë, besimin e pastër. Ai do të jetë tashmë i vetmi vend në botë që ka ruajtur trashëgiminë fetare të Mbretëreshës së Shebës pas qëndrimit të saj me Mbretin Solomon. Le të shtojmë gjithashtu për përfitimin e tij, se në pavarësinë e tij të ruajtur gjatë shekujve të errësirës fetare që karakterizonte popujt e Evropës Perëndimore “të krishterë”, etiopianët ruajtën besimin e krishterë dhe praktikuan të shtunën e vërtetë të marrë nga takimi i Solomonit. Apostulli Filip pagëzoi të krishterin e parë etiopian, siç zbulohet te Veprat e Apostujve 8:27-39, Ai ishte një shërbëtor eunuk i mbretëreshës Kandaci dhe i gjithë populli mori mësimet e tij fetare. Një detaj tjetër dëshmon për bekimin e këtij populli, Zoti i kishte mbrojtur nga armiqtë e tij me veprimin luftarak të ndërmarrë dhe vendosur vullnetarisht nga lundërtari i famshëm Vasko da Gama.

Duke konfirmuar ngjyrën e zezë të lëkurës etiopiane, “ *guri oniks* ” është në ngjyrë “i zi” dhe përbëhet nga dioksidi i silikonit; pasuri shtesë për këtë vend;

sepse përdorimi i tij për prodhimin e tranzistorëve e bën atë veçanërisht të vlerësuar sot.

Zan.2:13: “ *Emri i lumit të dytë është Gihon; është ajo që rrethon të gjithë vendin e Kushit .*”

Të harrojmë “lumenjtë” dhe të vendosim në vend të tyre njerëzit që ata simbolizojnë. Ky popull i dytë " rrethon tokën e Kushit ", domethënë Etiopinë. Pasardhësit e Semit do të zhvillohen në vendin e Arabisë dhe deri në Persi. Ai në fakt rrethon territorin e Etiopisë, kështu që mund të simbolizohet dhe përmendet me emrin e " lumit " " Gihon ". Në ditët tona të fundit, ky rrethim është feja "myslimane" e Arabisë dhe Persisë. Kështu konfigurimi i fillimit të krijimit riprodhohet në fund të kohës.

Zan.2:14: “ *Emri i të tretit është Hiddekel; është ajo që rrjedh në lindje të Asirisë. Lumi i katërt është Eufrati .*”

" Hiddekel " përcakton "Lumin Tiger" dhe njerëzit e caktuar do të ishin India e simbolizuar nga "tigr i Bengalit"; Prandaj, Azia dhe qytetërimi i saj lindor i përcaktuar gabimisht si "raca e verdhë" profetizohet dhe shqetësohet dhe në fakt ndodhet " në lindje të Asirisë ". Në Dan.12, Perëndia përdori simbolin e këtij " lumi " "Tigri" njerëzngrenës për të ilustruar sprovën adventiste të përjetuar midis 1828 dhe 1873, për shkak të morisë së vdekjeve shpirtërore që shkaktoi.

Emri “ *Eufrat* ” do të thotë: i lulëzuar, i frytshëm. Në profecinë e Apokalipsit, " *Eufrati* " simbolizon Evropën Perëndimore dhe rrjedhat e saj, Amerikën dhe Australinë, të cilat Zoti i paraqet të dominuara nga regjimi fetar papal romak, të cilin ai e emërton me qytetin e tij, " *Babilonia e madhe* ". Ky pasardhës i Noeut do të jetë ai i Jafetit që shtrihet në perëndim drejt Greqisë dhe Evropës, dhe në veri drejt Ruisë. Europa ishte toka ku besimi i krishterë përjetoj të gjitha zhvillimet e mira dhe të këqija pas rënies kombëtare të Izraelit; mbiemrat "i lulëzuar, i frytshëm" justifikohen dhe sipas ogurit, bijtë e Leas, gruas së padashur, do të jenë më të shumtë se ata të Rakelës, gruas që Jakobi e donte.

Është mirë të gjesh në këtë mesazh përkujtuesin se pavarësisht nga të gjitha ndarjet e tyre përfundimtare fetare, këto katër lloje qytetërimesh tokësore kishin të njëjtin Zot krijues si Atin, për të justifikuar ekzistencën e tyre.

Zanafilla 2:15: « *Zoti Perëndi e mori njeriun dhe e vendosi në kopshtin e Edenit për ta kultivuar dhe ruajtur .*»

Perëndia i ofron Adamit një profesion që konsiston në “ *kultivimin dhe kujdesin* ” e kopshtit. Forma e këtij kultivimi është e panjohur për ne, por ai u krye pa asnjë lodhje para mëkatit. Po kështu, pa asnjë formë agresioni në të gjithë krijimin, ruajtja e tij u thjeshtua deri në ekstrem. Megjithatë, ky rol roje nënkuptonte ekzistencën e një rreziku që së shpejti do të marrë një aspekt real dhe preciz: joshjen djallëzore të mendimit njerëzor në po këtë kopsht.

Zan.2:16: “ *Zoti Perëndi i dha këtë urdhër njeriut: Mund të hani nga të gjitha pemët e kopshtit; »*

Një mori pemësh frutore i vihen në dispozicion lirisht Adamit. Zoti e plotëson atë përtej nevojave të tij që konsistojnë në plotësimin e dëshirave ushqimore me shije dhe aroma të ndryshme. Oferta e Zotit është e këndshme, por është vetëm pjesa e parë e një " *urdhri* " që Ai i jep Adamit. Pjesa e dytë e këtij " *urdhri* " vjen më pas.

Zanafilla 2:17: " *Por nuk do të hash nga pema e njohjes së së mirës dhe së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj, do të vdesësh* ".

urdhrin " e Zotit , kjo pjesë është shumë serioze, sepse kërcënimi i paraqitur do të zbatohet në mënyrë të paepur sapo mosbindja, fryti i mëkatit, të konsumohet dhe të realizohet. Dhe mos harroni, që të realizohet projekti i zgjidhjes universale të mëkatit, Adami do të duhet të bjerë. Për të kuptuar më mirë se çfarë do të ndodhë, le të kujtojmë se Adami është ende vetëm kur Zoti e paralajmëron duke i paraqitur "*urdhrin*" e tij që të mos hajë nga "*pema e njohjes së së mirës dhe të keqes*" ose, të mos ushqehet me idetë e djallit. Për më tepër, në kontekstin e jetës së përjetshme, Perëndia duhej t'i shpjegonte atij se çfarë do të thotë "të vdesësh". Për shkak se kërcënimi është atje, në këtë "*ju do të vdisni*". Si përmbledhje, Zoti i ofron Adamit një pyll, por ia ndalon atij një pemë të vetme. Dhe për disa njerëz vetëm ky ndalim është i padurueshëm, pikërisht atëherë kur pema fsheh pyllin, siç mëson shprehja. Të hash nga "*pema e njohjes së së mirës dhe së keqes*" do të thotë: të ushqehesh me mësimet e djallit tashmë të gjallëruar nga një frymë rebelimi kundër Zotit dhe drejtësisë së tij. Sepse "*pema*" e ndaluar e vendosur në kopsht është një imazh i personit të tij, ashtu si "*pema e jetës*" është një imazh i personazhit Jezu Krishtit.

Zanafilla 2:18: "*Zoti Perëndi tha: Nuk është mirë që njeriu të jetë vetëm; Unë do ta ndihmoj atë si ai .*"

Zoti krijoi tokën dhe njeriun për të zbuluar mirësinë e tij dhe ligësinë e djallit. Projekti i tij shpëtues na zbulohet në gjërat që vijnë. Për të kuptuar, dije se njeriu luan rolin e Zotit në person që e bën të mendojë, të veprojë dhe të flasë ashtu siç mendon, vepron dhe flet vetë. Ky Adami i parë është një imazh profetik i Krishtit, të cilin Pali do ta paraqesë si Adamin e ri.

Për të zbuluar ligësinë e djallit dhe mirësinë e Perëndisë, është e nevojshme që Adami të mëkatojë në mënyrë që toka të dominohet nga djalli dhe veprat e tij të ligan të zbulohen në mënyrë universale. Nocioni i çiftit ekziston vetëm në tokë të krijuar për mëkat, sepse dyshja e formuar në këtë mënyrë është për një arsye shpirtërore që profetizon marrëdhënien e Krishtit hyjnor me bashkëshorten e tij që cakton të zgjedhurin e tij. E Zgjedhura duhet ta dijë se ajo është edhe viktima edhe përfituese e planit të shpëtimit të planifikuar nga Perëndia; ajo është një viktimitë e mëkatit të bërë të nevojshme për Zotin, në mënyrë që ai të mund të dënojë përfundimisht djallin, dhe një përfituese e hirit të tij shpëtues, sepse, i vetëdijshëm për përgjegjësinë e tij për ekzistencën e mëkatit, ai vetë do të paguajë çmimin e mëkatit mëkati në Jezu Krishtin. Kështu, në fillim, Perëndia e gjeti vetminë jo të mirë dhe nevoja e tij për dashuri ishte aq e madhe sa ai ishte i gatshëm të paguante shtrenjtë çmimin për ta marrë atë. Këtë shoqëri, këtë ballë për ballë, që lejon ndarjen, Zoti e quan "*ndihmë*" dhe burri do ta përdorë termin kur evokon homologen e tij femër. Për sa i përket ndihmës, ajo do ta bëjë atë të bjerë dhe ta çojë në mëkat nga dashuria. Por kjo dashuri e Adamit për Evën është në shëmbëlltyrën e dashurisë së Krishtit për mëkatarët e zgjedhur të tij të gjetur, të denjë për vdekje të përjetshme.

Zanafilla 2:19: "*Zoti Perëndi formoi nga toka çdo kafshë të fushës dhe çdo shpend të qiellit dhe ia çoi njeriut për të parë si do t'i quante dhe që çdo qenie e gjallë të mbante emrin që njeriu do ta jepte .*"

Është eprori ai që i jep emër asaj që është inferiore ndaj tij. Zoti i dha vetes emrin e tij dhe duke i dhënë Adamit këtë të drejtë, ai konfirmon kështu dominimin e njeriut mbi gjithçka që jeton në tokë. Në këtë formë të parë të krijimit tokësor, speciet e kafshëve të fushës dhe zogjve të qiellit pakësohen dhe Zoti ia sjell Adamit, ashtu siç i udhëhoqi para përmbytjes në çifte te Noeu.

Zanafilla 2:20: “ *Dhe njeriu u vuri emra të gjitha bagëtive, zogjve të qiellit dhe të gjitha kafshëve të fushave; por për njeriun nuk gjeti ndihmë si ai .* ” Të ashtuquajturat përbindësia prehistorike u krijuan pas mëkatit për të intensifikuar pasojat e mallkimit hyjnor që do të godasë gjithë tokën duke përfshirë detin Në kohën e pafajësisë, jeta e kafshëve përbëhet nga " *bagëti* " të dobishme për njeriun, " *zogjtë* ". e *qiellit* ” dhe “ *kafshët e fushave* ” më të pavarura. Por në këtë prezantim, ai nuk ka gjetur një homolog njerëzor, sepse ai ende nuk ekziston.

Zanafilla 2:21: « *Atëherë Zoti Perëndi e zuri një gjumë i thellë mbi njeriun dhe ai e zuri gjumi; ai mori një nga brinjët e tij dhe e mbylli mishin në vendin e tij .* ”

Formulari i dhënë këtij operacioni kirurgjik zbulon më tej projektin e shpëtimit. Tek Michael, Zoti e eliminon veten nga qiejt, ai largohet dhe ndahet nga engjëjt e tij të mirë që është norma e " *gjumit të thellë* " në të cilin është zhytur Adami. Në Jezu Krishtin e lindur në mish, merret brinja hyjnore dhe pas vdekjes dhe ringjalljes së tij, mbi dymbëdhjetë apostujt e tij, ai krijon " *ndihmën* " e tij, nga e cila mori aspektin mishor dhe mëkatet e tij dhe të cilit i jep "të shenjtën" e tij. Shpirt”. Rëndësia shpirtërore e kësaj fjale “ *ndihmë* ” është e madhe, sepse ajo i jep Kishës së tij, të Zgjedhurve të tij, rolin e “ *ndihmës* ” në realizimin e planit të shpëtimit dhe zgjidhjes universale globale të mëkatit dhe fatit të mëkatarëve.

Zanafilla 2:22: « *Zoti Perëndi formoi një grua nga brinja që i kishte marrë burrit dhe ia çoi burrit .»*

Kështu, formimi i gruas profetizon atë të të zgjedhurve të Krishtit. Sepse, duke ardhur në mish, Perëndia formon kishën e tij besnike, viktime e natyrës së tij trupore. Për të shpëtuar të zgjedhurit nga mishi, Perëndia duhej të merrte formë në mish. Dhe gjithashtu, duke pasur në vetvete jetën e përjetshme, ai erdhi ta ndajë atë me të zgjedhurit e tij.

Zanafilla 2:23: “ *Dhe njeriu tha: Ja, këtë herë ajo që është kocka e kockave të mia dhe mishi i mishit tim! Ajo do të quhet grua, sepse është hequr nga burri .* ”

Zoti erdhi në tokë për të përqaftuar normën tokësore në mënyrë që të mund të thotë për të Zgjedhurin e tij atë që thotë Adami për homologen e tij femër, së cilës i jep emrin " *grua* ". Gjëja është më e dukshme në hebraisht sepse fjala mashkullore burrë është, "ish" bëhet "isha" për fjalën femërore grua. Në këtë veprim, ai konfirmon dominimin e tij mbi të. Por, pasi i është hequr, kjo “ *grua* ” do të bëhet e domosdoshme për të, sikur “ *brinja* ” e marrë nga trupi i tij donte të kthehej tek ai dhe të zinte vendin e saj. Në këtë përvojë unike, Adami do të ndiejë për gruan e tij ndjenjat që do të ndjejë nëna për fëmijën që do të lindë pasi ta ketë mbajtur në bark. Dhe këtë përvojë e jeton edhe Zoti, sepse krijesat e gjalla që ai krijon rreth tij janë fëmijë që dalin prej tij; që e bën atë po aq Nënë sa Babai.

Zanafilla 2:24: “ Prandaj njeriu do të lërë babanë dhe nënën e tij dhe do të lidhet me gruan e tij dhe do të jenë një mish i vetëm .”

Në këtë varg Perëndia shpreh planin e tij për të zgjedhurit e tij, të cilëve shpesh do t'u duhet të prishin marrëdhëniet trupore familjare për t'u lidhur me të Zgjedhurit e bekuar nga Perëndia. Dhe mos harroni, së pari, në Jezu Krishtin, Mikaeli la statusin e tij si Ati qiellor për të ardhur dhe për të fituar dashurinë e dishepujve të tij të zgjedhur në tokë; kjo deri në masën që ai hoqi dorë nga përdorimi i fuqisë së tij hyjnore për të luftuar kundër mëkatit dhe djallit. Këtu kuptojmë se temat e **ndarjes** dhe **bashkimit** janë të pandashme. Në tokë, të zgjedhurit duhet të **ndahen** në mënyrë trupore nga ata që i pëlqen për të hyrë në **bashkësi** shpirtërore dhe për t'u bërë "një" me Krishtin dhe të gjithë të zgjedhurit e tij dhe engjëjt e tij të mirë besnikë.

Dëshira e " *brinjës* " për t'u kthyer në vendin e saj fillestar e gjen kuptimin e saj në lidhjen seksuale të qenieve njerëzore, një akt i mishit dhe shpirtit ku burri dhe gruaja formojnë fizikisht një mish.

Zanafilla 2:25: " *Burri dhe gruaja e tij ishin të dy lakuriq dhe nuk kishin turp* ".

Lakuriqësia fizike nuk i shqetëson të gjithë. Ka adhurues të naturizmit. Dhe në fillim të historisë njerëzore, lakuriqësia fizike nuk shkaktoi " *turp* ". Shfaqja e " *turpit* " do të jetë rezultat i mëkatit, sikur të ngrënit nga " *pema e njohjes së së mirës dhe të keqes* " mund të hapte mendjen e njeriut ndaj efekteve të panjohura deri tani dhe të injoruara. Në realitet, fryti i pemës së ndaluar nuk do të jetë autori i këtij ndryshimi, ai do të jetë vetëm mjeti, sepse ai që ndryshon vlerat e gjërave dhe ndërgjegjen është Zoti dhe vetëm ai. Është ai që do të zgjojë ndjenjën e " *turpit* " që çifti mëkatar do të ndiejë në mendjen e tyre për lakuriqësinë e tyre fizike, e cila nuk do të jetë përgjegjëse; sepse faji do të jetë moral dhe do të ketë të bëjë vetëm me mosbindjen e zbatuar, të shënuar nga Zoti.

Në përmbledhjen e mësimit të Zanafillës 2, Perëndia së pari na paraqiti shenjtërimin e pushimit ose të Shabatit të ditës së shtatë, i cili profetizon pushimin e madh që do t'i jepet në mijëvjeçarin e shtatë si Perëndisë, ashtu edhe të zgjedhurve të tij besnikë. Por kjo prehje duhej fituar nga lufta tokësore që Perëndia do të bëjë kundër mëkatit dhe djallit, duke u mishëruar në Jezu Krishtin. Përvoja tokësore e Adamit ilustroi këtë plan shpëtues të hartuar nga Perëndia. Në Krishtin, ai u bë mish për të krijuar të zgjedhurin e tij prej mishi, i cili në fund do të marrë një trup qiellor të ngjashëm me atë të engjëjve.

Zanafilla 3

ndarja nga mëkati

Zanafilla 3:1: “ *Gjarpri ishte më dinaku nga të gjitha kafshët e fushës që kishte krijuar Zoti Perëndi. Dhe ai i tha gruas: "A ka thënë vërtet Perëndia: Nuk do të hani nga çdo pemë e kopshtit?"*. »

“ *Gjarpri* ” i gjerë pati fatkeqësinë të përdorej si mjet nga engjëjt më “ *dinakë* ” të krijuar nga Zoti. Kafshët për të cilat zvarranikët si “ *gjarpri* ” nuk flisnin; gjuha ishte një veçori e imazhit të Zotit që iu dha njeriut. Trego të mirën, djalli e bën të flasë me gruan në një kohë kur ajo është ndarë nga burri. Ky izolim do të jetë fatal për të, sepse në prani të Adamit, djalli do të kishte pasur më shumë vështirësi t'i çonte qeniet njerëzore të mos i binden urdhrin të Zotit.

Jezu Krishti zbuloi ekzistencën e djallit të cilin ai e përcakton duke thënë te Gjoni 8:44, se ai është “ *ati i gënjeshtres dhe një vrasës që nga fillimi* ”. Fjalët e tij synojnë të tronditin sigurinë njerëzore dhe “Po ose Jo” të kërkuar nga Zoti, ai shton “por” ose “ndoshta” që heq sigurinë që i japin forcë të vërtetës. Urdhri i dhënë nga Zoti u pranua nga Adami, i cili më pas ia transmetoi gruas së tij, por ajo nuk e dëgjoi zërin e Zotit që dha urdhrin. Gjithashtu, dyshimi i saj qëndron tek burri i saj, si: “a e kuptoi atë që i tha Zoti?” »

Zanafilla 3:2: “ *Gruaja iu përgjigj gjarprit: Ne hamë nga frutat e pemëve të kopshtit* ”.

Provat duket se mbështesin fjalët e djallit; arsyeton dhe flet me zgjuarsin. “ *Gruaja* ” bën gabimin e saj të parë duke iu përgjigjur “ *gjarpërit* ” që flet; gjë që nuk është normale. Së pari, justifikon mirësinë e Zotit që u dha atyre mundësinë për të ngrënë nga të gjitha pemët, përveç asaj që është e ndaluar.

Zanafilla 3: 3: “ *Por për sa i përket frutit të pemës që është në mes të kopshtit, Perëndia tha: "Mos hani prej tij dhe mos e prekni, që të mos vdisni* ”.

Transmetimi i mesazhit të urdhrin hyjnor nga Adami shfaqet në frazën “ *të mos vdisni* ”. Këto nuk janë fjalët e sakta që tha Zoti, sepse ai i tha Adamit: “ *Ditën që të hash prej tij, do të vdesësh* ”. Dobësimi i fjalëve hyjnore do të nxisë konsumimin e mëkatit. Duke justifikuar bindjen ndaj Zotit për shkak të “ *frikës* ”, “ *gruaja* ” i ofron djallit mundësinë që ta vërtetojë këtë “ *frikë* ” që sipas tij nuk justifikohet.

Zanafilla 3:4: “ *Atëherë gjarpri i tha gruas: "Ti nuk ke për të vdekur ; »*

Dhe Krye-Gënjeshtari zbulohet në këtë deklaratë që bie ndesh me fjalët e Zotit: “ *Nuk do të vdisni* ”.

Zanafilla 3:5: “ *Por Perëndia e di se ditën që do të hani prej tij, sytë tuaj do të hapen dhe do të jeni si perëndi, duke njohur të mirën dhe të keqen* ”.

Ai tani duhet të justifikojë urdhrin e dhënë nga Zoti, të cilit i atribuon një mendim të lig dhe egoist: Zoti dëshiron t'ju mbajë në poshtërsi dhe inferioritet. Ai me egoizëm dëshiron t'ju pengojë të bëheni si ai. Ai e paraqet njohjen e së mirës dhe së keqes si një avantazh që Zoti dëshiron ta mbajë vetëm për vete. Por nëse ka përparësi në njohjen e së mirës, ku është përparësia në njohjen e së keqes? E mira dhe e keqja janë të kundërta absolute si dita dhe nata, drita dhe errësira dhe për Zotin dija konsiston në përjetimin ose veprimin. Në realitet, Zoti i kishte dhënë njeriut tashmë njohjen **intelektuale** të së mirës dhe të keqes, duke **lejuar** pemët e kopshtit dhe **duke ndaluar** atë që përfaqëson “të mirën dhe të keqen”; sepse ai është një imazh simbolik i djallit i cili konkretisht përjetoi në mënyrë të njëpasnjëshme, “ *të mirën* ” pastaj “ *të keqen* ” duke u rebeluar kundër Krijuesit të tij.

Zanafilla 3:6: “ *Gruaja pa që pema ishte e mirë për t'u ngrënë dhe e këndshme për të parë dhe se ishte e çmuar për të hapur mendjen; ajo mori nga*

fryti i saj dhe hëngri; ajo i dha edhe burrit të saj që ishte me të, dhe ai hëngri prej saj .”

Fjalët që vijnë nga gjarpri kanë efektin e tyre, dyshimi zhduket dhe gruaja bindet gjithnjë e më shumë se gjarpri i tha të vërtetën. Fruti i duket i mirë dhe i këndshëm vizualisht, por mbi të gjitha, ajo e konsideron " *të çmuar për të hapur inteligjencën* ". Djalli merr rezultatin e dëshiruar, ai sapo ka rekrutuar një ndjekës të qëndrimit të tij rebel. Dhe duke ngrënë frutin e ndaluar, ajo vetë bëhet pemë e njohjes së së keqes. I mbushur me dashuri për gruan e tij nga e cila nuk është gati të pranojë **ndarjen** , Adami preferon të ndajë fatin e tij katastrofik sepse e di se Perëndia do të zbatojë sanksionin e tij vdekshëm. Dhe duke ngrënë frutin e ndaluar me radhë, është i gjithë çifti ai që do të vuajë dominimin tiranik të djallit. Megjithatë, në mënyrë paradoksale, kjo dashuri pasionante është në imazhin e asaj që Krishti do të përjetojë për të Zgjedhurin e tij, ai gjithashtu pranon të vdesë për të. Gjithashtu, Perëndia mund ta kuptojë Adamin.

Zanafilla 3:7: " *Sytë e të dyve u hapën dhe e kuptuan se ishin lakuriq, dhe, pasi qepën gjethe fiku, bënë breza për vete ."*

Në këtë moment, kur mëkati u konsumua nga çifti njerëzor, filloi numërimi mbrapsht i 6000 viteve të planifikuara nga Zoti. Së pari, vetëdija e tyre transformohet nga Zoti. Sytë që ishin përgjegjës për dëshirën për frytin " *të këndshëm për shikimin* " janë viktimat të një gjykimi të ri të gjërave. Dhe përparësia e shpresuar dhe e kërkuar kthehet në disavantazh, pasi ndihen të "turp " për lakuriqësinë e tyre, e cila deri atëherë nuk kishte krijuar asnjë problem, as ndaj tyre, as ndaj Zotit. Lakuriqësia fizike e zbuluar ishte vetëm aspekti trupor i lakuriqësisë shpirtërore në të cilën ndodhej çifti i pabindur. Kjo lakuriqësi shpirtërore i privoi ata nga drejtësia hyjnore dhe në to hyri sanksioni i vdekjes, kështu që zbulimi i lakuriqësisë së tyre ishte efekti i parë i vdekjes së dhënë nga Zoti. Kështu, vdekja ishte pasojë e njohjes me përvojë të së keqes; atë që Pali mëson duke thënë në Rom.6:23: " *sepse paga e mëkatit është vdekja* ". Për të mbuluar lakuriqësinë e tyre, bashkëshortët rebelë iu drejtuan një nisme njerëzore që konsistonte në " *qepjen e gjetheve të fikut* " për të bërë " *rripa* ". Ky veprim përfytyron shpirtërisht përpjekjen njerëzore për vetë-justifikim. " *Brezi* " do të bëhet simboli i " *së vërtetës* " në Efes.6:14. Prandaj, " *rripi* " i bërë nga " *gjethe fiku* " nga Adami është në kundërshtim, një simbol i gënjeshtërs **pas** së cilës mëkatarin strehohet për të qetësuar veten.

Zanafilla 3:8: « *Atëherë dëgjuan zërin e Zotit Zot që kalonte nëpër kopsht në mbrëmje, dhe burri dhe gruaja e tij u fshehën nga prania e Perëndisë Jehova, midis pemëve të kopshtit .»*

Ai që kërkon veshkat dhe zemrat e di se çfarë sapo ka ndodhur dhe që është në përputhje me projektin e tij të shpëtimit. Ky është vetëm hapi i parë që do t'i sigurojë djallit një zonë për të zbuluar mendimet e tij dhe natyrën e tij të ligë. Por ai duhet ta takojë njeriun sepse ka shumë gjëra për t'i thënë. Tani njeriu nuk po nxiton të takojë Perëndinë, Atin e tij, Krijuesin e tij, prej të cilit tani vetëm kërkon të ikë, aq shumë ka frikë të dëgjojë qortimet e tij. Dhe ku të fshihesh në këtë kopsht nga vështrimi i Zotit? Përsëri, duke besuar se " *pemët e kopshtit* " mund ta fshehin atë nga fytyra e tij, dëshmon për gjendjen mendore në të cilën ra Adami që kur u bë mëkatar.

Zanafilla 3:9: *Por Zoti Perëndi e thirri njeriun dhe i tha: Ku je? »*

Zoti e di shumë mirë se ku fshihet Adami, por ai i bën pyetjen: " *ku je?*" » për të zgjatur dorën e ndihmës dhe për ta tërhequr drejt rrëfimit të fajit të tij.

Zanafilla 3:10: " *Dhe ai tha: "Dëgjova zërin tënd në kopsht dhe pata frikë, sepse isha lakuriq dhe u fsheha "*.

Përgjigja e dhënë nga Adami është në vetvete një rrëfim i mosbindjes së tij dhe Perëndia do t'i shfrytëzojë fjalët e tij për të marrë mënyrën e tij të paraqitjes së përvojës së mëkatit.

Zanafilla 3:11: " *Dhe Zoti Zoti tha: Kush të tha që je lakuriq? A keni ngrënë nga pema që ju kam ndaluar të hani? »*

Zoti dëshiron të nxjerrë nga Adami rrëfimin e fajit të tij. Nga zbritja në zbritje ai përfundon duke i bërë asaj pyetjen qartë: " *A hëngre nga pema që të kisha ndaluar të haje?*" ".

Zanafilla 3:12: " *Burri tha: "Gruaja që më vendose më dha nga pema dhe unë hëngra "*.

Edhe pse e vërtetë, përgjigja e Adamit nuk është e lavdishme. Ai mban brenda vetes shenjën e djallit dhe nuk di më të përgjigjet po ose jo, por si Satanai, ai përgjigjet në mënyrë të rrethuar për të mos pranuar thjesht fajin e tij dhe të pamasë. Ai shkon aq larg sa i kujton Zotit rolin e tij në këtë përvojë, pasi ai i dha gruan e tij, fajtori i parë, ai mendon para vetes. Pjesa më e mirë e tregimit është se gjithçka është e vërtetë dhe Zoti nuk është i pavetëdijshëm për këtë, pasi mëkati ishte i nevojshëm në projektin e tij. Por aty ku ai gabon është se duke ndjekur shembullin e gruas, ai tregoi preferencën e tij ndaj saj në dëm të Zotit dhe ky ishte faji i tij më i madh. Sepse që nga fillimi, kërkesa e Zotit ishte të ishte i dashur mbi gjithçka dhe mbi të gjithë.

Zanafilla 3:13: " *Dhe Zoti Perëndi i tha gruas: Pse e bërë këtë? Gruaja u përgjigj: "Gjarpri më mashtrroi dhe unë e hëngra "*.

Më pas, Gjykatësi i madh i drejtohet gruas së akuzuar nga burri dhe aty përsëri përgjigja e gruas përputhet me realitetin e fakteve: " *Gjarpri më joshi dhe unë e hëngra "*. Kështu ajo e lejoi veten të joshej dhe ky është faji i saj i vdekshëm.

Zanafilla 3:14: " *Dhe Zoti Perëndi i tha gjarprit: Meqenëse e bërë këtë, do të jesh i mallkuar mbi të gjitha bagëtitë dhe mbi të gjitha kafshët e fushës "*.

Këtë herë, Zoti nuk e pyet " *gjarperin* " pse e bëri këtë, sepse Zoti e di se ai u përdor si një mjet nga Satanai, djalli. Fati që Zoti i jep " *gjarprit* " në fakt ka të bëjë me vetë djallin. Për " *gjarperin* " aplikimi ishte i menjëhershëm, por për djallin ishte vetëm një profeci që do të përmbushej pas fitores së Jezu Krishtit mbi mëkatin dhe vdekjen. Sipas Zbulesës 12:9, forma e parë e këtij aplikimi ishte dëbimi i tij nga mbretëria e qiejve si dhe engjëjt e këqij nga kampi i tij. Ata u hodhën në tokë të cilën nuk do ta lënë kurrë deri në vdekjen e tyre dhe për një mijë vjet, të izoluar në tokën e shkretë, Satani do të zvarritet në pluhurin që mirëpriti ata që vdiqën për shkak të tij dhe lirisë me të cilën ai e keqpërdori atë. Në tokë të mallkuar nga Perëndia, ata do të sillen si gjarperinj, të dy të frikësuar dhe të kujdesshëm, sepse të mundur nga Jezu Krishti dhe duke ikur nga njeriu që është bërë armiku i tyre. Ata do të dëmtojnë njerëzit e fshehur në padukshmërinë e trupave të tyre qiellorë duke i vënë ata kundër njëri-tjetrit.

Zanafilla 3:15: " Unë do të vë armiqësi midis teje dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj; ajo do të shtypë kokën tënde dhe ti do të shtypësh thembrën e saj ".

E aplikuar për "gjarpërin", kjo fjali konfirmon realitetin e përjetuar dhe të vëzhguar. Zbatimi i tij ndaj djallit është më delikate. Armiqësia mes anës së tij dhe njerëzimit vërtetohet dhe pranohet. " Fara e gruas që ia shtyp kokën " do të jetë ajo e Krishtit dhe e të zgjedhurve të tij besnikë. Ajo do të përfundojë duke e asgjësuar atë, por para kësaj, demonët do të kenë pasur mundësinë e përhershme të " plagosin thembrën " e " gruas ", vetë i Zgjedhuri i Krishtit i përfytyruar, së pari, nga kjo " thembra ". Sepse " thembra " është baza e trupit të njeriut ashtu si " guri i qoshes " është guri mbi të cilin është ndërtuar tempulli shpirtëror i Perëndisë.

Zanafilla 3:16: " Ai i tha gruas: "Unë do të të shtoj dhimbjen e lindjes, ti do të lindësh fëmijë me dhimbje dhe dëshira jote do të jetë për burrin tënd, por ai do të sundojë mbi ty ".

Përpara se të lindë nga vdekja e saj, gruaja do të duhet të " vuajë gjatë shtatzënisë së saj "; ajo do të " lindë me dhimbje ", të gjitha gjërat e realizuara dhe të vërejtura fjalë për fjalë. Por këtu duhet të theksohet përsëri kuptimi profetik i figurës. Tek Gjoni 16:21 dhe Zbulesa 12 :2 " gruaja në dhimbjet e lindjes " simbolizon Kishën e Krishtit në persekutimet perandorake romake dhe më pas papnore të epokës së krishterë.

Zanafilla 3:17: " Dhe ai i tha burrit: "Me qenë se iu binde zërit të gruas sate dhe ke ngrënë nga pema që të kam urdhëruar, mos ha prej saj". Toka do të jetë e mallkuar për shkakun tuaj. Është me punë që ju do të merrni ushqimin tuaj prej saj gjatë gjithë ditëve të jetës suaj, "

Duke u kthyer te njeriu, Zoti i paraqet atij përshkrimin e vërtetë të situatës së tij, të cilën ai me turp kishte kërkuar ta fshihte. Faji i tij është i plotë dhe Adami do të zbulojë gjithashtu se para se ta çlirojë, vdekja e tij do të paraprihet nga një sërë mallkimesh që do t'i bëjnë disa të preferojnë vdekjen në vend të jetës. Mallkimi i tokës është një gjë e tmerrshme dhe Adami do ta mësojë atë në rrugën e vështirë.

Zanafilla 3:18: " Ai do t'ju prodhojë gjemba dhe gjemba dhe ju do të hani barin e fushës ".

Kultivimi i lehtë i Kopshtit të Edenit ka ikur, ai është zëvendësuar nga lufta e pandërprerë kundër barit, " ferrave, gjembave " dhe barërave të këqija që shumohen në dheun e tokës. Aq më tepër që ky mallkim i dheut do të përshpejtojë vdekjen e njerëzimit sepse me "përparim" shkencor njeriu në ditët e fundit do të helmohet duke hedhur helm kimik në tokën e të korrave të tij, për të eliminuar barërat e këqija dhe insektet. Ushqimi i bollshëm dhe lehtësisht i arritshëm nuk do të jetë më i disponueshëm jashtë kopshtit nga i cili do të dëbohet ai si dhe gruaja e tij e preferuar e Perëndisë.

Zanafilla 3:19: " Me djersën e fytyrës do të hash bukë deri sa të kthehesh në tokën nga je marrë; sepse ti je pluhur dhe në pluhur do të kthehesh ."

Ky fat që bie mbi qenien njerëzore justifikon formën në të cilën Zoti zbuloi krijimin dhe formimin e tij pikërisht nga " pluhuri i tokës ". Adami mëson në kurriz të tij dhe me shpenzimet tona se çfarë konsiston vdekja e shkaktuar nga

Perëndia. Le të vërejmë se i vdekuri nuk është gjë tjetër veçse “ *pluhur* ” dhe se jashtë këtij “ *pluhuri* ” nuk mbetet një shpirt i gjallë që del nga ky trup i vdekur. Eccl.9 dhe citate të tjera konfirmojnë këtë status të vdekshëm.

Zanafilla 3:20: “ *Adami e quajti gruan e tij Evë, sepse ajo ishte nëna e të gjithë të gjallëve .* ”

Edhe këtu, Adami e shënon dominimin e tij mbi “ *gruan* ” duke i dhënë asaj emrin “ *Eva* ” ose “ *Jeta* ”; një emër i justifikuar si një realitet themelor i historisë njerëzore. Ne të gjithë jemi pasardhës të largët, të lindur nga Eva, gruaja e joshur e Adamit, përmes së cilës u transmetua mallkimi i vdekjes dhe do të jetë deri në kthimin në lavdinë e Jezu Krishtit në fillim të pranverës 2030.

Zan. 3:21: “ *Zoti Perëndia bëri rroba prej lëkure për Adamin dhe gruan e tij dhe i veshi me to .* ”

Perëndia nuk harron se mëkati i bashkëshortëve tokësorë ishte pjesë e projektit të tij shpëtimtar, i cili tani do të marrë një formë të demonstruar. Pas mëkatit, falja hyjnore bëhet e disponueshme në emër të Krishtit, i cili do të flijohet dhe kryqëzohet nga ushtarët romakë. Në këtë veprim, një qenie e pafajshme, e lirë nga çdo mëkat, do të pranojë të vdesë për të shlyer , në vend të tyre, mëkatet e të zgjedhurve të tij të vetëm besnikë. Që në fillim, kafshët e pafajshme u vranë nga Zoti në mënyrë që “ *lëkurat* ” e tyre të mbulonin lakuriqësinë e Adamit dhe Evës. Në këtë veprim, ai zëvendëson “ *drejtësinë* ” e imagjinuar nga qenia njerëzore me atë që plani i tij i shpëtimit i ngarkon atij nëpërmjet besimit. “ *Drejtësia* ” e imagjinuar nga njeriu ishte vetëm një gënjeshtër mashtruese dhe në vend të saj, Zoti u jep atyre “ *një veshje* ” simbolike të “ *drejtësisë së tij autentike*”, “ *rripin e së vërtetës së tij* ” që bazohet në sakrificën vullnetare të Krishtit dhe oferta e jetës së tij për shpengimin e atyre që e duan besnikërisht.

Zanafilla 3:22: “ *JahWeH Zoti tha: Ja, njeriu është bërë si njëri prej nesh, për njohjen e së mirës dhe së keqes. Le ta ndalojmë tani që të shtrijë dorën dhe të marrë nga pema e jetës, të hajë dhe të jetojë përgjithmonë .* ”

Tek Michael, Zoti u drejtohet engjëjve të tij të mirë, të cilët po dëshmojnë dramën që sapo ka ndodhur në tokë. Ai u tha atyre: “ *Ja, njeriu është bërë si njëri prej nesh, për njohjen e së mirës dhe të së keqes* ”. Një ditë para vdekjes së tij, Jezu Krishti do të përdorë të njëjtën shprehje në lidhje me Judën, tradhtarin që do t'ua dorëzonte hebrenjve fetarë dhe pastaj romakëve për t'u kryqëzuar, kjo tek Gjoni 6:70: “ *Jezusi iu përgjigj atyre: A nuk ju zgjodha unë ju, të dymbëdhjetët? Dhe njëri prej jush është një demon!* ”. “ *Ne* ” në këtë varg bëhet “ *ti* ” për shkak të kontekstit të ndryshëm, por qasja e Zotit është e njëjtë. Fraza “ *një prej nesh* ” i referohet Satanait, i cili ka ende akses dhe lëvizje të lirë në mbretërinë qiellore të Perëndisë midis të gjithë engjëjve të krijuar në fillim të krijimit tokësor.

Nevoja për ta penguar njeriun të hante nga “ *pema e jetës* ” ishte një kërkesë e së vërtetës për të cilën Jezusi erdhi të dëshmonte në fjalët e tij drejtuar prefektit romak Ponc Pilatit. “ *Pema e jetës* ” ishte shëmbëlltyra e Krishtit Shëlbues dhe të haje do të thoshte të ushqeheshe me mësimin e tij dhe me gjithë personalitetin e tij shpirtëror, ta merrje si zëvendësues dhe shpëtimtar personal. Ky ishte i vetmi kusht që mund të justifikonte konsumimin e kësaj “ *peme të jetës* ”. Fuqia e jetës nuk ishte në pemë, por në atë që simbolizonte pema: Krishti. Për më tepër, kjo pemë kushtëzoi jetën e përjetshme dhe pas mëkatit fillestar kjo jetë e

përrjetshme humbi përgjithmonë deri në kthimin përfundimtar të Perëndisë në Krishtin dhe Mikaelin. Prandaj, " *pema e jetës* " dhe pemët e tjera mund të zhdukeshin si dhe kopshti i Perëndisë.

Zanafilla 3:23: " *Dhe Zoti Zoti e përçuri nga kopshti i Edenit, që të mund të punonte tokën nga e kishin marrë* ".

Krijuesit i mbetet vetëm të dëbojë nga kopshti i mrekullueshëm çiftin njerëzor, i cili, i formuar që nga Adami i parë (fjalë që përcakton llojin njerëzor: i kuqja = sanguini), e kanë treguar veten të padenjë me mosbindjen e tyre. Dhe jashtë kopshtit do të fillojë për të një jetë e dhimbshme, në një trup të dobësuar fizikisht dhe mendërisht. Kthimi në një tokë që është bërë e vështirë dhe rebele do t'u kujtojë qenieve njerëzore origjinën e tyre të " *pluhurit* ".

Zanafilla 3:24: " *Kështu ai e dëboi Adamin; dhe vendosi në lindje të kopshtit të Edenit kerubinët që tundin një shpatë flakëruese për të ruajtur rrugën e pemës së jetës* ".

Nuk është më Ademi ai që e ruan kopshtin, por janë engjëjt ata që e pengojnë atë të hyjë në të. Kopshti do të zhduket përfundimisht pak para përmblyesjes që ndodhi në vitin 1656 që nga mëkati i Evës dhe ai i Adamit.

Në këtë varg kemi një sqarim të dobishëm për gjetjen e vendndodhjes së Kopshtit të Edenit. Engjëjt mbrojtës janë vendosur " *në lindje të kopshtit* ", i cili është vetë në përfundim të vendit ku Adami dhe Eva dalin në pension. Zona e supozuar e paraqitur në fillim të këtij kapitulli përputhet me këtë sqarim: Adami dhe Eva tërhiqen në tokën në jug të malit Ararat dhe kopshti i ndaluar ndodhet në zonën e "ujërave të bollshme" të Turqisë pranë liqenit të Vanit. në përfundim të pozicionit të tyre.

Zanafilla 4

Ndarja me vdekje

Ky kapitull 4 do të na lejojë të kuptojmë më mirë pse ishte e nevojshme që Perëndia t'i ofronte Satanait dhe demonëve të tij rebelë një laborator demonstrimi që zbulon shkallën e ligësisë së tyre.

Në qiell, ligësia kishte kufij sepse qeniet qiellore nuk kishin fuqinë të vrisnin njëra-tjetrën; sepse të gjithë ishin të pavdekshëm për momentin. Prandaj, kjo situatë nuk e lejoi Zotin të zbulonte nivelin e lartë të ligësisë dhe mizorisë për të cilën ishin të aftë armiqtë e tij. Prandaj, toka u krijua me qëllimin për të lejuar vdekjen në format e saj më mizore që mendja e një qenieje si Satani mund të imagjinojë.

Ky kapitull 4, i vendosur nën kuptimin simbolik të këtij numri 4 që është universaliteti, si rrjedhim do të evokojë rrethanat e vdekjeve të para të njerëzimit tokësor; vdekja është karakteri i saj i veçantë dhe unik universal midis të gjitha krijimeve të krijuara nga Zoti. Pas mëkatis të Adamit dhe Evës, jeta tokësore ishte " *një spektakël për botën dhe për engjëjt* ", siç thuhet në 1 Kor.4:9, dëshmitari i

frymëzuar dhe besnik Pali, ish-Sauli i Tarsusit, përndjekësi i parë i porositur i kishës së Krishtit.

Zanafilla 4:1: “ Adami e njihje Evën, gruan e tij; ajo u ngjiz dhe lindi Kainin dhe tha: Unë kam formuar një burrë me ndihmën e Zotit .

Në këtë varg, Perëndia na zbulon kuptimin që i jep foljes " të dish " dhe kjo pikë është jetike në parimin e shfajësimit me anë të besimit, siç shkruhet te Gjoni 17:3: " Tani jeta e përjetshme është që ata të njohin ty , të vetmin Perëndi të vërtetë dhe atë që keni dërguar, Jezu Krishtin . Të njohësh Zotin do të thotë të përfshihesh në një marrëdhënie dashurie me Të, shpirtërore në këtë rast, por mishërore në rastin e Adamit dhe Evës. Sërish duke ndjekur këtë model të çiftit të parë, nga kjo dashuri trupore lindi një "fëmijë"; mirë një "fëmijë" duhet gjithashtu të rilindë në marrëdhënien tonë shpirtërore dashurie të përjetuar me Perëndinë. Kjo lindje e re për shkak të " njohjes " së vërtetë të Perëndisë zbulohet te Zbulesa 12: 2-5: “ Dhe ajo ishte shtatzënë dhe bërtiti në lindje dhe në dhembje. ... Ajo lindi një djalë, i cili do të sundojë të gjitha kombet me një shufër hekuri. Dhe fëmija i saj u kap para Perëndisë dhe frontit të tij .” Fëmija i lindur nga Perëndia duhet të riprodhojë karakterin e Atit të tij, por ky nuk ishte rasti me djalin e parë të lindur nga njerëzit.

Emri Kain do të thotë përvetësim. Ky emër parashikon një fat mishor dhe tokësor për të, e kundërta e njeriut shpirtëror që do të jetë vëllai i tij më i vogël Abeli.

Le të theksojmë se në këtë fillim të historisë së njerëzimit, nëna që lind e shoqëron Zotin me këtë lindje, sepse ajo është e vetëdijshme se krijimi i kësaj jete të re është pasojë e një mrekullie të kryer nga Krijuesi i madh Zoti YaHWÉH. Në ditët tona të fundit kjo nuk është më ose rrallë.

Zanafilla 4:2: “ Ajo lindi sërish vëllanë e tij Abelin. Abeli ishte një bari dhe Kaini ishte një parmendës .

Abel do të thotë frymë. Më shumë se Kaini, fëmija Abeli paraqitet si një kopje e Adamit, i pari që mori frymën e mushkërive nga Zoti. Në fakt, me vdekjen e tij, të vrarë nga vëllai i tij, ai përfaqëson imazhin e Jezu Krishtit, Birit të vërtetë të Perëndisë, shpëtimtarit të të zgjedhurve të cilët do t'i shëlbojë me gjakun e tij.

Profesionet e dy vëllezërve konfirmojnë natyrat e tyre të kundërta. Ashtu si Krishti, " Abeli ishte një bari " dhe si jobesimtari materialist tokësor, " Kaini ishte një plugues ". Këta fëmijët e parë të historisë njerëzore shpallin fatin e profetizuar nga Zoti. Dhe ata vijnë për të dhënë detaje mbi projektin e tij të shpëtimit.

Zanafilla 4:3: “ Pas ca kohësh, Kaini i bëri një ofertë Zotit nga frutat e tokës; »

Kaini e di se Perëndia ekziston dhe për t'i treguar se dëshiron ta nderojë, ai e bën atë « një ofertë të fryteve të tokës », domethënë gjërat që ka prodhuar veprimtaria e tij. Në këtë rol, ai merr imazhin e shumicës së njerëzve fetarë hebrej, të krishterë ose myslimanë, të cilët nxjerrin në pah veprat e tyre të mira pa u shqetësuar për përpjekjen për të ditur dhe kuptuar atë që Zoti do dhe pret prej tyre. Dhuratat kanë kuptim vetëm nëse vlerësohen nga personi që i merr.

Zanafilla 4:4: “ Dhe Abeli, nga ana e tij, e bëri atë një nga të parëlindurit e kopesë së tij dhe nga dhjami i tyre. Zoti e shikoi mirë Abelin dhe ofertën e tij; »

Abeli imiton vëllanë e tij dhe për shkak të profesionit të tij si bari, i bën një ofertë Perëndisë " nga i parëlinduri i kopesë së tij dhe dhjami i tyre ". Kjo është e pëlqyeshme për Perëndinë, sepse ai sheh në sakrificën e këtyre " **të parëlindurve** " imazhin e parashikuar dhe të profetizuar të sakrificës së tij në Jezu Krishtin. Tek Zbulesa 1:5 lexojmë: "... dhe nga Jezu Krishti, dëshmitari besnik, **i parëlinduri i të vdekurve** dhe princi i mbretërve të tokës!" Atij që na do, që na çliroi nga mëkatet tona me gjakun e tij, ...". Perëndia e sheh projektin e tij të shpëtimit në ofertën e Abelit dhe mund ta gjejë atë vetëm të këndshme.

Zan. 4:5: " por ai nuk e shikoi mirë Kainin dhe ofertën e tij. Kaini u zemërua shumë dhe i ra fytyra. »

Krahasuar me ofertën e Abelit, është logjike që Zoti do t'i jepte pak interes ofertës së Kainit, i cili po aq logjikisht mund të zhgënjehet dhe trishtohet. " *Fytyra e tij është e dëshpëruar* ", por le të theksojmë se acarimi e bën atë të " **irritohet shumë** " dhe kjo nuk është normale sepse ky reagim është fryt i krenarisë së zhgënjyer. Irritimi dhe krenaria së shpejti do të prodhojnë një fryt më serioz: vrasjen e vëllait të tij Abelit, objekt i xhelozisë së tij.

Zanafilla 4:6: " *Dhe Zoti i tha Kainit: Pse je i zemëruar dhe pse e ke fytyrën të rrëzuar?* »

Vetëm Zoti e di arsyen e preferencës së tij për ofertën e Abelit. Kaini mund ta shohë vetëm të padrejtë reagimin e Perëndisë, por në vend që të zemërohet, ai duhet t'i lutet Perëndisë që ta lejojë të kuptojë arsyen e kësaj zgjedhjeje në dukje të padrejtë. Zoti ka njohuri të plotë për natyrën e Kainit, i cili në mënyrë të pavetëdijshme luan për të rolin e shërbëtorit të lig të Matit.24:48-49: " *Por nëse ai është një shërbëtor i keq, ai që thotë me vete: Zotëria im vonon të vijë, nëse ai fillon të rrahë shokët e tij , nëse ha e pi me pijanecët,...* ". Perëndia i bën atij një pyetje për të cilën ai e di në mënyrë të përsosur përgjigjen, por përsëri, duke e bërë këtë, i jep Kainit një mundësi për të ndarë me të shkakun e vuajtjes së tij. Këto pyetje do të mbeten pa përgjigje nga Kaini, kështu që Zoti e paralajmëron atë kundër të keqes që do ta pushtojë.

Zanafilla 4:7: " *Me siguri, nëse veproni mirë, do të ngrini fytyrën tuaj dhe nëse bëni të keqen, mëkati shtrihet te dera dhe dëshirat e tij janë për ju ; por ju keni sundim mbi të .* »

Pasi Eva dhe Adami kanë ngrënë dhe kanë marrë statusin e djallit duke " njohur të mirën dhe të keqen ", ai rishfaqet për ta shtyrë Kainin të vrasë vëllain e tij Abelin. Dy zgjedhjet, " *e mira dhe e keqja* ", janë përpara tij; " *E mira* " do ta bëjë atë të japë dorëheqjen dhe të pranojë zgjedhjen e Zotit edhe nëse ai nuk e kupton atë. Por zgjedhja e " *të keqes* " do ta bëjë atë të mëkatojë kundër Perëndisë, duke e bërë atë të shkelë urdhërimin e tij të gjashtë: " *Mos kryeni vrasje* "; dhe jo, " *nuk do të vrasësh* " siç e parashtuan përkthyesit. Urdhërimi i Zotit dënon krimin, jo vrasjen e kriminelëve fajtorë, të cilin ai e bëri të ligjshëm duke e urdhëruar dhe në këtë rast, ardhja e Jezu Krishtit nuk ndryshoi asgjë në këtë gjykim të drejtë të Perëndisë.

Vini re formën në të cilën Zoti flet për " *mëkatin* " sikur të ishte duke folur për një grua, sipas së cilës ai i kishte thënë Evës në Zanafilla 3:16: " **Dëshirat tuaja do të jenë për burrin tuaj, por ai do të ketë sundim mbi ju** ". Për Perëndinë, tundimi " *e mëkatit* " është i ngjashëm me atë të një gruaje që dëshiron të joshë

burrin e saj dhe ai nuk duhet ta lejojë veten të “ **dominohet** ” nga ajo apo nga ai. Në këtë mënyrë, Zoti i dha burrit urdhër që të mos e lejojë veten të joshet nga “ **mëkati** ” i përfaqësuar nga gruaja.

Zanafilla 4:8: “ *Megjithatë, Kaini i foli vëllait të tij Abelit; por ndërsa ishin në fushë, Kaini i ra vëllait të tij Abelit dhe e vrau.* »

Pavarësisht nga ky paralajmërim hyjnor, natyra e Kainit do të japë frytin e saj. Pas një shkëmbimi fjalësh me Abelin, Kaini, një vrasës në shpirtin e tij që në fillim si babai i tij shpirtëror, djalli, “ *u hodh mbi vëllain e tij Abelin dhe e vrau* ”. Kjo përvojë profetizon fatin e njerëzimit ku vëllai do të vrasë vëllanë, shpesh nga xhelozia laike ose fetare deri në fund të botës.

Zanafilla 4:9: “ *Zoti i tha Kainit: Ku është vëllai yt Abeli? Ai u përgjigj: Nuk e di; jam unë rojtari i vëllait tim?* »

Ashtu siç i kishte thënë Adamit që po fshihej prej tij: “ *Ku je?* ”, Zoti i tha Kainit: “ *Ku është vëllai yt Abeli?* », gjithmonë për t'i dhënë atij mundësinë të rrëfejë fajin e tij. Por marrëzi, ngaqë nuk mund të injorojë që Zoti e di që ai e vrau, ai përgjigjet me paturpësi “ *Nuk e di* ”, dhe me një arrogancë të pabesueshme, ai nga ana e tij i bën Zotit një pyetje: “ *A jam unë kujdestari i vëllait tim?* »

Zanafilla 4:10: “ *Dhe Perëndia tha: Çfarë ke bërë? Zëri i gjakut të vëllait tënd më thërret nga toka* ”

Zoti i jep përgjigjen e tij që do të thotë: ti nuk je rojtari i tij sepse je vrasësi i tij. Zoti e di mirë se çfarë ka bërë dhe ia paraqet me foto: “ *Zëri i gjakut të vëllait tënd më thërret nga toka* ”. Kjo formulë piktoreske që i jep gjakut të derdhur një zë që thërret Zotin do të përdoret në Apo.6 për të evokuar në “ *vulën e 5-të* ”, thirrjen e martirëve të vrarë nga persekutimet papale romake të fesë katolike: Apo. 6:9-10: “ *Kur hapi vulën e pestë, pashë nën altar shpirtrat e atyre që ishin vrarë për shkak të fjalës së Perëndisë dhe për shkak të dëshmisë që kishin dhënë. Ata thirrën me zë të lartë, duke thënë: Deri kur, o Mjeshër i shenjtë dhe i vërtetë, do të vonosh të gjykosh dhe të hakmerresh për gjakun tonë mbi ata që banojnë në tokë?* ”. Kështu, gjaku i derdhur padrejtësisht kërkon hakmarrje ndaj fajtorëve. Kjo hakmarrje legjitime do të vijë, por është diçka që Zoti e rezervon ekskluzivisht për Vetën e Tij. Ai deklaroi te Ligji i Përtërirë 32:35: “ *Hakmarrja dhe ndëshkimi janë të miat, kur këmba e tyre pengohet! Sepse dita e gjykimit të tyre është afër dhe ajo që i pret nuk do të vonojë.* ” Në Isa.61:2, së bashku me “ *vitin e hirit* ”, “ *dita e hakmarrjes* ” është në programin e mesias Jezus Krishtit: “ *... ai më ka dërguar...për të shpallur një vit hiri të Zoti dhe një ditë hakmarrjeje nga Perëndia ynë; për të ngushëlluar të gjithë të vuajturit; ...* ”. Askush nuk mund ta kuptonte se “ *botimi* ” i këtij “ *viti të hirit* ” duhej të ndahej nga “ *dita e hakmarrjes* ” me 2000 vjet.

Kështu, të vdekurit mund të thërrasin vetëm në kujtesën e Zotit, kujtimi i të cilit është i pakufizuar.

Krimi i kryer nga Kaini meriton dënim të drejtë.

Zanafilla 4:11: « *Tani do të jesh i mallkuar nga toka që hapi gojën për të marrë gjakun e vëllait tënd nga dora jote.* »

Kaini do të jetë i mallkuar nga toka dhe nuk do të vritet. Për të justifikuar këtë butësi hyjnore, duhet të pranojmë se ky krim i parë nuk kishte precedent.

Kaini nuk e dinte se çfarë do të thoshte të vrasësh dhe ishte zemërimi që verboi çdo arsyetim që e çoi në brutalitet fatal. Tani që vëllai i tij ka vdekur, njerëzimi nuk do të mund të thotë më se nuk e dinte se çfarë është vdekja. Ligji i vendosur nga Perëndia në Ekso.21:12 do të hyjë më pas: " *Ai që godet një njeri për vdekje, do të dënohet me vdekje .* "

Ky ajet paraqet edhe këtë shprehje: " *Toka që hapi gojën për të marrë nga dora jote gjakun e vëllait tënd* ". Zoti e personifikon tokën duke i dhënë një gojë që thith gjakun e derdhur mbi të. Pastaj kjo gojë i flet asaj dhe i kujton aktin e vdekshëm që e ndoti. Ky imazh do të merret në Ligjin e Përtërirë 26:10: " ***Toka hapi gojën dhe i gëlltiti bashkë me Korahun, kur ata që ishin mbledhur vdiqën dhe zjarri përpiu dyqind e pesëdhjetë burrat: ata i shërbyen popullit të paralajmërimit.*** ". Pastaj do të jetë te Zbulesa 12:16: " *Dhe toka e ndihmoi gruan, dhe toka hapi gojën dhe përpiu lumin që dragoi kishte nxjerrë nga goja e tij .* " " *Lumi* " simbolizon ligat monarkike katolike franceze, trupat ushtarake të krijuara posaçërisht të "dragonjve" të cilëve persekutoan protestantët besnikë dhe i ndoqën në malet e vendit. Ky varg ka një kuptim të dyfishtë : rezistenca e armatosur protestante, pastaj Revolucioni i përgjakshëm Francez. Në të dyja rastet shprehja " *toka hapi gojën* " e përfytyron atë si mirëseardhjen e gjakut të një morie njerëzish.

Zanafilla 4:12: " *Kur të punosh tokën, ajo nuk do të të japë më pasurinë e saj. Ju do të jeni një endacak dhe një endacak në tokë.* »

Ndëshkimi i Kainit është i kufizuar në tokën të cilën ai ishte i pari që e ndoti duke derdhur gjak njeriu mbi të; atë të njeriut që fillimisht u krijua sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Që nga mëkati, ai ruan karakteristikat e tij nga Perëndia, por nuk zotëron më pastërtinë e tij të përsosur. Veprimtaria e njeriut konsistonte kryesisht në prodhimin e ushqimit duke punuar tokën. Prandaj Kainit do t'i duhet të gjejë mënyra të tjera për t'u ushqyer.

Zanafilla 4:13: " *Kaini i tha Zotit: Ndëshkimi im është shumë i madh për t'u mbajtur .* "

Që do të thotë: në këto kushte është më mirë të bëj vetëvrasje.

Zanafilla 4:14: " *Ja, ti më hedh nga kjo tokë sot; Unë do të jem i fshehur nga fytyra jote, do të jem endacak dhe endacak në tokë dhe kush më gjen do të më vrasë .* "

Këtu ai tani është shumë llafazan dhe situatën e tij e përmbledh si dënim me vdekje.

Zanafilla 4:15: " *Zoti i tha: Nëse dikush do të vriste Kainin, Kaini do të hakmerrej shtatë herë. Dhe Zoti i vuri një shenjë Kainit, që kushdo që ta gjente të mos e vriste .* "

I vendosur t'i kursente jetën Kainit për arsyet e para tashmë, Perëndia i tha atij se vdekja e tij do të paguhej, " *hakmerrej* ", " *shtatë herë* ". Pastaj ai përmend " *një shenjë* " që do ta mbrojë atë. Në këtë masë, Perëndia profetizon vlerën simbolike të numrit "shtatë" që do të përcaktojë Shabatin dhe shenjtërimin e pushimit, i cili, i profetizuar në fund të javëve, do të gjejë përmbushjen e tij të plotë në mijëvjeçarin e shtatë të projektit të tij shpëtimtar. E shtuna do të jetë shenja e përkatësisë së Zotit krijues në Ezek.20:14-20. Dhe në Ezek.9 " *një shenjë* " u vendoset atyre që i përkasin Perëndisë në mënyrë që të mos vriten në orën e

dënimit hyjnor. Së fundi, për të konfirmuar këtë parim të **ndarjes së mbrojtur**, te Zbulesa 7, " *një shenjë* ", " *vula e Zotit të gjallë* ", vjen për të " *vulosur ballin* " e shërbëtorëve të Perëndisë dhe kjo " *vulë dhe shenjë* " është të shtunën e tij të ditës së shtatë.

Zanafilla 4:16: " *Atëherë Kaini u largua nga fytyra e Zotit dhe banoi në tokën e Nodit, në lindje të Edenit* ".

Ishte tashmë në lindje të Edenit që Adami dhe Eva ishin tërhequr pasi ishin dëbuar nga kopshti i Perëndisë. Kjo tokë këtu merr emrin Nod që do të thotë: vuajtje. Kështu, jeta e Kainit do të karakterizohet nga vuajtje mendore dhe fizike, sepse të qenit i refuzuar larg fytyrës së Perëndisë lë gjurmë edhe në zemrën e fortë të Kainit, i cili kishte thënë në vargun 13, duke pasur frikë prej tij: " *Unë do të jem i fshehur larg pranisë sate*". fytyrë".

Zanafilla 4:17: " *Kaini e njihte gruan e tij; ajo u ngjiz dhe lindi Enokun. Pastaj ai ndërtoi një qytet dhe i vuri emrin e djalit të tij Enokut* .

Kaini do të bëhet patriarku i popullsisë së një qyteti të cilit ai i jep emrin e djalit të tij të parë: Enoku që do të thotë: të inicosh, të udhëzosh, të ushtrosh dhe të fillosh të përdorësh një gjë. Ky emër përmbledh gjithçka që përfaqësojnë këto folje dhe është i përshtatshëm sepse Kaini dhe pasardhësit e tij inaugurojnë një lloj shoqërie pa Zot që do të vazhdojë deri në fund të botës.

Zan.4:18: " *Enokut i lindi Iradi, Iradit i lindi Mehujaeli, Mehujaelit i lindi Metuschaeli dhe Metuschaelit i lindi Lameku* . »

Kjo gjenealogji e shkurtër ndalon qëllimisht të personazhi i quajtur Lamech, kuptimi i saktë i të cilit mbetet i panjohur, por fjala nga kjo rrënjë ka të bëjë me udhëzime si emri Enoch, dhe gjithashtu një nocion fuqie.

Zanafilla 4:19: " *Lameku mori dy gra: emri i njërit ishte Ada dhe emri i tjetrit Zilah* . »

Ne gjejmë në këtë Lamek një shenjë të parë të shkëputjes me Perëndinë, sipas së cilës " *një burrë do të lërë babanë dhe nënën e tij për t'u lidhur me gruan e tij dhe të dy do të bëhen një mish i vetëm* " (shih Zanafilla 2:24). Por te Lameku burri lidhet me dy gra dhe të trija do të bëhen një mish i vetëm. Është e qartë se ndarja nga Zoti është totale.

Zanafilla 4:20: " *Ada lindi Jabalin; ai ishte babai i atyre që banonin në çadra dhe pranë kopesë* ".

Xheballi është patriarku i barinjve nomadë siç janë edhe sot disa popuj arabë.

Zanafilla 4:21: " *Emri i vëllait të tij ishte Jubal; ishte babai i të gjithë atyre që i binin harpës dhe fyellit* . »

Jubal ishte patriarku i të gjithë muzikantëve që zënë një vend të rëndësishëm në qytetërimet pa Zot, edhe sot ku kultura, dija dhe artisti janë themelet e shoqërive tona moderne.

Zanafilla 4:22: " *Zila, nga ana e saj, lindi Tubal Kainin, i cili farkëtoi të gjitha veglat prej bronzi dhe hekurit. Motra e Tubal Kainit ishte Naama* . »

Ky varg bie ndesh me mësimet zyrtare të historianëve që supozojnë një epokë bronzi përpara epokës së hekurit. Në të vërtetë, sipas Zotit, njerëzit e parë dinin të farkëtonin hekurin, dhe ndoshta që nga vetë Adami, sepse teksti nuk thotë për Tubal Kainin se ai ishte babai i atyre që farkëtonin hekurin. Por këto detaje të

zbuluara na janë dhënë në mënyrë që të kuptojmë se qytetërimi ka ekzistuar që nga njerëzit e parë. Kulturat e tyre pa zot nuk ishin më pak të rafinuara se e jona sot.

Zanafilla 4:23: *Lameku u tha grave të tij: Ada dhe Zilah, dëgjoni zërin tim! Gratë e Lamekut, dëgjoni fjalën time! Vrava një burrë për plagën time dhe një të ri për plagën time.* »

Lameku mburret para dy grave të tij se ka vrarë një burrë, gjë që e lëndon atë në gjykimin e Perëndisë. Por me arrogancë dhe tallje, ai shton se ka vrarë edhe një të ri, gjë që e përkeqëson rastin e tij në gjykimin e Zotit dhe që e bën atë një "vrasës" autentik dhe përsëritës.

Zanafilla 4:24: “ *Kaini do të hakmerret shtatë herë dhe Lameku shtatëdhjetë e shtatë herë.* »

Ai më pas tallet me butësinë që Perëndia tregoi ndaj Kainit. Meqenëse pas vrasjes së një njeriu, vdekja e Kainit do të hakmerrej "shtatë herë", pasi të vriste një burrë dhe një të ri, Lameku do të hakmerret nga Zoti "shtatëdhjetë e shtatë herë". Nuk mund të imagjinojmë komente të tilla të neveritshme. Dhe Perëndia donte t'i zbulonte njerëzimit se përfaqësuesit e tij të parë të brezit të dytë, ai i Kainit deri në të shtatën, ai i Lamekut, kishin arritur nivelin më të lartë të pandershmërisë. Dhe ky është demonstrimi i tij i pasojës së ndarjes prej tij.

Zan. 4:25: “ *Adami ende e njihnte gruan e tij; dhe ajo lindi një djalë dhe e quajti Seth, sepse, ajo tha: Perëndia më dha një pasardhës tjetër në vend të Abelit, të cilin Kaini e vrau.* »

Emri Seth i shqiptuar "cheth" në hebraisht tregon themelin e trupit të njeriut. Disa e përkthejnë atë si "ekuivalent ose kompensim", por unë nuk kam qenë në gjendje të gjej një justifikim për këtë propozim në hebraisht. Prandaj ruaj "themelin e trupit" sepse Sethi do të bëhet rrënja ose themeli bazë i linjës së gjakut besnik që Gen.6 do ta caktojë me shprehjen " *bijtë e Perëndisë* ", duke u lënë "grave" pasardhës rebelë të linjës së gjakut të Kaini që i mashtron, në kundërshtim me emërtimin " *bija të njerëzve* ".

Në Seth, Perëndia mbjell dhe ngre një " *farë* " të re në të cilën pasardhësi i shtatë, një tjetër Enoku, jepet si shembull në Zanafilla 5:21 deri në 24. Ai pati privilegjin të hynte në parajsë i gjallë, pa kaluar nëpër vdekje, pasi 365 vjet jetë tokësore jetoi në besnikëri ndaj Zotit krijues. Ky Enoku e mbajti mirë emrin e tij, sepse "edukimi" i tij ishte për lavdinë e Perëndisë, ndryshe nga adashi i tij, biri i Lamekut, birit të linjës së Kainit. Dhe të dy, rebeli Lameku dhe i drejti Enoku ishin pasardhësit e "shtatë" të prejardhjes së tyre.

Zanafilla 4:26: “ *Edhe Sethi pati një djalë, të cilit i vuri emrin Enosh. Ishte atëherë që njerëzit filluan të thërrisnin emrin e YaHWéH.* »

Enosh do të thotë: njeriu, i vdekshmi, i ligu. Ky emër lidhet me momentin kur njerëzit filluan të thërrisnin emrin e YaHWéH. Ajo që Perëndia dëshiron të na thotë duke i lidhur këto dy gjëra është se njeriu i linjës së gjakut besnik është bërë i vetëdijshëm për ligësinë e natyrës së tij, e cila për më tepër është e vdekshme. Dhe kjo vetëdije e shtyu atë të kërkonte Krijuesin e tij që ta nderonte dhe t'i bënte me besnikëri një adhurim që ishte i pëlqyeshëm për të.

Zanafilla 5

Ndarja përmes shenjtërimit

Në këtë kapitull 5, Perëndia bashkoi linjën e gjakut që i qëndroi besnike Atij. Unë ju paraqes studimin e detajuar vetëm të vargjeve të para të cilat na lejojnë të kuptojmë arsyen e këtij numërimi që mbulon kohën midis Ademit dhe Noeut të famshëm.

Zanafilla 5:1: “ *Ky është libri i farës së Adamit. Kur Zoti krijoi njeriun, e bëri atë në ngjashmërinë e Zotit .”*

Ky varg vendos standardin për listën e emrave të burrave të cituar. Gjithçka bazohet në këtë përkujtues: “ *Kur Zoti krijoi njeriun, ai e bëri atë në ngjashmërinë e Zotit* “. Prandaj duhet të kuptojmë se për të hyrë në këtë listë njeriu duhet të ketë ruajtur “ *ngjashmërinë e Zotit* “. Kështu mund të kuptojmë pse emra aq të rëndësishëm sa ai i Kainit nuk hyjnë në këtë listë. Sepse nuk bëhet fjalë për një ngjashmëri fizike, por për një ngjashmëri karakteri, dhe kapitulli 4 sapo na ka treguar atë të Kainit dhe pasardhësve të tij.

Zanafilla 5:2: “ *Ai krijoi burrin dhe gruan, i bekoj dhe i quajti me emrin burrë kur u krijuan .”*

Edhe këtu, përkujtimi i bekimit të Zotit për burrin dhe gruan do të thotë se emrat që do të citohen janë bekuar nga Zoti. Këmbëngulja e krijimit të tyre nga Zoti nxjerr në pah rëndësinë që ai i jep të njohurit si Zoti krijues që veçon, shenjtëron shërbëtorët e tij, me shenjtën e Shabatit, pjesën tjetër të respektuar gjatë ditës së shtatë nga të gjitha javët e tyre. Ruajtja e bekimit të Perëndisë me shenjtërimin e Shabatit dhe ngjashmërinë e karakterit të Tij janë kushtet e kërkuara nga Perëndia që një qenie njerëzore të mbetet e denjë për t'u quajtur “ *njeri* “. Përveç këtyre frutave, njeriu bëhet në gjykimin e tij një “kafshë” më e zhvilluar dhe e arsimuar se speciet e tjera.

Zanafilla 5:3: « *Adamit, që ishte njëqind e tridhjetë vjeç, i lindi një djalë në ngjashmërinë e tij, sipas shëmbëlltyrës së tij, dhe ia vuri emrin Seth .»*

Në mënyrë të dukshme midis Adamit dhe Sethit, dy emra mungojnë: ata të Kainit (i cili nuk është i prejardhjes besnike) dhe Abelit (i cili vdiq pa pasardhës). Kështu demonstron standardi i përzgjedhjes së bekuar. E njëjta gjë do të zbatohet për të gjithë emrat e tjerë të përmendur.

Zanafilla 5:4: “ *Ditët e Adamit pas lindjes së Sethit ishin tetëqind vjet; dhe atij i lindën bij e bija .”*

Ajo që duhet të kuptojmë është se Adami “ *lindi bij dhe bija* ”, para lindjes së “ *Setit* ” dhe pas tij, por këta nuk shfaqën besimin e babait apo atë të “Setit”. Ata u bashkuan me “burrat e kafshëve” që ishin jobesnikë dhe mosrespektues ndaj Perëndisë së gjallë. Kështu, midis të gjithë atyre që i lindën, pas vdekjes së Abelit, “ *Seti* ” ishte i pari që u dallua me besimin e tij dhe besnikërinë e tij ndaj Zotit YaHWÉH që krijoi dhe formoi babanë e tij tokësor. Të tjerë pas tij, duke mbetur anonimë, mund të kenë ndjekur shembullin e tij, por ata mbeten anonimë sepse lista e përzgjedhur nga Zoti është ndërtuar mbi pasardhjen e njerëzve të parë besnikë të secilit prej pasardhësve të paraqitur. Ky shpjegim e bën të kuptueshme

moshën tashmë të lartë, “130 vjeç” për Adamin kur lindi djali i tij “Seti”. Dhe ky parim vlen për secilin prej të zgjedhurve të përmendur në listën e gjatë që ndalet tek Noeu, sepse tre djemtë e tij: Semi, Kami dhe Jafeti nuk do të jenë të zgjedhur, duke mos qenë në ngjashmërinë e tij shpirtërore.

Zanafilla 5:5: “ *Të gjitha ditët që jetoi Adami ishin nëntëqind e tridhjetë vjet; pastaj ai vdiq .*”

Unë shkoj drejtpërdrejt te i zgjedhuri i shtatë, emri i të cilit është Enoku; një Enoku, karakteri i të cilit është e kundërta absolute e Enokut, birit të Kainit.

Zanafilla 5:21: “ *Enokut, në moshën gjashtëdhjetë e pesë vjeç, i lindi Metuselahu* ”.

Zanafilla 5:22: “ *Enoku, pas lindjes së Metuselahut, eci me Perëndinë treqind vjet; dhe atij i lindën bij e bija .*”

Zanafilla 5:23: “ *Të gjitha ditët e Enokut ishin treqind e gjashtëdhjetë e pesë vjet* ”.

Zanafilla 5:24: “ *Enoku eci me Perëndinë; atëherë ai nuk ishte më, sepse e mori Zoti* ”.

Është me këtë shprehje specifike nga rasti Enoku që Zoti na e zbulon atë: paradiluvianëve gjithashtu u çua "Elija" e tyre në parajsë pa kaluar nëpër vdekje. Në të vërtetë, formula e këtij ajeti ndryshon nga të gjitha të tjerat që përfundojnë për jetën e Ademit, me fjalët " *pastaj ai vdiq* ”.

Më pas vjen Metushelah, njeriu që jetoi më gjatë në tokë, 969 vjet; pastaj një tjetër Lamek i kësaj linje i bekuar nga Perëndia.

Zanafilla 5:28: “ *Lamekut, në moshën njëqind e tetëdhjetë e dy vjeç, i lindi një djalë* ”.

Zan .

Për të kuptuar kuptimin e këtij ajeti, duhet të dini se emri Noah do të thotë: pushoni. Lameku sigurisht nuk e imagjinonte se deri në çfarë mase do të realizoheshin fjalët e tij, sepse ai e pa vetëm " *tokën e mallkuar* " nga këndi i " *lodhjes sonë dhe punës së dhimbshme të duarve tona* ", tha ai. Por në kohën e Noeut, Perëndia do ta shkatërrojë atë për shkak të ligësisë së njerëzve që ai mbart, siç do të na lejojë të kuptojmë Zanafilla 6. Megjithatë, Lameku, babai i Noeut, ishte një i zgjedhur, të cilit, si të paktëve të zgjedhur të kohës së tij, duhet t'i ketë ardhur keq kur pa ligësinë e njerëzve përreth tyre duke u rritur.

Zanafilla 5:30: “ *Pas lindjes së Noeut, Lameku jetoi pesëqind e nëntëdhjetë e pesë vjet; dhe i lindën djem e vajza* ”

Zanafilla 5:31: “ *Të gjitha ditët e Lamekut ishin shtatëqind e shtatëdhjetë e shtatë vjet; pastaj vdiq* »

Zanafilla 5:32: “ *Noeut, pesëqind vjeç, i lindi Semi, Kami dhe Jafeti* ”

Zanafilla 6

Ndarja dështon

Zanafilla 6:1: “ Kur njerëzit filluan të shumohen në faqen e dheut dhe atyre u lindën vajza, ”

Sipas mësimëve të nxjerra më parë, kjo turmë njerëzore është norma shtazore që përçmon Zotin, i cili ka arsye të mira për t'i refuzuar gjithashtu. Joshja e Adamit nga gruaja e tij Eva është riprodhuar në mbarë njerëzimin dhe është normale sipas mishit: vajzat joshin burrat dhe ata marrin prej tyre atë që dëshirojnë.

Zanafilla 6: 2: “ *Bijtë e Perëndisë panë që bijat e njerëzve ishin të bukura dhe morën për gra nga të gjithë ata që zgjodhën* ”

Këtu gjërat bëhen të ndërlikuara. **Ndarja** midis jobesimtarëve të shenjtëruar dhe jobesimtarë përfundimisht zhduket. Të shenjtëruarit këtu të quajtur logjikisht " *bijtë e Perëndisë* " bien nën joshjen e " *bijave të njerëzve* " ose të grupit njerëzor "kafshë". Aleancat përmes martesës bëhen kështu shkaku i kolapsit të **ndarjes së** dëshiruar dhe të kërkuar nga Zoti. Ishte kjo përvojë e paharrueshme që më vonë do ta shtynte atë të ndalonte bijtë e Izraelit të merrnin gra të huaja për gra. Përmbytja që do të rezultojë tregon se sa duhet respektuar ky ndalim. Nga çdo rregull, ka përjashtime, sepse disa gra e morën Perëndinë e vërtetë me burrin hebre si Rutha. Rreziku nuk është se gruaja është e huaj, por se ajo e çon një " *bir të Zotit* " në braktisje pagane duke e bërë atë të adoptojë fenë tradicionale pagane të origjinës së tij. Madje, edhe e kundërta është e ndaluar sepse gruaja "bijë e Zotit" e vë veten në rrezik vdekjeprurës duke u martuar me "bir njeriu" "kafshë" dhe të fesë së rreme, që është edhe më e rrezikshme për të. Sepse çdo "grua" ose "vajzë" është "grua" vetëm gjatë jetës së saj në tokë dhe të zgjedhurit mes tyre do të marrin si burrat një trup qiellor aseksual të ngjashëm me engjëjt e Perëndisë. Përjetësia është unisex dhe imazh i karakterit të Jezu Krishtit, modeli i përsosur hyjnor.

Problemi i martesës është ende i pranishëm. Sepse ai që martohet me dikë që nuk është i fesë së tij, dëshmon kundër besimit të tij, qoftë ai i drejtë apo i gabuar. Për më tepër, ky veprim tregon indiferencë ndaj fesë dhe rrjedhimisht ndaj vetë Zotit. Të zgjedhurit duhet ta duan Zotin mbi të gjitha që të jenë të denjë për t'u zgjedhur. Megjithatë, aleanca me të huajin nuk i pëlqen atij, i zgjedhuri që e kontraktin atë bëhet i padenjë për t'u zgjedhur dhe besimi i tij bëhet mendjemadh, një iluzion që do të përfundojë në një zhgënjim të tmerrshëm. Mbetet për të nxjerrë një zbritje përfundimtare. Nëse martesë ende paraqet këtë problem, kjo ndodh sepse shoqëria moderne njerëzore e gjen veten në të njëjtën gjendje imoraliteti si ato të kohës së Noeut. Prandaj, ky mesazh është për herën tonë të fundit ku gënjeshtër mbizotëron mendjet njerëzore, të cilat mbyllën plotësisht ndaj "të vërtetës" hyjnore.

Për shkak të rëndësisë së tij për «kohët e fundit», Perëndia më udhëhoqi që të zhvilloj së fundi këtë mesazh të zbuluar në këtë tregim të Zanafillës. Sepse përvoja e të zgjedhurve paradiluvian përmbledhet nga një " *fillim* " i lumtur dhe një " *fund* " tragjik në braktisje dhe neveri. Megjithatë, kjo përvojë përmbledh edhe atë të kishës së saj të fundit në formën e saj institucionale "Adventisti i Ditës së Shtatë", e bekuar zyrtarisht dhe historikisht në 1863, por shpirtërisht në 1873, në " *Filadelfia* ", në Zb. 3:7, për " *fillimin* " e saj, dhe " *të vjella* " nga Jezu Krishti në Zbulesa 3:14, në " *Laodicea* " në 1994, në " *fundin* " e tij, për shkak të

vaktit të tij formalist dhe për shkak të aleancës së tij me kampin. armiku ekumenik në vitin 1995. Koha e miratimit të Zotit për këtë institucion fetar të krishterë është fiksuar kështu me "një *fillim* dhe një *fund*". Por, ashtu si besëlidhja hebreje u vazhdua nga dymbëdhjetë apostujt e zgjedhur nga Jezusi, po ashtu vepra adventiste vazhdon nga unë dhe nga të gjithë ata që marrin këtë dëshmi profetike dhe riprodhojnë veprat e besimit që Zoti fillimisht i bekoj në pionierët e Adventizmit të 1843 dhe 1844. Përcaktoj se Zoti i bekoj motivet e besimit të tyre dhe jo standardin e interpretimeve të tyre profetike që më vonë do të vihej në dyshim. Praktika e Shabatit, që mund të bëhet formaliste dhe tradicionale, sita e gjykimit të Perëndisë nuk bekon më asgjë tjetër përveç dashurisë për të vërtetën e shënuar në të zgjedhurit e tij, "nga fillimi në fund" ose, deri në kthimin e vërtetë të lavdishëm të Krishtit, i vendosur për herën e fundit në pranverë 2030.

Duke e paraqitur veten te Zbulesa 1:8 si "*alfa dhe omega*", Jezu Krishti na zbulon një çelës për të kuptuar strukturën dhe aspektin në të cilin ai na zbulon gjatë gjithë Biblës, "*gjykimin*" e tij, është gjithmonë bazuar në një vëzhgim të situatës së "*fillimit*" dhe asaj që shfaqet në "*fund*", të një jete, të një aleance apo të një kishë. Ky parim shfaqet në Dan.5 ku fjalët e shkruara në mur nga Perëndia, "*të numëruara, të numëruara*", të ndjekura nga "*peshuar dhe ndarë*", përfaqësojnë "*fillimin*" e jetës së mbretit Belshazar dhe kohën e "*mbarimit*" të saj. Në këtë mënyrë, Zoti konfirmon se gjykimi i tij bazohet në kontrollin e përhershëm të subjektit që gjykohet. Ai ishte nën vëzhgimin e tij që nga "*fillimi*" ose "*alfa*" deri te "*fundi*", "*omega*" e tij.

Në librin e Zbulesës dhe në temën e letrave drejtuar "*shtatë Kishave*", i njëjti parim fikson "*fillimin dhe fundin*" e të gjitha "*Kishave*" në fjalë. Së pari, gjejmë Kishën apostolike, "*fillimi*" i lavdishëm i së cilës kujtohet në mesazhin e dërguar në "*Efes*" dhe në të cilin "*fundi*" i saj e vendos atë nën kërcënimin e tërheqjes së Shpirtit të Perëndisë për shkak të mungesës së zellit të tij. Për fat të mirë, mesazhi i dhënë në "*Smyrna*" para vitit 303 dëshmon se thirrja e Krishtit për pendim do të jetë dëgjuar për lavdinë e Perëndisë. Më pas, kisha katolike papale romake fillon në "*Pergam*", në vitin 538, dhe përfundon në "*Tyatira*", në kohën e reformimit protestant, por veçanërisht zyrtarisht atë të vdekjes së Papa Piut 6, i mbajtur në burg në Valencia, në qytetin tim, në Francë, më 1799. Më pas vjen rasti i besimit protestant, miratimi i të cilit nga Zoti është gjithashtu i kufizuar në kohë. "*Fillimi*" i tij përmendet në "*Tyatira*" dhe "*fundi*" i tij zbulohet në "*Sardes*" në 1843 për shkak të praktikës së saj të së dielës të trashëguar nga feja romake. Jezusi nuk mund të ishte më i qartë, mesazhi i tij, "*ti je i vdekur*", nuk çon në konfuzion. Dhe së treti nën "*Filadelfia dhe Laodicea*" rasti i adventizmit institucional që pamë më parë mbyll temën e mesazheve drejtuar "*shtatë kishave*" dhe kohën e epokave që ato simbolizojnë.

Duke na zbuluar sot sesi ai i gjykoi gjërat tashmë të kryera, dhe që nga "*fillimi*" si Zanafilla, Perëndia na jep çelësat për të kuptuar se si ai gjykon faktet dhe kishat në kohën tonë. "*Gjykimi*" që del nga studimi ynë mban kështu "*Vulën*" e Shpirtit të hyjnisë së tij.

Zanafilla 6:3: "*Atëherë Zoti tha: Fryma ime nuk do të qëndrojë përgjithmonë te njeriu, sepse njeriu është mish dhe ditët e tij do të jenë njëqind e njëzet vjet . »*

Më pak se 10 vjet para kthimit të Krishtit, ky mesazh sot merr një aktualitet mahnitës. Fryma e jetës e dhënë nga Perëndia “ *nuk do të mbetet përgjithmonë te njeriu, sepse njeriu është mish dhe ditët e tij do të jenë njëqind e njëzet e nëntë vjet* ”. Në fakt, ky nuk ishte kuptimi që Perëndia u dha fjalëve të tij. Më kuptoni dhe kuptoni Atë: Zoti nuk heq dorë nga projekti i tij gjashtëmijëvjeçar i thirrjes dhe përzgjedhjes së të zgjedhurve. Problemi i tij qëndron në jetëgjatësinë e madhe që u dha paradiluvianëve që nga Adami që vdiq në moshën 930 vjeç, pas tij, një tjetër Methuschela do të jetojë 969 vjeç. Nëse bëhet fjalë për 930 vjet besnikëri, kjo është e durueshme dhe madje e pëlqyeshme për Zotin, por nëse është një Lamek arrogant dhe i neveritshëm, Zoti vlerëson se ta durosh atë mesatarisht 120 vjet do të jetë më se e mjaftueshme. Ky interpretim vërtetohet nga historia, pasi që nga fundi i përmbytjes, kohëzgjatja e jetës njerëzore është reduktuar në një mesatare prej 80 vjetësh në kohën tonë.

Zanafilla 6:4: “ *Gjigantët ishin në tokë në ato ditë, dhe gjithashtu pasi bijtë e Perëndisë erdhën te bijat e njerëzve dhe ato u lindën atyre fëmijë: këta janë heronjtë që ishin të famshëm në lashtësi* .

Më duhej të shtoja saktësinë “ *dhe gjithashtu* ” nga teksti hebraik, sepse kuptimi i mesazhit është transformuar. Perëndia na zbulon se krijimi i tij i parë paradiluvian ishte i një standardi gjigant, vetë Adami duhet të kishte matur rreth 4 ose 5 metra lartësi. Menaxhimi i sipërfaqes së tokës është ndryshuar dhe reduktuar. Një hap i vetëm i këtyre “ *gjigantëve* ” vlente pesë herët tanë, dhe atij iu desh të merrte pesë herë më shumë ushqim nga toka se sa një njeri sot. Prandaj, toka origjinale u popullua shpejt dhe u banua në të gjithë sipërfaqen e saj. Saktësia “ *dhe gjithashtu* ” na mëson se ky standard i “ *gjigantëve* ” nuk është modifikuar nga aleancat e të shenjtëruarve dhe të refuzuarve, “ *bijve të Perëndisë* ” dhe “ *bijave të njerëzve* ”. Prandaj, Noeu ishte vetë një gjigant prej 4 deri në 5 metra, si dhe fëmijët e tij dhe gratë e tyre. Në kohën e Moisiut, këto standarde paradiluviane gjendeshin ende në tokën e Kanaanit dhe ishin këta gjigantë, “Anakimët”, që i tmerruan spiunët hebrej të dërguar në tokë.

Zanafilla 6:5: “ *Zoti pa që ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë dhe që të gjitha mendimet e zemrave të tyre ishin të përditshme vetëm drejt së keqes* .”

Një vëzhgim i tillë e bën vendimin e tij të kuptueshëm. Ju kujtoj se ai krijoi tokën dhe njeriun për të zbuluar këtë ligësi të fshehur në mendimet e krijesave të tij qiellore dhe tokësore. Prandaj demonstrimi i dëshiruar u arrit pasi “ *të gjitha mendimet e zemrave të tyre drejtoheshin çdo ditë vetëm drejt së keqes* ”.

Zanafilla 6:6: “ *Zoti u pendua që kishte krijuar njeriun mbi tokë dhe u hidhërua në zemër* .”

Të dish paraprakisht se çfarë do të ndodhë është një gjë, por të përjetosh atë në përmbushjen e saj është një tjetër. Dhe përballë realitetit të mbizotërimit të së keqes, mendimi i pendimit, ose më saktë i keqardhjes, mund të lindë për momentin në mendjen e Zotit, sa e madhe është vuajtja e tij përballë kësaj fatkeqësie morale.

Zanafilla 6:7: “ *Dhe Zoti tha: "Unë do të shfaros nga faqja e dheut njeriun që kam krijuar, nga njeriu te bagëtia, nga rrëshqanorët dhe nga zogjtë e qiellit; sepse pendohem që i kam bërë ato* .”

Pak para përmytjes, Perëndia vëren triumfin e Satanait dhe demonëve të tij mbi tokë dhe banorët e saj. Për të, sprovë ishte e tmerrshme, por ai mori demonstratën që donte të merrte. E tëra që mbetet është të shkatërrohet kjo formë e parë e jetës në të cilën njerëzit jetojnë shumë gjatë dhe janë shumë të fuqishëm në përmasa gjigante. Kafshët tokësore afër njerëzve si bagëtitë, zvarranikët dhe zogjtë e ajrit do të duhet të zhduken përgjithmonë me ta.

Zanafilla 6:8: “ *Por Noeu gjeti hir në sytë e Zotit .”*

Dhe sipas Ezé.14 ai ishte i vetmi që gjeti hir përpara Perëndisë, fëmijët e tij dhe gratë e tyre nuk ishin të denjë për t'u shpëtuar.

Zanafilla 6:9: “ *Këta janë fara e Noeut. Noeu ishte një njeri i drejtë dhe i drejtë në kohën e tij; Noeu eci me Zotin .”*

Ashtu si Jobi, Noeu gjykohet nga Perëndia " i drejtë dhe i drejtë ". Dhe ashtu si Enoku i drejtë përpara tij, Perëndia i llogarit atij " të ecë " me të.

Zanafilla 6:10: " *Noeut i lindi tre djem: Semin, Kamin dhe Jafetin .”*

Në moshën 500 vjeç, sipas Zanafillës 5:22, " *Noeut i lindën tre djem: Semin, Kamin dhe Jafetin "*. Këta djem do të rriten, do të bëhen burra dhe do të marrin gra. Prandaj, Noeu do të ndihmohet dhe ndihmohet nga djemtë e tij kur t'i duhet të ndërtojë arkën. Midis kohës së lindjes së tyre dhe përmytjes do të kalojnë 100 vjet. Kjo dëshmon se "120 vitet" e vargut 3 nuk kanë të bëjnë me kohën që i është dhënë për të përfunduar ndërtimin e tij.

Zanafilla 6:11: " *Toka ishte e korruptuar përpara Perëndisë, toka ishte plot me dhunë .”*

Korrupsioni nuk është domosdoshmërisht i dhunshëm, por kur dhuna e shenjon dhe e karakterizon, vuajtja e Zotit të dashur bëhet intensive dhe e padurueshme. Kjo dhunë, e cila arriti kulmin, është e llojit me të cilin u mburr Lameku në Zanafilla 4:23: " *Kam vrarë një burrë për plagën time dhe një të ri për plagën time "*.

Zanafilla 6:12: “ *Dhe Perëndia shikoi tokën dhe ja, ajo ishte e prishur; sepse çdo mish kishte korruptuar rrugën e tij mbi tokë .”*

Në më pak se 10 vjet, Perëndia do të shikojë përsëri tokën dhe do ta gjejë atë në të njëjtën gjendje si në kohën e përmytjes, " *gjithë mishi do të ketë prishur rrugën e tij .”* Por ju duhet të kuptoni se çfarë do të thotë Zoti kur flet për korrupsion. Sepse nëse referenca e kësaj fjale është njerëzore, përgjigjet janë po aq të shumta sa edhe opinionet për këtë temë. Me Zotin Krijues, përgjigja është e thjeshtë dhe e saktë. Ai i quan korrupsion të gjitha çoroditjet e sjella nga burri dhe gruaja në rendin dhe rregullat që ai ka vendosur: Në korrupsion, burri nuk merr më rolin e tij si burrë, as gruaja rolin e saj si femër. Rasti i Lamekut, bigamistit, pasardhës i Kainit, është një shembull, sepse norma hyjnore i thotë: " *Njeriu do të lërë babanë dhe nënën e tij për t'u kapur pas gruas së tij "*. Shfaqja e strukturës së tyre trupore zbulon rolet e burrave dhe grave. Por për të kuptuar më mirë rolin e asaj që i jepet si " *ndihmë* " Adamit, imazhi i saj simbolik i Kishës së Krishtit na jep përgjigjen. Çfarë " *ndihmë* " mund t'i japë Kisha Krishtit? Roli i tij konsiston në rritjen e numrit të të zgjedhurve të shpëtuar dhe duke rënë dakord të vuajnë për të. Është e njëjta gjë për gruan që i është dhënë Ademit. E lirë nga fuqia muskulore e Adamit, roli i saj është të lindë dhe të rrisë fëmijët e saj derisa ata nga ana e tyre të gjejnë një familje dhe kështu toka do të popullohet, sipas urdhrit të

urdhëruar nga Zoti në Zanafilla 1:28: " *Dhe Zoti i bekoi ata Dhe Perëndia u tha atyre: **Jini të frytshëm, shumëzohuni, mbushni tokën dhe nënshtrojeni** ; dhe kini sundim mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit dhe mbi çdo qenie të gjallë që lëviz mbi tokë ."* Në çoroditjen e saj, jeta moderne i ka kthyer shpinën kësaj norme. Jetesa e përqendruar urbane dhe punësimi industrial së bashku krijuan nevojën gjithnjë në rritje për para. Kjo ka bërë që gratë të braktisin rolin e tyre si nëna për të punuar në fabrika ose në dyqane. Të rritur dobët, fëmijët janë bërë kapriçioz dhe kërkues dhe po japin një fryt dhune në vitin 2021 dhe përputhen plotësisht me përkrimin që Pali i bëri Timoteut në 2 Tim.3:1 deri në 9. Ju nxis të gjeni kohë për të lexuar , me gjithë vëmendjen që meritojnë, të plotë, dy letrat që ai i drejton Timoteut, për të gjetur në këto letra standardet e vendosura nga Zoti, që në fillim, duke e ditur se ai nuk ndryshon. dhe nuk do të ndryshojë deri në kthimin e saj në lavdi në pranverën e vitit 2030.

Zanafilla 6:13: " *Atëherë Perëndia i tha Noeut: "Fundi i çdo mishi vendoset nga unë; sepse e kanë mbushur tokën me dhunë; ja, unë do t'i shkatërroj me tokën ."*

Me të keqen e vendosur në mënyrë të pakthyeshme, shkatërimi i banorëve të tokës mbetet e vetmja gjë që Zoti mund të bëjë. Perëndia i bën të njohur mikut të tij të vetëm tokësor projektin e tij të tmerrshëm, sepse vendimi i tij është marrë dhe është vendosur përfundimisht. Duhet të vërejmë fatin e veçantë që Perëndia i jep Enokut, të vetmit që hyn në përjetësi pa kaluar nëpër vdekje, dhe Noeut, të vetmit njeri që u gjet i denjë për t'i mbijetuar përmbytjes shfarosëse. Sepse në fjalët e tij Perëndia thotë " *ata kanë ..*" dhe " *Unë do t'i shkatërroj* ". Ngaqë mbeti besnik, Noeu nuk u ndikua nga vendimi i Perëndisë.

Zanafilla 6:14: " *Bëni vetes një arkë prej druri të butë; ju do ta rregulloni këtë arkë në qeli dhe do ta mbulonit me katran brenda dhe jashtë ."*

Noeu duhet të mbijetojë dhe jo vetëm ai, sepse Zoti dëshiron që jeta e krijimit të tij të vazhdojë deri në fund të 6000 viteve të përzgjedhjes së projektit të tij. Për të ruajtur jetën e zgjedhur gjatë vërshimit të ujërave, do të duhet të ndërtohet një arkë lundruese. Zoti i jep udhëzimet e tij Noeut. Do të përdorë dru të butë rezistent ndaj ujit dhe harku do të bëhet i papërshkueshëm nga uji me një shtresë katrani, rrëshirë e marrë nga pisha ose bredhi. Ai do të ndërtojë qeliza në mënyrë që çdo specie të jetojë veçmas për të shmangur konfrontimet stresuese për kafshët në bord. Qëndrimi në arkë do të zgjasë një vit të tërë, por puna drejtohet nga Zoti, për të cilin asgjë nuk është e pamundur.

Zanafilla 6:15: " *Kështu do ta bësh: arka do të jetë e gjatë treqind kubitë, e gjerë pesëdhjetë dhe e lartë tridhjetë* " .

Nëse " *kubiti* " do të ishte ai i një gjiganti, mund të ishte pesëfishi i asaj të hebrenjve që ishte afërsisht 55 cm. Perëndia i zbuloi këto dimensione në standardin e njohur nga Hebrenjtë dhe Moisiu, të cilët e morën këtë tregim nga Perëndia. Kështu, harku i ndërtuar ishte 165 m i gjatë, 27,5 m i gjerë dhe 16,5 m i lartë. Harku në formën e një kutie drejtkëndëshe ishte pra i një madhësie imponuese, por ishte ndërtuar nga burra, madhësia e të cilëve lidhej me të. Sepse ne gjejmë, për lartësinë e saj, tre kate prej afërsisht pesë metrash për burrat të cilët vetë kishin lartësi midis 4 dhe 5 m.

Zan. 6:16: « Do të bësh **një dritare** për arkën , të cilën do ta zvogëlosh në **një kubit** në krye; do të vendosësh **një portë** në anë të arkës; dhe do të ndërtoni një kat më të ulët, një të dytë dhe një të tretë . »

Sipas këtij përshkrimi, e vetmja " derë " e arkës ishte vendosur në nivelin e katit të parë " në anën e arkës ". Arka u mbyll plotësisht dhe poshtë çatisë së nivelit të tretë, një dritare e vetme 55 cm e lartë dhe e gjerë duhej të mbahej e mbyllur deri në fund të përmbytjes, sipas Zanafillës 8:6. Banorët e arkës jetuan në errësirë dhe në dritën artificiale të llambave të naftës gjatë gjithë përmbytjes.

Zanafilla 6:17: “ Dhe unë do të sjell një përmbytje ujërash mbi tokë, për të shkatërruar çdo mish që ka frymë jete nën qiell; gjithçka në tokë do të zhduket .”

Zoti dëshiron të lërë me këtë shkatërrim një mesazh paralajmërimi për njerëzit që do të ripopullojnë tokën pas përmbytjes dhe deri në kthimin në lavdinë e Jezu Krishtit në fund të 6000 viteve të projektit hyjnor. E gjithë jeta do të zhduket me normën e saj antidiluvian. Sepse pas përmbytjes, Zoti gradualisht do të zvogëlojë madhësinë e qenieve të gjalla, të njerëzve dhe të kafshëve, në madhësinë e pigmeve afrikanë.

Zanafilla 6:18: “ Por unë do të vendos besëlidhjen time me ju; do të hysh në arkë, ti dhe djemtë e tu, gruaja jote dhe gratë e bijve të tu me ty . »

Janë tetë nga këta të mbijetuar nga përmbytja e ardhshme, por shtatë prej tyre përfitojnë jashtëzakonisht nga bekimi i veçantë dhe individual i Noeut. Prova shfaqet në Ezk.14:19-20 ku Zoti thotë: " Ose nëse dërgoj një murtajë në këtë tokë dhe derdh tërbimin tim kundër saj me anë të vdekshmërisë, për të shkatërruar prej saj njerëzit dhe kafshët, dhe midis tij ishte Noeu . , Danieli dhe Jobi, jetoj! thotë Zoti, Zoti, ata nuk do të shpëtonin as bij as bija, por me drejtësinë e tyre do të shpëtonin shpirtrat e tyre . Ata do të jenë të dobishëm për ripopullimin e tokës, por duke mos qenë të nivelit shpirtëror të Noeut, ata sjellin në botën e re papërsosmërinë e tyre, e cila nuk do të marrë shumë kohë për të dhënë frytet e saj të këqija.

Zanafilla 6:19: " Nga çdo gjallesë, nga çdo mish, do të sillni në arkë dy nga çdo lloj, për t'i mbajtur të gjallë me ju: një mashkull dhe një femër ".

Një çift për specie " e gjithçkaje që jeton " është vetëm norma e nevojshme për riprodhim, këta do të jenë të vetmit të mbijetuar midis gjinisë së kafshëve tokësore.

Zanafilla 6:20: “ Nga zogjtë sipas llojit të tyre, nga bagëtia sipas llojit të tyre dhe nga të gjitha rrëshqanorët e tokës sipas llojit të tyre, dy nga çdo lloj do të vijnë te ti, që të mund të ruash jetën e tyre .”

Në këtë varg, në numërimin e tij, Zoti nuk përmend kafshët e egra, por ato do të përmenden si të marra në arkë në Zanafilla 7:14.

Zanafilla 6:21: " Dhe ju, merrni nga të gjitha ushqimet që halet dhe grumbullojeni me vete, që të jetë ushqim për ju dhe për ata ".

Ushqimi i nevojshëm për të ushqyer tetë njerëz për një vit dhe të gjitha kafshët e marra në bord duhej të zinin një vend të madh në arkë.

Zanafilla 6:22: " Kjo është ajo që bëri Noeu: ai kreu gjithçka që Perëndia i kishte urdhëruar ".

Me besnikëri dhe të mbështetur nga Zoti, Noeu dhe djemtë e tij kryen detyrën që i kishte dhënë Perëndia. Dhe këtu, duhet të kujtojmë se toka është një

kontinent i vetëm që ujitet vetëm nga lumenj dhe lumenj. Në zonën e malit Ararat ku banojnë Noeu dhe djemtë e tij, ka vetëm një fushë dhe asnjë det, prandaj bashkëkohësit e tij e shohin Noeun duke ndërtuar një ndërtim lundrues në mes të një kontinenti pa det dhe fyerjet me të cilat duhej të derdhnin grupin e vogël të bekuar nga Zoti. Por tallësit së shpejti do të pushojnë së talluri me të zgjedhurin dhe do të mbyten në ujërat e përmytjes në të cilën nuk donin të besonin.

Zanafilla 7

Ndarja përfundimtare e përmytjes

Zanafilla 7:1: “ Zoti i tha Noeut: Hyr në arkë ti dhe gjithë shtëpia jote; sepse të pashë **para** meje midis këtij brezi . »

Vjen momenti i së vërtetës dhe **ndarja përfundimtare** e krijimit realizohet. Duke " *hyrë në arkë* ", jetët e Noeut dhe familjes së tij do të shpëtohen. Ka një lidhje midis fjalës " *arkë* " dhe " *drejtësisë* " që Perëndia ia ngarkon Noeut. Kjo lidhje kalon nëpër " *arkën e dëshmisë* " së ardhshme , e cila do të jetë arkë e shenjtë që përmban " *drejtësinë* " e Zotit, e shprehur në formën e dy tabelave në të cilat gishtit i tij do të gdhend " *dhjetë urdhërimet* " e tij. Në këtë krahasim, Noeu dhe shokët e tij tregohen të barabartë në masën që të gjithë përfitojnë nga shpëtimi me hyrjen në arkë, edhe nëse Noeu është i vetmi që meriton të identifikohet me këtë ligj hyjnor siç tregohet nga saktësia hyjnore: " *Pashë **keni** të drejtë .* " Prandaj, Noeu ishte në përputhje të përsosur me ligjin hyjnor që tashmë në parimet e tij u mësohej shërbëtorëve të tij paradiluvianëve.

Zanafilla 7:2: “ *Do të marrësh shtatë palë nga të gjitha kafshët e pastra, mashkullin dhe femrën e tij; një palë kafshësh që nuk janë të pastra, mashkulli dhe femra e tij; »*

Ne jemi në një kontekst paradiluvian dhe Zoti evokon dallimin midis kafshës së klasifikuar " *të pastër ose të papastër* ". Prandaj, ky standard është aq i vjetër sa krijimi i tokës dhe në Levitiku 11, Perëndia i ka kujtuar vetëm këto standarde që ai vendosi që në fillim. Prandaj, Perëndia ka, si " *Sbatati* ", arsye të mira për të kërkuar nga të zgjedhurit e tij, në kohën tonë, respekt për ato gjëra që lavdërojnë rendin e tij të vendosur për njeriun. Duke zgjedhur " *shtatë çifte të pastra* " për një " *të papastër* " të vetme, Zoti tregon preferencën e tij për pastërtinë që shënon me "vulën" e tij, numrin "7" të shenjtëritimit të kohës së projektit të tij tokësor.

Zanafilla 7:3: « *Shtatë çifte zogjsh të qiellit, meshkuj e femra, për të mbajtur gjallë racën e tyre mbi faqen e gjithë dheut .»*

Për shkak të imazhit të tyre të jetës qiellore engjëjlore, " *shtatë palë* " të " *zogjve të qiellit* " janë shpëtuar gjithashtu.

Zanafilla 7:4: *Për shtatë ditë të tjera, dhe unë do të dërgoj shi mbi tokë dyzet ditë e dyzet net dhe do të shkatërroj nga faqja e dheut çdo krijesë që kam krijuar .*

Numri “ *shtatë* ” (7) ende përmendet duke përcaktuar “ *shtatë ditë* ” që **ndajnë** momentin e hyrjes së kafshëve dhe njerëzve në arkë, nga rënia e parë e ujit. Zoti do të bëjë shi të pandërprerë për “ *40 ditë e 40 netë* ”. Ky numër “40” është ai i testit. Ai do të ketë të bëjë me « *40 ditët* » e dërgimit të spiunëve hebrej në tokën e Kanaanit dhe « *40 vjetët* » e jetës dhe vdekjes në shkretëtirë si rezultat i refuzimit të tyre për të hyrë në tokën e populluar nga gjigantë. Dhe me të hyrë në shërbimin e tij tokësor, Jezusi do të dorëzohet në tundimin e djallit pas “ *40 ditësh e 40 netësh* ” agjërimi. Do të ketë gjithashtu “ *40 ditë* ” midis ringjalljes së Krishtit dhe derdhjes së Frymës së Shenjtë në Rrëshajë.

Për Zotin, qëllimi i këtij shiu të rrëmbyeshëm është të shkatërrojë “ *qeniet që ai ka krijuar* ”. Kështu ai kujton se si Zoti krijues, jetët e të gjitha krijesave të tij i përkasin atij, për t'i shpëtuar ose shkatërruar. Ai dëshiron t'u japë brezave të ardhshëm një mësim të hidhur që ata nuk duhet ta harrojnë.

Zanafilla 7:5: “ *Noeu kreu gjithçka që Zoti e kishte urdhëruar .* ”

Besnik dhe i bindur, Noeu nuk e zhgënjeu Zotin dhe ai bëri gjithçka që e urdhëroi të bënte.

Zanafilla 7:6: « *Noeu ishte gjashtëqind vjeç kur mbi tokë erdhi përmytja e ujërave .* »

Do të jepen detaje të tjera për kohën, por tashmë ky varg e vendos përmytjen në ^{vitin e 600-të} të jetës së Noeut. Që nga lindja e djalit të tij të parë në ^{vitin e 500-të}, kanë kaluar 100 vjet.

Zanafilla 7:7: “ *Dhe Noeu hyri në arkë me djemtë e tij, gruan e tij dhe gratë e bijve të tij, për të shpëtuar nga ujërat e përmytjes* ”.

Vetëm tetë persona do t'i shpëtojnë përmytjes.

Zanafilla 7:8: “ *Midis kafshëve të pastra dhe kafshëve që nuk janë të pastra, zogjve dhe çdo gjëje që lëviz mbi tokë,* ”

Zoti është pohues. Hyni në arkë, nja dy “ *gjithçka që lëviz në tokë* ” për t'u shpëtuar. Por e cilës “ *tokë* ”, paradiluvian apo pasdiluvian? Koha e tashme e foljes “ *lëviz* ” sugjeron tokën postdiluviane të kohës së Moisiut, të cilës i drejtohet Zoti në tregimin e tij. Kjo hollësi mund të justifikojë braktisjen dhe shfarosjen e plotë të disa specieve monstruoze, të padëshiruara në tokën e ripopulluar, nëse ato ekzistonin përpara përmytjes.

Zanafilla 7:9: “ *Ai hyri në arkë me Noeun, dy nga dy, një mashkull dhe një femër, siç e kishte urdhëruar Zoti Noeun* ”

Parimi ka të bëjë me kafshët, por edhe me tre çiftet njerëzore të formuara nga tre djemtë e tij dhe gratë e tyre dhe të tizat që kanë të bëjnë me të dhe gruan e tij. Zgjedhja e Zotit për të zgjedhur vetëm çifte na zbulon rolin që Zoti do t'u japë atyre: të riprodhohen dhe të shumohen.

Zanafilla 7:10: “ *Shtatë ditë më vonë, ujërat e përmytjes ranë mbi tokë .* ”

Sipas këtij sqarimi, hyrja në arkë u bë në ditën e dhjetë të muajit të dytë të ^{vitit 600} të jetës së Noeut, pra 7 ditë para datës ¹⁷. tregohet në vargun 11 që vijon. Ishte në këtë ditë të dhjetë që vetë Perëndia mbylli « *derën* » e arkës për të gjithë banorët e saj, sipas saktësisë së cituar në vargun 16 të këtij kapitulli 7.

Zanafilla 7:11: “ *Në vitin e gjashtëqindtë të jetës së Noeut, në muajin e dytë, në ditën e shtatëmbëdhjetë të muajit, atë ditë shpërthyen të gjitha burimet e humnerës së madhe dhe portat e qiellit u derdhën. u hap* »

Zoti zgjodhi " ditën *e shtatëmbëdhjetë të muajit të dytë* " të vitit ⁶⁰⁰ të Noeut për të " *hapur dritaret e qiellit* ". Numri **17** simbolizon **gjykimin** në kodin e tij numerik të Biblës dhe profecive të saj.

Llogaritja e vendosur nga pasardhësit e të zgjedhurve të Gjeneralit 6 e vendos përmbytjen në vitin 1656, që nga mëkati i Evës dhe Adamit, pra 4345 vjet përpara pranverës së vitit 6001 të fundit të botës që do të realizohet në kalendarin tonë të zakonshëm në pranverën e vitit 2030 dhe 2345 vjet përpara vdekjes shlyese të Jezu Krishtit, e cila ndodhi më 3, 30 prill të kalendarit tonë të rremë dhe mashtrues njerëzor.

Shpjegimi i mëposhtëm do të rinovohet në Zanafilla 8:2. Duke evokuar rolin plotësues të " *burimeve të thellësive* ", në këtë varg, Zoti na zbulon se përmbytja nuk u shkaktua vetëm nga shiu që vinte nga qielli. Duke ditur se " *humnera* " tregon tokën e mbuluar tërësisht nga uji që në ditën e parë të krijimit, " *burimet* " e saj sugjerojnë një rritje të nivelit të ujit të shkaktuar nga vetë deti. Ky fenomen përftohet nga një modifikim i nivelit të dyshemesë së oqeanit, i cili, duke u ngjitur lart, e ngre nivelin e ujit derisa të arrijë nivelin që mbuloi të gjithë tokën ditën e parë. Ishte përmes fundosjes së humnerave të oqeaneve që toka e thatë doli nga uji në ditën e 3-të dhe ishte përmes një veprimi të kundërt që toka e thatë u mbulua nga ujërat e përmbytjes. Shiu i quajtur " *portat e parajsës* " ishte i dobishëm vetëm për të treguar se dënimi erdhi nga qielli, nga Zoti qiellor. Më vonë, ky imazh " *blloku i qiellit* " do të marrë rolin e kundërt të bekimeve që vijnë nga i njëjti Zot qiellor.

Zanafilla 7:12: " *Ra shiu mbi tokë dyzet ditë e dyzet net .* "

Ky fenomen duhet të ketë habitur mëkatarët jobesimtarë. Aq më tepër që para kësaj përmbytjeje nuk kishte shi. Toka paradiluviane ujitej dhe ujitej nga përrrenjtë dhe lumenjtë e saj; Prandaj shiu nuk ishte i nevojshëm, një vesë e mëngjesit e zëvendësoi atë. Dhe kjo shpjegon pse jobesimtarët e kishin të vështirë të besonin në vërshimin e ujërave të shpallur nga Noeu, si me fjalë ashtu edhe me vepra që kur ai e ndërtoi arkën në tokë të thatë.

Koha e " *40 ditëve dhe 40 netëve* " synon një kohë prove. Nga ana tjetër, Izraeli trupor sapo doli nga Egjipti do të vihet në provë gjatë mungesës së Moisiut të mbajtur nga Perëndia me të gjatë kësaj periudhe. Rezultati do të jetë «viçi i artë» i shkrirë me marrëveshjen e Aaronit, vëllait trupor të Moisiut. Më pas do të jenë " *40 ditët dhe 40 netët* " e eksplorimit të tokës së Kanaanit me, si rezultat, refuzimin e njerëzve për të hyrë në të për shkak të gjigantëve që e banojnë atë. Nga ana e tij, Jezusi do të sprovohet për " *40 ditë e 40 netë* ", por këtë herë, edhe pse i dobësuar nga ky agjërëm i gjatë, ai do t'i rezistojë djallit që do ta tundojë dhe do të përfundojë duke e lënë pa arritur fitoren e tij. Për Jezusin, ishte ajo që e bëri të mundur dhe legjitime shërbimin e tij tokësor.

Zanafilla 7:13: *Po atë ditë Noeu, Semi, Kami dhe Jafeti, bijtë e Noeut, hynë në arkë, bashkë me ta gruaja e Noeut dhe gratë e tre djemve të tij :*

Ky varg nxjerr në pah përzgjedhjen e të dy gjinive të krijesave tokësore njerëzore. Çdo mashkull njerëzor shoqërohet nga " *ndihmuesi i tij* ", femra e tij e quajtur " *gruaja* ". Në këtë mënyrë, çdo çift paraqitet në shëmbëlltërinë e Krishtit dhe Kishës së tij, "ndihmës së tij", të Zgjedhurit të tij që do të shpëtojë. Sepse streha e "arkës" është imazhi i parë i shpëtimit që do t'i zbulojë qenieve njerëzore.

Zanafilla 7:14: “ *ata dhe çdo kafshë simbas llojit të saj, të gjitha bagëtitë sipas llojit të tyre, çdo rrëshqanorë që zvarriten mbi tokë sipas llojit të tyre, çdo zog simbas llojit të vet, çdo shpend i vogël, të gjithë ata që kanë krahë .* ”

Duke theksuar fjalën " *specie* ", Zoti kujton ligjet e natyrës së tij që njerëzimi në kohën tonë të fundit kënaqet duke kundërshtuar, shkelur dhe vënë në pikëpyetje kafshët dhe madje njerëzimin. Nuk mund të ketë mbrojtës më të madh të pastërtisë së specieve se ai. Dhe ai kërkon nga të zgjedhurit e tij që të ndajnë mendimin e tij hyjnor mbi këtë temë, sepse përsosja e krijimit të tij origjinal ishte në këtë pastërti dhe në këtë **ndarje absolute** të specieve.

Duke theksuar fort speciet me krahë, Perëndia sugjeron tokën dhe ajrin e mëkatit si një mbretëri që i nënshtrohet Djallit, i quajtur vetë " *princi i fuqisë së ajrit* " në Ef. 2:2.

Zanafilla 7:15: " *Ata hynë në arkë te Noeu, dy nga dy, nga çdo mish që kishte frymë jete* ".

Çdo çift i zgjedhur nga Perëndia **ndahet** nga ata të llojit të tij, në mënyrë që jeta e tij të vazhdojë pas përmbytjes. Në këtë **ndarje përfundimtare** , Zoti vë në veprim parimin e dy rrugëve që ai vendos përpara zgjedhjes së lirë njerëzore: ajo e së mirës të çon në jetë, por ajo e së keqes çon në vdekje.

Zanafilla 7:16: “ *Dhe hynë, mashkull e femër, nga çdo mish, ashtu si e kishte urdhëruar Perëndia Noeun. Pastaj Zoti ia mbylli derën .* »

Qëllimi i riprodhimit të " *specieve* " konfirmohet këtu me përmendjen " *mashkull dhe femër* " .

Këtu është veprimi që i jep kësaj përvoje gjithë rëndësinë e saj dhe karakterin e saj profetik të fundit të kohës së hirit hyjnor: “ *Atëherë Zoti ia mbylli derën atij* ”. Është momenti kur fati i jetës dhe ai i vdekjes **ndahen** pa ndryshime të mundshme. E njëjta gjë do të jetë në vitin 2029, kur të mbijetuarit e kohës do të kenë bërë zgjedhjen për të nderuar Zotin dhe Sabatin e tij të shtatë, domethënë të shtunën, ose të nderojnë Romën dhe të dielën e saj të parë, sipas ultimatimit të paraqitur në formën e një dekreti nga njerëzimi rebel. Këtu përsëri “ *dera e hirit* ” do të mbyllet nga Zoti, “ *ai që hap dhe ai që mbyll* ” sipas Zbulesës 3:7.

Zanafilla 7:17: “ *Përmbytja ishte dyzet ditë në tokë. Ujërat u shtuan dhe e ngritën arkën dhe ajo u ngrit mbi tokë .* ”

Harku është ngritur.

Zanafilla 7:18: " *Ujërat u shtuan dhe u shtuan shumë mbi tokë, dhe arka notoi mbi sipërfaqen e ujërave* " .

Arka noton.

Zanafilla 7:19: " *Ujërat shtoheshin gjithnjë e më shumë dhe të gjitha malet e larta nën gjithë qiellin u mbuluan* " .

Toka e thatë zhduket universalisht e zhytur nga uji.

Zanafilla 7:20: " *Ujërat u ngritën pesëmbëdhjetë kubitë mbi malet dhe u mbuluan* " .

Mali më i lartë i kohës mbulohet nga rreth 8 m ujë.

Zanafilla 7:21: “ *Gjithçka që lëvizte mbi tokë u shkatërrua, zogjtë, bagëtia dhe kafshët, çdo gjë që zvarritej mbi tokë dhe të gjithë njerëzit .* ”

Të gjitha kafshët që thithin ajër mbyten. Saktësia në lidhje me zogjtë është edhe më interesante pasi përmbytja është një imazh profetik i gjykimit të fundit,

në të cilin qeniet qiellore, si Satani, do të asgjësohen së bashku me qeniet tokësore.

Zanafilla 7:22: " *Gjithçka që kishte frymë, frymë jete në vrimat e hundës dhe që ishte në tokë të thatë, vdiq .* "

Të gjitha qeniet e gjalla të krijuara si njeriu, jeta e të cilit varet nga fryma e tij, vdesin të mbytur. Kjo është e vetmja hije mbi dënimin e përmbytjes, sepse faji është rreptësisht mbi njeriun dhe diku, vdekja e kafshëve të pafajshme është e padrejtë. Por për të mbytur plotësisht njerëzimin rebel, Zoti detyrohet të shkatërrojë me ta ato kafshë që si ato thithin ajrin e atmosferës së tokës. Së fundi, për të kuptuar këtë vendim, kini parasysh se Zoti e krijoi tokën për njeriun e bërë sipas shëmbëlltyrës së tij dhe jo për kafshën e krijuar për ta rrethuar, për ta shoqëruar dhe, në rastin e bagëtive, për t'i shërbyer.

Zanafilla 7:23: " *Çdo krijesë që ishte mbi faqen e dheut u shkatërrua, nga njeriu, nga bagëtia, nga rrëshqanorët dhe nga zogjtë e qiellit; u shkatërruan nga toka. Mbeti vetëm Noeu dhe ata që ishin me të në arkë .* "

Ky varg konfirmon ndryshimin që Zoti bën midis Noeut dhe shokëve të tij njerëzorë, të cilët e gjejnë veten të grupuar me kafshët, të gjithë të evokuar dhe të shqetësuar në " atë që ishte me të në arkë . "

Zanafilla 7:24: " *Ujërat ishin të mëdha mbi tokë për njëqind e pesëdhjetë ditë .* "

" *Njëqind e pesëdhjetë ditët* " nisën pas 40 ditëve e 40 netëve të shiut të pandërprerë që krijuan përmbytjen. Duke arritur lartësinë maksimale prej " *15 kubitësh* " ose afërsisht 8 m mbi " *malet më të larta* " të kohës, niveli i ujit mbeti i qëndrueshëm për " *150 ditë* ". Pastaj gradualisht do të ulet deri në tharjen e dëshiruar nga Zoti.

Shënim : Zoti e krijoi jetën në një standard gjigant që kishte të bënte me njerëzit dhe kafshët paradiluviane. Por pas përmbytjes, projekti i tij synon të zvogëlojë përmasat e të gjitha krijesave të tij proporcionalisht, kështu që jetët do të lindin në normën postdiluviane. Me të hyrë në Kanaan, spiunët hebrenj dëshmojnë se panë me sytë e tyre tufa rrushi aq të mëdhenj sa që u deshën dy burra me madhësinë e tyre për t'i mbajtur. Prandaj, zvogëlimi i madhësisë ka të bëjë domosdoshmërisht edhe me pemët, frutat dhe perimet. Kështu, Krijuesi nuk resht kurrë së krijuari, sepse me kalimin e kohës, ai e modifikon dhe ia përshtat krijimin e tij tokësor kushteve të reja të jetesës që krijohen. Ai krijoi, pigmentimin e zi të lëkurës së njerëzve që jetojnë të ekspozuar ndaj rrezatimit të fortë diellor në rajonet tropikale dhe ekuatoriale të tokës ku rrezet diellore godasin tokën në 90 gradë. Ngjyrat e tjera të lëkurës janë pak a shumë të bardha ose të zbehta dhe pak a shumë bakri në varësi të sasisë së dritës së diellit. Por e kuqja bazë e Adamit (E kuqja) për shkak të gjakut gjendet në të gjitha qeniet njerëzore.

Bibla nuk specifikon emrat e detajuar të specieve të gjalla të kafshëve paradiluviane. Zoti duke e lënë këtë temë misterioze, pa ndonjë zbulesë të veçantë, të gjithë janë të lirë në mënyrën e tyre të përfytyrimit të gjërave. Megjithatë, unë parashtrova hipotezën se, duke dashur t'i jepte kësaj forme të parë të jetës tokësore një karakter të përsosur, Zoti nuk kishte krijuar, në atë kohë, përbindëshat parahistorikë, kockat e të cilëve gjenden sot, nga studiuuesit

shkencorë, në tokën e dheu. Gjithashtu, unë parashtrova këtë mundësi që ata janë krijuar nga Zoti pas përmbytjes, për të intensifikuar mallkimin e tokës për qeniet njerëzore që shpejt do të largohen përsëri prej tij. Duke u shkëputur prej tij, ata do të humbasin inteligjencën e tyre dhe njohurinë e madhe që Zoti i kishte dhënë Noeut nga Adami. Kjo, deri në pikën që në vende të caktuara të tokës, njeriu do të gjendet në gjendjen e degraduar të "njeriut të shpellës" të sulmuar dhe kërcënuar nga kafshët e egra, të cilat në grupe, megjithatë, ai do të jetë në gjendje t'i shkatërrojë me ndihmën e çmuar të natyrës. moti i keq dhe vullneti i mirë i dhembshur i Zotit.

Zanafilla 8

Ndarja momentale e banorëve të arkës

Zan.8:1: “ *Perëndisë iu kujtua Noeu, të gjitha kafshët dhe tërë bagëtia që ishin me të në arkë; dhe Perëndia bëri që të kalonte një erë mbi tokë dhe ujërat ishin të qetë .»*

Ji i sigurt, ai nuk e harroi kurrë, por është e vërtetë që ky grumbullim unik i jetëve të mbyllura në arkën lundruese i jep njerëzimit dhe specieve shtazore një pamje kaq të reduktuar sa duken të braktisura nga Zoti. Në fakt, këto jetë janë krejtësisht të sigurta sepse Perëndia i shikon si një thesar. Ato janë më e çmuara: frutat e para që ripopulluan tokën dhe u përhapën në sipërfaqen e saj.

Zanafilla 8:2: “ *Burimet e humnerës dhe dritaret e qiellit u mbyllën dhe shiu nuk ra më nga qielli ”*

Zoti i krijon ujërat e përmbytjes sipas nevojës së tij. Nga vijnë ata? Nga qielli, por mbi të gjitha nga fuqia krijuese e Zotit. Duke marrë imazhin e një portieri, ai ka hapur portat simbolike qiellore dhe vjen koha kur i mbyll përsëri.

Duke evokuar rolin plotësues të “ *burimeve të thellësive* ”, në këtë varg, Zoti na zbulon se përmbytja nuk u shkaktua vetëm nga shiu që vinte nga qielli. Duke ditur se “ *humnera* ” tregon tokën e mbuluar tërësisht nga uji që në ditën e parë të krijimit, “ *burimet* ” e saj sugjerojnë një rritje të nivelit të ujit të shkaktuar nga vetë deti. Ky fenomen është përfutur nga një modifikim i nivelit të dyshemesë së oqeanit, i cili , duke u ngjitur lart, e ngre nivelin e ujit derisa të arrijë nivelin që mbuloi të gjithë tokën ditën e parë. Ishte përmes fundosjes së humnerave të oqeanëve që toka e thatë doli nga uji në ^{ditën e 3-të} dhe ishte përmes një veprimi të kundërt që toka e thatë u mbulua nga ujërat e përmbytjes. Shiu i quajtur “ *portat e parajsës* ” ishte i dobishëm vetëm për të treguar se dënimi erdhi nga qielli, nga Zoti qiellor. Më vonë, ky imazh “ *blloku i qiellit* ” do të marrë rolin e kundërt të bekimeve që vijnë nga i njëjti Zot qiellor.

Duke qenë një krijues, Zoti mund ta kishte krijuar përmbytjen sa hap e mbyll sytë, sipas dëshirës. Ai megjithatë preferoi të vepronte gradualisht në krijimin e tij tashmë të krijuar. Ai i tregon kështu njerëzimit se natyra është në duart e tij një armë e fuqishme, një mjet i fuqishëm që ai e manipulon për të ofruar

bekimin ose mallkimin e tij në varësi të faktit nëse ajo ecën në të mirë apo në të keqe.

Zanafilla 8:3: " *Ujërat u larguan nga toka, duke shkuar e larguar, dhe ujërat u pakësuan në fund të njëqind e pesëdhjetë ditëve ."*

Pas 40 ditësh e 40 netësh shiu të pandërprerë të ndjekur nga 150 ditë stabilitet në nivelin më të lartë të ujit, fillon recesioni. Ngadalë, niveli i humnerës detare zbret, por nuk zbret aq thellë sa para përmbytjes.

Zanafilla 8:4: " *Në muajin e shtatë, ditën e shtatëmbëdhjetë të muajit, arka u ndal në malet e Araratit ."*

Në fund të pesë muajve, deri në ditën, " *e shtatëmbëdhjetë e muajit të shtatë* ", arka pushon së lundruari; ajo qëndron në malin më të lartë të Araratit. Ky numër "shtatëmbëdhjetë" konfirmon fundin e aktit të gjykimit hyjnor. Nga ky sqarim del se, gjatë përmbytjes, arka nuk është larguar nga zona ku është ndërtuar nga Noeu dhe djemtë e tij. Dhe Zoti donte që kjo provë e përmbytjes të mbetej e dukshme deri në fund të botës, në të njëjtën majë të malit Ararat, në të cilën qasja ishte dhe mbeti e ndaluar nga autoritetet ruse dhe turke. Por në kohën e zgjedhur prej Tij, Zoti favorizoi marrjen e fotografive ajrore, të cilat konfirmuan praninë e një cope të arkës të kapur në akull dhe borë. Sot, vëzhgimi satelitor mund të konfirmojë fuqishëm këtë prani. Por autoritetet tokësore nuk po kërkojnë pikërisht të lavdërojnë Zotin krijues; ata sillen si armiq ndaj tij dhe me gjithë drejtësinë Zoti ua shpërblen duke i goditur me epidemi dhe sulme terroriste.

Zanafilla 8:5: " *Ujërat vazhduan të pakësohen deri në muajin e dhjetë. Në muajin e dhjetë, në ditën e parë të muajit, u shfaqën majat e maleve "*

Reduktimi i ujit është i kufizuar sepse pas përmbytjes niveli i ujit do të jetë më i lartë se ai i tokës paradiluvian. Luginat e lashta do të mbeten të zhytura dhe do të marrin pamjen e deteve aktuale të brendshme si Deti Mesdhe, Kaspik, Deti i Kuq, Deti i Zi etj.

Zanafilla 8:6: " *Në fund të dyzet ditëve, Noeu hapi dritaren që kishte bërë për arkën ."*

Pas 150 ditësh stabilitet dhe 40 ditë pritje, për herë të parë Noah hap dritaren e vogël. Madhësia e saj e vogël, një kubit ose 55 cm, ishte e justifikuar pasi përdorimi i tij i vetëm ishte të lëshonte zogj që mund të shpëtonin kështu nga arka e jetës.

Zanafilla 8:7: *Ai e lëshoi korbin dhe ai doli, duke shkuar e duke u kthyer, derisa ujërat ishin tharë mbi tokë .*

Zbulimi i tokës së thatë evokohet sipas rendit të " *errësirës dhe dritës* " ose " *natës dhe ditës* " në fillim të krijimit. Gjithashtu, zbuluesi i parë i dërguar është " *korbi* " **i papastër** , me pendë " **të zezë** " si " *natë* ". Ai vepron lirisht i pavarur ndaj Noeut, të zgjedhurit të Perëndisë. Prandaj simbolizon fetë e errëta të cilat do të aktivizohen pa asnjë lidhje me Zotin.

Në një mënyrë më të saktë, ai simbolizon Izraelin trupor të besëlidhjes së vjetër, në të cilën Perëndia dërgoi profetët e tij në shumë raste, si ardhjet dhe ikjet e korbit, për t'u përpjekur të shpëtonin popullin e tij nga praktikat e mëkatit. Ashtu si " *korbi* ", ky Izrael i refuzuar përfundimisht nga Zoti vazhdoi historinë e tij **të ndarë** prej tij.

Zanafilla 8:8: " E lëshoi edhe pëllumbin për të parë nëse ujërat ishin pakësuar nga faqja e dheut ."

Në të njëjtin rend dërgohet për zbulim " pëllumbi " i pastër , me pendë " të bardhë " si bora. Ajo vendoset nën shenjën e " ditës dhe dritës ". Si e tillë, ajo profetizon besëlidhjen e re të bazuar në gjakun e derdhur nga Jezui Krishti.

Zanafilla 8:9: " Por pëllumbi nuk gjeti ku të ulte tabanin e këmbës dhe u kthye tek ai në arkë, sepse kishte ujëra mbi faqen e gjithë dheut. Ai shtriu dorën, e mori dhe e futi me vete në arkë ."

korbi " i pavarur i zi , " pëllumbi " i bardhë është në marrëdhënie të ngushtë me Noahun, i cili i ofron " dorën për ta marrë dhe për ta sjellë në arkë " me të. Është një imazh i lidhjes që lidh të zgjedhurin me Perëndinë e qiellit. " Pëllumbi " një ditë do të ulet mbi Jezui Krishtin kur ai të shfaqet para Gjon Pagëzorit për t'u pagëzuar prej tij.

Unë ju sugjeroj t'i krahasoni këto dy citate biblike; atë të këtij vargu: " Por pëllumbi nuk gjeti vend për të mbështetur tabanin e tij " me këtë varg nga Mat.8:20: " Jezusi iu përgjigj: Dhelprat kanë strofka dhe zogjtë e qiellit fole; por Biri i njeriut nuk ka ku ta vendosë kokën "; dhe këto vargje të Gjonit 1:5 dhe 11, ku duke folur për Krishtin mishërimin e " dritës " hyjnore të jetës , ai thotë: " Drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk e ka marrë ... / ...Ajo erdhi në populli i saj dhe populli i saj nuk e pranoi ." Ashtu si " pëllumbi " u kthye te Noeu duke e lejuar veten të kapej prej tij, në " dorën e tij ", të ringjallet, Shëlbuesi Jezui Krishti u ngjiti në qiej drejt hyjnisë së tij si një Atë qiellor, duke lënë mesazhin pas tij në tokë. për shëlbimin e të zgjedhurve të tij, lajmi i tij i mirë i quajtur " Ungjilli i përjetshëm " te Zbulesa 14:6. Dhe te Zbulesa 1:20: ai do t'i mbajë " në dorën e tij " në " shtatë epokat " e profetizuara nga " shtatë Kishat " ku i bën të marrin pjesë në shenjtërimin hyjnor " dritën " e tij të shëmbëllyer nga " shtatë shandanët ".

Zanafilla 8:10: " Dhe priti shtatë ditë të tjera dhe e lëshoi përsëri pëllumbin nga arka ".

Ky kujtim i dyfishtë i " shtat ditëve " na mëson se për Noeun, ashtu si për ne sot, jeta u vendos dhe u urdhërua nga Zoti në unitetin e javës së " shtatë ditëve ", gjithashtu unitetin simbolik të " shtatëmijë " viteve. të projektit të tij të madh të shpëtimit. Kjo këmbëngulje në përmendjen e këtij numri " shtatë " na lejon të kuptojmë rëndësinë që i jep Zoti; gjë që do ta justifikojë atë të sulmohet veçanërisht nga djalli deri në kthimin në lavdinë e Krishtit që do t'i japë fund dominimit të tij tokësor.

Zan. 8:11: " Pëllumbi u kthye tek ai në mbrëmje; dhe ja, në sqep kishte një gjethe ulliri të grisur. Kështu Noeu e kuptoi se ujërat ishin pakësuar nga toka ."

Pas kohërave të gjata " errësirë " të shpallur nga fjala " mbrëmje ", shpresa e shpëtimit dhe gëzimi i çlirimit nga mëkati do të vijnë nën imazhin e " pemës së ullirit ", radhazi aleancës së vjetër pastaj të re. Ashtu siç Noeu e dinte përmes një " gjethe ulliri " se toka e shpresuar dhe e pritur do të ishte gati për ta pritur atë, " bijtë e Perëndisë " do të mësojnë dhe kuptojnë se mbretëria e qiejve u është hapur nga i dërguari i qielli Jezui Krishti.

Kjo " gjethe ulliri " i dëshmoi Noesë se mbirja dhe rritja e pemëve po bëhej sërish e mundur.

Zanafilla 8:12: “ *Dhe priti shtatë ditë të tjera; dhe ai e lëshoi pëllumbin. Por ajo nuk u kthye kurrë tek ai .*”

Kjo shenjë ishte vendimtare, sepse vërtetonte se “ *pëllumbi* ” kishte zgjedhur të qëndronte në natyrë e cila i ofroi edhe një herë ushqim.

Ashtu si “ *pëllumbi* ” zhduket pasi ka dhënë mesazhin e tij të shpresës, pasi ka dhënë jetën e tij në tokë për të shëlbuar të zgjedhurit e tij, Jezu Krishti, “ *Princi i paqes* ”, do të largohet nga toka dhe dishepujt e tij, duke i lënë të lirë dhe të pavarur. për të udhëhequr jetën e tyre deri në kthimin e tij të lavdishëm përfundimtar.

Zanafilla 8:13: “ *Në vitin e gjashtëqind e një, në muajin e parë, në ditën e parë të muajit, ujërat u thanë mbi tokë. Noeu hoqi mbulesën nga arka dhe pa, dhe ja, sipërfaqja e tokës ishte tharë .*

Tharja e tokës është ende e pjesshme, por premtuese, kështu që Noeu fillon të hapë çatinë e arkës për të parë pjesën e jashtme të arkës dhe duke e ditur se ajo ishte bllokuar në majën e malit Ararat, vizioni i tij u shtri shumë larg dhe shumë. gjerësisht në horizont. Në përvojën e përmbytjes, arka merr imazhin e një veze që del. Kur çelet, vetë zogu thyen guaskën në të cilën ishte mbyllur. Noeu bën të njëjtën gjë; ai “ *heq mbulesën nga arka* ”, e cila nuk do të jetë më e dobishme për ta mbrojtur atë nga shiu i rrëmbyeshëm. Vini re se Perëndia nuk vjen për të hapur derën e arkës që ai vetë e kishte mbyllur; kjo do të thotë se ai nuk vë në dyshim ose nuk ndryshon standardin e gjykimit të tij ndaj rebelëve tokësorë për të cilët dera e shpëtimit dhe e parajsës do të jetë gjithmonë e mbyllur.

Zanafilla 8:14: “ *Në muajin e dytë, në ditën e njëzet e shtatë të muajit, toka ishte e thatë .*”

Toka bëhet sërish e banueshme pas izolimit total në arkë për 377 ditë nga dita e hipjes dhe mbyllja e derës nga Zoti.

Zanafilla 8:15: “ *Atëherë Perëndia i foli Noeut, duke i thënë: .*”

Zanafilla 8:16: “ *Dil nga arka, ti dhe gruaja jote, djemtë e tu dhe gratë e bijve të tu me ty .*”

Është sërish Zoti që jep sinjalin për daljen e “ *arkës* ”, ai që para përmbytjes ua kishte mbyllur “ *derën* ” e vetme banorëve të saj.

Zanafilla 8:17: « *Nxirrni me vete çdo krijesë të gjallë nga çdo mish që është me ju, zogjtë, bagëtinë dhe çdo rrëshqanorë që zvarriten mbi tokë .*

Skena i ngjan asaj të ditës së pestë të javës së krijimit, por nuk bëhet fjalë për një krijim të ri, sepse pas përmbytjes, ripopullimi i tokës është një fazë e projektit të profetizuar për 6000 vitet e para të historisë tokësore. . Perëndia donte që kjo fazë të ishte e tmerrshme dhe bindëse. Ai i dha njerëzimit prova vdekjeprurëse të efekteve të gjykimit të Tij hyjnor. Një provë që do të kujtohet në 2 Pjetrit 3:5 deri në 8: “ *Ata duan të shpërfillin, në fakt, se qiejt dikur ekzistonin me anë të fjalës së Perëndisë, ashtu si një tokë e marrë nga uji dhe e formuar me anë të ujit, dhe nga këto gjëra bota e asaj kohe u zhduk, e zhytur nga uji, ndërsa me të njëjtën fjalë qiejt dhe toka e tanishme ruhen dhe ruhen për zjarrin, për ditën e gjykimit dhe shkatërrimit të burra të paperëndishëm. Por ka një gjë, të dashur, për të cilën nuk duhet të jeni të paditur, se për Zotin një ditë është si një mijë vjet dhe një mijë vjet si një ditë .*” Vërsimi i parashikuar i zjarrit do të realizohet në fund të mijëvjeçarit të shtatë me rastin e gjykimit të fundit, me hapjen e burimeve

flakëruese të magmës nëntokësore që do të mbulojnë të gjithë sipërfaqen e tokës. Ky “ *liqen zjarri* ” i cituar te Zbulesa 20:14-15, do të konsumojë sipërfaqen e tokës me banorët e saj rebelë jobesnikë, si dhe veprat e tyre të cilat ata donin t'i privilegjonin duke përçmuar dashurinë e shfaqur të Perëndisë. Dhe ky mijëvjeçar i shtatë u profetizua nga dita e shtatë e javës, kjo sipas përkufizimit " *një ditë është si një mijë vjet dhe një mijë vjet janë si një ditë* " .

Zanafilla 8:18: " *Dhe Noeu doli me djemtë e tij, gruan e tij dhe gratë e bijve të tij* ."

Pasi kafshët janë lëshuar, përfaqësuesit e njerëzimit të ri nga ana e tyre dalin nga arka. Ata gjejnë dritën e diellit dhe hapësirën e madhe dhe pothuajse të pakufizuar që u ofron natyra, pas 377 ditësh e netësh izolimi në një hapësirë të ngushtë dhe të errët të mbyllur.

Zanafilla 8:19: « *Nga arka dolën të gjitha kafshët, çdo rrëshqanorë, çdo zog, çdo gjë që lëviz mbi tokë, sipas llojit të tyre* .»

Dalja e arkës profetizon hyrjen e të zgjedhurve në mbretërinë e qiejve, por vetëm ata që gjykohen të pastër nga Perëndia do të hyjnë. Në kohën e Nuhut, kjo nuk është ende kështu, pasi të pastër dhe të papastër do të jetojnë së bashku, në të njëjtën tokë, duke luftuar kundër njëri-tjetrit deri në fund të botës.

Zanafilla 8:20: “ *Noeu ndërtoi një altar për Zotin; mori nga të gjitha kafshët e pastra dhe nga të gjithë zogjtë e pastër dhe ofroi olokauste mbi altar* .»

Dalja e djegur është një veprim me të cilin Noeu i zgjedhur i tregon Perëndisë mirënjohjen e tij. Vdekja e një viktime të pafajshme, në këtë rast kafshe, i kujton Zotit krijues mjetet me të cilat, në Jezu Krishtin, ai do të vijë për të shëlbuar shpirtat e të zgjedhurve të tij. Kafshët e pastra janë të denja të përfytyrojnë sakrificën e Krishtit, i cili do të mishërojë pastërtinë e përsosur në të gjithë shpirtin, trupin dhe shpirtin e tij.

Zanafilla 8:21: “ *Dhe Zoti ndjeu një erë të këndshme dhe Zoti tha në zemër të tij: "Nuk do ta mallkoj më tokën për hir të njeriut, sepse mendimet e zemrës së njeriut janë të liga që nga fillimi". dhe nuk do të godas më çdo gjallesë, siç kam bërë* .»

Dalja e djegur e ofruar nga Noeu është një akt autentik besimi dhe besimi i bindur. Sepse, nëse ai i ofron një flijim Zotit, është në përgjigje të një riti flijimi që ai e urdhëroi, shumë kohë përpara se t'ua mësonte atë hebrenjve që dolën nga Egjipti. Shprehja “ *erë e këndshme* ” nuk ka të bëjë me nuhatjen hyjnore, por me Shpirtin e tij hyjnor, i cili vlerëson si bindjen e të zgjedhurve të tij besnikë, ashtu edhe vizionin profetik që ky rit i jep sakrificës së tij të dhembshur në të ardhmen, në Jezu Krishtin.

Deri në gjykimin e fundit, nuk do të ketë më përmytje shkatërruese. Përvoja sapo ka treguar se njeriu është natyrshëm dhe trashëgimisht " *i lig* " në mish, siç tha Jezusi për apostujt e tij në Mat.7:11: " *Nëse, pra, duke qenë të këqij si ju, ju dini si t'u jepni dhurata të mira fëmijëve tuaj, , aq më tepër Ati juaj që është në qiej do t'u japë dhurata të mira atyre që ia kërkojnë* ." Prandaj, Perëndisë do t'i duhet ta zbusë këtë " kafshë " *të ligë* " , një mendim i ndarë nga Pali te 1 Kor.2:14, dhe duke treguar në Jezu Krishtin fuqinë e dashurisë së tij për ta, disa nga ata që *quhen " të ligj "* do të bëhen njerëzit besnikë dhe të *bindur* .

Zanafilla 8:22: " Për sa kohë që toka të vazhdojë, mbjellja dhe korrja, i ftohti dhe vapa, vera dhe dimri, dita dhe nata nuk do të pushojnë ".

Ky kapitull i tetë përfundon me përkujtimin e alternimeve të të kundërtave absolute që rregullojnë kushtet e jetës tokësore që nga dita e parë e krijimit, në të cilën, sipas konstituimit të tij " natën dhe ditën ", Zoti zbuloi luftën tokësore midis " errësirës " dhe ". dritën " e cila përfundimisht do të mposhtet nëpërmjet Jezu Krishtit. Në këtë varg ai rendit këto alternime ekstreme që janë për shkak të vetë mëkatit si pasojë e zgjedhjes së lirë që u është dhënë këtyre krijesave qiellore dhe tokësore, të cilat janë kështu të lira ta duan dhe t'i shërbejnë atij ose ta refuzojnë atë deri në pikën e urrejtjes. Por pasoja e kësaj lirie do të jetë jeta për partizanët e së mirës dhe vdekja dhe asgjësimi për ata të së keqes, siç sapo ka treguar përmbytja.

Temat e cituara të gjitha përmbajnë një mesazh shpirtëror:

" *Mbjellja dhe korrja* ": sugjerojnë fillimin e Ungjillizimit dhe fundin e botës; imazhet e marra nga Jezu Krishti në shëmbëlltyrat e tij, veçanërisht në Mat. 13:37 deri në 39: " *Ai u përgjigj: Ai që mbjell farë të mirë është Biri i njeriut; fusha është bota; fara e mirë janë bijtë e mbretërisë; egjrat janë bijtë e të ligut; armiku që e mbolli është djalli; korrja është fundi i botës ; korrësit janë engjëjt ."*

" *I ftohti dhe vapa* ": " *nxehtësia* " citohet te Zbulesa 7:16: " *Ata nuk do të kenë më uri, as etje, as dielli nuk do t'i godasë, as ndonjë vapë.* ". Por në të kundërtën absolute, " *ftohti* " është gjithashtu pasojë e mallkimit të mëkatit.

" *Vera dhe dimri* ": këto janë dy stinët e ekstremeve, të dyja po aq të pakëndshme sa tjetra në tepricën e tyre.

" *Dita dhe nata* ": Zoti i citon sipas radhës që i jep njeriu, sepse në projektin e tij, në Krishtin vjen koha e ditës, ajo e thirrjes për të hyrë në hirin e tij, por pas kësaj kohe vjen ajo e " *nata kur askush nuk mund të punojë* " sipas Gjonit 9:4, domethënë të ndryshosh fatin e dikujt sepse është përcaktuar përfundimisht për jetën ose vdekjen nga fundi i kohës së hirit.

Zanafilla 9

Ndarja nga norma e jetës

Zanafilla 9:1: " *Dhe Perëndia bekoi Noeun dhe bijtë e tij dhe u tha atyre: "Të jeni të frytshëm, shumëzohuni dhe mbushni tokën". »*

Ky do të jetë roli i parë që Zoti u jep qenieve të gjalla të përzgjedhura dhe të shpëtuar nga arka e ndërtuar nga njerëzit: Noeun dhe tre bijve të tij.

Zanafilla 9:2: " *Ti do të jesh një frikë dhe tmerr për çdo kafshë të tokës, për çdo shpend të qiellit, për çdo krijesë që lëviz mbi tokë dhe për çdo peshq të detit; ata janë të çliruar. në duart tuaja ."*

Jeta shtazore ia detyron mbijetesën e saj njeriut, prandaj, edhe më shumë se para përmbytjes, njeriu do të jetë në gjendje të dominojë kafshët. Me përjashtim të rasteve kur nga frika ose acarimi një kafshë humbet kontrollin e saj,

si rregull i përgjithshëm, të gjitha kafshët kanë frikë nga njeriu dhe përpiqen të ikin prej tij kur e takojnë.

Zanafilla 9:3: " *Gjithçka që lëviz dhe ka jetë do të jetë ushqim për ju ; të gjitha këto do t'ju jap si bar të gjelbër* " .

Ky ndryshim në dietë ka disa arsye. Pa i dhënë shumë rëndësi renditjes së paraqitur, së pari, citoj mungesën e menjëhershme të ushqimit bimor të shteruar gjatë përmytjes dhe toka e mbuluar me ujë të kripur duke u bërë pjesërisht sterile vetëm gradualisht do të rifitojë pjellorinë dhe produktivitetin e saj të plotë dhe të plotë. Për më tepër, vendosja e riteve hebraike të flijimit do të kërkojë, në kohën e vet, konsumimin e mishit të viktimës të flijuar në një vegim profetik të Darkës së Shenjtë ku buka do të hahet si simbol i trupit të Jezu Krishtit, dhe lëngu i rrushit të pirë si simbol i gjakut të tij. Një arsye e tretë, më pak e pranueshme, por jo më pak e vërtetë, është se Zoti dëshiron t'ia shkurtojë jetëgjatësinë njeriut; dhe konsumimi i mishit që korrupton vetveten dhe sjell në trupin e njeriut elementë shkatërrues të jetës do të jetë baza e suksesit të dëshirës dhe vendimit të njeriut. Vetëm përvoja me një dietë vegjetariane ose vegane jep konfirmim personal. Për të përforcuar këtë mendim, vini re se Zoti nuk e ndalon njeriun të konsumojë kafshë të **papastra** , edhe pse ato janë të dëmshme për shëndetin e tij.

Zanafilla 9:4: " *Vetëm nuk do të hani mish me shpirtin e tij, me gjakun e tij* " .

Ky ndalim do të mbetet i vlefshëm në besëlidhjen e vjetër sipas Lev.17:10-11: " *Nëse një njeri i shtëpisë së Izraelit ose i huaj që banon midis tyre ha gjak çfarëdo , unë do ta kthej fytyrën kundër atij që ha. gjakun dhe unë do ta shfaros nga mesi i popullit të tij .* " dhe në lajme, sipas Veprave 15:19 deri 21: " *Prandaj, unë jam i mendimit se ne nuk u krijojmë vështirësi atyre nga johebrenjtë që kthehen te Perëndia, por se u shkruajmë atyre që të përmbahen nga fëlliqësia e idhujve, nga kurvëria, nga gjërat e mbytura dhe nga gjaku . Sepse, për shumë breza, Moisiu ka pasur njerëz në çdo qytet që e predikojnë atë, pasi lexohet çdo të shtunë në sinagoga .*

Perëndia e quan " *shpirt* " të gjithë krijesën e përbërë nga një trup mishi dhe nga një shpirt tërësisht i varur nga mishi. Në këtë mish, organi motorik është truri i furnizuar nga vetë gjaku i cili pastrohet me çdo frymëmarrje nga oksigjeni i thithur nga mushkëritë. Në gjendjen e gjallë, truri krijon sinjalet elektrike që gjenerojnë mendimin dhe kujtesën dhe menaxhon funksionimin e të gjitha organeve të tjera të mishit që përbëjnë trupin fizik. Roli i "gjakut", i cili për më tepër, nga gjenomi është unik për çdo shpirt të gjallë, nuk duhet të konsumohet për arsye shëndetësore, sepse ai bart mbetje dhe papastërti të krijuara në të gjithë trupin dhe për arsye shpirtërore. Zoti e ka rezervuar në mënyrë absolute ekskluzive, për mësimin e tij fetar, parimin e pirjes së gjakut të Krishtit, por vetëm në formën e simbolizuar të lëngut të rrushit. Nëse jeta është në gjak, ai që pi gjakun e Krishtit rindërtohet në natyrën e Tij të shenjtë dhe të përsosur, sipas parimit real që thotë se trupi përbëhet nga ajo që ushqen.

Zanafilla 9:5: " *Dijeni edhe këtë, unë do të kërkoj gjakun e shpirtit tuaj, do ta kërkoj nga çdo kafshë; dhe unë do të kërkoj shpirtin e njeriut nga njeriu, nga njeriu që është vëllai i tij .* "

Jeta është gjëja më e rëndësishme për Zotin Krijues që e krijoi atë. Ne duhet ta dëgjojmë atë për të kuptuar zemërimin që përbën krimi ndaj tij, pronarit të vërtetë të jetës së marrë. Si i tillë, ai është i vetmi që mund të legjitimojë urdhrin për marrjen e jetës. Në ajetin e mëparshëm, Zoti e autorizoi njeriun që të marrë jetën e kafshëve për ta bërë ushqimin e tij, por këtu bëhet fjalë për krim, për vrasje që i jep fund përfundimisht jetës njerëzore. Kjo jetë e larguar nuk do të ketë më mundësinë t'i afrohet Perëndisë, as të dëshmojë një ndryshim sjelljeje, nëse deri atëherë nuk do të ishte në përputhje me standardin e tij të shpëtimit. Këtu Perëndia vendos themelet e ligjit të hakmarrjes, "sy për sy, dhëmb për dhëmb dhe jetë për jetë". Kafsha do të paguajë për vrasjen e një njeriu me vdekjen e saj dhe njeriu i tipit Kain do të vritet nëse vret " **vëllanë** " e tij të gjakut të llojit Abel.

Zanafilla 9:6: " *Nëse dikush derdh gjakun e një njeriu, gjaku i tij do të derdhet nga njeriu; sepse Perëndia e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së tij .* "

Zoti nuk kërkon të rrisë numrin e vdekjeve sepse, përkundrazi, duke autorizuar vdekjen e një vrasësi, ai po mbështet në një efekt parandalues dhe se, për shkak të rrezikut të shkaktoar, numri më i madh i qenieve njerëzore mësojnë të kontrollojnë sjelljen e tyre, në mënyrë që të mos bëheni një vrasës, nga ana tjetër, i denjë për vdekje.

Vetëm ai që është i gjallëruar nga besimi i vërtetë dhe autentik mund të kuptojë se çfarë do të thotë " *Zoti e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së tij* ". Sidomos kur njerëzimi bëhet monstruoze dhe i neveritshëm siç ndodh sot në botën perëndimore dhe kudo në tokë të joshur nga njohuritë shkencore.

Zanafilla 9:7: " *Dhe ju, jini të frytshëm dhe shumëzohuni, shtrihuni mbi tokë dhe shumëzohuni mbi të* ".

Zoti e dëshiron vërtet këtë shumëzim, dhe për arsye të mirë, numri i të zgjedhurve është aq i vogël, madje edhe në raport me të thirrurit që bien gjatë rrugës, sa më i madh të jetë numri i krijesave të tij , aq më shumë mes tyre do të jetë në gjendje të gjeni dhe zgjidhni të zgjedhurin e tij; sepse sipas saktësisë së shënuar në Dan.7:9, proporcioni është një milion i zgjedhur për dhjetë miliardë të thirrur, ose 1 për 10,000.

Zanafilla 9:8: " *Perëndia i foli përsëri Noeut dhe bijve të tij me të, duke thënë :*

Zoti u drejtohet katër burrave sepse duke i dhënë dominimin përfaqësuesit mashkull të specieve njerëzore, ata do të mbajnë përgjegjësi për atë që kanë lejuar të bëjnë gratë dhe fëmijët që janë nën autoritetin e tyre. Dominimi është një shenjë besimi e ofruar nga Perëndia për njerëzit, por i bën ata plotësisht përgjegjës përpara fytyrës dhe gjykimit të tij.

Zanafilla 9:9: " *Ja, unë e vendos besëlidhjen time me ty dhe me pasardhësit e tu pas teje; »*

Është e rëndësishme për ne sot të kuptojmë se ne jemi ajo " *farë* " me të cilën Perëndia ka vendosur " *besëlidhjen* " e tij. Jeta moderne dhe shpikjet e saj tërheqëse nuk ndryshojnë asgjë në lidhje me origjinën tonë njerëzore. Ne jemi trashëgimtarët e fillimit të ri që Zoti i dha njerëzimit pas përmbytjes së tmerrshme. Besëlidhja e lidhur me Noeun dhe tre djemtë e tij është specifike. Ai e angazhon Zotin që të mos shkatërrojë më gjithë njerëzimin me ujërat e përmbytjes. Pas saj do të vijë aleanca që Zoti do të krijojë me Abrahamin, e cila do të përmbushet në

dy aspektet e saj të njëpasnjëshme të fokusuara, fjalë për fjalë në kohë dhe shpirtërisht, në shërbimin shëlbues të Jezu Krishtit. Kjo aleancë do të jetë thelbësisht individuale si statusi i shpëtimit që është në pyetje. Gjatë 16 shekujve që do t'i paraprijnë ardhjes së tij të parë, Perëndia do të zbulojë planin e tij të shpëtimit nëpërmjet riteve fetare të urdhëruara për popullin hebre. Pastaj, pas përmbushjes në Jezu Krishtin të këtij plani të zbuluar në të gjithë dritën e tij, për afërsisht 16 shekuj të tjerë pabesia do të pasojë besnikërinë dhe për 1260 vjet, errësira më e errët do të mbretërojë nën kujdesin e poperit Roman. Që nga viti 1170, kur Peter Valdo ishte në gjendje të praktikonte përsëri besimin e pastër dhe besnik të krishterë me respektimin e të shtunës së vërtetë, pas tij, zyrtarët e zgjedhur më pak të ndritur u zgjedhën në punën e Reformacionit të angazhuar, por jo të përfunduar. Gjithashtu, vetëm nga viti 1843, përmes një prove të dyfishtë të besimit, Zoti mundi të gjejë midis pionierëve të Adventizmit, të zgjedhurit besnikë. Por ishte ende shumë herët që ata të kuptonin plotësisht misteret e zbuluara në profecitë e tij. Shenja e aleancës me Zotin është në çdo kohë sjellja dhe marrja e dritës së tij, prandaj vepra që po shkruaj në emrin e tij, për të ndriçuar të zgjedhurit e tij, përbën " *dëshminë e Jezusit* ", formën e tij të fundit, shenjë se aleanca e tij është shumë reale dhe e konfirmuar.

Zanafilla 9:10: " *Me çdo krijesë të gjallë që është me ju, si shpendët, bagëtitë dhe çdo kafshë të tokës, qoftë me të gjitha ato që dolën nga arka, qoftë me të gjitha kafshët e tokës* " .

Aleanca e paraqitur nga Zoti ka të bëjë edhe me kafshët, gjithçka që jeton dhe do të shumohet në tokë.

Zanafilla 9:11: " *Unë vendos besëlidhjen time me ju: asnjë mish nuk do të shkatërrohet më nga ujërat e përmbytjes dhe nuk do të ketë më përmbytje që të shkatërrojë tokën* " .

Mësimi i dhënë nga përmbytja duhet të mbetet unik. Zoti tani do të hyjë në një luftë të ngushtë, sepse qëllimi i tij është të pushtojë zemrat e të zgjedhurve të tij.

Zanafilla 9:12: " *Dhe Perëndia tha: "Kjo është shenja e besëlidhjes që unë vendos midis meje dhe jush dhe çdo qenieje të gjallë që është me ju, për të gjitha brezat* " .

Kjo shenjë që jep Zoti ka të bëjë me gjithçka që jeton, e pastër dhe e papastër. Nuk është ende shenja e përkatësisë personit të tij, që do të jetë e shtuna e ditës së shtatë. Kjo shenjë u kujton qenieve të gjalla angazhimin që ai bëri për t'i shkatërruar kurrë më me ujërat e përmbytjes; ky është kufiri i tij.

Zanafilla 9:13: " *Unë e kam vendosur harkun tim në re dhe do të jetë një shenjë e besëlidhjes midis meje dhe tokës* " .

Shkenca do të shpjegojë shkaku fizik të ekzistencës së ylberit. Është një ndarje e spektrit të dritës së diellit që bie mbi shtresa të holla uji ose lagështi të lartë. Të gjithë kanë vënë re se ylberi shfaqet kur bie shi dhe dielli hedh rrezet e tij të dritës. Fakti mbetet se shiu të kujton përmbytjen dhe rrezet e diellit janë një imazh i dritës së vlerësueshme, të dobishme dhe qetësuese të Zotit.

Zanafilla 9:14: " *Kur të mbledh retë mbi tokë, harku do të shfaqet në re; »* "

Prandaj, retë u shpikën nga Zoti për të krijuar shi vetëm pas përmbytjes dhe në të njëjtën kohë me parimin e ylberit. Megjithatë, në kohët tona të

neveritshme, burrat dhe gratë e paperëndishme e kanë shtrembëruar dhe përdhosur këtë temë të ylberit duke marrë këtë simbol të aleancës hyjnore për ta bërë atë akronimin dhe emblemën e grumbullimit të perversëve seksualë. Zoti duhet të gjejë në këtë një arsye të mirë për të goditur këtë njerëzim të urryer dhe mosrespektues ndaj tij dhe specieve njerëzore. Së shpejti do të shfaqen shenjat e fundit të zemërimit të tij, të djegura si zjarr dhe shkatërruese si vdekja.

Zanafilla 9:15: " *Dhe do të kujtoj besëlidhjen time midis meje dhe jush, dhe çdo qenie të gjallë nga çdo mish, dhe ujërat nuk do të bëhen më një përmbytje për të shkatërruar çdo mish* ".

Duke lexuar këto fjalë dashamirësie që dalin nga goja e Zotit, unë e mas paradoksin duke menduar fjalët që ai mund të thotë sot për shkak të perversitetit njerëzor që ka arritur në nivelin e paradiluvianëve.

Perëndia do ta mbajë fjalën e tij, nuk do të ketë më përmbytje uji, por për të gjithë rebelët, një përmbytje zjarri është rezervuar për ditën e gjykimit; që na kujtoi apostulli Pjetër në 2 Pjetrit 3:7. Por përpara këtij gjykimi të fundit dhe përpara kthimit të Krishtit, do të vijë zjarri bërthamor i Luftës së Tretë Botërore ose " boria e 6-të " e Zbulesës 9:13 deri në 21, në formën e "kërpudhave" të shumta dhe të liga vdekjeprurëse. , hiqni strehët e pabarazisë që janë bërë qytetet e mëdha, kryeqytete ose jo, të planetit Tokë.

Zanafilla 9:16: " *Harku do të jetë në re; dhe unë do ta shikoj atë, për të kujtuar besëlidhjen e përjetshme midis Perëndisë dhe çdo krijese të gjallë, madje të çdo mishi që është mbi tokë* .

Ajo kohë është larg nesh dhe mund t'u lërë përfaqësuesve të rinj të njerëzimit shpresën e madhe për të shmangur gabimet e bëra nga paradiluvianët. Por sot shpresa nuk lejohet më sepse fryti i paradiluvianëve shfaqet kudo mes nesh.

Zanafilla 9:17: " *Dhe Perëndia i tha Noeut: Kjo është shenja e besëlidhjes që unë vendos midis meje dhe çdo mishi që është mbi tokë* ".

Perëndia thekson karakterin e kësaj besëlidhjeje, e cila është vendosur me "çdo mish". Kjo është një aleancë që do të shqetësojë gjithmonë njerëzimin në kuptimin kolektiv.

Zanafilla 9:18: " *Bijtë e Noeut, që dolën nga arka, ishin Semi, Kami dhe Jafeti. Kami ishte babai i Kanaanit* .”

Na jepet një sqarim: " *Kam ishte babai i Kanaanit* ". Mos harroni, Noeu dhe djemtë e tij janë të gjithë gjigantë që mbetën në madhësinë e paradiluvianëve. Kështu, gjigantët do të vazhdojnë të shumohen, veçanërisht në tokën e "Kanaanit", në të cilën hebrenjtë që largohen nga Egjipti do t'i zbulojnë për fatkeqësinë e tyre, pasi frika e shkaktuar nga madhësia e tyre do t'i dënojë ata të enden për 40 vjet në shkretëtirë. dhe vdes atje.

Zanafilla 9:19: " *Këta janë tre bijtë e Noeut dhe pasardhësit e tyre populluan tërë tokën* ."

Vini re se fillimisht, paradiluvianët kishin të gjithë një burrë të vetëm për origjinën e tyre: Adamin. Jeta e re post-diluviane është ndërtuar mbi tre persona, Shemin, Çamin dhe Jafetin. Prandaj, popujt e pasardhësve të tyre do të **ndahen dhe ndahen** . Çdo lindje e re do të lidhet me patriarkun e saj, Semin, Kamin ose

Jafetin. Fryma e ndarjes do të mbështetet në këto origjina të ndryshme për të vënë kundër njëri-tjetrit njerëzit e lidhur me traditat e tyre stërgjyshore.

Zanafilla 9:20: " *Noeu filloi të punojë tokën dhe mbolli hardhi .* "

Ky aktivitet, në përgjithësi, brenda normalitetit, megjithatë do të ketë pasoja të rënda. Për shkak se në fund të kultivimit të tij, Noeu korr rrushin dhe lëngun e shtypur pasi u oksidua, ai pi alkool.

Zanafilla 9:21: " *Ai piu verë, u deh dhe u zbulua në mes të çadrës së tij. »*

Duke humbur kontrollin e veprimeve të tij, Noé beson se është vetëm, ai zbulohet dhe zhvishet plotësisht.

Zanafilla 9:22: " *Hami, ati i Kanaanit, pa lakuriqësinë e të atit dhe ua tregoi jashtë dy vëllezërve të tij. »*

Në atë kohë, mendja njerëzore ishte ende shumë e ndjeshme ndaj kësaj lakuriqësie të zbuluar nga Adami mëkatar. Dhe Çami, i qeshur dhe me siguri pak tallës, e ka idenë e keqe t'ua raportojë eksperiencën vizuale dy vëllezërve të tij.

Zanafilla 9:23: " *Atëherë Semi dhe Jafeti morën mantelin, e vunë mbi supet e tyre, ecën prapa dhe mbuluan lakuriqësinë e atit të tyre; ndërsa fytyrat e tyre ishin kthyer nga ana e tyre, ata nuk e panë lakuriqësinë e atit të tyre ."*

Me të gjitha masat e nevojshme, dy vëllezërit kanë mbuluar trupin lakuriq të babait të tyre.

Zanafilla 9:24: " *Kur Noeu u zgjua nga vera e tij, dëgjoi atë që i kishte bërë i biri i vogël .* "

Kështu që të dy vëllezërit duhej ta mësonin. Dhe ky denoncim do të emocionojë Noeun, i cili ndien nderin e tij si një Atë i dhunuar. Ai nuk kishte pirë vullnetarisht alkool dhe kishte qenë viktimë e një reagimi natyral nga lëngu i rrushit i cili oksidohet me kalimin e kohës dhe sheqeri i të cilit shndërrohet në alkool.

Zanafilla 9:25: " *Dhe ai tha: "Mallkuar qoftë Kanaani! Le të jetë rob i robërve të vëllezërve të tij! »*

Në fakt, kjo përvojë shërben vetëm si një pretekst që Zoti krijues të profetizojë për pasardhësit e bijve të Noeut. Sepse vetë Kanaani nuk kishte asnjë lidhje me veprimin e Hamit, atit të tij; prandaj ai ishte i pafajshëm për fajin e tij. Dhe Noeu e mallkoi atë që nuk kishte bërë asgjë. Situata e krijuar fillon të na zbulojë një parim të gjykimit të Perëndisë, i cili shfaqet në të dytin nga dhjetë urdhërimet e tij të lexuar në Ekso.20:5: " *Nuk do të përkulesh para tyre dhe as nuk do t'u shërbesh; sepse unë, Zoti, Perëndia juaj, jam një Perëndi xheloz, që dënon paudhësinë e etërve mbi fëmijët deri në brezin e tretë dhe të katërt të atyre që më urrejnë .* ". Në këtë padrejtësi të dukshme qëndron e gjithë urtësia e Perëndisë. Sepse, mendo pak, lidhja mes djalit dhe babait është e natyrshme dhe djali do të mbajë gjithmonë anën e babait të tij kur të sulmohet; me përjashtime të rralla. Nëse Zoti godet babanë, djali do ta urrejë atë dhe do ta mbrojë të atin. Duke mallkuar djalin, Kanaanin, Noeu ndëshkon Hamin, babain e shqetësuar për suksesin e pasardhësve të tij. Dhe Kanaani, nga ana e tij, do të mbajë me vete pasojat e të qenit biri i Kamit. Prandaj, ai do të përjetojë pakënaqësi të qëndrueshme kundër Noeut dhe dy djemve që ai bekon: Semin dhe Jafetin. Ne e dimë tashmë se pasardhësit e Kanaanit do të shkatërrohen nga Zoti për t'i ofruar

Izraelit, popullit të tij të çliruar nga skllavëria egiptiane (një bir tjetër i Hamit: Mizraimi), territorin e tyre kombëtar.

Zanafilla 9:26: “ *Dhe ai tha përsëri: I bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Semit, dhe Kanaani qoftë skllavi i tyre!* »

Noeu profetizon mbi bijtë e tij planin që Perëndia ka për secilin prej tyre. Kështu, pasardhësit e Kanaanit do të jenë skllavë të pasardhësve të Semit. Çamëria do të zgjerohet drejt jugut dhe do të popullojë kontinentin afrikan deri në tokën e Izraelit të sotëm. Sem do të zgjerohet drejt lindjes dhe juglindjes, duke populluar vendet aktuale myslimane arabe. Nga Kaldea, Iraku i sotëm, Abrahami do të dalë një Semit i pastër. Historia e vërteton këtë, Afrika e Kanaanit ishte vërtet skllave e arabëve me prejardhje nga Semi.

Zanafilla 9:27: “ *Zaftoftë Zoti zotërimet e Jafetit dhe le të banojë në çadrat e Semit dhe Kanaani le të jetë skllav i tyre!* »

Jafeti do të zgjerohet në veri, lindje dhe perëndim. Për një kohë të gjatë veriu do të dominojë jugun. Vendet e krishterizuara të veriut do të përjetojnë zhvillim teknik dhe shkencor që do t'i lejojë ata të shfrytëzojnë vendet arabe të jugut dhe të skllavërojnë popujt e Afrikës, pasardhës të Kanaanit.

Zanafilla 9:28: " *Noeu jetoi pas përmbytjes treqind e pesëdhjetë vjet .* "

Për 350 vjet, Noeu ishte në gjendje t'u jepte dëshmi bashkëkohësve të tij për përmbytjen dhe t'i paralajmëronte ata kundër gabimeve të paradiluvianëve.

Zanafilla 9:29: “ *Të gjitha ditët e Noeut ishin nëntëqind e pesëdhjetë vjet; pastaj ai vdiq .*”

Në vitin 1656, viti i përmbytjes nga Adami, Noeu ishte 600 vjeç, kështu që vdiq në vitin 2006 që nga mëkati i Adamit, duke qenë 950 vjeç. Sipas Zanafillës 10:25, në lindjen e " *Peleg* ", në 1757, " *toka u nda* ", nga Zoti për shkak të përvojës së rebelimit rebel të mbretit Nimrod dhe Kullës së tij të Babelit. Ndarja, ose **ndarja**, ishte pasojë e gjuhëve të ndryshme që Zoti u dha popujve në mënyrë që ata të **ndaheshin** dhe të mos formonin më një bllok të bashkuar përpara fytyrës së tij dhe vullnetit të tij. Prandaj Noeu e përjetoj ngjarjen dhe ai ishte në atë kohë 757 vjeç.

Kur Noeu vdiq, Abrami kishte lindur tashmë (në vitin 1948, 2052 vjet para vdekjes së Jezu Krishtit që ndodhej në vitin 30 të kalendarit tonë të rremë të përbashkët), por ai ishte në Ur, në Kalde, larg Noeut që jetonte në veri drejt mali Ararat.

I lindur në vitin 1948, kur babai i tij Térach ishte 70 vjeç, Abram u largua nga Harani, për t'iu përgjigjur urdhrin të Zotit, në moshën 75-vjeçare në vitin 2023, d.m.th., 17 vjet pas vdekjes së Noeut në 2006. Stafeta shpirtërore e aleancës është kështu i siguruar dhe i realizuar.

Në moshën 100-vjeçare, në vitin 2048, Abrami bëhet babai i Isakut. Ai vdiq në moshën 175-vjeçare në vitin 2123.

Në moshën 60-vjeçare, në vitin 2108, Isaku u bë babai i binjakëve Esaut dhe Jakobit, sipas Zanafillës 25:26.

Zanafilla 10

Ndarja e popujve

Ky kapitull na njeh me pasardhësit e tre djemve të Noeut. Kjo zbulesë do të jetë e dobishme sepse në profecitë e tij, Perëndia do t'u referohet gjithmonë emrave originalë të territoreve në fjalë. Disa nga këta emra janë lehtësisht të identifikueshëm si emra aktualë sepse kanë ruajtur rrënjët e tyre kryesore, shembuj: “*Madai*” për Mede, “*Tubal*” për Tobolsk, “*Meshech*” për Moskën.

Zanafilla 10:1: “*Këta janë pasardhësit e bijve të Noeut, Semit, Kamit dhe Jafetit. Atyre u lindën djem pas përmytjes.*»

Bijtë e Jafetit

Zan. 10:2: «*Bijtë e Jafetit ishin: Gomeri, Magogu, Madai, Javani, Tubali, Mesheku dhe Tirasi.*»

“*Madai*” është Media; “*Java*”, Greqi; “*Tubal*”, Tobolsk, “*Meshech*”, Moskë.

Zanafilla 10:3: “*Bijtë e Gomerit ishin Ashkenazi, Rifati dhe Togarmahu.*»

Zanafilla 10:4: “*Bijtë e Javanit ishin Eliseu, Tarshishi, Kitimi dhe Dodanimi.*»

“*Tarshish*” do të thotë Tarsus; “*Kittim*”, Qipro.

Zanafilla 10:5: “*Me anë të tyre u populluan ishujt e kombeve sipas vendeve të tyre, sipas gjuhës së tyre, simbas familjeve të tyre dhe kombeve të tyre.*»

Shprehja “*ishujt e kombeve*” u referohet kombeve perëndimore të Evropës së sotme dhe shtrirjeve të tyre të mëdha si Amerika dhe Australia.

Saktësia “*sipas gjuhës së secilit*” do të gjejë shpjegimin e saj në përvojën e Kullës së Babelit të zbuluar në Zanafilla 11.

Bijtë e Kamit

Gjeneral. 10:6 *Bijtë e Kamit ishin Kushi, Mizraimi, Puthi dhe Kanaani.*»

Cush përcakton Etiopinë; “*Mizraim*”, Egjipt; “*Puth*”, Libi; dhe “*Kanaani*”, Izraeli i sotëm ose Palestina e lashtë.

Zanafilla 10:7: “*Bijtë e Kushit ishin Sheba, Havilah, Sabta, Raema dhe Sabteka. Bijtë e Raemasë ishin Seba dhe Dedan.*»

Zan. 10:8: “*Kushit i lindi Nimrodi; ishte ai që filloi të ishte i fuqishëm në tokë.*»

Ky mbret “*Nimrod*” do të jetë ndërtuesi i “*Kullës së Babelit*”, shkaku i **ndarjes** së gjuhëve nga Zoti që **i ndajnë** dhe i izolojnë njerëzit në popuj dhe kombe sipas Zanafillës 11.

Zan. 10:9: “*Ai ishte një gjahtar trim përpara Zotit; prandaj thuhet: Si Nimrodi, një gjahtar trim para Zotit.*»

Zanafilla 10:10: “*Ai së pari mbretëroi mbi Babelin, Erekun, Akadin dhe Kalnehun, në vendin e Shinarit.*»

“*Babeli*” përcakton Babiloninë e lashtë; “*Accad*”, Akadia e lashtë dhe qyteti aktual Bagdadi; “*Shinear*”, Irak.

Zanafilla 10:11: “ *Nga ai vend doli Ashuri; ai ndërtoi Ninevinë, Rehoboth-Hirin, Kalahun ,*

" *Assur* " i referohet Asirisë. " *Niniveh* " u bë ajo që tani është Mosuli.

Zanafilla 10:12: “ *dhe Reseni midis Ninevisë dhe Kalahut; është qyteti i madh.* »

Këto tre qytete ndodheshin në Irakun e sotëm në veri dhe përgjatë lumit "Tigri".

Zanafilla 10:13: “ *Mitzraimit i lindi Ludimët, Ananimët, Lehabimët, Neftuhimët,* ”

Zanafilla 10:14: “ *Patrusimët, Kasluhimët, prej të cilëve dolën Filistejtë dhe Kaftorimët.* »

" *Filistinët* " emërtojnë palestinezët aktualë, ende në luftë kundër Izraelit si në aleancën e vjetër. Ata janë bijtë e Egjiptit, një tjetër armik historik i Izraelit deri në vitin 1979 kur Egjipti bëri një aleancë me Izraelin.

Zanafilla 10:15: “ *Kanaanit i lindi Sidoni, i parëlinduri i tij dhe Hethi;* »

Zanafilla 10:16: " *dhe Jebusejtë, Amorejtë dhe Girgashitët* " ,

" *Jebus* " përcakton Jerusalemin; « *Amorejtë* » ishin banorët e parë të territorit që Perëndia i dha Izraelit. Edhe pse mbetën në normën gjigante, Zoti i vrau dhe i zhdukuri me grerëza helmuese përpara popullit të tij për të çliruar vendin.

Zanafilla 10:17: “ *Hivitët, Arkitët, Sinitët,* ”

" *Mëkati* " i referohet Kinës.

Zan.10:18: “ *Arvaditët, Zemaritët, Hamathitët. Pastaj familjet e Kananeanëve u shpërndanë.* »

Zanafilla 10:19: “ *Kufijtë e kananitëve ishin nga Sidoni, nga ana e Gerarit deri në Gaza, nga ana e Sodomës, e Gomorrës, e Admahut dhe e Zeboimit, deri në Lsha.* »

Këta emra të lashtë përcaktojnë tokën e Izraelit në anën perëndimore nga veriu ku ndodhet Sidoni në jug ku ndodhet ende Gaza e sotme dhe në anën lindore nga jugu, sipas vendosjes së Sodomës dhe Gomorrës në vend. të "detit të vdekur", në veri ku ndodhet Zeboimi.

Gjeneral. 10:20 *Këta janë bijtë e Kamit, simbas familjeve të tyre, sipas gjuhëve të tyre, simbas vendeve të tyre, simbas kombeve të tyre.* »

Bijtë e Semit

Zan. 10:21: “ *Semit, babait të gjithë bijve të Heberit, dhe vëllai i Jafetit, i madhi, i lindën bij.* »

Zanafilla 10:22: « *Bijtë e Semit ishin Elami, Asuri, Arpakhshadi, Ludi dhe Arami.* »

" *Elam* " përcakton popullin e lashtë pers të Iranit të sotëm, si dhe arianët e Indisë veriore; " *Assur* ", Asiria e lashtë e Irakut të sotëm; " *Lud* ", ndoshta Lod në Izrael; " *Aram* ", Arameanët e Sirisë.

Zanafilla 10:23: “ *Bijtë e Aramit ishin Uzi, Huli, Geteri dhe Mashi.* »

Zan. 10:24: “ *Arpakhshadit i lindi Shelaku; dhe Shelakut i lindi Heberi.* »

Zanafilla 10:25: « *Heberit i lindën dy djem: njëri quhej Peleg, sepse në kohën e tij vendi u nda dhe emri i vëllait të tij ishte Jokthan.* »

Në këtë ajet gjejmë saktësinë: “ *sepse në kohën e tij toka u nda* ”. I detyrohemi atij mundësinë e datimit, në vitin 1757 të mëkatit të Adamit, të **ndarjes** së gjuhëve si rezultat i përpjekjes për bashkim rebel me ngritjen e Kullës së Babelit. Prandaj është koha e mbretërimit të mbretit Nimrod.

Zanafilla 10:26: " *Jokthanit i lindi Almodadi, Shelefi, Hazarmavethi, Jerah* "

Zanafilla 10:27: “ *Hadoram, Uzal, Diklah,* ”

Zanafilla 10:28: “ *Obal, Abimeel, Sheba,* ”

Zan.10:29: “ *Ofiri, Havilahu dhe Jobabi. Të gjithë këta ishin bij të Jokthanit.* »

Zanafilla 10:30: “ *Ata banuan nga Mesha, nga ana e Sefarit, deri në malin lindor.* »

Zan. 10:31: “ *Këta janë bijtë e Semit, simbas familjeve të tyre, sipas gjuhëve të tyre, simbas vendeve të tyre dhe kombeve të tyre.* »

Zanafilla 10:32: “ *Këto janë familjet e bijve të Noeut, sipas brezave të tyre, simbas kombeve të tyre. Dhe prej tyre dolën kombet që u përhapën mbi tokë pas përmytjes .* »

Zanafilla 11

Ndarja sipas gjuhëve

Zanafilla 11:1: " *E gjithë toka kishte një gjuhë dhe të njëjtat fjalë* " .

Zoti kujton këtu pasojën logjike të faktit se i gjithë njerëzimi rrjedh nga një çift i vetëm: Adami dhe Eva. Prandaj gjuha e folur u transmetua te të gjithë pasardhësit.

Zanafilla 11 :2: " *Ndërsa u nisën nga lindja, gjetën një fushë në vendin e Shinarit dhe banuan atje* " .

Në "lindje" të vendit "Shinear" në Irakun e sotëm ishte Irani i sotëm. Duke lënë zonat më të larta, burrat mbledhën në një fushë, të ujitur mirë nga dy lumenjtë e mëdhenj, "Eufirati dhe Tigri" (hebraisht: Phrat dhe Hiddekel) dhe pjellore. Në kohën e tij, Loti, nipi i Abrahamit, zgjodhi këtë vend për t'u vendosur atje, kur u nda nga xhaxhai i tij. Fusha e madhe do të favorizojë ndërtimin e një qyteti të madh, “ *Babelit* ”, i cili do të mbetet i famshëm deri në fund të botës.

Zanafilla 11:3: “ *I thanë njëri-tjetrit: Ejani! Le të bëjmë tulla dhe t'i pjekim në zjarr. Dhe tulla i shërbente si gur dhe bitumi si çimento .*

Burrat e mbledhur nuk jetojnë më në tenda, ata zbulojnë prodhimin e tullave të pjekura që bëjnë të mundur ngritjen e ndërtimeve të përhershme të banesave. Ky zbulim është në origjinën e të gjitha qyteteve. Gjatë skllavërisë së tyre në Egjipt, prodhimi i këtyre tullave, për të ndërtuar Ramsesin për Faraonin, do të jetë shkaku i vuajtjeve të hebrenjve. Dallimi është se tullat e tyre nuk do të piqen në zjarr, por do të bëhen prej dheu dhe kashte, ato do të thahen në diellin djegës të Egjiptit.

Zanafilla 11:4: “ *Dhe ata thanë përsëri: Le të shkojmë! Le të ndërtojmë për vete një qytet dhe një kullë, maja e së cilës arrin deri në parajsë dhe le të bëjmë një emër për veten tonë, që të mos shpërndahemi mbi faqen e gjithë dheut .* ”

Djemtë e Noeut dhe pasardhësit e tij jetonin të shpërndarë nëpër tokë, si nomadë dhe gjithmonë në tenda të përshtatura për udhëtimet e tyre. Zoti synon në këtë zbulim momentin kur për herë të parë në historinë njerëzore, njerëzit vendosin të vendosen në një vend dhe në banesa të përhershme, duke formuar kështu njerëzit e parë të ulur. Dhe ky grumbullim i parë i shtyn ata të bashkohen në përpjekje për t'i shpëtuar **ndarjes** që shkakton debate, grindje dhe vdekje. Ata mësuan nga Noeu ligësinë dhe dhunën e paradiluvianëve; deri në atë pikë sa Perëndia duhej t'i shkatërronte. Dhe për të kontrolluar më mirë rrezikun për të bërë sërish të njëjtat gabime, ata mendojnë se duke u mbledhur nga afër në një vend, do të kenë sukses të shmangin këtë dhunë. Thënia thotë: ka forcë në numër. Që nga koha e Babelit, të gjithë sundimtarët e mëdhenj dhe dominimet e mëdha e kanë mbështetur forcën e tyre në bashkim dhe grumbullim. Kapitulli i mëparshëm përmendi mbretin Nimrod, i cili ishte, me sa duket, udhëheqësi i parë unifikues i njerëzimit të kohës së tij, pikërisht duke ndërtuar Babelin dhe kullën e saj.

Teksti specifikon: “ *një kullë maja e së cilës prek qiellin* ”. Kjo ide e "prekjes së qiellit" tregon synimin për t'u bashkuar me Perëndinë në parajsë për t'i treguar atij se njerëzit mund të bëjnë pa të dhe se ata kanë ide për të shmangur dhe zgjidhur vetë problemet e tyre. Nuk është asgjë më shumë dhe asgjë më pak se një sfidë ndaj Zotit krijues.

Zanafilla 11:5: “ *Zoti zbriti për të parë qytetin dhe kullën që po ndërtonin bijtë e njerëzve* ” .

Është vetëm një imazh që na zbulon se Zoti e njeh projektin e një njerëzimi të gjallëruar sërish nga mendimet rebele.

Zanafilla 11 :6: “ *Dhe Zoti tha: Ja, ata janë një popull i vetëm dhe të gjithë kanë një gjuhë të vetme dhe kjo është ajo që kanë ndërmarrë; tani asgjë nuk do t'i ndalonte ata të bënin gjithçka që kishin planifikuar .* ”

Situata në kohën e Babelit e kanë zili universalistët bashkëkohorë që ëndërrojnë për këtë ideal: formimin e një populli të vetëm dhe të folurit e një gjuhe të vetme. Dhe universalistët tanë, si ata që kishte mbledhur Nimrodi, nuk u intereson se çfarë mendon Zoti për këtë temë. Megjithatë, në vitin 1747 që nga mëkati i Adamit, Zoti ka folur dhe shprehur mendimin e tij. Siç tregojnë fjalët e tij, ideja e projektit njerëzor nuk e kënaq atë dhe e mërzit. Megjithatë, nuk bëhet fjalë për asgjësimin e tyre përsëri. Por le të vërejmë se Zoti nuk e kundërshton efektivitetin e qasjes së njerëzimit rebel. Ajo ka vetëm një të metë dhe është për të: sa më shumë mblidhen bashkë, aq më shumë e refuzojnë, nuk i shërbejnë më, ose më keq, u shërbejnë hyjnive të rreme përpara fytyrës së tij.

Zanafilla 11:7: “ *Hajde! Le të zbresim dhe atje të ngatërrojmë gjuhën e tyre, që të mos dëgjojnë më gjuhën e njëri- tjetrit .* ”

Zoti ka zgjidhjen e tij: “ *Ta ngatërrojmë gjuhën e tyre, që të mos dëgjojnë më gjuhën e njëri-tjetrit .* ” Ky veprim synon të sjellë një mrekulli hyjnore. Në një çast, burrat shprehen në gjuhë të ndryshme dhe duke mos kuptuar më njëri-tjetrin, detyrohen të largohen nga njëri-tjetri. Njësia e dëshiruar është e **prishur** . Ndarja e meshkujve, tema e këtij studimi, është ende aty, e realizuar mirë .

Zanafilla 11:8: “ *Dhe Zoti i shpërndau që andej mbi faqen e gjithë dheut; dhe ata ndaluan ndërtimin e qytetit* .

Ata që flasin të njëjtën gjuhë grupohen së bashku dhe largohen nga të tjerët. Prandaj, pas kësaj eksperience të “ *gjuhëve* ” njerëzit do të vendosen në vende të ndryshme ku do të gjejnë qytete të ndërtuara me gurë dhe tulla. Kombet do të formohen dhe për të ndëshkuar gabimet e tyre, Zoti do të jetë në gjendje t'i vendosë ata kundër njëri-tjetrit. Përpyekja e “ *Babelit* ” për të vendosur paqen universale dështoi.

Zan.11:9: “ *Prandaj emri i tyre u quajt Babel, sepse aty Zoti ngatërroi gjuhën e gjithë dheut dhe që andej Zoti i shpërndau mbi faqen e gjithë dheut* ” .

Emri "Babel" që do të thotë "konfuzion" meriton të njihet sepse u dëshmon njerëzve se si reagoi Zoti ndaj përpjekjes së tyre për bashkim universal: “ *ngatërrimi i gjuhëve* ”. Mësimi kishte për qëllim të paralajmëronte njerëzimin, deri në fund të botës, pasi Zoti donte ta zbulonte këtë përvojë në dëshminë e tij, që ia diktoi Moisiut, i cili kështu shkroi librat e parë të Biblës së tij të shenjtë, të cilat ne i lexojmë edhe sot 'sot. Prandaj, Perëndia nuk duhej të përdorte dhunë kundër rebelëve të asaj kohe. Por nuk do të jetë njësoj, në fund të botës ku, duke riprodhuar këtë tubim universal të dënuar nga Zoti, rebelët e fundit të mbijetuar pas Luftës së Tretë Botërore do të shkatërrohen nga kthimi i lavdishëm i Jezu Krishtit. Më pas, ata do të duhet të përballen me "zemërimin e tij", pasi kanë marrë, për më tepër, vendimin për të vrarë të zgjedhurit e tij të fundit, sepse ata do t'i kenë qëndruar besnikë Shabatit të tij të shenjtëuar që nga krijimi i botës. Mësimi i dhënë nga Perëndia nuk u vëzhgua kurrë nga njerëzimi dhe vazhdimisht në të gjithë tokën u formuan qytete të mëdha derisa Perëndia bëri që ata të shkatërroheshin nga popuj të tjerë ose nga epidemi vdekjeprurëse.

Pasardhësit e Semit

Ndaj Abrahamit, babait të besimtarëve dhe feve aktuale monoteiste

Zan. 11:10: “ *Këta janë fara e Semit. Semit, njëqind vjeç, i lindi Arpakadi, dy vjet pas përmytjes* .

Djali i Semit, Arpakshadi lindi në vitin 1658 (1656 + 2)

Zanafilla 11:11: “ *Pas lindjes së Arpakadit, Semi jetoi pesëqind vjet; dhe atij i lindën bij e bija* .”

Shemi vdiq në vitin 2158 në moshën 600 (100 + 500)

Zanafilla 11:12: “ *Arpakadi, tridhjetë e pesë vjeç, i lindi Shelaku* ” .

Djali i Arpacshad, Schélach lindi në 1693 (1658 + 35).

Zanafilla 11:13: “ *Pas lindjes së Shelakut, Arpakadi jetoi katërqind e tre vjet; dhe i lindën djem e vajza* ” .

Arpacshad vdiq në 2096 në moshën 438 (35 + 403)

Zanafilla 11:14: “ *Selakut, tridhjetë vjeç, i lindi Heberi* ” .

Héber lindi në 1723 (1693 + 30)

Zanafilla 11:15: “ *Pas lindjes së Heberit, Shelaku jetoi katërqind e tre vjet; dhe i lindën djem e vajza* ” .

Schélach vdiq në 2126 (1723 + 403) në moshën 433 (30 + 403)

Zanafilla 11:16: “ *Heberi, tridhjetë e katër vjeç, i lindi Pelegu* ” .

Péleg lindi në 1757 (1723 + 34). Në kohën e lindjes së tij, sipas Zanafillës 10:25, " toka u nda " nga gjuhët e folura të krijuara nga Perëndia për të ndarë dhe ndarë burrat e mbledhur në Babel.

Zanafilla 11:17: " *Mbas lindjes së Pelegut, Heberi jetoi katërqind e tridhjetë vjet; dhe i lindën djem e vajza* " .

Héber vdiq në 2187 (1757 + 430) në moshën 464 (34 + 430)

Zanafilla 11:18: " *Peleg, tridhjetë vjeç, i lindi Rehu* " .

Rehu lindi në 1787 (1757 + 30)

Zan. 11:19: " *Mbas lindjes së Rehut, Pelegu jetoi dyqind e nëntë vjet; dhe i lindën djem e vajza* " .

Péleg vdiq në 1996 (1787 + 209) në moshën 239 (30 + 209). Vëren shkurtimin brutal të jetës ndoshta për shkak të rebelimit të Kullës së Babelit të kryer në kohën e tij.

Zanafilla 11:20: " *Rehu, tridhjetë e dy vjeç, i lindi Serug* " .

Serug lindi në 1819 (1787 + 32)

Zan. 11:21: " *Pas lindjes së Serugut, Rehu jetoi dyqind e shtatë vjet; dhe i lindën djem e vajza* " .

Rehu vdiq në 2096 (1819 + 207) në moshën 239 (32 + 207)

Zan. 11:22: " *Serug, tridhjetë vjeç, i lindi Nahori* " .

Nachor lindi në 1849 (1819 + 30)

Zan.11:23: " *Serugu jetoi pas lindjes së Nahorit dyqind vjet; dhe i lindën djem e vajza* " .

Serug vdiq në 2049 (1849 + 200) në moshën 230 (30 + 200)

Zanafilla 11:24: « *Nahorit, njëzet e nëntë vjeç, i lindi Terah* .

Térach lindi në 1878 (1849 + 29)

Zan. 11:25: " *Mbas lindjes së Terahut, Nahori jetoi njëqind e nëntëmbëdhjetë vjet; dhe i lindën djem e vajza* " .

Nachor vdiq në 1968 (1849 + 119) në moshën 148 (29 + 119)

Zanafilla 11:26: " *Terahut, shtatëdhjetë vjeç, i lindi Abrami, Nahori dhe Harani* " .

Abram lindi në 1948 (1878 + 70)

Abrami do të ketë djalin e tij të parë legjitim, Isakun, kur të jetë 100 vjeç, në vitin 2048 , sipas Zanafillës 21:5: " *Abrahami ishte njëqind vjeç kur lindi djali i tij Isaku* ."

Abrami do të vdesë në vitin 2123 në moshën 175-vjeçare , sipas Zanafillës 25:7: *Këto janë ditët e viteve të jetës së Abrahamit: ai jetoi njëqind e shtatëdhjetë e pesë vjet* » .

Zan. 11:27: " *Këta janë pasardhësit e Terahut. Terahut i lindi Abrami, Nahori dhe Harani. Haranit i lindi Loti* .

Vini re se Abrami është më i madhi nga tre djemtë e Terahut. Prandaj është ai që lindi kur babai i tij Terah ishte 70 vjeç, siç specifikohet në vargun 26 më lart.

Zanafilla 11:28: " *Dhe Harani vdiq në prani të Terahut, atit të tij, në vendin e lindjes së tij, në Ur të Kaldeasve* " .

Kjo vdekje shpjegon pse Loti më vonë do ta shoqërojë Abramin në udhëtimet e tij. Abrami e mori nën mbrojtjen e tij.

Pikërisht në Ur të Kaldesë lindi Abrami dhe pikërisht në Babiloni të Kaldesë, Izraeli rebel do të çohet në robëri në kohën e profetit Jeremia dhe profetit Daniel.

Zanafilla 11:29: " Abrami dhe Nahori morën gra: emri i gruas së Abramit ishte Sarai dhe emri i gruas së Nahorit ishte Milkah, e bija e Haranit, i ati i Milkahut dhe i ati i Jiskahut " .

Aleancat e kësaj kohe janë shumë të lidhura: Nachor u martua me Milkahën, vajzën e vëllait të tij Haranit. Ishte norma dhe bindja ndaj një detyre që synonte të ruante pastërtinë e racës së pasardhësve. Nga ana tjetër, Isaku do të dërgojë shërbëtorin e tij që t'i gjejë një grua djalit të tij Isakut në familjen e ngushtë të Labanit aramaik.

Zanafilla 11:30: " Sarai ishte shterpë: ajo nuk kishte fëmijë " .

Ky sterilitet do ta lejojë Zotin krijues të zbulojë fuqinë e tij krijuese; kjo duke e bërë të aftë të lindë një fëmijë kur ajo të jetë gati njëqind vjeç si burri i saj Abrami. Ky sterilitet ishte i nevojshëm në një nivel profetik, sepse Isaku paraqitet si lloji i Adamit të ri që Jezu Krishti do të mishërojë në kohën e tij; të dy burrat ishin në kohën e tyre " *bijtë e premtimit hyjnor*". Prandaj, është gjithmonë për shkak të rolit të tij profetik si "bir i Perëndisë" që ai nuk do ta zgjedhë vetë gruan e tij, sepse në mishin e Jezusit, është Perëndia ai që zgjedh apostujt dhe dishepujt e tij, domethënë Fryma e Atit që është në të. dhe kush e gjallëron atë.

Zanafilla 11:31: « Terahu mori birin e tij Abramin, Lotin, birin e Haranit, birin e djalit të tij, dhe Sarajn nusen e tij, gruan e birit të tij Abramit. Ata shkuan së bashku nga Uri i Kaldeasve në vendin e Kanaanit. Ata erdhën në Haran dhe u vendosën atje .

E gjithë familja, përfshirë Abramin, u vendosën në veri të vendit, në Charan. Kjo lëvizje e parë i çon ata të afrohen me vendin e lindjes së njerëzimit. Ata **ndahen** nga qytetet e mëdha, tashmë shumë të populluara dhe tashmë shumë rebele, nga fusha pjellore dhe e begatë.

Zan. 11:32: " Terahu jetoi dyqind e pesë vjet; dhe Terahu vdiq në Haran .

Lindur në 1878, Térach vdiq në moshën 205 vjeç në 2083.

Në fund të studimit të këtij kapitulli, le të vërejmë se projekti për të ulur jetëgjatësinë në 120 vjet është në rrugën e duhur drejt suksesit. Midis «600 viteve» të Semit dhe «148 viteve» të Nahorit ose «175 viteve» të Abrahamit, shkurtimi i jetës është i dukshëm. Rreth 4 shekuj më vonë, Moisiu do të jetojë saktësisht 120 vjet. Numri i përmendur nga Zoti do të merret si një model i plotësuar.

Në përvojën e jetuar nga Abrahami, Perëndia tregon se çfarë ai vetë është gati të bëjë për të shëlbuar jetën e të zgjedhurve të tij, të cilët ai i zgjedh nga të gjitha krijesat e tij njerëzore, sipas faktit nëse ata ruajnë imazhin e tij për të. Në këtë skenë historike, Abrahami është Perëndi në Atin, Isaku, Zot në Bir dhe përmbushja do të bëhet në Jezu Krishtin dhe mbi sakrificën e tij vullnetare do të lindë besëlidhja e re.

Zanafilla 12

Ndarja nga familja tokësore

Zanafilla 12:1: " *Zoti i tha Abramit: " Shko nga vendi yt, nga atdheu yt dhe nga shtëpia e atit tënd, në vendin që do të të tregoj "* .

Me urdhrin e Zotit, Abrami do të largohet nga familja e tij tokësore, nga shtëpia e babait të tij dhe ne duhet të shohim në këtë mënyrë kuptimin shpirtëror që Zoti u dha në Zanafilla 2:24, fjalëve të tij që tha: " *C 'Prandaj një njeri do të lëri babanë dhe nënën e tij dhe do të lidhet me gruan e tij dhe do të bëhen një mish i vetëm .* " Abrami duhet " *të lërë babanë dhe nënën e tij* " për të hyrë në rolin shpirtëror profetik të Krishtit, për të cilin vlen vetëm " *Nusja* ", asambleja e tij e të zgjedhurve. Lidhjet trupore janë pengesa për përparimin shpirtëror që të zgjedhurit duhet t'i shmangin, në mënyrë që të kenë sukses të bëjnë, në një imazh simbolik, " *një mish të vetëm* " me Jezu Krishtin, Perëndinë krijues YaHWéH.

Zan.12:2: " *Unë do të të bëj një komb të madh dhe do të të bekoj; Unë do ta bëj të madh emrin tënd dhe ti do të jesh një burim bekimi .* "

Abram do të bëhet i pari nga Patriarkët e Biblës, i njohur nga monoteistët si "babai i besimtarëve". Ai është gjithashtu në Bibël, shërbëtori i parë i Perëndisë, detajet e jetës së të cilit do të ndiqen dhe zbulohen gjatë.

Zan.12:3: " *Unë do të bekoj ata që ju bekojnë dhe do t'i mallkoj ata që ju mallkojnë; dhe të gjitha familjet e tokës do të bekohen në ju .* "

Udhëtimet dhe takimet e Abramit do të japin prova për këtë dhe tashmë në Egjipt kur Faraoni donte të flinte me Sarain, duke besuar se ajo ishte motra e tij sipas asaj që tha Abrami për të mbrojtur jetën e tij. Në një vegim, Zoti e bëri të ditur se Sara ishte gruaja e një profeti dhe ai pothuajse vdiq.

Pjesa e dytë e këtij vargu, " *të gjitha familjet e tokës do të bekohen në ju* ", do ta gjejë përmbushjen e saj në Jezu Krishtin, birin e Davidit nga fisi i Judës, birit të Izraelit, birit të Isakut, birit të Abramit. Është mbi Abramin që Perëndia do të ndërtojë dy aleancat e tij të njëpasnjëshme që paraqesin standardet e shpëtimit të tij. Sepse këto standarde duhej të evoluonin për të kaluar nga tipi simbolik në atë real; sipas faktit nëse njeriu mëkatar jeton para Krishtit apo pas tij.

Zanafilla 12:4: " *Abrami shkoi, siç i kishte thënë Zoti, dhe Loti shkoi me të. Abrami ishte shtatëdhjetë e pesë vjeç kur doli nga Harani .* "

Në moshën 75-vjeçare, Abram tashmë ka një përvojë të gjatë jetësore. Ne duhet ta fitojmë këtë përvojë për të dëgjuar dhe kërkuar Perëndinë; që bëhet pas zbulimit të mallkimeve të njerëzimit të ndarë prej tij. Nëse Zoti e thirri atë, kjo është për shkak se Abrami po e kërkonte, kështu që kur Zoti i zbulohet atij, ai nxiton t'i bindet. Dhe kjo bindje e dobishme do t'i vërtetohet dhe do t'i kujtohet birit të tij Isakut në këtë varg të cituar në Zanafilla 26:5: " *Sepse Abrahami iu bind zërit tim dhe zbatoi urdhrat, urdhërimet e mia, statutet dhe ligjet e mia* ". Abrami mund t'i kishte mbajtur këto gjëra vetëm nëse Perëndia ia kishte paraqitur. Kjo dëshmi nga Perëndia na zbulon se shumë gjëra që nuk përmenden në Bibël janë kryer. Bibla na paraqet vetëm një përmbledhje të ekzistencës së gjatë të jetëve njerëzore. Dhe jeta e një njeriu prej 175 vitesh, vetëm Zoti mund të thotë

atë që ajo jetoi minutë pas minutë, sekondë pas sekonde, por për ne mjafton një përmbledhje e thelbësore.

Kështu, bekimi i Perëndisë që i është dhënë Abramit mbështetet në bindjen e tij dhe i gjithë studimi ynë i Biblës dhe profecive të saj do të ishte i kotë nëse nuk do ta kuptonim rëndësinë e kësaj bindjeje, sepse Jezu Krishti na dha si shembull të tijin, duke thënë në Gjoni 8: 29: “ *Ai që më dërgoi është me mua; ai nuk më ka lënë vetëm, sepse unë bëj gjithmonë atë që i pëlqen .*” Është e njëjta gjë me këdo; çdo marrëdhënie e mirë arrihet duke i bërë “ *çka është e këndshme* ” atij që dëshiron të kënaqesh. Prandaj, besimi qoftë ai, feja e vërtetë, nuk është një gjë komplekse, por një lloj i thjeshtë marrëdhëniesh që i pëlqen Zotit dhe vetes.

Në fundin tonë, shenja që po shfaqet është ajo e mosbindjes së fëmijëve ndaj prindërve të tyre dhe ndaj autoriteteve kombëtare. Perëndia i organizon këto gjëra për t'i bërë të rriturit që janë rebelë, mosmirënjohës ose indiferentë ndaj tij të zbulojnë atë që ai vetë përjeton për shkak të ligësisë së tyre . Kështu, veprimet e krijuara nga Zoti bërtasin shumë më fort se britmat dhe fjalimet, për të shprehur indinjatën e tij të drejtë dhe qortime të drejta.

Zanafilla 12:5: “ *Abrami mori Sarajn, gruan e tij dhe Lotin, birin e vëllait të tij, me të gjitha pasuritë që kishin dhe me shërbëtorët që kishin blerë në Haran. Ata u nisën për të shkuar në tokën e Kanaanit dhe erdhën në tokën e Kanaanit .*”

Charan ndodhet në verilindje të Kanaanit. Prandaj Abrami shkon nga Harani në perëndim, pastaj në jug dhe hyn në Kanaan.

Zanafilla 12:6: “ *Abrami udhëtoi nëpër tokë në një vend të quajtur Sikem, në lisat e Morehut. Kananejtë ishin atëherë në tokë .*”

A duhet ta kujtojmë? “ *Kanaanitët* ” janë gjigantë, por çfarë ndodh me vetë Abramin? Sepse përmytja ishte ende shumë afër dhe Abrami mund të kishte shumë mirë madhësinë e një gjiganti. Me të hyrë në Kanaan, ai nuk raporton praninë e këtyre gjigantëve, gjë që është logjike nëse ai vetë është ende në këtë normë. Duke zbritur në jug, Abrami kalon Galilenë e sotme dhe mbërrin në Samarinë e sotme, në Sikem. Kjo tokë e Samarisë do të jetë një vend ungjillizimi i favorizuar nga Jezu Krishti. Atje do të gjejë besim te “gruaja samaritane” dhe familja e saj, tek e cila për herë të parë, për habinë e tyre të madhe, një hebreu u lejua të hynte.

Zanafilla 12:7: “ *Zoti iu shfaq Abramit dhe i tha: "Unë do t'ua jap këtë vend pasardhësve të tu". Dhe Abrami ndërtoi atje një altar për Zotin që i ishte shfaqur .*”

Zoti fillimisht zgjodhi Samarinë e sotme për t'i treguar Abramit, i cili do ta shenjtërojë këtë mbledhje duke ndërtuar atje një altar, një simbol profetik i kryqit të torturës së Krishtit. Kjo zgjedhje sugjeron një lidhje me ungjillizimin e ardhshëm të vendit nga Jezu Krishti dhe apostujt e tij. Nga ky vend Zoti i shpall se do t'ua japë këtë vend pasardhësve të tij. Por cili, hebreu apo i krishteri? Pavarësisht nga faktet historike në favor të judenjve, ky premtim duket se ka të bëjë me të zgjedhurit e Krishtit për përmbushje në tokën e re; sepse të zgjedhurit e Krishtit janë gjithashtu, sipas parimit të shfaqjesimit me anë të besimit, fara e premtuar Abramit.

Zanafilla 12:8: “ *Që andej u zhvendos në malin në lindje të Bethelit dhe ngriti çadrat e tij, duke pasur Bethelin në perëndim dhe Ain në lindje. Aty ndërtoi edhe një altar për Zotin dhe thirri emrin e Zotit .»*

Duke zbritur në jug, Abrami fushoi në malet midis Bethelit dhe Ait. Zoti specifikon orientimin e dy qyteteve. Bethel do të thotë "shtëpia e Zotit" dhe Abrami e vendos atë në perëndim, në orientimin që do t'i jepet tabernakullit dhe tempullit të Jeruzalemit, kështu që kur hyjnë drejt shenjtërisë së Perëndisë, shtëpisë së tij, shërbëtorët i kthejnë shpinën dielli që lind që lind në lindje, lindja. Në lindje ndodhet qyteti Ai, rrënja e të cilit do të thotë: grumbull gurësh, gërmadhë ose kodër dhe monument. Perëndia na zbulon gjykimin e tij: përballë hyrjes së të zgjedhurve në shtëpinë e Perëndisë janë në lindje vetëm rrënoja dhe grumbuj gurësh. Në këtë imazh, Abrami kishte dy shtigjet drejt lirisë të hapura përpara tij: në perëndim, Bethelin dhe jetën ose, në lindje, Ai dhe vdekja. Për fat të mirë, ai kishte zgjedhur tashmë jetën me YaHWÉH.

Zanafilla 12:9: « *Abrami vazhdoi udhëtimin e tij, duke përparuar drejt jugut .»*

Vini re se në këtë kalim të parë të Kanaanit, Abrami nuk shkon në "Jebus", emri i qytetit të ardhshëm të Davidit: Jerusalem, i cili është injoruar plotësisht nga ai.

Zanafilla 12:10: “ *Në vend pati zi buke; dhe Abrami zbriti në Egjipt për të banuar atje, sepse zija e bukës ishte e madhe në vend ”.*

Siç do të ndodhte, në kohën kur Jozefi, biri i Jakobit, Izraeli, u bë veziri i parë i Egjiptit, ishte zia e bukës që e solli Abramin në Egjipt. Përvojat që ai pati atje tregohen në pjesën tjetër të vargjeve të këtij kapitulli.

Abram është një njeri paqësor dhe madje i frikësuar. Nga frika se mos vritej për të marrë gruan e tij Sarai e cila ishte shumë e bukur, ai vendosi ta paraqiste atë si motrën e tij, një gjysmë të vërtetë. Me këtë mashtrim, Faraoni e kënaqi atë dhe e mbuloi me mallra që do t'i japin pasuri dhe fuqi. Kjo e marrë, Zoti e godet Faraonin me murtajë dhe ai mëson se Sarai është gruaja e tij. Më pas ai ndjek Abramin që e lë Egjiptin të pasur dhe të fuqishëm. Kjo përvojë profetizon qëndrimin e hebrenjve të cilët, pasi të kenë qenë skllëvër të Egjiptit, do ta lënë atë duke marrë arin dhe pasuritë e tij. Dhe kjo fuqi së shpejti do të jetë shumë e dobishme për të.

Zanafilla 13

Ndarja e Abramit nga Loti

Pas kthimit nga Egjipti, Abrami, familja e tij dhe Loti, nipi i tij, u kthyen në Bethel, në vendin ku kishte ngritur një altar për t'i lutur Perëndisë. Ndërsa ata janë të gjithë në këtë vend midis Bethelit dhe Ait, midis "shtëpisë së Perëndisë" dhe "rrënojave". Pas grindjeve midis shërbëtorëve të tyre, Abrami ndahet nga Loti të cilit i jep zgjedhjen e drejtimit që dëshiron të marrë. Dhe Loti shfrytëzoi rastin për të zgjedhur fushën dhe pjellorinë e saj duke premtuar begati. Vargu 10 thotë: « *Loti ngriti sytë dhe pa të gjithë fushën e Jordanit, e cila ishte plotësisht e ujitur.*

Para se Zoti të shkatërronte Sodomën dhe Gomorrën, ai ishte deri në Zoar, një kopsht i Zotit, si vendi i Egjiptit . Duke vepruar kështu, ai zgjedh "rrënimin" dhe do ta zbulojë kur Zoti të godasë me zjarr dhe squfur qytetet e kësaj lugine sot të mbuluara pjesërisht nga "Deti i Vdekur"; dënim nga i cili do të shpëtojë me dy vajzat e tij, falë mëshirës së Zotit i cili do t'i dërgojë dy engjëj për ta paralajmëruar dhe për ta bërë të largohet nga Sodoma ku do të jetojë. Ne lexojmë në vargun 13: " Njerëzit e Sodomës ishin të ligj dhe mëkatarë të mëdhenj kundër Zotit " .

Prandaj, Abrami qëndron pranë Bethelit, «shtëpia e Perëndisë» në mal.

Zanafilla 13:14 deri në 18: “ *Zoti i tha Abramit, pasi Loti u nda prej tij: Ngri sytë dhe nga ku je, shiko nga veriu dhe jugu, nga lindja dhe nga perëndimi; sepse gjithë vendin që do të shihni do t'ju jap ty dhe pasardhësve të tu përgjithmonë. Unë do ta bëj farën tuaj si pluhurin e tokës , që nëse dikush mund të numërojë pluhurin e tokës , do të numërohet edhe fara juaj. Çohu, udhëto përgjatë gjithë tokës; sepse unë do ta jap ty . Abrami ngriti çadrat e tij dhe shkoi të banojë në lisat e Mamres, që janë afër Hebronit. Dhe aty ndërtoi një altar për Zotin .”*

Pasi ia ka lënë zgjedhjen Lotit, Abrami merr pjesën që Perëndia dëshiron t'i japë dhe atje përsëri, ai rinovon bekimet dhe premtimet e tij. Krahasimi i " farës " së tij me " pluhurin e tokës ", origjinën dhe fundin e shpirtit, trupit dhe shpirtit njerëzor, sipas Zanafillës 2:7, do të vërtetohet nga ai i " yjeve të qiellit " në Zan. 15: 5.

Zanafilla 14

Ndarja nga pushteti

Katër mbretër nga lindja vijnë për të luftuar kundër pesë mbretërve të luginës ku ndodhet Sodoma, ku banon Loti. Pesë mbretërit janë rrahur dhe kapur rob si dhe Loti. I paralajmëruar, Abrami i vjen në ndihmë dhe i çliron të gjithë pengjet e robëruar. Le të vërejmë interesin e ajetit që vijon.

Zanafilla 14:16: “ *Ai solli të gjitha pasuritë; ai solli edhe Lotin, vëllanë e tij, me pasuritë e tij, si dhe gratë dhe njerëzit .*

Në të vërtetë, vetëm për Lotin ndërhyri Abrami. Por, duke treguar faktet, Zoti e maskon këtë realitet për të evokuar qortimin e tij ndaj Lotit, i cili bëri zgjedhjen e keqe për të jetuar në qytetin e të ligjve.

Zanafilla 14:17: « *Pasi Abrami u kthye fitimtar nga Kedorlaomeri dhe nga mbretërit që ishin me të, mbreti i Sodomës doli për ta takuar në luginën e Shawehut, që është lugina e mbretit .»*

Fituesi duhet të falënderohet. Fjala “Shavéh” do të thotë: i thjeshtë; pikërisht ajo që e joshi Lotin dhe ndikoi në zgjedhjen e tij.

Zanafilla 14:18: “ *Melkizedeku, mbret i Salemit, solli bukë dhe verë; ishte prift i Perëndisë Më të Lartit ”.*

Ky mbret i Salemit ishte " *prifti i Perëndisë Më të Lartit* ". Emri i tij do të thotë: "Mbreti im është drejtësia". Prania e tij dhe ndërhyrja e tij japin prova të një vazhdimësie të adhurimit të Perëndisë së vërtetë në tokë që nga fundi i

përmytjes, e cila mbetet ende shumë e pranishme në mendimet e njerëzve të kohës së Abramit. Por këta adhurues të Perëndisë së vërtetë nuk dinë asgjë për projektin shpëtimtar që Perëndia do të zbulojë nëpërmjet përvojave profetike të jetuara nga Abrami dhe pasardhësit e tij.

Zanafilla 14:19: “ *Dhe ai bekoji Abramin dhe tha: I bekuar qoftë Abrami nga Shumë i Larti Perëndi, Zoti i qiellit dhe i tokës!* »

Bekimi i këtij përfaqësuesi zyrtar të Perëndisë konfirmon më tej bekimin që Zoti i dha drejtpërdrejt Abramit personalisht.

Zanafilla 14:20: “ *I bekuar qoftë Perëndia Shumë i Larti, që të ka dhënë në dorë armiqtë e tu! Dhe Abrami i dha të dhjetën nga çdo gjë .*”

Melkizedeku bekon Abramin, por është i kujdesshëm që të mos ia atribuojë fitoren e tij; ai ia atribuon atë “ *Zotit Më të Lartit i cili i dorëzoi armiqtë në duart e tij .* Dhe, ne kemi një shembull konkret të bindjes së Abramit ndaj ligjeve të Perëndisë pasi ai “ *i dha të dhjetën e gjithçkaje* ” Melkisedekut, emri i të cilit do të thotë: “Mbreti im është drejtësia”. Prandaj, ky ligj i së dhjetës ekzistonte që nga fundi i përmytjes në tokë dhe ndoshta edhe përpara "përmytjes".

Zanafilla 14:21: " *Mbreti i Sodomës i tha Abramit: "Më jep njerëz dhe merr për vete pasuritë "* .

Mbreti i Sodomës është borxhli ndaj Abramit që çliroi popullin e tij. Kështu që ai dëshiron të paguajë në mënyrë mbretërore për shërbimin e tij.

Zanafilla 14:22: " *Abrami iu përgjigj mbretit të Sodomës: Unë ngre dorën time drejt Zotit, Perëndisë Shumë të Larti, Zotit të qiellit dhe të tokës .*

Abrami përfiton nga situata për t'i kujtuar mbretit të çoroditur ekzistencën e " *YHWÉH Perëndisë Më të Lartit "* , " *Mjeshtrit të qiellit dhe të tokës "* unik ; gjë që e bën atë pronar të vetëm të gjithë pasurisë që mbreti fiton me ligësinë e tij.

Zanafilla 14:23: “ *Nuk do të marr asgjë që është jotja, as fije, as lidhëse këpucësh, që të mos thuash: "Unë e kam pasuruar Abramin". Asgjë për mua!* »

Në këtë qëndrim, Abrami i dëshmon mbretit të Sodomës se ai erdhi në këtë luftë vetëm për të shpëtuar nipin e tij Lotin. Abrami e dënon si Zoti këtë mbret që jeton në të keqen, çoroditjen dhe dhunën. Dhe ai ia bën të qartë këtë duke refuzuar pasuritë e tij të fituara në mënyrë të padenjë.

Zanafilla 14:24: " *Vetëm atë që hëngrën të rinjtë dhe pjesa e burrave që ecën me mua, Aneri, Eshkoli dhe Mamreja, do të marrin pjesën e tyre "* .

Por kjo zgjedhje e Abramit ka të bëjë vetëm me atë, shërbëtorin njeri të Perëndisë, dhe shërbëtorët e tij mund të marrin pjesën e tyre të pasurisë së ofruar.

Zanafilla 15

Ndarja me Besëlidhje

Zanafilla 15:1: *Pas këtyre ngjarjeve, fjala e Zotit iu drejtua Abramit në një vegim, dhe ai i tha: Abram, mos ki frikë; Unë jam mburoja juaj dhe shpërblimi juaj do të jetë shumë i madh .”*

Abrami është një njeri paqësor që jeton në një botë brutale, gjithashtu në një vegim Zoti, miku i tij YaHWéH, vjen për ta qetësuar: " *Unë jam mburoja jote dhe shpërblimi yt do të jetë shumë i madh* ".

Zanafilla 15:2: " *Abrami iu përgjigj: Zot, Jahveh, çfarë do të më japësh? Unë po shkoj pa fëmijë; dhe trashëgimtari i shtëpisë sime është Eliezeri nga Damasku .* "

Për një kohë të gjatë, Abrami vuante nga fakti se nuk mund të bëhej baba për shkak të sterilitetit të Sarait, gruas së tij legjitime. Dhe ai e di se kur të vdesë, një i afërm i tij do të trashëgojë pronën e tij: " *Eliezeri i Damaskut* ". Le të vërejmë kalimthi sa i vjetër është ky qytet " *Damask* " në Siri.

Zanafilla 15:3: " *Dhe Abrami tha: "Ja, ti nuk më ke dhënë pasardhës dhe ai që ka lindur në shtëpinë time do të jetë trashëgimtari im* ".

Abrami nuk i kupton premtimet e bëra për pasardhësit e tij, pasi ai nuk ka asnjë, duke qenë pa fëmijë.

Zanafilla 15:4: " *Atëherë fjala e Zotit iu drejtua: Ai nuk do të jetë trashëgimtari yt, por ai që del nga trupi yt do të jetë trashëgimtari yt* ".

Zoti i thotë se ai do të bëhet vërtet baba i një fëmije.

Zanafilla 15:5: " *Dhe, mbasi e nxori jashtë, tha: "Shiko nga qielli dhe numëro yjet, nëse mund t'i numërosh". Dhe ai i tha: Kjo do të jetë pasardhja jote .*

Me rastin e këtij vegimi që iu dha Abramit, Zoti na zbulon një çelës simbolik të kuptimit që ai i jep shpirtërisht fjalës " *yll* ". I cituar fillimisht në Zanafilla 1:15, " *ylli* " ka rolin e " *ndriçimit të tokës* " dhe ky është tashmë ai i Abramit, të cilin Perëndia e thirri dhe e veçoi për këtë qëllim, por do të jetë edhe ai i të gjithë besimtarëve që do të kërkojë besimin dhe shërbimin e tij për Perëndinë. Vini re se sipas Dan.12:3, statusi i " *yjeve* " do t'u jepet të zgjedhurve me hyrjen e tyre në përjetësi: " *Ata që janë inteligjentë do të shkëlqejnë si shkëlqimi i qiellit dhe ata që i mësojnë drejtësinë turmës. do të shkëlqejnë si yjet, përgjithmonë e përgjithmonë .* " Imazhi i " *yllit* " u atribuohet thjesht për shkak të përzgjedhjes së tyre nga Zoti.

Zanafilla 15:6: " **Abrami kishte besim te Zoti, i cili ia llogariti atë si drejtësi** ".

Kjo rrjedhë e vargjeve përbën elementin zyrtar të përkufizimit të besimit dhe parimin e shfajësimit me anë të besimit. Sepse besimi nuk është gjë tjetër veçse besim i ndritur, i justifikuar dhe dinjitoz. Besimi te Zoti është i ligjshëm vetëm në njohjen e ndritur të vullnetit të tij dhe të gjithçkaje që është e pëlqyeshme për të, pa të cilën ai bëhet i paligjshëm. Të besosh te Perëndia është të besosh se Ai bekon vetëm ata që i binden Atij, duke ndjekur shembullin e Abramit dhe shembullin e përsosur të Jezu Krishtit.

Ky gjykim i Perëndisë mbi Abramin profetizon atë që ai do t'u sjellë të gjithë atyre që do të veprojnë si ai, në të njëjtën bindje ndaj së vërtetës hyjnore të propozuar dhe të kërkuar në kohën e tyre.

Zanafilla 15:7: " *Zoti i tha përsëri: "Unë jam Zoti që të nxori nga Uri i Kaldeasve për të të dhënë në zotërim këtë vend* ".

Si një preambulë për paraqitjen e besëlidhjes së tij me Abramin, Perëndia i kujton Abramit se ai e nxori atë nga Uri i Kaldeasve. Kjo formulë është modeluar sipas paraqitjes së "dhjetë urdhërimeve" të para të Perëndisë të cituar në

Ekso.20:2: " *Unë jam Zoti, Perëndia juaj, që ju nxori nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia e skllavërisë* ".

Zanafilla 15:8: " *Abrami iu përgjigj: Zot, Jahveh, nga çfarë të di unë që do ta zotëroj? »*

Abrami i kërkon Zotit një shenjë.

Zanafilla 15:9: « *Dhe Zoti i tha: Merr një mëshqerrë tre vjeç, një dhi tre vjeç, një dash tre vjeç, një turtull dhe një pëllumb të ri .»*

Zanafilla 15:10: " *Abrami i mori të gjitha këto kafshë, i preu në mes dhe e vendosi secilën pjesë njëra përballë tjetrës; por ai nuk i ndau zogjtë .*

Përgjigja e Zotit dhe veprimi i Abramit kërkojnë shpjegim. Kjo ceremoni flijimi bazohet në idenë e ndarjes që ka të bëjë me dy palët që angazhohen në një aleancë, domethënë: të ndajmë së bashku. Kafshët e prera në mes simbolizojnë trupin e Krishtit, i cili, duke qenë një, do të ndahet shpirtërisht midis Perëndisë dhe të zgjedhurve të tij. Delet janë shëmbëlltyra e njeriut dhe e Krishtit, por zogjtë nuk e kanë këtë imazh të njeriut që do të jetë Krishti i dërguar nga Perëndia. Kjo është arsyeja pse, si një simbol qiellor, ata shfaqen në besëlidhje, por nuk priten. Shlyerja e Jezusit për mëkatin do të jetë e favorshme vetëm për të zgjedhurit tokësorë, jo për engjëjt qiellorë.

Zanafilla 15:11: « *Zogjtë grabitqarë ranë mbi kufomat; dhe Abrami i dëboi .*

Në projektin e profetizuar nga Perëndia, vetëm kufomat e të ligjve dhe rebelëve do t'u dorëzohen si ushqim zogjve grabitqarë në kthimin në lavdi të Krishtit, shpëtimtarit. Në fund të fundit, ky fat nuk do të shqetësojë ata që bëjnë një besëlidhje me Perëndinë në Krishtin dhe me ligjet e tij. Sepse kufomat e kafshëve të zbuluara në këtë mënyrë janë një shenjtëri shumë e madhe për Perëndinë dhe për Abramin. Gjesti i Abramit është i justifikuar sepse faktet nuk duhet të kundërshtojnë profecinë që ka të bëjë me të ardhmen dhe fatin përfundimtar të shenjtërisë së Krishtit.

Zanafilla 15:12: " *Në perëndimin e diellit një gjumë i thellë e zuri Abramin; dhe, ja, frikë dhe errësirë e madhe e zuri atë .*"

Ky gjumë nuk është normal. Është një " *gjumë i thellë* ", si ai në të cilin Zoti e zhyti Adamin për të formuar një grua, " *ndihma* " e tij nga një brinjë. Si pjesë e aleancës që ai bën me Abramin, Perëndia do t'i zbulojë atij kuptimin profetik që i është dhënë kësaj " *ndihme* " që do të jetë objekti i dashurisë së Perëndisë në Krishtin. Në fakt, vetëm në dukje, Zoti e bën atë të vdesë për të hyrë në praninë e tij të përjetshme, duke parashikuar kështu hyrjen e tij në jetën e përjetshme, domethënë në jetën e vërtetë, sipas parimit që asnjë njeri nuk mund ta shohë Zotin dhe të jetojë.

" *Errësirë e madhe* " do të thotë se Zoti e bën atë të verbër ndaj jetës tokësore për të ndërtuar në mendjen e tij imazhe virtuale të një natyre profetike, duke përfshirë pamjen dhe praninë e vetë Zotit. I zhytur kështu në errësirë, Abrami ndjen një " *frikë* " legjitime. Për më tepër, nënvizon karakterin e frikshëm të Zotit krijues që i flet atij.

Zanafilla 15:13: " *Dhe Zoti i tha Abramit: Dije se pasardhësit e tu do të jenë të huaj në një vend që nuk do të jetë i tyre; ata do të jenë skllavër atje dhe do të jenë të shtypur për katërqind vjet .*"

Zoti i shpall Abramit të ardhmen, fatin e rezervuar për pasardhësit e tij.

“... pasardhësit tuaj do të jenë të huaj në një vend që nuk do të jetë i tyre ”: ky është Egjipti.

“... ata do të skllavërohen atje ”: me ndryshimin e një faraoni të ri që nuk e kishte njohur Jozefin, hebreun që u bë veziri i madh i paraardhësit të tij. Kjo skllavërim do të realizohet në kohën e Moisiut.

“... dhe ata do të shtypen për katërqind vjet ”: Kjo nuk ka të bëjë vetëm me shtypjen egjiptiane, por më gjerësisht për shtypjen që do të prekë pasardhësit e Abramit derisa të kenë zotërimi në Kanaan, tokën e tyre kombëtare të premtuar nga Zoti.

Zanafilla 15:14: " *Por unë do të gjykoj kombin të cilit ata i shërbejnë dhe atëherë do të dalin me pasuri të mëdha* ".

Kombi në shënjestër këtë herë është vetëm Egjipti, të cilin ata do ta lënë, duke marrë efektivisht me vete të gjithë pasurinë e tij. Vini re se në këtë varg, Zoti nuk ia atribuon Egjiptit "shtypjen" e cituar në vargun e mëparshëm. Kjo konfirmon faktin se “ *katërqind vitet* ” e përmendura nuk vlejnjë vetëm për Egjiptin.

Zanafilla 15:15: “ *Do të shkosh në paqe te etërit e tu, do të varrosesh në pleqëri të lumtur* ”.

Gjithçka do të ndodhë siç i tha Zoti. Ai do të varrosët në Hebron në shpellën e Makpelahut në tokën e blerë nga Abrami gjatë jetës së tij nga një Hite.

Zanafilla 15:16: “ *Në brezin e katërt ata do të kthehen këtu; sepse paudhësia e Amorejve nuk është ende në kulmin e saj* ”.

Midis këtyre amorejve, hititët kanë marrëdhënie të mira me Abramin, të cilin e konsiderojnë si përfaqësues të Zotit të madh. Kështu ata pranuan t'i shesin atij tokën për varrin e tij. Por në " *katër breza* " ose " *katërqind vjet* ", situata do të jetë ndryshe dhe popujt kananitë do të kenë arritur pragun e rebelimit të pambështetur nga Zoti dhe ata të gjithë do të asgjësohen për t'ia lënë vendin e tyre hebrejve që do ta bëjnë atë. tokën e tyre kombëtare.

Për të kuptuar më mirë këtë projekt katastrofik për kananitët, duhet të kujtojmë se Noeu kishte mallkuar Kanaanin, i cili ishte djali i parë i djalit të tij Kamit. Prandaj, toka e premtuar u popullua nga ky pasardhës i Kamit të mallkuar nga Noeu dhe nga Zoti. Shkatërrimi i tyre ishte vetëm një çështje kohe e caktuar nga Perëndia për të përmbushur qëllimet e Tij në tokë.

Zanafilla 15:17: “ *Kur perëndoi dielli, u bë errësirë e thellë; dhe ja, ishte një furrë tymi dhe flakët kalonin midis kafshëve të ndara .*”

Në këtë ceremoni, zjarri i ndezur nga njeriu është i ndaluar. Për të guxuar të shkelin këtë parim, dy djemtë e Aaronit një ditë do të konsumohen nga Perëndia. Abrami i kishte kërkuar Perëndisë një shenjë dhe ajo erdhi në formën e zjarrit qiellor që kaloi mes kafshëve të prera në dysh. Kështu dëshmon Zoti për shërbëtorët e tij si profeti Elia përpara profetëve të Baalëve të mbështetur nga mbretëresha e huaj dhe gruaja e mbretit Ashab, e quajtur Jezebel. Altari i tij i mbytur në ujë, zjarri i dërguar nga Zoti do të përpijë altarin dhe ujin e përgatitur nga Elia, por altari i profetëve të rremë do të shpërfillet nga zjarri i tij.

Zanafilla 15:18: " *Atë ditë Zoti lidhi një besëlidhje me Abramit dhe tha: "Unë do t'u jap pasardhësve të tu këtë vend, nga lumi i Egjiptit deri në lumin e madh, lumin Euftrat " .*

Në fund të këtij kapitulli 15, ky varg konfirmon, tema kryesore e tij është me të vërtetë ajo e **aleancës që ndan të zgjedhurit nga njerëzit e tjerë**, në mënyrë që ata ta ndajnë këtë aleancë me Zotin dhe t'i shërbejnë atij.

Kufijtë e tokës së premtuar hebrenjve i kalojnë ato që kombi do të pushtojë pas pushtimit të Kanaanit. Por Zoti përfshin në ofertën e tij shkretëtirat e mëdha të Sirisë dhe Arabisë që bashkohen me "Eufратin " në lindje, si dhe shkretëtirën e Shurit që ndan " Egjiptin " nga Izraeli. Midis këtyre shkretëtirave, toka e premtuar merr pamjen e një kopshti të Zotit.

Në leximin shpirtëror profetik, " *lumenjtë* " simbolizojnë popujt, kështu që Perëndia mund të profetizojë për pasardhësit e Abramit, për Krishtin që do t'i gjejë adhuruesit dhe të zgjedhurit e tij përtej Izraelit dhe Egjiptit, në perëndim në "Evropë" të simbolizuar në Zbulesën 9: 14 nën emrin e " *lumis të madh Euftrat* " .

Zanafilla 15:19: " *Vendi i Kenitëve, i Kenezëjve, i Kadmonitëve,* "

Zanafilla 15:20: " *nga Hitejtë, nga Perezejtë, nga Refaimët,* "

Zanafilla 15:21: " *nga Amorejtë, Kananejtë, Girgashitët dhe Jebusejtë* " .

Në kohën e Abramit, këta emra tregojnë familjet e mbledhura në qytetet që përbëjnë dhe popullojnë tokën e Kanaanit. Midis tyre, janë Refaimët të cilët do të kenë ruajtur më shumë se të tjerët normën gjigante të paradiluvianëve kur Joshua të marrë territorin " *katër breza* " ose " *katërqind vjet* " më vonë.

Abrami është patriarku i dy besëlidhjeve të planit të Perëndisë. Prejardhja e tij nëpërmjet mishit do të gjenerojë pasardhës të shumtë që do të lindin në popullin e zgjedhur nga Perëndia, por jo të zgjedhur prej tij. Si rezultat , kjo aleancë e parë e bazuar në mish e shtrembëron projektin e saj shpëtues dhe ngatërron kuptimin e saj, sepse shpëtimi do të mbështetet vetëm në aktin e besimit në të dy aleancat. Rrethprerja e mishit nuk e shpëtoi njeriun hebre, edhe pse kjo kërkohet nga Perëndia. Ajo që e mundësoi shpëtimin ishin veprat e tij të bindura që zbuluan dhe konfirmuan besimin dhe mirëbesimin e tij në Zot. Dhe është e njëjta gjë që kushtëzon shpëtimin në besëlidhjen e re, në të cilën besimi në Krisht bëhet i gjallë nga veprat e bindjes ndaj urdhërimeve, ordinancave dhe parimeve hyjnore të zbuluara nga Perëndia, në të gjithë Biblën. Në një marrëdhënie të përmbushur me Perëndinë, mësimi i shkronjës ndriçohet nga inteligjenca e shpirtit; kjo është arsyeja pse Jezusi tha: " *Shkronja vret, por Fryma jep jetë* " .

Zanafilla 16

Ndarja nga legjitimiteti

Zan. 16:1: « *Saraj, gruaja e Abramit, nuk i lindi fëmijë. Ajo kishte një shërbëtore egjiptiane të quajtur Hagar .*

Zanafilla 16:2: " *Dhe Saraj i tha Abramit: "Ja, Zoti më ka bërë shterpë; Eja, të lutem, te shërbëtori im; ndoshta do të kem fëmijë nëpërmjet saj. Abrami dëgjoi zërin e Sarajt ."*

Zanafilla 16:3: “ Kështu Saraj, gruaja e Abramit, mori shërbyesën e saj, egjiptianen Agar, dhe ia dha për grua burrit të saj Abramit, mbasi Abrami kishte jetuar dhjetë vjet në vendin e Kanaanit ”.

Është e lehtë për ne të kritikojmë këtë zgjedhje fatkeqe për shkak të nismës së Sarajit, por shikojeni situatën ashtu siç u paraqit para çiftit të bekuar.

Perëndia i kishte thënë Abramit se një fëmijë do të lindte nga barku **i tij**. Por ai nuk i tregoi për Sarajn, gruan e tij shterpe. Për më tepër, Abrami nuk iu lut Krijuesit të tij që të merrte hollësi për njoftimet e tij. Ai priste që Zoti t'i fliste sipas vullnetit të tij sovran. Dhe aty, duhet të kuptojmë se kjo mungesë shpjegimi kishte për qëllim pikërisht të provokonte këtë iniciativë njerëzore me të cilën Zoti krijon një homolog të paligjshëm për sa i përket premtimit të bekimit, por të dobishëm, për të vendosur përballë Izraelit të ardhshëm të ndërtuar mbi Isakun, një konkurrencë luftarake dhe protestuese, kundërshtar dhe madje armik. Zoti e kuptoi se përveç dy rrugëve, e mira dhe e keqja e vendosur përpara zgjedhjeve të njeriut, "karota dhe shkopi" ishin po aq të nevojshme sa njëra-tjetra, për të çuar "gomarin përpara". Lindja e Ismailit, gjithashtu djalit të Abramit, do të nxiste formimin e shtabit arab deri në formën e tij të fundit në histori, fetar, islam (nënshtrim; një lartësi për këtë popull rebel natyrshëm dhe trashëgues).

Zanafilla 16:4: “ Ai shkoi te Agari dhe ajo u ngjiz. Kur e pa veten shtatzënë, ajo e shikoi zonjën e saj me përbuzje .

Ky qëndrim përçmues i Hagarit, egjiptianes ndaj zonjës së saj, karakterizon edhe sot popujt arabë myslimanë. Dhe duke e bërë këtë, ata nuk e kanë krejtësisht gabim, sepse bota perëndimore ka shpërfillur privilegjin e pamasë për t'u ungjillëzuar në emër të Krishtit hyjnor Jezus. Kështu që kjo fe e rreme arabe vazhdon të shpallë se Zoti është i madh kur Perëndimi e ka fshirë atë nga regjistrat e mendimeve të tij.

Imazhi i dhënë në këtë varg përshkruan situatën e saktë të kohës sonë të fundit, sepse krishterimi perëndimor, edhe i shtrembëruar, si Sarai, nuk lind më djem dhe zhytet në sterilitetin shpirtëror të errësirës. Dhe fjala thotë: në vendin e të verbërve mbretërit janë me një sy.

Zanafilla 16:5: “ Dhe Saraj i tha Abramit: Fyerja që më është bërë është mbi ty. Unë kam vendosur shërbëtorin tim në gjirin tënd; dhe kur pa se ishte shtatzënë, më shikoi me përbuzje. Zoti le të jetë gjyqtari midis meje dhe teje! »

Zanafilla 16:6: " Abrami i tha Sarajt: "Ja, shërbëtorja jote është në pushtetin tënd, bëj me të si të duket e arsyeshme". Atëherë Saraj e keqtrajtoi; dhe Agari iku prej saj .”

Abrami merr përsipër përgjegjësinë e tij dhe nuk e fajëson Sarajn që ishte frymëzimi për këtë lindje të paligjshme. Kështu, që nga fillimi, legjitimiteti imponon ligjin e tij mbi paligjshmërinë dhe duke ndjekur këtë mësim, tani e tutje martesat do të bashkojnë vetëm njerëzit nga e njëjta familje e afërt deri në Izraelin e së ardhmes dhe formën e tij kombëtare të marrë pas daljes nga skllavëria e Egjiptit.

Zanafilla 16:7: " Engjëlli i Zotit e gjeti pranë një burimi uji në shkretëtirë, pranë burimit që është në rrugën për në Shur ."

Ky shkëmbim i drejtpërdrejtë ndërmjet Perëndisë dhe Agarit bëhet i mundur vetëm falë statusit të bekuar të Abramit. Zoti e gjen atë në shkretëtirën

Schur e cila do të bëhet shtëpia e arabëve nomadë që jetojnë në tenda në kërkim të vazhdueshëm të ushqimit për delet dhe devetë e tyre. Burimi i ujit ishte mjeti i mbijetesës së Hagarit dhe ajo ndeshet me "burimin e ujërave të jetës", i cili vjen për ta inkurajuar atë të pranojë statusin e saj si shërbëtore dhe fatin e saj pjellor.

Zanafilla 16:8 " *Ai tha: "Agar, shërbëtore e Sarajt, nga ke ardhur dhe ku po shkon?"*. Ajo u përgjigj: *Po ik nga Sarai, zonja ime* .

Hagar u përgjigjet dy pyetjeve: ku po shkon? Përgjigje: Unë jam duke ikur. Nga jeni ju? Përgjigje: nga Sarai, zonja ime.

Zanafilla 16:9: « *Engjëlli i Jehovait i tha: Kthehu te zonja jote dhe përulu nën dorën e saj .»*

Gjyqtari i madh nuk i lë zgjidhje, ai urdhëron kthimin dhe përulësinë, sepse problemi i vërtetë u shkaktua nga përbuzja e treguar ndaj zonjës së tij, e cila, përveç sterilitetit të saj, mbetet zonja e tij legjitime dhe duhet t'i shërbehet dhe respektohet.

Zanafilla 16:10: " *Engjëlli i Zotit i tha: "Unë do t'i shumoj pasardhësit e tu dhe do të jenë aq të shumtë sa nuk mund të numërohen "* .

YaHWÉH e inkurajon duke i ofruar një "karotë". Ai i premtonte atij një pasardhës " *aq të shumtë sa nuk mund t'i numërojmë "* . Mos bëni gabim, kjo turmë do të jetë trupore dhe jo shpirtërore. Sepse orakujt e Perëndisë do të mbahen deri në vendosjen e besëlidhjes së re, vetëm nga pasardhësit hebrej. Por sigurisht, çdo arab i sinqertë mund të hyjë në besëlidhjen e Perëndisë duke pranuar standardet e Tij të shkruara nga hebrejtë në Bibël. Dhe që nga shfaqja e tij, Kurani musliman nuk e ka përmbushur këtë kriter. Ai akuzon, kritikon dhe shtrembëron të vërtetat biblike të vërtetuara nga Jezu Krishti.

Duke përdorur për Ismaelin shprehjen e përdorur tashmë për Abramin, " *aq të shumta sa nuk mund të numërohen "* , kuptojmë se bëhet fjalë vetëm për përhapjen njerëzore dhe jo për të zgjedhurit e përzgjedhur për jetën e përjetshme. Krahasimet e propozuara nga Zoti u nënshtrohen gjithmonë kushteve që duhen plotësuar. Shembull: " *yjet e qiellit "* kanë të bëjnë me çdo aktivitet fetar që konsiston në " *ndriçimin e tokës "* . Por çfarë drite? Vetëm drita e së vërtetës e legjitimuar nga Perëndia e bën një " *yll "* të denjë për të " *shkëlqyer përgjithmonë "* në qiej, sipas Dan.12:3, sepse ata do të kenë qenë **vërtet** " *inteligjent "* dhe do të kenë " *mësuar vërtet drejtësinë "* sipas Zoti.

Zanafilla 16:11: " *Engjëlli i Zotit i tha: Ja, ti je shtatzënë dhe do të lindësh një djalë dhe do ta quash Ismael; sepse Zoti të ka dëgjuar në pikëllimin tënd ."*

Zanafilla 16:12: " *Ai do të jetë si një gomar i egër; dora e tij do të jetë kundër të gjithëve dhe dora e të gjithëve do të jetë kundër tij; dhe ai do të banojë përballë gjithë vëllezërve të tij ."*

Zoti e krahason Ismailin dhe pasardhësit e tij arabë me një " *gomar të egër "* , kafshën e njohur për karakterin e saj kundërshtues dhe kokëfortë; dhe për më tepër, brutale që nga ajo kohë quhet " *egër "* . Prandaj, ai nuk e lejon veten të zbutet, zbutet apo mashtrohet. Shkurt, ai nuk do dhe nuk e lejon veten të dashurohet dhe mbart në gjenet e tij një trashëgimi agresive ndaj vëllezërve dhe të huajve. Ky gjykim i vendosur dhe i shpallur nga Zoti ka një rëndësi të madhe, në këtë kohë të fundit, për të kuptuar rolin ndëshkues, për Zotin, të fesë islame, e cila u luftua nga krishterimi i rremë në kohët kur " *drita "* e krishterë ishte vetëm "

errësira ". Që nga kthimi i tij në tokën e paraardhësve të tij, Izraeli është bërë sërish objektivi i tij, ashtu si Perëndimi i krishterë i mbrojtur nga fuqia amerikane, të cilin ata e quajnë, pa u gabuar shumë, "Satani i madh". Është e vërtetë që një "Satan" i vogël mund të njohë "të madhin".

Duke lindur Ismaelin, një emër që do të thotë "Zoti e ka dëgjuar", fëmija i mosmarrëveshjes, Zoti krijon një **ndarje shtesë** brenda familjes së Abramit. Ai shton mallkimin e gjuhëve të krijuara në përvojën e Babelit. Por nëse ai përgatit mjetet për të ndëshkuar, kjo ndodh sepse ai e di paraprakisht sjelljen rebele të njerëzve në dy aleancat e tij të njëpasnjëshme deri në fund të botës.

Zanafilla 16:13: " *Ajo e quajti Atta El roi emrin e Zotit që i kishte folur; sepse ajo tha: A kam parë ndonjë gjë këtu, pasi ai më pa mua? »*

Emri Atta El Roï do të thotë: Ti je Zoti që sheh. Por tashmë, kjo nismë për t'i dhënë një emër Zotit është një fyerje kundër epërsisë së tij. Pjesa tjetër e këtij vargu të përkthyer në shumë mënyra të ndryshme zbret në këtë mendim. Hagar nuk mund ta besojë. Ajo, shërbëtorja e vogël, ishte objekt i vëmendjes së Zotit krijues të madh që sheh fatin dhe e zbulon atë. Pas kësaj eksperience, çfarë mund të ketë frikë ajo?

Gen 16:14 *Prandaj ky pus u quajt pusi i mbretit Lakai; është midis Kades dhe Bared .*

Vendet tokësore ku Zoti është shfaqur janë prestigjioze, por nderimet që njerëzit u bëjnë shpesh shkaktohen nga fryma e tyre idhujtare, e cila nuk i pajton ata me Të.

Gen 16:15 *Agari i lindi një djalë Abramit; dhe Abrami i vuri emrin Ismael djalit që Agari i lindi ."*

Ismaili është me të vërtetë djali autentik i Abramit, dhe veçanërisht fëmija i tij i parë me të cilin ai natyrisht do të lidhet. Por ai nuk është biri i premtimit të shpallur nga Perëndia më parë. Megjithatë, i zgjedhur nga Zoti, emri " *Ismael* " që i është dhënë ose " *Zoti ka dëgjuar* " bazohet në pikëllimin e Agarit mbi të gjitha, viktimë e vendimeve të marra nga zonja dhe zotëria e tij. Por në kuptimin e dytë, ai bazohet gjithashtu në gabimin e Abramit dhe Sarajit që kanë besuar momentalisht se ky bir i ngjizur nga Agari, Egjiptianja, ishte konfirmimi, "përgjigjja" dhe përmbushja e shpalljes së Zotit. Gabimi do të ketë pasoja të përgjakshme deri në fund të botës.

Zoti ka hyrë në lojën e mendimit njerëzor dhe për të realizohet thelbësorja: fëmija i mosmarrëveshjes dhe **i ndarjes konfliktuale** është i gjallë.

Zanafilla 16:16: " *Abrami ishte tetëdhjetë e gjashtë vjeç kur Agari lindi Abram Ismaelin ."*

Prandaj, "Ishmaeli" lindi në vitin 2034 (1948 + 86) kur Abram ishte 86 vjeç.

Zanafilla 17

Ndarja me rrethprerje: një shenjë në mish

Zanafilla 17:1: “ Kur Abrami ishte nëntëdhjetë e nëntë vjeç, Zoti iu shfaq Abramit dhe i tha: Unë jam Perëndia i Plotfuqishëm. Ecni përpara fytyrës sime dhe jini të paqortueshëm .”

Në vitin 2047, 99 vjeç dhe Ismaeli 13, Abrami vizitohet me shpirt nga Zoti i cili i paraqitet atij për herë të parë si " Zoti i Plotfuqishëm ". Perëndia po përgatit një veprim që do të zbulojë këtë karakter "të plotfuqishëm". Shfaqja e Zotit është kryesisht e rendit verbal dhe dëgjimor, sepse lavdia e tij mbetet e padukshme, por një imazh i ngjashëm i personit të tij mund të shihet pa vdekur.

Zanafilla 17:2: " Unë do të vendos besëlidhjen time midis meje dhe jush dhe do t'ju shumoj pafundësisht ".

Zoti rinovon premtimin e shumëzimit të tij, këtë herë duke specifikuar " deri në pafundësi ", qoftë " pluhuri i tokës " dhe " yjet e qiellit " që " askush nuk mund t'i numërojë ".

Zanafilla 17:3: “ Abrami ra me fytyrë për tokë; dhe Zoti i foli duke i thënë : Duke kuptuar se ai që i flet është “Zoti i Plotfuqishëm”, Abrami bie me fytyrë për të mos parë Zotin, por dëgjon fjalët e tij që kënaqin gjithë shpirtin e tij.

Zanafilla 17:4: “ Kjo është besëlidhja ime që bëj me ju. Ti do të bëhesh babai i një morie kombesh . »

Besëlidhja e bërë midis Perëndisë dhe Abramit u përforcua atë ditë : " Ti do të bëhesh babai i një morie kombesh ".

Zanafilla 17:5: “ Nuk do të quhesh më Abram; por emri yt do të jetë Abraham, sepse të kam bërë baba të shumë kombeve . »

Ndryshimi i emrit nga Abram në Abraham është vendimtar dhe në kohën e tij Jezusi do të bëjë të njëjtën gjë duke ndryshuar emrat e apostujve të tij.

Zan. 17:6: “ Unë do t'ju bëj të frytshëm me bollëk, do të bëj nga ju kombe; dhe mbretërit do të dalin prej teje . »

Abrami është babai i parë i kombeve arabe në Ismael, në Isakun, ai do të jetë babai i Hebrenjve, bijve të Izraelit; dhe në Madian do të jetë babai i pasardhësve të Madianit; ku Moisiu do të gjejë gruan e tij Ziporën, të bijën e Jethros.

Zanafilla 17:7: " Unë do të vendos besëlidhjen time midis meje dhe teje, dhe pasardhësve të tu pas teje, për brezat e tyre; do të jetë një besëlidhje e përjetshme, që unë të jem Perëndia për ty dhe për pasardhësit e tu pas teje ".

Perëndia zgjedh në mënyrë delikate fjalët e besëlidhjes së tij të cilat do të jenë "të përhershme", por jo të përjetshme. Kjo do të thotë se aleanca e lidhur me pasardhësit e tij trupor do të ketë një kohëzgjatje të kufizuar. Dhe ky kufi do të arrihet kur, në ardhjen e tij të parë dhe në mishërimin e tij njerëzor, Krishti hyjnor do të vendosë mbi vdekjen e tij shlyese vullnetare, bazën e aleancës së re që do të ketë pasoja të përjetshme.

Në këtë pikë, duhet kuptuar se të gjithë njerëzit e parëlindur të synuar dhe të emëruar që në fillim humbasin legjitimitetin e tyre. Ky ishte rasti i Kainit, të parëlindurit të Adamit, i Ismaelit, djalit të parëlindur, por jolegjitim të Abramit, dhe pas tij, do të jetë rasti i Esaut, të parëlindurit të Isakut. Ky parim i dështimit të të parëlindurve profetizon dështimin e aleancës trupore hebreje. Besëlidhja e dytë do të jetë shpirtërore dhe do të përfitojë vetëm paganët e vërtetë të kthyer në

besim, pavarësisht nga paraqitjet mashtruese të shkaktuara nga pretendimet e rreme njerëzore.

Zanafilla 17:8: " *Unë do t'ju jap ty dhe pasardhësve të tu pas teje vendin ku banon si i huaj, tërë vendin e Kanaanit, në pronësi të përjetshme dhe unë do të jem Perëndia i tyre.*

Po kështu, toka e Kanaanit do të jepet « në zotërim të përhershëm » për sa kohë që Perëndia është i lidhur nga besëlidhja e tij. Dhe refuzimi i Mesias Jezus do ta bëjë atë të pavlefshëm, gjithashtu, 40 vjet pas këtij zemërimi, kombi dhe kryeqyteti i tij Jerusalemi do të shkatërrohen nga ushtarët romakë dhe hebrenjtë e mbijetuar do të shpërndahen në vende të ndryshme të botës. Sepse Zoti specifikon një kusht të besëlidhjes: " *Unë do të jem Zoti i tyre* ". Gjithashtu, kur Jezusi, siç është dërguar nga Zoti, refuzohet zyrtarisht nga kombi, Zoti do të jetë në gjendje të prishë aleancën e tij me legjitimitet të plotë.

Zanafilla 17:9: " *Perëndia i tha Abrahamit: "Ti dhe pasardhësit e tu pas teje, do ta respektosh besëlidhjen time* " .

Ky varg i kthen qafën të gjitha këtyre pretendimeve fetare që e bëjnë Zotin Perëndinë e feve monoteiste të mbledhura në aleancën ekumenike, pavarësisht nga mësimet e tyre të papajtueshme dhe të kundërta. Zoti është i lidhur vetëm me fjalët e tij që përcaktojnë bazën e besëlidhjes së tij, një lloj kontrate e lidhur me ata që i binden ekskluzivisht atij. Nëse një burrë e mban besëlidhjen e tij, ai e vërteton dhe e zgjat atë. Por njeriu duhet të ndjekë Zotin në projektin e tij të ndërtuar mbi dy faza të njëpasnjëshme ; i pari është mishor, i dyti është shpirtëror. Dhe ky pasazh nga i pari tek i dyti vë në provë besimin individual të njerëzve dhe para së gjithash atë të judenjve. Duke refuzuar Krishtin, kombi hebre thyen besëlidhjen e tij me Perëndinë, i cili u hap derën paganëve, dhe mes të cilëve ata që kthehen në Krishtin birësohen prej tij dhe i ngarkohen si bij shpirtërorë të Abrahamit. Kështu, të gjithë ata që mbajnë besëlidhjen e tij janë bij ose bija të Abrahamit fizikisht ose shpirtërisht.

Në këtë varg, ne shohim se Izraeli, kombi i ardhshëm me këtë emër, e ka burimin te Abrahami. Perëndia vendos t'i bëjë pasardhësit e tij një popull "të veçuar" për një demonstrim tokësor. Nuk bëhet fjalë për një popull të shpëtuar, por për krijimin e një grumbullimi njerëzor që përfaqëson kandidatët tokësorë për përzgjedhjen e të zgjedhurve të shpëtuar nga hiri i ardhshëm i Perëndisë që do të merret nga Jezu Krishti.

Zanafilla 17:10: " *Kjo është besëlidhja ime që do të mbani midis meje dhe jush, dhe pasardhësve tuaj pas jush: çdo mashkull prej jush do të rrethpriet* " .

Rrethprerja është një shenjë e besëlidhjes së lidhur midis Perëndisë, Abrahamit dhe pasardhësve të tij, pasardhësve të tij trupor. Dobësia e saj është forma e saj kolektive që vlen për të gjithë pasardhësit e saj, të gjallëruar nga besimi ose jo, të bindur ose jo. Nga ana tjetër, në aleancën e re, zgjedhja me anë të besimit e vënë në provë do të përjetohet individualisht nga të zgjedhurit, të cilët më pas do të marrin jetën e përjetshme në rrezik në këtë aleancë. Ne duhet t'i shtojmë synetisë, një pasojë fatkeqe: edhe muslimanët janë rrethprerë që nga patriarku i tyre Ismaili dhe ata i japin këtij syneti një vlerë shpirtërore që i shtyn ata të kërkojnë të drejtën e përjetësisë. Megjithatë, rrethprerja ka vetëm efekte të përhershme, jo të përjetshme, mishore.

Zanafilla 17:11: “ *Do të rrethpriteni; dhe do të jetë një shenjë e aleancës mes meje dhe jush .* ”

Është me të vërtetë një shenjë e aleancës me Perëndinë, por efektiviteti i saj është vetëm mishor dhe vargjet 7, 8, dhe vargu 13 vijues konfirmojnë zbatimin e tij të vetëm “ **të përhershëm** ”.

Zanafilla 17:12: “ *Kur çdo mashkull të jetë tetë ditësh, sipas brezave tuaj, çdo mashkull prej jush do të rrethprietet, qoftë ai i lindur në shtëpi, qoftë nëse është blerë me para nga ndonjë bir i të huajit, pa i përkasin racës suaj ' .* ”

Diçka ende shumë befasuese, por pavarësisht natyrës së saj të përhershme, megjithatë përbën një profeci që zbulon projektin e Zotit për ^{mijëvjeçarin e 8-të}. Kjo është arsyeja e zgjedhjes së "tetë ditëve", sepse shtatë ditët e para simbolizojnë kohën tokësore të përzgjedhjes së të zgjedhurve të gjashtë mijë viteve dhe gjykimin e mijëvjeçarit të shtatë. Duke organizuar, në tokë, një aleancë të ngushtë me kombin hebre dhe embrionin e tij fillestar, Abramin, Zoti zbulon imazhin e përjetësisë së ardhshme të të zgjedhurve të çliruar nga dobësia seksuale trupore e përqendruar në lafshën e prerë nga meshkujt. Atëherë, ashtu si të zgjedhurit do të vijnë nga të gjitha origjinat e popujve të tokës, por vetëm në Krishtin, në besëlidhjen e vjetër, rrethprerja duhet të zbatohet edhe për të huajt kur duan të jetojnë me anën e zgjedhur nga Zoti.

Ideja kryesore e rrethprerjes është të mësojë se në mbretërinë e përjetshme të Perëndisë njerëzit nuk do të riprodhohen më dhe dëshirat trupore nuk do të jenë më të mundshme. Për më tepër, apostulli Pal e krahason rrethprerjen e mishit në besëlidhjen e vjetër me atë të zemrave të të zgjedhurve në besëlidhjen e re. Në këtë këndvështrim, sugjeron pastërtinë e mishit dhe të zemrës që i jepet Krishtit.

Të bësh synet do të thotë **të presësh** dhe kjo ide zbulon se Zoti dëshiron të krijojë një marrëdhënie unike me krijesën e tij. Në një Zot "xheloz", ai kërkon ekskluzivitetin dhe përparësinë e dashurisë së të zgjedhurve të tij, të cilët, nëse është e nevojshme, duhet të ndërpresin marrëdhëniet njerëzore rreth tyre që janë të dëmshme për shpëtimin e tyre dhe të prishin lidhjet me gjërat dhe njerëzit që dëmtojnë marrëdhënien e tyre me atij. Si një imazh profetik pedagogjik, ky parim ka të bëjë me Izraelin e tij trupor, së pari, dhe Izraelin e tij shpirtëror të të gjitha kohërave, i cili është zbuluar në Jezu Krishtin në përsosmërinë e tij.

Zan.17:13: “ *Kush ka lindur në shtëpi dhe kushdo që blihet me para, duhet të rrethprietet; dhe besëlidhja ime do të jetë në mishin tuaj një besëlidhje e përjetshme » .* ”

Zoti këmbëngul në këtë ide: fëmija legjitim dhe fëmija jashtëmartesor mund të lidhen me të, sepse ai profetizon kështu dy aleancat e projektit të tij shpëtimtar... Më pas, këmbëngulja e shënuar nga kthimi i shprehjes " *fitoi mori para* " profetizon Jezusi. Krishti që do të vlerësohet me 30 denarë nga hebrejtë rebelë fetarë. Dhe kështu, për 30 denarë, Zoti do të ofrojë jetën e tij njerëzore në shëlbimin e të zgjedhurve hebrej dhe paganë në emër të aleancës së tij të shenjtë. Por natyra “ **e përhershme** ” e shenjës së rrethprerjes kujtohet dhe saktësia “ *në mishin tuaj* ” konfirmon karakterin e saj momental. Sepse kjo besëlidhje që fillon këtu do të përfundojë kur Mesia të shfaqet " *për t'i dhënë fund mëkatit* ", sipas Dan.7:24.

Zanafilla 17:14: " *Një mashkull i parrethprerë, që nuk është rrethprerë në mish, do të shfaroset nga populli i tij; ai do të ketë shkelur besëlidhjen time* ".

Respektimi për rregullat e vendosura nga Zoti është shumë i rreptë dhe nuk pranon përjashtime, sepse shkeljet e tyre shtrembërojnë projektin e tij profetik dhe ai do të tregojë duke e penguar Moisiun të hyjë në Kanaan se ky gabim është shumë i madh. Të parrethprerët në mish nuk janë më të ligjshme për të jetuar në popullin çifut tokësor sesa do të ishte i parrethprerë në zemër në mbretërinë e ardhshme të përjetshme çelestiale të Perëndisë.

Zanafilla 17:15: " *Perëndia i tha Abrahamit: Nuk do ta quash më Sarajn, gruan tënde, Sarai; por emri i saj do të jetë Sara .*"

Abram do të thotë babai i një populli, por Abraham do të thotë babai i një turme. Në mënyrë të ngjashme, Sarai do të thotë fisnike, por Sara do të thotë princeshë.

Abram është tashmë babai i Ismaelit, por ndryshimi i emrit të tij Abraham justifikohet me shumëzimin e pasardhësve të tij në Isak, djalin që Zoti do t'i shpallë atij, jo në Ismael. Për të njëjtën arsye, Sarai shterpë do të lindë dhe do të lindë turma nëpërmjet Isakut dhe emri i saj do të bëhet Sara.

Zan.17:16: " *Unë do ta bekoj dhe do të të jap një djalë prej saj; Unë do ta bekoj dhe do të bëhet kombe; mbretërit e popujve do të vijnë prej saj .*"

Abrami ecën me Zotin, por jeta e tij e përditshme është tokësore dhe bazohet në kushte natyrore tokësore, jo në mrekulli hyjnore. Gjithashtu në mendimin e tij ai u jep fjalëve të Perëndisë kuptimin e një bekimi me anë të të cilit Saraj pati një djalë nëpërmjet shërbëtores së saj Agarit.

Zanafilla 17:17: " *Abrahami ra me fytyrë për tokë; ai qeshi dhe tha në zemër të tij: "A duhet t'i lindë një djalë një burri njëqind vjeç?". dhe a do të lindte Sara, nëntëdhjetë vjeç? »*

Duke kuptuar se Zoti mund të thoshte që Sarai do të bëhej e aftë të lindte fëmijë edhe pse ajo është shterpë dhe tashmë 99 vjeçe, ai qeshi në zemër. Situata është aq e paimagjinueshme në nivelin njerëzor tokësor, sa që ky refleks i mendimit të tij duket i natyrshëm. Dhe ai u jep kuptim mendimeve të tij.

Zanafilla 17:18: " *Dhe Abrahami i tha Perëndisë: Oh! rroftë Ismaili para fytyrës sate! »*

Është e qartë se Abrahami arsyeton mishërisht dhe se ai e kupton shumëzimin e tij vetëm nëpërmjet Ismaelit, djalit tashmë të lindur dhe 13-vjeçar.

Zanafilla 17:19: " *Perëndia tha: Sara, gruaja jote, do të të lindë me siguri një djalë; dhe do t'i vësh emrin Isak. Unë do të vendos besëlidhjen time me të si një besëlidhje të përjetshme për pasardhësit e tij pas tij .*"

Duke ditur mendimet e Abrahamit, Zoti e qorton atë dhe e rinovon njoftimin pa lënë as mundësinë më të vogël për një gabim interpretimi.

Dyshimi i shprehur nga Abrahami për lindjen e mrekullueshme të Isakut profetizon dyshimin dhe mosbesimin që njerëzimi do të shfaqë ndaj Jezu Krishtit. Dhe dyshimi do të marrë formën e një refuzimi zyrtar nga ana e pasardhësve truporë të Abrahamit.

Gen 17:20 *Të kam dëgjuar për Ismaelin. Ja, unë do ta bekoj, do ta bëj të frytshëm dhe do ta shumoj jashtëzakonisht; ai do të lindë dymbëdhjetë princa dhe unë do ta bëj një komb të madh .*

Ismaili do të thotë se Zoti ka dëgjuar, gjithashtu, në këtë ndërhyrje, Zoti ende e justifikon emrin që i vuri. Zoti do ta bëjë atë të frytshëm, do të shumohet dhe do të formojë kombin e madh arab të përbërë nga "dymbëdhjetë princër". Ky numër 12 është i ngjashëm me 12 djemtë e Jakobit të aleancës së tij të shenjtë, të cilët do të pasohen nga 12 apostujt e Jezu Krishtit, por i ngjashëm nuk do të thotë identik, sepse konfirmon ndihmën hyjnore, por jo një aleancë shpëtuese në lidhje me projektin e tij të jetës së përjetshme. Për më tepër, Ismaeli dhe pasardhësit e tij do të jenë armiqësor ndaj të gjithë atyre që hyjnë në aleancën e shenjtë të Zotit, me radhë hebrej dhe pastaj të krishterë. Ky rol i dëmshëm do të sanksionojë një lindje të paligjshme nga procese po aq jolegjitime të imagjinuara nga nëna sterile dhe babai tepër i vetëkënaqur. Kjo është arsyeja pse bijtë truporë të Abrahamit do të kenë të njëjtin mallkim dhe në fund do të vuajnë të njëjtin refuzim nga Zoti.

Duke e njohur Zotin dhe vlerat e tij, pasardhësit e Ismaelit mund të zgjedhin të jetojnë sipas rregullave të tij deri në hyrjen në aleancën hebraike, por kjo zgjedhje do të mbetet individuale si shpëtimi i përjetshëm që do t'u ofrohet të zgjedhurve. Po kështu, si me njerëzit e tjerë të çdo origjine, shpëtimi në Krishtin do t'u ofrohet atyre dhe rruga drejt përjetësisë do t'u hapet, por vetëm në standardin e bindur të Krishtit, Shpëtimtarit, të kryqëzuar, të vdekur dhe të ringjallur.

Zanafilla 17:21: " *Unë do të vendos besëlidhjen time me Isakun, të cilin Sara do ta lindë me ju në këtë kohë vitin e ardhshëm* " .

Ismaili duke qenë 13 vjeç në kohën e këtij vegimi sipas vargut 27, ai do të jetë 14 vjeç kur të lindë Isaku. Por Zoti këmbëngul në këtë pikë: besëlidhja e tij do të vendoset me Isakun, jo me Ismailin. Dhe ai do të lindë nga Sara.

Zanafilla 17:22: " *Kur mbaroi së foluri me të, Perëndia u lartësua mbi Abrahamin* " .

Shfaqjet e Zotit janë të rralla dhe të jashtëzakonshme, dhe kjo shpjegon pse njerëzit nuk mësohen me mrekullinë hyjnore dhe pse, ashtu si Abrahami, arsyetimi i tyre mbetet i kushtëzuar nga ligjet natyrore të jetës tokësore. Mesazhi i tij i dërguar, Zoti tërhiqet.

Zanafilla 17:23: " *Abrahami mori birin e tij Ismaelin, të gjithë ata që kishin lindur në shtëpinë e tij dhe të gjithë ata që kishin bërë me para, të gjithë meshkujt e njerëzve të shtëpisë së Abrahamit; dhe ai i rrethpreu po atë ditë, sipas urdhrin që Perëndia i kishte dhënë .»*

Urdhri i dhënë nga Zoti ekzekutohet menjëherë. Bindja e tij justifikon besëlidhjen e tij me Perëndinë. Ky mjeshtër i fuqishëm i antikitetit bleu shërbëtorë dhe statusi i skllavit ekzistonte dhe nuk kontestohet. Në fakt, ajo që do ta bëjë subjektin të diskutueshëm është përdorimi i dhunës dhe keqtrajtimi i shërbëtorëve. **Statusi i skllavit është gjithashtu ai i të gjithë të shpenguarve të Jezu Krishtit, edhe sot .**

Zanafilla 17:24: « *Abrahami ishte nëntëdhjetë e nëntë vjeç kur u rrethpreu .»*

Ky sqarim na kujton se bindja kërkohet nga Zoti nga njerëzit, pavarësisht nga mosha e tyre; nga më i vogli tek më i madhi.

Zanafilla 17:25: " *Ishmaeli, djali i tij, ishte trembëdhjetë vjeç kur u rrethpreu .*

Prandaj ai do të jetë 14 vjet më i madh se vëllai i tij Isaku, gjë që do t'i sigurojë atij një aftësi për t'i shkaktuar dëm të vërtetë vëllait të tij më të vogël, djalin të gruas legjitime.

Zanafilla 17:26: “ *Po atë ditë u rrethprenë Abrahami, si dhe djali i tij Ismaeli* ”.

Zoti kujton legjitimitetin e Ismailit ndaj Abrahamit, i cili është babai i tij. Rrethprerja e tyre e zakonshme është po aq mashtruese sa edhe pretendimet e pasardhësve të tyre që pretendojnë se janë nga i njëjti Zot. Sepse për të pretenduar Zotin, nuk mjafton të kesh të njëjtin baba mishor stërgjyshorë. Dhe kur çifutët jobesimtarë pretendojnë këtë lidhje me Zotin për shkak të babait të tyre Abrahamit, Jezusi do ta refuzojë këtë argument dhe do t'ua ngarkojë atyre djallin, Satanin, babanë e gënjeshtres dhe vrasësin që në fillim. Ajo që Jezusi u tha hebrenjve rebelë të kohës së tij, vlen po aq për pretendimet tona arabe dhe myslimane.

Zanafilla 17:27: “ *Dhe bashkë me të u rrethprenë të gjithë njerëzit e shtëpisë së tij, qofshin të lindur në shtëpinë e tij ose të fituar me para nga të huajt* ”.

Pas këtij modeli bindjeje, do të shohim se fatkeqësitë e hebrenjve që largohen nga Egjipti do të vijnë gjithmonë nga nënvlerësimi i kësaj bindjeje që Zoti kërkon absolutisht, në të gjitha kohërat dhe deri në fund të botës.

Zanafilla 18

Ndarja e vëllezërve armik

Zanafilla 18 :1 : “*Zoti iu shfaq në lisat e Mamresë, ndërsa ishte ulur në hyrje të çadrës së tij në vapën e ditës* ”.

Zanafilla 18:2: “ *Dhe ai ngriti sytë dhe shikoi; dhe ja, tre burra i qëndronin pranë. Kur i pa, vrapoi për t'i takuar nga hyrja e çadrës së tij dhe u përkul deri në tokë* ”.

Abrahami është një burrë njëqind vjeç, ai e di se tani është plak, por mban një formë të mirë fizike, pasi “ *vrapon për të takuar* ” vizitorët e tij. A i njohu ai ata si lajmëtarë qiellorë Ne mund të supozojmë se është kështu meqë ai “ *i bën sexhde tokës* ” para tyre? Por ajo që ai sheh janë "tre burra" dhe ne mund të shohim më pas në reagimin e tij, ndjenjën e tij të mikpritjes spontane që është fryt i karakterit të tij të natyrshëm të dashur.

Zanafilla 18:3: “ *Dhe ai tha: "Zot, nëse kam gjetur hir në sytë e tu, të lutem, mos u largo nga shërbëtori yt* ”.

Thirrja e një vizitori "zot" ishte rezultat i përvullimit të madhe të Abrahamit dhe përsëri nuk ka asnjë provë që ai mendonte se po i drejtohej Perëndisë. Sepse, kjo vizitë e Zotit në një pamje totale njerëzore është e jashtëzakonshme pasi edhe Moisiu nuk do të autorizohet të shohë " *lavdinë* " e fytyrës së Perëndisë sipas Eksodit 33:20 deri në 23: “ *Jahueh thotë: Ju nuk do të jeni në gjendje për të parë fytyrën time, sepse njeriu nuk mund të më shohë dhe të jetojë. Zoti tha: Këtu është një vend afër meje; do të qëndrosh në shkëmb. Kur të kalojë lavdia ime, do të të* ”

fus në një zgavër të shkëmbit dhe do të të mbuloj me dorën time derisa të kaloj. Dhe kur të kthej dorën, do të më shihni prapa, por fytyra ime nuk do të shihet ." Nëse vizioni i "lavdisë " së Perëndisë është i ndaluar, ai nuk e ndalon veten të marrë një pamje njerëzore për t'iu afruar krijesave të tij. Perëndia e bën këtë për të vizituar Abrahamin, mikun e tij, dhe ai do ta bëjë përsëri në formën e Jezu Krishtit që nga ngjizja e tij embrionale dhe deri në vdekjen e tij shlyese.

Zan. 18:4: “ *Le të sjellë dikush pak ujë për të larë këmbët tuaja; dhe pushoni nën këtë pemë .*”

Vargu 1 e bëri të qartë se është nxehtë dhe djersitja e këmbëve është e mbuluar me pluhur dhe justifikon larjen e këmbëve të vizitorëve. Është një ofertë e këndshme për ta. Dhe kjo vëmendje është merita e Abrahamit.

Zanafilla 18:5: “ *Do të shkoj të marr një copë bukë për të të forcuar zemrën; pas së cilës, ju do të vazhdoni udhëtimin tuaj; sepse kjo është arsyeja pse kaloni pranë shërbëtorit tuaj. Ata u përgjigjën: Vepro ashtu siç ke thënë .*

Këtu shohim se Abrahami nuk i identifikoi këta vizitorë si qenie qiellore. Prandaj, vëmendja që ai tregon ndaj tyre është një dëshmi e cilësive të tij natyrore njerëzore. Ai është i përlur, i dashur, i butë, bujar, ndihmues dhe mikpritës; gjëra që e bëjnë atë të dashur për Zotin. Në këtë aspekt njerëzor, Zoti i miraton dhe i pranon të gjitha propozimet e tij.

Zanafilla 18:6: « *Abrahami shkoi me të shpejtë në tendën e tij te Sara dhe i tha: Shpejt, tri masa miell të imët, gatuj dhe bëj kulaç .»*

Ushqimi është i dobishëm për trupin e mishit dhe duke parë tre trupa mishi përpara tij, Abrahami përgatiti ushqim për të ripërtërirë forcën fizike të vizitorëve të tij.

Zanafilla 18:7: " *Dhe Abrahami vrapoi te kopeja e tij, mori një viç të njomë dhe të mirë dhe ia dha një shërbëtori, i cili nxitoi ta përgatisë ."*

Zgjedhja e një viçi të butë tregon më tej bujarinë dhe dashamirësinë e tij natyrore; kënaqësinë e tij për të kënaqur fqinjën e tij. Për të arritur këtë rezultat ajo ofron më të mirën për vizitorët e saj.

Zanafilla 18:8: “ *Ai mori edhe pak ajkë dhe qumësht me viçin që ishte përgatitur dhe ua vuri përpara. Ai vetë qëndroi pranë tyre, nën pemë. Dhe ata hëngrën .*”

Këto ushqime të shijshme u prezantohen personave të panjohur, njerëz që ai nuk i njeh, por që i trajton si anëtarë të familjes së tij. Mishërimi i vizitorëve është shumë real pasi ata hanë ushqim të bërë për njeriun.

Zanafilla 18:9: " *Atëherë ata i thanë: "Ku është gruaja jote Sara?". Ai u përgjigj: Ajo është atje, në çadër .*

Me kalvarin e mikpritësit një sukses për lavdinë e Zotit dhe të tij, vizitorët zbulojnë natyrën e tyre të vërtetë duke i vënë emrin e gruas së tij, "Sara", të cilën Zoti ia dhuroi atij në vizionin e tij të mëparshëm.

Zanafilla 18:10: “ *Njëri prej tyre tha: "Do të kthehem te ju në të njëjtën kohë; dhe ja, Sara, gruaja jote, do të ketë një djalë. Sara po dëgjonte në hyrje të çadrës, e cila ishte pas tij .*

Le të vërejmë se në paraqitjen e tre vizitorëve, nuk ka asgjë për të identifikuar YaHWéh nga dy engjëjt që e shoqërojnë atë. Jeta qiellore manifestohet këtu dhe zbulon kuptimin egalitar që mbretëron atje.

Ndërsa një nga tre vizitorët njofton lindjen e afërt të Sarës, ajo dëgjon nga hyrja e çadrës atë që thuhet dhe teksti specifikon se kush " ishte pas tij "; që do të thotë se ai nuk e pa atë dhe njerëzisht nuk mund të ishte në dijeni të pranisë së saj. Por ata nuk ishin burra.

Zanafilla 18:11: " *Abrahami dhe Sara ishin të moshuar dhe të moshuar; dhe Sara nuk mund të shpresonte më të kishte fëmijë .*"

Ajeti përcakton kushtet normale njerëzore të përbashkëta për të gjithë njerëzimin.

Zanafilla 18:12: " *Dhe ajo qeshi me vete , duke thënë: "Tani që jam plakur, a do të dëshiroj akoma?" Zoti im është gjithashtu i vjetër ."*

Vini re përsëri saktësinë: " *Ajo qeshi brenda vetes* "; kështu që askush nuk e ka dëgjuar të qeshë përveç Zotit të gjallë që kërkon mendimet dhe zemrat.

Zanafilla 18:13: " *Zoti i tha Abrahamit: Pse atëherë qeshi Sara duke thënë: A do të kem vërtet një fëmijë, edhe pse jam plakur? »*

Perëndia përfiton nga rasti për të zbuluar identitetin e tij hyjnor, i cili justifikon përmendjen e YaHWÉH, sepse është ai që i flet Abrahamit në këtë pamje njerëzore. Vetëm Perëndia mund t'i dijë mendimet e fshehura të Sarës dhe tani Abrahami e di se Perëndia po i flet atij.

Zan.18:14: " *A ka ndonjë gjë të habitshme nga ana e Zotit? Në kohën e caktuar do të kthehem te ju, në të njëjtën kohë; dhe Sara do të ketë një djalë ."*

Zoti bëhet autoritar dhe rinovon qartë parashikimin e tij në emrin YaHWÉH të hyjnisë së tij.

Zanafilla 18:15 " *Sara gënjeu duke thënë: "Unë nuk qesha". Sepse ajo kishte frikë. Por ai tha: Përkundrazi, ju qeshët .*

" *Sara gënjeu* ", thotë teksti, sepse Zoti e dëgjoji mendimin e saj të fshehtë, por nga goja e saj nuk dilte e qeshura; kështu që ishte vetëm një gënjeshtër e vogël për Zotin, por jo për njeriun. Dhe nëse Zoti e qorton, kjo është për shkak se ajo nuk e pranon se Zoti ka kontroll mbi mendimet e saj. Ajo jep prova, duke shkuar aq larg sa ta gënjejë atë. Kjo është arsyeja pse ai këmbëngul duke thënë: " *Përkundrazi (është e rreme), ju qeshët* ". Të mos harrojmë se njeriu i bekuar nga Zoti është Abrahami dhe jo Sara, gruaja e tij legjitime, e cila përfiton vetëm nga bekimi i burrit të saj. Idetë e tij tashmë kanë rezultuar në mallkimin e lindjes së Ismaelit, armikut të ardhshëm të trashëguar dhe konkurrentit të Izraelit; është e vërtetë të realizosh një projekt hyjnor.

Zanafilla 18:16: " *Dhe këta njerëz u ngritën për të nisur dhe shikuan nga Sodoma. Abrahami shkoi me ta për t'i shoqëruar .*

Të shuar, të ushqyer dhe duke i ripërtërirë Abrahamit dhe Sarës lindjen e ardhshme të djalit të ligjshëm Isakut, vizitorët qiellorë i zbulojnë Abrahamit se vizita e tyre në tokë ka në mendje edhe një mision tjetër: ka të bëjë me Sodomën.

Zanafilla 18:17: " *Atëherë Zoti tha: A duhet t'i fsheh Abrahamit atë që do të bëj?... "*

Këtu kemi zbatimin e saktë të këtij vargu nga Amosi 3:7: " *Sepse Zoti, Zoti, nuk bën asgjë pa ua treguar sekretin e tij shërbëtorëve të tij, profetëve* ".

Zanafilla 18:18: " *Abrahami do të bëhet me siguri një komb i madh dhe i fuqishëm dhe në të do të bekohen të gjitha kombet e tokës* ".

Për shkak të humbjes së zakonshme të kuptimit që zbatohet ndaj ndajfoljes " *sigurisht* ", kujtoj se do të thotë: në një mënyrë të caktuar dhe absolute. Përpara se të zbulojë projektin e tij shkatërrues, Zoti nxiton ta qetësojë Abrahamin për statusin e tij para fytyrës së tij dhe ai i ripërtëri bekimet që do t'i japë. Zoti fillon të flasë për Abrahamin në vetën e tretë për ta ngritur atë në gradën e një personazhi të madh historik të njerëzimit. Duke vepruar kështu, ai u tregon pasardhësve të tij trupor dhe shpirtëror modelin që ai bekon dhe të cilin ai e kujton dhe e përcakton në vargun që vjen.

Zanafilla 18:19: “ *Sepse unë e zgjedha atë, që t'i urdhërojë bijtë e tij dhe shtëpinë e tij pas tij, të ndjekin rrugën e Zotit, me drejtësinë dhe ndershmërinë e Abrahamit, premtimet që ai i bëri .* ”

Ajo që Perëndia përshkruan në këtë varg bën të gjithë ndryshimin me Sodomën, të cilën Ai do ta shkatërrojë. Deri në fund të botës, të zgjedhurit e saj do të jenë si ky përshkrim: mbajtja e rrugës së Zotit konsiston në praktikimin e drejtësisë dhe drejtësisë; drejtësinë e vërtetë dhe drejtësinë e vërtetë që Perëndia do të ndërtojë mbi tekstet e ligjit për t'i mësuar popullit të tij Izraelit. Respekti për këto gjëra do të jetë kushti që Perëndia të respektojë premtimet e tij për bekime.

Zanafilla 18:20: " *Dhe Zoti tha: Britma kundër Sodomës dhe Gomorrës është shtuar dhe mëkati i tyre është i madh .* ”

Perëndia e sjell këtë gjykim kundër Sodomës dhe Gomorrës, qyteteve të mbretërve që Abrahami erdhi për t'i ndihmuar kur u sulmuan. Por ishte gjithashtu në Sodomë që nipi i tij Loti kishte zgjedhur të vendosej, me familjen dhe shërbëtorët e tij. Duke ditur lidhjen e lidhjes që Abrahami ka për nipin e tij, Zoti i shumëfishon format e vëmendjes ndaj plakut për t'i shpallur atij qëllimet e tij. Dhe për ta bërë këtë, ai e ul veten në nivelin e njeriut që të humanizohet sa më shumë që të jetë e mundur për ta vendosur veten në nivelin e arsytimit njerëzor të Abrahamit, shërbëtorit të tij.

Zanafilla 18:21: “ *Prandaj do të zbres dhe do të shoh nëse kanë vepruar plotësisht sipas raportit që më ka ardhur; dhe nëse nuk është, do ta di .* ”

Këto fjalë bien ndesh me njohurinë e mendimeve të Sarës, sepse Perëndia nuk mund të shpërfillë nivelin e imoralitetit të arritur në këto dy qytete të fushës dhe begatinë e tyre të bollshme. Ky reagim zbulon kujdesin që ai bën që shërbëtori i tij besnik të pranojë dënimin e drejtë të gjykimit të tij.

Zanafilla 18:22: “ *Dhe ata burra u nisën dhe shkuan në Sodomë. Por Abrahami qëndronte ende në prani të Zotit .* ”

Këtu, ndarja e vizitorëve i mundëson Abrahamit të identifikojë midis tyre Perëndinë e gjallë, JaHVÉH, i pranishëm me të në një pamje të thjeshtë njerëzore që inkurajon shkëmbimin e fjalëve. Abrahami do të marrë guxim deri në atë pikë sa u angazhua me Perëndinë në një lloj pazari për të marrë shpëtimin e dy qyteteve, njëri prej të cilëve është i banuar nga nipi i tij i dashur Loti.

Zanafilla 18:23: “ *Abrahami iu afrua dhe tha: “A do të shkatërrosh edhe të drejtin bashkë me të ligun? »* ”

Pyetja e bërë nga Abrahami është e justifikuar, sepse në veprimet e tij kolektive të drejtësisë, njerëzimi shkakton vdekjen e viktimave të pafajshme të quajtura dëme kolaterale. Por nëse njerëzimi nuk mund të bëjë dallimin, Zoti

mundet. Dhe ai do t'i japë prova për këtë Abrahamit dhe neve që lexojmë dëshminë e tij biblike.

Zanafilla 18:24: “ *Ndoshta ka pesëdhjetë njerëz të drejtë në mes të qytetit: a do t'i shkatërrosh edhe ata dhe nuk do ta falësh qytetin për shkak të pesëdhjetë të drejtëve që janë në mes të tij? »*

Në shpirtin e tij të butë dhe të dashur, Abrahami është plot iluzion dhe ai imagjimon se është e mundur të gjesh të paktën 50 njerëz të drejtë në këto dy qytete dhe ai thërret këta 50 njerëz të mundshëm të drejtë për të marrë nga Zoti hirin e dy qyteteve në vetë emri i drejtësisë së tij të përsosur që nuk mund të godasë të pafajshmin me fajtorin.

Zan.18:25: “ *Të vrasësh të drejtin bashkë me të pabesin, që me të drejtin të jetë si me të pabesin, larg nga ti! Larg jush! A nuk do të ushtrojë drejtësi ai që gjykon gjithë tokën? »*

Kështu, Abrahami mendon ta zgjidhë problemin duke i kujtuar Perëndisë atë që nuk mund të bëjë pa mohuar personalitetin e tij, i cili është aq i lidhur me ndjenjën e drejtësisë së përsosur.

Zanafilla 18:26: “ *Dhe Zoti tha: "Nëse gjej pesëdhjetë njerëz të drejtë në Sodomë në mes të qytetit, do ta fal gjithë qytetin për hir të tyre " .*

Me durim dhe dashamirësi, Zoti e la Abrahamin të flasë dhe në përgjigjen e tij ai e vërteton të drejtën: për 50 njerëz të drejtë qytetet nuk do të shkatërrohen.

Zanafilla 18:27: “ *Abrahami u përgjigj dhe tha: "Ja, unë kam guxuar t'i flas Zotit, unë që jam pluhur dhe hi " .*

A është mendimi i " *pluhurit dhe hirit* " që do të mbeten njerëz të paperëndishëm pas shkatërrimit të dy qyteteve në luginë? Megjithatë, Abrahami rrëfen se ai vetë nuk është gjë tjetër veçse " *pluhur dhe hi* " .

Zanafilla 18:28: “ *Ndoshta pesë nga pesëdhjetë të drejtët do të mungojnë; sepse pesë do të shkatërrohen gjithë qytetin? Dhe Zoti tha: "Unë nuk do ta shkatërroj, nëse gjej atje dyzet e pesë njerëz të drejtë" .*

Guximi i Abrahamit do ta shtyjë atë të vazhdojë pazaret e tij duke ulur çdo herë numrin e të zgjedhurve që mund të gjenden dhe ai do të ndalet në vargun 32 në numrin e dhjetë të drejtëve. Dhe çdo herë Perëndia do të japë hirin e tij për shkak të numrit të propozuar nga Abrahami.

Zanafilla 18:29: *Abrahami vazhdoi t'i fliste dhe tha: "Ndoshta do të ketë dyzet njerëz të drejtë atje". Dhe Zoti tha: "Nuk do të bëj asgjë për hir të këtyre dyzetëve" .*

Zanafilla 18:30: “ *Abrahami tha: "Mos u zemëroftë Zoti dhe unë do të flas". Ndoshta do të ketë tridhjetë njerëz të drejtë atje. Dhe Zoti tha: "Nuk do të bëj asgjë nëse gjej atje tridhjetë njerëz të drejtë" .*

Zanafilla 18:31: *Abrahami tha: "Ja, unë kam guxuar t'i flas Zotit". Ndoshta do të ketë njëzet njerëz të drejtë atje. Dhe Zoti tha: "Unë nuk do ta shkatërroj për hir të këtyre njëzetëve " .*

Zanafilla 18:32: “ *Abrahami tha: "Zoti të mos zemërohet dhe unë nuk do të flas më shumë se këtë herë". Ndoshta do të ketë dhjetë njerëz të drejtë atje. Dhe Zoti tha: "Unë nuk do ta shkatërroj për hir të këtyre dhjetë të drejtëve" .*

Këtu përfundon pazari i Abrahamit, i cili e kupton se duhet vendosur një kufi përtej të cilit këmbëngulja e tij do të ishte e paarsyeshme. Ai ndalet në

numrin e dhjetë njerëzve të drejtë. Ai beson me optimizëm se ky numër njerëzish të drejtë duhet të gjenden në këto dy qytete të korruptuara, qoftë edhe vetëm duke llogaritur Lotin dhe të afërmit e tij.

Zanafilla 18:33: “ *Zoti u largua kur mbaroi së foluri me Abrahamin. Dhe Abrahami u kthye në banesën e tij.* ”

Takimi tokësor i dy miqve, njëri Zot qiellor dhe i Plotfuqishëm dhe tjetri, njeriu, pluhuri i tokës, përfundon dhe secili kthehet në profesionet e veta. Abrahami drejt banesës së tij dhe Zoti drejt Sodomës dhe Gomorrës, mbi të cilat do të bjerë gjykimi i tij shkatërrues.

Në shkëmbimin e tij me Perëndinë, Abrahami zbuloi karakterin e tij që është në shëmbëlltysinë e Perëndisë, i shqetësuar për të parë drejtësinë e vërtetë të përmbushur duke i dhënë jetës vlerën e saj të çmuar të fortë. Kjo është arsyeja pse pazaret e shërbëtorit të tij vetëm sa mund të kënaqnin dhe gëzonin zemrën e Perëndisë që ndan plotësisht ndjenjat e tij.

Zanafilla 19

Ndarja në rast emergjence

Zanafilla 19 :1: “ *Dy engjëjt erdhën në Sodomë në mbrëmje; dhe Loti u ul te porta e Sodomës. Kur Loti i pa, u ngrit për t'i takuar dhe ra me fytyrë për tokë .*

Ne njohim në këtë sjellje ndikimin e mirë të Abrahamit te nipi i tij Loti, pasi ai tregon të njëjtin kujdes ndaj vizitorëve që kalojnë. Dhe këtë e bën me më shumë vëmendje, pasi njeh moralin e keq të banorëve të qytetit të Sodomës në të cilin është vendosur të jetojë.

Zanafilla 19:2: “ *Atëherë ai tha: "Ja, zotërinj të mi, hyni në shtëpinë e shërbëtorit tuaj dhe kaloni natën atje; lani këmbët; do të ngrihesh herët në mëngjes dhe do të vazhdosh udhëtimin. Jo, u përgjigjen, do ta kalojmë natën në rrugë .”*

Loti e bën detyrën e tij të mirëpresë njerëzit që kalojnë nëpër shtëpinë e tij për t'i mbrojtur ata nga veprimet e paturpshme dhe dashakeqe të banorëve të korruptuar. Ne gjejmë të njëjtat fjalë mirëpritëse që kishte bërë Abrami ndaj tre vizitorëve të tij. Loti është vërtet një njeri i drejtë që nuk e lejoi veten të korruptohej nga bashkëjetesa e tij me qeniet perverse të këtij qyteti. Dy engjëjt kanë ardhur për të shkatërruar qytetin, por para se ta shkatërrojnë atë, duan të ngatërrojnë ligësinë e banorëve duke i kapur në flagrancë, në demonstrim aktiv të ligësisë së tyre. Dhe për të marrë këtë rezultat, mjafton që ata të kalojnë natën në rrugë për t'u sulmuar nga Sodomitët.

Zanafilla 19:3: “ *Por Loti i nxiti aq shumë, sa që ata erdhën tek ai dhe hynë në shtëpinë e tij. Ai u dha atyre një gosti dhe poqi bukë pa maja. Dhe ata hëngrën .”*

Prandaj, Loti arrin t'i bindë ata dhe ata pranojnë mikpritjen e tij; gjë që i jep atij ende mundësinë për të demonstruar bujarinë e tij siç kishte bërë Abrahami para tij. Përvoja i mëson ata të zbulojnë shpirtin e bukur të Lotit, një njeri të drejtë në mes të të padrejtëve.

Zanafilla 19:4: “ *Ata nuk kishin shkuar ende në shtrat, kur njerëzit e qytetit, njerëzit e Sodomës, rrethuan shtëpinë, nga fëmijët deri te pleqtë; e gjithë popullata erdhi me vrap .*”

Shfaqja e ligësisë së banorëve shkon përtej pritjeve të dy engjëjve, pasi ata vijnë t'i kërkojnë edhe në shtëpinë ku i priti Loti. Vini re nivelin e ngjitjes së kësaj ligësie: " nga fëmijët te të moshuarit ". Prandaj, gjykimi i YaHWéH është plotësisht i justifikuar.

Zanafilla 19:5: “ *E thirrën Lotin dhe i thanë: "Ku janë njerëzit që erdhën te ti këtë natë?" Na i nxirr jashtë që t'i njohim .*”

Naivët mund të mashtrohen nga qëllimet e sodomitëve, sepse nuk është një kërkesë për njohje, por për njohuri në kuptimin biblik të termit të shembullit "Adami e njohu gruan e tij dhe ajo lindi një djalë". Pra, shthurja e këtyre njerëzve është totale dhe pa zgjidhje.

Zanafilla 19:6: « *Loti doli tek ata në derën e shtëpisë dhe e mbylli derën pas tij .*»

Loti i guximshëm që nxiton të shkojë vetë për të takuar qeniet e neveritshme dhe që kujdeset të mbyllë derën e shtëpisë së tij pas vetes për të mbrojtur vizitorët e tij.

Zanafilla 19:7: “ *Dhe ai tha: Vëllezër të mi, ju lutem, mos bëni keq; »*

Njeriu i mirë i këshillon të pabesët të mos bëjnë keq. Ai i quan “vëllezër” sepse janë burra si ai dhe ka ruajtur brenda vetes shpresën për të shpëtuar disa prej tyre nga vdekja drejt së cilës i drejton sjellja e tyre.

Zanafilla 19:8: “ *Ja, unë kam dy vajza që nuk kanë njohur kurrë burrë; Unë do t'ju nxjerr jashtë dhe ju mund t'u bëni atyre çfarë të doni. Vetëm mos u bëni asgjë këtyre njerëzve, pasi ata kanë ardhur në hijen e çatisë sime .*”

Për Lotin, sjellja e Sodomitëve arriti lartësi që nuk ishin arritur kurrë më parë në këtë përvojë. Dhe për të mbrojtur dy vizitorët e tij, ai vjen të ofrojë dy vajzat e tij ende të virgjëra në vend të tyre.

Zanafilla 19:9: “ *Ata thanë: Largohu! Ata përsëri thanë: Ky ka ardhur si i huaj dhe do të bëjë gjykatës! Epo, ne do t'ju bëjmë më keq se ata. Dhe, duke e shtypur Lotin me dhunë, dolën përpara për të thyer derën .*»

Fjalët e Lotit nuk e qetësojnë tufën e mbledhur dhe këto qenie monstruoze, thonë ata, po përgatiten t'i bëjnë më keq atij sesa atyre. Më pas ata përpiqen të thejnë derën.

Zanafilla 19:10: " *Dhe ata burra shtrinë duart dhe e sollën Lotin në shtëpi tek ata dhe mbyllën derën .*"

Me vetë Lotin e guximshëm në rrezik, engjëjt ndërhyjnë dhe e futin Lotin brenda në shtëpi.

Zanafilla 19:11: “ *Dhe i verbëruan ata që ishin te dera e shtëpisë, nga më i vogli tek më i madhi, saqë më kot u munduan për të gjetur derën ”.*

Jashtë, njerëzit më të afërt të ngazëllyer janë të verbëruar; Prandaj, banorët e shtëpisë janë të mbrojtur.

Zanafilla 19:12: “ *Ata i thanë Lotit: "Kë ke akoma këtu?". Dhëndrit, djemtë, bijat dhe gjithçka që ju përket në qytet, nxirrni nga ky vend .*"

Loti gjeti hir në sytë e engjëjve dhe të Perëndisë që i dërgoi. Që jeta e tij të shpëtohet, ai duhet të " **dalë jashtë** » të qytetit dhe të luginës së fushës sepse

engjëjt do të shkatërrojnë banorët e kësaj lugine e cila do të bëhet një zonë rrënojash si qyteti Ai. Oferta e engjëjve shtrihet në gjithçka që i përket atij në krijesat e gjalla njerëzore.

Në këtë temë të **ndarjes**, urdhri hyjnor për të “*dalur*” është i përhershëm. Sepse ai i nxit krijesat e tij që të **ndahen** nga e keqja në të gjitha format e saj, siç janë kishat e rreme të krishtera. Në Zbul. 18:4 ai i urdhëron të zgjedhurit e tij që të “*dalin*» të “*Babilonisë së madhe*”, që ka të bëjë së pari me fenë katolike dhe së dyti me fenë protestante shumëformëshe, nën ndikimin e së cilës kanë mbetur deri në këtë moment. Dhe si me Lotin, jeta e tyre do të shpëtohet vetëm duke iu bindur menjëherë urdhrorit të Perëndisë. Sepse, sapo të shpallet ligji që do ta bëjë të detyrueshëm pushimin e së dielës në ditën e parë, do të marrë fund edhe koha e hirit. Dhe atëherë do të jetë tepër vonë për të ndryshuar mendimin dhe qëndrimin tuaj ndaj këtij problemi.

Këtu ju tërheq vëmendjen për rrezikun që paraqet shtyrja e vendimmarrjes së nevojshme për më vonë. Jeta jonë është e brishtë, mund të vdesim nga sëmundje, një aksident ose një sulm, gjëra që mund të ndodhin nëse Zoti nuk e vlerëson ngadalësinë tonë për të reaguar dhe në këtë rast, fundi i kohës së hirit kolektiv humbet gjithë rëndësinë e tij, sepse ai që vdes para saj, vdes në padrejtësinë e tij dhe dënimin e tij nga Zoti. I vetëdijshëm për këtë problem, Pali thotë në Hebr.3:7-8: “*Sot, nëse e dëgjoni zërin e tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja si në rebelim...*”. Prandaj ka gjithmonë një urgjencë për t’iu përgjigjur ofertës së bërë nga Perëndia, dhe Pali është i këtij mendimi sipas Heb.4:1: “*Le të kemi, pra, frikë, ndërsa premtimi për të hyrë në prehjen e tij mbetet ende, se ndonjëri prej jush nuk duket se ka ardhur shumë vonë.*”

Zan.19:13: “*Sepse ne do ta shkatërrojmë këtë vend, sepse britma kundër banorëve të tij është e madhe përpara Zotit. Zoti na ka dërguar për ta shkatërruar atë.*”

Këtë herë, koha po mbaron, engjëjt e njoftuan Lotin arsyen e pranisë së tyre në shtëpinë e tij. Qyteti duhet të shkatërrohet shpejt me vendim të YaHWéH.

Zanafilla 19:14: «*Loti doli dhe u foli dhëndërve të tij që kishin marrë vajzat e tij: Çohuni, tha, dilni nga ky vend; sepse Zoti do ta shkatërrojë qytetin. Por, në sytë e dhëndërve të tij, ai dukej se po bënte shaka.*”

Dhëndrrit e Lotit sigurisht që nuk ishin në nivelin e ligësisë së sodomitëve të tjerë, por për shpëtimin vlen vetëm besimi. Dhe qartë, ata nuk e kishin atë. Besimet e vjehrrit të tyre nuk i kishin interesuar dhe ideja e papritur se Zoti YaHWéH ishte gati të shkatërronte qytetin ishte thjesht e pabesueshme për ta.

Zanafilla 19:15: “*Që në agim, engjëjt e nxitën Lotin duke i thënë: "Çohu, merr gruan dhe dy vajzat e tua që janë këtu, që të mos vdisesh në rrënimin e qytetit".*”

Shkatërrimi i Sodomës shkakton **ndarje zemërthyesë** që zbulojnë besimin dhe mungesën e besimit. Vajzat e Lotit duhet të zgjedhin midis ndjekjes së babait ose burrit të tyre.

Zanafilla 19:16: “*Dhe ndërsa ai vonoi, njerëzit e kapën për dore, atë, gruan dhe dy vajzat e tij, sepse Zoti do ta kursente; E morën dhe e lanë jashtë qytetit.*”

Në këtë veprim, Zoti na tregon " një markë të marrë nga zjarri ". Edhe një herë është për Lotin e drejtë që Perëndia shpëton, me të, dy vajzat dhe gruan e tij. Kështu, të shkëputur nga qyteti, ata e gjejnë veten jashtë, të lirë dhe të gjallë.

Zanafilla 19:17: " Kur i nxori jashtë, njëri prej tyre tha: "Shpëtoni jetën tuaj; mos shiko prapa teje dhe mos u ndal në të gjithë rrafshinën; ikni në mal, që të mos vdisni ."

Shpëtimi do të jetë në mal, zgjedhja i lihet Abrahamit. Kështu, Loti mund të kuptojë dhe të pendohet për gabimin e tij në zgjedhjen e fushës dhe prosperitetit të saj. Jeta e tij është në rrezik dhe ai do të duhet të nxitojë nëse dëshiron të jetë i sigurt kur zjarri i Zotit të godasë luginën. Është urdhëruar të mos shikojë prapa. Rendi duhet të merret fjalë për fjalë dhe figurativisht. E ardhmja dhe jeta qëndrojnë përpara të mbijetuarve të Sodomës, sepse pas tyre, së shpejti nuk do të ketë asgjë tjetër përveç rrënojave inkandeshente të ndezura nga gurët e sqfurit të hedhur nga qielli.

Zanafilla 19:18: " Loti u tha atyre: Oh! jo, Zoti! »

Urdhri i dhënë nga engjëlli e tmerron Lotin.

Gen.19:19: " Ja, unë kam gjetur hir në sytë e tu dhe ti ke treguar madhështinë e mëshirës sate ndaj meje, duke ruajtur jetën time; por unë nuk mund të shpëtoj në mal para se të më godasë fatkeqësia dhe do të vdes ."

Loti e njeh këtë rajon ku jeton dhe e di se për të arritur në mal do t'i duhet shumë kohë. Kjo është arsyeja pse ai i lutet engjëllit dhe i ofron një zgjidhje tjetër.

Zanafilla 19:20: " Ja, ky qytet është aq afër sa të gjej strehë dhe është i vogël. Oh ! se mund të shpëtoj atje,... a nuk është i vogël?... dhe që shpirti im jeton! »

Në fund të luginës është Zoar, një fjalë që do të thotë i vogël. Ajo i mbijetoi tragjedisë së luginës në mënyrë që të shërbente si strehë për Lotin dhe familjen e tij.

Zanafilla 19:21: " Dhe ai i tha: Ja, edhe unë të jap këtë hir dhe nuk do ta shkatërroj qytetin për të cilin po flet ”.

Prania e këtij qyteti dëshmon ende këtë episod dramatik që preku qytetet e luginës së fushës ku ndodheshin dy qytetet Sodoma dhe Gomorra.

Zanafilla 19:22: " Nxito dhe strehohu atje, sepse nuk mund të bëj asgjë derisa të mbërrish atje. Prandaj këtij qyteti iu dha emri i Zoarit .

Engjëlli tani varet nga marrëveshja e tij dhe do të presë derisa Loti të hyjë në Zoar për të goditur luginën.

Zanafilla 19:23: " Dielli po lindte në tokë kur Loti hyri në Zoar ”.

Për Sodomitët një ditë e re dukej se shpallej nën një lindje të bukur dielli; një dite si te tjerat...

Zanafilla 19:24: " Atëherë Zoti ra sqfur dhe zjarr nga qielli mbi Sodomën dhe mbi Gomorrën nga Zoti ”.

Ky veprim i mrekullueshëm hyjnor mori një dëshmi të fuqishme nëpërmjet zbulimeve të arkeologut adventist Ron Wyatt. Ai identifikoi vendin e qytetit të Gomorrës, banesat e të cilit mbështeteshin me njëra-tjetrën në shpatin perëndimor të malit që kufizohet me këtë luginë. Toka e këtij vendi është prej gurësh sqfuri, të cilët, kur ekspozohen ndaj zjarrit, ndizen edhe sot. Kështu, mrekullia hyjnore vërtetohet plotësisht dhe e denjë për besimin e të zgjedhurve.

Ndryshe nga sa mendohej dhe thuhej shpesh, Zoti nuk thirri energjinë bërthamore për të shkatërruar këtë luginë, por mbi gurë squfuri dhe squfuri të pastër, të vlerësuar në 90% pastërti, që sipas specialistëve është e jashtëzakonshme. Qielli nuk mban re squfuri, ndaj mund të them se ky shkatërrim është vepër e Zotit krijues. Ai mund të krijojë çdo materie sipas nevojës së tij pasi që krijoi tokën, qiellin dhe gjithçka që ato përmbajnë.

Zanafilla 19:25: " *Ai shkatërroi ato qytete, tërë fushën, të gjithë banorët e qyteteve dhe bimët e tokës* ".

Çfarë mund të mbijetojë në një vend që i nënshtrohet një shiu gurësh squfuri flakërues? Asgjë, përveç gurëve dhe gurëve të sqfurit ende të pranishëm.

Zanafilla 19:26: " *Gruaja e Lotit shikoi prapa dhe u bë një shtyllë kripe* .

Ky vështrim prapa nga gruaja e Lotit zbulon keqardhjen dhe një interes të ruajtur për këtë vend të mallkuar. Kjo gjendje shpirtërore nuk i pëlqen Perëndisë dhe ai e bën të njohur duke e shndërruar trupin e tij në një shtyllë kripe, imazhin e sterilitetit absolut shpirtëror .

Zanafilla 19:27: « *Abrahami u ngrit herët në mëngjes për të shkuar në vendin ku kishte qëndruar në prani të Zotit .»*

I pavetëdijshtëm për dramën që ka ndodhur, Abrahami vjen në luginë e Mamres ku priti tre vizitorët e tij.

Zanafilla 19:28: " *Ai shikoi Sodomën dhe Gomorën dhe tërë territorin e fushës; dhe ja, ai pa tym që ngrihej nga toka, si tymi i një furre .*"

Mali është një observator i shkëlqyer. Nga lartësia e tij, Abrahami dominon rajonin dhe ai e di se ku ndodhet lugina e Sodomës dhe Gomorrës. Nëse toka e vendit është ende një mangall inkandeshent, sipër ngrihet një tym i ashpër i shkaktuar nga squfuri dhe nga konsumimi i të gjitha materialeve të mbledhura në një qytet nga njeriu. Vendi është i dënuar me sterilitet deri në fund të botës. Aty gjejmë vetëm gurë, gurë, gurë squfuri dhe kripë, shumë kripë që nxit sterilitetin e tokës.

Zanafilla 19:29: " *Kur Perëndia shkatërroi qytetet e fushës, atij iu kujtua Abrahami; dhe bëri që Loti të shpëtonte nga mesi i fatkeqësisë, me të cilën ai përmbysi qytetet ku Loti kishte banuar .*"

Ky sqarim është i rëndësishëm sepse na zbulon se Perëndia e shpëtoi Lotin vetëm për të kënaqur Abrahamin, shërbëtorin e tij besnik. Prandaj ai nuk pushoi së qortuari për zgjedhjen e tij për luginën e begatë dhe qytetet e saj të korruptuara. Dhe kjo konfirmon se ai ishte vërtet i shpëtuar nga fati i njohur nga Sodoma si "një markë e rrëmbyer nga zjarri" ose, jashtëzakonisht e saktë.

Zanafilla 19:30: « *Loti e la Zoarin për në lartësitë dhe u vendos në mal me dy vajzat e tij, sepse kishte frikë të qëndronte në Zoar. Ai jetonte në një shpellë, ai dhe dy vajzat e tij .*"

Nevoja për **ndarje** tani bëhet e qartë për Lotin. Dhe është ai që vendos të mos qëndrojë në Zoar, i cili, ndonëse "i vogël" ishte i populluar edhe nga njerëz të korruptuar dhe mëkatarë para Zotit. Nga ana e tij, ai shkon në mal dhe, larg çdo rehati, jeton me dy vajzat e tij në një shpellë, një strehë e sigurt natyrore e ofruar nga krijimi i Zotit.

Zanafilla 19:31: " *I madhi i tha të voglit: Babai ynë është plak; dhe nuk ka njeri në vend që të vijë tek ne, sipas zakonit të të gjitha vendeve .*

Nuk ka asgjë skandaloze në nismat e dy vajzave të Lotit. Motivimi i tyre është i justifikuar dhe i miratuar nga Zoti, sepse ata veprojnë me synimin për t'i dhënë pasardhës babait të tyre. Pa këtë motivim iniciativa do të ishte incestuoze.

Zanafilla 19:32: " *Ejani, t'i bëjmë të pijë verë babait tonë dhe të shtrihemi me të, që të ruajmë racën e atit tonë* " .

Zanafilla 19:33: " *Atë natë i dhanë verë babait të tyre; dhe më e madhja shkoi të flinte me të atin: ai nuk e vuri re as kur u shtri, as kur u ngrit .*"

Gen.19 :34: " *Të nesërmen i madhi i tha të voglit: "Ja, mbrëmë fjeta me babanë tim; le ta bëjmë të pijë sërish verë këtë natë dhe të shkojmë të flemë me të, që të ruajmë racën e atit tonë .*"

Zanafilla 19:35: " *Atë natë i dhanë të pijë sërish verë babait të tyre; dhe më i vogli shkoi të flinte me të: ai nuk e vuri re as kur u shtri, as kur u ngrit .*"

Pavetëdija totale e Lotit në këtë veprim i jep qasjes imazhin e fekondimit artificial të aplikuar te kafshët dhe qeniet njerëzore në kohën tonë të fundit. Nuk ka as më të voglin kërkim për kënaqësi dhe gjëja nuk është më tronditëse se bashkimi i vëllezërve dhe motrave në fillimet e njerëzimit.

Zanafilla 19:36: " *Dy vajzat e Lotit mbetën shtatzënë nga babai i tyre* " .

Në këto dy bija të Lotit vëmë re cilësi të jashtëzakonshme të vetëflijimit për nderin e babait të tyre. Si nëna të pamartuara, ato do ta rrisin fëmijën e tyre të vetme, zyrtarisht pa baba, dhe kështu heqin dorë nga marrja e burrit, bashkëshortes, shoqëruesit.

Zanafilla 19:37: " *I parëlinduri lindi një djalë dhe e quajti Moab; ai është babai i Moabitëve deri në ditët e sotme* .

Zanafilla 19:38: " *Më i vogli lindi gjithashtu një djalë dhe e quajti Ben Ammi: ai është babai i Amonitëve edhe sot e kësaj dite* .

Ne gjejmë, në profecinë e Danielit 11:41, përmendjen e pasardhësve të dy bijve: " *Ai do të hyjë në vendin më të bukur dhe shumë do të bien; por Edomi, Moabi dhe kreu i bijve të Amonit do të çlirohen nga duart e tij* " . Prandaj, një lidhje trupore dhe shpirtërore do t'i bashkojë këta pasardhës me Izraelin e themeluar mbi Abrahamin, rrënja pas Heberit të popullit hebre. Por këto rrënjë të përbashkëta do të nxisin grindje dhe do t'i vënë këta pasardhës kundër kombit Izrael. Tek Sofonia 2:8 dhe 9, Perëndia profetizon fatkeqësinë për Moabin dhe bijtë e Amonit: « *Dëgjova sharjen e Moabit dhe fyerjet e bijve të Amonit, kur ata shanin popullin tim dhe u ngritën me arrogancë kundër kufijve të tij. Ja pse jam gjallë! thotë Zoti i ushtrive, Perëndia i Izraelit, Moabi do të jetë si Sodoma dhe bijtë e Amonit si Gomorra, një vend i mbuluar me gjemba, një minierë kripe, një shkretëtirë përjetë; pjesa tjetër e popullit tim do t'i plaçkisë, pjesa tjetër e kombit tim do t'i zotërojë* " .

Kjo dëshmon se bekimi i Perëndisë ishte vetëm mbi Abrahamin dhe se nuk u nda nga vëllezërit e tij të lindur nga i njëjti baba, Terah. Nëse Loti mund të përfitonte nga shembulli i Abrahamit, ky nuk do të jetë rasti për pasardhësit e tij të lindur nga dy vajzat e tij.

Zanafilla 20

Ndarja nga statusi i profetit të Zotit

Duke ripërtërirë përvojën me Faraonin e raportuar te Zanafilla 12, Abrahami ia paraqet gruas së tij Sarës si motrën e tij Abimelekut, mbretit të Gerarit (Palestina e sotme afër Gazës). Përsëri , reagimi i Zotit që e ndëshkon e bën atë të zbulojë se burri i Sarës është profeti i tij. Fuqia dhe frika e Abrahamit u përhap kështu në të gjithë rajonin.

Zanafilla 21

Ndarja e të ligjshmes nga e paligjshmes

Ndarja përmes sakrificës së asaj që **duam**

Zanafilla 21:1: “ *Dhe Zoti vizitoi Sarën ashtu siç i kishte thënë dhe Zoti i bëri Sarës ashtu siç i kishte thënë.* »

Në këtë vizitë, Perëndia i jep fund shterpësisë së gjatë të Sarës.

Zanafilla 21:2: “ *Dhe Sara u ngjiz dhe i lindi një djalë Abrahamit në pleqërinë e tij, në kohën e caktuar për të cilën Perëndia i foli.* »

Isa.55:11 e vërteton këtë: “ *Kështu është fjala ime që del nga goja ime: ajo nuk më kthehet e kotë, pa kryer vullnetin tim dhe pa kryer planet e mia* ”; premtimi i bërë Ibrahimit është mbajtur, prandaj ajeti është i justifikuar. Ky bir vjen në botë pasi Zoti shpall lindjen e tij. Bibla e paraqet atë si "bir i premtimit", gjë që e bën Isakun një tip profetik të "Birit të Perëndisë" mesianik: Jezusit.

Zanafilla 21:3: “ *Dhe Abrahami i vuri emrin Isak djalit të tij që i kishte lindur dhe që i kishte lindur Sara.* »

Emri Isak do të thotë: ai qesh. Të dy Abrahami dhe Sara qeshën kur dëgjuan Zotin të shpallte djalin e tyre të ardhshëm. Nëse e qeshura e gëzimit është pozitive, ky nuk është rasti me të qeshurën tallëse. Në fakt, të dy bashkëshortët patën të njëjtin reagim duke qenë viktimat të paragjyqimeve njerëzore. Sepse ata qeshnin me mendimin e reagimeve njerëzore të atyre që i rrethonin. Që nga përmbytja, jetëgjatësia është shkurtuar shumë dhe për njerëzit, mosha 100 vjeçare shënon pleqërinë e avancuar; ai ku presim pak nga jeta. Por mosha nuk do të thotë asgjë në kontekstin e një marrëdhënieje me Zotin krijues, i cili vendos kufijtë e të gjitha gjërave. Dhe Abrahami e zbulon këtë në përvojën e tij dhe ai merr, nëpërmjet Zotit, pasuri, nder dhe atësinë, këtë herë, legjitime.

Zanafilla 21:4: “ *Dhe Abrahami rrethpreu birin e tij Isakun kur ishte tetë ditësh, ashtu siç e kishte urdhëruar Perëndia.* »

Nga ana tjetër, djali i ligjshëm bëhet synet. Urdhri i Zotit zbatohet.

Zanafilla 21:5: “ *Abrahami ishte njëqind vjeç kur i lindi djali i tij Isaku.* »

Gjëja është e jashtëzakonshme, por jo sipas standardeve paradiluviane.

Zanafilla 21:6: “ *Dhe Sara tha: "Perëndia më ka dhënë të qesh; kushdo që e dëgjon do të qeshë me mua.* »

Sarës e sheh situatën për të qeshur, sepse ajo është njerëzore dhe viktimë e paragjyqimeve njerëzore. Por kjo dëshirë për të qeshur pasqyron edhe një gëzim

të papritur. Ashtu si burri i saj Abrahami, ajo fiton mundësinë e lindjes në një moshë kur kjo nuk është më e imagjinueshme për sa i përket normalitetit njerëzor.

Zanafilla 21 :7 " *Dhe ajo tha: "Kush do t'i thoshte Abrahamit: "Sara do të mëndë djem?". Sepse unë i lindi një djalë në pleqërinë e tij. »*

Gjëja është vërtet e jashtëzakonshme dhe krejtësisht e mrekullueshme. Duke i parë këto fjalë të Sarës në një nivel profetik, ne mund të shohim te Isaku birin që profetizon besëlidhjen e re në Krishtin, ndërsa Ismaeli profetizon birin e besëlidhjes së parë. Me refuzimin e Krishtit Jezus, ky bir natyral i lindur sipas mishit me shenjën e rrethprerjes do të refuzohet nga Perëndia në favor të djalit të krishterë të zgjedhur me anë të besimit. Ashtu si Isaku, Krishti themelues i besëlidhjes së re do të lindë mrekullisht për të zbuluar dhe përfaqësuar Perëndinë në pamjen njerëzore. Në të kundërt, Ismaili është konceptuar vetëm mbi baza trupore dhe kuptime rreptësisht njerëzore.

Zanafilla 21:8: " *Dhe fëmija u rrit dhe u zvordh; dhe Abrahami shtroi një gosti të madhe ditën që Isaku u zvordh. »*

Foshnja e ushqyer me gjë do të bëhet një adoleshent dhe për At Abraham hapet një e ardhme plot premtime dhe lumturi, të cilat ai e feston me gëzim.

Zanafilla 21:9: " *Dhe Sara pa birin e Agarit, Egjiptasit, që ajo i kishte lindur Abrahamit, duke qeshur; dhe ajo i tha Abrahamit :*

E qeshura duket qartë se zë një vend të madh në jetën e çiftit të bekuar. Armiqësia dhe xhelozia e Ismailit ndaj Isakut, djalit të ligjshëm, e bën atë të qeshë, duke e tallur. Për Sarën është arritur kufiri i asaj që është e durueshme: pas talljes së nënës vjen ajo e djalit; është shumë.

Zanafilla 21:10: " *Përzë këtë shërbëtore dhe birin e saj; sepse i biri i kësaj shërbëtoreje nuk do të trashëgojë me djalin tim, me Isakun. »*

Mund ta kuptojmë acarimin e Sarës, por shiko me mua më lart. Sara profetizon padenjësinë e aleancës së parë e cila nuk do të trashëgojë me të zgjedhurit të riun, bazuar në besimin në drejtësinë e Krishtit Jezus.

Zanafilla 21:11: " *Dhe ishte shumë e keqe në sytë e Abrahamit për shkak të birit. »*

Abrahami nuk reagon si Sara, sepse ndjenjat e tij ndahen mes dy djemve të tij. Lindja e Isakut nuk i eliminon 14 vitet e dashurisë që e lidh atë me Ismailin.

Zanafilla 21:12: " *Dhe Perëndia i tha Abrahamit: "Mos u bë e keqe në sytë e tu për shkak të fëmijës dhe të shërbëtoreve sate". Në të gjitha ato që të tha Sara, dëgjo zërin e saj, sepse në Isakun do të quhesh farë. »*

Në këtë mesazh, Zoti përgatit Abrahamin që të pranojë largimin e Ismaelit, djalit të tij të madh. Kjo **ndarje** është në projektin profetik të Zotit; meqenëse ai profetizon dështimin e besëlidhjes së vjetër të Mozaikut. Si ngushëllim, në Isakun, Ai do të shumojë pasardhësit e tij. Dhe përmbushja e kësaj fjale hyjnore do të jetë nëpërmjet vendosjes së besëlidhjes së re ku "të zgjedhurit " do të " thirren " me mesazhin e Ungjillit të përjetshëm të Perëndisë në Jezu Krishtin.

Kështu, në mënyrë paradoksale, Isaku do të jetë patriarku i besëlidhjes së vjetër dhe mbi të gjitha është te Jakobi, djali i tij, që sipas mishit dhe shenjës së rrethprerjes, Izraeli i Perëndisë do të vendoset mbi themelet e tij. Por paradoksi është se i njëjti Isak profetizon vetëm mësimet në lidhje me besëlidhjen e re në Krishtin.

Zan.21:13: “ Dhe do ta bëj komb birin e shërbëtores, sepse është pasardhja jote. »

Ismaili është patriarku i shumë popujve të Lindjes së Mesme. Derisa Krishti u shfaq për shërbesën e tij shpëtuese tokësore, legjitimiteti shpirtëror u përkiste vetëm pasardhësve të këtyre dy bijve të Abrahamit. Bota perëndimore jetoi në forma të shumta paganizmi, duke injoruar ekzistencën e Zotit të madh krijues.

Zanafilla 21:14: “ Abrahami u ngrit herët në mëngjes, mori bukë dhe një calik ujë, ia dha Agarit, ia vuri mbi supe, dhe ai i dha fëmijën dhe e la të shkojë. Dhe ajo shkoi dhe endej në shkretëtirën e Beer-Shebas. »

Ndërhyrja e Zotit e qetësoi Abrahamin. Ai e di se vetë Zoti do të ruajë Hagarin dhe Ismailin dhe pranon të **ndahet** prej tyre, sepse i beson Zotit që t'i mbrojë dhe udhëzojë. Sepse ai vetë është mbrojtur dhe udhëzuar deri tani prej Tij.

Zanafilla 21:15: “ Dhe kur uji në mushtin mbaroi, ajo e hodhi fëmijën nën një nga shkurret ” .

Në shkretëtirën e Beer-Shebës, uji i marrë konsumohet shpejt dhe pa ujë, Hagar e sheh vdekjen vetëm si rezultat përfundimtar për situatën e saj fatkeqe.

Zanafilla 21:16: “ shkoi dhe u ul përballë, me një hark; sepse ajo tha: Të mos e shoh fëmijën të vdesë. Dhe ajo u ul përballë, ngriti zërin dhe qau. »

Në këtë situatë ekstreme, për herë të dytë, Agari derdh lot para Zotit.

Zanafilla 21:17: “ Pastaj Perëndia dëgjoi zërin e fëmijës dhe Engjëlli i Perëndisë thirri Agarën nga qielli dhe i tha: "Ç'është me ty, Hagar?". Mos kini frikë, sepse Zoti e ka dëgjuar zërin e fëmijës ku është. »

Dhe për herë të dytë Zoti ndërhyr dhe i flet për ta qetësuar.

Zanafilla 21:18: “ Çohu, merre fëmijën dhe merre në dorë; sepse do ta bëj një komb të madh. »

Ju kujtoj, fëmija Ismaeli është një adoleshent i moshës 15 deri në 17 vjeç, por megjithatë ai është një fëmijë i nënshtruar nënës së tij Hagarit dhe të dy nuk kanë më ujë për të pirë. Zoti do që ajo të mbështesë djalin e saj, sepse i pret një fat i fuqishëm.

Zanafilla 21:19: “ Perëndia ia hapi sytë dhe ajo pa një pus uji; dhe ajo shkoi, mbushi lëkurën me ujë dhe e la të pijë fëmijën. »

Rezultat i një mrekullie ose jo, ky pus uji shfaqet në momentin e nevojshëm për t'i dhënë shije të jetës Agarit dhe djalit të saj. Dhe ata ia detyrojnë jetën e tyre Krijuesit të fuqishëm që hap ose mbyll vizionin dhe inteligjencën e gjërave.

Zanafilla 21:20: “ Dhe Perëndia ishte me fëmijën, dhe ai u rrit, banoi në shkretëtirë dhe u bë harkëtar. »

Prandaj, shkretëtira nuk ishte bosh pasi Ismaeli gjuante kafshë të cilat i vriste me harkun e tij për t'i ngrënë.

Zanafilla 21:21: “ Dhe ai banoi në shkretëtirën e Paranit; dhe nëna e tij e mori për grua nga vendi i Egjiptit. »

Prandaj, lidhja midis Ismaelitëve dhe Egjiptianëve do të forcohet dhe me kalimin e kohës, rivaliteti i Ismaelit me Isakun do të rritet deri në atë pikë sa t'i bëjë ata armiq të përhershëm natyrorë.

Zanafilla 21:22: “ *Në atë kohë ndodhi që Abimeleku dhe Pikoli, kapiteni i ushtrisë së tij, i folën Abrahamit, duke i thënë; Zoti është me ju në çdo gjë që bëni.* »

Përvojat e shkaktuara nga prezantimi i Sarës si motra e tij, gjërat që tregohen në Zanafilla 20, i mësuuan Abimeleku se Abrahami ishte profeti i Perëndisë. Ai tani është i frikësuar dhe i frikësuar.

Zanafilla 21:23: “ *Dhe tani më beto këtu për Perëndinë se nuk do të sillesh gënjeshtër me mua, as me fëmijët e mi, as me nipërit e mbesat e mia, sipas dashamirësisë që kam treguar ndaj teje, do të sillesh ndaj meje. dhe drejt vendit në të cilin keni qëndruar.* »

Abimeleku nuk dëshiron më të jetë viktimë e mashtrimeve të Abrahamit dhe dëshiron të marrë prej tij angazhime të vendosura dhe të vendosura për një aleancë paqësore.

Zanafilla 21:24: “ *Dhe Abrahami tha: "Do të betohem".* »

Abrahami nuk ka asnjë qëllim të keq ndaj Abimeleku dhe kështu ai mund të pajtohet me këtë marrëveshje.

Zanafilla 21:25: “ *Dhe Abrahami e qortoi Abimelekun për shkak të një pusi uji që shërbëtorët e Abimeleku kishin marrë me forcë.* »

Zanafilla 21:26: “ *Abimeleku tha: "Unë nuk e di kush e ka bërë këtë gjë dhe ti nuk më ke paralajmëruar për këtë, dhe vetëm sot e kam dëgjuar".* »

Zanafilla 21:27: “ *Abrahami mori kope dhe bagëti të trasha dhe ia dha Abimeleku; dhe të dy lidhën një besëlidhje.* »

Zanafilla 21:28: “ *Dhe Abrahami ndau shtatë dele të reja nga kopeja;* »

Zgjedhja e "shtatë deleve" nga Abrahami dëshmon për lidhjen e tij me Zotin krijues, të cilin ai dëshiron ta shoqërojë me punën e tij. Abrahami është vendosur në një vend të huaj, por ai dëshiron që fryti i punës së tij të mbetet pronë e tij.

Zanafilla 21:29: “ *Abimeleku i tha Abrahamit: "Ç'janë këto shtatë dele të reja që ke veçuar?".* »

Zanafilla 21:30: “ *Dhe ai tha: "Ti do t'i heqësh nga dora këto shtatë dele të reja, si dëshmi për mua që e kam hapur këtë pus".* »

Zanafilla 21:31: “ *Prandaj e quajtën atë vend Beer-Sheba, sepse aty të dy ishin betuar.* »

Pusi në mosmarrëveshje u emërua sipas fjalës "sheba" që është rrënja e numrit "shtatë" në hebraisht dhe që e gjejmë në fjalën "shabbat" që shënon ditën e shtatë, të shtunën tonë të shenjtëruar në pushimin javor nga Perëndia. që nga fillimi i krijimit të tij tokësor. Për të ruajtur kujtimin e kësaj aleance, pusi u quajt kështu "pusi i të shtatëve".

Zanafilla 21:32: “ *Dhe lidhën një besëlidhje në Beer-Sheba. Abimeleku dhe Pikoli, komandanti i ushtrisë së tij, u ngritën dhe u kthyen në vendin e Filistejve.* »

Zanafilla 21:33: “ *Dhe Abrahami mbolli një marinë në Beer-Sheba; dhe atje thirri emrin e Zotit, Perëndisë së përjetshëm.* »

Zanafilla 21:34: “ *Dhe Abrahami qëndroi i huaj për një kohë të gjatë në vendin e Filistejve.* »

Zoti kishte organizuar kushte paqeje dhe qetësie për shërbëtorin e tij.

Zanafilla 22

Ndarja e babait dhe djalit të vetëm sakrifikoi

Ky kapitull 22 paraqet temën profetike të Krishtit të ofruar si flijim nga Perëndia si Ati. Ai përshkruan parimin e shpëtimit të përgatitur në fshehtësi nga Zoti që nga fillimi i vendimit të tij për të krijuar homologë të lirë, inteligjentë dhe autonome përballë tij. Kjo sakrificë do të jetë çmimi që duhet paguar për të marrë një kthim të dashurisë nga krijesat e tij. Të zgjedhurit do të jenë ata që u janë përgjigjur pritshmërive të Perëndisë me liri të plotë zgjedhjeje.

Zanafilla 22:1: “ *Pas këtyre gjërave Perëndia e vuri në provë Abrahamin dhe i tha: Abraham! Dhe ai u përgjigj: Ja ku jam!* »

Abrahami është shumë i bindur ndaj Zotit, por deri ku mund të shkojë kjo bindje? Zoti e di tashmë përgjigjen, por Abrahami duhet të lërë pas tij, si dëshmi për të gjithë të zgjedhurit, një provë konkrete të bindjes së tij shembullore që e bën atë aq të denjë për dashurinë e Zotit të tij, gjë që e bën atë patriarkun, pasardhësit e të cilit do të sublimohen nga lindja e Krishtit Jezus.

Zan.22:2: “ *Perëndia tha: Merre birin tënd, djalin tënd të vetëm, atë që do, Isak; shkoni në vendin e Moriahut dhe ofrojeni atje si olokaust në një nga malet që do t'ju tregoj.* »

Zoti e shtyn qëllimisht atë që dhemb, deri në kufirin e durueshëm për këtë plak mbi njëqind vjet. Perëndia i dha mrekullisht gëzimin e lindjes së një djali dhe Sarës, gruas së tij të ligjshme. Gjithashtu, ai do t'u fshehë atyre që e rrethojnë kërkesën e pabesueshme të Zotit: " *Frojeni djalin tuaj të vetëm si kurban* ". Dhe përgjigja pozitive e Abrahamit do të ketë pasoja të përjetshme për mbarë njerëzimin. Sepse, pasi Abrahami ka pranuar të ofrojë djalin e tij, vetë Perëndia nuk do të jetë më në gjendje të heqë dorë nga projekti i tij i shpëtimit; nëse ai mund të kishte menduar të hiqte dorë nga ajo.

Le të vëmë re interesin e saktësisë: " *në një nga malet që do t'ju tregoj* ". Ky vend i saktë është programuar për të marrë gjakun e Krishtit.

Zanafilla 22:3: “ *Abrahami u ngrit herët në mëngjes, shaloi gomarin e tij dhe mori me vete dy shërbëtorë dhe birin e tij Isakun. Ai çau drutë për olokaustin dhe u nis për të shkuar në vendin që i kishte thënë Perëndia.* »

Abrahami vendosi t'i bindej kësaj teprimi dhe me vdekjen në shpirt, organizoi përgatitjen e ceremonisë së përgjakshme të urdhëruar nga Zoti.

Zanafilla 22:4: “ *Ditën e tretë Abrahami ngriti sytë dhe e pa vendin nga larg.* »

Vendi i Morijës është tre ditë në këmbë nga vendi ku ai banon.

Zanafilla 22:5: “ *Dhe Abrahami u tha shërbëtorëve të tij: "Rrini këtu me gomarin; Unë dhe i riu do të shkojmë aq larg për të adhuruar dhe do të kthehemi tek ju.* »

Veprimi i tmerrshëm që ai do të kryejë nuk ka nevojë për dëshmitarë. Ai prandaj **ndahet** nga dy shërbëtorët e tij të cilët do të duhet të presin për kthimin e tij.

Zanafilla 22 :6: “ *Abrahami mori drutë e olokaustit, i ngarkoi mbi birin e tij Isak, dhe mbajti zjarrin dhe thikën në dorë. Dhe ata të dy ecën së bashku .* »

Në këtë skenë profetike, ashtu si Krishtit do t'i duhet të mbajë "patibulum" të rëndë në të cilin do të gozhdohen kyçet e tij, Isaku është i ngarkuar me dru, i cili, i ndezur, do të konsumojë trupin e tij të flijuar.

Zanafilla 22:7: “ *Atëherë Isaku i foli Abrahamit, atit të tij, duke i thënë: “Ati im! Dhe ai u përgjigj: Ja ku jam, biri im! Isaku u përgjigj: Këtu është zjarri dhe druri; po ku është qengji për olokaustin? »*

Isaku ka qenë dëshmitar i shumë sakrificave fetare dhe ka të drejtë të habitet nga mungesa e kafshës që do të flijohet.

Zanafilla 22:8: “ *Abrahami tha: "Biri im, Perëndia do ta sigurojë veten me qengjin për olokaustin". Dhe ata të dy ecën së bashku.* »

Kjo përgjigje nga Abrahami u frymëzua drejtpërdrejt nga Perëndia, sepse ajo profetizon në mënyrë madhështore sakrificën e madhe që Zoti do të bëjë duke u dorëzuar në kryqëzim në mish njerëzor, duke siguruar kështu nevojën e mëkatarëve të zgjedhur për një Shpëtimtar efektiv dhe të drejtë në përsosmërinë hyjnore. Por Abrahami nuk e sheh këtë të ardhme shpëtimtare, këtë rol të Krishtit, Shpëtimtarit, të profetizuar nga kafsha e flijuar Zotit, krijuesit të plotfuqishëm. Për të, kjo përgjigje i lejon thjeshtë të fitojë kohë, pasi shikon me tmerr krimin që do të duhet të kryejë.

Zanafilla 22:9: “ *Kur arritën në vendin që i kishte thënë Perëndia, Abrahami ndërtoi atje një altar dhe rregulloi drutë. Ai e lidhi birin e tij Isakun dhe e vendosi në altar mbi dru.* »

Fatkeqësisht për Abrahamin përpara altarit, nuk ka më asnjë mënyrë për t'i fshehur Isakut se është ai që do të jetë delet e flijimit. Nëse At Abraham do të tregohej sublim në këtë pranim të jashtëzakonshëm, sjellja e urtë e Isakut është një pasqyrim i asaj që do të ishte Jezu Krishti në kohën e tij: sublim në bindjen dhe vetëflijimin e tij.

Zanafilla 22:10: “ *Atëherë Abrahami shtriu dorën dhe mori thikën për të vrrarë të birin.* »

Vini re se për të reaguuar, Perëndia pret deri në fundin e fundit të provës për të dhënë dëshminë e vlerës së tij të zgjedhur dhe vërtetësinë e vërtetë. “ *Thikën në dorë* ”; gjithçka që mbetet është të therë Isakun si delet e shumta të flijuara tashmë.

Zanafilla 22:11: “ *Atëherë engjëlli i Zotit e thirri nga qielli dhe i tha: Abraham! Abraham! Dhe ai u përgjigj: Ja ku jam!* »

Shfaqja e besimit të bindur të Abrahamit është bërë dhe kryhet në mënyrë të përsosur. Zoti i jep fund provës së plakut dhe të djalit të tij kaq të denjë për të dhe për dashurinë e tij.

Kini parasysh, sa herë që ai thirret nga Perëndia ose djali i tij, Abrahami gjithmonë përgjigjet duke thënë: “ *Ja ku jam* ”. Kjo përgjigje spontane që buron prej tij dëshmon për natyrën e tij bujare dhe të hapur ndaj fqinjit. Për më tepër,

është në kontrast me qëndrimin e Adamit të kapur në një situatë mëkati, i cili u fsheh nga Zoti, deri në atë pikë sa Zoti u detyrua t'i thoshte: " *Ku je?* ".

Zanafilla 22:12: " *Dhe engjëlli tha: "Mos e shtri dorën mbi fëmijën dhe mos i bëj asgjë; sepse tani e di që ti ke frikë nga Perëndia dhe nuk më ke refuzuar djalin tënd të vetëm.* »

Me shfaqjen e besimit të tij besnik dhe të bindur, Abrahami mund të jetë në sytë e të gjithëve dhe deri në fund të botës, të tregohet si model i besimit të vërtetë, nga Zoti, deri në ardhjen e Krishtit që do ta mishërojë kthehet në përsosmërinë hyjnore. Është në këtë model bindjeje të patëmetë që Abrahami bëhet babai shpirtëror i besimtarëve të vërtetë të shpëtuar nga gjaku i derdhur i Jezu Krishtit. Në këtë përvojë, Abrahami sapo ka luajtur rolin e Perëndisë Atë, i cili do të ofrojë si një sakrificë të vërtetë dhe të vdekshme, djalin e tij të vetëm të quajtur Jezusi i Nazaretit.

Zanafilla 22:13: " *Abrahami ngriti sytë dhe pa pas tij një dash të mbajtur nga brirët në një kaçubë; dhe Abrahami shkoi, mori dashin dhe e ofroi si olokaust në vend të të birit.* »

Në këtë pikë, Abrahami mund të kuptojë se përgjigja e tij ndaj Isakut, " *biri im, Zoti do të sigurojë për vete qengjin për olokaustin* ", ishte frymëzuar nga Zoti, sepse "qengji", në fakt, " *dashi i ri* ". , është me të vërtetë " *siguruar* " nga Zoti dhe ofruar prej tij. Vini re se kafshët e flijuara për Zotin janë gjithmonë meshkuj për shkak të përgjegjësisë dhe dominimit që i është dhënë njeriut, Adamit mashkull. Krishti Shëlbues do të jetë gjithashtu mashkull.

Zan.22:14: " *Abrahami e quajti këtë vend JaHWéH Jireh. Ja pse thuhet sot: Në malin e Zotit ai do të shihet.* »

Emri " *YHWéH Jireh* " do të thotë: YaHWéH do të shihet. Miratimi i këtij emri është një profeci e vërtetë që shpall se në tokën e Moriahut, Zoti i madh i padukshëm që ngjall frikë dhe frikë do të shihet në një pamje njerëzore më pak të frikshme, për të sjellë dhe për të marrë shpëtimin e të zgjedhurve. Dhe origjina e këtij takimi, ofrimi i Isakut si flijim, konfirmon shërbesën tokësore të " *Qengjit të Perëndisë që heq mëkatet e botës* ". Duke ditur interesin e Zotit për respektin e tij për llojet dhe modelet e riprodhuara dhe të përsëritura, është e mundshme dhe pothuajse e sigurt që Abrahami e ofroi sakrificën e tij pikërisht në vendin ku, 19 shekuj më vonë, Jezusi do të kryqëzohej, rrëzë malit të Golgotës. , jashtë Jeruzalemit, qytet, vetëm për një kohë, i shenjtë.

Zanafilla 22:15: " *Engjëlli i Zotit thirri Abrahamin nga qielli për herë të dytë,* " »

Kjo provë e tmerrshme do të jetë e fundit që do t'i duhet të kalojë Abrahamit. Zoti gjeti tek ai patriarkun model të denjë të besimit të bindur dhe ia bëri të ditur.

Zanafilla 22:16: " *dhe tha: Beto hem për veten time, fjala e Zotit! Sepse ti e ke bërë këtë dhe nuk e ke refuzuar djalin tënd, djalin tënd të vetëm,* " »

Zoti i thekson këto fjalë " *biri yt i vetëm* ", sepse ato profetizojnë flijimin e tij të ardhshëm në Jezu Krishtin sipas Gjonit 3:16: " *Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që kushdo që mund të besojë në të të mos të humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.* " »

Zanafilla 22:17: “ *Unë do të të bekoj dhe do të shumoj pasardhësit e tu, si yjet e qiellit dhe si rëra që është në breg të detit; dhe pasardhësit e tu do të zotërojnë portën e armiqve të tyre.* »

Kujdes! Bekimi i Abrahamit nuk është i trashëguar, është vetëm për të dhe çdo burrë apo grua nga pasardhësit e tij duhet, nga ana tjetër, të meritojë bekimin e Zotit. Sepse Zoti i premton atij një numër të madh pasardhësish, por midis këtyre pasardhësve , vetëm të zgjedhurit që do të veprojnë me të njëjtën besnikëri dhe të njëjtën bindje do të bekohen nga Zoti. Atëherë mund të matni të gjithë injorancën shpirtërore të hebrenjve që me krenari pretendonin se ishin bij të Abrahamit dhe si rrjedhim bij që meritonin trashëgiminë e bekimeve të tij. Jezusi i hodhi poshtë duke u treguar gurë dhe duke thënë se nga këta gurë Perëndia mund t'i japë pasardhës Abrahamit. Dhe ai i vlerësoi ata si babanë e tyre, jo Abrahamin, por djallin.

Në pushtimin e tij të tokës së Kanaanit, Jozueu do të zotërojë portën e armiqve të tij, e para prej të cilave ra qyteti i Jerikos. Së fundmi, me Zotin, shenjtoret e zgjedhur do të zotërojnë derën e armikut të fundit: " *Babilonia e Madhe* " sipas mësimëve të ndryshme të zbuluara në Apokalipsin e Jezu Krishtit.

Zanafilla 22:18: “ *Të gjitha kombet e tokës do të bekohen nga pasardhësit e tu, sepse ti i binde zërit tim.* »

Është me të vërtetë " *të gjitha kombet e tokës* ", sepse oferta e shpëtimit në Krishtin u ofrohet të gjitha qenieve njerëzore, të çdo origjine dhe të gjithë popujve. Por këto kombe i detyrohen gjithashtu Abrahamit faktin e aftësisë për të zbuluar orakujt hyjnorë që iu zbuluan popullit hebre që dilnin nga vendi i Egjiptit. Shpëtimi në Krishtin arrihet nga bekimi i dyfishtë i Abrahamit dhe pasardhësve të tij të përfaqësuar nga populli hebre dhe Jezusi i Nazaretit, Jezu Krishti.

Është e dëshirueshme të vërehet qartë, në këtë varg, bekimi dhe shkaku i tij: bindja e miratuar nga Zoti.

Zanafilla 22:19: “ *Kur Abrahami u kthye te shërbëtorët e tij, ata u ngritën dhe shkuan së bashku në Beer-Sheba; sepse Abrahami banonte në Beer-Sheba.* »

Zanafilla 22:20: " *Pas këtyre gjërave iu raportua Abrahamit, duke thënë: "Ja, edhe Milkah i ka lindur bij vëllait tënd Nahor "* .

Vargjet që vijojnë synojnë të përgatisin lidhjen me “ *Rebekën* ”, e cila do të bëhet gruaja ideale e zgjedhur nga Zoti për Isakun besnik dhe të bindur. Ajo do të merret nga familja e ngushtë e Abrahamit nga pasardhësit e vëllait të tij Nahor.

Zanafilla 22:21: “ *Uzi, i parëlinduri i tij, Buz, vëllai i tij, Kemueli, ati i Aramit ,*”

Zanafilla 22:22: “ *Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaph dhe Bethuel.* »

Zan. 22:23: « *Bethuelit i lindi **Rebeka** . Këta janë tetë djemtë që Milkah i lindi Nahorit, vëllait të Abrahamit .* »

Zan.22:24: “ *Konkubina e tij, e quajtur Reuma, lindi gjithashtu Tebakun, Gahamin, Tahashin dhe Maakahun.* ”.

Plotësimi i premtimeve që i janë bërë Abrahamit

Zanafilla 23 tregon vdekjen dhe varrimin e Sarës, gruas së tij, në Hebron, në shpellën e Makpelahut. Abrahami mori në zotërim një vend varrimi në tokën e Kanaanit, ndërsa priste që Perëndia t'u jepte të gjithë vendin pasardhësve të tij rreth 400 vjet më vonë.

Pastaj, në Zanafilla 24, Abrahami e ruan ende rolin e Perëndisë. Për të qëndruar **i ndarë** nga popujt paganë vendas, ai do të dërgojë shërbëtorin e tij në një vend të largët, në familjen e tij të ngushtë, për të gjetur një grua për djalin e tij Isakun dhe ata do ta lënë Zotin të zgjedhë për ta. Në të njëjtën mënyrë, Perëndia do të zgjedhë të zgjedhurit që do të përbëjnë nusen e Krishtit, Birit të Perëndisë. Në këtë përzgjedhje, njeriu nuk ka të bëjë me të, sepse iniciativa dhe gjykimi i takojnë Zotit. Zgjedhja e Zotit është e përsosur, e paqortueshme dhe efektive, si Rebeka, gruaja e zgjedhur, e dashur, inteligjente dhe e bukur në dukje, dhe mbi të gjitha, shpirtërore dhe besnike; perla që duhet të kërkojnë të gjithë burrat shpirtërorë që duan të marrin grua.

Jakobi dhe Esau

Më vonë, sipas Zanafillës 25, Rebeka është fillimisht shterpë si Saraj gruaja e Abramit para saj. Ky sterilitet i përbashkët është për faktin se dy gratë do të kenë pasardhës të bekuar te Krishti, i cili vetë do të formohet nga Perëndia në barkun e një vajze të virgjër të quajtur Mari. Në këtë mënyrë, prejardhja e projektit shpëtimtar të Perëndisë shënohet nga veprimi i tij i mrekullueshëm. Duke vuajtur nga ky sterilitet natyror, Rebeka i bën thirrje YaHWÉH dhe ajo merr prej tij dy binjakë që luftojnë në barkun e saj. E shqetësuar, ajo pyet Perëndinë për këtë gjë: *“ Dhe Zoti i tha asaj : Dy kombe janë në barkun tënd dhe dy popuj do të ndahen nga barku yt; njëri nga këta njerëz do të jetë më i fortë se tjetri dhe më i madhi do t'i nënshtrohet më të voglit . »* Ajo sjell në jetë dy binjakë. Për shkak të leshit të tij intensiv dhe ai ishte tërësisht " i kuq ", prandaj emri " Edom " iu dha pasardhësve të tij, më i madhi quhet " Esau ", një emër që do të thotë "flokë". Më

i riu quhet " *Jakob* ", një emër që do të thotë: "Mashtuesi". Tashmë dy emrat profetizojnë fatet e tyre. "Velu" do t'ia shesë të drejtën e lindjes më të voglit për një pjatë të shijshme me " *roux* " ose thjerrëza të kuqe. Ai e shet këtë të drejtë të lindjes sepse nënvlerëson vlerën e drejtë të saj. Përkundrazi, "Mashtuesi" shpirtëror e lakmon këtë titull që nuk është vetëm nderi, sepse i është bashkangjitur bekimi i Zotit. "Mashtuesi" është nga ata njerëz të dhunshëm që duan me çdo kusht të detyrojnë mbretërinë e qiejve ta zotërojë atë dhe ishte me të në mendje që Jezusi foli për këtë temë. Dhe duke parë këtë zell të valë, zemra e Perëndisë gëzohet shumë. Gjithashtu, aq më keq për "Leshtarët" dhe aq më mirë për "Mashtuesit", sepse është ai që do të bëhet "Izrael", me vendim të Zotit. Mos bëni gabim, Jakobi nuk është një mashtues i zakonshëm dhe ai është një njeri i jashtëzakonshëm, sepse nuk ka asnjë shembull tjetër biblik të vendosmërisë së tij për të marrë bekimin e Zotit, dhe vetëm për të arritur këtë qëllim ai "mashtroi". Kështu që ne të gjithë mund ta imitojmë atë dhe qielli besnik do të jetë i lumtur. Nga ana e tij, Esau do të ketë si pasardhës të tij popullin e " *Edomit* ", një emër që do të thotë " *i kuq* ", me të njëjtën rrënjë dhe kuptim si Adami, ky popull do të jetë një kundërshtar i Izraelit siç shpalli profecia hyjnore.

Përcaktoj se ngjyra "e kuqe" tregon mëkatit, vetëm në imazhet profetike të projektit shpëtimtar të shpallur nga Zoti dhe ky kriter vlen, vetëm për aktorët e produksioneve të tij, si "Esau". Në kohët e errëta të mesjetës vriteshin fëmijët me flokë të kuq që konsideroheshin të këqij. Ja pse, theksoj, ngjyra e kuqe nuk e bën njeriun e zakonshëm më mëkatar se brunja apo bjondja, sepse mëkatarin dallohet nga veprat e këqija të besimit të tij. Prandaj është vetëm në vlerë simbolike që "e kuqja", ngjyra e gjakut të njeriut, është simbol i mëkatit, sipas Isait 1:18: " *Ejani të lutemi! thotë Zoti. Nëse mëkatet e tua janë si të kuqe flakë, do të jenë të bardha si bora; nëse janë të kuqe si të purpurt, do të bëhen si leshi .* » Po kështu, në Apokalipsin e tij, Zbulesën e tij, Jezusi e lidh ngjyrën e kuqe me instrumentet njerëzore që i shërbejnë, pa vetëdije ose jo, djallit, Satanit, mëkatarit të parë të jetës të krijuar nga Zoti; shembuj: " *kali i kuq* " i Zbul.6:4, " *dragoi i kuq i kuq ose i zjarrtë* " i Zbul.12:3 dhe " *bisha e kuqe e ndezur* " e Zbul.17:3.

Tani që e ka këtë të drejtë të parëlindur, Jakobi, nga ana tjetër, do të jetojë përvoja jetësore që profetizojnë planet e Perëndisë, si pasardhësi i Abrahamit.

Ai la familjen e tij nga frika e zemërimit të vëllait të tij Esaut, me arsye të mirë, sipas Zanafillës 27:24, sepse ai kishte vendosur ta vriste, pas devijimit të bekimit të babait të tij që po vdiste, "i mashtruar" nga një largohu nga mendja e Rebekës, gruas së tij. Në këtë rrëmbim, dy emrat e binjakëve tregojnë rëndësinë e tyre. Sepse "Tempeur" përdori një lëkurë leshore për të mashtruar Isakun, i cili ishte bërë i verbër, duke e kaluar kështu veten si vëllai i tij më i madh natyralisht "Lesh". Njerëzit shpirtërorë mbështesin njëri-tjetrin dhe Rebeka ishte më shumë si Jakobi sesa Esau. Në këtë veprim, Zoti kundërshton zgjedhjen njerëzore dhe trupore të Isakut, i cili preferoi Esaun, gjahtarin që i solli gjahun që ai e vlerësonte. Dhe Zoti ia jep të drejtën e parëbërnisë atij që është më i denjë për të: Jakobit Mashtues.

Duke mbërritur te Labani, xhaxhai i tij aramaik, vëllai i Rebekës, për të punuar për të, Jakobi bie në dashuri me Rakelën, vajzat më të vogla por më të bukura të Labanit. Ajo që ai nuk e di është se në jetën e tij reale, Zoti e bën atë të

luajë një rol profetik që duhet të profetizojë projektin e tij të shpëtimit. Gjithashtu, pas «shtatë vjetësh» punë për të marrë Rakelën e tij të dashur, Labani ia imponon vajzën e tij të madhe «Lean» dhe ia jep për grua. Për të marrë dhe për t'u martuar me Rakelën, atij do t'i duhet të punojë "shtatë vite të tjera" për xhaxhain e tij. Në këtë përvojë, "Jakobi" profetizon se çfarë do t'i nënshtrohet Perëndisë në projektin e tij të shpëtimit. Sepse edhe ai do të bëjë një aleancë të parë jo në përputhje me dëshirën e zemrës së tij, sepse përvoja e një Izraeli mishor dhe kombëtar nuk do të shënohet nga suksesi dhe lavdia që meriton mirësia e tij. Pasardhësit e "gjyqtarëve" dhe "mbretërve" gjithmonë përfundojnë keq, pavarësisht disa përjashtimeve të rralla. Dhe gruan e dëshiruar të denjë për dashurinë e tij, ai do ta marrë vetëm në një aleancë të dytë pasi të ketë treguar dashurinë e tij dhe të zbulojë planin e tij të shpëtimit në shërbimin e Jezu Krishtit; mësimin e tij, vdekjen dhe ringjalljen e tij. Vini re se preferencat njerëzore dhe hyjnore janë krejtësisht të kundërta. E dashura e Jakobit është Rakela shterpë, por e Perëndisë është Lea pjellore. Duke i dhënë Jakobit, së pari, Lean si gruan e tij, Perëndia e bën profetin e tij të përjetojë zhgënjimin që do të përjetojnë të dy në aleancën e tyre të parë. Në këtë përvojë, Zoti shpall se aleanca e tij e parë do të jetë një dështim i tmerrshëm. Dhe refuzimi i Mesisë Jezus nga pasardhësit e tij konfirmoi këtë mesazh profetik. Lea, e cila nuk ishte e dashura e zgjedhur nga dhëndri, është një imazh që profetizon të zgjedhurit e aleancës së re, të cilët, me origjinë pagane, jetuan për një kohë të gjatë në injorancën e ekzistencës së Zotit krijues unik. Megjithatë, natyra pjellore e Leas profetizoi një besëlidhje që do të jepte shumë fryt për lavdinë e Perëndisë. Dhe Isaia 54:1 konfirmon, duke thënë: “ *Gëzohu, o shterpë, që nuk lind më! Le të shpërthejë gëzimi dhe gëzimi juaj, ju që nuk keni më dhimbje! Sepse bijtë e të braktisurit do të jenë më të shumtë se bijtë e asaj që është martuar, thotë Zoti* ”. Këtu profetizon i braktisuri, nëpërmjet Leas, besëlidhja e re, dhe e martuara, nëpërmjet Rakelës, besëlidhja e vjetër hebraike.

Jakobi bëhet Izrael

Pasi lanë Labanin e pasur dhe të begatë, Jakobi dhe ata që i përkasin kthehen te vëllai i tij Esau, zemërimi i drejtë dhe hakmarrës i të cilit i druhet. Një natë i shfaqet Zoti dhe luftojnë me njëri-tjetrin deri në agim. Më në fund Zoti e plagos në ijë dhe i thotë se tani e tutje do të quhet "Izrael", sepse doli fitimtar duke luftuar kundër Zotit dhe njerëzve. Në këtë përvojë, Perëndia donte të portretizonte imazhin e shpirtit luftarak të Jakobit në luftën e tij të besimit. I quajtur Izrael nga Perëndia, ai merr atë që dëshironte dhe kërkoi me dëshpërim: bekimin e tij nga Perëndia. Bekimi i Abrahamit në Isakun mori kështu formë përmes kushtetutës së Izraelit mishor, i cili, i ndërtuar mbi Jakobin që u bë Izrael, do të bëhej shpejt një komb i frikshëm, pas daljes nga skllavëria e Egjiptit. Hiri i Perëndisë, pasi përgatiti Esaun, të dy vëllezërit e gjejnë veten në paqe dhe gëzim.

Me dy gratë e tij dhe dy shërbëtorët e tyre, Jakobi e gjeti veten baba i 12 djemve dhe vetëm një vajze. Sterile në fillim si Sarai dhe Rebeka, por idhujtare, Rakela merr nga Perëndia dy fëmijë, Jozefin më të madhin dhe Beniaminin më të riun. Ajo vdiq duke sjellë në jetë fëmijën e saj të dytë. Kështu ajo profetizon fundin e besëlidhjes së vjetër, e cila do të pushojë me vendosjen e një të reje të bazuar në gjakun shlyes të Jezu Krishtit. Por në zbatimin e dytë, këto rrethana të

vdekshme profetizojnë fatin përfundimtar të të zgjedhurve të tij, të cilët do të shpëtohen nga ndërhyrja e tij e lumtur kur të kthehet në aspektin e tij të lavdishëm hyjnor te Mikael Jezu Krishti. Kjo përmbysje e situatës së të zgjedhurve të fundit profetizohet nga ndryshimi i emrit të fëmijës që thirri " *Ben-Oni* " ose "biri i pikëllimit tim", nga nëna që po vdes, u riemërua nga Jakobi, babai, " *Beniamin* » ose, «bir i djathtë» (ana e djathtë) ose, bir i bekuar. Në konfirmim, te Mat.25:33, Jezu Krishti do t'i vendosë " *delet e tij në të djathtën e tij dhe dhitë në të majtën e tij* ". Ky emër " *Beniamin* " u zgjodh nga Zoti, vetëm për projektin e tij profetik, pra për ne, sepse për Jakobin kishte pak kuptim; dhe për Zotin, Rakela idhujtare nuk e meritonte kualifikimin " *e drejtë* ". Këto gjëra në lidhje me fundin e botës zhvillohen në shpjegimet e Zbulesës 7:8.

Jozefi i admirueshëm

Në historinë e Izraelit, roli që Zoti i jep Jozefit do ta bëjë atë të dominojë vëllezërit e tij, të cilët, të acaruar nga dominimi i tij shpirtëror, ua shesin atë tregtarëve arabë. Në Egjipt, ndershmëria dhe besnikëria e tij e bënë atë të vlerësuar, por gruaja e zotërisë së tij donte ta abuzonte, pasi i rezistoi, Jozefi u gjend në burg. Atje, duke i shpjeguar ëndrrat, ngjarjet do ta çojnë në gradën më të lartë poshtë faraonit: Veziri i parë. Ky ngritje bazohet në dhuratën e tij profetike si për Danielin pas tij. Kjo dhuratë e bëri atë të vlerësuar nga faraoni që ia besoi Egjiptin. Gjatë një zie buke, vëllezërit e Jakobit do të shkojnë në Egjipt dhe atje, Jozefi do të pajtohet me vëllezërit e tij të ligj. Jakobi dhe Beniamini do të bashkohen me ta dhe kështu hebrenjtë vendosen në Egjipt në rajonin e Goshenit.

Eksodi dhe Moisiu besnik

Të skllavëruar, hebrenjtë do të gjejnë te Moisiu, fëmijën hebre, emri i të cilit do të thotë "i shpëtuar nga ujërat" e Nilit, i rritur dhe i birësuar nga vajza e Faraonit, çlirimtarja e përgatitur nga Zoti.

Ndërsa kushtet e skllavërisë së tyre ngurtësohen dhe rriten, për të mbrojtur një hebre, Moisiu vret një egjiptian dhe ai ikën nga Egjipti. Udhëtimi i tij e çon në Midian, në Arabinë Saudite, ku jetojnë pasardhësit e Abrahamit dhe Keturah, gruaja e tij e dytë, u martua pas vdekjes së Sarës. Duke u martuar me Ziporën, vajzën e madhe të vjehrrit të tij Jethro, 40 vjet më vonë, Moisiu takoi Perëndinë ndërsa kulloste kopetë e tij drejt malit Horeb. Krijuesi i shfaqet në formën e një shkurre inkandeshente e cila digjet, por nuk konsumohet. Ai i zbulon atij planin e tij për Izraelin dhe e dërgon në Egjipt për të udhëhequr daljen e popullit të tij.

Dhjetë plagë do të jenë të nevojshme për ta detyruar faraonin që t'i lërë lirshëm skllavërit e tij të çmuar. Por është e dhjeta që do të marrë një rëndësi të madhe profetike. Sepse Perëndia vrau të gjithë të parëlindurit e Egjiptit, si njerëzit ashtu edhe kafshët. Dhe në të njëjtën ditë, hebrenjtë kremtuan Pashkën e parë në historinë e tyre. Pashka profetizoi vdekjen e Mesias Jezus, «të parëlindurit » dhe « *Qengjit të Perëndisë* » të pastër dhe të pastër , të ofruar si flijim si « *qengji* » i therur në ditën e eksodit nga Egjipti. Pas sakrificës së Isakut të kërkuar nga Zoti

nga Abrahami, Pashka e Eksodit nga Egjipti është shpallja e dytë profetike e vdekjes së Mesisë (të vajosurit) Jezus, ose, në terma grekë, të Jezu Krishtit. Eksodi nga Egjipti u krye në ditën e 14⁻ të të muajit të parë të vitit, rreth shekullit të 15-të para Krishtit, rreth 2500 vjet pas mëkatit të Evës dhe Adamit. Këto shifra konfirmojnë kohën e "400 viteve" të " *katër brezave* " që Perëndia u dha amorejve, banorë të vendit të Kanaanit.

Krenaria dhe shpirti rebel i Faraonit do të zhduket me ushtrinë e tij në ujërat e "detit të kuq", i cili kështu gjen kuptimin e tij, sepse ai mbyllet mbi to pasi të jetë hapur për të lejuar hebrenjtë të hyjnë në tokën e Arabisë Saudite, nga skaji jugor i gadishullit egjiptian. Duke shmangur Midianin, Zoti e çon popullin e tij nëpër shkretëtirë drejt malit Sinai, ku do t'u paraqesë ligjin e tij të "dhjetë urdhërimeve". Përpara të vetmit Perëndi të vërtetë, Izraeli është tani një komb i ditur që duhet vënë në provë. Për këtë qëllim, Moisiu thirret tek ai, në malin e Sinait dhe Zoti e mban atje për 40 ditë e net. Ai i jep dy tabelat e ligjit të gdhendura me gishtin e tij hyjnor. Në kampin e popullit hebre, mungesa e zgjatuar e Moisiut favorizon shpirtrat rebelë që i bëjnë presion Aaronit dhe përfundojnë duke e bërë atë të pranojë hedhjen dhe formimin e një " *viçi të artë* ". Vetëm kjo përvojë përmbledh sjelljen ndaj Zotit të njerëzve rebelë të të gjitha kohërave. Refuzimi i tyre për t'iu nënshtruar autoritetit të tij i bën ata të preferojnë të dyshojnë në ekzistencën e tij. Dhe dënimet e shumta të Zotit nuk ndryshojnë asgjë. Pas këtyre 40 ditëve dhe netëve të sprovës, frika e gjigantëve të Kanaanit do t'i dënojë njerëzit të enden në shkretëtirë për 40 vjet dhe, vetëm nga ky brez i sprovuar, Joshua dhe Kalebi do të mund të hyjnë në tokën e premtuar të ofruar nga Zoti. rreth vitit 2540 që nga mëkati i Adamit.

Personazhet kryesore në tregimin e Zanafillës janë aktorët e një produksioni të organizuar nga Zoti krijues. Secila prej tyre transmeton, për qëllime profetike ose jo, një mësim, dhe kjo ide e spektaklit u konfirmua nga apostulli Pal, i cili tha në 1 Kor.4:9: " *Sepse Perëndia, më duket, na ka bërë , apostujt, të fundit të njerëzve, të dënuar me vdekje në një farë mënyre, pasi ne kemi qenë një spektakël për botën, për engjëjt dhe për njerëzit .* » Që atëherë, e dërguara e Zotit, Ellen G. White, shkroi librin e saj të famshëm me titull "Tragjedia e epokave". Prandaj, konfirmohet ideja e " *spektaklit* ", por pas "yjeve, yjeve" të librit të shenjtë, është radha e secilit prej nesh të luajë rolin e vet, duke ditur se të udhëzuar nga përvojat e tyre, ne jemi të vendosur në detyrën për të imituar veprat e tyre të mira, pa riprodhuar gabimet e tyre. Për ne, si për Danielin (Gjyqtari im është Zoti), Zoti mbetet "Gjyqtari ynë", i mëshirshëm, sigurisht, por "Gjyqtari" që nuk bën përjashtim për askënd.

Përvoja e Izraelit kombëtar hebre është katastrofike, por nuk është më shumë se ajo e besimit të krishterë të epokës sonë, e cila përfundon në një braktisje të përhapur. Nuk duhet të habitemi nga kjo ngjashmëri, sepse Izraeli i besëlidhjes së vjetër ishte vetëm një mikrokozmos, një shembull, i qenieve njerëzore që popullojnë gjithë tokën. Kjo është arsyeja pse besimi i vërtetë ishte aq i rrallë atje sa në besëlidhjen e re të ndërtuar mbi Shpëtimtarin dhe " *Dëshmitarin Besnik* " Jezu Krishtin.

Nga Bibla në përgjithësi

E gjithë Bibla, e diktuar dhe më pas e frymëzuar nga Perëndia për shërbëtorët e tij njerëzorë, mbart mësimet profetike; nga Zanafilla te Zbulesa. Aktorët e zgjedhur nga Zoti na paraqiten ashtu siç janë në të vërtetë në natyrën e tyre të vërtetë. Por për të ndërtuar mesazhe profetike në këtë spektakël të përhershëm, Zoti krijues bëhet Organizuesi i ngjarjeve. Pas daljes nga Egjipti, Zoti i jep Izraelit aspektin e lirë të ligjit të tij qiellor për 300 vjet, koha e "gjyqtarëve" e cila përfundon rreth vitit 2840. Dhe në këtë liri, kthimi në mëkat, e detyron Zotin të ndëshkojë popullin e tij "shtatë". herë" të cilin më në fund ua dorëzon filistinëve, armiqve të tyre të trashëguar. Dhe "shtatë herë" ai ngre "çlirimtarë". Bibla thotë se në ato ditë, « *secili bënte atë që donte* .» Dhe kjo kohë e lirisë totale ishte e nevojshme që fryti i mbartur nga çdo person të zbulohet. Është e njëjta gjë në " *kohën e fundit* " tonë. Këto treqind vjet lirie të shënuara nga kthimi i vazhdueshëm i hebrenjve në mëkat, Zoti na fton t'i krahasojmë me treqind vitet e jetës së Enokut të drejtë, të cilin ai na e paraqet si një model shembullor të të zgjedhurve të tij, duke thënë: " *Enoku eci me Perëndinë treqind vjet, pastaj nuk ishte më, sepse Zoti e mori* "; me të, duke e bërë atë të hyjë së pari në përjetësinë e tij si, pas tij, Moisiu dhe Elia, dhe shenjtorët e ringjallur në vdekjen e Jezusit, përpara të gjithë të zgjedhurve të tjerë, duke përfshirë apostujt e Jezu Krishtit; të gjithë do të shndërrohen ose do të ringjallen në ditën e fundit.

Pas asaj të "gjyqtarëve", erdhi koha e mbretërve dhe atje përsëri, Zoti u jep dy aktorëve të tij të parë një rol profetik që konfirmon mesazhin e përparimit **të së keqes drejt së mirës** përfundimtare, pra nga nata ose errësira, drejt dritës. Kështu profetizuan këta dy burra, Sauli dhe Davidi, projektin e përgjithshëm të planit të shpëtimit të përgatitur për të zgjedhurit tokësorë, domethënë dy fazat ose dy aleancat e shenjta të njëpasnjëshme. Merre me mua, Davidi bëhet mbret vetëm me vdekjen e mbretit Saul, ashtu si vdekja e besëlidhjes së vjetër të përjetshme i lejon Krishtit të vendosë besëlidhjen e tij të re, mbretërimin dhe sundimin e tij të përjetshëm.

E kam përmendur tashmë këtë temë, por ju kujtoj, monarkitë tokësore nuk kanë legjitimitet hyjnor, sepse hebrenjtë i kërkuan Zotit që të kishte një mbret " *si kombet e tjera tokësore*", ata "pagan". Që do të thotë se modeli i këtyre mbretërve është i tipit të vlerave satanike dhe jo hyjnor. Aq sa, për Zotin, mbreti është i butë, i përlulur nga zemra, plot vetëmohim dhe dhembshuri, duke e bërë veten shërbëtor të të gjithëve, aq sa ai i djallit është i ashpër, krenar, egoist dhe përçmues, dhe ai kërkon të shërbehet nga të gjithë. I lënduar padrejtësisht nga refuzimi i tij nga populli i tij, Zoti ia plotësoi kërkesën dhe për fatkeqësinë e tij, i dha atij një mbret sipas standardeve të djallit dhe të gjitha padrejtësive të tij. Që atëherë, për popullin e tij, Izraelin, **por vetëm për të**, mbretëria mori legjitimitetin e saj hyjnor.

Fjalimi verbal ose i shkruar është mjeti i shkëmbimit midis dy njerëzve individualë. Bibla është fjala e Perëndisë në kuptimin që për t'ua transmetuar mësimet e saj krijesave të tij tokësore, Perëndia ka mbledhur dëshmi të diktura ose të frymëzuara për shërbëtorët e tij; dëshmitë e renditura, të përzgjedhura dhe të grupuara prej tij me kalimin e kohës. Nuk duhet të habitemi kur vërejmë

papërsosmërinë e drejtësisë të vendosur në tokë, sepse të shkëputur nga Zoti, njerëzit mund ta vendosin drejtësinë e tyre vetëm në shkronjën e ligjit. Tani, Perëndia na thotë nëpërmjet Jezusit se " *shkronja vret, por shpirti jep jetë* ", këtë letër. Prandaj, shkrimet e shenjta të Biblës mund të jenë vetëm " *dëshmitarë* " siç tregohet tek Zbulesa 11:3, por në asnjë rast "gjykatës". Duke pranuar se shkronja e ligjit është e paaftë për të dhënë gjykim të drejtë, Perëndia zbulon një të vërtetë që mbështetet vetëm në natyrën hyjnore të personit të tij. Vetëm ai mund të japë një gjykim të drejtë, sepse aftësia e tij për të analizuar mendimet e fshehta të mendjeve të krijesave të tij i lejon atij të njohë motivet e atyre që gjykon, gjëra të fshehura dhe të shpërfillura nga krijesat e tjera. Prandaj, Bibla ofron vetëm bazën për dëshmitë e përdorura për gjykim. Gjatë " *mijë viteve* " të gjykimit qiellor, shenjtorët e zgjedhur do të kenë akses në motivimet e shpirtave që gjykohen. Kështu, me Jezu Krishtin, ata do të jenë në gjendje të japin një gjykim të përsosur të bërë të domosdoshëm, pasi verdikti përfundimtar përcakton kohëzgjatjen e kohës së vuajtjes së vuajtur në vdekjen e dytë. Kjo njohuri e motivimit të vërtetë të fajtorit na lejon të kuptojmë më mirë mëshirën e Zotit ndaj Kainit, vrasësit të parë tokësor. Sipas të vetmes dëshmi të paraqitur me shkrim në Bibël, Kaini u shty drejt xhelozisë nga zgjedhja e Zotit për të bekuar ofertën e Abelit dhe për të përçmuar atë të Kainit, pa e ditur ky i fundit arsyen e këtij ndryshimi që ishte ende shpirtëror. Kështu janë gjërat, jeta përbëhet nga parametra dhe kushte të panumërta që vetëm Zoti mund t'i identifikojë dhe gjykojë me njohuri të plotë të fakteve. Thënë kështu, Bibla mbetet për njerëzit, i vetmi libër që paraqet me germa bazat e ligjit që gjykon veprimet e tyre, ndërsa pret që mendimet e tyre të fshehta t'u zbulohen shenjtorëve të zgjedhur në qiell. Megjithatë, roli i letrës është të dënojë ose gjykojë veprimin. Kjo është arsyeja pse, në Zbulesën e tij, Jezusi u kujton njerëzve rëndësinë e " *veprave* " të tyre dhe ai rrallë flet për besimin e tyre. Në Jakobin 2:17, apostulli Jakob kujtoi se " *pa vepra besimi është i vdekur* ", duke konfirmuar gjithashtu këtë mendim, Jezusi flet vetëm për " *veprat* " e mira ose të këqija të krijuara nga besimi. Dhe për t'u krijuar nga besimi, këto vepra janë ekskluzivisht ato që Bibla mëson sipas ligjeve hyjnore. Veprat e mira të vlerësuara nga Kisha Katolike nuk merren parasysh, sepse janë vepra me karakter dhe frymëzim humanist.

Në kohën e fundit, Bibla është plotësisht e përçmuar dhe shoqëria njerëzore paraqet një aspekt mistifikimi dhe gënjeshtër të globalizuar. Pikërisht atëherë fjala " *e vërteta* " që karakterizon Biblën e Shenjtë, fjalën e Zotit të gjallë dhe më gjerësisht projektin e saj universal universal, merr rëndësinë e saj të plotë. Sepse përbuzja për këtë " *të vërtetë* " unike e shtyn njerëzimin të ndërtohet mbi gënjeshtër në të gjitha fushat relacionale, laike, fetare, politike ose ekonomike.

Ky artikull i shkruar të shtunën e 14 gushtit 2021, nesër, më 15 gusht, në tubime të mëdha, viktimat e mashtruar nga feja e rreme do t'i bëjnë homazhe mistifikimit satanik më të suksesshëm të karrierës së tij, që nga përdorimi i " *gjarprit* " si një medium në " *Eden* ": pamja e saj nën imazhin e "Virgjëreshës Mari". E vërteta nuk ishte më e virgjër, pasi pas Jezusit, ajo lindi djem e vajza; vëllezërit dhe motrat e Jezusit. Por gënjeshtër vdesin fort dhe u rezistojnë edhe argumenteve më të mira biblike. Nuk ka rëndësi, pas këtij 15 gushti, do të mbeten vetëm për këtë zemërim, maksimumi tetë festime për të acaruar Zotin dhe për të

zgjuar zemërimin e tij të drejtë, i cili do të bjerë mbi kokat e fajtorëve . Vini re se në këtë shfaqje, fëmijët u zgjodhën për të vërtetuar vizionin e "virgjëreshës". A janë aq të pafajshëm sa thonë dhe shtiren njerëzit? Mëkatarë të lindur, pafajësia u atribuohet gabimisht, por ne nuk mund t'i akuzojmë për bashkëpunim. Vizioni që morën këta fëmijë ishte shumë real, por djalli është gjithashtu një shpirt rebel shumë i vërtetë dhe Jezu Krishti ia kushtoi shumë nga fjalët e tij për të paralajmëruar shërbëtorët e tij për të. Historia dëshmon për fuqinë e saj mashtruese joshëse, e cila i çon viktimat e saj të joshur dhe të mashtruar në " *vdekjen e dytë* ". Adhurimi i djallit në të gjithë Kishën Papale dhe Katolike Romake është denoncuar nga Perëndia, në këtë varg nga Zbulesa 13:4: “ ***Dhe ata adhuruan dragoin, sepse ai i kishte dhënë autoritet bishës ; adhuruan bishën duke thënë: "Kush është si bisha dhe kush mund të luftojë kundër saj?"*** ". Në realitet, vetëm pas përfundimit të këtij “ *adhurimi* ” të “ *bishës* ” shtrënguese dhe përndjekëse të shenjtoreve të zgjedhur të vërtetë të Jezu Krishtit, në një kohë tolerance që rrethanat i kanë imponuar, fillon ky adhurim me mjetet joshëse të shfaqjeve të "virgjëreshës" djallëzore; një " *grua* " për të zëvendësuar " *gjarpërin* " pasi " *gjarpëri* " joshi " *gruan* " që joshi burrin e saj. Parimi mbetet i njëjtë dhe është akoma po aq efektiv.

Koha e zgjedhjes së fundit

Ky studim i zbulesave hyjnore përfundon me analizën e librit të Zanafillës, i cili na zbuloi se kush është Zoti në të gjitha aspektet e karakterit të tij. Sapo kemi parë se si ai është i vendosur në kërkesën e tij për bindje nga krijesat e tij, duke i nënshtruar Abramit një provë të jashtëzakonshme besimi kur ai ishte pothuajse njëqind vjeç; Prandaj kjo kërkesë hyjnore nuk ka më nevojë të demonstrohet.

Në kohën e zgjedhjes së fundit të propozuar nga Zoti që nga pranvera e 1843, dhe më saktë e kërkuar që nga 22 tetori 1844, respektimi i Shabatit kërkohet nga Zoti si provë e dashurisë që i është dhënë atij nga shenjtoret e tij të vërtetë të zgjedhur. Situata shpirtërore universale paraqitet kështu në formën e një pyetjeje të vetme, e cila u drejtohet ekskluzivisht të gjithë anëtarëve të organizatave fetare, të krishtera.

Pyetja që të vret ose të bën të jetosh përgjithmonë

A është një perandor, një mbret apo një papë i autorizuar dhe i autorizuar për të ndryshuar fjalët e thëna dhe të shkruara nga Perëndia, apo nën diktatin e tij siç bëri Moisiu?

Pasi kishte parashikuar gjithçka, edhe këtë pyetje, Jezusi dha përgjigjen e tij paraprakisht, duke thënë në Mat.5:17-18: “ *Mos mendoni se kam ardhur për të shfuqizuar ligjin ose profetët; Unë nuk erdha për të shfuqizuar, por për të përmbushur. Sepse me të vërtetë po ju them se deri sa qielli dhe toka të kalojnë, nuk do të kalojë asnjë gropë ose asnjë shkronjë nga ligji derisa të plotësohet gjithçka* . » I njëjti Jezus shpalli gjithashtu se fjalët e tij që tha do të na gjykojnë, te Gjoni 12:47 deri në 49: “ *Nëse dikush i dëgjon fjalët e mia dhe nuk i zbaton, nuk jam unë që e gjykoj; sepse unë nuk erdha për të gjykuar botën, por për të shpëtuar botën. Ai që më refuzon dhe nuk i pranon fjalët e mia, ka gjykatësin e tij;*

fjala që kam thënë do ta gjykojë në ditën e fundit . Sepse nuk kam folur nga vetja ime; por Ati, që më dërgoi, më ka urdhëruar vetë atë që duhet të them dhe të shpall. »

Ky është koncepti i Perëndisë për ligjin e tij. Por Dan.7:25 zbuloi se **qëllimi për të " ndryshuar "** ishte të shfaqej në epokën e krishterë, duke thënë për poperin katolik romak: " Ai do të thotë fjalë kundër Shumë të Lartit, do të shtypë shenjtoret e Shumë të Lartit". -Lart, **dhe do të shpresojë të ndryshojë kohën dhe ligjin** ; dhe shenjtoret do të dorëzohen në duart e tij për një kohë, kohë dhe gjysmë kohe. » Një zemërim që do të pushojë dhe që ai do të dijë ta ndëshkojë me drejtësi sipas vargut 26 që vijon: " Atëherë do të vijë gjykimi dhe do t'i hiqet sundimi i tij, i cili do të shkatërrohet dhe asgjësohet përgjithmonë. » Këto « kohë » ose vite profetike shpallin mbretërimin e tij persekutues të kryer për 1260 vjet, nga 538 deri në 1798.

Ky " **gjykim** " realizohet në disa faza.

Faza e parë është përgatitore; është vepër e **ndarjes** dhe shenjtërimit të besimit "adventist" të vendosur nga Zoti që në pranverën e vitit 1843. Adventizmi është **i ndarë** nga feja katolike dhe ajo protestante. Në Zbulesë, kjo fazë ka të bëjë me epokat " *Sardë, Filadelfia dhe Laodicea* " te Zbulesa 3:1-7-14.

Faza e dytë është e zbatueshme: " *do t'i heqim dominimin* ". Është kthimi i lavdishëm i Jezu Krishtit që pritet në pranverën e vitit 2030. Adventistët e zgjedhur hyjnë në përjetësi të **ndarë** nga rebelët e padenjë katolikë, protestantë dhe adventistë që po vdesin në tokë. Veprimi realizohet në fund të epokës " *Laodiceane* " të Zbulesës 3:14.

Faza e tretë është ajo e gjykimit të të vdekurve të rënë, e vënë në veprim nga të zgjedhurit që kanë hyrë në mbretërinë çelestiale të Perëndisë. Viktimat janë bërë gjyqtarë dhe veçmas **gjykohe** jeta e secilit prej rebelëve dhe shqiptohet një dënim përfundimtar në përpjesëtim me fajin e tyre. Këto fjali përcaktojnë kohëzgjatjen e kohës së " *vuajtjes* " që do të shkaktojë veprimi i " *vdekjes së dytë* " të tyre. Në Zbulesë, kjo temë është subjekt i Zbulesës 4; 11:18 dhe 20:4; kjo që nga Dan.7:9-10.

Së katërti, në fund të mijëvjeçarit të shtatë, e shtuna e madhe për Zotin dhe të zgjedhurit e tij në Krishtin, vjen faza ekzekutive e fjalive të dhëna nga Krishti dhe të zgjedhurit e tij. Në tokën e mëkatit ku ata janë ringjallur, rebelët e dënuar asgjësohen, " *përgjithmonë* ", nga " *zjarri i vdekjes e dytë* ". Në Zbulesë, ky gjykim ekzekutiv ose "gjykimi i fundit" është tema e Zbulesës 20:11-15.

Në kohën e zgjedhjes së fundit, dy koncepte fetare të papajtuësme **ndahen** përfundimisht, sepse janë jashtëzakonisht të kundërta me njëra-tjetrën. Të zgjedhurit e Krishtit dëgjojnë zërin e tij dhe përshtaten me kërkesat e tij në kohën kur ai u flet dhe i thërret. Në pozicionin tjetër janë të krishterët që ndjekin traditat fetare shekullore sikur e vërteta të ishte çështje kohe dhe jo inteligjence, arsytimi dhe dëshmie. Këta njerëz nuk e kuptuan se çfarë përfaqësonte " *besëlidhja e re* " nga profeti Jeremia në Jer.31:31 deri në 34: " *Ja, po vij në ditët, thotë Zoti, kur unë do të bëj me shtëpinë e Izraelit dhe shtëpinë e Judës. një besëlidhje e re, jo si besëlidhja që bëra me etërit e tyre ditën që i mora për dore për t'i nxjerrë nga vendi i Egjiptit, një besëlidhje që ata e thyen, megjithëse unë isha e tyre mjeshër,*

thotë YaHWéH. Por kjo është besëlidhja që unë do të bëj me shtëpinë e Izraelit pas atyre ditëve", thotë Zoti: " **Do të vendos ligjin tim brenda tyre, do ta shkruaj në zemrat e tyre** ; dhe unë do të jem Perëndia i tyre dhe ata do të jenë populli im. Ky nuk do t'i mësojë më fqinjët, as vëllait të tij, duke thënë: Njihni YHWH! Sepse të gjithë do të më njohin, nga më i vogli te më i madhi", thotë Zoti; **Sepse unë do ta fal paudhësinë e tyre dhe nuk do t'i kujtoj më mëkatet e tyre** . » Si mund t'ia dalë Perëndia të « **shkruajë në zemër** » dashurinë e njeriut për ligjin e tij të shenjtë, diçka që norma e besëlidhjes së vjetër nuk kishte arritur ta merrte? Përgjigja për këtë pyetje, dhe ndryshimi i vetëm midis dy aleancave, vjen në aspektin e shfaqjes së dashurisë hyjnore të realizuar nga vdekja shlyese e zëvendësuesit Jezu Krishtit në të cilin ai u mishërua dhe u zbulua. Megjithatë, vdekja e Jezusit nuk erdhi për t'i dhënë fund bindjes, por përkundrazi, u dha arsye të zgjedhurve për të qenë edhe më të bindur ndaj Zotit të aftë për të dashur aq fort. Dhe kur ai fiton zemrën e njeriut, qëllimi i kërkuar nga Zoti arrihet; ai fiton një të zgjedhur të përshtatshëm dhe të denjë për të ndarë përjetësinë e tij.

Mesazhi i fundit që Zoti ju ka paraqitur në këtë vepër është tema e **ndarjes** . Kjo është pika jetike që bën të gjithë ndryshimin midis të zgjedhurit dhe të thirrurit. Në natyrën e tij normale, njeriut nuk i pëlqen të shqetësohet në zakonet dhe konceptet e tij për gjërat. Mirëpo, ky shqetësim bëhet i domosdoshëm pasi i mësuar me gënjeshtren e vendosur, për t'u bërë i zgjedhuri i saj, njeriu duhet të shkulet dhe të devijohet për t'iu përshtatur të vërtetës që i tregon Zoti. Pikërisht atëherë **bëhet e nevojshme ndarja nga ata që Perëndia nuk i miraton** . I zgjedhuri duhet të demonstrojë aftësinë e tij për të sfiduar konkretisht idetë e tij, zakonet e tij dhe lidhjet e tij trupore me qeniet, fati i të cilave nuk do të jetë kurrë jeta e përjetshme.

Për zyrtarët e zgjedhur, prioriteti fetar është vertikal; qëllimi është krijimi i një lidhjeje të fortë me Zotin krijues, edhe nëse kjo është në dëm të marrëdhënieve njerëzore. Për të rënë, feja është horizontale; ata i japin përparësi lidhjes së krijuar me njerëzit e tjerë, edhe nëse kjo është në dëm të Zotit.

Adventizmi i ditës së shtatë: Një ndarje, një emër, një histori

Të zgjedhurit e fundit të besimit të krishterë mblidhen së bashku shpirtërisht për të formuar Izraelin e " *12 fiseve* " të Rev.7. Përzgjedhja e tyre u realizua nëpërmjet një sërë testesh besimi bazuar në interesin e treguar për fjalën profetike që shpall në Dan.8:14 datën 1843. Ajo duhej të shënonte rifillimin nga Zoti i krishterimit, derisa atje u përfaqësua nga besimi katolik që nga viti 538 dhe nga besimi protestant që rezultoi nga koha e Reformimit që nga viti 1170. Vargu i Dan.8:14 u interpretua si lajmëruar për kthimin e lavdishëm të Krishtit, ardhjen e tij gjë që shkaktoi "pritjen" e tij, në latinisht "adventus" prej këtij emri adventist që iu dha përvojës dhe ndjekësve të saj midis viteve 1843 dhe 1844. Me sa duket, ky mesazh nuk fliste për Shabatin, por vetëm në dukje, sepse rikthimi i Krishti do të shënojë hyrjen në mijëvjeçarin e shtatë, domethënë të shtunën e madhe të profetizuar, çdo javë, deri në të shtunën e ditës së shtatë: të shtunën e judenjve. Të pavetëdijshëm për këtë lidhje, adventistët e hershëm nuk e zbuluan rëndësinë që Perëndia i jep Shabatit deri pas kësaj kohe sprove. Dhe kur e kuptuan këtë,

pionierët mësuan me vendosmëri të vërtetën e Shabatit që mbahet mend në emër të kishës së formuar, "të ditës së shtatë". Por me kalimin e kohës, trashëgimtarët e veprës nuk i dhanë më Shabatit rëndësinë që i jep Perëndia, duke ia bashkangjitur përshtatshmërisë së saj kohës së kthimit të Jezu Krishtit në vend që t'ia bashkëngjithnin datës 1843 të treguar nga profecia e Danielit. Shtyrja e një kërkese të tillë themelore hyjnore përbënte një gabim, pasoja e të cilit ishte, në vitin 1994, refuzimi nga Zoti i organizatës dhe anëtarëve të saj, të cilët ai ia dorëzoi kampit rebel, tashmë të dënuar prej tij që nga viti 1843. Kjo përvojë e trishtuar dhe ky dështim i zyrtarit të fundit institucioni i besimit të krishterë dëshmon për këtë paaftësi të krishterimit të rremë për të pranuar **ndarjen e lidhjeve njerëzore**. Mungesa e dashurisë për të vërtetën hyjnore dhe për këtë arsye për vetë Zotin është në diskutim dhe ky është mësimi përfundimtar nga historia e besimit të krishterë që unë mund t'ju shpjegoj, për t'ju mësuar dhe paralajmëruar, në emër të Zotit të Plotfuqishëm. , YaHWéH-Michael-Jesus Christ.

Së fundi, ende në të njëjtën temë, sepse më kushtoi çmimin e një ndarjeje të dhimbshme shpirtërore, ju kujtoj këtë varg nga Mat.10:37 dhe, sepse vargjet që i paraprijnë përmbledhin qartë karakterin ndarës të besimit të vërtetë të krishterë , i përmend të gjitha nga vargu 34 deri te vargu 38:

*“ Mos mendoni se unë kam ardhur për të sjellë paqen në tokë; Unë nuk erdha për të sjellë paqen, por shpatën. Sepse erdha të bëj një ndarje midis burrit dhe babait të tij, midis vajzës dhe nënës së saj, midis nuses dhe vjehrrës së saj; dhe armiq të e njeriut do të jenë ata të shtëpisë së tij. **Ai që e do babanë ose nënën e tij më shumë se mua , nuk është i denjë për mua ; Ai që nuk e merr kryqin e tij dhe nuk më ndjek mua, nuk është i denjë për mua.** »* Ky varg 37 justifikon bekimin e Abrahamit; ai dëshmoi se e donte Perëndinë më shumë se djalin e tij mishor. Dhe duke i kujtuar një vëllai adventist detyrën e tij, duke ia cituar këtë varg, rrugët tona u ndanë dhe unë mora një bekim të veçantë nga Zoti. Më quajti atëherë fanatik nga ky “vëlla” dhe që nga kjo përvojë, ai kishte ndjekur rrugën tradicionale adventiste. Ai që më njohu me adventizmin dhe përfitimet e vegjetarianizmit, më vonë vdiq nga sëmundja e Alseimer-it, ndërsa unë jam ende me shëndet të mirë, i gjallë dhe aktiv në shërbim të Zotit tim, në moshën 77-vjeçare dhe nuk u drejtohem as mjekëve e as ilaçeve. E gjithë lavdia i shkon Zotit krijues dhe këshillave të tij të çmuara. Vërtet!

Për të përmbledhur **historinë e Adventizmit**, duhet të kujtojmë faktet e mëposhtme. Nën këtë emër "adventist", Zoti grupon shenjtorët e tij të fundit pas një dominimi të gjatë të besimit katolik, i cili legjitimoi, **fetarisht** , të dielën e vendosur nën emrin e saj pagan "dita e diellit të pamposhtur" nga Konstandini I ^{me} 7 mars 321. Por Adventistët e Hershëm ishin protestantë ose katolikë që nderuan me devotshmëri të dielën e trashëguar të krishterë. Prandaj, ata u zgjodhën nga Perëndia me sjelljen e tyre, pasi u gëzuan nga kthimi i Jezu Krishtit, i cili iu njoftua me radhë për pranverën e vitit 1843 dhe 22 tetor 1844. Vetëm pas kësaj përzgjedhjeje që u dha drita e Shabatit. paraqitur. Gjithashtu, interpretimet e tyre të profecive të Danielit dhe Zbulesës përmbanin gabime të mëdha të cilat unë i korrigjoj në këtë vepër. Pa dijeninë e Shabatit, pionierët ndërtuan teorinë e të ashtuquajturit gjykim "hetues", të cilën ata kurrë nuk mund ta vënë në dyshim; edhe pasi iu dha drita të shtunën. Për ata që nuk e dinë, ju kujtoj se sipas kësaj

teorie, që nga viti 1843, më pas 1844, në qiell Jezusi shqyrton librat e dëshmive për të zgjedhur të zgjedhurit e tij të fundit që duhet të shpëtohen. Megjithatë, identifikimi i qartë i mëkatit të së dielës i dha kuptim të saktë mesazhit të Dan.8:14, madje edhe në formën e tij të përkthyer keq të "**pastrimi i shenjtërores**". Dhe ky përkthim i keq krijoi polemika të pazgjidhshme, sepse kjo shprehje kishte të bënte kryesisht me përmbushjen me vdekjen shlyese të Jezu Krishtit sipas Heb.9:23: "*Prandaj ishte e nevojshme, meqenëse shëmbëlltyrat e gjërave që janë në qiej do të ishin pastruar në këtë mënyrë, nëse vetë gjërat qiellore u pastruan me flijime më të shkëlqyera se këto . Sepse Krishti nuk ka hyrë në një shenjtërore të bërë me duar, në imitim të të vërtetës, por në vetë qiellin, që tani të shfaqet përpara fytyrës së Perëndisë për ne ."* Kështu, gjithçka që do të pastrohet në qiell u pastrua me vdekjen e Jezu Krishtit: gjykimi hetues nuk ka më asnjë kuptim logjik. Pas vdekjes dhe ringjalljes së Jezusit, asnjë mëkat apo mëkatar nuk hyn në qiell për ta ndotur përsëri, sepse Jezusi e pastroi zonën e tij qiellore duke e çuar Satanin dhe pasuesit e tij engjëllorë në tokë, sipas Zbulesës 12:7 në 12 dhe veçanërisht në vargun 9: "*Dhe dragoi i madh u hodh jashtë, gjarpri i lashtë, i quajtur djall dhe Satan, që mashtron gjithë tokën, ai u hodh në tokë dhe engjëjt e tij u hodhën jashtë me të.* »

Gabimi i dytë i adventizmit zyrtar lindi gjithashtu nga mosnjohja fillestare e rolit të Shabatit dhe mori një rëndësi të madhe shumë më vonë. Adventistët e kanë përqendruar gabimisht vëmendjen e tyre në kohën e provës së fundit, të fundit, të besimit, e cila në realitet do të shqetësojë vetëm ata që do të jenë ende gjallë në kohën e kthimit të vërtetë të Jezu Krishtit. Në veçanti, ata menduan gabimisht se e diela do të bëhej "*shenja e bishës*" vetëm në kohën e kësaj prove të fundit, dhe kjo shpjegon kërkimin e miqësisë me praktikuesit e së dielës së mallkuar nga Zoti, në realitet, që nga origjina e saj. Prova që unë jap është ekzistenca e "shtatë borive" të Zbulesës 8, 9 dhe 11, gjashtë të parat prej të cilave paralajmërojnë pas vitit 321, gjatë gjithë epokës së krishterë, njerëzit për praktikën e tyre të mëkatit të së dielës së dënuar nga Zoti. Të cilën Dan.8:12 e kishte zbuluar tashmë duke thënë: "*Ushtria u dorëzua me flijimin-e përjetshëm , për shkak të mëkatit ; briri hodhi në tokë të vërtetën dhe ia doli në ndërmarrjet e tij.* » Ky "*mëkat*" ishte tashmë, praktika e së dielës e trashëguar civilisht nga Kostandini I ^{që nga} viti 321 dhe e justifikuar fetarisht nga Roma papale që nga viti 538, "*shenja e bishës*" cituar në Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. Në vitin 1995, pasi manifestoi një refuzim të dritës profetike që propozova midis viteve 1982 dhe 1991, Adventizmi zyrtar kreu gabimin e rëndë duke bërë një aleancë me armiqtë e shpallur dhe të zbuluar të Zotit. Shembulli i qortimeve të shumta që Zoti i drejtoi Izraelit të lashtë për aleancat e tij me Egjiptin, një imazh simbolik i mëkatit tipik, në këtë veprim injorohet tërësisht; gjë që e bën mëkatin Adventist edhe më të madh.

Në fakt, kur u ndërjegjësuam për rolin e Shabatit dhe rëndësinë që i jep titullit të Zotit Krijues, populli Adventist duhet të kishte identifikuar qartë armiqtë e tyre fetarë dhe të shmangte çdo aleancë vëllazërore me ta. Sepse, e **shtuna e shtunave** është "*vula e Perëndisë së gjallë*" e Zbulesës 7:2, shenja mbretërore e Zotit krijues, kundërshtari i saj, e **diela**, mund të jetë vetëm "*shenja e bishës*" e Zbulesës 13:15 .

Kujtoj këtu se shkaqet e rënies së adventizmit institucional zyrtar janë të shumëfishta, por kryesore dhe më serioze ka të bëjë me refuzimin e dritës së hedhur mbi përkthimin e vërtetë të Danielit 8:14 dhe përbuzjen e treguar ndaj shpjegimit krejt të ri të Danielit 12. , mësimi i të cilit është të nxjerrë në pah legjitimitetin hyjnor të Adventizmit të ditës së 7-të . Pastaj vjen faji që nuk e kanë vendosur shpresën e tyre në kthimin e Jezu Krishtit të shpallur për 1994; siç kishin bërë pionierët e punës në 1843 dhe 1844.

Gjykimet kryesore të Zotit

Krijimi i tij i tokës dhe i qiejve përfundoi, në ditën e gjashtë Zoti e vendos njeriun në tokë. Dhe është për shkak të sjelljes së pabindur të njerëzimit, dhe rrjedhimisht të mëkatit, që Zoti do ta nënshtrojë atë, radhazi, gjatë historisë së tij prej shtatë mijë vjetësh, ndaj gjykimeve të tij të shumta. Me secilin nga këto gjykime, ndryshimet bëhen dhe perceptohen në mënyrë konkrete dhe të dukshme. Teprimet e ndjekura nga njerëzimi kërkojnë këto ndërhyrje hyjnore që synojnë ta kthejnë atë në rrugën e së vërtetës të miratuar nga gjykimi i tij sovran.

Gjykimet e Besëlidhjes së Vjetër .

i parë : Zoti gjykon mëkatin e kryer nga Eva dhe Adami, të cilët janë mallkuar dhe dëbuar nga " ^{Kopshti} i Edenit " .

i dytë : ^{Zoti} shkatërron njerëzimin rebel nga ujërat e " *përmytjes* " globale.

i tretë : Zoti i **ndan** njerëzit me gjuhë të ndryshme pas ngritjes së tyre nga " *Kulla e Babelit* " .

i 4-të : Zoti bën ^{një} aleancë me Abramën, i cili më pas bëhet Abraham. Në këtë kohë, Perëndia shkatërron **Sodomën** dhe Gomorrën, qytetet ku praktikohet mëkati ekstrem; " *dituria* " e urryer dhe e neveritshme .

i 5-të : ^{Zoti} e çliron Izraelin nga skllavëria e Egjiptit, Izraeli bëhet një komb i lirë dhe i pavarur të cilit Zoti i paraqet ligjet e tij.

i 6-të : Për 300 vjet, nën drejtimin e tij dhe ^{me} veprimin e 7 gjykatësve çlirimtarë, Zoti çliron Izraelin të pushtuar nga armiqtë e tij për shkak të mëkatit.

i 7-të : Me kërkesën e njerëzve dhe për mallkimin e tyre, Zoti zëvendësohet nga mbretërit ^{tokësorë} dhe dinastitë e tyre të gjata (Mbretërit e Judës dhe mbretërit e Izraelit).

i 8-të : Izraeli deportohet në Babiloni .

i 9-të : Izraeli refuzon "Mesia" ^{hyjnor} Jezus - Fundi i besëlidhjes së vjetër. Besëlidhja e re fillon mbi baza të përsosura doktrimore.

i 10-të : ^{Shteti kombëtar} i Izraelit u shkatërrua nga Romakët në 70.

Gjykimet e Besëlidhjes së Re .

Ato përmenden në Zbulesë nga " *shtatë boritë* " .

i parë : Pushtimet barbare pas 321 midis 395 dhe 538.

i dytë : Vendosja e regjimit fetar mbizotërues papal në vitin 538 .

i tretë : Luftërat e feve: ata kundërshtojnë katolikët ndaj reformatorëve protestantë të papranuar nga Zoti: " *hipokritët* " e Dan.11:34.

i 4-të : Ateizmi revolucionar francez rrëzon monarkinë dhe i jep fund despotizmit katolik romak .

Gjykimi i 5-të : 1843-1844 dhe 1994.

– Fillimi: Dekreti i Dan.8:14 hyn në fuqi – kërkon përfundimin e punës së nisur nga Reformacioni që nga Peter Valdo, shembulli i përsosur, që nga viti 1170. Besimi protestant bie dhe Adventizmi lind fitimtar : Feja Praktika e të Dielës Romake dënohet dhe ajo e Shabatit të së Shtunës justifikohet dhe kërkohet nga Perëndia në Jezu Krishtin që nga viti 1843. Kështu, puna e reformës përfundoi dhe përfundon.

– Fundi: “ *E vjella* ” nga Jezusi, ajo vdiq institucionalisht në vitin 1994, në përputhje me mesazhin drejtuar “ *Laodicea* ”. Gjykimi i Perëndisë filloi me shtëpinë e Tij që iu nënshtrua një prove fatale të besimit profetik. I papranuar, ish-zyrtari i zgjedhur iu bashkua kampit të rebelëve katolikë dhe protestantë.

i 6-të : “ *Trumpeta e 6-të* ” realizohet nd formën e Luftës së Tretë Botërore, këtë herë bërthamore, e përshkruar në Dan. 11:40 deri në 45. Të mbijetuarit organizojnë qeverinë përfundimtare universale dhe rivendosin pjesën tjetër të ditës së parë të detyrueshme nga dekret. Si rezultat, pushimi në ditën e shtatë të shtunës, të shtunën, ishte i ndaluar, i ndaluar nën dënimin e sanksioneve sociale në fillim, pastaj, në fund, u ndëshkua me vdekje me një dekret të ri.

i 7-të : paraprirë nga koha e shtatë plagëve të fundit të përshkruara në Zbul. 16, në pranverën e vitit 2030, kthimi i lavdishëm i Krishtit i jep ^{fund} pranisë së qytetërimit tokësor njerëzor. Njerëzimi është shfarosur. Vetëm Satanai do të mbetet i burgosur në tokën e shkrëtë, "humnerën" e Zbulesës 20, për " *një mijë vjet* ”.

i 8-të : Të zgjedhurit e tij, të marrë në qiell nga Jezu Krishti, vazhdojnë të gjykojnë të vdekurit e ligj . Ky është gjykimi i cituar në Zbul. 11:18.

i 9-të : Gjykimi i fundit i të vdekurit e ligj ringjallen për të vuajtur standardin e " *vdekjes së dytë* " për shkak të " *liqenit të zjarrit* " që mbulon tokën dhe konsumon me ta të gjitha gjurmët e veprave për shkak të mëkatit.

i 10-të : Toka dhe qiejt ^{ndotur} rinovohen dhe lavdërohen. Mirësevini të zgjedhurit në mbretërinë e re, të përjetshme të Perëndisë!

Hyjnore nga A në Z, nga Aleph në Tav, nga alfa në omega

Bibla nuk ka asgjë të përbashkët me librat e tjerë të shkruar nga qeniet njerëzore, përveç pamjes së saj vizuale sipërfaqësore. Sepse në realitet, ne shohim vetëm sipërfaqen e saj të cilën e lexojmë sipas konventave të shkrimit të veçanta për gjuhët hebraike dhe greqishte, në të cilat na u transmetuan tekstet origjinale. Por në shkrimin e tij të Biblës, Moisiu përdori hebraishten arkaike, shkronjat e alfabetit të së cilës ishin të ndryshme nga shkronjat aktuale, ato u zëvendësuan shkronjë me shkronjë gjatë mërgimit në Babiloni, pa shkaktuar probleme. Por shkronjat ishin ngjitur së bashku pa ndarë mes fjalëve, gjë që nuk i bënte ato të lehta për t'u lexuar. Por pas këtij disavantazhi qëndron përparësia e formimit të fjalëve të ndryshme në varësi të zgjedhjes së shkronjës së zgjedhur për të shënuar fillimin e saj. Kjo është e mundur dhe është demonstruar, gjë që dëshmon se Bibla është vërtet shumë përtej mundësive të imagjinatës dhe arritjeve njerëzore. Vetëm mendimi dhe kujtesa e krijuesit të pakufizuar Zoti mund ta ketë konceptuar një

vepër të tillë. Sepse ky vëzhgim i leximeve të shumta të Biblës zbulon se çdo fjalë që shfaqet atje është zgjedhur dhe frymëzuar nga Perëndia për shkrimtarët e ndryshëm të librave të tij me kalimin e kohës deri në të fundit, Zbulesën ose Apokalipsin e tij.

Rreth vitit 1890, matematikani rus Yvan Panin demonstroi ekzistencën e figurave numerike në aspekte të ndryshme të ndërtimit të teksteve biblike. Sepse hebraishtja dhe greqishtja kanë të përbashkët faktin se shkronjat e alfabetit të tyre përdoren edhe si numra dhe numra. Demonstrimet e bëra nga Yvan Panin e kanë rënduar ndjeshëm fajin e njerëzve që nuk e marrin seriozisht Biblën e Perëndisë. Sepse nëse këto zbulime nuk kanë asnjë ndikim për t'i bërë njerëzit të aftë për ta dashur Zotin, ato gjithsesi heqin çdo legjitimitet nga mosbesimi në ekzistencën e tij. Yvan Panin tregoi se si numri "shtatë" ishte i gjithëpranishëm gjatë gjithë ndërtimit të Biblës, veçanërisht në vargun e parë të saj, në Zanafilla 1:1. Duke demonstruar vetë se Shabati i ditës së shtatë është " *vula e Perëndisë së gjallë* " e Zbulesës 7:2, kjo punë vetëm konfirmon provat e zbuluara nga ky matematikan i shkëlqyer, i cili u ofroi shkencëtarëve kërkues, të kohës së tij dhe tonë, prova shkencore të pakundërshtueshme. .

Që nga Yvan Panin, kompjuteri modern ka analizuar 304,805 shenjat e shkronjave që përbëjnë Shkrimin e të vetmes aleancë të lashtë dhe softueri ofron lexime të panumërta të ndryshme duke vendosur secilën shkronjë në një tabelë të madhe shami, mundësitë e rreshtimit të së cilës fillojnë me një vijë të vetme horizontale të 304805 shkronja derisa përfundimisht të merret një vijë e vetme vertikale e këtyre 304805 shkronjave; dhe midis këtyre dy rreshtimeve ekstreme të gjitha kombinimet e panumërta të ndërmjetme. Ne zbulojmë mesazhe në lidhje me botën tokësore, ngjarjet e saj ndërkombëtare dhe emrat e njerëzve të lashtë dhe modernë dhe mundësitë janë të pamasesë sepse imperativi i vetëm është të mbash një hapësirë identike (nga 1 në n...) midis çdo shkronje të fjalëve të formuara. Përveç shtrirjeve horizontale dhe vertikale, ekzistojnë një mori shtrirjesh të zhdrejtë, nga lart poshtë dhe nga poshtë lart, nga e djathta në të majtë dhe nga e majta në të djathtë.

Prandaj, duke marrë imazhin e oqeanit, konfirmoj se njohuritë tona për Biblën janë në nivelin e sipërfaqes së tij. Ajo që është fshehur do t'u zbulohet të zgjedhurve gjatë përjetësisë në të cilën ata do të hyjnë. Dhe Perëndia do t'i mahnitë ende të dashurit e tij me fuqinë e tij të pamasesë dhe të pakufishme.

Këto demonstrime verbuese, për fat të keq, nuk janë në gjendje të ndryshojnë zemrat e qenieve njerëzore në mënyrë që ata të arrijnë ta duan Perëndinë " *me gjithë zemrën e tyre, me gjithë shpirtin e tyre, me gjithë forcën e tyre, me gjithë mendjen e tyre* " (Ligj.6:5; Mat. 22:37); sipas kërkesës së tij të drejtë. Përvoja tokësore do ta ketë vërtetuar këtë, qortimi, qortimi dhe ndëshkimi nuk i ndryshojnë njerëzit, prandaj projekti shpëtimtar i Zotit është bazuar që në fillimin e jetës së lirë në këtë varg: " *dashuria e përsosur e dëbon frikën* " (1 Gjonit 4:18).). Përzgjedhja e të zgjedhurve bazohet në shfaqjen e tyre të dashurisë së përsosur për Perëndinë, Atin e tyre Qiellor. Në këtë " *dashuri të përsosur* ", nuk ka më nevojë për ligj apo urdhërime, dhe i pari që e kuptoi këtë ishte Enoku i vjetër, i cili i tregoi Perëndisë dashurinë e tij duke " *ecur me të*", duke u kujdesur të mos bënte asgjë për ta pakënaqur. Sepse të bindesh është të duash dhe të duash

konsiston në bindjen me qëllimin për t'i dhënë kënaqësi dhe gëzim të dashurit. Në përsosmërinë e tij hyjnore, Jezusi nga ana e tij erdhi për të konfirmuar këtë mësim të dashurisë " të vërtetë " pas modeleve të para njerëzore, Abrahamit, Moisiut, Elias, Danielit, Jobit dhe shumë të tjerëve, emrat e të cilëve vetëm Zoti ua di.

Deformime për shkak të kohës

Nuk ka asnjë gjuhë të vetme në tokë që të mos ketë pësuar evolucione dhe transformime të shkaktuara nga shpirti pervers i njerëzimit. Dhe në këtë çështje, hebraishtja nuk i ka shpëtuar këtij perversioni njerëzor, kështu që teksti hebraik që ne e konsiderojmë origjinal nuk është asgjë më shumë se origjinali i shkrimeve të Moisiut në një gjendje pjesërisht të shtrembëruar. Këtë zbulim ia detyroj veprës së Ivan Panin dhe faktit që në versionin e tekstit hebraik që ai përdori në vitin 1890, në Zanafilla 1:1, ai e digjitalizoi fjalën Zot me termin hebraik "elohim". Në hebraisht, "elohim" është shumësi i "eloha" që do të thotë zot në njëjës. Ekziston një formë e tretë: "Él". Përdoret për të lidhur fjalën Zot me emrat: Daniel; Samueli; Betheli; etj... Këto terma që përcaktojnë Perëndinë e vërtetë marrin një shkronjë të madhe në përkthimet tona për të shënuar dallimin midis Zotit të vërtetë dhe perëndive të rreme pagane të njerëzve.

Bibla thekson me të drejtë dhe me këmbëngulje faktin se Zoti është "një" që e bën atë një "eloha", të vetmen "eloha" të vërtetë. Kjo është arsyeja pse, duke i atribuar vetes fjalën shumë "elohim", në Zanafilla 1 dhe gjetkë, Zoti na dërgon një mesazh me anë të të cilit ai me të drejtë pretendon se është tashmë Ati i shumë jetëve që paraekzistojnë në krijimin e sistemit tonë tokësor ose dimension, dhe të të gjitha jetëve që do të shfaqen në tokë. Këto jetë qiellore të krijuara tashmë ishin ndarë nga mëkati që u shfaq në krijesën e tij të parë të lirë. Duke e cilësuar veten me fjalën "elohim", Zoti krijues pohon autoritetin e tij mbi gjithçka që jeton dhe lind prej tij. Është në këtë cilësi që ai më vonë do të jetë në gjendje, në Jezu Krishtin, të mbajë mëkatet e shumicës së të zgjedhurve të tij dhe të shpëtojë, vetëm nëpërmjet vdekjes së tij shlyese, një mori jetësh njerëzore. Fjala "elohim", në shumë, tregon Perëndinë në fuqinë e tij krijuese të gjithçkaje që jeton. Ky term profetizon gjithashtu rolet e shumta që ai do të luajë në projektin e tij të shpëtimit, në të cilin ai është tashmë kryesisht dhe në mënyrë të njëpasnjëshme, " *Ati, Biri dhe Shpirti i Shenjtë* ", i cili do të veprojë pas pagëzimit për të pastruar dhe shenjtëruar jetën e të zgjedhurve të tij. Ky shumë ka të bëjë edhe me emrat e ndryshëm që do të mbajë Zoti: Mikaeli për engjëjt e tij; Jezu Krishti për qeniet e tij njerëzore të zgjedhura të blera me gjakun e tij.

Si shembull i shtrembërimeve për shkak të çoroditjes njerëzore, jap atë të foljes "bekoj", e shprehur në hebraisht me rrënjën "brq" dhe zgjedhja e zanoreve të së cilës do të përkthehet si "beko" ose "mallkim". Ky shtrembërim i çoroditur shtrembëron kuptimin e mesazhit në lidhje me Jobin, të cilit gruaja e tij në të vërtetë i thotë " *bekoje Zotin dhe vdis* ", dhe jo, " *mallko-Zotin dhe vdis* ", siç propozojnë përkthyesit. Një shembull tjetër i ndryshimit tinëzar të çoroditur, në gjuhën frënge shprehja "sigurisht" që fillimisht do të thotë e sigurt dhe absolute ka marrë në mendimin njerëzor kuptimin e "ndoshta", krejtësisht e kundërta. Dhe ky shembulli i fundit meriton të përmendet sepse do të fitojë rëndësi dhe do të ketë

pasoja të rënda. Në fjalorin “petit Larousse” vura re një ndryshim në përkufizimin e fjalës “e diel”. E prezantuar si dita e parë e javës në versionin 1980, ajo u bë dita e shtatë në versionin e vitit pasardhës. Prandaj, fëmijët e Zotit të së vërtetës duhet të jenë të kujdesshëm ndaj konventave evolucionare të vendosura nga njerëzit, sepse nga ana e tij, ndryshe nga ata, krijuesi i madh Zoti nuk ndryshon dhe vlerat e tij nuk ndryshojnë, ashtu si rendi i gjërave dhe i koha që ai krijoi që nga themelimi i botës.

Veprat perverse të njerëzimit kanë shënuar edhe tekstin hebraik të Biblës, ku zanoret caktohen padrejtësisht pa pasoja për shpëtimin, por për të mbrojtur versionin e tij zyrtar, Zoti ka përgatitur me metodën numerike, mjetet e identifikimit të tekstit të vërtetë nga ai fals. . Kjo do të na lejojë të verifikojmë dhe vërejmë ekzistencën e figurave të shumta numerike që karakterizojnë në mënyrë unike versionin autentik biblik, në hebraisht dhe në greqisht, shenjat e të cilit nuk janë modifikuar që nga ^{shekulli II} para Krishtit.

Fryma rikthen të vërtetën rreth shfajësimit me anë të besimit (me besimin e dikujt)

Sapo përmenda shtrembërimet e tekstit biblik; gjëra për shkak të përkthyesve të shumtë të shkrimeve origjinale. Për të ndriçuar njerëzit e tij të fundit, Shpirti i së vërtetës rikthen të vërtetën e tyre, duke i drejtuar mendjet e të zgjedhurve të tij drejt teksteve ku mbeten ende shtrembërimet të rëndësishme. Kjo është ajo që sapo u arrit në këtë të shtunë të 4 shtatorit 2021, deri në atë pikë sa i dhashë emrin "Sabat i kristaltë". Zgjedhjen e temës për të studiuar ia lashë një motre ruandeze me të cilën ndajmë përparimin e Sabateve tona në internet. Ajo propozoi "shfajësim me anë të besimit". Studimi na solli disa zbulime reale të rëndësishme që e bëjnë shumë të qartë kuptimin tonë për këtë temë.

Në Bibël, tek 1 Pjetri 1:7, Fryma simbolizon besimin me arin e pastruar: “ *që prova e besimit tuaj, që është më e çmuar se ari që humbet, edhe pse testohet nga zjarri, të sjellë lavdi, lavdi dhe nder kur Jezu Krishti shfaqet .*” Tashmë nga ky krahasim kuptojmë se besimi, besimi i vërtetë, është një gjë jashtëzakonisht e rrallë, guralecët dhe gurët gjenden kudo, gjë që nuk është rasti me arin.

Më pas, nga vargu në varg, fillimisht mbajtëm se: “ *pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Perëndisë* ”, sipas Heb.11:6: “ *Dhe pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij; sepse ai që vjen te Perëndia duhet të besojë se Zoti ekziston dhe se ai është shpërbleësi i atyre që e kërkojnë.* » Dy mësimet janë të lidhura me besimin: besimi në ekzistencën e tij, por edhe siguria se ai bekon “ *ata që e kërkojnë* ”, sinqerisht, një detaj i rëndësishëm mbi të cilin nuk mund të mashtrohet. Dhe duke qenë se qëllimi i besimit është të jetë i pëlqyeshëm për Të, i zgjedhuri do t'i përgjigjet dashurisë së Perëndisë duke iu bindur të gjitha ordinancave dhe urdhërimeve të Tij që Ai paraqet në emër të dashurisë së Tij për krijesat e Tij. Fryti i kësaj lidhjeje dashurie, që bashkon si një magnet ata që e duan njëri-tjetrin dhe e duan Perëndinë në Krishtin, na paraqitet në mësimin e famshëm të cituar në 1 Kor.13, i cili përshkruan dashurinë e vërtetë të këndshme për Perëndinë. Pas këtij leximi, mendova për mesazhin jo më pak të famshëm të dhënë në HabaKuk 2:4: “... *i drejti do të jetojë me besimin e tij* ”. Por, në këtë

varg përkthimi i propozuar nga Louis Segond na thotë: “ *Ja, shpirti i tij është i fryrë, nuk është i drejtë në të; por i drejti do të jetojë me besimin e tij.* » Për një kohë të gjatë, ky varg më paraqiste një problem që nuk isha përpjekur ta zgjidhja. Si mund të gjykohet “ *i drejtë* ” nga Perëndia një njeri “ *i fryrë* ” nga krenaria? Ai që, sipas Pro.3:34, Jakobit 4:6 dhe 1 Pjetrit 5:5, “ *i reziston krenarëve, por u jep hir të përlurve* ”? Zgjidhja u shfaq duke gjetur në tekstin hebraik fjalën “ *jobesimtar* ” në vend të fjalës “ *i fryrë* ” të cituar në Segond dhe me habi gjetëm, në një version “katolik” Vigouroux, përkthimin e mirë dhe kaq logjik që e bën krejtësisht të qartë. mesazh nga Shpirti. Sepse, në fakt, Fryma frymëzon te Habakuku një mesazh në një stil të frymëzuar tashmë te Mbreti Solomon në formën e fjalëve të urta të tij, në të cilat ai vë në kundërshtim parametrat e të kundërtave absolute; këtu në Habakuk, “ *mosbesimi* ” dhe “ *besimi* ”. Dhe sipas Vigouroux dhe bazës latine Vulgate të përkthimit të tij, vargu thotë: “ *Ja, ai që është jobesimtar nuk ka (një) shpirt të drejtë në të; por i drejti do të jetojë me besimin e tij.* » Duke i imponuar të dyja pjesët e vargut në të njëjtën temë, Louis Segond shtrembëron mesazhin e Shpirtit dhe lexuesit e tij pengohen të kuptojnë mesazhin e vërtetë të dhënë nga Perëndia. Duke qenë se gjëja është riparuar, tani do të zbulojmë se si Habakuku përshkruan saktësisht gjyqet “adventiste” të 1843-1844, 1994 dhe datën përfundimtare që ka të bëjë me kthimin e vërtetë përfundimtar të Krishtit, pranverën e vitit 2030. Në të vërtetë, kjo dritë e re e kohëve të fundit i cili rregullon kthimin e Krishtit për vitin 2030 na lejon të kuptojmë dhe vërtetojmë më mirë përvojat e njëpasnjëshme adventiste të konfirmuara tashmë, në Zbul. 10:6-7, me shprehjen: “ *Nuk do të ketë më vonesë ... por misteri i Perëndisë do të përmbushet* ”. Për këtë demonstrim, unë marr tekstin e Habakukut 2 nga fillimi i tij, duke ndërthurur komentet shpjeguese.

Versioni L.Segond i modifikuar nga unë

Vargu 1: “ *Do të jem në postin tim dhe do të qëndroj në kullë; Do të shikoj për të parë se çfarë do të më thotë Zoti dhe çfarë do të përgjigjem në argumentin tim.* »

Vini re qëndrimin e “pritjes” së profetit që do të karakterizojë sprovën Adventiste, Shpirti që na thotë në mesazhin e Danit 12:12: “ *Lum ai që pret deri në 1335 ditë* ”. Për ta kuptuar qartë, kuptimi i këtij “ *argumenti* ” na është dhënë në kapitullin e mëparshëm, ku problemi i ngritur nga Habakuku është zgjatja e begatisë së të pabesëve në tokë: “ *A do të zbrazë rrjetën e tij për këtë dhe do të therë- ai kombet gjithmonë, pa kursyer?* » (Hab 1:17). Në këtë reflektim dhe këtë pyetje, Habakuku përfytyron sjelljen e të gjithë njerëzve që bëjnë të njëjtin vëzhgim deri në fund të botës. Gjithashtu, Zoti do ta paraqesë përgjigjen e tij duke sugjeruar në mënyrë profetike temën e kthimit të Jezu Krishtit, i cili do t'i japë fund përfundimisht dominimit të të ligjeve, përçmuesve, jobesimtarëve, jobesimtarëve dhe rebelëve.

Vargu 2: “ *Zoti më foli dhe më tha: Shkruani profecinë: gdhendeni në pllaka, që të lexohet rëndom.* »

Midis 1831 dhe 1844, William Miller paraqiti tabela që përmbledhnin njoftimet e tij të cilat profetizonin kthimin e Jezu Krishtit për pranverën e vitit 1843 fillimisht, pastaj për vjeshtën e 1844. Midis 1982 dhe 1994, unë gjithashtu propozova dhe ende i propozoj adventistëve dhe njerëzve të tjerë, në katër tabela,

përmbledhja e dritave të reja profetike të frymëzuara nga Zoti i së Vërtetës për " kohën e fundit " tonë. Nëse pasojat e vërteta që i bashkëngjiten kësaj sprove të 1994-ës kuptoheshin vetëm pas kohës së caktuar, siç ndodhi në vitin 1844, data dhe llogaritja e saj janë vërtetuar edhe sot e kësaj dite nga Fryma e Zotit të gjallë.

Vargu 3: “ *Sepse është një profeci, koha e së cilës tashmë është caktuar,* ”

Kjo kohë e caktuar nga Zoti është zbuluar që nga viti 2018. Duke synuar datën e kthimit të Jezu Krishtit, kjo kohë e caktuar është pranvera e vitit 2030.

“ *Ajo po ecën drejt fundit të saj dhe nuk do të gënjejë;* »

Kthimi i Krishtit fitimtar do të kryhet në kohën e duhur dhe profecia që e shpall atë " *nuk do të gënjejë* ". Jezu Krishti do të kthehet patjetër në pranverën e vitit 2030.

“ *Nëse vonon, prisni, sepse do të ndodhë, me siguri do të ndodhë.* »

Nëse data ishte caktuar nga Zoti, për të, kthimi i vërtetë i Krishtit do të realizohet në këtë kohë të caktuar që vetëm ai e dinte deri në vitin 2018. Vonesa e sugjeruar, " *nëse vonon* ", mund të shqetësojë vetëm njerëzit, sepse Zoti rezervon e drejta për të përdorur njoftime të rreme për kthimin e Jezu Krishtit, të cilat do ta lejojnë atë të përjetojë, radhazi, në 1843, 1844, 1994 dhe deri në kohën tonë të fundit, besimi i të krishterëve që pretendojnë shpëtimin e tij, i cili i lejon atij të zgjedhë zyrtarët e tij të zgjedhur. Këto njoftime të rreme të parashikuara për kthimin e Jezu Krishtit përdoren nga Zoti, për të **ndarë** deri në fund të botës, " *grurin nga byku, delet nga dhitë* ", besimtarët nga jobesimtarët, " *besimtarët nga jobesimtarët.* », i zgjedhuri i të rënëve.

Vargu konfirmon parametrin e " *prijtes* " adventiste , i cili mbetet një element përshkrues i shenjtorëve të fundit të veçuar dhe të vulosur nga praktika e Shabatit të vërtetë të ditës së shtatë që nga vjeshta e 1844, fundi i provës së dytë adventiste. Në këtë varg, Fryma thekson nocionin e **sigurisë** që karakterizon këtë kthim të Krishtit fitimtar, çlirimtar dhe hakmarrës.

Versioni Vigouroux

Vargu 4: “ *Vini re, ai që është jobesimtar nuk ka një shpirt të drejtë në të; por i drejti do të jetojë me besimin e tij.* »

Ky mesazh zbulon gjykimin që Zoti mbart mbi njerëzit që i nënshtrohen katër sprovave adventiste të lidhura me datat 1843, 1844, 1994 dhe 2030. Vendimi i Perëndisë është i prerë në secilën prej epokave. Nëpërmjet shpalljes profetike Zoti demaskon të krishterët " *hipokritë* " të cilët zbulojnë natyrën e tyre " *jobesimtare* " , duke përbuzur shpalljet profetike të të dërguarve të tij të zgjedhur ose të profetëve të tij. Në kontrast të plotë, të zgjedhurit i japin lavdi Perëndisë duke marrë mesazhet e Tij profetike dhe duke iu bindur udhëzimeve të reja që ato zbulojnë. Kjo bindje, e gjykuar nga Perëndia si " *e pëlqyeshme* ", gjykohet në të njëjtën kohë e denjë për të ruajtur drejtësinë që i atribuohet emrit të Jezu Krishtit.

Vetëm ky besim i bindur "nga dashuria" për Perëndinë gjykohet i denjë për të hyrë në përjetësinë që do të vijë. Vetëm ai që gjaku i Krishtit e pastron nga mëkatet e tij, shpëton " *me anë të besimit të tij* ". Për shkak se përgjigja e besimit është personale, kjo është arsyeja pse Jezusi ua drejton mesazhet e tij, individualisht, të zgjedhurve të tij, shembull: Mat.24:13: “ *Por ai që ngulmon deri në fund do të jetë i shpëtuar.* ” Besimi mund të bëhet kolektiv nëse plotëson

një standard të vetëm. Por, ki kujdes! Pretendimet njerëzore janë mashtruese, sepse vetëm Jezusi vendos se kush duhet të shpëtohet ose të humbasë sipas gjykimit të Tij për besimin e demonstruar nga kandidatët që dëshirojnë të hyjnë në parajsë.

Si përmbledhje, në këto vargje të Habakukut, Shpirti zbulon dhe konfirmon lidhjen e ngushtë dhe të **pandashme** të " *besimit* " dhe " *veprave* " që ai gjeneron; diçka e ngritur tashmë nga apostulli Jakob (Jak.2:17: " *Kështu është edhe me besimin: nëse nuk ka vepra, është i vdekur në vetvete .*"); që nënkupton faktin se që nga fillimi i ungjillizimit, tema e besimit është keqkuptuar dhe keqinterpretuar. Disa, si sot, i lidhën vetëm aspektin e besimit, duke shpërfillur dëshminë e veprave që i japin vlerën dhe jetën e tij. Sjellja e njerëzve, të cilëve Perëndia u bën të njohura njoftimet e tij për kthimin e Jezu Krishtit, zbulon natyrën e vërtetë të besimit të tyre. Dhe në një kohë kur Zoti po derdh dritën e tij të madhe mbi shërbëtorët e tij të fundit, nuk ka më asnjë justifikim për këdo që nuk i kupton kërkesat e reja të vendosura nga Zoti që nga viti 1843. Shpëtimi me anë të hirit vazhdon, por që nga kjo datë, vetëm përfiton të zgjedhurit e zgjedhur nga Jezu Krishti, nëpërmjet dëshmisë së demonstrimeve reale të dashurisë që ata i bëjnë atij. Në fillim Shabati ishte shenja e këtij bekimi hyjnor, por që nga viti 1844 nuk ka qenë kurrë e mjaftueshme në vetvete, sepse dashuria për të vërtetën e tij profetike, e zbuluar midis 1843 dhe deri në vitin 2030, gjithashtu është kërkuar gjithmonë nga Zoti. Në fakt, dritat e reja të marra që nga viti 2018 kanë një lidhje të ngushtë me të shtunën e ditës së shtatë, e cila është bërë imazhi profetik i mijëvjeçarit të shtatë, i cili do të fillojë me kthimin e Jezu Krishtit në pranverën e vitit 2030. Që nga viti 2018, "justifikim me besimi » realizohet dhe përfiton të thirrurit që bëhen të zgjedhurit duke shfaqur dashurinë e tyre për Perëndinë dhe të gjitha dritat e tij të vjetra dhe të reja të zbuluara në emrin e Jezu Krishtit siç mëson Mat.13:52: Dhe ai u tha atyre: " *Prandaj çdo skrib që ka njohuri për mbretërinë e qiejve i ngjan të zotit të shtëpisë, që nxjerr nga thesari i tij gjëra të reja dhe gjëra të vjetra .* " Kushdo që e do Zotin mund të dojë vetëm të zbulojë projektet e tij dhe sekretet e tij, të cilat kanë mbetur të fshehura dhe të shpërfillura prej kohësh nga njerëzit.

Habakuku dhe ardhja e parë e Mesisë

Kjo profeci gjeti përmbushje edhe për Izraelin kombëtar hebre, të cilit i shpalli ardhjen e parë të Mesisë. Koha e kësaj ardhjeje u caktua dhe u shpall në Dan.9:25. Dhe çelësi i llogaritjes së tij u gjet në librin e Ezdrës, në kapitullin 7. Rezulton se judenjtë e vendosën librin e Danielit në mesin e librave historikë dhe ai i parapriu librit të Ezdrës. Por në këtë mënyrë roli i tij profetik u reduktua dhe më pak i dukshëm për lexuesin. Jezusi ishte profeti i parë që tërhoqi vëmendjen e apostujve dhe dishepujve të tij ndaj profecive të Danielit.

Vonesa e paralajmëruar, " *nëse vonon, prit atë* ", pati edhe përmbushjen e saj, sepse hebrenjtë prisnin një Mesia që ishte hakmarrës dhe çlirues nga romakët, duke u mbështetur te Isaia 61 ku Fryma thotë për Krishtin në vargun 1. : " *Fryma e Zotit, Zoti, është mbi mua, sepse Zoti më ka vajosur për t'u sjellë lajmin e mirë të varfërve; Ai më ka dërguar për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur lirinë për robërit dhe çlirimin për të burgosurit; "*. Në vargun 2, Shpirti

specifikon: “ *Për të shpallur një vit favori nga Zoti dhe një ditë hakmarrjeje nga Perëndia ynë ; Për të ngushëlluar të gjithë të vuajturit;* ”. Judenjtë nuk e dinin se midis “ *vitit të hirit* ” dhe “ *ditës së hakmarrjes* ”, duhej të kalonin ende 2000 vjet për t’i çuar njerëzit drejt kthimit të Krishtit, fitimtarit, çlirimtarit dhe hakmarrësit, sipas Isaisë 61:2. Ky mësim shihet qartë në dëshminë e cituar te Luka 4:16-21: “ *Ai shkoi në Nazaret, ku ishte rritur dhe, sipas zakonisht të tij, hyri në sinagogë ditën e Shabatit. Ai u ngrit për të lexuar dhe iu dha libri i profetit Isaia. Pasi e zbërtheu, gjeti vendin ku ishte shkruar: Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi për t’u predikuar të varfërve lajmin e mirë; Ai më ka dërguar për të shëruar ata që kanë zemër të thyer, për të shpallur çlirimin e robërve dhe kthimin e të parit të verbërve, për të liruar të shtypurit, për të shpallur vitin e mirësisë së Zotit. Pastaj e rrotulloi librin, ia dha shërbëtorit dhe u ul. » Duke e ndalur leximin e tij këtu, ai konfirmoi se ardhja e tij e parë kishte të bënte vetëm me këtë “ **vit të hirit** ” të shpallur nga profeti Isaia. Vargu 21 vazhdon, duke thënë: « *Të gjithë ata që ishin në sinagogë e shikuan. Pastaj filloi t’u thotë atyre: Sot u përmbush Shkrimi që sapo dëgjuat.* ” Dita e **hakmarrjes** ” e injoruar dhe e palexuar u caktua nga Zoti, për pranverën e vitit 2030, për ardhjen e Tij të dytë, këtë herë, me gjithë fuqinë e Tij hyjnore. Por, para këtij kthimi, profecia e Habakukut duhej të përmbushej me “ *vonesë* ”, përmes sprovave “adventiste”, në 1843-1844 dhe 1994, siç e pamë sapo.*

Dedikimi i fundit

Përballuni me të vërtetën

Në pranverën e vitit 2021, fillimi i vitit hyjnor, njerëzimi perëndimor i pasur, por fals i krishterë sapo ka demonstruar dëshirën e tij për të ruajtur jetën e të moshuarve, edhe pse me çmimin e shkatërrimit ekonomik kombëtar. Kjo është arsyeja pse Zoti do ta dorëzojë atë në Luftën e Tretë Botërore, e cila do t'u marrë jetën e shumë njerëzve të të gjitha moshave, duke e ditur se nuk ka shërim apo vaksinë për këtë ndëshkim të dytë hyjnor. Përpara nesh, pas 8 vitesh, do të jetë viti 6000 i krijimit tokësor, fundi i të cilit do të shënohet me kthimin e Jezu Krishtit. Triumfues dhe fitimtar, ai do t'i udhëheqë të shpenguarit e tij, të zgjedhurit e tij të gjallë dhe ata që do të ringjallë, në mbretërinë e tij të qiejve dhe do të shkatërrojë të gjithë jetën njerëzore në tokë, në të cilën do të lërë vetëm, të izoluar në errësirë, enjëllin rebel që në fillim. , Satanai, djalli.

Besimi në parimin e 6000 viteve është thelbësor për të pranuar këtë program. Llogaritjet e sakta nga shifrat e dhëna në Bibël u bënë të pamundura për shkak të një "paqartësie" në lidhje me datën e lindjes së Abrahamit (një datë e vetme për tre djemtë e Terahut: Zan. 11:26). Por, sekuenca e pasardhësve të brezave njerëzorë nga Adami deri në kthimin e Krishtit konfirmon afrimin e këtij numri 6000. Duke i dhënë besimin tonë këtij numri të rrumbullakët, të saktë, ne ia atribuojmë këtë zgjedhje një qenieje "inteligjente", domethënë Zoti krijues, burim i gjithë inteligjencës dhe jetës. Sipas parimit të "shabatit" të cituar në urdhërimin e tij të katërt, Zoti i dha njeriut "gjashtë ditë" dhe gjashtë mijë vjet për të kryer të gjithë punën e tij, por dita e shtatë dhe mijëvjeçari i shtatë janë kohë "të shenjtëruara" të pushimit (të vendosur veçmas) për Zotin dhe të zgjedhurit e tij.

Përmbajtja e kësaj vepre ka treguar se besimi i pëlqyeshëm për Zotin ndërtohet nga sjellja “ *inteligjente ose e mençur* ” e të zgjedhurve të Tij, të cilët përfitojnë nga gjithçka që Perëndia thotë, profetizon ose mendon (shih Danieli 12:3: “ *Dhe të mençurit do të shkëlqejnë si shkëlqimi të hapësirës dhe ata që i mësuajnë drejtësinë turmës, si yjet, përgjithmonë e përgjithmonë* , duke vepruar kështu, ata justifikojnë zgjedhjen e Perëndisë për t'i bërë ata të përfitojnë nga drejtësia e tij shëlbuese e shfaqur në . Jezu Krishti.

Për ta mbyllur këtë vepër, pak përpara dramës që po vjen, do të doja t'ua kushtoja, nga ana ime, të gjithë fëmijëve të vërtetë të Perëndisë që do ta lexojnë dhe do ta mirëpresin me besim e gëzim, këtë varg nga Gjoni 16:33. u kushtua nga dy burime të ndryshme me rastin e pagëzimit tim më 14 qershor 1980; njëra në çertifikatën time të pagëzimit nga institucioni, tjetra në parathënien e librit “Jezu Krishti” që m'u ofrua me këtë rast nga shoku im i shërbimit në atë kohë, pothuajse në moshën kur Jezusi bëri jetën e tij si flijim. : “ *Këto gjëra jua kam thënë, që të keni paqen në mua. Do të keni mundime në botë; por merrni guxim, unë e kam pushtuar botën .*”

Samueli, shërbëtori i bekuar i Jezu Krishtit, "Me të vërtetë"!

Thirrja e fundit

Ndërsa shkruaj këtë mesazh, në fund të vitit 2021, bota ende gëzon paqen fetare universale të çmueshme dhe të vlerësuar. Megjithatë, bazuar në njohuritë e mia për zbulesat e deshifruara profetike të përgatitura nga Zoti, pohoj, pa më të voglin dyshim, se një Luftë e tmerrshme Botërore është në përgatitje dhe në rrugën e duhur për t'u realizuar brenda 3 deri në 5 viteve të ardhshme. Duke e paraqitur atë nën emrin simbolik të " *borisë së gjashtë* " në Rev.9, Fryma na kujton se tashmë pesë dënime të tmerrshme kanë ardhur për të ndëshkuar braktisjen e besnikërisë ndaj Shabatit të saj të shenjtë dhe ordinancat e tjera të saj të mosrespektuara që nga 7 marsi 321. Këto ndëshkimet e Zotit të pavdekshëm mbuluan 1600 vjet të historisë njerëzore të organizuar në një program fetar hyjnor. Dënimi i tij i gjashtë vjen për të paralajmëruar, për herë të fundit, krishterimin fajtor për pabesi ndaj tij. Përveç Zotit dhe projektit të tij shpëtimtar, jeta njerëzore nuk ka asnjë kuptim. Kjo është arsyeja pse, " *boritë* " që kanë një karakter gradual të zbuluar me analogji në Levitiku 26, intensiteti vrastar i " *të gjashtës* " do të arrijë majat e tmerreve që njerëzimi i ka frikë dhe i ka frikë prej kohësh. " *Trumpeta e gjashtë* " ka të bëjë me Luftën Botërore përfundimtare e cila do të zhdukë turma njerëzish, " *një të tretën e njerëzve* " sipas Zbulesës 9:15. Dhe ky raport mund të arrihet fjalë për fjalë në një luftë ku 200,000,000 luftëtarë profesionistë të armatosur, të stërvitur dhe të pajisur do të përballen me njëri-tjetrin, sipas saktësisë së dhënë në Zbul. 9:16: " *Numri i kalorësve në ushtri ishte dy mijëra mijëra: Kam dëgjuar numrin e tyre* "; d.m.th., 2 x 10000 x 10000. Para këtij konflikti të fundit, gjatë ^{shekullit të 20-të}, dy luftërat botërore të viteve 1914-1918 dhe 1939-1945 ishin pararojë e dënimit të madh që po i vjen fundi kohës së kombeve të lira dhe të pavarura. Perëndia nuk ka siguruar qytete strehimi për të zgjedhurit e tij, por na ka lënë indikacione mjaftueshëm të qarta që ne të arratisemi nga zonat e shënjestruara si prioritet nga zemërimi i tij hyjnor. Ai do të drejtojë goditjet që duhen dhënë nga qeniet njerëzore të thirrura për këtë detyrë. Por asnjëri prej tyre nuk do të jetë një nga të zgjedhurit e tij. Rebelët ose jobesimtarët jobesimtarë të shpërndarë nëpër tokë do të jenë instrumentet dhe viktimat e zemërimit të tij hyjnor. Lufta e Dytë Botërore u zhvillua midis popujve perëndimorë, fetë e të cilëve ishin të krishterë dhe konkurrues. Por në të tretën e ardhshme, motivi i përplasjeve do të jetë në thelb fetar, duke vënë kundër njëra-tjetrës fetë konkurruese, të cilat kurrë nuk kanë qenë doktrino të pajtueshme me njëra-tjetrën. Vetëm paqja dhe tregtia kanë lejuar që ky iluzion të rritet. Por në kohën e zgjedhur nga Perëndia, sipas Zbulesës 7:2-3, universaliteti demonik i mbajtur nga engjëjt e Perëndisë do të lëshohet për të " *i bërë dëm tokës dhe detit* " ose, simbolet që deshifrohen, " *dëm* " " *protestantët dhe katolikët* " që janë jobesnikë ndaj Jezu Krishtit. Shumë logjikisht, besimi jobesnik i krishterë përbën objektivin kryesor të zemërimit të Gjykatësit të drejtë Jezu Krisht; ashtu si në besëlidhjen e vjetër, Izraeli u ndëshkua për pabesi të vazhdueshme deri në shkatërrimin e tij kombëtar në vitin 70. Paralelisht me këtë " *bori të gjashtë* ",

profecia e Danit. 11:40 deri në 45, konfirmon, duke evokuar " *tre mbretër*". ", implikimi i tre feve të monoteizmit: Katolicizmi Evropian, Islami arab dhe afrikano-verior dhe ortodoksia ruse. Konflikti përfundoi me një përmbysje të situatës për shkak të ndërhyrjes së protestantizmit amerikan, i cili nuk u emërua si mbret, por i sugjeruar si një armik tradicional potencial i Ruisë. Eliminimi i fuqive konkurruese hap aksesin në dominimin e tij të fundit nën titullin " *the bishë që ngrihet nga toka* ", përshkruhet në Zbul. 13:11. Le të saktësojmë se në këtë kontekst përfundimtar, besimi protestant amerikan është shndërruar në pakicë, ku besimi katolik romak është shumicë, për shkak të imigrimeve të njëpasnjëshme hispanike. Në vitin 2022, presidenti i saj me origjinë irlandeze është vetë katolik, si presidenti i vranë John Kennedy.

Te Zbulesa 18:4, në Perëndinë e Plotfuqishëm, Jezu Krishti urdhëron të gjithë ata që besojnë dhe shpresojnë në Të, të zgjedhurit e Tij, të " *dalin nga Babilonia e Madhe* ". E identifikuar me prova në këtë vepër të Kishës Katolike Papale Romake, « *Babilonia* » gjykohet dhe dënohet për shkak të « *mëkateve të saj* ». Nga trashëgimia historike e " *mëkateve të tij* ", faji i katolicizmit shtrihet tek protestantët dhe ortodoksët që justifikojnë, nëpërmjet praktikës së tyre fetare, pushimin e së dielës të trashëguar nga Roma. Dalja nga Babilonia nënkupton braktisjen e " *mëkateve të dikujt* ", më e rëndësishmja prej të cilave, sepse Zoti e bën atë një " *shenjë* " identifikuese: dita javore e pushimit, dita e parë e javës së rendit hyjnor, e diela romake.

Në këtë mesazh, duke pasur parasysh urgjencën e kohës, u bëj thirrje bijve dhe bijave të Zotit të largohen nga zona veriore e Francës me qendër në kryeqytetin e saj, Paris. Sepse së shpejti do të goditet nga zemërimi i Perëndisë, duke vuajtur " *zjarrin nga qielli* ", këtë herë bërthamor, si qyteti i " *Sodomës* " me të cilin ai e krahason, në Zbulesën e tij, te Zbulesa 11:8. Ai gjithashtu e emërton atë me emrin " *Egjipt* ", një imazh simbolik i " *mëkatit* ", për shkak të qëndrimit rebel të angazhimit të tij jofetar që i kundërvihet Zotit, si faraoni në rrëfimin historik të Eksodit të popullit hebre. Në një situatë lufte, me rrugë të prera dhe të ndaluara, do të jetë e pamundur të largohesh nga zona e synuar dhe të shpëtosh nga tragjedia vdekjeprurëse.

Samueli shërbëtor i Perëndisë së gjallë, Jezu Krishtit

Ata që duan të zbulojnë, së pari, atë që paraqitet në fund të kësaj vepre, do ta kenë të vështirë të kuptojnë pse jam kaq i bindur për natyrën e pakthyeshme të shkatërrimit të afërt të Francës dhe Evropës. Por ata që e kanë lexuar atë, nga fillimi deri në fund, do të kenë mbledhur, gjatë leximit, provat që grumbullohen vazhdimisht, deri në atë pikë sa t'i lejojnë ata të ndajnë përfundimisht bindjen e palëkundur që Fryma e Perëndisë ka ndërtuar në mua dhe në të gjithë ata që i përkasin atij; në të vërtetë. TIJ i përket gjithë LAVDI.

Surpriza të këqija do të vijnë vetëm nga ata që refuzojnë me kokëfortësi të njohin fuqinë e tij të pakrahasueshme, më të shumtën dhe aftësinë e tij për të udhëhequr gjithçka sipas planit të tij deri në arritjen e tij të përsosur.

Unë e mbyll këtë vepër këtu, por frymëzimi që Jezusi vazhdon të më japë shënohet dhe regjistrohet vazhdimisht në formën e mesazheve të paraqitura në veprën " **Mana qiellore e ecësit e fundit adventist** " .